

ஸ்ரீ:
பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார்களருளிச் செய்த திவ்வியப் பிரபந்தங்களிலிருந்து
முன்னோர்கள் தொகுத்த

நித் யா நு ஸ ந் தா ன ம்

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி இயற்றிய திவ்யார்த்த தீபிகை
யுரையின் ஸாரமான வியாக்கியானம் கொண்டது.

மூன்றாம் பதிப்பு

சென்னை ரத்தினம் (கிளை) அச்சகத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கூலக்குமிடம் :—

P. B. ANNANGARACHARYA,
L. KANCHEEPURAM.

1964

[விலை ரூ. 5.]

17-9-72

ஸ்ரீ
பேருளான் பெருத்திவித் தாயர் திருவடிகளை சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஸ்ரீயர் திருவடிகளை சரணம்.
ஆழ்வார்களருளிச் செய்த திவ்யப்பிரபந்தங்களிலிருந்து
முன்னோர்கள் தொகுத்த

நித்யாநு ஸந்தானம்.

— முதற் பகுதி —

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதீவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி இயற்றிய திவ்யார்த்த
தீபிகையுரையின் ஸாரமான லியாக்கியானம் கோண்டது.

(இரண்டாம் பதிப்பு.)

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் கைத்தொழிந்த பூர்த்தி நினைவுமாலையின் பதினானுவது மலராக
வேளியிடப்பட்டது.

சென்னை புராணசுவாசகம் கமர்ஷியல் சிண்டிகேட் பிரைஸ்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கிடைக்குமிடம்—கிரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

இ.ச. விலை 2—0—0

1953.

K. P. சந்தரகாசன.
எரோடு.

பு

இம்முதற் பகுதியில் அடங்கியுள்ள திவ்யப்பிரபந்தங்களின் அட்டவணை

பக்கம்		பக்கம்	
1. திருப்பல்லாண்டு	6	7. சேன்னி யோங்கு	54
2. திருப்பள்ளி யெழுச்சி	14	8. வாரணமாயிரம்	58
3. திருப்பாவை	19	9. அமலனாதிபிரான்	60
4. நீராட்டம்	45	10. கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பு	65
5. பூக்குடல்	48	11. கோயில் திருவாய்மொழி	69
6. காப்பிடல்	51	12. இராமானுச நூற்றத்தாதி	138

இரண்டாம் பகுதியில் சேரும் பிரபந்தங்களாவன :

1. உபதேசாத்தின மால்.	4. ஞானஸாரம்.
2. திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி.	5. பிரமேயஸாரம்.
3. ஆர்த்திப் பிரபந்தம்.	6. ஸப்த காதை, வாழித் திருநாமங்கள்.

முக்கிய அறிவிப்பு :—நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தங்கள், ஸ்கலஸ்தோத்ரபாடங்கள், பூர்வாகடவுஷ்ணாநிரஹஸ்யங்கள் ஆளவந்தார் தொடங்கி மணவாளமாமுனிகள் வரையிலுள்ள பூர்வாகாரியர்களானுளிச் செய்த வடமொழி தென்மொழி நூல்கள் யாவும் இங்கே கிடைக்கும். தமிழ் தெலுங்கு நாகரி கியாட்லாகுகள் தருவித்துப் பார்க்க. புத்தகங்களை வி. 9. மூலமாக அனுப்ப ஆர்டர் பண்ணுமவர்கள் முன் பணம் அனுப்ப வேண்டியது அவசியம்.

இப்படிக்கு,

மானேஜர்—கந்தமாலா சூப்ஸ்,

காஞ்சிபுரம்,

15-4-53.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமி அருளிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுரையின் ஸங்க்ரஹத்தோடு கூடின

நி த யா நு ஸ ந் தா ன ம்.

பொதுத்தனியின்கள்

• எம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்:
யதிந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீ பக்த்யாதி
குணர்ணவம் யதிந்த்ர ப்ரவணம்
ரம்ய ஜாமாதரம் முநிம் வந்தே.

திருமலையாழ்வார் என்னும் திருவாய் மொழிப் பிள்ளை
யின் திருவருளுக்குப் பாத்ரபூதரும் ஞானம் பக்தி
முதலிய நற்குணங்களுக்குக் கடல் போன்றவரும் எம்
பெருமானார் பக்கவிலே பாவணய முடையவருமான
மணவாள மாமுனிகளை வணங்கா கின்றேன்.

“இப்புஷ்பிவரங்கேசற்கு ஈடளித்தரன்வாழியே” என்று வாழ்த்தப்படா நின்ற
மணவாளமாமுனிகள் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் ஸ்ரீ ரங்கநாதன் திருமுன்பே, திரு
வாய்மொழியின் சிறந்த வியாக்கியான மாகிய ஈடுமுப்பத்தாறுபடிபையைக் காலகேஷபம் ப்ர
ஸாதித்தவருகிற அடைவிலே காலகேஷபசாத்துமுறையன்று ஸ்ரீ ரங்கநாதன் தானே ஒரு
சிறுபிள்ளை வடிவுடன் திருவோலக்கத்தினிடையே ஓடிவந்து சைகூப்பி நின்று ஸ்ரீ சைலே
சதயாபாத்ரமென்று தொடங்கி இந்தத் தனியனை வெளியிட்டுச் சென்றது மன்றியில், வட
மொழிவேதத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ப்ரணவோச்சாரணம் பண்ணுவது நியதமா
யிருப்பதுபோலத் தமிழ்வேத பாராயணத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் இந்தத்தனியனை
ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைவரும் நியதமாக அதுஸந்திக்கக் கடவர்களென்று நியமனமு மருளி
னன்.

மணவாளமாமுனிகளின் ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு ஸ்ரீ சைலேசர்
என்று திருநாமம்.

கூர்த்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது

லக்ஷ்மீ நாதலமாரம்பாரம் நாதயாமுநமத்யமாம்
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாத யாமூர
மத்யமாம் அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம்
குருபரம்பராம் வந்தே.

எம்பெருமானைத் தொடக்கத்திலே உடைத்தாய்
ஸ்ரீமத் நாதமுனிகளையும், ஆளவந்தாரையும் இடை
யிலே உடைத்தாய் எமக்கு ஆசார்யரான எம்பெரு
மானாரை முடிவிலே உடைத்தான ஆசார்ய பரம்
பரையை வணங்குகின்றேன்.

இதுவும் ஆழ்வானருளிச் செய்தது

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணய் மேநே
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகலிந்தோ:
ராமா நுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

ய: நித்யம் அச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்ம
வ்யாமோஹத: தத் இதராணி த்ருணய
மேநே, அஸ்மத் குரோ: பகவத: தயா ஏக
ஸிந்தோ: அஸ்ய ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ
சரணம் ப்ரபத்யே.

யாவரொரு எம்பெருமானார் எந்நாளும் எம்பெரு
மானது திருவடித்தாமரை யிணைகளாகிற ஸுவர்ணத்
திலுள்ள மிருத்த விருப்பத்தினாலே அத்திருவடி
களுக்குப் புறம்பாயுள்ள விஷயங்களைத் துரும்பாக
நினைத்துத் தள்ளி விட்டாரோ எமக்கு ஆசார்யராய்
ஸ்மஸ்த கல்யாணகுண பரிபூர்ணராய் திருவருட்சுட
லான இந்த எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை
உபாசமாகப் பற்றுகின்றேன்.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது

மாதாபிதா யுவதயஸ் ததயா விபூதி:
ஸர்வம் யுதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்யத: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்தநா.

மத் அந்வயாநாம் நியமேந மாதா பிதா
யுவதய: ததயா: விபூதி: ஸர்வம் யத் ஏவ,
ந: ஆத்யஸ்ய குலபதே: வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் தத் அங்க்ரியுகளம் மூர்த்தநா
ப்ரணமாமி.

என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு எப்பொழுதும் தாய்,
தந்தை, மாதர், மக்கள், செல்வம் (மற்றுமுள்ள)
எல்லாமும் யாதொரு ஆழ்வார் திருவடியேயோ,
நமக்குக் குலகூடஸ்தராகிய ஆழ்வாருடையமகிழ்
மலர்களினால் அழகாயும் நித்யோஜ்வலமாய் மிருக்கிற
அந்தத் திருவடியிணையைத் தலையால் வணங்குகின்றேன்.

ஸ்ரீபராசரபட்ட ருளிச்செய்தது

பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிச்சராந்
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

பூதம் ஸரச்ச மஹத் ஆஹ்வய பட்ட
நாத ஸ்ரீ பக்திஸார குலசேகர யோகி
வாஹாந், பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால
யதீந்த்ர மிச்சராந் ஸ்ரீமத்பராங் குசமுநிம்
நித்யம் ப்ரணத: அஸ்மி.

பூதத்தாழ்வாரையும் பொய்கை யாழ்வாரையும்
பேயாழ்வார் பெரியாழ்வார் திருமழிசை யாழ்வார்
குலசேகராழ்வார் திருப்பழுவாழ்வார் இவர்களையும்
தொண்டரடிப் பெடியாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார்
எம்பெருமானார் இவர்களையும் நம்மாழ்வாரையும்
நாள்தோறும் ஸேவிக்கின்றேன்.

ஆழ்வார்கள் பதினமரையும் ஆசாரியர்களில் முக்கியரான எம்பெருமானாரையும் சேர்த்து அதுஸந்திக்கும் ச்லோகமாமிது. இதில், பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் என்கிற முறைமைப்படியே திருநாமங்களைப்பதியாமல் பூதத்தாழ்வாரை முன்னேபதிர்தும் நம்மாழ்வாரை முடிவிற்பதிந்துமிருப்பது ச்லோகம் கூடினவகையிலே அமைந்த அமைப்பு என்று நினைத்திடுவர் சிலர். அங்ஙனன்று; “காஸார பூத மஹதாஹ்வய பக்திலாரார் பூநீமச்சடாரி குல சேகர பட்டநாதாந, பக்தாங்கிரேணு முரிவாஹந கார்த்திகேயார் ராமாநுஜஞ்சயமிநம் ப்ரணதோஸமி நித்யம்” என்று அடைவுபடக் கவி சொல்லுவதில் அருமையொன்றுமில்லை: ஆயினும், பூதத்தாழ்வார் தொடங்கி நம்மாழ்வார் முடிவாக அமைக்கப்பட்ட இந்த ப்ரக்ரியைக்கு நல்ல நியாமம் ஒன்றுண்டு கேண்மின்—

ஆழ்வார்களுள் முக்கியரான நம்மாழ்வாரை அவயவியாகவைத்து மற்றுள்ள ஆழ்வார்களை அவர்க்குத் திருமுடி திருக்கண் முதலிய அவயவங்களாக வைத்துப் பூருவாசாரியர்கள் ச்லோகங்களாளுளிச் செய்துள்ளார்கள். அவற்றில், பூதத்தாழ்வாரைத் திருமுடியாகவும், பொய்கை பேயாழ்வார்களைத் திருக்கண்களாகவும், பட்டர்பிரானைத் திருமுகமாகவும், திருமழிசைப்பிரானைத் திருக்கழுத்தாகவும் குலசேகரப்பெருமானையும் திருப்பாண்பெருமானையும் திருக்கைகளாகவும், தொண்டரடிப்பொடிகளைத் திருமார்பாகவும், கலியனைத் திருநாபியாகவும், எதிராசனைத்திருவடியாகவும் உருவகப்படுத்தியிருத்தலால் அந்தப்ரக்ரியைக்கு ஏற்ப இந்தத்தனியன் திருவவதரித்ததென்று பெரியார் கூறுவர். அவயவபூதர்களை முந்தற வரிசையாகச் சொல்லி, அவயவியான ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரை முடிவில் சொல்லியிருப்பது இவ்வகையிலே நன்கு பொருந்துமென்றுணர்க. பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும்போது நஞ்சியருடைய பிரார்த்தனையினால் அருளிச்செய்த ச்லோகமிது. ....

பொதுத்தனியின்களின் உரை முற்றிற்று.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழிகளின்

தனியின்கள்

(பூநீமநாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது)

குருமுகமநதித்ய ப்ராஹ்வேதாநசேஷாந்
ந்ரபதிபரிகல்ப்தம் சுல்கமாதாதுகாம:,
ச்வசுரமமரவந்த்யம் ரங்கநாதஸ்ய ஸாக்ஷாத்
த்விஜகுலதிலகம் தம் விஷ்ணுசித்தம் நமாமி.

ய: ந்ரபதி பரிகல்ப்தம் சுல்கம் ஆதாது
காம: குருமுகம் அநதீத்ய அசேஷாந்
வேதாந் ப்ராஹ், அமர வந்த்யம் ரங்க
நாதஸ்ய ஸாக்ஷாத் ச்வசுரம் த்விஜகுல
திலகம் தம் விஷ்ணுசித்தம் நமாமி.

யாவரொரு பெரியாழ்வார் வல்லபதேவனென்கிற
அரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பந்தயப் பொருளாகிய
பொற்கிழியை கிரஹிக்க எண்ணமுடையவராய்
ஆசார்யமுகமாக ஒரு கல்லியும் கற்காமலே (பாதத்
துவ நிர்ணயத்திற்கு வேண்டிய) வேதங்களெல்லா
வற்றையும் (பகவத் கிருபையினால்) எடுத்துரைத்தா
ரோ, தேவர்களினால் ஸேவிக்கத்தகுந்தவரும் பூநீ
ரங்கநாதனுக்கு நேராக மாமனாகும் பிராமண குலத்
திற்குத் திலகம் போன்றவருமான அப்பெரியாழ்
வாரை வணங்குகிறேன்.

மின்னர் தடமதிள்குழ வில்லிபுத்தூ ரென்றெருகால்
சொன்னார் கழற்கமலஞ் சூடினோம்—முன்னார்
கிழியறுத்தா னென்றுரைத்தோங்கீழ்மையினிற் சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து.

மின்னர் தட மதிள் குழ வில்லிபுத்தூர்
என்று ஒருகால்சொன்னார் கழல்கமலம்
சூடினோம், முன் நாள் கிழி அறுத்தான்
என்று உரைத்தோம், நெஞ்சமே வந்து
கீழ்மையினில் சேரும் வழி அறுத்தோம்.

“ஒளி நிறைந்த பெரிய திருமதிலாலே குழப்
பட்ட ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்” என்று ஒருதாம் உச்
சரித்தவருடைய திருவடித் தாமரைகளை கிரமேற்
கொண்டோம்; “புருஷார்த்தம் வெளியாகாத காலத்
தில் (பாதத்துவ நிர்ணயம் பண்ணி) பெருள்
முடிப்பை அறுத்தருளினர்” என்று சொல்லப்
பெற்றோம்; ஓ! நெஞ்சே! நீ அதுகூலமாய் வரப்
பெற்று அநோகதியாகிற நரகத்தில் சேருகைக்குட
லான வழியை அறுப்பண்ணினோம்.

பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்று
ஈண்டிய சங்க மெடுத்தாத—வேண்டிய
வேதங்க ளோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

பாண்டியன் கொண்டாட பட்டர்
பிரான் வந்தான் என்று ஈண்டிய சங்கம்
எடுத்த ஊத, வேண்டிய வேதங்கள் ஒதி
விரைந்து கிழி அறுத்தான் பாதங்கள்
யாமுடைய பற்று.

வல்லபதேவ னென்கிற பாண்டிய ராஜன் பாசம்
லிக்க, “பாஹ்மணர்களுக்கு உபகாரகரான பெரி
யாழ்வார் எழுந்தருளினார்” என்று திரள் திரளான
சங்குகளைக் கையில் கொண்டு (பலர்) ஊத,
(விஷ்ணு பாரம்யஸ்தாபரத்துக்கு) ஆவச்யகங்களான
வேதவாக்கியங்களை உபந்யஸித்து விளம்பியாமல்
[தவிரித்து] வித்யாசல்கமாக வைத்த பொருள்
முடிப்பை அறுத்தருளின பெரியாழ்வாருடைய
திருவடிகளானவை நமக்குப் புகலிடம்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் வைபவச்சுருக்கம்

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் அந்தணர்கூலத்திலே ஆனிமாதத்து ஸ்வாதீரகூத்திரத்தில் அவ
தரித்து விஷ்ணுசித்தரென்னுந் திருநாமமுடையராயிருந்த இவ்வாழ்வார் அவ்வூர்ப்பெருமா
ளுக்கு நந்தவனமமைத்துத் திருமலைகட்டிச் சாத்துபவராயிருந்தார். அக்காலத்து, தென்
மதுரையாசனான வல்லபதேவன் நற்கதி நண்ணும் வழியைச் சிந்தித்துத் தன் புரோஹிதனான
செல்வநம்பியின் உபதேசத்தினால் பல வித்வான்களையும் திரட்டிப் பாதத்துவநிர்ணயம் பண்ணு
விக்க விரும்பி, மதுரையில் ஒரு பெரியஸ்தலத்தில் அபாரமான பணத்தை வித்யாசல்கமாகக்
கிழிச்சீரையில் வைத்துப் பலவிடங்களிலுமுள்ள பண்டிதர்களுக்கு அழைப்புப்பத்திரிகை
யனுப்பினன். இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு பாதத்துவநிர்ணயம் செய்விக்கவிரும்பிய ஸ்ரீ வில்லி
புத்தூர்ப்பெருமாள் கனவிலே இவர்க்கு நியமனம் தந்தருளி, இவர் ஸர்வஜ்ஞராமபடியான
விசேஷகடாக்ஷமும் செய்தருளி மதுரை வித்வதஸ்பைக்கு இவரையனுப்ப, இவரும் கம்பீர
மாய் எழுந்தருளி ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரமபுருஷனென்று சுருதி ஸ்மிருதி இதிஹாஸபுராணாதி
களைக்கொண்டு பலவாறாக உபந்யஸித்து அக்கிழியை அறுத்துக்கொண்டார். இங்ஙனம் பாதத்
துவநிர்ணயஞ் செய்தருளின இவ்வாழ்வார்க்கு அரசன் யானையின்மீது மஹோத்ஸவம் செய்

தித்யா நூஸந்தான வுரை

விக்க, பாம்பதநாதனுன எம்பெருமான் இந்த மஹேராதஸவத்தைத் தானுங்கண்டு களிக்க விரும்பிப் பரிஜநபரிவாரங்களோடு கருடன்மீது எழுந்தருளி நெருங்கிநிற்க, ஆழ்வார் ஸேவித்து வியந்து யானைமணிகளைத் தாளமாகக் கொண்டு பல்வகையாலும் திருப்பல்லாண்டு பாடினர். பிறகு விசேஷ பஹுமானம் பெற்று ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு எழுந்தருளி மதுரையிற் கிடைத்த பொருள்களையெல்லாம் பகவானுக்கே ஸம்ர்ப்பித்துப் 'பெரியாழ்வார் திருமொழி' என்னும் திவ்யப்ராபந்தத்தை அருளிச்செய்து முன்போலவே நத்தவனத் திருப்பணியில் திரதராயிருந்து வாழ்ந்து விளங்கினர்.

பெரியாழ்வார் வைபவச்சுருக்கம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ திருப்பல்லாண்டு முன்னுரை

இப்பிரபந்தத்திற்குத் திருப்பல்லாண்டென்று திருநாமம் வழங்குதற்குக் காரணம் யாதெனில்; ஒவ்வொரு பாகரத்திலும் பல்லாண்டு பல்லாண்டு என்றுசொல்லி மங்களாசாஸநம் செய்திருப்பதனால் அதனையே நிரூபகமாக்கிப் பல்லாண்டு என்று திருநாமம் சாத்தினர். திரு என்பது வடமொழியில் ஸ்ரீசப்தம்போல் மேன்மையையுணர்த்தும்; மேன்மைதங்கிய மங்களா சாஸநப்ராபந்தம் என்றபடி, இப்பிரபந்தம் பல்லாண்டென்று தொடங்கப்படுவதால் முதற்குறிப்பு என்னுமிலக்கணத்தால் திருப்பல்லாண்டெனத் திருநாமம் பெற்றதென்னவுமாம்.

அவாப்த ஸமஸ்தகாமனென்றும் ஸர்வாக்ஷகென்றும் ப்ரவரித்தனான ஈச்வரனைக் கண்டால் தமக்கு வேண்டிய மங்களங்களை அவ்விடத்தில் பிரார்த்தித்துப் பெறவேண்டியிருக்க, தாம் அவனுக்கு மங்களமுண்டாகுமாறு ஆசாஸிப்பது தகுதியோவென்னில்; பகவத்கிருபையினால் கிடைத்த பக்தியினால் அந்த பகவானுடைய ஸர்வாக்ஷகத்வம் முதலான குணங்களை அடியோடு மறந்து 'பகவானுக்குக் குறையொன்றுமில்லாமலிருப்பதே நமக்கு மங்களம்' என்று இவ்வாழ்வார் கினைத்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார் என்றுணர்க.

மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கும் மங்களாசாஸநத்தில் ஊற்றமிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அது எப்போதோ ஒருகாலுள்ளதேயன்றி இப்பெரியாழ்வார்க்குப்போலே நித்யமாயும் முக்கியமாயு மிராது. அவர்கள் எம்பெருமானை ரக்ஷகனாகப்பற்றி அவ்விடத்தில் தங்களுடைய வாழ்ச்சி யைப்பெறுவதற்கு விரும்புவார்கள். இவ்வாழ்வார் அப்படியல்லாமல் எம்பெருமானுடைய வாழ்வையே தமக்கு வாழ்வாக கினைத்துப் பெருமானுக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோவென்று பயப்பட்டுக் காப்பிடத்தேடுகிற பாம்பக்தராவர். ஆனதுபற்றியே மற்றுள்ள ஆழ்வார்களைவிட மிக்க பெருமையையுடையவரானது காரணமாகவே இவர்க்குப் பெரியாழ்வாரென்று ப்ரசித்தி யுண்டாயிற்று;

“மங்களாசாஸனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள்
தங்க ளார்வத்தளவு தானன்றிப்—பொங்கும்
பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான் பெற்றான்
பெரியாழ்வா ரென்னும் பெயர்”

என்று உபதேசாத்தின மாலையிலே இவ்வர்த்தத்தை மணவாளமா முனிகள் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீ

பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருப்பல்லாண்டு

(ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்கராச்சாரியர் ஸ்வாமி யருளிச்செய்த
உரையோடு கூடியது.)

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு *
பலகோடி நூறாயிரம்
மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணை * உன்
சேவடி செவ்விதருக் காப்பு.

(1)

மல் ஆண்ட தின் தோள் மணிவண்ணை பல்
ஆண்டு பல் ஆண்டு பல் ஆயிரம் ஆண்டு பல
கோடி நூறு ஆயிரம் உன் சே அடி செவ்வி
திருக் காப்பு.

மல்லாண்ட தின் தோள் மணிவண்ணை யுடையனும்
நிலமணி போன்ற திருநிறத்தையுடையனும்! பல
பல வருஷங்களிலும் அநேக ப்ரஷங்கல்பங்களிலும் இப்
படி உண்டான காலமெல்லாம் உன்னுடைய சிவந்த திருவடி
களினுடைய அழகுக்குக் குறைவற்ற ரகசை உண்டாயிடுக.

* * * —பாண்டியராஜனுடைய பண்டிதஸபையிலேவந்து பரதத்வதிர்ணயம் பண்ணின
பெரியாழ்வார்க்கு அவ்வரசன் யானையின்மேலே மஹோத்ஸவம் செய்வித்தபோது அந்த உத்
ஸவத்தைக்கண்டு ஆநந்திப்பதற்காக ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ஸபரிவாரனும் எழுந்தருளி எதிரே
ஸைவைஸாதிக்க, ஆழ்வார் ஸேவித்து இந்த அருமருந்தன்ன எம்பெருமானுக்கு எழும்பூண்
டெல்லாம் அஸுரராசுஷஸமயமாயிருக்கிற இந்நிலத்திலே யாராலே என்ன தீங்கு விளைகிறதோ
வென்று அதிகங்கைப்பட்டு 'ஒரு அமங்கலமும் நேரிடாதபடி மங்களமே யாயிருக்கவேணும்'
என்று பல்லாண்டு பாடுகிறார். அதாவது—ஐயவிலையீடுவ என்கிறார் என்றபடி.*

ஆழ்வார் இப்படி அதிகங்கையாலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாரென்று தெரிந்து
கொண்ட எம்பெருமான் 'ஐயோ! ஏன் இவர் இப்படி பயப்படுகிறார். எப்படிப்பட்ட எதிரிகளை
யும் ஒரு விரல் துனியாலே வென்றொழிக்கவல்ல தேஹவலிவு நமக்கு உண்டென்பது இவர்க்
குத் தெரியவில்லை போலும்; அந்த வலிவைக் காட்டினோமாகில் இவருடைய அச்சம் அடங்கி
விடும்' என்று நினைத்து, முன்னே க்ருஷ்ணாவதாரகாலத்தில் தன்னைக்கொல்லும்படி கம்ஸனால்
ஏவப்பட்டுவந்த சாணூரன் முஷ்டிகள் முதலிய மல்லர்களை துறுக்கித்தள்ளின தன்னுடைய புஜ
பலத்தைக் காட்டினான்; ஆழ்வாருடைய அச்சம் தணிவதற்காகக் காட்டின அந்த வலிவு ஆழ்
வாருடைய பயம் அதிகரிப்பதற்கே காரணமாயிற்று. புத்திரன் குரூராயிருந்தால் அவனுடைய
தாயானவன் 'இவன் ஒருவரையும் லக்ஷியம் பண்ணாமல் யுத்தம் செய்யப்போய்விடுவனே!
யாராலே என்ன கெடுதி நேர்த்துவிடுமோ' என்று பயப்படுவதுபோல் இவரும் அந்த மல்
லாண்ட திண்டோள் வலிமைக்குப் பயப்பட்டு மீண்டும் மங்களாசாஸனம்பண்ணுகிறார். (1)

அடியோமோடும் தின்னோடும் பிரிவின்றியாயிரம்பல்லாண்டு *
வடிவாய் தின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்பல்லாண்டு *
வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சாடரழியும்பல்லாண்டு *
படைபோர்புக்குமுழங்கும் அப்பஞ்சசன்னியமும்பல்லாண்டே. (2)

அடியோமோடும் சின்னோடும் பிரிவு இன்றி ஆயிரம் பல்லாண்டு; வடிவு ஆய் நின் வல மார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல் லாண்டு; வடிவு ஆர் சோதி வலத்து உறை யும் கூடர் ஆழியும் பல்லாண்டு; படை போர் புக்கு முழங்கும் அ பாஞ்ச சன்னிய மும் பல்லாண்டு.

தாஸபூதர்களாய் அடியேன் தொடக்கமாயுள்ள சேதநர்க ளோடும் ஸ்வாமியான தேவரீரோடும் பிரிவில்லாமல் (இந்த ஸம்பந்தம்) சித்யமாய்ச் செல்லவேணும். (உனக்கு) நிரூபக பூதையாய் உன்னுடைய திருமார்பின் வலது பக்கத்தில் பொருத்தியிரா சின்றுள்ள சித்யமெனவந சாலிதியான பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாயச்சிமார்களும் பல் லாண்டு; (உன்) திருமேனியை வ்யாபித்திருக்கிற ஜ்யோதி ஸ்ஸை யுடையனாய் வலத்திருக்கையிலே சித்யவாஸம் பண் ணுமவனாய்ப் பகைவரை எரிக்குமவனான திருவாழியாழ்வா னும் பல்லாண்டு—; சேனைகளையுடைய யுத்தங்களில் புருத்து கோஷிக்கின்ற அளவற்ற பெருமையை யுடைய ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்யாழ்வானும் பல்லாண்டு. [ஏ—ஈற்றவை.]

***—சேஷபூதர்களான அடியோங்களுக்கும் ஸர்வசேஷியான தேவரீரும் ஒருவரையொரு வர் விட்டுப்பிரியாமல் நெடுநாளாவும் மங்கலமாக வாழவேணும்; பெரியபிராட்டியாரும் தேவ ரீருமான சேர்த்தி எப்போதும் மாறாமல் சித்தியவாழ்ச்சியாகச் செல்லவேணும்; திருவாழியாழ் வானும் திருச்சங்காழ்வானும் குறையொன்றுமின்றி வாழவேணும் என்று இப்பாட்டால் உபய விபூதிகளோடுங் கூடின நிலைமைக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். “அடியோமோடும்” என்று இந்த லீலாவிபூதியிலிருக்கிற தங்களுடைய, மற்ற மூன்றடிக்களாலே பரமபதமாகிய சித்ய விபூதியிலுள்ள பெரியபிராட்டியார் முதலானவர்களையும் இப்பாட்டில் கூறியிருப்பதனால் உபய விபூதியுத்தனை எம்பெருமானுக்கு இப்பாக்கரத்தால் பல்லாண்டுபாடினாராயிற்று. முதலீரண்டு பாட்டுக்களையும் சேர்த்தே அநுஸந்திப்பார். .... (2)

எம்மெல்லாநுடைய அதுபவிப்பது தகாது.

வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல் வந்துமண் ணும்மண மும்கொண் மின் கூழாட்பட்டு நின்றீர்களை யெங்கள் குழுவினில்புகுத லொட்டோம்* ஏழாட்கா லும்பழிப்பிலோம் தங்கள் இராக்கதர்வாழ்* இலங்கை பாழாளாகப்படைபொருதா னுக்குப் பல்லாண்டுகூறு துமே. (3).

வாழ் ஆன் பட்டு சிந்திரீர் உள்வீர் எல் வந்து மண்கொள்மீன் மணமும் கொள் மின்; கூழ் ஆன்பட்டு சிந்திரீர்களை எங்கள் குழுவினில் புததல் ஒட்டோம்; நாங்கள் எழ் ஆன் காலும் பழிப்பு இலோம்; இராக் கதர் வாழ் இலங்கை பாழ் ஆன் ஆக படை பொருதானுக்கு பல்லாண்டு கூறுதும்.

உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உறப்பான (எம்பெருமானுடைய) அடி மைத்தொழிலில் ஈடுபட்டு நிலைத்து சிந்தவர்கள் இருப்பீர்க ளாகில் (நீங்கள் எங்களுடே) வந்து சேர்ந்து (எம்பெருமா னுடைய உத்ஸவார்த்தமான திருமுனேத் திருநாளுக்குப்) புழுதிமண் சுமவுங்கள்; (அந்த உத்ஸவத்துக்கு) அபிமானிக ளாகவும் இருங்கள்; சோற்றுக்காக (ப்பிறரிடத்தில்) அடி மைப் பட்டிருப்பவர்களை எங்களுடைய கோஷடியிலே அங் கேரிக்கமாட்டோம்; (எங்களுக்குள்ள சிறப்பு என்னவென்கி ரீர்களோ,) நாங்களோ வென்றால் ஏழு தலைமுறையாக ஒரு வகைக் குற்றமும் இல்லாதவர்கள்; (எங்களுடைய தொழி லோவென்னில்) ராஷஸர் வலிக்கிற வங்கையிலிருந்த ஆண் புலிகள் யாவரும் வேறோடே அழிந்துபோம்படி. (வாகா) சேனையைக் கொண்டு போர்செய்த பெருமானுக்குப் பல் லாண்டு பாடுகிறவர்களா யிருக்கின்றோம்.

***—இவ்வாழ்வார் தனியாயிருந்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதில் த்ருப்திபெறாம லும், ‘போக்யமான வஸ்துவைத் தனியே அதுபவிப்பது தகாது’ என்கிற சியாயத்தைக்

கொண்டும் இன்னும் பலபேர்களையும் மங்களாசாஸனத்திற்குத் துணைகூட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தார்; உலகத்தில் எத்தனைவகையான அதிகாரிகள் இருக்கிறார்களென்று ஆராய்ந்து பார்த்தார்; செல்வத்தை விருப்புமவர்கள், ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்யத்தை விரும்புமவர்கள், எம்பெருமானுடைய ஆதரவத்தை ஆபீஸ்பாவர்கள் என்றிப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் இருப்பதைக் கண்டார்; இம்மூவகை யதிகாரிகளில் செல்வத்தை விரும்புமவர்களும் கைவல்யத்தை விரும்புமவர்களும் ப்ரபோஜனந்தரபார்களாய் விருந்தாலும் அந்த அற்ப பலனுக்காகவாவது எம்பெருமானைப் பணிந்து பிரார்த்திக்கின்றார்களாகையால் அவர்களையும் திருத்திப் பணிகொள்ளலாமென்று ஆழ்வார் தாசயிர்ந்து மேற்கொன்ன மூவகை யதிகாரிகளையும் மங்களாசாஸனத்துக்கு அழைக்க விரும்பி, முதல்முதலாக எம்பெருமானுடைய அருபவத்தையே விரும்புமவர்களான ஜ்ஞானிகளை அழைக்கிறார்.

[மண்ணும்மணமும் கோண்மின்.] மண் கொள்ளுகையாவது—மஹோத்ஸவத்தில் அங்குரார்ப்பணத்திற்குப் புழுதிமண் சுமப்பது. மணங்கொள்ளுகையாவது—அந்த மஹோத்ஸவத்தினிடத்தில் அபிமானங்கொண்டு ருப்பது. முற்காலத்தில் அடிமையோலை யெழுதும் போது “மண்ணுக்கும் மணத்திற்கும் உரியோனாகக் கடவேன்” என்றெழுதுவது வழக்கமாம்.

சுந்தரபாஸந்தியம்

ஏடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம்வந்து எங்கள் நுழாம்புகுந்து *
கூடுமனமுடையீர்கள் வாம்பொழிவந்தொல்லைக்கூடுமினே *
நாடுநகரமும்தன்கறிய நமோ தாயனுயவென்று *
பாடுமனமுடைப்பத்தருள்வீர் வந்துபல்லாண்டுகூறும்னே. (4)

வந்து எங்கள் நுழாம்புகுந்து கூடும் மனம்

உடையீர்கள் ஏடுநிலத்தில் இடுவதன் முன்

னம் வரம்பு ஒழி வந்து ஒல்லை கூடுமின்;

நாடும் நகரமும் நன்கு அறிய நமோ தாயா

யனுய என்று பாடும் மனம் உடை பத்தர்

உன்சீர் வந்து பல்லாண்டு கூறுமின்.

(கைவல்யநுபவத்தை விரும்பி உபாஸனை செய்பவரானே! நீங்கள்) (கைவல்யத்தில் ஆசையைவிட்டு) வந்து (அரம்பப்ரயோஜனரான) எங்களுடைய கோஷ்டியிலே அர்வயித்து ஒன்றாய்ச் சேர்ந்தவிடவேண்டுமென்கிறவிருப்பமுடையவர்களாய்விருந்தால் பொல்லாதந்தானமாகிய கைவல்யத்திலே உங்களைக்கொண்டு தள்ளுவதற்கு முன்னே (ஆத்மாநுபவம் மாதிரி) செய்வோமென்று நீங்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற வரம்பை ஒழித்துக்கொண்டு (இனி பூரணநுபவம் பண்ணுகவோமென்று) வந்து சிக்கி, மாக எங்களுடைய சேர்த்து விடுங்கள்; (அப்படிச் சேர்த்தபின்) காட்டிலுள்ளவர்களும் நகரத்திலுள்ளவர்களும் (உங்களுடைய) நன்மையை அறிந்து கொள்ளும்படி திருமந்திரத்தைச் சொல்லிப்பாடவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தையுடைய பக்தர்களுக்குள் சேர்த்தவர்களாய்விருந்து (எம்பெருமனுக்கு) மங்களா சாஸனம் பண்ணுங்கள்.

ஏடுநிலம் என்று கைவல்யஸ்தானத்தை எங்ஙனே சொல்லுமென்னில்; பிரகாரபலத்தினால் சொல்லும்; பொல்லாத ஸ்தானமென்று பதப்பொருள். ஆன்றியே, ஏடு—ஸ்கெட்ச்சீர்மானது நிலத்தில்—தனக்குக் காரணமான மூலப்பாக்குதியிலே, இடுவதன்முன்னம்—வசிப்பதற்கு முன்னமே, என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்

‘வாம்பொழிய’ என்பது வரம்பொழி என்று கடைக்குறைபாயிருக்கிறது. வரம்பொழியவந்து எர்ப்படி. இவ்விடத்தில் வரம்பாவது—அலுவர்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்ட ஒரு எல்லை; ஆத்மாநுபவத்தோடு நாம் சின்னுவிட வேண்டியது; பாவாளை உதவிக்கப் போகக்கூடாது என்று நினைவதைக் கொண்ட வரம்பை ஒழித்துவிட்டு உடனே வந்து சேருங்கள் என்று அழைக்கிறார்.

திருப்பல்லாண்டு

காஷ்யாம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹாச் மாமவஸ்மரத்' என்கிற சாஸ்த்ரப்படி தங்கள் கோரிக்கை நினைவேறுதற்காகப் பிரணவத்தை மாத்ரிம உச்சரிப்பார்கள்; இனி அப்படியல்லாமல் திருவஷ்டகாஷ்யத்தையும் ஸூத்திரியாகக் கோஷித்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று பின்னடிகளால் அழைக்கின்றார். பத்தர்—பத்தர்.....

பு. ஸ்வயங்குளத்தின்

அண்டக் குலத்துக்கதிபதியாக் அசுரரிர்க்கதரை*

இண்டைக் குலத்தை யெடுத்துக்களைந்த இருட கேசன் றனக்கு*

தொண்டக் குலத்திலுள் ளீர்வந்தடி தொழுது ஆயிரநாமஞ் சொல்லி*

பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்த்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்மினே,

அண்டம் குலத்துக்கு அதிபதி ஆகி அசுரரிர்க்கதரை இண்டை குலத்தை எடுத்துக்ளைந்த இருடகேசன்தனக்கு தொண்டர் குலத்தில் உள்வீர் பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்த்து வந்து அடி தொழுது ஆயிரநாமம் சொல்லி பல்லாண்டு பல்லாயிரத்

அண்ட வழுதிறங்களுக்கெல்லாம் கியாடகளுட் அஸ்ரானஸர்நனுடைய நெருக்கமான கூட்டத்தை கிரீழ்மாக்கின ஹிருஷீகேசனுன பகவானுக்கு அடியகையிருப்பவர்களுடைய கோஷ்டியில் சேர்த்தவர்களை! [ஐசுவரர்த்தினே!] (கீட்கன்) (பிரயோஜனரத்தத்தை விரும்பியார்த்தினே!) (கீட்கன்) பழையபதன்னை யை கீட்கித்தகாண்டி எவ்விதமோசேர்த்து பகவானுடைய திருவடிகளை ஸேவித்து எல்லாத் திருநாமங்களையும் அதுஸகித்து எப்போதும் மங்களசாஸனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கன்.

***—இப்பாட்டில் ஐசுவர்யார்த்திகளை அழைக்கிறார். அவர்கள் இருவகைப்படுவர்:—நெடுநாளாக இருந்து கைதப்படுப்போன செல்வத்தை மறுபடியும் அடைய விரும்புகிறவர்கள் ஒருவகுப்பு; நெடுநாள் திரிதராகவேயிருந்து புதிதாகச் செல்வமடைப விரும்புகிறவர்கள் மற்றொருவகுப்பு. (முதல்வகுப்பினர்—ப்ரஷ்டைசுவர்யாமர்களுள்ளும் இரண்டாம் வகுப்பினர் அக்ஷைசுவர்யாமர்களுள்ளும் சொல்லப்படுவர்.) இவ்விருவகுப்பினரையும் இப்பாட்டில் அழைக்கிறார். இவ்வர்த்தம் இப்பாட்டில் எங்கனே தெரிகின்றதென்றால்; கேண்மின்;—“அண்டக் குலத்துக்கதிபதியான இருடகேசனுக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்” என்றும் “அசுரரிர்க்கதரை இண்டைக்குலத்தை யெடுத்துக்களைந்த இருடகேசனுக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்” என்றும் விளியை இரண்டாகப் பகுத்துக்கொள்க. அண்டங்களுக்கு அதிபதியாயிருக்கை ஐவரியத்துக்கு முடிவெல்லையாயிருப்பதால், புதிதான ஐசுவரியத்தைப் பெற விரும்புகிற அதிகாரிகள் அப்படிப்பட்ட அண்டாதிபதித்வத்தைப் பெறவிரும்பி அந்தவிரும்பம் வெளிப்படும்படி “அண்டாதிபதியே நம:”, “அண்டாதிபதியே நம:” என்று எப்போதும் உருப்போடுவார்கள்; அந்த அதிகாரிகளை யழைக்கிறாரென்பது முதல் விவியால் விளங்கும்; ஏற்கெனவேயிருந்த செல்வத்தை அஸ்ராராகக்ஷணிகள் போன்ற சத்துருக்கள் அபஹரித்துக் கொண்டதனால் அச்செல்வத்தை மறுபடியும் ஸம்பாதித்துக்கொள்ள விரும்புவார்கள் அந்தவிரும்பம் வெளிப்படும்படி “அஸ்ராராகக்ஷணிகளே நம:”, “அஸ்ராராகக்ஷணிகளே நம:” என்று உருப்போடுவார்கள்; அந்த அதிகாரிகளை அழைக்கிறாரென்பது இரண்டாம் விவியால் விளங்கும்.

அண்டமாவது—உலகவுருண்டை; அது அளவற்றதாகையாலே ‘அண்டக்குல’ மென்கிறதே. அதுக்கு அதிபதியென்று எம்பெருமானைச் சொல்வது கருத்துடன் கூடியதாகும்; உன்னைப் போலே நாமங்களும் அண்டாதிபதியாக வேணுமென்று தெரிவித்துக்கொண்டபடி.

இண்டைக்குலம்—நெருக்கமான கூட்டம் என்றபடி. ‘இண்டைக்குலம்’ என்று பாடலாகில், “இண்டர்—குலம்” என்று பிரிப்பு; அஸ்ராராகக்ஷணிகளாகிற சண்டாளருடைய கூட்டத்தை என்றபடி. இருடகேசன்—ஹிருஷீகேசன்; இத்திரியங்களை அடக்கியாள்பவன் என்றதொண்டர்—குலம்; தொண்டக்குலம்.

திருப்பல்லாண்டு

நெய்யெடைநல்லதோர்சோறும் நியதமுமத்தாணிசேவகமும் *
கையடைக்காய்கழுத்துக்குப்புகுண்டு காதுக்குக்குண்டலமும் *
மெய்பிடநல்லதோர்சாந்தமுந்தந்து என்னைவென்றாபிராக்ஷவல்ல *
பையுடைநாகப்பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுவனே. (8)

நெய் எடை நல்லது ஓர் சோறும் நியத
மும் அத்தாணி சேவகமும் கை அடைக்
காயும் கழுத்துக்கு புகுண்டு காதுக்கு
குண்டலமும் மெய் இட நல்லது ஓர்
சாந்தமும் தந்து என்னை வென் உயிர்
ஆக்க வல்ல பை உடை நாகம் பறை
கொடியானுக்கு பல்லாண்டு கூறுவன்

நெய்யோடு எம்மான நிறைபுடையதாய் போக்யமா
விலக்ஷணமான ப்ராஸாதத்தையும் எப்போதும் பிரிப்பில்
கூடவேயிருந்து செபித்த வேவக வுருகதிரையையும் திருக்கை
யால் ப்ராஸாதிக்கும் தாய்வுலத்தையும் கழுத்தில் தரித்துக்
கொள்ளவேண்டிய ஆபரணத்தையும் காதில் இட்டுத்
கொள்ள வேண்டிய குண்டலத்தையும் உடம்பில் பூசிக்
கொள்ளுப்படி சிறந்த சந்தனத்தையும் (ஜஸ்தமோ ருணர்
கனால் ஜஸ்வரியத்தை விரும்பின என்னுடைய விருப்பப்
தின்படியே) கொடுத்து
இப்படி ஸ்ரீஸாரியாக்கீடந்த என்னைசத்தஸாத்விசநாகச்
செய்தருளினவனுப் பததையுடைய பாம்புக்கு விரோதி
யான கருடனைக் கொடியாக வுடையான எம்பெருமானுக்கும்
மங்களாசாஸகம் பண்ணுவேன்.

*** —“அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி” என்னும் பாகரத்தில் ஜஸ்வரீயார்த்திகளை
அழைத்தாரோ; அவர்கள்தாம் எம்பெருமானிடத்தில் சில ஜஸ்வரீயாங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு
திருத்தி மங்களாசாஸகத்துக்கு வரித்தாராக வந்தபடியைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்களாக அரு
ளிச செபவது இந்தப்பாசரம். சிழப்பாகரங்களிற்போல் இதில் பன்மைபின்பிற்பே “பல்லாண்டு
கூறுவன்” என்று ஒருமையாகப் பிரயோகமிருப்பதற்குக் காரணம் கேண்மின்; -உலகத்தில்
அந்நய ப்ரயோஜனங்களுடைய கூட்டமும் கைவல்லார்த்திகளுடைய கூட்டமும் மிகவும் ஸ்வல்
பமா யிருக்குமாயினாலே அந்தக் கூட்டங்களிலுள்ள நாலேந்து பேர்கள் பேசினதாகக்கொண்டு
அவர்களது பாகரங்களில் “பல்லாண்டு பாடுதே” என்றும் “பல்லாண்டு கூறுதுமே” என்றும்
பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணப்பட்டது. ஜஸ்வரீயார்த்திகளான இவர்களுடைய கூட்டம் அப்
படி ஸ்வல்பமாயிராமல், அளவற்றிருக்குமாயினால், ஒரு பெரிய கூட்டத்துக் கெல்லாம் ஒரு
வன் பிரதானராய் பின்று பேசுவது வழக்கமாகையால் அப்படியே இங்கும் ஒருவன் பேசுவதாக
வைக்கப்பட்டது. மேல் ‘அல்லழக்கொன்றுமில்லா’ என்கிற பாட்டிலுள்ள ஏகவசநத்துக்கும்
இதுவே ஸமாதானம்.

உலகத்தார்க்கு வேண்டிய பதார்த்தங்கள் மூன்று விதம்—தராகம், போஷகம், போக்யம்
என. அன்னம் தராகம்; நெய் பால் தயிர் முதலானவை போஷகம்; சந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூலம்
முதலியவை போக்யம். ஆகஇந்தப்பதார்த்தங்கள் ஒருவனுக்கும் போதுமானவை கிடைத்தால் அவ்
வனவில் த்ருப்தி பெற ப்ராப்தம். ஊர்ப்பட்ட அண்டாதிபத்தியெல்லாம் வேனுமென்று
விரும்புவது பகவத் விழுதியை பெல்லாம் தன்னதாகக்கொண்டு ஆர்த்தப் பவேதற்கே காரண
மாகும். ஆகையால் ஸ்வரூபந்ராமில்லபால் அண்டாதிபத்தம் அளிக்கவேனுமென்று நான்
கள் எம்பெருமானைப் பிரார்த்தித்தாலும் அவன் பாமக்குபானுவாய் எங்களை உத்தீவிப்பிக்கத்
திருவுள்ளமபற்றி எங்களுக்கு உசிதமாய் வேண்டியவளவு தரக-போஷக-போக்ய வஸ்துக்களைக்
கொடுத்து இனிமேலாவது எங்களுக்கு நல்புத்தி யுண்டாகுமபடி குளிரக் கடாணித்து “ஜஸ்வ
ரியம் தபாஜயம், பகவத்கைங்கர்பமே புருஷார்த்தம்” என்னும் அத்யவஸாயத்தைய பிறப்பித்து
எங்களை சுத்தஸ்வரூபராக ஆக்கினான். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸகம்
பண்ணுவோம் நான்கள்—என்று ஜஸ்வரீயார்த்திகள் சொல்லுவதாக இந்தப் பாசரம் உள்ளது.

“நெய் எடை” என்றும் “நெய் இடை” என்றும் பாடபேதமுண்டு; முதலின் பாடத்
தில், நெய் பாதி சோறு பாதிபாய் இரண்டும் அளவொத்திருக்கு மென்றை. ஒருவரைச்

சாற்றுக்கு ஒருவிசை செய் சேர்ப்பதென்றால் இதனில் விஞ்சிய நல்ல சோறு இல்லையன்றோ, 'நெய்யிடை' என்ற பாடத்தில், நெய்யின் நடுவே உள்ள சோறு என்ற பொருளாய், நெய்யின், அளவு அதிகமாயும் பாஸாதத்தினளவு அல்பமாயிருக்கு மென்கை.

அத்தாணிச் சேவகமாவது—அஸ்தாநஸைவகம்; எம்பெருமானிருக்கு மிடத்தில் கூடவே நுந்து கொண்டு நிரியாமல் சின்ன செப்சிற கைக்கரியம். ஐச்வர்யார்த்தியானவன் சொல்லு இர்தப்பாசரத்தில் “அத்தாணிச் சேவகமும் தந்து” என்று எவ்வளவு சொல்லலாம்? அந்நயப் போஜனங்கன்றோ அத்தாணிச் சேவகமுள்ளது; சோறு அடைக்காய் பூண் குண்டலம் ஆகிய வற்றைநந்தித்து என்பது சேருமே பொழிய அத்தாணிச் சேவகமும் தந்ததாகச் சொல்லுகி து சேராதே பென்னில்; ஐச்வர்யார்த்தியா யிருந்தாலும் பகவத் கருபையாலேதிருந்தி அநந் பாபோஜனம் வந்தமை தோற்றம்படிபாகச் சொல்லுகிற பாகரமாகையாலே சேருமென்க. னான் அபேஷித்த ஜீவரத்தை மாத்திரம் கொடுத்து விடாமல் உஜ்ஜ்வலத்தையுமுண்டாக்கி என் னப் பரிசுத்தாத்மாவாகச் செய்தானே! என்று ஸந்தோஷித்துச் சொல்லுகிற பேச்சு. (8)

உடுத்துக்களைந்ததின் பீதகவாடையுடுத்துக் கலத்ததுண்டு *
தொடுத்ததுழாய்மலர்குடிக்களைந்தன குடுமித்தொண்டர்களோம் *
விடுத்ததிசைக்கருமந்திருத்தித் திருவோணத்திருவிழவில் *
படுத்தபைந்நாகணைப்பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டுசுதுதுமே. (9)

டுத்து களைந்த தின் பீதகவாடை உடுத்து
*த்தது உண்டு; குடி களைந்தன தொடுத்த
*ழாய்மலர் குடும் இத்தொண்டர்களோம்;
*த்த திசை கருமந்திருத்தி; படுத்த பை
*கம் அணை பள்ளி கொண்டானுக்கு
*ரு ணம் திரு விழவில் பல்லாண்டு
*துதும்.

(எம்பெருமானே!) தேவரீர் அரையில் சாத்திக்கொண்டு கதித்துவிட்ட தேவரீருடைய பீதாம்பரத்தை உடுத்துக் கொண்டும் தேவர் அமுதுசெய்த பாத்திரத்தில் மிகு திருப்பதை புஜித்தும், தேவர் சாத்திக்கொண்டு களைந் தவைகளான தொடுக்கப்பட்டுள்ள திருத்துழாய் மலர் மாலை களைச் சூட்டிக் கொள்ளுகிறவர்களாய் இப்படிப்பட்ட தாஸர் களான நாங்கள்,—தேவரீர் எவியனுப்பிய திக்கிலே ஆக வேண்டிய காரியங்களை ஒழுங்காகச்செய்து, கீழே பரப்பிய படத்தைபுடைய பாயபாசிற படுக்கையில் சயனித்திருக்கிற தேவரீருக்குத் திருவோணத் திருாளிலே மங்களாசாஸனம் செய்வோம்.

***—“வாழாட்டி” என்னும் பாசரத்தில் அழைக்கப்பட்டு “எந்தை தந்தை தந்தை” ன்னும் பாசரத்தால் தங்கள் வருத்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்துசேர்ந்த அந்நயப்போஜநர் ன் தாம் எம்பெருமானே நோக்கப் பல்லாண்டு பாடும்படியை அருளிச்செய்வது இப்பாட்டு’ தின் பீதகவாடை’ என்று முன்னிலையாகச் சொல்லியிருப்பதால் இர்தப்பாசரம் எம்பெருமா. றையே நோக்கி அவர்கள் சொல்லுவதாக நன்கு விளங்கும். கீழே ஆழ்வாரால் அழைக்கப்பட்ட வகை அதிகாரிகளும் வரிசையாக ‘எந்தை தந்தை’ ‘தீயிற்பொவினின்ற’ ‘நெய்பெடை நல்லது’ ன்னும் பாசரங்கள் சொன்னது ஆழ்வாரை நோக்கிச் சொன்னதாம். இனி, ‘உடுத்துக்களைந்த’ ாந்தாளெம்பெருமான்’ ‘அல்வழக்கொன்று யில்லா’ என்கிற மூன்று பாசரங்களும்—அவர்கள் ிம்பெருமானையே ஸாக்ஷாத்நாக நோக்கிச் சொல்வதாம். மேலிரண்டு பாசரங்களில் எம்பெரு ானுடைய விளி வ்யக்தமாகவுள்ளது; இப்பாசரத்தில் அப்படி வ்யக்தமாக இல்லாவிடினும் ‘சின் பீதகவாடை’ என்கிற சொல்லாற்றலால் வ்யக்தமாகிறது. .... (9)

எந்நாளெம்பெருமான் உன்றனக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட
வந்நாளே * அடியோங்களடிக்குடில் வீடுபெற்றுயந்ததுகான் *
செந்நாள்தோற்றித் திருமதுரைபுட்கிலேகுனித்து * ஐந்தலைய
பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டுசுதுதுமே.

எம்பெருமான் உன்னைக்கு அடியோம் என்று எழுத்து பட்ட நாள் என்னை அந்நாளே அடியோங்கக் அடி குழல் வீடு பெற்று உயர்ந்தது காண்; செம் நாள் தோற்றி திருமதுரையுள் நிலை குனிந்து ஐந்தலைய பை நாகம் தலை பாய்ந்தவனே உன்னை பல்லாண்டு கூறுதும்.

ஸ்வாமிச்! தேவரீர்க்கு நாங்கள் அடிமைப்பட்டவர்களென்ற சொல்வானது எங்களுடைய வாயில் உண்டாகப்பெற்ற நாள் எந்த தினமோ, அந்ததினம் முதலாகவே அடியோங்க றுமடைய அடிமைப்பட்ட ஸந்தானமெல்லாம் நல்ல கதியை யடைந்து உஜ்ஜீவித்து விட்டது; நல்ல நகரத்திரத்திலே திருவவகரித்து அழகிய வடமதுரையிலே (கம்ஸனுடைய ஆயுத சாலையில் புருந்து) வில்லை வளைத்து முறித்து ஐந்து தலைகளைபுடைய படத்தோடு கூடின காளிய நாகத்தி னுடைய தலைமேலே குதித்தவனே! தேவரீருக்கு மங்களா சாஸனம் செய்வோம்.

***—“எடு நிலத்தில்” என்கிற பாசுரத்தில் அழைக்கப்பட்டு “தீயிற் பொலிகின்ற” என்னும் பாசுரத்தால் தாம் திருத்தினபடியைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்த கைவல் யார்த்திகள் எம்பெருமானை நோக்கி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்லது இந்தப் பாசுரம்.

எம்பெருமானே! நாங்கள் கைவல்ய புருஷரீர்த்த ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாக “ஓம், நம:” முதலிய சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு தேவரீரை பஜனம் பண்ணினோம்; தேவரீர் எங்களைக் கடாசுரித்து நாங்கள் மீட்கியற்ற கைவல்யத்தை யடைந்து கெட்டுப்போகாதபடி அருள்புரிந்து நல்லபுத்தியை யுண்டாக்கினபடியால் அடியோங்கள் இப்போது திருந்தி தேவரீருக்கும் பல் லாண்டு பாடுகிறவர்களாக ஆய்விட்டோ மென்கிறார்கள். .... (10)

அல்வழக்கொன்றுமில்லா அணிகோட்டியர்கோன் * அபிமானதுங்கள் செல்வனைப்போலத் திருமாலேநானுமுனக்குப்பழவடியேன் * நல்வகையால்நமோநாராயணுவென்று நாமம்பலபாவி * பல்வகையாலும்பலித்திரனே உன்னைப்பல்லாண்டுகூறுவனே. .... (11)

திருமாலே அல்வழக்கு ஒன்றும் இல்லா அணிகோட்டியர் கோன் அபிமானதுங் கன் செல்வனை போல நானும் உனக்கு பழ அடியேன்; பல் வகையாலும் பலித்தி டனே நல்வகையால் நமோ நாராயணு என்று பல நாமம் பாவி உன்னை பல் லாண்டு கூறுவன்.

சரிமப்பதியே! அந்திகள் ஒன்றுமில்லாமலிருக்கிற அழகிய திருக்கோட்டியுரிஷன்னவர்களுக்குத் தலைவரும் ஸ்ரீவைஷ்ண வாபிமானத்தாற்சிறந்தவருமான செல்வரம்பியைப் போலவே நானும் தேவரீருக்குப் பழமையான தாஸனம் விட்டேன்; எல்லாவிதங்களாலும் பரிசுத்தனான பெருமானே! அடியே னுக்கு நன்மையுண்டாகும்படி திருந்திரத்தை அருஸர் தித்தி (தேவரீருடைய) அனேக திருநாமங்களைச் சொல்லி யேத்தி தேவரீருக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுவேன்.

***—“அண்டக்குலத்துக்கு” என்னும் பாசுரத்தாலே அழைக்கப்பட்டு “நெய் பெடை” என்னும் பாசுரத்தால் தங்கள் திருத்தினபடியைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்த ஐச்வர் யார்த்திகள் எம்பெருமானை நோக்கி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்கள் இதில், ஐச்வர்யார்த்திகள் எண்ணிறந்தவளாகையாலே அவர்களுள் ஒருவன் சொல்லுகிறானென்று “நெய்பெடை” என்கிற பாசுரத்தில் “கூறுவனே” என்று ஏகவசகர்ப்ரயோகம் பண்ணினதுபோலவே இதிலும் கொள்வது. .... (11)

பல்லாண்டென்றுபலித்திரனைப் பரமேட்டியை * சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான் தன்னை வில்லிபுத்தூர்விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல் * நல்லாண்டென்றுவின்னுரைப்பார் நமோநாராயணுவென்று * பல்லாண்டும்பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டே. .... (12)

பலித்திரினை பரமேட்டிபை சார்ந்தும் என் னும் வில் ஆண்டான் தன்னை வில்லிபுத் தூர் விட்டு தித்தன் பல்லாண்டு என்று விரும்பிய சொல் நல் ஆண்டு என்றாவின்னு உரைப்பார் பரமாத்மனை சூழ்ந்து இருந்து நடுமாநாயனாய் என்று டல் ஆண்டும் பல்லாண்டு எத்துவர்.

பரிசுத்தனும் பரமபத நிலையனும் ஸ்ரீ சார்ங்கமென்கிற ததஸ்ஸை அடக்க ஆள்பவனுள்ள எம்பெருமானை ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் பிறந்த பெரியாழ்வார் ஆதாத்ரோகி சொன்ன சொல்லாகிய இப்பிரபந்தத்தை, நமக்கு நல்ல கர்லம் வாய்த்ததென்று (மகிழ்ந்து) ஸர்வதா அநுஸந்திப்ப வர்கள் ஸ்ரீமத் நாராயணனை சுற்றும் சூழ்ந்துகொண்டு நமோ நாராயணாய என்று; எப்போதும் மங்களாசாஸனம் பண்ணப் பெறுவர்கள்.

* * *—பரமபதத்திலெழுந்தருளியிருப்பவனும் நித்யபரிசுத்தனும் பஞ்சாபுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவனான ஸர்வேசுவரன் விஷயத்தில் பெரியாழ்வார் பொங்கும்பரிவாலே பாடின இத்திருப்பல்லாண்டு திவ்யப்ரபந்தத்தை, நமக்கு நல்லகர்லம் வந்துவிட்டதென்கிற கொண்டாட்டத்துடன் இவ்விழாதிமில் எஞ்ஞான்றும் பாடுகிறவர்கள் ஓமையையில் மோகக் கொகத்தையடைந்து அங்கும் எம்பெருமானுடைய முகோல்லாஸத்தையே புருஷார்த்தமாக நினைத்து அனேக தேஹங்களை எடுத்துக்கொண்டு அப்பெருமானுடைய நான்கு பக்கங்களிலும் இருந்துகொண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணப் பெறுவர்களைன்று இதனால் பலன்சொல்லித் தலைகட்டிற்றாயிற்று. .... (12)

அடிவரவு:—பல் அடி வாழ் எடு அண்டம் எந்தை தீ நெய் உடுத்து எந்நாள் அல்லவழக்கு பல்லாண்டு வண்ணம்.

[ஆதி கூறுதும், அநந்தரம் கூறுமின், அண்டம் என்பின், எந்தை பாடுதும், தீ உடுத்து எந்நாள் கூறுதும், நெய்யும் அல்லும் கூறுவனே.]

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்
திருட்பல்லாண்டு முற்றிற்று.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த
திருப்பள்ளியெழுச்சி

தனியன் உரை

(திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்தது.)

தமேவ மத்வா பரவாஸுதேவம் ரங்கேசயம் ராஜவதர்ஹணீயம்
ப்ராபோதிகம் யோக்ருத ஸுசித்திமாலாம் பக்தாங்கிரேணும் பகவந்தமீடே.

ய: பரவாஸுதேவம் ரங்கேசயம் ராஜவத்
அர்ஹணீயமேவ மத்வா ப்ராபோதிகம்
ஸுசித்திமாலாம் அக்ருத: தம் பகவந்தம்
பக்தாங்கிரேணும் ஈடே.

யாவொரு ஆழ்வார் பாவாஸு தேவ முர்த்தியான பெரிய
பெருமானை ராஜோபசார யோக்யமாக நினைத்து திருப்பள்ளி
யுணர்த்துமதான திவ்யப்ரபந்தத்தை அருளிச் செய்தாரோ
(அப்படிப்பட்ட) ஞானம் முதலிய குணங்கள் அமைந்த
தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரைத் துதிக்கின்றேன்.

(திருவரங்கப்பெருமானாரையர் அருளிச்செய்தது.)

மண்டங்குடியென்பர் மாமறையோர் மன்னியசீர்த்
தொண்டாடிப்பொடி தொன்னகரம்—உண்டு
திணர்த்தவயல்தென்னரங்கத்தம்மாளைப் பள்ளி
புணர்த்தும்பிராணுதித்த வுர்.

வண்டு திணர்த்த வயல் தென் அரங்கத்து
அம்மானை பள்ளி உணர்த்தும் பிரான்
தொண்டாடிப்பொடி உதித்த ஊர் மா
மறையோர் மன்னிய சீர் மண்டங்குடி
தொல் நகரம் என்பர்

வண்டினானவை செருங்கிப்படித்திருக்கப்பெற்ற கழனிகள்
குழந்த ஆழிய திருவரங்கத்தில் (கன்னனர்த்தருள்கிற)
பெரியபெருமானைத் திருப்பள்ளி புணர்த்துமலராய்ப்பரமோப
கரகராய் “தொண்டாடிப்பொடி” என்னும் திருநாம
முடையாரான ஆழ்வார் திருவடிகரித்த திவ்ய தேசமானது—
சிறந்த வயதிகர்கள் பொருத்தி வாழ்த்துமொழி சீர்மையை
புடைய ‘திருமண்டங்குடி’ என்கிற அநாதியான நகரமாகும்
என்று பெரியோர் கூறுவர்.

தனியனுரை முற்றிற்று.

கதிரவன் குணதிசைச்சிகரம்வந்தனைந்தான் கனவிருள்கன்றதுகாலையம்பொழுதாய்*
மதுவிரிந்தொழுகினமாமலரெல்லாம் வானவரசர்கள் வந்துவந்தின்று*
எதிர் திசைநிறைந்தனரிவரொடும்புகுந்த இருங்கனிற்றிட்டமும்பியொடுமுரசம்*
அதிர் தலிலைகடல்போன்றுளதென்கும் அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. (1)

அரங்கத்து அம்மா கதிரவன் குணதிசை
சிகரம் வந்து அணைந்தான்; கனம் இருள்
அகன்றது; அம் கால பொழுது ஆய் மா
மலர் எல்லாம் விரிந்து மது ஒழுகின;
வானவர் அரசர்கள் வந்து வந்து வந்து
எதிர் திசை நிறைந்தனர்; இவரொடும்
புகுந்த இரு கனிந்து ஈட்டமும்பியொடு
முரசம் அதிர்தலில் எங்கும் அலை கடல்
போன்று உளது; பள்ளி எழுந்தருளாய்.

திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டருளும் எவ்வாயே! வலிய
ணைவன் கிழக்குத் திக்கிலே (உதயகிரியின்) கொடுமுடி
யிலே வந்து கூடினான்; (இரவில்) அடர்ந்திருந்த இருளா
னது நீங்கி யொழிந்தது; அழகிய காலைப் பொழுதுவர,
சிறந்த புஷ்பங்களெல்லாம் விகாசமடைய தேன் வெள்ள
மிடா நின்றன; தேவர்களும் ராஜாக்களும் ஒருவர்க்கொரு
வர் முற்கோலி வந்து திரண்டு திருக்கண்ணோர்கான தெற்கு
திக்கிலே நிறைந்துநின்றார்கள்; இவர்களுோடு கூடவந்த
(இவர்களது வாஹநாகிய) பெரிய ஆண்யானைத் திரள்
களும் பெண்யானைத் திரள்களும் பேரிவாத்யங்களும் சப்திக்
கும்போது எத்திசையும் அலையெறியாநின்ற எழுந்
தகோஷத்தை யொத்திருத்தது; (ஆதலால்) திருப்பள்ளியை
விட்டு எழுந்திருக்கவேணும்.

கொழுங்கொடிமுல்லையின்கொழுமலரணவிக் கூர்ந்ததுகுணதிசைமாருதமிதுவோ*
எழுந்தனமலரணைப்பள்ளிகொள்ளன்னம் சன்பநிறைந்த தமிருஞ்சிறகுதறி*
விழுங்கியமுதலையின் பிலம்புரைபேழ்வாய் வெள்ளொயிறுவதன்விடத்தினுக்கனுங்கி*
அழுங்கியவானையினருந்துயர்கெடுத்த அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. (2)

குணதிசை மாருதம் கொழு கொடி முல்லை
யின் கொழுமலர் அணவி இதுவோ கூர்ந்
தது; மலர் அணை பள்ளிகொள் அன்னம்
சன்பநிறைந்த தம் இரு சிறகு உதறி
எழுந்தன; விழுங்கிய முதலையின் பிலம்
புரை பேழ் வாய் வெள்ளொயிறு உற அதன்
விடத்தினுக்கு அனுங்கி அழுங்கிய ஆணை
யின் அருதுயர் செடுத்த அரங்கத்தம்மா!
பள்ளி எழுந்தருளாய்.

கீழ்காற்றானது செழுமை தங்கிய கொடியையுடைத்தான
முல்லைச் செடியிலுண்டான அழகிய மலர்களை அணைந்து
கொண்டு இதோ வீசாநின்றது; புஷ்பசயந்திலே உறகு
கின்ற துறம்ஸங்களானவை, (மழைபோல்) சொரிநிற பள்ளி
யாலேகளைந்த தங்களுடைய அழகிய சிறகுகளை உதறித்
கொண்டு உறக்கம் விட்டெழுந்தன; (தன்கால) வீழ்க்கினை
முதலையினுடைய பாழிடோன்ற பெரியவாயிலுள்ளவெழுந்த
கோரப்பற்கள் ஊன்ற அம்முதலையினுடைய பல்விஷத்திற்கு
மிகவும் கோவுபட்ட கஜேந்திராழ்வானுடைய பெரிய
துக்கத்தைப் போக்கியருளின அரங்கத்தம்மா! பள்ளி
யெழுந்தருளாய்.

சுடரொளிபரந்தனசூழ்திசையெல்லாம் துன்னியதாரகையின் னொளிசருங்கி *
படரொளிபசத்தனன் பனிமதியிலே பாயிருளகன் றதுபைம்பொழிற்சமுக்கின் *
மடலிடைக்கீறிவண்பாளைகள் நாற வைகறைகூர்ந்ததுமாருதமிதுவோ *
அடலொளி திகழ்தருதிகிரியந்தடக்கை அரங்கத்தம்மா! பன்னியெழுந்தருளாயே. (3)

சூழ்திசை எல்லாம் சுடர் ஒளி பரந்தன; துன்னிய தாரகை யின் ஒளி சருங்கி படர் ஒளி பனி மதி இவன் பசுத்தனன்; பாய் இருள் அகன்றது; வைகறை மாருதம் இது பை பொழில், கரகின் மடலிடை கீறி வண் பாளைகள் நாற கூர்ந்தது; அடல் ஒளி திகழ்தரு திகிரி அம் தடகை அரங்கத்தம்மா பன்னியெழுந்தருளாயே

கண்டவிடமெங்கும் ஸூரிய சிவனந்தளானவை பரவிவிட்டன; (ஆகாசத்தில்) நெருங்கிய நகரத்திரக்களினுடைய மிக்க தேஜஸ்ஸானது குறைவுபட்டது மன்றி மிக்க ஒளியையுடைய இக்குளிர்த்த சந்திரனும் ஒளிமழுங்கினான்; பரந்த இருட்டானது கீழ்க்றிது; இந்த விடியற்காற்றானது பசுமை தங்கிய சோலைகளிலுள்ள பரக்குமரங்களினுடைய மடலைக் கீற (அத்தாலே) அழகிய பாளைகளானவை பரிமளிக்க (அப் பரிமளத்தை மூக்த்துகொண்டு) வீசுகின்றது; பெருத்த மிடுக்கையுடைத்தாய் தேஜஸ்ஸு விளங்கா நின்றன திருவாழியாழ்வானே அழகிய பெரிய திருக்கையிலேயுடைய அரங்கத்தம்மா! பன்னியெழுந்தருளாய்.

மேட்டினமேதிகள் தலைவிமொயர்கள் வேய்ங்குழலோசையும் விடைமணிக்குரலும் *
சுட்டியவிசைதிசைபரந்தனவயலுள் இரிந்தனசரும்பின மிலங்கையர்குலத்தை *
வாட்டியவரிசிலைவானவரோறே! மாமுனிவேள் வியைக்காத்து * அவபிரதம்
ஆட்டியவடுதிறலயோத்தி பெம்மசே! அரங்கத்தம்மா! பன்னியெழுந்தருளாயே.

மேடு இள மேதிகள் தலை விடும் ஆயர்கள் வேய்ங்குழல் ஓசையும் விடை மணி குரலும் சுட்டிய இசை திசை பரந்தன; வயலுள் சுரும்பு இனம் இரிந்தன; இலங்கையர் குலத்தை வாட்டிய வரி சிலை வானவர் ஏறே மாமுனி வேள்வியை காத்து அவபிரதம் ஆட்டிய அடு திறல் அயோத்தி எம் அரசே அரசு—அருளாயே.

உயர்த்தியும் இளமையும் தங்கிய எருமைகளை (மேய்) கைக்குக் கட்டவிழ்த்து விடுகிற இடையர் (ஊதுகிற) புல்லாக்குழலின் நாதமும் எருதுகளின் கருத்திற் கட்டியுள்ள) மணிகளினுடைய ஓசையும் (ஆகிய) இவ்விரண்டும் கூடின தவரியானது திக்குக்களெங்கும் பரவிவிட்டது; கழனிவரிலுள்ள வண்டுகளின் திரள் ஆரவாரித்துக்கொண்டுகிளம்பின; ராஜஸூயர்க்கத்தை உருவழித்த அழகிய சார்வகத்தையுடைய தேவாதிதேவனே! விசுவாமித்ர மதூர்வழியினுடைய யாகத்தை நிறைவேற்றுவீர்த்து அவப்ருதஸ்நானம் செய்வீர்த்தருளின (விரோதிகளை) ஒழிக்கவல்ல மிடுக்கையுடையனாய் அயோக்கியாபுரியை ஆளுகையாலே எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனே! அரங்கத்தம்மா! பன்னியெழுந்தருளாய்.

புலம்பினபுட்களும்பூம்பொழில்களின் வாய் போயிற்றுக்கங்குல்புருத்ததுபுலரி *
கலந்ததுகுணதிசைக்கணைகடலாவம் களிவண்டுமிழற்றியகலம்பகம்புனைந்த *
அலங்கலந்தொடையல்கொண்டடியிணைபணிவான் அமரர்க்புருந்தனராதலில்ம்மா! *
இலங்கையர்கேரன் வழிபாடுசெய்கோயில் ஏம்பெருமான்! பன்னியெழுந்தருளாயே. (5)

பூ பொழில்களின் வாய் புட்களும் புலம்பின கங்குல் போயிற்று புலரி புருத்தது குணதிசை கணை கடல் ஆரவம் கலந்தது ரளி வண்டு மிழற்றிய கலம்பகன் புனைந்த அம் அலங்கல் தொடையல் கொண்டு அமரர்கள் அடி இணை பணிவான் புருந்தனர் ஆதலில் அம்மா இலங்கையர் கேரன் வழிபாடு செய்கோயில்

பூத்திராநின்றன சோலைகளிலுள்ள பறவைகளும் (உணர்ந்து) ஆரவாரஞ்செய்யாகின்றன; இரவானது கழிந்தது; ப்ராது: காலமானது வந்தது; கீழ்த்திசையிலே கோஷஞ்செய்கிற கடலினுடைய ஓசையானது வியாபித்தது; தேனைப்பருகிக் களிக்கின்ற வண்டுகளானவை சப்தியாகிற்றி பலவகைப் பூக்களாலே கொடுக்கப்பட்ட அழகிய அலங்கல்மலைகளை எங்குக்கொண்டு தேவர்கள் (தேவர்களுடைய) திருவடியிணைகளில் பணிமாறுகைகாக வந்துநின்றனர்; ஆகையாலே, ஸர்வஸ்வாமிந்! லங்கேசுவரனான ஸ்ரீ ஷண்முவரன் தானவருத்தி பண்ணப்பெற்ற கோயிலிலே (கண்வந்தருளுகிற) ஏம்பெருமான்! அஸ்மத்ஸ்வாமியே! பன்னி எழுந்தருளாயே—

இரவியர்மணிநெடுந்தேரொடுமிவரோ இறைமவர்பதினெருவிடையருநிவரோ*
மருவியமயிலினனறுமுகனிவனோ மருதரும்வசக்களும்வத் துவர்தீண்டி*
புரவியோடாடலும்பாடலும்தேரும் குமரதண்டம்புருத்தீண்டியவெள்ளம்*
அருவரையினையரின்கோயில்முன்னிவரோ அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. (6)

(3)
இரவியர் இறைம
வர்பதினெரு விடையரும் மருவிய மயிலி
னனறுமுகன் மருதரும் வசக்களும்
குமரதண்டம் புருத்தீண்டியவெள்ளம்
அருவரையினைய அருவரை அனைய
கோயில் முன்னி

விஷக்ஷணமாய் பெரிதான தேவோடுகூட பண்ணிரண்டு
ஆதித்தர்களும் ஜகத்துக்கு நிர்வாஹகர்களான ஏகாதச ருக்
மார்களும் பொருத்திய மயில்வாகனத்தையுடைய ஸுப்ரஸூ
மனயனும் மருதக்கணங்களான ஒன்பதின்மரும் அவதவசக்
களும் ஒருவருக்கொருவர் முந்திக்கொண்டு வந்து நெருங்கி
நிற்க (இவர்களுடைய வாஹமானை) குதிரைகள் பூண்ட
ரதங்களும் பட்டும் கூத்துமாய் தேவஸேனா ஸமூகங்கள்
வந்து புருத்த நெருங்கியிருக்கிற திரளானது பெரிய மலை
போன்ற கோயிலில் தேவரீர் திருக்கண்ணோக்கத்திலே
(நிற்கின்றது;) அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே—

அந்தரத்தமரர்கள் கூட்டங்களிவையோ அருந்தவமுனிவரும்மருநருபிகரோ*
இந்திரணையும்தா னுமவந்திவனோ எம்பெருமா னுன்கோயிலின் வாசல்*
சுந்தரர்நெருக்கவிச்சுதரர் நூக்க இயக்கரும்மயங்கினர்திருவடி தொழுவான்*
அந்தரம்பாரிடமில்லமற்றிதுவோ அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. (7)

(மேய்)
இந்திரன் உன கோயிலின் வாசல்
இந்திரனும் ஆனையும் வந்து அந்த
சுந்தரர்கள் கூட்டங்கள் அருந்தவம்
மயங்கினரும்மருதரும் இயக்கரும் சுந்தரர்
நெருக்கவிச்சுதரர் நூக்க திருவடி தொழு
வான் உபககினர் அந்தரம் பார் இடம்

எமக்கு ஸ்வாமிபான தேவரீருடைய திருக்கோயிலின் வாச
லிலே தேவரீரையும் (அவனது வாஹமானை) ஜராவத
யானையும் வந்திருப்பதுமன்றி, அண்டத்துக்குள் இராகின்ற
தேவர்களும் இவர்களுடைய பரிவாரங்களும் மஹாதபஸ்விக
ளான ஸகாதி மஹர்ஷிகளும் மருக்கணங்களும், யசுர்க
ளும், சுந்தரர் நெருக்கவும் வித்தபாதாரண் தன்னவும் (தேவ
ரீருடைய) திருவடிகளைத் தொழுவதற்காக வந்து மயக்கி
நின்றனர்; ஆகாசமும் பூமியும் அவாசமற்றிரா நின்றது;
அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே—

உப்பவிழுவானவர்வாயுறைவழங்க மாநிதிசுபிலையொண்கண்ணா முதலா*
எப்பெருமான் படிமைக்கலங்காண்டற்கு ஏற்பனவாயினகொண்டுநன்முனிவர்*
தப்புருகாரதப்புருத்தனரிவரோ தேனறினனிர்வியும்துலங்கொளிபரப்பி*
அப்பாதலத்தில்கின்றல்கின்றதிருள்போய் அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. (8)

(5)
உப்பு அவிழ் வாயுறை மாநிதி
எப்பெருமான் படிமைக்கலங்காண்டற்கு ஏற்பன ஆயின
தப்புருகாரதப்புருத்தனரிவரோ தேனறினனிர்வியும்துலங்கொளிபரப்பி
அப்பாதலத்தில்கின்றல்கின்றதிருள்போய் அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே

(தேவரீருக்கு) ஸமர்ப்பிப்பதற்காக பரிமளம் யிருத்த அறு
கம்புலலும் சிறந்த சக்ககிதி பத்மசித்திரம் (கையிலேயுடைய
ராய்க் கொண்டு) தேவர்களும், சாமத்தேவரும் ஒளிபொருத்திய
கண்ணாடி முதலாக, ஸ்வாமிபான தேவரீர் கண்டருளு
கைக்கு தகுதியாயுள்ளவையான உபகரணங்களெல்லாவற்
றையுங்கொண்டு மஹர்ஷிகளும் தம்புரு நாரதர்களும் வந்து
கின்றார்கள்; (இதுவுமன்றி) குரியனும் (தன்னு) மிக்க
தேஜஸை எங்கும் பரவச்செய்து கொண்டு உதயமாளுன்;
இருளானது ஆகாசத்தினின்றும் நீங்கிப்போயிற்று; அரங்கத்
தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே—

ஏதமில்லதண்ணுமையெக்கம்மத்தனி யாழ்முதல்முழவமோடிசைதிசைகெழுமி*
கிதங்கள் பாடினர்கின்னரர்கருடர்கள் செந்தருவருமிவர்க்குதுமெல்லாம்*
மாதவர்வானவர்சர்ரணரியக்கர் சித்தரும்மயங்கினர்திருவடி தொழுவான்*
ஆதலிலவர்க்குநானோலக்கமருள அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. (9)

ஏதம் இல் தண்ணுமை எக்கம் மத்தளி யாழ் குழல் திசை முழங்குமோதி இசை கெழுமி கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கரு டர்கள் கெந்தருவரும் இவர் மாநவர் வான வர் சாரணர் இயக்கர் சித்தரும் திருவடி தொழுவான் கங்குலம் எல்லாம் மயங்கி னர் ஆதலில் அவர்க்கு நான் ஒலக்கம் அருள

குற்றமற்ற சீறுபறையும் ஒற்றைத் தந்தியையுடைய வாத்ய மும் மத்தளமும் வீணையும் புல்லாக்குழல்களுமாய் திக்குக் கெளங்கும் இவற்றின் முழக்கத்தோடு இசை மாட்டிப் பாட்டு பாடக் கடவரான கின்னரர்களும் கருடர்களும் கந்தர்வர்களும் இதோ மற்றுள்ளவர்களும் மஹர்ஷிகளும் தேவர்களும் சார ணர்களும் யக்ஷர்களும் வசித்தர்களும் (தேவரீருடைய) திருவடி களில் வணங்குகக்காக இரவெல்லாம் (நெருக்கத்தில் வரு ந்தி) மோழமுற்றனர்; ஆகையாலே அவர்களுக்கு பகலோ லக்கமருளுகக்காக அரங்கத்தம்மா! பள்ளி எழுந்தருளாய்—.

கடிமலர்க்கமலங்கள்மலர்ந்தனவியையோ கதிரவன்களைகடல்முனைத்தனனிவனோ *
துடியிடையார்கரி குழல்பிழிந்துதறித் துதினுத்தேறினர்சூழ்புனலரங்கா *
தொடையோத்ததுளவமும் கூடையுமடொலிந்து தோன்றியதோள்தொண்டரடிப்பொடியென்னு
மடியனை * அளியனென்றருளியுன்னடியார்க்காட்படுத்தாய் பள்ளியெழுந்தருளாயே. (10)

புனல் சூழ் அரங்கா! கடி கமலம் மலர்கள் மலர்ந்தன; கதிரவன் களை கடல் முளைத் தனன்; துடி இடையார் கரி குழல் பிழிந்து உதறி துகில் உடுத்து ஏறினர்; தொடை ஒத்த துளவமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்ட ரடிப் பொடி யென்னும் அடியனை அளி யன் என்று அருளி உன் அடியார்க்கு ஆள் படுத்தாய்; பள்ளி எழுந்தருளாய்.

திருக்காவேரித் தீர்த்தத்தாலே சூழப்பட்ட அரங்கத்தில் கண்ணார்ந்தருளுமவனே; பரிமாணமுடைய தாமரைப்புக் களாணவை (கன்னக) மலர்ந்து விட்டன; (தாமரையை மலர்த்தவல்ல) ஸூர்யனுடன் கோஷந் செய்கை மையே இயல்வாகவுடைய கடலிலே உகயகிரியிலே வந்து தோன்றினான்; உடுக்கை போன்ற (சூன்மமான) இடையை யுடைய மாதர் (தமது) கருண்ட மயிர்முடியை நீர்ப்பசை யறப் பிழிந்து உதறி விட்டி (தம்தம்) ஆடைகளை உடுத்துக் கொண்டு கரையேறிவிட்டார்கள்; ஒழுங்காகத் தொடுக்கப் பெற்ற திருத்துழாய் மாலையும் பூக்குடையும் வீணங்கா நிற்ப்பெற்ற தோளையுடைய 'தொண்டரடிப்பொடி' என்ற பெயருடைய தாஸனை 'கிருபை பண்ணுகக்கு உரிப பாத் திரம்' என்று திருவுள்ளம்பற்றி அக்கிரித்தருளி தேவரீரு டைய நித்யகெகரர்களான பாகவதர்களுக்கு ஆளாகக் வேணும்; (அதற்காக) திருப்பள்ளியை விட்டு எழுந்தருள வேணும்.

அடிவரவு :—கதிர் கொழு சுடர் மேட்டு புலம்பின இரவியர் அந்தாம் வம்பு ஏதம் கடி அமலன்.

தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

குடிக்கொடுத்த நாச்சியார் அருளிச்செய்த திருப்பாவையின் தனியின்கள்

நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதமஸுப்தமுத்போத்ய க்ருஷ்ணம்
பாரார்த்த்யம் ஸ்வம் ச்ருதிசதசிரஸ்வலித்தமத்யாபயந்தி,
ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸாஜி நிகளிதம் யா பலாத்க்ருத்ய புங்க்தே
கோதா தஸ்யை நமஇதமிதம் பூயஸ்வாஸ்து பூய:

நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதமஸுப்தம் ஸ்வோச்
சிஷ்டாயாம் ஸாஜி நிகளிதம் க்ருஷ்ணம்
உத்போத்ய ச்ருதிசத சிரஸ்வலித்தம் ஸ்வம்
பாரார்த்த்யம் அத்யாபயந்தி பலாத்க்ருத்ய
யா கோதா புங்க்தே தஸ்யை பூயோ
பூய எவ இதமிதம் நம: அஸ்து.

நப்பின்னைப் பிராட்டியினது உயர்ந்த திருமுலைத் தடங்களை
கிறமலைச் சராலில் கண் வளர்ந்தருளு மவனும், தன்னால்
குடிக்கொடுக்கப்பட்ட மாலைமீல் விலங்கிடப்பட்டவனுமான
கண்ணப்பிராணை திருப்பள்ளி புணர்த்தி பத்பல வேதனை
களின் தலையான பாசங்களாலேதெயின் [வேதாந்த வரித்த
மான] தன்னுடையதான பாரதத்திரியத்தை அறிவியா
நின்றவனாய் பலரக்காரம் செய்து யாவனொரு ஆண்டான்
(அக்கண்ணபிராணை) அறுபவிக்கிறானோ அப்படிப்பட்ட
பெருமையை புடையவனான ஆண்டாளின் பொருட்டு
காலத்தாவும் முன்னதனையும் இந்த இந்த நமஸ்காரமானது
ஆயிடுக.

* * * —நப்பின்னைப் பிராட்டியின் திருமுலைத்தடங்களில் தலைசாய்த்துக் கண்வளர்க்
கருளா நின்ற கண்ணபிராணைத் திருப்பள்ளிபுணர்த்தி, அடிமை செய்யும் விஷயத்தில்
தனக்குள்ள ஆவலை அறிவித்துத் தன் குழலிற் சூட்டிய பூமாலைபாலே அப்பிராணை விலங்கிட்டு
அறுபவித்த ஆண்டாளைத் திருவடி தொழுகின்றேன் என்றவாறு.

அன்ன வயற்புதுவை யாண்டா ளாங்கற்குப்
பன்னு திருப்பாவைப் பல்பதியம்—இன்னிசையாற்
பாடிக்கொடுத்தாள் நற்பாமாலை பூமாலை
குடிக்கொடுத்தாளைச் சொல்லு.

அன்னம் வயல் புதுவை ஆண்டாள் பன்னு
திருப்பாவை பல்பதியம் இன் இசையால்
பாடி அங்கற்கு நல் பா மாலை கொடுத்தாள்
தான் பூ மாலை குடி கொடுத்தாளைச் சொல்.

ஹம்ஸங்கள் (உலாவுகின்ற) வயல்களை புடைய பூவீவில்வி
புத்துரில் (திருவவதரித்த) 'ஆண்டாள்' என்னுள் திரு
நாமத்தை புடையவனும் ஆராய்ந்து அருளிச் செய்யப்பட்ட
திருப்பாவை யென்னும் பல பாசாக்களை இனிய இசை
புடன் பாடி (அவற்றை) பூரிக்காதனுக்கு விலகணமான
பாமாலைபாகளமர்ப்பித்தவனும், (செண்பகம் முதலிய) பூக்கள்
ஹ்லாகிய மாலைபை (தான் முந்தறக் குழலிற்) குடி (பிறகு
ரக்காதனுக்கு) ஸமர்ப்பித்தவளுமான கோதையை அநுஸர்
திக்கக் கடவை.

* * * —ஆண்டாள் அருளிச்செய்த திவ்வியப் பிரபந்தங்களை ஓதுவதற் காட்டிலும்
அவ்வாண்டாள் தன்னுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனமே முக்கியமென்பது இப்பாட்டின்
கருத்தாம்.

குழிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியே தொல்பாவை
பாடி யருள வல்ல பல்வினையாய்—சாடியீ
வேங்கடவற் கென்னை விதியென்ற கீம்மாற்றம்
நங்கடவா வண்ணமே நல்கு.

குழிக் கொடுத்த சுடர் கொடியே தொல்
பாவை பாடி அருள வல்ல பல் வினையாய்!
கீ நாடி என்னை வேங்கடவந்து விதி
என்ற இம்மாற்றம் நாம் கட்டவா வண்ணம்
நல்கு.

பூமலையைத் திருக் குழலிற் குழி, (அகனை எம்பெருமா
னுக்கு) ஸமர்ப்பித்த தேஜோமயமான கொடி போன்றவனே!
அநாதி ஆசாரவிர்த்தமான நோன்பை (நருப்தானவ முத
மாகக்) கூறி (அடியார் திருத்துக்) நருணேபுரிய வல்லவாய்
பல வகைகளில் துணிந்துள்ளவருமான சோதாய்! கீ (மன்
மதனை) நாடி ("காமதேவா; கீ என்னைத் திருவேங்கட
முடையானுக்கு வாழ்க்கைப் படுத்த வேணும்") என்று
காமனைக் குறித்துக் கூறிய கூற்றையாய் மீறாவிடாமல்
அருள்புரிவாயாக.

*** - இப்பாட்டால், நாச்சியார் திருமொழியில் மிக்க அன்பு எமக்குப் பிறக்க
வேண்டுமென்ப பிரார்த்தித்தவாறு. அதில் முதற்றிருப்பதிகத்தில் "அனங்கதேவா!, உய்யவு
பாங்கொலோ வென்று சொல்லி யுள்ளே புழம்பியையுந்தொழுதேன், வெய்யதோர் தழுவாபிழ்
சக்கரத்தை வேங்கடவற்கென்னை விதிக்கற்றியே" இத்தியாதி பாசரங்களினால், ஆண்டாள்
காயனை எண்ணி, "வேங்கடவாணனுக்கு நான் வாழ்க்கைப்படுமாறு கீ விதிக்கவேணும்" என
வேண்டினமை அறிக.

தனியன் உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாவையின் உரை அவதாரிகை

ஆழ்வார்கள் தாங்கள் எம்மவராததிற் கிடந்து நகரகாரிக், எம்பெருமான் தாருகவந்து வரக்கூ
உணர்ந்த, பிறகு உணர்ந்தனர் உவர்கன். ஆண்டாள் அம்மனைநி மணத்துடன் முளைக்கும் திருத்தழாய்
போன்று எம்பெருமான் திரத்து ஆராதகனுடன் அவதரித்து இவந்தானே துவ்வெம்பெருமான் ஸத்
திதியிற் சென்று "உயர்கோயலே! உறகாரதெழுந்திராய்" என்று அகனை உணர்ந்தினராதலால்
ஆழ்வார்களினும் ஆண்டாளுக்குள்ளே வைவகையம் சொல்லாந் கூறும்பாற்றா. அன்றியும், ஆட
வரை ஆடவர்கண்டு காழுறுவதிற் கர்ட்டிலும் பெண்டிரகண்டு காழுறுதல் புள்ளமடையா யிருக்குமென்
பது உலகத்து எளிதிலுணர்ந்த விஷயமாதலால், பகவத் விஷயத்தில் ஆழ்வார்களின் காமம்போல் மேட்டு
மடையா யிருக்கையன்றியே இவ்வாண்டாளுடைய காமம் பள்ளமடையா யிருக்கையாகிற மற்றொரு
வைவகையமும் உற்று நோக்கத்தக்கது. ஆழ்வார்கள், காமத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்காகப் பெண்ணுடை
உடுத்துப் பேசினார்கள்; இவர்கு அந்நன் ஆரோபித்துக் கொள்ளவேண்டிய ஆகாரமொன்று மில்லையே.

இந்நன் அனடித்த அநிசய விசேஷங்களுடன் வளர்ந்தருளாரின்ற குழிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி
ஒரு கொள்கொம்புடன் கூடவேண்டும் பருவாய், அதற்குரிய ஞானபக்திகள் மீதுர்த்த செல்லப்பெற்று
"மாஸிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவல் வாழில்லேன்" என்று மாருக நூற்றத்தைப் பொறுக்கமாட்
டாதே * துணைத்தலத்திடையாழிவொண்டானவன் முதத்தன் றி விழிபாதானாய், பூரீ வில்லிபுத்தூரில்
எழுந்தருளியிருக்கின்ற வடபெருங் கோயிலுடையானுடனே தழுவி முழுசுப் புரிமாறப் பெறவேண்டு
மென்று விரும்பிச்செல்ல, தவ்விருப்பத்திற்கீட்க வடக்காசாவி முதலகாட்டாமையாலே மிகவும் மனம்
கொந்து "இவ்வெம்பெருமானோடு கலவிபெற்றுக் களித்தார் ஆரோணமுண்டோ?" என்று ஆராய்ந்த
விடத்து, "திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள தஞ்சகலசங்குடி ஆயர்மன்னகன் இவனுடன் கலந்து களிக்கப்பெற்
ருர்கள்" என்றுணர்ந்து, "அச்சலவி காலார்த்தத்தில் நடத்தத்தானுடையாலே அதில் நமக்கு அவ்வய
மன்றி யொழித்தது. இனி, அவன் உலர்விப்போன அடிச்சலவும் அவனும் பெண்களுடாகத் தினாதத
யமுநாதியும், அவன்கோநிரைகாக்க எடுத்த கோவர்த்தனம் மியும் கிடத்தனவாகில், அவற்றைத் கொண்டா
கிலும் தரிப்போம்" என்று அங்குச்செல்ல நினைக்க, பகவத் விஷயத்தாலே உடல் மெலிவுற்ற இவ்வாண்
டாள் அவ்வளவு செல்லமாட்டாதானாய், "ஐக்காரஜன் தன் மகளான கைத்து விழியி என்று ஒரு

தவதிவைத்தாப்போலவும், கும்பர் தம் மகனான தப் பின்னைப் பிராட்டிக்கு ஏறு தழுவிநல் என்று ஒரு தவதிவைத்தாப்போலவும் தர், தந்தை நமக்கு ஓர் அவதியும் கற்பிக்கவில்லையே ! இனி நாம் வாழ்வது என்னேயோ?" என்று சிந்தித்துத் தவர்த்திருக்க; அவ்வளவில் சிலகார்மிகர்கள் — "திருவாய்ப்பாடியிற் கண்ணபிரான் ஆயர்மல்கைகளுடன் 1 குடைகொத்து விளையாடும்போது ஆரத்தாளம் தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டு செல்ல, 'இனி நந்தேதி கெடலாகாது' என்று அந்த ரஸம் மாறுகைக்காக கண்ண பிரான் பெண்களைப் பிரித்து மறைத்திருக்க, அப்போது அப் பெண்பிள்ளைகள் தங்கள் ஆற்றாமையாலே, 'இனி எவ்வகைபாலாயினும் நாம் தரிக்கவேண்டும்' என்று ஓர் ஆய்ச்சி 'நான் காளியநாகத்தின் வலியை அடக்குகிறேன்காண்' என்பது, மற்றொருத்தி 'நான் தேதூசாஸாரனைத் தொலைத்தொழிக்கிறேன்காண்' என்பது, வேறொருத்தி 'நான் பூகளை முலைப்பைக் கவைத்துணைந்துகிறேன் காண்' என்பதாய் இப்படி அனை வரும் தங்கள் கண்ணபிரான் போல அதுகா ளுஞ்செய்து ஒருவாறு தயர்சீர்த்து தரித்தார்கள்" என்று சொல்லக்கேட்ட ஆண்டாள் தானும் அவ்வாய்ச்சிகளைப்போல் அதுகரித்துத் தரிக்கும்படியைக் கூறுவது திருப்பாவை என்கிற இத்திவ்வியப் பிரபந்தம்.

அவதாரிகை முற்றுப்பெற்றது.

ஆண்டாள் திருவடிகளை சாணம்.

திருப்பாவை

மார்தழித்திங்கள் மதிநிறைந்தகண்ணால் *
நீராடப்போதுவீர் போதுமினோநேரிழையீர் *
சீர்மல்குமாய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள் *
கூர்வேற்கொடுத்தோழிலன் நந்தகோபன்ருமான் *
ஏரார்ந்தகண்ணி யசோதை யினஞ்சிங்கம் *
காரமேணிச்செங்கண் கதிர்மதியம்போல்முகத்தான் *
நாராயணனே நமக்கேபறைதருவான் *
பாரோர்புகழ்ப் படிந்தேலோரெம்பாலாய்.

(1)

சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடி செல்வச் சிறுமீர்காள்
நீர் இழையீர்! மார்தழி திங்கள் மதி
நிறைந்த நல் காண்; கூர்வேல் கொடு தொழி
லன் நந்தகோபன் ருமான் ஏர் ஆர்த
கண்ணி அசோதை இள சிங்கம் காரமேணி
செம் கண் கதிர் மதியம் போல் முகத்தான்
நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்;
ஆல், பாரோர் புகழ் படிந்து நீர் ஆடபோது
வீர் போதுமின்.

செல்வம் நிறைந்துள்ள திருவாய்ப்பாடியில் கைக்கர வ
ஸர்பத்தையும் இளம் பருவத்தைபுமுடைய பெண்கள் !
விலகண்ணமான பூஷணங்களை அணிந்துள்ளவர்களே ! (மாதங்
களிற்சிந்திந்தமரர்கழிமாஸமும்பூர்ணசந்திரோதயத்தையுடைய
(சுக்கிலபஷுத்திய), நல்லநாளும் (நமக்கு வாய்த்திராநின் தன.)
கூர்மைபொருந்திய வேலாயுதத்தை யுடையவனும் (கண்ண
பிரானுக்குத் திக்கு செய்ய வரும் கூலிதாஜர்த்தக்கள் பக்கலி
லுஞ் சிறிக்) கொடுமைத் தொழிலைப் புரியுமவனுமான நந்த
கோபனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தவனும், அழகு நிறைந்த
கண்களை யுடையளான யசோதைப்பிராட்டிக்கு சிங்கக்குட்டி
போலிருப்பவனும், காரமேகத்தோடொத்ததிருமேனியை
யும் செத்தாமரைப்பூப்போன்ற திருக்கண்களையும் ஸூர்யனை
யும் சந்திரனையும்போன்ற திருமுகத்தைபுமுடையனுமான
ஸ்ரீமநாராயணன் தானே (அவனுல் பேறு என்றிருக்கிற)
நமக்கே பறையைக் கொடுக்கும்வனுயிராகின்றான். ஆதலால்,
இவ்வுலகத்தவர்கள் கொண்டாடும்படி (இந்நொன்பிலேணன்றி
நீராத வர விருப்பமுடையீர்களே ! வாருங்கள்; எல் ஓர் எம்
பாவாய்!—

1. இக்குடையைகூத்து வடமொழியால் ராஸகரிடை என வழங்கும், அந்தோவது கண்ணபிரானபல திருவுருக்கொண்டு ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணொரு நின்றுஆடுவதொரு கூத்து.
2. ஸ்ரீ விஷ்ணுபூரணம்— ஐந்தாவது அம்சத்தில் பதின்மூன்றா மத்தியாயத்தில் இது கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க.

*** — ஆயர் சிறுமிகள் “நாம் நோன்பு நோற்பதற்கிடாக நமக்கு இங்கனே விலக்ஷணமானதொரு காலம் நேரப்பட்டபடி என்!” என்று காலத்தைக் கொண்டாடி, மார்கழி நீராட்டத்தில் விருப்பமுடைய பெண்களை விரிக்குமாறு கூறுவது இப்பாட்டு. ஏலோரோம் பாவாய் = நோன்பு நோற்பதில் அவகாவித்தமையைக் காட்டுகின்ற ஓர் சொற்றொடர். (1)

வைவத்துவாழ்வீர்காள் நாமும் நம்பாவைக்கு *
செய்யுங்கிரிசைகள் கேளீரோ * பாற்கடலுள்
பையத்துயின்ற பாமனடிபாடி *
நெய்யுண்ணோம்பாதுண்ணோம் நாட்காலேரீராடி *
மையிட்டெழுதோம் மலரிட்டுநாமுடியோம் *
செய்யாதனசெய்யோந் திக்குறளசென்றோதோம் *
ஐயமுப்பிச்சையு மாந்தலையுங்கைகாட்டி *
உய்யுமாறெண்ணி யுகத்தேலோரோம்பாவாய். (2)

வைவத்துவாழ்வீர்காள்! நாமும் உய்யும்ஆறு
எண்ணி பால் கடலுள் பைய துயின்ற பா
மன் ஆடி பாடி ஐயமும் பிச்சையும் ஆர்
தலையும் கைகாட்டி உகந்து நம்பாவைக்கு
செய்யும் கிரிசைகள் கேளீர்; நாம் நெய்
உண்ணோம் பால் உண்ணோம் நாட்காலே
ரீர் ஆடி மை இட்டி எழுதோம் மலர் இட்டி
முடியோம் செய்யாதன செய்யோம் தி
குறளை சென்று ஒதோம்.

இப்பூண்டலத்தில்வாழ்த்திராநின்றள்ளவர்களை! (எம்பெரு
மானாலேயே பேறுஎன்ற அத்தவளையமுடைய) நாமும் உஜ்
ஜீவிக்கும் வழியை ஆராய்ந்து, திருப்பாற்கடலில் அவதாரத்
துடன் கண்ணீர்த்தருளா நின்ற பரம்பருஷனுடையதிருவடி
கட்கு மங்கனாசாஸனம் பண்ணி (ஆசார்யாதிகளுக்கு இடு
கைபாகிர்) ஐயத்தையும், (ஆர்த்தர்கட்கு இடுகையாகிற்)
பிணையையும் சக்தியுள்ள வளவும் இட்டி மகிழ்ந்து நமது
நோன்புக்கு (அங்கமாகச்) செய்யவேண்டிய க்ரியைகளை
காதுகொடுத்துக் கொளுத்தச், நோன்பு நோற்கத் தொடர்
கின் நாம் நெய் உண்ணத் கடலோமல்லோம்; பால் உண்
ணத் கடலோமல்லோம்; விடியற்காலத்திலேயே ஸ்நானஞ்
செய்துவிட்டு (கண்ணில்) மையிட்டி அலங்காரம் பண்ணக்க
டலோமல்லோம்; குழலிற் பூவைத்துமுடிக்கக் கடலோமல்
லோம்; (மேலைத் தலைவர்கள்) செய்யாதவற்றை செய்யக்
கடலோமல்லோம்; கொடியதோட்சொற்களை (எம்பெருமானரி
டத்துச்) சென்று கூறக்கடலோமல்லோம்; ஏல் ஓர் எம்
பாவாய்.—

*** — ஒரு விசேஷகாரியத்தில் ஒருப்பட்டவர்கள் அக்காரியம் தலைக்கட்டுமளவும்
சிலவற்றைப்பரிஹரிக்க வேண்டுமென்றும் சிலவற்றைப் பற்றவேண்டு மென்றும் விடுபற்றுக்களை
முதலில் ஸங்கல்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ளதனால், அதற்
கேற்ப, நோன்பு ஆகிற விசேஷ காரியத்தில் ஒருப்பட்ட இவ்வாயர்மங்கைகள் தாங்கள் விடும
வற்றையும் பற்றுமவற்றையும் ஸங்கல்பிக்கிறார்கள், இப்பாட்டில். .... (2)

ஒங்கியுலகளந்த வுத்தமன்பேர்பாடி *
நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றிநீராடினால் *
திங்கின்றி நாடெல்லாந் திங்கள்மும்மாரிபெய்து *
ஒங்குபெருஞ்செந்நெ லாடுகயதுகள் *
பூங்குலனைப்போதிற் பொறிவண்டுகண்படுப்ப *
தேங்காதேபுக்கிருந்து சீர்த்தமுலைபற்றி
வாங்க * குடம்கிறைக்கும் வள்ளற்பெரும்பசுக்கள் *
நீங்காதசெல்வம் நிறைந்தேலோ ரெம்பாவாய். (3)

ஒங்கி உலகு அளந்த உத்தமன் பேர் நால்
என் பாடி நம் பாவைக்கு சாற்றி நீர் ஆடி

மஹாபலி வார்த்த நீர் கையில் விழுந்தவாறே) ஆகாசத்தள
வும் வளர்ந்து (மூன்று) லோகங்களையும் (திருவடிகளாலே
தாவி அளந்து கொண்ட புருஷோத்தமனுடைய திருநாமம்
களை (பிரயோஜனாதரத்தை விரும்பாத) நாங்கள் (பீரிதிக்குப்

ஓம் நாடு எல்லாம் தீங்கு இன்றி திங்கள்
முட்டாரி பெய்து ஓங்கு பெரு செஞ்செல்
புது கயல் உகன பூ குகளை போதில்
பொறி வண்டு கண் படுப்ப புக்கு தேங்
காதே இருந்து சீர்த்த முலை பற்றி
வாங்க வன்னல் பெரும் பசுக்கள் நீக்காத
செல்வம் நிறைந்து குடம் நிறைக்கும்.

போக்கு வீடாகப்) பாடி நம் நோன்புக்கென்று சங்கத்
பித்துக்கொண்டு நீராடினால் தேச மெங்கும் (அதில்குஷ்டி,
தூசாருஷ்டி ஆகிற) தீங்கு ஒன்றுமில்லாமல் மாதந்தோறும்
மூன்றுதரம் மழை பெய்ய (அதனால்) ஆகாசத் தளவும்
வளர்ந்து பெருத்துள்ள செஞ்செந் பயிர்களின் நடுவே மின்
கள் துள்ள அழகிய செய்தல்மலரில் மிக்க புகரையுடைய
வண்டுகளானவை உறங்க, (மாட்டுத் தொழுவிற) புகுத்து
சலிபாமல் பொருந்தியிருந்து (பசுக்களின்) பருத்த முலைகளை
(இரு கையாலும்) பிடித்து வலிக்க (எல்லார்க்கும் கட்டி
அடிக்கலாம்) படி விதேயமாயிருக்கையாகிற) உதாரஸ்வபாவ
முடைய பெரியபசுக்களானவை நீங்காதஸம்பத்து நிறையும்
படி (பால் வெள்ளத்தாலே) குடங்களை நிறைத்
கும், ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.—

***—உலகத்தில் சுவர்க்கத்தை முக்கியமான பேராகக்கொண்டு ஜ்யோதிஷ்டோமயாகஞ்
செய்வதற்கு, ஆயுஸ்ஸு, ஸந்தாகம் என்று சில அவார்த்த பலன்களும் உடன்கூடும்; இவ்வாய்ச்
சியர் எம்பெருமானையே எல்லாவகைப் பயனாகவும் உள்ளத்துக்கொண்டவர்களாதலால் அவ்
வெப்பெருமானுழிய வேருரு பயனையும் விரும்பமாட்டார்கள்; ஆயினும் இவர்கள் விரும்ப
வேண்டுமென்தொன்றுண்டு; அதாவது தாங்கள் நோன்பு நோற்குமாறு அதுமதி அளித்தவர்கட்
குச் சில ஸம்ருத்திகளை ஆசாவலிக்கை. அஃது இப்பாட்டிற் சொல்லாம். [பயராஷ்டாசுதாஸம்
வலித்தோ மஹாபாகோ மஹியதே—ந ததா ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாகி தூர்ப்பிக்ஷதஸ்கரா:] என்று
திருவெட்டெழுத்து வல்லானெருவனிருந்த நாடு ஸம்ருத்தமாயிருக்கு மென்ன நின்றால் இத்
தனை மஹாதுபாவைகள் இருக்கும் நாடு ஸம்ருத்த மாகச் சொல்லவேண்டாவே. (3)

ஆழி மழைக்கண்ணு ஒன்றுநீ கைகாவேல் *
ஆழியுள் புக்கு முகந்துகொ டார்த்தேறி *
ஊழிமுதல்வ னுருவம்போல் மெய்கறுத்து *
பாழியர் தோளுடைப் பற்பராபன் கையில் *
ஆழிபோல் மின்னி வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து *
தாழாதே சார்ங்க முதைத்த சாமழைபோல் *
வாழ வுலகின்ற பெய்திடாய் * நான்களும்
மார்கழிநீராட மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(4)

ஆழி மழைக்கண்ணு நீ கை ஒன்றும் காவேல்
ஆழியுள் புக்கு முகந்து கொடு ஆர்த்த ஏறி
ஊழி முதல்வன் உருவம்போல் மெய்
கறுத்து பாழி அம் தோன் உடை பற்ப
ராபன் கையில் ஆழி போல் மின்னி வலம்
புரி போல் நின்று உதிர்ந்து சார்ங்கம்
உதைத்த சாம் மழைபோல் வாழ நான்
களும் மகிழ்ந்து மார்கழி நீராட உலகினில்
தாழாதே பெய்திடாய்

மண்டல வர்ஷத்துக்குத் தலைவனுன பர்ஜர்யனே! நீ (உன்
னுடைய) கொடையில் ஒன்றையும் ஒளியா தொழிய
வேணும்; (நீ செய்ய வேண்டிய பணி என்னவென்றால்)
கடலினுட் புகுத்து (அக்குள்ள நீரை) மொண்டு தொண்டு
கர்ஜனை பண்ணி (-பேரொலி செய்து) (ஆகாயத்தே) ஏறி
காலம் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுக்குக் காரணபூதனான,
எம்பெருமானுடைய திருமேனி போல் (உனது) உடம்பிற்
கருமைபெற்று பெருமையும் அழகும் பொருந்திய தோன்
கையுடையவனும், நாயிக்கமல முடையனுளான எம்பெரு
மானுடைய கையில் (வலப்பக்கத்திலுள்ள) திருவாழி யாழ்
வானைப்போல் ஒளி மல்கி, (இடப்பக்கத்திலுள்ள) பாஞ்ச
ஜய்யாழ்வானைப்போல் நிலை நின்று முழங்கி, ஸ்ரீசார்ங்கத்
தாலே தன்னப்பட்ட பாணவர்ஷம்போல், (உலகத்தாரனை
வரும்) வாழும் படியாகவும் (சண்ணிரோளுட்டைக் கல
விக்கு நோன்பு நோற்ற) நான்களும் ஸந்தோஷித்த மார்க
ழி நீராட்டம் செய்யும்படியாகவும் இவ்வுலகத்தில் தாமதம்
செய்யாமல் (சடக் கொண) மழைபொழியக் கடவை, ஏல் ஓர்
எம் பாவாய்.—

மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனை *
 தூய பெருநீர் யமுனை துறைவனை *
 ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கை *
 தாயைக் குடல்விளக்கஞ் செய்த தாமோதரனை *
 தூயோமாய் வந்தநாம் தூமலர்கள் தூயத்தொழுது
 வாயினுற் பாடி மனத்தினுற் சிந்திக்க *
 போய பிழையும் புதுதருவா னின்றனவும் *
 தீயினில் தூசாகும் செப்பேலோ ரெம்பாவாய்.

(5)

மாயனை மன்னுவடமதுரை மைந்தனை தூய
 பெருநீர் யமுனை துறைவனை ஆயர் குலத்
 தினில் தோன்றும் அணி விளக்கை தாயை
 குடல் விளக்கம் செய்த தாமோதரனை நாம்
 தூயோம் ஆய் வந்து தூமலர்கள் தூய்
 தொழுது வாயினுல் பாடி மனத்தினுல்
 சிந்திக்க போய பிழையும் புதுதருவான்
 நின்றனவும் தீயினில் தூசு ஆகும் செப்பு.

மாயச் செயல்களை யுடையவனும், (பகவத் ஸம்பந்தம்) நித்ய
 மாகப் பெற்றுள்ள வடமதுரைக்குத் தலைவனும், பரிசுத்தமாய்
 ஆழம் விக்கிருக்கிற திர்த்தத்தை யுடைய யமுனை யாற்றங்
 களையை நிரூபகமாக யுடையவனும், இடைக்குலத்தில்
 விளங்கா சின்னங்கள் மக்கள் தீபம் போன்றவனும், தாயாகிய
 தேவஜிப் பிராட்டியின் வயிற்றை விளங்கச் செய்தவனுமான
 கண்ணபிரானை, (அடிச்சியோமாகிப்) நாம் பரிசுத்தியுள்ள
 வர்களாய்க்கிட்டி கல்ல மலர்களைத் தூவி வணக்கி வாயாரப்
 பாடி கெஞ்சுர தியானம் பண்ண (அதன் பிறகு) (சேஷ
 சேஷிபாவ ஜ்ஞான முண்டாவதற்கு) முன்பு கழிந்த பாவங்
 களும், பின்பு (தன்னை யறியாமல்) வரக்கூடிய பாவங்களும்
 ரெகுப்பிலிட்ட பஞ்சு போலே உருமாப்து போம்; (ஆன
 பின்பு) அவ்வெம்பெருமான் திருநாமங்களைச் சொல்; எல்
 லுர் எம் பாவாய்—

புள்ளுஞ் சிலம்பினகரண் புள்ளரையன் கோயிலில் *
 வெள்ளை விளிசங்கின் போரவங் கேட்டிலையோ *
 பிள்ளா யெழுந்திராய் பேய்முலை நஞ்சுண்டு *
 கள்ளச் சகடங் கலக்கழியக் காலோச்சி *
 வெள்ளத் தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை *
 உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும் *
 மெள்ள வெழுந்து அரியென்ற போரவம் *
 உள்ளம் புகுந்து குளிர்த்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(6)

புள்ளும் சிலம்பினகரண் புள்ளரையன்
 கோ இல்லில் வெள்ளை விளிசங்கின் பேர்
 அரவங் கேட்டிலையோ? பிள்ளாய் எழுந்
 திராய்; பேய் முலை நஞ்சு உண்டு கள்ளம்
 சகடம் கலக்கு அழிய கால் ஒச்சி வெள்
 ளத்து அரவில் துயில் அமர்ந்த வித்தினை
 முனிவர்களும் யோகிகளும் உள்ளத்து
 கொண்டு மெள்ளவெழுந்து அரி என்ற பேர்
 அரவம் உள்ளம் புகுந்து குளிர்த்து.

பறவைகளும் (இரை தேடுகைக்காக் எழுந்து) ஆரவாரங்கள்
 செய்யா-நின்றனகரண்; பறவைத் தலைவனான பெரிய திரு
 வடிக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்கந்தியிலே
 வெண்மை நிற முடையதும் (அனைவரையும்) அழையா நிற
 பதுமான சங்கினுடைய பேரொலியையும் செவிப்படுத்து
 கின்றிலையோ? (பகவத் விஷயமான மறியப்பெறாத) பெண்
 ணை! (சடக்கை) எழுந்திரு; பூணையின் முலையில் (தட
 விக்விடத்த) விஷத்தை (அவளது ஆவியுடன்) அமுது
 செய்து, வஞ்சனைபொருத்திய (அஸுரர் விஷ்டமான) சகட
 மாளத்து கட்டிக் குலையும்படி திருவடிவைய ஒங்கச்செய்தவனும்
 திருப்பாற்சடலில் திருவனந்தாழ்வான் மீது திருக்கண்வளர்
 தருனினி ஐக்கரணபூதனுமான எம்பெருமானை மறவேரான
 ரீஷிகளும் யோகப்பயிற்சியில் ஊன்றினவர்களும் (தந்து)
 ற்றுகுதயத்தில் அமர்த்திக்கொண்டு (ஹிருதயங்களை) அவ்
 வெம் பெருமான் அசையாதபடி ஸாவதாமதம் எழுத்து
 ஹிரிர் ஹிரி? என்ற பேரொலியானது (எமது) கெஞ்சிற்
 புகுந்து குளிர்த்தது; எல் லுர் எம் பாவாய்—

(இனியாகிலும் எழுந்திரு என்று ஒருத்தியை உணர்த்துகிறபடி.)

இப்பாட்டு முதல், மேல் “எல்லேயிளங்கினியே” என்ற பாட்டளவாகப் பத்துப் பாசு
 ரங்களிலே அதுபோகத்தக்களைக் குறித்துத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடப்படுகின்றது. (6)

கேசுசென்றெங்குமாணச்சாத்தன் கலந்து *
 பேசின பேச்சாவங் கேட்டிலையோ பேய்ப்பெண்ணே *
 காசும் பிறப்பும் கலகலப்பக் கைபேர்த்து *
 வாச நறுங்குழலாய்ச்சியர் * மத்தினால்
 ஓசைபடுத்த தயிராவங் கேட்டிலையோ *
 நாயகப் பெண்பிள்ளாய் நாராயணன்மூர்த்தி *
 கேசவனைப் பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ *
 தேசமுடையாய் திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

(7)

பெண்ணே எங்கும் ஆணைச்சாத்தன்
 கலந்து கேசுசென்று பேசின பேச்சு அர
 கேட்டிலையோ வாசம் நறு குழல் ஆச
 துர் காசும் பிறப்பும் கலகலப்ப கை
 பேர்த்து மத்தினால் ஓசை படுத்த தயிர்
 ராவங் கேட்டிலையோ நாயகப் பெண்
 பிள்ளாய் நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனை
 பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ தேசம்
 முடையாய் திற

மதிக்கெட்ட பெண்ணே! எல்லாவிடங்களிலும் பரங்காஜபகதி
 களானவை. (ஒன்றோடொன்று) ஸஞ்சலிவழித்து கிச்சகிச்
 சென்று பேசிட பேச்சினுடைய ஆரவாரத்தை (இன்னும்) நீ
 கேட்க வில்லையோ? டரிமன வஸ்துக்களினால் மனம்மழச்
 சின்றுள்ள கூந்தலையுடைய இடைப்பெண்கள் (கழுத்தில்
 அணிந்துள்ள) அச்சத் தாலியும் ஆமைக்காலியும் கலகல
 வென்று சப்திக்கும்படியாக கைகளை அசைத்து மத்தாலே
 ஓசைபடுத்தித் தயிரின் ஒலியையும் கேட்கவில்லையோ
 பெண்களுக்கெல்லாம் தலைமையா யிருப்பவளே! மூலமகி
 ராராமனுடைதாரயான கண்ணிராணை (நாம்கள்) பாடா நிற்
 கச்செய்தேயும் நீ (அப்பாட்டைக்) கேட்டி வைத்தும் (இங்
 கனை) உறகருவாயோ? மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையவளே,
 (நீயே எழுந்துவந்து கதவைத் திற; எல் லா எம் பாவாய்—

கீழ்வான்ம வெள்ளென் றெருமை சிறுவீடு *
 மேய்வான் பரந்தனகாண் மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் *
 போவான் போகின்றாரைப் போகாமற் காத்து * உன்னைக்
 கூவுவான் வந்துகின்றோம் * கோதுகலமுடைய
 பாவா யெழுந்திராய் பாடிப் பறைகொண்டு *
 மாவாய் பிளந்தாணை மல்லரை மாட்டிய *
 தேவாதி தேவனைச் சென்றுநாஞ் சேவித்தால் *
 ஆவாவென் றராய்த் தருளேலோ ரெம்பாவாய்.

(8)

கோதுகலம் உடைய பாவாய் கீழ்வான்ம
 வெள்ளென்று எருமை மேய்வான் சிறுவீடு
 பரந்தன போவான் போகின்றார் மிக்குள்ள
 பிள்ளைகளும் போகாமல் காத்து உன்னை
 கூவுவான் வந்து கின்றோம் எழுந்திராய்
 பாடிப் பறைகொண்டு மாவாய் பிளந்தாணை
 மல்லரை மாட்டிய தேவாதி தேவனை நாம்
 சென்று சேவித்தால் ஆராய்த் தருளேலோ
 ரெம்பாவாய்

கிருஷ்ணனுலே மிகவும் விரும்பத்தக்க பதுமையோன்ற
 வளே! கீழ்த்திசைப்பக்கத்து ஆகாசமானது வெளுத்தது;
 (அன்றியும்,) எருமைகளானவை (பளிப்புல்) மேய்கைக்காக
 சிறு கோட்டங்களில் சென்று புக்கன; (திருச்செங்கட யாத்
 திரை போலே) போகையைப் பிரபோஜனமாகக் கொண்டு
 போகின்ற மதுள்ள எல்லாப் பெண் பிள்ளைகளையும் போக
 ஒட்டாமல் தடுத்து உன்னை அழைத்ததற் பொருட்டு (உன்
 பாளிகை வாசலில்) வந்திரா கின்றோம்; (எங்களுடன் கூடு
 வதற்காக) எழுந்திரு; (கண்ணிராணுடைய குணங்களைப்)
 பாடி (உவமிட்டத்துப்) பறையைப் பெற்று, குதிரையுருவ
 பெருகு வந்த கேசி யென னு மொழுகைய வாயைக்கண்
 டெறித்தவனும் மல்லர்களை மானச் செய்தவனுமான அந்
 தேவ ிதனை நாம் அணவி அடிபணிக்கால் (அநன்) எமது
 குறைகளை ஆராய்த் தருளேலோ! என்று திரும்பியருள்வன்
 எல் லா எம் பாவாய்—

தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய *
 தூபம் கமழத் துயிலணைமேற் கண்வளரும்.*
 மாமான் மகளே மணிக்கதவந் தாள் திறவாய் *
 மாமீ ரவளை யெழுப்பீரோ * உன்மகன்தான்
 ஊமையோ அன்றிச் செவிடோ வுனந்தலோ *
 ஏமப் பெருத்துயில் மந்திரப் பட்டாளோ *
 மாமாயன் மாதவன் வைகுந்த னென்றென்று *
 நாமம் பலவும் நவின்றேலோ ரெம்பாவாய்.

தூ மணி மாடத்து சுற்றும் விளக்கு எரிய
 தூபம் கமழ துயில் அணைமேல் கண் வள
 ரும் மாமான் மகளே மணி கதவம் தாள்
 திறவாய் மாமீர் அவளை எழுப்பீரோ உன்
 மகன் ஊமையோ அன்றி செவிடோ
 அனந்தலோ பெருதுயில் ஏமப்புட்
 டாளோ மந்திரப் பட்டாளோ மா
 மாயன் மாதவன் வைகுந்தன் என்று
 என்று நாமம் பலவும் நவின்று

பரிசுத்தமான மாணிக்கங்களழுத்திச் சமைத்த மாளிகையில்
 நாற்புறமும் விளக்குகள் எரியவும் (அகில் முதலியவற்றின்)
 வாசனைப்புகைகள் மணம் வீசவும், மென்மையான படுக்கை
 யின் மீது நித்திரை செய்பா நின்ற, அம்மான் பெண்ணே
 மாணிக்கக் கதவினுடைய தாழ்ப்பாளே திறந்திவாயாக
 அம்மாயி! (உள்ளே உறங்குகிற) உன் மகளை எழுப்ப மாட்டீ
 ரோ? உன் மகனானவன் ஈரப்பலன் இல்லாதவனோ
 அல்லாமற் போனால் செவிப்புலன் இல்லாதவனோ
 (அன்றி) பேருறக்கமுடையவளா யிருக்கின்றாளோ
 (அன்றி) பெரிய படுக்கையில் காவலிடப்பட்டாளோ
 (அன்றி) மந்திர வாதத்தினால் கட்டுப் படுத்தப்பட்டாளோ
 அளவிறந்த ஆச்சரியச் செய்கைகளை யுடையவனே! 'திரு
 மகன் கேழ்வளை!' 'ஹ்ரீ வைகுந்த நாதனே!' என்று பல
 கால் சொல்லி (எம்பெருமானுடைய) திருநாமங்கள் பலவற்
 றையும் (வாயாரக் கற்றோம்; (இனியாகிலும் உன் மகன்
 உணரலாகாதா?) ஏல் ஓர் எம்பாவாய்—.

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய்! *
 மாற்றமுந் தாராரோ வாசல் திறவாதார் *
 நாற்றத் துழாய்முடி காராயணன் * நம்மால்
 போற்றப் பறைதரும் புண்ணியநூல் * பண்டொருநாள்
 கூற்றத்தின் வாய்விழ்ந்த கும்பகரணனும் *
 தோற்று முனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானே *
 ஆற்றவனந்தலுடையா யருங்கலமே *
 தேற்றமாய் வந்து திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

நோற்று சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்
 வாசல் திறவாதார் மாற்றமும் தாராரோ
 நாற்றம் துழாய் முடி காராயணன் நம்
 மால் போற்றப் பறை தரும் புண்ணியநூல்
 பண்டு ஒரு நாள் கூற்றத்தின் வாய்
 விழ்ந்த கும்பகரணனும் தோற்று பெருந்
 துயில் உனக்கேதான் தந்தானே ஆற்ற
 அனந்தல் உடையாய் அரு கலமே தேற்
 ரம் ஆய்வந்து திற

நோன்பு நோற்று -ஸ-காதுபவம் பண்ணுகின்ற அம்மே
 வாசகத்தைவைத் திறவாதவர்கள் ஒருவாய்ச்சொல்லுகொடுத்
 மாட்டாரோ? கது காற்றும் வீசாநின்றள்ள திருத்துழா
 மாலைகைய அணிந்துள்ள திருமுடியைய யுடைய காராயண
 னும், நம்மால் மங்களா சாஸனம் பண்ணப் பெற்றுப் பு
 ஷார்த்தங்களைத் தந்தருள்பவனும் தர்மமே வடிவுகொண்ட
 வந்தாற் போன்றவனுமான இராமபிரானால் முன் ஒரு கரல்,
 திலே யமன் வாயில் (இரையாக) விழுந்தொழிந்த கும்பக
 ரணனும் தோல்வியடைந்து (தனது) பேருறக்கத்தை
 உனக்கே தான் கொடுத்துவிட்டானோ? மிகவும் உறக்கமுடைய
 யவனோ! பெறுதற்கரிய ஆபரணம் போன்றவனே! தெளித்த
 வந்து (கதவைத்) திறந்திடு; ஏல் ஓர் எம்பாவாய்—.

கற்றுக் கற்றவைக் கணங்கள் பலகற்றது
செற்றார் திறல்புரியச் சென்று செருச்செய்யும் *
குற்றமொன்றில்லாத கோவலாதம் பொற்கொடியே *
புற்றா வல்குற் புனமயிலே போதராய் *
சுற்றத்துத் தொழிமாரெல்லாரும் வந்து * நின்
முற்றம் புருந்து முகில்வண்ணன் பேர்பாட *
சிறுதே பேசாதே செல்வப்பெண்டாட்டி * நீ
எற்றுக் குறங்கும் பொருளேலோ ரெம்பாவாய்.

(11)

(9) கற்று கற்றவை பல கணங்கள் கற்று
செற்றார் திறல் புரியச் சென்று செரு
செய்யும் குற்றம் ஒன்று இல்லாத கோவ
லாதம் பொன் கொடியே புற்று அரவு
அல்குல் புனம் மயிலே செல்வம் பெண்
டாட்டி போதராய் வந்து நின் முற்றம்
புந்து முகில் வண்ணன் பேர்பாட நீ பெ
ருது பேசாது உறங்கும் பொருள் எற்
றுக்கு

கன்றுகிய பசுக்களினுடைய பல திரவ்களை கற்பப்பவர்களும்
சத்துருக்களினுடைய வலி அழியும்படி (தாமே படைபெய்தித்
துச்) சென்று போர் செய்யுமவர்களும் ஒருவனைக் குற்றமும்
அற்றவர்களுமான கோபாலர்களுடைய (குடியிற் பிறத்த)
பொன் கொடி போன்றவனே! புற்றிலிருக்கிறபாம்ன் படம்
போன்ற அல்குலையும், காட்டில் (துவட்டப்படி திரிசிற)
மயில் போன்ற சரயலையுமுடையவனே! செல்வமுள்ள
பெண் பிள்ளைய்! (எழுத்த) வருவாயாக, நாங்கள் (திரண்டு)
வந்து உனது (திருபாளிகையின்) முற்றத் தேறப் புருந்து
கார்மேகவண்ணனான கண்ணபிரானுடைய திருநாமங்களைப்
பாடச் செய்தேயும் (பேருறக்கமுடைய) நீ சலியாமலும்
(ஒன்று) பேசாமலும் உறங்குவது என்ன பிரயோஜனத்
திற்காகவோ? (அறியோம்) எல் ஓர் எம்பாவாய்—.

களைத்தினங் கற்றெருமை கன்றுக் கிரங்கி *
நனைத்து முலைவழியே நின்னு பால்சோர *
நனைத்தில்லஞ் சேருக்கும் நற்செல்வன் தங்காய் *
பணித்தலை வீழ நின் வாசற்கடை பற்றி *
சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற *
மனத்துக்கினியானைப் பாடவும் நீ வாய்திறவாய் *
இனித்தா நெழுந்திராயி தென்ன பேருறக்கம் *
அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(12)

இனி கன்று எருமை களைத்து கன்றுக்கு

இரங்கி நினைத்து முலை வழியே நின்ற

(10) பால் சோர இல்லம் நனைத்து சேறு ஆங்

தும் நல் செல்வன் தங்காய் பணி தலை வீழ

நின் வாசல் கடை பற்றி சினத்தினால்

தென் இலகை கோமானை செற்ற மனத்

துக்கு இனியானை பாடவும் நீ வாய் திற

வாய் இனித் தான் எழுந்திராய் நது

என்ன பேர் உறக்கம் அனைத்து இல்லத்

தாருப் அறித்து

இளக்கன்றுகளை யுடைய எருமைகளானவை (பால் கற்பபார்
இல்லாமைமயாலே) கதறிக்கொண்டு (தன்) கன்றின்மீது
இயக்கமுற்ற (கன்று ஊட்டுவதாக) நினைத்து (அக்கினைவினால்
முலை வழியால் இடைவிடாமல் பால் பெருக, (அப்
பெருக்கினால்) வீட்டை (முழுதும்) ஈரமாக்கி சேருகப் பண்
னுக்கையாகி சிறந்த செல்வத்தை யுடையவனுடைய தங்
கையானவனே! பணியானது எங்கள் தலைமீலே விழும்படி
உனது மானிகையின் வாசற்கடையை அவலம்பித்துக்
கொண்டு, (பிராட்டியைப் பிரித்தான் என்னுஞ்) சிற்றத்தி
னால் தென்திசையிலுள்ள லகையுரிக்கு அரசனான இரா
வானை கொன்றெழுந்தவனும் சித்தனைக்கு இனிபனுமான
இராமபிரானை (நாங்கள்) பாடா சிறுச் செய்தேயும் நீ வாய்
திறத்து பேசுகிறாயில்லை, எங்களாற்றுகமையை அறிந்து
கொண்டபின்பாகிலும் எழுந்திரு; இஃதே என்ன ஓயாத
துக்கம்? (இச்சேரியிலுள்ள) எல்லா வீட்டுக்காரர்களும்
(நாங்கள் உன் மானிகை வாசலில் திரண்டு சிற்றிதவிது)
அறியப்பட்டதாயிற்று, எல் ஓர் எம்பாவாய்—

புள்ளின்வாய் கீண்டாணைப் பொல்லாவாக்களை *
 கிள்ளிக் களைந்தாணைக் கீர்த்திமை பாடிப்போய் *
 பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைகளும் புக்கார் *
 வெள்ளி யெழுந்து வியாழ முறங்கிற்று *
 புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண் போதரிக்கண்ணினாய்! *
 குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடாதே *
 பள்ளிக்கிடத்தியோ பாவாய் நீ நன்னுளால் *
 கள்ளத் தவிர்த்து கலத்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(18)

புள்ளின் வாய் கீண்டாணைப் பொல்லா
 அரக்களை கிள்ளி களைந்தாணைக் கீர்த்திமை
 பாடி போய் பிள்ளைகள் எல்லாரும் பாவைக்
 களும் புக்கார் வெள்ளி எழுந்து வியாழம்
 உறங்கிற்று புள்ளுச் சிலம்பின போது தரி
 கண்ணினாய் பாவாய் நீ கல் காண் கள்ளம்
 தவிர்த்து கலத்து குள்ளக் குளிர குடைந்து
 நீர் ஆடாதே பள்ளி கிடத்தியோ ஆல்

பறவைபருவம் பூண்டுவந்த பகாசானுடைய வாயைக்கீண்டெ
 றித்தவனுள், கொடியனுன் இராவணனை முடித்து (அரக்
 கர் குலத்தை வேரோடு) களைந்தொழித்தவனுமான எம்பெ
 ருமானுடைய வீர சரிதங்களைப் பாடித் தொண்டு சென்ற
 எல்லாப் பெண்பிள்ளைகளும் கோன்! கோற்பதற்காகக்
 கரிக்கப்பட்ட இடத்திற் புத்தர்கள்; சுத்தோதயமாகிப் ப்ரு
 ஹஸ்பதி அஸ்கயித்தான், (அன்றியும்) பறவைகளும் (இரை
 தேடப் போன இடங்களில்) ஆரவாரஞ் செய்தன; புஷ்பத்
 தின் அழகைக் கொள்ளை கொள்ளாகின்ற கண்ணையுடைய
 வளே! பதுமை போன்றவளே! நீ கிருஷ்ணனும் நாமும்
 கூடுகைக்கு வாய்த்த காலமாகிய இந்த நல்ல நாளில் (கிருஷ்
 ணனுடைய குண சேஷத்தங்களைத்தனியே நினைத்துச் சிடக்
 கையாகிற) கபடத்தை விட்டு எங்களுடன் கூடி உடம்பு வங்
 கலிதம்படி குளத்தின்படித்து ஸ்ரீராமன் பண்ணுமல் பகை
 கையிற் கிடந்துதற்கா நீன்றுயோ! ஆச்சரியம்! ஏல் ஓர் எம்
 பாவாய்—.

உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவியுள் *
 செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந்த தாம்பல்லாய் கூம்பினகாண் *
 செங்கற பொடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர் *
 தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார் *
 எங்களை முன்ன மெழுப்புவான் வாய்பேசும் *
 நங்கா பெழுந்திராய் நாணுதாய் நாவுடையாய் *
 சங்கொடு சக்கரமேந்துத் தடக்கையன் *
 பங்கயக்கண்ணனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

(14)

உங்கள் புழைக்கடைத்தோட்டத்து வாவியுள்
 செங்கழுநீர் வாய்நெகிழ்ந்த ஆம்பல் வாய்
 கூம்பினசெநகல் பொடி கூறை வெண்பல்
 தவத்தவர் தங்கள் திருக்கோயில் சங்கு இர
 வான் போகின்றார் எங்களை முன்னம்
 எழுப்புவான் வாய் பேசும் நங்காய் நாணு
 தாய் நா உடையாய் சங்கொடு சக்கரம்
 எந்துத் தடக்கையன் பங்கயம் கண்ணனை
 பாட எழுந்திராய்

உங்கள் (வீட்டுப்) புழைக்கடைத் தோட்டத்திலிருக்கிற தடா
 கத்திலுள்ள செங்கழுநீர் பூக்களரணனை விவரிக்க, ஆம்பல்
 மலர்வின் வாய் முடிப்போயின; (மன்றியும்) காவிய்
 பொடியில் (திரைய்த்த) வன்சிரைகளையும் வெளுத்த பற்னைபு
 முடையராய் தபஸ்விகளை யிருத்துள்ள ஸங்கியாவிகள், தமது
 திருக்கோயில்களைத் திறவுகோலிட்டுத்திறக்கைக்காக போகா
 நின்றனர், முத்தி வந்து எழுப்புவதாகச் சொல்லிப்போன நக்
 கையே! ("சொன்னபடி" எழுப்பவில்லையே!" என்னும்) வெட,
 கமுயில்லாதவளே! (இனிய பேச்சுப் பேசவல்ல) நாவைப்
 படைத்தவளே! சங்கையும் சக்கரத்தையும் தரிபா நின்றள்ள
 விசாலமான திருக்கைகளை புடையவனும் தாமரைபோற்
 கண்ணனுமான கண்ணபிரானை பாடுகைக்கு எழுத்திரு; ஏல்
 ஓர் எம் பாவாய்—.

எல்லே மிளங்கிளியே மின்ன முறங்குதியோ *
 சில்லென் னழையேன்மின் நங்கைமீர் போதர்கின்றேன் *
 வல்லையுன் கட்டுரைகள் பண்டேயுன் வாயறிதும் *
 வல்லீர்கள் நீங்கனோ நானேதா னாயிடுக *
 ஒல்லீரீ போதா யுனக்கென்ன வேறுடையை *
 எல்லாரும் போந்தாரோ போந்தார் போந்தெண்ணிக்கொள் *
 வல்லானே கொன்றானை மாற்றாமை மாற்றழிக்க
 வல்லானே * மாயனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

(13)

(15)

இளங்கிளியே எல்லே இன்னம் உறங்கு
 தோ நங்கைமீர் போதர்கின்றேன் சில்
 னன்று அழையேல்மின் வல்லே உன் கட்டு
 ரைகள் உன்வாய்ப்பண்டே அறிதும் நீங்கனோ
 வல்லீர்கள் நானே தான் ஆயிடுக. ரீ ஒல்லே
 போதாய் உனக்கு வேறு என்ன உடையை
 எல்லாரும் போந்தாரோ போந்தார் போந்து
 எண்ணிக் கொள் வல் ஆனை கொன்றானை
 மாற்றாமை மாற்று அழிக்க வல்லானே
 மாயனை பாட

இளமைத்தியிலிளி போன்றுன்வவனே! (இஃது) என்னே!
 இத்தனை பெண் பிள்ளைகள் திரண்டுவந்த பின்பும் துங்குகின்
 றுயோ? (என்று உணர்த்த வந்தவர்கள் கேட்கு;) பெண்களே!
 (இதோ) புறப்பட்டு வருகிறேன்; சிலகு சிலகென்று அழையா
 தேயுங்கள்; (என்று உறங்குகிறவர்கள் விடைசொல்லு,)
 இளங்கிளியே! (ரீ வார்த்தை சொல்லுவதில்) வல்லமை
 யுடையவன்; உனது கடுமையான சொற்சொல்லும் உன் வாயை
 யும் கெடுத்தாலாகவே நான்கள் அறிவேம் (என்று உணர்த்தவந்த
 வர்கள் சொல்லு.) (இப்படிச் சொல்லுகிற) நீங்கள் தான் (பேசு
 சில்) வல்லமை யுடையீர் (அன்றேல்) (நீங்கள் சொல்லுகிற
 படி) நான்தான் (வல்லவனாய்) ஆகக்கடவேன்; (உங்களுக்கு
 நான் செய்யவேண்டிவந்தேன்? என்று உன்னுறங்கும்வன்
 கேட்கு;) ரீ சீக்கிரமாக எழுந்துவா; (தனியே) உனக்குமட்
 டும் (ரீ) வேறு என்ன (அதிகபத்தை) உடையையாயிரா நின்
 றாய்? (என்று உணர்த்தவந்தவர்கள் கேட்கு;) (வரவேண்டிய
 வர்கள்) எல்லாரும் வந்தனர்? (என்று உறங்கும்வன்
 கேட்கு;) (எல்லாரும்) வந்தனர்; (ரீ எழுந்துவந்து எண்ணிப்
 பார்த்துக்கொள்; (என்று உணர்த்தவந்தவர்கள் கூறு,)
 (என்னை எதுக்காகவாச் சொல்லுகிறீர்களென்று உறங்கும்வன்
 கேட்கு;) (குவலயாபீட மென்னும்) வலிய யானையை கொண்
 றெழித்தவனும் சத்தருக்களான கட்டா திகளை மிடுக்கு அழிந்
 தவர்களாகச்செய்தருள் வல்லவனும் அற்புதுமான கண்ணப்
 பரானை பாடுகக்காக (ஒல்லே ரீ போதாய், என்றழைக்கிறார்
 கள்) ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

(14)

***—எல்லாப் பெண்களுடைய திரட்சியையும் காணக்கருதிக் கிடப்பாரொருத்
 தைய உணர்த்தும் பாசரம், இது.

கீழ்ப் பத்துப்பாட்டிலும் நிகழ்ந்த வினாவிடைகள் இப்பாட்டில் வெளிப்படையாகக்
 காணப்படும். “புன்னாஞ் சிலமினிகான்” என்ற பாட்டுத் தொடங்கிக் கீழ்ப்பாட்டளவுமுள்ள
 ஒன்பது பாட்டுக்களிலும் உணர்த்துமவர்களுடைய பாசாமொன்றேபற்றி உறங்குமவருடைய
 ஆசைப்பாதிருப்பான பாசாமொன்றும் வ்யத்தமாகக் காணப்படவில்லை; அது, சொற்றொடை
 கொக்கி அவதாரிகையாக எடுத்துரைக்கத்தக்கது; இப்பாட்டிலோ வெண்ணில்;

முதலடி-உணர்த்துமவர்களின் பாசரம்;
 இரண்டாமடி-உறங்குமவரின் பாசரம்;
 மூன்றாமடி-உணர்த்துமவர் பாசரம்;
 நான்காமடி-உறங்குமவன் பாசரம்;

ஐந்தாமடி-உணர்த்துமவர் பாசரம்;
 ஆறாமடியில், முற்கூறு-உறங்குமவன் பாசரம்
 மேல் முழுதும்-உணர்த்துமவர்பாசரம், (15)

நாயகனுப் நின்ற நந்தகோபனுடைய
கோயில் காப்பானே * கொடித்தோன்றுத் தோரண
வாசல் காப்பானே * மணிக்கதவத் தான் திறவாய் *
ஆயர் இறுமியரோமுக்கு * அறை பறை
மாயன் மணிவண்ணன் நென்னலே வாய்நேர்த்தான் *
தூயோமாய் வந்தோந் தூயிலெழப் பாடுவான் *
வாயால் முன்ன முன்னம் மாற்றாதே யம்மா * நீ
நேச நிலைக்கதவம் நீக்கேலோ-ரெம்பாவாய்.

(15)

நாயகன் ஆய் நின்ற நந்தகோபனுடைய
கோயில் காப்பானே கொடி தோன்றும்
தோரணம் வாசல் காப்பானே மணி கதவம்
தான் திறவாய் ஆயர் இறுமியரோமுக்கு
மாயன் மணி வண்ணன் நென்னலே
அறை பறை வாய் நேர்த்தான் துயில் எழ
பாடுவான் தூயோம் ஆய் வந்தோம் அம்மா
முன்னம் முன்னம் வாயால் மாற்றாதே
நேசம் நிலை கதவம் நீ நீக்கு

(எமக்கு) ஸ்வாமியாயிருக்கிற நந்தகோபனுடைய திருமாள்ளி
கையை காக்குமவனே த்வஜபடங்கள் விளங்காநிற்கப்பெற்ற
தோரணவாசலை கரக்குமவனே! அழகிய கதவினுடைய
தாழ்ப்பாளி திறக்கவேண்டும்; இளமை தக்கிய இடைப்பெண்
களாகிய எமக்கு ஆச்சரியச் செயல்களை யுடையவனும்
நிலைமணி போன்ற திருநிறத்தையுடையவனுமான் கண்ண
பிரான் நேற்றே ஒலி செய்யும் பறையைத் தருவதாக வாக்கு
அளித்தான்; (அவ்வெம்பெருமான்) துயிலினின்றும் எழுந்
திருக்கும்படி பாடுகைக்காக பரிசுத்தைகளாய் (அடியோம்)
வந்திருக்கின்றோம்; ஸ்வாமி! முதல் முதலிலே (உமது)
வாயினால் மறக்காதொழிய வேணும்; (அன்றியும்) (கண்ண
பிரான் பக்கலில்) பரிவுற்றிருக்கும் நிலைமையையுடைய
கதவை நீயே நீக்கவேண்டும், எல் ஓர் எம் பாவாய்—.

“துயிலெழை பாடுவான்” “துயிலெடை பாடுவான்” என்பன பாடபேதங்கள். (16)

அம்பரமே தண்ணீரே சோதே யறஞ்செய்யும் *
எம்பெருமான் நந்தகோபாலா வெழுந்திராய் *
கொம்பனார்க் கெல்லாந் கொழுந்தே குலவிளக்கே *
எம்பெருமாட்டி யசோதா யறிவுறாய் *
அம்பர மூடறுத் தோங்கி யுலகளந்த *
உம்பர் கோமானே புறங்கா தெழுந்திராய் *
செம்பொற் சழலடிச் செல்வா பலதேவா *
உம்பியும் நீயு முறங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

(17)

அம்பரமே தண்ணீரே சோதே அறம்
செய்யும். எம்பெருமான் நந்தகோபாலா
எழுந்திராய் கொம்பு அனார்க்கு எல்லாம்
கொழுந்தே குலம் விளக்கே எம்பெருமாட்டி
அசோதாய் அறிவுறாய் அம்பரம் ஊடு
அறத்து ஒங்கி உலகு அளந்த உம்பர்
கோமானே உறங்காது எழுந்திராய் செம்
பொன் கழல் அடி செல்வா பலதேவா
உம்பியும் நீயும் உறங்கேல்

வந்தாக்களையே தீர்த்ததையே சோற்றையே தருமமாக
அளித்தின்ற எமக்கு ஸ்வாமியான நந்தகோபரே! எழுந்திருக்க
வேணும்; வஞ்சிக்கொம்பு போன்ற மாதர்க்கெல்லாம் முதன்
மையானவனே! (இக்) குலத்திற்கு (மங்கள) தீபமாயிருப்
பவனே! எமக்குத் தலைவியானவனே! யசோதைப் பிராட்
டியே! உணர்க்கெழு; ஆகாசத்தை இடைவெளியாகக்
கொண்டு உயரவளர்ந்து (எல்லா) உலகங்களையும் அளந்
தருளின தேவாதி தேவனே! (இனிக்) கண்களார்த்தருளாமல்
எழுந்திருக்கவேணும்! கிவந்த பொன்னுற் செய்த வீரக்கழலை
அணிந்துள்ள திருவடியை யுடைய சீமானே! பலதேவனே!
உன் தம்பியாகிய கண்ணனும் நீயும் உறங்காதொழியவேணும்;
எல் ஓர் எம் பாவாய்—.

உந்து மதகளிற்ற னோடாத தோள்வலியன் *
நந்தகோபாலன் மருமகளே நப்பின்னாய் *
கந்தம் கமழும் குழலி கடைதிறவாய் *
வந்தெங்குல் கோழி யழைத்தனகாண் * மாதவிப்
பந்தல் மேற் பல்காற் குயிலினங்கள் கூவினகாண் *
பந்தார்விரலி யுன் மைத்துனன் பேர்பாட *
செந்தாமரைக்கையாற் சீரார் வளையொலிப்ப *
வந்து திறவாய் மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(18)

உந்து மதகளிற்றன் ஓடாத தோள்வலியன்
நந்தகோபாலன் மருமகளே நப்பின்னாய்
கந்தம் கமழும் குழலி கடை திறவாய் கோழி
எங்கும் வந்து அழைத்தனகாண் மாதவி
பந்தல் மேல் குயில் இனங்கள் பல்கால்
கூவின காண் பந்து ஆர் விரலி உன் மைத்
துனன் பேர் பாட சீர் ஆர்வளை ஒலிப்ப
வந்து செம் தாமரை கையால் மகிழ்த்து
திறவாய்

(தன்னால் வென்ற) தள்ளப்படுகிற மதயானைகளை யுடைய
வனும் போர்க்களத்தில் முதுகு காட்டி) ஓடாத புஜபலத்தை
யுடையவனுமான நந்தகோபனுக்கு மருமகளானவனே!
ஓ! நப்பின்னைப் பிராட்டியே! பரிமளம் வீசுகின்றனன் கூர்
தலையுடையவனே! தாழ்ப்பாளைத் திறந்திடு; கோழி
களானவை எல்லா விடங்களிலும் பரவிடவா நின்றனகாண்;
(தன்றியும்), குருக்கத்தில் கொடிக்கனாவாகிய பந்தலின்
மேல் (உறங்குகிற) குயிற் கூட்டங்கள் பல தடவை கூவா
நின்றனகாண்; (க்ருஷ்ணனோடு விளையாடுகைக்கு உபகரண
மான) பந்து பொருத்திய விரலையுடையவனே! உனது கண்
வனான கண்ணபிரானுடைய திருமுகங்களை (நாங்கள்)
பாடுப்படியாக சீர்மை பொருத்திய (உன்) கைவளைகள்
ஒலிக்கும் படி (நடந்து) வந்து செந்தாமரை பூப்போன்ற
(உன்) கையினால் (எங்கள் மீது) மகிழ்ச்சி கொண்டு (தாழ்ப்
பாளைத்) திறந்திடு; எவ் ஓர் எம் பாவாய்—.

குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்காற் கட்டில்மேல் *
மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி *
கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கை மேல்
வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பா வாய்திறவாய் *
மைத்தடங் கண்ணினாய் நீயுன் மனாளை *
எத்தனையோதூர் துயிலெழ வெரட்டாய்காண் *
எத்தனையேலும் பிரிவாற்ற கில்லாயால் *
தத்துவமன்று தகவேலோ ரெம்பாவாய்.

(19)

குத்து விளக்கு எரிய கோடு கால் கட்டில்
மேல்மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேல்
எறி கொத்து அலர் பூகுழல் நப்பின்னை
கொங்கை மேல் வைத்து கிடந்த மலர்
மார்பா வாய் திறவாய் மைதட கண்ணி
னாய் நீ உன் மனாளை எத்தனை போதும்
தூயில் எழ ஒட்டாய் எத்தனையேலும் பிரிவு
ஆற்ற கில்லாய் ஆல் தகவு அன்று தத்து
வம்

நிலைவிளக்குகளானவை (நாற்புறமும்) எரியா நிற்க,
யானைத் தந்தங்களினுற் செய்த கால்களையுடைய கட்டிலிலே
மெத்தென்றிருக்குமதையும் (அழகு, குளிர்ச்சி, மென்மை,
பரிமளம், வெண்மை என்னும், ஐந்து குணங்களையுடையது
மான) படுக்கையின் மீதேறி, கொத்துக் கொத்தாக அலர்
கின்ற பூக்களை யணிந்த கூந்தலை யுடையளான நப்பின்னைப்
பிராட்டியினுடைய திருமுலைத் தடங்களை தன்மேல் வைத்
துக்கொண்டு பள்ளிக்கொள்கின்ற அகன்ற திருமாள்ப
யுடைய பிரானே! வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை அருளிச்
செய்யவேணும், மையிட்டி அலங்கரிக்கப்பெற்றதும் வீசாலமு
மான கண்ணையுடைய நப்பின்னாய்! நீ உனக்குக் கண்
வனான கண்ணபிரானே ஒரு கொடிப்பொழுதும் படுக்கையை
விட்டு எழுந்திருக்க ஒட்டுகிறாயில்லை; கண்ணாலமும் (அவ
னைப்) பிரிந்து தரித்திருக்க மாட்டுகிறாயில்லை; ஆ! ஆ!! (நீ
இப்படி இருப்பது உனக்குத்) தகுதியன்று; (இஃது) உண்
மை; எவ் ஓர் எம் பாவாய்—.

(17)

முப்பத்து மூவ் ரமர்க்கு முன் சென்று *
 கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே துயிலெழாய் *
 செப்பமுடையாய் திறனுடையாய் * செற்றர்க்கு
 வெப்பங்கொடுக்கும் விமலா துயிலெழாய் *
 செப்பன்ன மென்முலைச் செவ்வாய்ச் சிறுமருங்குல் *
 நப்பின்னை நக்காய் திருவே துயிலெழாய் *
 உக்கமுந் தட்டொளியுந் தந்துன் மணுளனை
 இப்போதே பெம்மை நீராட்டேலோ ரெம்பாவாய்.

(20)

முப்பத்து மூவ் ரமர்க்கு முன் சென்று
 கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே துயில் எழாய்
 செப்பம் உடையாய் திறல் உடையாய்
 செற்றர்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும் விமலா
 செப்பு அன்ன மென் முலை செம் வாய்
 சிறு மருங்குல் நப்பின்னை நக்காய் திருவே
 உக்கமும் தட்டொளியும் உன் மணுளனை
 தந்து எம்மை இப்போதே நீராட்டு

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்க்கு (துன்பம் வருவதற்கு)
 முன்னமே எழுந்தருளி (அவர்களுடைய) கதிக்கத்தை நீக்கி
 யருளவில்ல மிக்கையுடைய கண்ணிரானே! படுக்கை
 யினின்றும் எழுந்தருள்; (ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில்) குணுவா
 யிருக்குந் தன்மையை யுடையவனே; (பகைவர் மன்னுண்
 ணும்படியான) வலிமை யுடையவனே! சத்துருக்களுக்கு
 (பயமாகிற) இவரத்தை கொடுக்கவல்ல பிரகத்தவ்வபா
 வனே! துயில் எழாய்—: பொற்கலசம் போன்ற விரஹம்
 பொருத முலைகளையும் சிவந்த லாயையும் துண்ணிதான
 இடையையு முடைய கப்பின்னைப் பிராட்
 டியே! ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே! துயில் எழாய்—: (துயி
 லெழுந்த பின்பு,) (கோன்புக்கு உபகரணமான) ஆலவட்டத்
 தையும் [விசிறியையும்] கண்ணாடியையும் உனக்கு வல்ல
 பணு கண்ணிரானையும் கொடுத்து (விரஹத்தால்
 மெலிந்த) எங்களை இந்தக் கண்ணத்திலேயே நீராட்டக் கட
 வாய்; ஏல் ஓர் எம்பாவாய்—.

ஏற்ற கலங்க எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப *
 மாற்றுதே பால் சொரியும் வள்ளற் பெரும்பசுக்கள் *
 ஆற்றப் படைத்தான் மகனே அறிவுறாய் *
 ஊற்றமுடையாய் பெரியாய் * உலகினில்
 தோற்றமாய் நின்ற சுடரே துயிலெழாய் *
 மாற்றருனக்கு வலிதொலைந்துன் வாசற்கண் *
 ஆற்றாது வந்துன் னடிபணியு மாபோலே *
 போற்றியாம் வந்தோம் புகழ்த்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(21)

ஏற்ற கலங்கன் எதிர் பொங்கி மீது
 அளிப்ப மாற்றுதே பால் சொரியும் வள்
 னல் பெரு பசுக்கள் ஆற்ற படைத்தான்
 மகனே அறிவுறாய் ஊற்றம் உடையாய்
 பெரியாய் உலகினில் தோற்றம் ஆய் நின்ற
 சுடரே மாற்றார் உனக்கு வலிதொலைந்து
 உன் வாசல் கண் ஆற்றாது வந்து உன்
 அடி பணியும் ஆ போலே யாம் புகழ்த்து
 போற்றி வந்தோம்

(சுரந்தபாலே) ஏற்றுக்கொண்ட கலங்களானவை எதிரே
 பொங்கி மேலே வழிபும்படியாக இடைவிடாமல் பாலேச்
 சுரத்திற் (பெண்களும் பேதைகளும் அனைத்துக் கொள்ளும்
 படி) நத்திலத்தை யுடைய பெரிய பசுக்களை விசேஷமாகப்
 படைத்துள்ள நத்தகோபர்க்குப் பின்னையானவனே! திருப்
 பள்ளி யுணாவேணும்; (அடியாரைக் காப்பதில்) சாதனை
 யுடையவனே! பெருமை பொருந்தியவனே! (இவ்) வுலகத்
 திலே ஆவிர்ப்பவித்த தோஜோரூபியானவனே! துயில்
 எழாய்—; சத்துருக்கள் உன் விஷயத்தில் (தற்களுடைய)
 வலிமாண்டு [உபயோக மற்ற வலிவை யுடையாய்.] உன்
 மாளிகை வாசலில் கதியற்று வந்து உன் திருவடிகளில்
 சரணாகதி பண்ணிக் கிடப்பதுபோல் நாங்கள் (உன்னைத்)
 (துதித்து (உனக்கு) மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு
 உன் திருமாளிகை வாசலில்) வந்து சேர்த்தோம்; ஏல் ஓர்
 எம்பாவாய்—.

அங்கண்மா ஞாலத் தரசர் * அபிமான
பங்கமாய் வந்துநின் பள்ளிக்கட்டிற்சீழே *
சங்க மிருப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம் *
கிங்கினி வாய்ச் செய்த தாமரைப் பூப்போலே *
செங்கண் சிறுச்சிறிதே பெம்மேல் விழியாவோ *
திங்களு மாகித்தியனு மெழுந்தாற்போல் *
அங்க ணிரண்டும்கொண் டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல்*
எங்கள்மேற் சாப மிழிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(22)

சம் கண் மாஞாலத்து அரசர் அபிமான
பங்கம் ஆய் வந்து நின் பள்ளி கட்டில்
சீழே சங்கம் இருப்பார் போல் வந்து
தலைப்பெய்தோம் கிங்கினி வாய்ச் செய்த
தாமரைப் பூபோலே செங்கண் சிறுச் சிறிது
சம்பேல் விழியாகோ திங்களும் ஆதித்தி
யனும் எழுந்தால் போல் அம் கண் இரண்
டும் கொண்டு எங்கள் மேல் நோக்குதி ஏல்
எங்கள் மேல் சாபம் இழிந்து.

அழகியதாய் விகாலமாய்ப் பெரிதாயுள்ள பூமியில் (அரசர்
சாட்சிசெய்த ராஜாக்கள் (அங்களுடைய) அழகாகா மடங்கி
வந்து உன் சிங்காசனத்தின் சீழ் திரள்திரளாக இருப்பது
போலே (எங்களும் உன் இருப்பிடத் தேற) விடை
கொண்டு கிட்டினோம்; கிங்கினியின் வாய்போலிரா நின்ற
(பாதி வீசுவிதமான) செந்தாமரைப் பூப்போன்ற சிவந்த
திருக்கண்கள் கொஞ்சக கொஞ்சமாக எங்கள் மேலே விழிக்
கமாட்டார்களோ? சந்திரனும் ஸூரியனும் உகித்தாற்போல
அழகிய திருக்கண்களிரண்டினாலும் எங்களைக் கடக்கிறத்
ருள்வாயாகில் எங்கள் பக்கவிலுள்ள பாபம் சழிந்து விடும்;
ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

மாரி மலைமுழஞ்சில் மன்னிக் கிடந்துறங்கும் *
சீரிய சிங்க மறிவுற்றுத் தீவிழித்து *
வோரி மயிர்பொங்க வெப்பமும் போந்ததறி *
மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டு *
† போதருமா போலேநீ பூவைப் பூ வண்ண * உன்
கோயிலின் நிங்கனே போந்தருளி * கோப்புடைய
சீரிய சிங்கா சனத்திருந்து * யாம் வந்த
காரிய மாறாய்ந் தருளேலோ ரெம்பாவாய்

(23)

மாரி மலைமுழஞ்சில் மன்னிக் கிடந்து உறங்
கும் சீரிய சிங்கம் அறிவுற்று தீ விழித்து
வோரி மயிர் பொங்க எப்பாடும் போந்த
உதறி மூரி நிமிர்ந்து முழங்கி புறப்பட்டு
போதரும் ஆ போலே பூவை பூ வண்ண
உன் கோயில் நின்று இங்கனே போந்த
ருளி கோப்பு உடைய சீரிய சிங்காசனத்தி
ருந்து யாம் வந்த காரியம் ஆராய்ந்து
அந்ந்

மலை காலத்தில் மலையிலுள்ள குளங்களில் (பேடையும்
தானும் ஒருவனது என்னலாம்படி) ஒட்டிக்கொண்டு கிடந்து
உறகாரின்ற (வீரமாயிற்று) சீர்மையுடைய சிங்கமானது
உணர்ந்தெழுந்து நெருப்புப்பொறி பறக்கும்படி கண்களை
விழித்து (தூதிக்கு உரிய) பரிமளமுள்ள உணர்மயிர்களா
ணவை சிதும்படி காற்புறங்களிலும் புடைபெயர்ந்து
[அகைத்து] (சரிந்ததை) உதறி சோம்பல் முறித்து கர்ஜனை
பண்ணி வெளிப் புறப்பட்டு வருவது போல, காரியம் பூப்
போன்ற சிறத்தை யுடைய பிரானே! நீ உண்ணுடைய
திருக்கோயிலினின்றும் இவ்விடத்தேற (ஆஸ்தாசத்தில்)
எழுந்தருளி அழகிய ஸர்சிவசுத்தையுடைய சீலாகோத்தா
மான விமலாஸத்தின் மீது எழுந்தருளியிருந்து எங்கள்
(மனோதித்துக்கொண்டு) வந்த காரியத்தை விசாரித்து
கிருபை செய்யவேண்டும். ஏல் ஓர் எம் பாவாய்.

அன்றில் வலக மளந்தா ய்டிபோற்றி *
சென்றற்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய் திறல்போற்றி *
பொன்றச் சகட முறைத்தாய் புகழ் போற்றி *
கன்று குணிலா வெறிந்தாய் கழல்போற்றி *

* “போதருமாபோலே” என்ற பாடம் எதுகையின்பத்திற்கு இனையத்திருக்கு மென்பர் சிலர்; அது
பொருத்தமுடைய பாடமேயாயினும் எனக்கும் வழங்காத பாடமாதலானும், “போதருமாபோலே” என்ற
பாடத்தில் விசேஷ விருத்தியில்லாமையாலும் முன்னோர்மொழிந்த முறையே கொண்டோம்.

குன்று குடையா வெடுத்தாய் குணம் போற்றி *
 வென்று பகைகெடுக்கும் நின்கையில் வேல்போற்றி *
 என்றென்றுன் சேவகமே யேத்திப் பறைகொள்வான் *
 இன்றியாம் வந்தோ மிரங்கேலோ ரெம்பாவாய்

(24)

அன்று இ உலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி
 அங்கு சென்று தென் இலங்கை சென்றாய்
 திரல் போற்றி சகடம் பொன்ற உதைத்
 தாய் புத்தி கன்று குணிலா எறிந்தாய்
 கழல் குன்று குடையா எடுத்தாய் குணம்
 வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில்
 வேல் போற்றி என்று என்று உன் சேவ
 கமே ஏத்தியாம் இன்று பறை கொள்
 வான் வந்தோம் இரங்கு

(இந்திரன் முதலானவர்கள் மஹாபுலியால் எலிவுபட்ட) அக்
 காலத்தில், இந்த லோகங்களை (இரண்டடியால் அளந்தரு
 ளினவனே! (உன்னுடைய அத்) திருவடிகள் பல்லாண்டு
 பல்லாண்டு வாழ்க; பிராட்டியைக் களவு கண்ட இராவண
 னிருக்குயிடத்தில் எழுத்தருளி (அவனுடைய பட்டணமா
 கிய அழகிய) லக்ஷாபரியை அழித்தருளினவனே! (உன்னு
 டைய) மீதிக்கு பல்லாண்டு வாழ்க; சகடாஸுரன் முடியும்
 படி (தச்சகடத்தை) உதைத்தருளினவனே (உன்னுடைய)
 கிரீத்திரானது போற்றி!—; கன்றாய் நின்ற அஸுரனை
 [வத்ஸாஸுரனை,] எறித்தடியாகக் (கொண்டு) (சுபீத்காஸு
 ரன் மீது) எறித்தருளினவனே! (உன்னுடைய) திருவடி
 கள் போற்றி!—; கோவர்த்தனகிரியை குடையாக தூக்கின
 வனே! (உன்னுடைய ஸௌசீல்ய ஸௌஸப்பாதி) குணம்
 கள் போற்றி!—; (பவைவரை) ஐயித்து த்வேஷத்தை அழித்
 தின்று உனது திருக்கையிலுள்ள வேல் வாழ்க; என்றிப்படியும்
 பலவாறாக யங்களுகாசனம் பண்ணிக்கொண்டு உன்னுடைய
 வீரயங்களுயே புகழ்த்து கொண்டு அடியோம் இப்போது
 பறை கொள்வதற்காக உன்னிடம் விடை கொண்டோம்;
 கிருபை பண்ணி யருள்; ஏல் ஓர் எம்பாவாய்,

இன்று+யாம், இன்றியாம்; “யவ்வரினிய்யாம்” என்பது நன்னூல்.

(24)

ஒருத்தி மகனும் பிறந்து * ஓரிராவில்
 ஒருத்தி மகனா பொளித்து வளர *
 தரிக்கிலான் ஆகி திங்கு நினைந்த *
 கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன் வயிற்றில் *
 நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே * உன்னை
 அருத்தித்து வந்தோம் பறைதருதி யாகில் *
 திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம்பாடி *
 வருத்தமுந் தீர்த்து மகிழ்த்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(25)

ஒருத்தி மகன் ஆய் பிறந்து ஓர் இரவில்
 ஒருத்தி மகன் ஆய் ஒளித்து வளர தான்
 தரிக்கிலான் ஆகி திங்கு நினைந்த கஞ்சன்
 கருத்தை பிழைப்பித்து வயிற்றில் நெருப்பு
 என்ன நின்ற நெடுமாலே உன்னை அருத்
 தித்து வந்தோம்பறை தருதி ஆகில் திருத்தக்
 செல்வமும் சேவகமும் யாம்பாடி ஒருத்த
 மும் தீர்த்து மகிழ்த்து

தேவகிப் பிராட்டியாகிற ஒருத்திக்கு பின்னையாய் அவதரித்த
 அவதார காலமாகிய அந்த ஒரு ராத்திரியில் (திருவாய்ப்
 பாடியில் நந்தகோபர் திருமாளிகையில் வந்து சேர்ந்து)
 யசோதைப் பிராட்டியாகிற ஒருத்தியினுடைய பின்னையாக
 ஏகாந்தமாக வளருங் காலத்தில் தான் [கம்ஸன்] (அக்ஷணம்
 வளர்வதைப்) பொறுதவனுப் (இவனை எப்படியாகிலும்
 கொல்வதுவனும் என்று) தீங்கை நினைத்த கம்ஸனுடைய
 எண்ணத்தை வீணாக்கி (அக்கஞ்சனுடைய) வயிற்றில்
 ‘நெருப்பு’ என்னும்படி நின்ற ஸர்வாதிகளுள் எம்பெரு
 மானே! உன்னிடத்தில் (புருஷார்த்தத்தை) யாகியா நின்று
 கொண்டு வந்தோம்; எங்களுடைய மனோரதத்தைநிறைவேற்
 றித் தருவாயாகில் பிராட்டி விரும்பத்தக்க ஸம்பத்தையும்
 வீரயத்தையும் நாங்கள் பாடி (உன்னைப் பிரிந்து படுகிற) நுய
 ரம் நீங்கி மகிழ்த்திடுவோம்; ஏல் ஓர் எம்பாவாய்;—

மாலே மணிவண்ண மார்கழி நீராடுவான் *
 மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல் *
 ஞாலத்தை யெல்லாம் நடுங்க முரல்வன *
 பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்சசன்னியமே *

போல்வன சங்கங்கள் போய்ப்பா நுடையனவே *
சாலைப் பெரும்பறையே பல்லாண் டிசைப்பாரே *
கோல விளக்கே கொடியே விதானமே *
ஆவி னிலையா யருளேலோ ரெம்பாவாய்.

(26)

(24)

அக்
ந்தரு
ண்டி
வண
ணமா
ன்ன
டியும்
டைய)
ரானே
தரஸு
ருவடி
ரக்கி
ருணக்
அழிக்
ப்படிப்
றுடைய
போது
டோய்;

(அடியார் பக்கலில்) கியாமோ லா முண்டவகனை ! கீலமணி
போன்ற வடிவை உடைவகனை ! (ப்ளயகாலத்தில்) ஆகந்
தளிரில் பள்ளிகொள்பவனை ! மார்கழி கீராட்டத்திற்காக உத்
தம் புருஷர்கள் அனுட்டிக்கும் முனரமைளில் கேண்டிய
வற்றை கேட்குருடாகல்; (அவற்றைச் சொல்லுகிறோம்;)
பூமியடங்கலும் கடுக்கும்படி ஒலிசெய்யக் கடவனவும் பால்
போன்ற சிறமுடையதான உன்னுடைய பூர் பாஞ்சஜக்
யத்தை ஒத்திருப்பவகளை சங்கக்களையும் மீசும் இடமு
டையனவும் மிகவும் பெரியனவமான பறைகளையும் திருப்
பல்லாண்டு பாடியவர்களையும் மககள தீபகங்களையும் த்விஜக்
களையும் மேற்கட்டிகளையும் ப்ளஸாதத்தருளவேணும்;
எல் ஓர் எம் பாவாய்

கடாரை வெல்லுஞ்சீர்க் கோலிந்தா * உன்றன்னைப்
பாடிப் பறைகொண்டு யாம்பெறு சம்மானம் *
நாடு புரமும் பரிசினால் நன்றாக *
சூடகமே தோள்வளையே தோடே செவிப்பூவே *
பாடகமே பென்றனைய பல்கலனும் யாமணிவோம் *
ஆடையுடுப்போ மதன்பின்னே பார்த்தோறு *
சூடகெய் பெய்து முழங்கை வழிவார *
கடியிருந்து குளிர்த்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(27)

(24)

(25)

வதரித்து
ருவாய்ப்
சேர்ந்து)
ளையாக
அந்நன்ம
யாகிலும்
னுடைய
வயிற்றில்
எம்பெரு
நின்று
றவேத்
தையும்
கிற) அய

தன் அடிபணியாதவர்களை வெல்லுகின்ற குணங்களை யுடைய
கண்ணபிரானே! உன்னை (வாயாரப்) பாடி (உன்னிடத்து
யாம் வேண்டுகின்ற) பறைடைப் பெற்று (பின்னும்) காங்
கள் பெறும் படியான ஸம்மாநமாவது:— நாட்டார் புகழும்
படியாக (கையிலனியும் ஆபரணமான) சூடகங்களும் தோள்
வளையளும் (காதுக்கிடும் ஆபரணமான) தோடும் கர்ணப்பூவும்
பாதகடமும் என்று சொல்லப்படும் இவ்வாபரணங்கள்
போன்ற மற்றும் பல ஆபரணங்களும் (உன்னாலும் கப்பின்
னைப் பிராட்டியினாலும் பூட்டப்பட) யாம் நன்றாக அணி
வோம்— சேலைகளை (கீ உடுத்த) உடுத்துக்கொள்வோம்;
அதற்குப் பின்பு, பார்த்தோருளது [கதிராந்தம்] மறையும்
படியாக செய் பரிமாறி முழங்கையால் வழியும்படியாக
(உண்டு) (நீயும் காக்களுமாகக்) கடியிருந்து குளிரவேணும்;
எல் ஓர் எம் பாவாய்—

சுறவைகள் பின்சென்று காணஞ்சேர்ந் துண்போம் *
அறிவொன்று மில்லாத வாய்க்குலத்து * உன்றன்னைப்
பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம் *
குறைவொன்று மில்லாத கோலிந்தா * உன்றன்னே
நெறவேல் நமக்கிங் கொழிக்க வொழியாது *
அறியாத பிள்ளைகளோ மன்பினால் * உன்றன்னைச்
சிறுபேரழைத்தனவுஞ் சிறிதருளாதே *
இறைவாநீ தாராய் பறையேலோ ரெம்பாவாய்.

(28)

மாம் கறவைகள் பின் சென்ற கானம்
சேர்ந்து உண்போம் அறிவு ஒன்றும் இல்
லாத ஆய் குலத்து உன் தன்னை பிறவி
பெறும் தனை புண்ணியம் உடையோம்
இறைவா உன் தன்னோடு உரவு இங்கு
நமக்கு ஒழிக்க ஒழியாத அறியாத பின்னை
களோம் உன் தன்னை மன்பினால் சிறு
பேர் அழைத்தனவும் சீ சிறி அருளாதே
பறை தாராய்

சிறந்த சிறுகாலை வந்துண்ணைச் சேவித்து * உன்
பொற்றாமையடிபே போற்றும்பொருள்களைய *
பெற்றம்மேய்த்துண்ணுவ குலத்திற் பிறந்த நீ *
குற்றேவென்களைக் கொள்ளாமற் போகாது *
இற்றைப்பறைகொள்வா னன்றுகாண் கோவிந்தா *
எற்றைக்குமேமேழ் பிறவிக்கும் * உன்றன்னோடு
உற்றோமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம் *
மற்றைநங்காமங்கள் மாற்றேலோ ரெம்பாவாய்.

கோவிந்தா சிறந்த சிறுகாலை வந்து
உன்னை சேவித்து உன் பொன் தாமரை
அடி பேற்றும் பொருள் கேளாய் பெற்றம்
மேய்த்து உண்ணும் குலத்தில் பிறந்த நீ
எக்களை குற்றேவென்கொள்ளாமல் போகாது
இற்றை பறை கொள்வான் அன்று காண்
எற்றைக்கும் ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும் உன்
தன்னோடு உற்றோமே ஆவோம் உனக்கே
நாம் ஆன்செய்வோம்மம் மற்றை காமங்கள்
மாற்ற

வங்கக்கடல்கடைந்த மாதவனைக்கேசவனை *
திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார்சென்றிறைஞ்சி *
அங்கப்பறைகொண்டவாற்றை * அணிபுதுவைப்
பைங்கமலத் தண்டெரியற் பட்டர்பிரான் கோதைசொன்ன *
சங்கத்தமிழ்பாலை முப்பதுந்தப்பாமே *
இங்கிப்பரிசுரைப்பா ரீரிசண்மொல்வரைத்தோள் *
செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால் *
எங்குத் திருவருள்பெற் றின்புதுவ ரெம்பாவாய்.

வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவனை கேசவனை
திங்கள் திருமுகத்து சே இ னை ழ யார்
சென்று இறைஞ்சி அங்கு பறைகொண்ட
அ ஆற்றை அணி புதுவை பை கமலம்
தண் தெரியல் பட்டர் பிரான் கோதை
சொன்ன சங்கம் தமிழ்பாலை முப்பதும்

குறைவு ஒன்றும் இல்லாத கோவிந்தா:— நான்கள் பசுக்க
ளின் பின்னைபோய் காடி சேர்ந்து சரீரபோஷணமே பண்
ணித்திரிபு மவர்களுடியும், சிறிதளவும் அறிவில்லாத இடைச்
குலத்தில் உன்னை (ஸஜாதியனாகப்) பெறுவதற்குத் தக்க புண்
ணியமுடையவர்களுடியிராகின்றோம்; ஸ்வாமிபாவ கண்ண
பிரானே! உன்னோடு (எங்களுக்குண்டான) உறவானது
இங்கு உன்னாலும் எம்மாலும் ஒழிக்க ஒழியமாட்டாது.
(லோகமரியாதை ஒன்றும்) அறியாத சிறு பெண்களான
நான்கள் உன்னை பரிதிபினாலே சிறிய பேராலே (நான்கள்)
அழைத்ததைக் குறித்தும் (ஆச்சரிதவ்ஸலனாக) நீ கேட்பித்
தருளாமல் பறை தந்தருளவேணும்;
எல் ஓர் எம்பாவாய்—

கண்ணபிரானே! விடிகாலத்திலே (இவ்விடக்கேற) வந்த
உன்னைத் தெண்டனிட்டு உனது அழகிய திருவடித் தாமரை
களை மங்களாசாஸகம் பண்ணுவதற்குப் பிரயோஜனத்தை
கேட்டருளவேணும்; பசுக்களை மேய்த்து உண்ணும் இடைச்
குலத்தில் பிறந்த நீ எங்குவிடத்தில் அந்தாங்க கைக்க
யத்தை திருவுள்ளம் பற்று தொழிய வெண்ணுது; இதை
(கொடுக்கப்படுகிறதில்) பறைவையப் பெற்றதக் கொண்கத்
தக நான்கள் வத்தோமல்லோம்; காலமுள்ளவளவும் (உன்
னுடைய) எல் வவதாரங்களிலும் உன்னோடு உறவு உடை
வர்களுக்கக் கடவோம்; உனக்கு மாதிரிமே நான்கள் அடி
செய்யக் கடவோம்; எங்களுடைய இதர விஷய விரும்ப
களை தவிர்த்தருளவேணும்; எல் ஓர் எம்பாவாய்—

கட்டல்களையுடைய திருப்பாற்கடலை (தேவர்களுக்காகக்
கடைந்த சரியப்பதியான கண்ணபிரானே சந்திரன் போன்ற
அழகிய முகத்தையும் செவ்விய ஆபரணங்களையுமுடைய
ஆய்ச்சிகள் அடைந்து வணக்கி அத்திருவாய்ப்பாடியில் (த
கல்) அருவூர்த்தத்தைப் பெற்ற அந்த வருத்தார்த்தத்தை, அ
கிய ஸ்ரீவில்லி புத்தூரில் (திருவாதிரித்த) பசுமை பொரு
றிய தாமரை மலர்களினாலான குளிர்த்த மாலையையுடை
பெரியாய்வாருடைய (திருமகளான) ஆண்டாள் அருளி
செய்த, திரள் திரளாக அநுபவிக்க வேண்டிய தமிழ்மா
யாகிய இம் முப்பது பாசுரங்களையும் தப்பாமல் இக்கிலத்தி
இவ்வண்ணமாக ஒதமவர்கள் பெரிய மலைபோன்ற நான்

என்றவொரு பதிகத்தினால் தம்மைப் பெரும்பெயராகச் சொல்லிக்கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். *ஏர்
மலர்ப் பூங்குழல், ஆலேரீன் கரும்பு, மன்னுபுகழ்த் தெளசலைதன்* என்ற பதிகங்களில் பல பெண்களின்
தன்மைமையடைந்து பேசினாருமவர். “கொல்லி காகுலன் கூடல் நாயகன்” என்று அரசரான
தன்மை தோற்றப் பேசினாராதலால் நாயகப் பெண்பிள்ளைய் என்றது, அன்றியும் ஒரு ஹாரத்தில் கட்ட
கடுவிலுள்ள மணியை “நாயகக்கல்! என்பதன்றி, ஒரு பரம்பரையில் எம்பெருமானுரை நடுகரயக
மென்று யதிராஜ ஸ்பத்தியில் தேசிகன் கூறினர்; “யதிராஜே ந நித்த நாயக ஸ்ரீ: மலரீ துநபங்கித்
ஹாரயங்கி:” என்றார். அதுபோலவே ஆழ்வார்களுள் குலசேகரர் நடுகரயகமாகவுள்ளவர். பொய்கை
யார் புகத்தார் பேயார் மழிசையர், மாறன் என முன்னே ஐவர்; பட்டநாதன் தோதை தொண்டாடிப்
பொடிசன் பாண்பெருமான் கலியன் எனப் பின்னே ஐவர்; நடுவே குலசேகார், ஆகவே இதுபற்றியும்
நாயகப் பெண்பிள்ளைய் என்றவிளிநன்கு பொருந்தும். [தேசமுடையாய்] பகவத்தீதையில் [18—43.]
சௌர்யம் தேஜோ தருதிர் தாச்யம்—சுந்தரம் கரம் ஸ்வபாவமும்.] என்று தேஜஸ்ஸு ஸந்தரிய தர்மமாகச்
சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கெனக் இந்த விளி இவ்வாழ்வாருடைய கூட்சியத்வத்தைத் தெரிவிக்கும். அன்றி
யும், சௌர்யம் “தேவத்தமும் கீர்த்தயானவனுக்குள்ளிருக்கும் ஐநிகன் போலேப் பற்றி ஜன்மமும் இழுக்கென்
பார்க்குப்பண்டை நாளில் பிறவி உண்ணுத்தேகிமே” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியின் படியும்
அதற்கும் சூலமான் “உண்ணுத்திலாராகிடெல்விழிவீற்றாளுடைய, ஆழியங்களைப்போயற்றகுஆளம்பிறப்பு—
உண்ணுத்தே தேசன்தே” என்ற பெரியதருவந்தாதிப் 79 பாசரத்தின்படியும் பகவத் சேஷத்தெத்திற்கு
அருகலமான பிறப்பே தேஜஸ்ஸென்று கீர்ணயிக்கப்படுகிறது; அப்படிப்பட்ட பிறப்பை *ஊனேது
செல்வத்து* என்ற பதிகத்தில் பாசரத்தோறும் ஒரோவிதமாக விரும்பினவர் இவ்வாழ்வாரோயாதலால்
தேச முடையார் இவ்வேயாகத்தரும். இப்பாட்டில் “ஆனேச்சாத்தன்” என்ற பதப்பிரயோகம் கவனிக்
கத்தக்கது. இச்சொல் மலையாள பாஷையிலிருந்து திசைச் சொல்லாகத் தமிழில் வழங்குவதென்பர்,
(ஆனசாதம்) என்று மலையாளர் வலியுனென்னும் பறவையை வழங்குவாராம். இவ்வாழ்வார் மலையாளில்
திருவவந்திரத்தவராதலால் அத்திசைச்சொல் இவ்வுத்பரவசமாகவே அமைந்ததுபோலும், காசும் பிறப்பும்
என்று ஆபரண விசேஷங்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவவிரும்புது இவ்வாழ்வாருடைய சரிதையில் ஆபரண
ப்ரஸ்தாவமென்றவாற்றை ஒருவாறு கிளைப்பூட்டும். “ஆரங்கெடப் பானன்பர் கொள்ளாமென்று
உவர்களுக்கே வாரங்கொடு குடப்பாம்பில் கையிட்டவன்” என்ற தனியனும்ஸ்யிப்பது, “காசறும்
குழ லாய்ச்சியர் மத்தினு லோசைபடுத்த தயிராவம்” என்றது பெருமான் திருமொழியில் “கெண்டை
யொண்கண் மடவாளொருத்தி கீழையகத்துத் தயிர் கடையக் கண்டு.....வண்டமர் பூங்குழல் தாழ்ந்
துலாவ.....தன் தயிர் கீ கடைந்திட்ட வண்ணம்” என்ற பாசரத்துச் சொற்களைவகளை நன்கு கிளைப்
பூட்டும். [நாரயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடவும்] இருக்கணவதாரத்தில் குதிரை வடிவாக வந்த கேசி
யென்னு மஸூரனை வதனா செப்ததனால் கேசவனை நைது. இவ்வாழ்வார் தமது திருமொழியில் முதன்
முதலாக இந்த வரலாற்றையே பேசியுறுபவித்தார். *மாலினை வாய்பிளந்துகந்தமாலே* என்று, ஸ்வ
ப்ரபந்தத்தை “நலந்திசுழ் காரணனுக்கீழ் நண்ணுவாரே” என்று நாராயணனைப் பாடித் தலைக் கட்டி
னார். [கேட்டே கிடத்தியோ] இவ்வாழ்வார் நானேறும் அந்தணர்களைக் கொண்டு ஸ்ரீ நாராயணபாரா
டணஞ் செப்திததுத் தாம கேட்டவர், கேட்டு, இருந்த விடத்தி விராமல் படைபெயடுத்துஞ் சென்றவர்.

3. கீழ்வானம் வெள்ளென்று—குலசேகர்க்கு அடுத்த முத்தினைவான நம்மாழ்வாரை யுணர்ந்
தும் பாசரமிது. கோதுகலமுடைய பாவாய்! என்றவிளி நம்மாழ்வாரை வற்புறுத்தும். [“கோது குல
முடைய” என்று வழக்கிலும் பாடம் பரமங்குடையுடன் மறக்கத்தக்கது. அப்பாடம் நெடுகாளாகவே
நாடெங்கும் பரவிடதனாலாய் அந்ந்தம் பெரிதுமுண்டு. ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமி வியாக்கியானம் செய்தருளு
மிடத்து “குலம் குலமாக வுணர்குப் பரிசர்யை பண்ணும்படி.....” என்றரைத்திட்டார். அது,
கோதுகுலமுடைய” என்கிற (தவறுதலான) பாடத்தில் உபரிவேசத்தினால்போலும், வஸ்துதஸ்து, வட
மொழியில் கெளதுஹஸம் என்ற சொல் தமிழில் கோதுகலமெனத் திரிந்தது. இதில் குசாம் நுழையப் ப்ர
கத்தியில்லை, “கோதுகலமுடையக் குட்டனேயோ” என்றார் பெரியாழ்வாரும், கோதுகலமாகவு ஆசை,
ஆசையை யுடைய” என்றது எம்பெருமானிடத்தில் ஆசையை யுடைய, அல்லது எம்பெருமானுடைய
ஆசையைத் தன்னிடத்திலே கொண்டுள்ள—என்று இருவகையாகவும் பொருள்படும். பட்டர் நம்மாழ்
வாரைப் பற்றிப் பேசும்போது “ரீஷிம் ஜுஷாமவே க்ரஹணகீதஷ்ணுத்தியமிவோத்திம்” என்று
எருஷ்ண குதுஹலமே நம்மாழ்வாராக வடிவெடுத்தது என்றார். க்ரஷ்ண தருஷ்ண என்றதும்—க்ரஷ்ண
னிடத்தில் தருஷ்ணை, க்ரஷ்ணனுடைய த்ருஷ்ணை என இருவகையாகவும் விரியும். இதனால் தெரின
பொருளை “கைம்மா துண்டொழித்தாமென்று கைதலை பூசலிட்டே, மெய்மாலா யொழிந்தேன் எம்பிரானு
மெவ்மேலானே” என்ற பாசரத்தினால் நம்மாழ்வார்தாமே கெளரியிட்டருளினார். “பரியோதறி ஜ்ஞாநி
கோதுபுர்த்தம் அஹம் சைமம் பரிய:” என்படி, நானும் எம்பெருமானிடத்துக் குதுகலம் கொண்டேன்,
அஹம் என்னிடத்துக் குதுஹலம் கொண்டான் என்றருளிச் செய்தவர் நம்மாழ்வார். பாவாய்! என்ற
விளியும் இவர்க்குப் பொருந்தும், திருவாய்மொழியில் “சூழ்வனை யாட்டியேன் பானவயே” என்றும்

“என்பாவை போயினித்தன்பழனத்திருக்கோளுக்கே” என்றும் பலவிடங்களில் தம்மைப்பாவையாகச் சொல்லிச் கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். ‘எழுந்திராய்’ என்ற சொல்லாற்றல் நன்கு கோக்கத்தக்கது; உட்கொடுத்திருப்பவையன்றோ எழுந்திராய் பென்பது. மற்றையாழ்வார்களெல்லாரும் அர்ச்சனையில்லாத திருக்கோலமாகவேயுள்ளார்; நம்மாழ்வாரொருவரே வீற்றிருத்திருக்கோலம். ‘பத்மாஸ்தோபயிஷ்டம்’ என்ற கட்டாசாசாரபட்சலோகரத்தானும் இங்கு அதுவந்தேயம். [சீழ்வாணம் வெள்ளென்று.] உதயகாலத்தில் சீழ்க்கு வெளுக்கும். இங்கும் வருளபூதனை பாஸ்கரோதயமாதலாலும், அதுதானும் கலிபுரத்தின் உதயக் கலத்திலாதலாலும் சிழ்க்கு வெளுத்ததாகச் சொல்லிற்று. சீழ்வாணம் மென்றபொருள் மேல்வானம் தீண்டிக்கு வரும். நித்தியவிபூதி மேல்வானமாகும். லீலாவிபூதியானது நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியைவதாரத்தாலே “ஓராயிரத்துளிப்பத்து உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்மொல்லாம்” வைவம் மண்ணி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணுடை” இதயாதிப்படியே தானே பரமபதமாபிற்று. ஆகவே சீழ்வாணமான இவ்விபூதி வெள்ளென்றது. [எருமை சிறுவீதி பேய்வான்] வீதி என்ற மோகம்; சிறுவீதி என்ற வைவல்ய மோகம். இந்த வைவகேதமிட்டருளினவர் நம்மாழ்வார். திருவாய்மொழியில் (4—1—10) “குறுக மிகவுணர்வத் தாடு கோக்கி” என்றபாசாரத்தின் பொருள் கொண்டு இஃது அறியத்தக்கது. எருமை என்பது தாமஸப் பருத்தினை, நம்மாழ்வார் திருவவதாரம் செய்தருள்வதற்கு முன்னே பலரும் தாமஸப் பருத்தினாய் கல்வீதி செல்லாது சிறுவீதி முதலியவற்றிற் சென்று பாழாயினர் என்பது இங்கு ஸ்மரிசம். [மிக்குள்ள பின்னகளுமிதயாதி.] மற்றைய பின்னகலையும் போகவொட்டாமல் தடுத்த இப்பின்னாவாசலில் வந்து தவன்வதனால் இவளுக்கண்டான் விலகலுமான ஏற்றம் தோற்றுவது போல், மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் நம்மாழ்வார்க்குண்டான பரபக்ஷை கூடவதற்கு மாகிற ஏற்றம் தோற்றுவதென்பது. “போவான் போகின்றான்” என்ற பிரயோகம் வெகு ஆச்சரியமானது. “போவதற்காகப் போகிறவர்கள்” என்று சொல்வதுண்டோ? இல்லை, தப்படியிருக்க என் சொல்லிற்று? போவதுதானே ஸ்வயம்பிரயோஜன மென்று காட்டுவதற்காகவே சொல்லிற்று. இத்தகைய பிரயோகம் முதன் முதலாக நம்மாழ்வார் திருவாக்கில்தான் வந்தது; திருவிருத்தத்தில் “போவான் வழிக்கொண்ட மேகங்களே!” என்றார். [உண்ணக் கூவுவான் வந்திருக்கேன்.] “கவிக் கொள்ளும் காலயின்னக்குறுகாதோ” “எண்ணக் கூவியருளாய் கண்ணனை” “கவிக் கொள்ளும் வந்ததோ” என்று பலகாலும் விரும்பினபடியே கூவுவான் வந்திருக்கேன் மென்கிறார். [மாவாய் பணத்த தேவாதி தேவனை] இப்போது ஆண்டான் கோற்பது போல் நம்மாழ்வாரும் ஒரு திருவாய்மொழியில் கோண்பு கோற்றார்; “வீற்றிருக்கேழும்கும்” என்ற திருவாய்மொழியில் “ஏற்றகோற்றேற்கு” என்று முதலிலும் “வண்டமிழுந்நாள் கோற்றேன்” என்று முடிவிலும் வருவதுகாண்க. அக்கணம் கோற்ற திருவாய்மொழியில் தேவாதிதேவனை அதுபவிக்கின்ற ஆழ்வார் மாவாய் பிளந்தானென்ற விசேஷணத்தையே முதற்பாட்டில் இட்டருளினார்; “வெம்மாயினந்தான் தன்னை” என்றதுகாண்க. பரமப்பரப்பத்தில் “இவையோர் தேவனா?” என்றும், சமப்பரப்பத்தில் “அயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்றும் தேவாதி தேவனையே முந்திற முன்னம் சேலித்தாராழ்வார். [சென்று நாம் சேவித்தால்] “வாணசாயகனை! அடியேன் தொழுவந்தருளே” என்று தேவாதி தேவனை கீர் உபிடம் வருமாறு அழைத்தீர்; அங்கணமல்லாமல் அவனிடம் கார் சென்று சேவிக்கலாம் வரும் என்றழைக்கிறார் போலும். [புலாவென்று] “ஆவாவென விரங்கார் அந்தோவலிதே கோலம், மாவாய் பிளந்தார் மணம்” என்றும், “அடியேற்கு ஆவாவென்னுயே” என்றும் கீர் விரும்பினபடியே மாவாய் பிளந்த பெருமான் உமக்கு ஆவாவென்பன் என்று காட்டுகிறபடி. [ஆராய்ந்து] “ஆரென்னையாராய்வார்” என்ற உம்முடைய குறையும் திரும் என்று காட்டியபடி.

4. தாமணிமாடத்து. நம்மாழ்வார்க்கு அடுத்த முத்தினைவரான திருமழிசைப்பிரானையுணர்ந்த தம் பாசாரிது. இதில் மாமாண் மட்டு! என்ற விரி ஒருவகையான தேஹஸம்பத்தத்தில் கோக்குடையது. ஆண்டாளுக்கும் திருமழிசை யாழ்வார்க்கும் ஒருவகையான தேஹஸம்பத்தமுண்டு. உதாவது—ஹீதேசிகள் கோதாஸ்ததியில் “கமலாமிசாப்யம் கோதாம்” என்றும் “ஸந்த: பரோதி துபிதிஸ் ஸஸ்ஸாம் விதுஸ் த்வாம்” என்றும் அருளிச் செய்த படியே ஆண்டான் ஸாக்ஷாத் ஹீமஹாஸங்கியாவன்.—“பாரீக்கவீ லோகஜகீ ஸதீஸாகாஸம்பவா” என்ற அமரகோசத்தின்படியும் இத்திறாஸபூரண வாலாற்றின் படியும் ஸங்கி (ஆண்டான்) ப்ருகு குலத்தில் தோன்றியவன். திருமழிசைப்பிரானும் ப்ருகு குலத்தில் தோன்றியவரென்பது சரித்திரவியத்தம். இத்தகைய ஸமர குலஸம்பந்தம் இங்கு கோக்கத்தக்கது. ரிஷி குலத்திலே பிறந்து பிரம்பன் குடியிலேயானார் அவர். ப்ராஸிமண குலத்திலேபிறந்து கோபாலர் குலத்திலேயானான் இவன். இதுவும் ஒற்றுமைசயம். [தாமணி மாடத்து] சிறந்த மாணிக்கக் குப்பியினுள்ளேயுள்ளது வெளியில் நிறுவித்தே கொண்டும், திருமழிசைப்பிரான் “உட்டிடத்த வண்ணமே புறம் பொசித்து காட்டிடே” என்று வெண்டிக்குகைண்டபடியே உள்ளிருந்த திருமால் அப்படியே வெளியிற் பொசித்து காட்சித்தமையால் இவர் தாமணிமாட மென்னத் தகுதியுடையார். [சுற்றும் வின்னெரிய] வின்னாவது ஞானவொளி. “சாக்கியம் சுற்றோஞ் சமணசுற்றோம் சங்கரனாகிய ஆகமனால் ஆராய்த்தோம்” என்பபடி இவ்வாழ்வார் ஸகல மதங்களிலும் புக்கு ஸர்க்குதோ முகமான ஞானவினக்கம் பெற்றவ

நூல் பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் இம்மூவரையும் ஒன்று சேர்த்து அறுபலிக்கக் கருதிய எம்பெருமான் ஒரு பெருமையை வியாஜமாகித் திருக்கோவலிடைசுழியில் நொருக்கி யறுபலிக்கானென்பது உலாற்றின் சுருக்கம். இப்பேயாழ்வாரைப் பற்றித் திருவாக்கத் தழுதநூர் னுற்றந்தாதியில் அருளிச் செய்யுமிடத்து "யன்னிய பேரிருள் மாண்டபின் கோவலுள் மாமலரான் கண்ணொமையனைக் கண்டமை காட்டிமதமிழ் தலைவன்" என்றார். பொய்கையாரும் பூதத்தாரும் இருவினக்கேற்றியிருளையகற்ற, இவ்வாழ்வார் "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்றுதொடங்கிப் பலாறுபவம்செய்கருளினார் என்பர் ஆன்றோர். அவ்வாற்த்தமே யிக்குமுதலடியிற் பொலியும், நோற்று—மற்றை பிரண்டி ஆழ்வார்களும் வினக் கெறுகையாகிற உபாயாறுவ்டானு செய்வலே என்றபடி, சுலர்க்கமாவது ஆனந்தாறுபவம், "யல்தவ பாவஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயேர் யல் தவயாவியா" என்று ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பிரட்டி அருளிச் செய்ததுங் காண்க. "வாசல் திறவாதார்" என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகவும் பொருத்தமான லிங்கம். திருக்கோவலிடைசுழியில் பொய்கையார் முன்னே புருத்த தாளிட்டிக் கொண்டார்; பிறகு பூதத்தார் வந்த சேர அவர்க்கு அப்பொய்கையார் வாசல் திறக்கார். பிறகு வந்த சேர்த்த பேயார்க்குப் பூதத்தார் வாசல் திறத்தார். இப் பேயார்க்குப் பிறகு ஒருவரும் வந்து புரையாமியினல் வாசல் திறக்க வண்டிற்றிலை. ஆகவே வாசல் திறவாதார் என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகப்பொருக்கமாக அமைந்த குறிப்பு. [காற்றத்தழாய்முடி காராயணன்] இவ்வாழ்வாருடைய பாசுரங்கள் திருத்தழாய்மயமாகவே வருக்கும். *திருக்கண்டேனுக்கு அடுத்த பாசரம் "பொன்மேன் வரை மாப்பில் பூதிழாயி" என்பது. அதற்கடுத்த பாசரம் "மலரான் தனத்துள்ளான் தண்டிழாய்மார்க்கன்" என்பது. முடிவுபாசரத்திலும் "தண்டிழாய்த்தார் வாழ்க்கை மார்க்கன்" என்றார். இடையிலும் பல பாசரங்கள் காண்க. ஒன்பதாவது பாசரத்தில் [ராமம்பல சொல்லி யென்பதில்] காராமணையும் திருத்தழாயையும் கண்ணினையும் சேர்த்துப்பாடினார் பேயார். இதுவும் ஒரு சிறந்த பொருத்தம். "காண்காணை—விரும்புநகன்கன்" என்றுஒரு பாடிப்பொழுதும் கண்ணாடி யிருக்க மாட்டாமையைச் சொல்லிக் கொண்ட லீர் கும்பகரணனுக்கும் மேலாக இன்னமும் துயில் கொள்ளல் தகுதியோ என்கிறார். பின்னொருபாடென்று தொடங்கி, இப்பாட்டில் கட்டி கவிவில் இராமபிரானுடைய தீவ்ய சரித்திரமொன்றை ஆண்டான் அமைத்தது பேயாழ்வாருடைய திருவந்தாதியில் கட்டி கவிவில் "அவனே—இலங்காபுரமெரித்தானெய்து" என்றும் "எய்ததவும்தன்னிலகைசக் கோவ்வீழ்" என்றும் அருளிச்செய்தமைக்கு நன்கு ஒக்கும். திருமுழைசபாழ்வாரை பணர்த்தின கீழ்ப்பாட்டில் அநாந்தலோ என்றுவெறும் அனந்தலே சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் ஆற்றகனத்தலுடையாய்! என்கிறது. மழிகையார் கோனுக்கும் இவ்வாழ்வார் ஆசாரியராகலால் வீசெஷண பிட்டபடி. அனந்தல் என்று ஹேயமான உறக்கமன்ற சொல்லுகிறது. "உரோலிப்பஸ்த ஹஸ்தாஸவேந்தாய்க்கே ஸுகிரிப்பரா:—) என்று பாவச் சாஸ்திரங்களில் கொண்டாடப்பட்ட 'அனந்தல்' உமைகார்த்திவ ஸீமா பூமினைக் காட்டிமது. [அந்நீகலமே!] எம்பெருமானது திருவருளை மிக மருமையாகப் பெற்ற ஸத்தாதர்மே! என்றபடி. பாசரம் தொடங்கும்போதே "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்று ஆனந்தமாகத் தொடங்கப் பெற்றபகவத் பரமருபா பாத்ரபூதர் மற்ருரு ஆழ்வாரில்லைவே. [நேற்றிமாயி ஸ்ரீது திற] உம்முடைய திருகாமமோ பேயார்; உய்த்தமைக வாசாமல் தேறிவந்து திறவும் என்கிறார்.

6. கற்றுக் கறவை. பேயார்க்கு அடுத்த முத்தினவரான பூதத்தாரை யுணர்த்தும் பாசரமிது. இதில், "குற்ற மொன்றில்லாத கோவலர் தம் பொற்கொடியே." என்றவிளி பூதத்தார்க்கு நன்கு பொருத்தம். பல பொருள்களை யுடையதான கோ என்னும் சொல் கோதா என்ற விடக்கிற்போல ஸ்ரீ ஸலத்தியைக் கொல்லுகிறதின்கு. கோவலர்—ஸ்ரீ ஸலத்தியை யருளவல்லவர்களான ஆழ்வார்கள். "கும்ம மொன்றில்லாத" என்ற விசேடணம் முதலாழ்வார்கள் மூவர்க்கே பொருத்தம்; மேலாகுக்கமாகிற பொருத்தம்மற்றையாழ்வார்களுக்கும். அக்குற்ற மொன்றும் இல்லாத கோவலர்—முதலாழ்வார்கள்; அவர்களுள்பொற்கொடியே!—"கோல்தேடி யோடுகொழுந்தே போன்றகோல்தேடி யோடும் மனம்" என்கிறபாசரத்தினுல்தம்மைஒரு கொடியாகக் கொல்விக்கொண்டவர் பூதத்தாழ்வாரே யாவர். எம்பெருமானுடைய உபநந்தாதத் தேடிச் செல்லுபென்ற கொடியோல்கென் நான் என்றவர் இவரேயிதே. "கற்றுக்கறவைக் கணக்கன் பல கற்றது" என்றது முகலாழ்வார் மூவர்க்கும் பொதுவான வாசகம். கற்றுக் கறவை—கண்ணு வெகறவை. (கறவை பெண்பதனல் ஸ்ரீ ஸலத்தி விவகிதம்.) மற்றையாழ்வார்கள் பெரிய பெரிய பாசரங்கள் யளித்தார்கள். முதலாழ்வார்கள் அவறணன்றிக்கே வெண்பாவாசய மிகக் சிறிய பாசரங்கள் யளித்தார்கள். பொய்கை யாழ்வாருளிய திருவந்தாதி கறவைக் கணம்; பூதத்தாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்த்து கறவைக் கணக்கன்; பேயாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்த்து கறவைக்கணக்கன். காரமேன ஏகவசத் தவிவச பஹுவசங்கள் இணங்கின அழகு காண்க. [செற்றார் திறமழிய சென்று செருச் செய்யும்] தேசமெங்கும் திரிந்து பகவத் வீரோதிசனை நிரலிக்க வேணுமென்கிற அந்தத்ததை "எண்ணசையா பேர்த்தகம் காணாருடையான் பேரோடுப் பேதைகான்! தீர்த்தகராயின் திரிந்து" என்ற பாசரத்தினல் வெளிப்பட்டவர் இவ்வாழ்வார். "புய்றாவல்துலி" என்பது இடையழக

வருணிப்பதாகும். ஸ்வாபதேசத்தில் இடையழகாவது பக்தியின் பெருமை. ஞானம் பக்தி விரக்தி என்ற மூன்றில் பக்தியானது இடைப்பட்டதாகலால் இடையழகென்பது பக்தியின் அழகேயாகும். இவ்வாழ்வார் தம்முடைய திருவந்தாயியை முடிக்குமிடத்து “என்றனைவன்றால் யானுடைய வன்பு” என்றே முடித்தார். இதனால் இவரது இடையழகு நன்கு வெளிப்பட்டதாயிற்று. அன்பிலே தொடங்கி அன்பிலே தலைக் கட்டினார். புனமயிலே! என்ற விளியும் இவர்க்கு அழகாகப் பொருந்தும். பொழி லிடத்தே வாரும் மயில்; இவ்வாழ்வார் தோன்றிய தலமோ திருக்கடல்மல்லை; அதனைப் பாடின கலியன் “கடி பொழில் சூழ்கடல் மல்லை” என்றே பன்முறையும் பாடினார். மயில் மேகத்தைக் காண்பதிலே மிக்க குதூஹல முடைத்தாதலால், மேகம் கீர்ப்பருக வருமிடமான கடற்கரையிலே மயில்கள் மகிழ்ந்து நிற்கும். இவ்வாழ்வார் நின்ற வீடமும் கடற்கரையிலே யிஃதே. [சுற்றத்துத் தோழிமாரித்யாதி.] இவர்க்குப் பெயர்கையாரும் பேயாரும் சுற்றத்தவர்கள்; மற்றையாழ்வார்கள் தோழிமார். [முகில் வண்ணன் பேர் பாட.] முத்தற முன்னம் முகில் வண்ணன் பேர் பாடினவர் இவ்வாழ்வாரே யாவர்; “பலகேழும் முற்றும் விழுந்தும் முல்லையின்னை—எத்துமென்னஞ்சு” என்ற இவர் பாசரம் காண்க. புனமயில் முகில் வண்ணனைத் தானே பாடும்.

7. கனைத்தினால் கற்றெடுமை. பூதத்தாழ்வார்க்கு அடுத்து முத்தினவரான பொய்கையாழ்வாரை யுணர்ந்துப் பாசரமிது. தங்காய்! என்ற விளி இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். உலகில், தங்கையென்று ஸ்ரீ மஹா லக்ஷ்மியையும் தமக்கையென்று மூதேவியையும் வழங்குவர்—“சேட்டை தம் மடியகத்து” என்ற திருமலைப் பாசரத்தில், தமக்கைக்கு வாசகமான ஜயேஷ்டா என்ற சொல்லால் மூதேவியைக் குறித்தமை காண்க. ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி தாமரை மலரிற் பித்தவன். “வணச மலர்க்கருவ தனில் வந்தமைத்தான் வாழியே” என்கிறபடியே பொய்கையாழ்வாரும் தாமரைப்பூவில் தோன்றியவர். இந்த வொற்றுமைகயம் பற்றித் தங்காய்! என விலக்கத் தகுதியுடையாரில் வாழ்வார். “நனைத்தில்லஞ் சேருக்கும்” என்ற விசேடணமும் இவர்க்கு வெகு நேரத்தியாகப் பொருந்தும். ராவணவதாரத்தாம் திருவயோத்திக்கு மீண்டு எழுந்தருளானின்ற பெருமானே கோக்கி பரத்வாஜ மஹர்ஷி “பங்க தித்தல்து ஐடினோ பாதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்றார். இவ்வு பாதாழ்வான் சேற பூசப் பெற்றிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டதன் கருத்து யாது? இவரும் பசுவும் ரிச்சலும் அழுதமுது கனைத் தில்லம் சேருக்கினன் என்றபடி, “வண் பொன்னிப் போரூபிபால் வருங்கண்ண கீர்கொண்டு அரங்கன் கோயில் திருமுற்றம் ரேறு டெய் தொண்டர்” என்றார் குலசேகரப் பெருமாரும். அவ்வண்ணமாகவே பொய்கையாழ்வாரும் “பழுதே பல பசுவும் போயினவென்று அஞ்சி யழுதேன்” என்று தாமே பேசின படியே அழுதவராதலால் கனைத்தில்லஞ் சேருக்கின ரென்க.

[கனைத்து] முதன் முதலாகப் பேசத்தொடங்கும்போது கனைப்பது இயல்பு. பொய்கையார்க்கு முன்னம் பேசினவர்கள் யாருமில்லை. இவரே முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கினவரென்பது இவ் விளையெச்சத்தினால் தோற்றுவிக்கப்படும். [இனக் கற்றெடுமை] ஏறுமை பென்றால் மஹிஷி; கைழித் தலகாணாமத்தால் தேவ தேவ தீவிய மஹிஷி என்றவாறு. எம்பெருமானுக்கு தீவிய மஹிஷியான பிராட்டியை யொப்பவர் இவ்வாழ்வார் என்பது ஸூசனை. “இனக் கன்றுகளை யுடைய” என்று விசேஷண மிட்டதனால், மற்றையாழ்வார்களைவரும் இவர்க்கு வதஸ் ஸ்ரீபர்க்களாய் இவர் மாத்திர ஸ்ரீபர் என்று காட்டினபடி. ஆழ்வார்களுள் முதல்வரிதே யிவர். [கன்றுக் கிரங்கி] இவர் ஸ்ரீ ஸலக்தி யருளிச் செய்யத்தொடங்கினது கன்றுகளான கம்போல்வார் பக்கலிலுள்ள பரம க்ருபையா லென்னை.

[கனைத்து முலைவழியே நின்று பால்சோர.] பசுவத் குணங்களை கனைத்தவாதே அந்த நினைவு தானே ஊற்றுகப் பால் போன்ற ஸ்ரீ ஸலக்திகள் பெருகப்புக்கன என்றபடி. [பனித் தலைவீழ் கின் வாசல் கடைபற்றி] இவர் பொய்கையில் தோன்றினவராதலால் இவரது வாசற் கட்டையைப் பற்றுவார்க்குப் பனித்தலை வீழ் ப்ராப்தமே யாகுமிதே. [கனைத்தினு லிட்டாதி] இது ஸ்ரீராம குண கீர்த்தனம். மஹர்ஷிகளின் ஞானக் கண்ணுக்கும் இலக்காகாத வொரு ஸ்ரீராம சரிதம் இவ்வாழ்வாருடைய அகக் கண்ணுக்கு இலக்கானமை “பூமேய மாதவத்தோன் தான் பணித்த வானரக்கன் கிணமுடியையப், பாத மதலா லெண்ணினாள் பண்பு” என்ற இவரது பாசரத்திற் பொலியும். அதில் “நாமே யறிகிற்போம் ந ன்னோடுசே!” என்றதற்குப் பொருள் “மனத்துக் கினியானே” என்றான். [இனித்தானெழுந்திராய்] “பழுதே பல பசுவும்” என்கிற பாசரம் பேசின பிறகுக்கூட உறங்கலாமோ! என்கை. முழுசூழ் படியில் “பழுதே பல பசுவும்” போயினவென்று இறந்த களைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விர கில்லை” என்ற ஸ்ரீ ஸலக்தியும் இங்கு அநுஸந்தேபம். [அனைத்தில்லத்தாரு மந்தி] “அறியுமுலகெல் லாம் யானேயு மல்லேன்” என்ற இவ்வாழ்வாரு பாசரத்தை அழகாக கனைப்பூட்டிகிறபடி காண்மின்.

விரக்தி
யாகும்.
யன்பு
பெய்தி
வியன்
பதிலே
பிழந்து
யாதி,
முனில்
யாவ;
கண்ண,
யாழ்
தகை
படத்
ல்லால்
செய்வ
நியவர,
தில்லஞ்
சும் திரு
வறர்வதி
சேற
நனைத்
வரவகன்
மாதீவ
பேசின
யார்க்
த இவ்
வகழித்
பியான
வ விசே
ஸ்தா
ஸ்துக்
பன்னை.
நிலைவு
பிந்
றுவர்க்
தன்னம்,
ய அகக்
பாத
ந்போம்
திராய்
முக்ஷப்
க விர
லகெல்
னமின்.

இப்பாசாதீதாடு ஆண்டாளுக்கு முந்தின ஆழ்வார்களை பெல்லாம் அணர்த்திற்றுமிற்று. 'ஆழ்வார்கள் பண்ணிருவர்' என்றுமுள்ள எம்பரதாயப்படித்து ஸ்ரீ மதுரகவிக்ரம ஆண்டாளும் ஆழ்வார்களுடைய சேர்க்கைகளாதலால் இவ்விருவரையு முணர்த்துவதும் இப்பாட்டிலேயே அறிபக கிடந்தோது. எங்ஙனே யென்னில்; 'நற்செல்வன் தங்காய்! என்றது நற்செல்வன் தங்கையே! என்று பொருள்படுதலால் நற்செல்வன் தன்னுடைய கையாக இருப்பவனே! என்பதையாகும். இங்கு நற்செல்வனென்பது கம்பாழ்வாரை, அவர் திருவாய்மொழி அருளிச்செய்கையில் மதுரகவிகள் அவருடைய கையின் ஸ்தாநியாரிபுந்து பட்டோலை கொண்டாராதலால் இந்த விரி மதுரகவிக் குப் பொருந்தும். இனி நற்செல்வனென்று எம்பெருமானாரைச் சொல்லிற்றுவி அவருடைய தங்கையென்று ஆண்டாளையுள் சொல்லக் குறையில்லை. "கோதற்ற ஞாணத் திருப்பாளை பாடிய பாவை தங்கை" என்றும், "பெரும்பூதார் மாமுனிக்குப் பின்னாளுள் வாழியே" என்று முள்ளவைகாணக. ஆண்டாள் தன்னையே உணர்த்திக் கொள்ளுதை பொருந்துமோவென்று விரலமாக வினவுவார்க்கு காம் விடை யளிக்குமேலோமல்லேரம். சொற்களவு அமைந்திருக்கு மழகை அதுபவித்தும் பொருநிறை மத்தனை.

இனி மேல் மூன்று பாசாங்கள் ஆண்டாளுக்குப் பிறகு தோன்றிய மூன்று ஆழ்வார்களை உடலே உணர்த்துவன. பிந்திய ஆழ்வார்களின் படிக்கள், முந்தியே ஆண்டாளுக்கு எங்ஙனே தெரியுமென்று சிலர் சங்கிப்பகால், "விதயச்ச வைதிகாஸ்த்வதிய கம்பீரமகோத ஸாரிண:" என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸூக்தியையும் "ருஷீணம் புராத்யாசாம் வாசமர்த்தோநுகாவதி" என்ற பவபூதி பாபிதத்தையும் அன்னவர்க்கு நினைப்பூட்டுவோம்.

8. புள்ளின்வாய் கீண்டா'ன.—இது ஆண்டாளுக்கு அடுத்த தொண்டாடிப்பொடி வாழ்வாரை உணர்த்தும் பாசாரம். [போதுஅரிக் கண்ணிறயி!] புத்தபங்களை ஓற்றிப்பதிலேயே த்ருஷ்டிபைச் செலுத்துவகரே! என்றபடி. புத்தபங்கவகரிய பரிதே இவ்வாழ்வார். "துன்பத் தொண்டாய தொல் சீத் தொண்டாடிப்பொடி" 1. தொண்டயொத்த துளவழும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றியதோள் தொண்டாடிப்பொடி" என்றவைகாணக. பாவாய்! என்ற விரியும் இவர்க்கு அளந்து பொருந்தும். பதிவ்ரதா கிராமணியைப் பாணவ பெண்பர். இவ்வாழ்வார் அரங்கனெருவனுக்கே வாழ்க்கைப்பட்டு வேறொரு திருப்பதி யொர்பெருமானே கெஞ்சிலும் கிரேயாதவாதலால் இவ்வகைபாண கற்புச் சிறப்பு குறிக்கொன் னத்தக்கது. 'திருவேங்கடமுடையா நென்திரை ஒருவர் "பதினமர் பாடும் பெருமான்!" என்று எத்த, தகைக் கேட்ட பெரிய கேள்விலீடர், 'சோதியன் கெடுத்தான் காணும்; அந்த ஏற்றம் நம் பெருமானுக் கல்லையே; நம்பெருமானெசருவர்க்கே' என்றார் என்ற ஜதிஸ்யமும் இவரு நினைக்கத் தக்கது.

[நன்னாள்] 'மர்கழித் திருவகன் மதிநிறைந்த நன்னாள்' என்ற திருவாக்கிலேயே இச் சொல்லும் வருகின்றது. தொண்டாடிப்பொடிகள் திருவவநரித்தது மர்கழித்திக்களே யாதலால் கன்னு கன்னத் தட்டினோ? [கள்ளத் தவிர்த்து] 'குதனபுக் கன்னவனா' என்றும் 'கள்ளமேகதல் செப்து கள்ளத்தெனா' தொண்டாய்' என்றும் பலகாலும் தமது கன்னத்தைப் பேசிக்கொண்டாரிவ்வாழ்வார். இவரது சரிசுதையிலும் பொன்வட்டில் விஷயமான கன்னம் அடிபட்டுக்கிடக்கிறது. அது தவிர்த்துபகவத யக்கவத கோஷ்டியில் கவர்த்த படியை சுற்றடி தெரிவிக்கின்றது. பெரிபாழ்வார் போலவே இவ்வாழ்வார் நம் பெரும்பாலும் பூம்பொழில் வாஸ முடையவராதலால் அவ்விடத்து அடையாளமாகப் புள்ளுந் சிலம் ஓசகாண் என்பது இப்பாட்டிலும் புருத்தது. [குள்ளக் குளியலிதயாதி.] கிராட்டம் முதலிய சித்யகராத கத்தாணக்களையும் தவிர்த்து சிலகாலம் பள்ளிவிட்டதமை இவ்வாழ்வாரது சரிசுதையிற் காணத்தக்கது. பள்ளின் வாய் கீண்டானென்று தொடங்கிக்கண்ணபிராணுடையதும் இராமபிராணுடையதும் கீர்த்திமை படினபடி சொல்லுகிறது. இவ்வாழ்வார் திருமாலையின் முடிவில் 'வன வெழுந்தவனமாட மதுரைமா கதர்த்தன்னாள், கண்ணமால் யானே கொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலே' என்று கண்ணபிராணுடைய கீர்த்தி மையையும், திருப்பள்ளி யெழுச்சியில் 'மாமுனி வேள்விடைக் காதது அவிரதமாட்டிய வடுத்த யோத்தி யெம்மரசே யரங்கத்தம்மா!' என்று இராமபிராணுடைய கீர்த்தியையும் பாடினமை உணர்க. 'பின்னாகளெல்லாரும்' என்றது ஆண்டாள் தனக்கு முந்தின ஆழ்வார்களெல்லாரையும் சொன்னபடி.

9. உங்களை புறழ்க்குடை—தொண்டாடிப் பொடிகளுக்கு அடுத்த திருப்பாணுழ்வாரையுணர்த்தும் பாசாரயிது. இதில், நங்காய்! காணதாய்! காவுடையாய்! என்ற மூன்றுவிளிகளும் பண்பெருமா ளுக்கு அளந்து பொருந்தும். நங்கை யென்பது குணபூத்தியைச் சொல்லுகிறது. லோக ஸாரங்கமதமா முனிகள் வந்து என் தோளின் மீது ஏறிக்கொள்ளுமென்ன, அதுபத்த பாரததீர்பலவருபத்தைகளைத் து கதற்கு உடன்பட்டமை குணபூர்த்தி, அங்கனம்அத்தணர் தலைவரது தோளின்மீது ஏறியிருக்கசெய்தே டம் சிறிதும் செருக்குக் கொள்ளாமல் 'அடியார்க்கெண்ணை யாட்படுத்த விமலன்' என்றே பேசினவராத லால் காணதவர். (காண்—அனுங்காரம்) 'பண்பெருமான் பாடியதோர் பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருளென்று பரவுயின்கள்' என்று தேசிகன் பணித்தபடி ஸகல வேதார்த்தங்களையும் பத்து பாசாத் திலே அடக்கிப் பேசின பரம சதுரராதலால் காவுடையார். "கையினார் சுரிசவகனலாழியர்" என்று

நீராட்டம்—வெண்ணெய்னைந்த

[பெரியாழ்வார் திருமொழி-2-4.]

அவதாரிகை :—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானே நீராட்டவேணு மென்றசைப்
பட்டு அதற்குவேண்டிய உபகாணங்களையெல்லாம் வரித்தப்படுத்தி அப்பிரானைப் பலபடியாக
ஸ்வார்த்தை சொல்லிப் புழுந்தழைத்து மஞ்சனமாட்டியதை அருளிச் செய்வது.

வெண்ணெய்னைந்த குணங்கும் விளையாடுபுழுதியுங்கொண்டு *
திண்ணெனவிவ்விராவுன்னைத் தேய்த்துக்கிடக்கரனெட்டேன் *
எண்ணெய்புளிப்பழங்கொண்டு இங்கெத்தனைபோதுமிருந்தேன் *
நண்ணலரியபிரானே நாரணநீராடவாராய்.

(1)

வெண்ணெய் அனைந்த குணங்கும் விளை
யாடுபுழுதியுங்கொண்டு இ இரா தேய்த்து
கிடக்க உண்ண திண்ணென நான் ஒட்
டேன் எண்ணெய் புளி பழம் கொண்டு
இங்கு எத்தனை போதும் இருந்தேன் நான்
எனல் அரிய பிரானே நாரணநீராட
வாராய்

வெண்ணெய்னைந்ததனுலான மொச்சை நூற்றத்தையும்
விளையாடுவதினும்படிந்த புழுதியையும் (உடம் 9) கொண்டி
ருந்து, (அதனால்,) இன்றை இரவில் (உடம்பைப் படுக்கை
யிலே) தேய்த்துக்கொண்டு படுத்திருக்கும்படி (வீட) உண்ண
கிச்சயமாக நான் எம்மதிக்கமாட்டேன்; (தேய்த்துக்
கொள்வதற்கு வேண்டிய) எண்ணெயையும் புளிப்பழத்
தையும் வரித்தமாக வைத்துக்கொண்டு இங்கே எவ்வளவுகால
மாக [வெகு காலமாக] (உன் வரவை பெதிர்பார்த்து) இரா
நின்றேன்; (ஒருவராலும் ஸ்வயத்ததால்) கிட்டக்கூடாத
ஸ்வாமியே! நாராயணனே! நீராடுவதற்கு வரவேணும்.

கன்றுகளோடச்செவியில் கட்டெறும்புபிடித்திட்டால் *
தென்றிக்கெடுமுகில் வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமாகாண்பன் *
நின்றமராமாஞ்சாய்த்தாய் நீபிறந்ததிருவோணம் *
இன்றுநீநீராடவேண்டு மெம்பிரானோடாதேவாராய்.

(2)

நின்ற மராமம் சாய்த்தாய் கன்றுகள் ஒட
செவியில் கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்
தென்றி கெடும் ஆகில் வெண்ணெய்
திரட்டி விழுங்கும் ஆ காண்பன் இன்று
நீ பிறந்த திரு ஒணம் நீ

நிலையாய்கின்ற ஸப்தஸாலங்குருக்களை (உங்குருவ ஆம்
பெய்து) சாய்த்தவனே! பசுவின் கன்றுகள் வெருண்டோ
டும்படி (அக்கன்றுகளின்) காதில் கட்டெறும்பைப் பிடித்துப்
போகட்டால் (அதனால்) அக்கன்றுகள் வெருண்டு சிதறிப்
போய் (கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி ஒடிப்போய்விட்டால்,
(பின்பு நீ) வெண்ணெயை திரட்டி விழுங்கும்படியை பார்ப்
பேன், [வெண்ணெயை உண்கு உண்ணக் கிடைக்காதென்ற
படி:] இந்த என் நீ அவதரித்த ச்ரவணக்கூதராமாய்;
(ஆகையால்) நீ நீர் ஆடவேண்டும்—, எம்பிரான்! ஓடாதே
வாராய்—.

பேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையும்நில்லாதென்னெஞ்சம் *
ஆய்ச்சியரெல்லாருங்கூடி அழைக்கவும்நான் முலைதந்தேன் *
காய்ச்சினரோடுநெல்லி கடாத்திற்ப்புரித்துவைத்தேன் *
வாய்த்தபுகழ்மணிவண்ண மஞ்சனமாட்டிவாராய்.

(3)

பேய்ச்சி முலை உண்ண கண்டு பின்னையும்
என் கொஞ்சம் நில்லாது ஆய்ச்சியர் எல்லா

பூகளைபிணுடைய முலையை (அவருடைய உலிரோடும்) (நீ)
உண்டுவிட (அதைப்) பார்த்தும் (என் அஞ்சி ஓடவேண்டி
யிருக்க, அந்நகம் செய்யாமல்) பின்பும் என்மனம் கேளா
மல் இடைச்சித எல்லாரும் ஒன்றுகூடி கூப்பாடுபோட்டுக்

கும் கூடி அழைக்கவும் நான் முலைத்
தேன் நெல்லியொடு காய்ச்சின நீர் கடா
ரத்தில் பூரித்து வைத்தேன் வாய்த்த
புகழ் மணிவண்ணு மஞ்சனம் ஆட நீவாராய்

கதறவும் (உன்மேல் அன்புகொண்ட) நான் முலை (உண்
ணை) கொடுத்தேன், நெல்லியையிட்டி காய்ச்சின வெள்ளை
சருவத்தில் நிறைத்து வைத்திருக்கிறேன் பொருந்திய யசன்
வையுடைய நீலமணிபோன்ற நிறத்தான கண்ணே!
நீராட நீ வாராய்—.

கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து *
வஞ்சகப்பேய்மகள் தஞ்ச வாய்முலைவைத்தபிரானே *
மஞ்சனஞ்செங்கழுநீரின் வாசிகையும் நானுசாந்தம் *
அஞ்சனமுங்கொண்டு வைத்தேன் அழகனே நீராடவாராய்.

(4)

கஞ்சன் புணர்ப்பினில் வந்த கடிய சகடம்
உதைத்து வஞ்சகம் பேய்மகள் தஞ்ச முலை
வாய் வைத்த பிரானே மஞ்சனம்
செங்கழுநீரின் வாசிகையும் நானு சாந்தம்
அஞ்சனமும் கொண்டு வைத்தேன் அழ
கனே நீராடவாராய்.

கம்ஸனுடைய கபடமான ஆலோசனையினாலே (சலிவதாக)
வந்த (அஸுராவேசத்தாலே) க்ருரமான சகடத்தை
(திருவடிசனால்) உதைத்து முறித்துவிட்டு, வஞ்சனை யுள்ள
பூதனையானவன் முடியும்படி (அவனுடைய) முலையிலே
வாயைவைத்தபிரானே! (உன்மேனி நிறம் பெறும்படி சாத்து
வதற்கு உரிய) மஞ்சனையும் (நீராடிய பிறகு சாத்திக்கொள்ள
வேண்டிய) செங்கழு நீர் மாலையையும் பரிமாறிதமான சந்த
நத்தையும் (சண்களிலிடும்) மையையும் கொண்டு வைத்
தேன்—; அழகனே! நீராட வாராய்—.

அப்பங்கலந்தகிற்றுண்டி அக்காரம்பாலிற்கலந்து *
சொப்படநான்சட்டுவைத்தேன் தின்னனுறுதியேல்நம்பி *
செப்பிவென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச்சிரிப்பர் *
சொப்படநீராவேண்டும் சோத்தற்பிரானிங்கேவாராய்.

(5)

நம்பி செப்பு இள மெல் முலையார்கள்
சிறு புறம் பேசி சிரிப்பர், பாலில்
அக்காரம் கலந்து அப்பம் கலந்த சிற்றுண்டி
சொப்பட தின்னம் உறுதி ஏல் சொப்பட
பிரான் சோத்தம் இங்கே வாராய்

(பாலசாபலத்தால்) பூர்ணனே! (நீ நீராடாதிருந்தால்) பொற்
கலசம் போன்ற இளமையான மெல்லிய முலையையுடைய
மாடர்கள் (உன் மேலே) அற்பமான குற்றங்களை மறைவீற்
சொல்லிப்பரிஹவீப்பார்கள். (அன்றியும்) பாலிலே வெல்லக்
கட்டியை சேர்த்து (பிசைத்து) அப்பத்தைபும் (அப்படியே)
சேர்த்தகிற்றுண்டியையும் நன்றாக நான்சட்டுவைத்தேன்—;
(நீ அவற்றை) தின்னவிரும்பினாயாகில் கன்றாக நீராடவேண்
டும்; ஸ்வாமிசே! உனக்கு ஓரஞ்ஜலி; இங்கே வாராய்—

எண்ணெய்க்குடத்தைபுருட்டி மிளம்பின்னிகிள்ளியெழுப்பி *
கண்ணைப்பூட்டிவிழித்துக் கழைகண்டுசெய்யும் பிரானே *
உண்ணக்கனிகள் தருவன் ஒலிகடலோதநீர்போலே *
வண்ணமழகிய நம்பி மஞ்சனமாடநீவாராய்.

(6)

எண்ணெய் குடத்தை உருட்டி இள பின்ன
கிள்ளி எழுப்பி கண்ணை பூட்டி விழித்து
கழைகண்டு செய்யும் பிரானே கனிகள்
உண்ண தருவன் ஒலி கடல் ஓதம்
நீர் போலே வண்ணம் அழகிய நம்பி

எண்ணெய் நிறைந்த குடத்தை உருட்டி விட்டு (உறங்குகிற)
சிறு குழந்தைகளை கையால் வெடுக்கெனக் கிள்ளி (தூக்கம்
விட்டு) எழுந்திருக்கச் செய்து கண் இமையை தலைமேலாக
மாற்றி (அப்பூச்சி காட்டி) விழித்து பொறுக்க முடியாத
தீமபுகளை செய்து வருகிற ஸ்வதந்தானே! (நல்ல) பழங்களை
(நீ) உண்ணும்படி (உனக்குக்) கொடுப்பேன்; கோஷியா
சின்ற கடலினுடைய அலைகளையுடைய ஜலம் போலே
திருமேனியின் நிறம் அழகாயிருக்கப் பெற்ற உத்தம
புருஷனே! மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்—.

கறந்தநற்பாலுந்தயிருந் கடைந்துறிமேல்வைத்தவெண்ணெய் *
பிறந்ததுவேமுதலாகப் பெற்றறியேனெம்பிரானே *
சிறந்தநற்றாயலர்நூற்றும் என்பதனாற்பிறர்முன்னே *
மறந்துமுரையாடமாட்டேன் மஞ்சனமாடநீவாராய்.

(7)

சுந்த நல் பாலும் தயிரும் கடைந்து உறி எம்பிரானே—! (அந்தந்த காலங்களில்) கறக்கப்பட்ட நல்ல பாலையும் தயிரையும் (தயிரைக் கடைந்து) உறியில் வைத் திருக்கிற வெண்ணெயையும், (நீ) பிறந்தவன்று தொடங்கி கண்டறியேன்; (எல்லாநிலை குழங்கைக்குச்) சிறக்கின்ற பெற்ற தாயும்பழி சொல்லுகின்றானே! என்று சொல்லுவார் களே என்ற அச்சத்தினால் தயவாரொதிரில் ஞாபகத்தவறியும் (உனக்குக் குறைவைத்தருகின்ற) சொல்லைச் சொல்ல மாட் டேன்; மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்—.

கன்றினைவாலிலைகட்டிக் கனிகளுநிரவெறிந்து *
பின்னொடர்ந்தோடியோர்பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டாட்டி னாய்போலும் *
கின்றிறத்தேனல்லென்றம்பி நீபிறந்ததிருநன்னாள் *
நன்றுநீநீராடவேண்டும் நாரணுவோடாதேவாராய்.

(8)

கன்றினை வால் இலை கட்டி (கன்றினை) கன்றினுடைய வாலிலை ஒரு ஒலையைக் கட்டி (அவ்வாத தன்மையினால் உன்னைக் கொல்லவந்த அந்த) கன்றை (எறிகுணிலாகக்கொண்டுஅவ்வாவேசமுன்னவினாமரத்தின்) பழங்கள் (கீழே) உதிர்த்து விரும்படி வீசி பின்பு ஓடிப்போய் (காளிடனென்ற) ஒரு வர்ப்பத்தை பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டிவென்தோன் (நீ); ஒன்றிலும் குறைவில்லாதவனே! (நான்) உன் விஷய மொன்றையும் அறியாதவனா யிராகின் றேன்; (அது கிடக்கட்டும்); நீ அவதரித்த திருக்கைத்திரமாகும் (இக்கால); (ஆகையால்) நீ நன்று நீர் ஆட வேண்டும்—; நாரணு ஓடாதே வாராய்—.

பூணித்தொழிவினிற்புக்குப் புழுதியனைந்தபொன்மேனி *
காணப்பெரிதுமுகப்பன் ஆகினுங்கண்டார்பழிப்பர் *
நானெத்தனையுமிலாதாய் நப்பின்னைகாணிற்சிரிக்கும் *
மாணிக்கமேயென்மணியே மஞ்சனமாடநீவாராய்.

(9)

பூணி தொழுவினில் புக்கு புழுதி அனைந்த பொன் மேனி காண பெரிதும் உப்பன் ஆனென கண்டார் பழிப்பர் எதனையும் கண் இலாதாய் நப்பின்னை காணில் சிரிக்கும் பசுக்கள் கட்டிய கொட்டகையிலே நுழைந்து புழுதி மண்ணி லனைந்து அதனால் மாகபடிந்த (உனது) அழகியஉடம்பைப் பார்ப்பதற்கு மிகவும் (நான்) விரும்புவேன்; ஆனாலும் (உன்னைப்) பார்ப்பவர்கள் (இவன் பின்னே வளர்ப்பது அழகா யிருக்கின்றது? என்று என்னை) ஏசுவார்கள்; (அன்றியும்), சிறிதும் வறுமை பென்பது இல்லாதவனே! நப்பின்னையா னவன் நீ இப்படி யிருப்பதைக் கண்டால் சிரிப்பன்; என மாணிக்கமே! (என்) மணியே! மஞ்சனம்ஆட நீ வாராய்—.

கார்மலிமேனிநிறத்துக் கண்ணபிரானையுந்நது *
வார்மலிகொங்கையசோதை மஞ்சனமாட்டியவாற்றை *
பார்மலிதொல்புதுவைக்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபாடல் *
சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார் தீவினையாதுமிலரே.

(10)

கார் மலி மேனி நிறத்து கண்ணபிரானே களமேகத்திற் கார்டிலும் சிறந்த திருமேனி நிறத்தை வார் மலி கொங்கை அசோதை உகந்து யுடைய கண்ணபிரானே கச்சுக்கு அடங்காமல் வீம்முகின்ற மஞ்சனம் ஆட்டிய ஆற்றை பார் மலி ஸ்தனங்கையுடைய யசோதைப்பிராட்டி விரும்பி நீராட

தொல் புதுவை கோன் பட்டர்பியான்
சொன்ன சீர் மலி செந்தமிழ் பாடல் வல்
வார் யாதும் நி வீண இலர்

முன ப்ரகாத்தை—, பூமியிலே சிறந்த பழமையான பூ
வில்லிபுத்தூர்க்கு பிர்வாறுகரான பெரியாழ்வார் அருளிச்
செய்த அழகு நிறைந்த செந்தமிழாலாகிய (இப்) பாசரங்
களை ஒதவல்லவர்கள் சிறிதும் பாவமில்லாதவராவர்.

அடிவரவு:—வெண்ணெய், கன்று, பேய்ச்சி, கஞ்சன், அப்பம், எண்ணெய், கறந்த, கன் தினை
பூணி, கார், பின்னை.

பூசுக்குடல்—ஆதிரை மேய்க்க [பெரியாழ்வார் திருமொழி 2 - 7.]

[கண்ண பிரானே நீராட்டினபின் பூசுக்குடலாவென்று யசோதைப் பிராட்டி அழைத்தமை கூறுவது.]

ஆசிரைமேய்க்கநீபோதி அருமருந்தாவதறியாய் *
கானகமெல்லாந்திரிந்து உன்கரிய திருமேனிவாட *
பாணையிற்பாலைப்பருகிப் பற்றுதாரெல்லாஞ்சிரிப்ப *
தேனிவினியபிரானே செண்பகப்பூசுக்குட்டவாராய்.

(1)

தேனில் இனிய பிரானே பற்றுதார் எல்
லாம் சிரிப்ப பாணையில் பாலை பருகி உன்
கரிய திருமேனி வாடகானகம் எல்லாம்
திரிந்து ஆசிரை மேய்க்க நீ போதி அரு
மருந்து ஆவது அறியாய் செண்பகம் பூ
குட்ட வாராய்

தேனெக்காட்டிலும் போய்நாயிருக்கிற ப்ரபுவே! பதைவ
ரெல்லாரும் பரிஹவிற்கும்படி (கறந்த) பாணையிலே புள்ள
பச்சைப் பாலைக்குடித்து (பின்பு) உண்ணுடைய ச்யாமமான
அழகிய திருமேனி வாடும்படி காட்டிடம் முழுதும் திரிந்து
கொண்டு பகக்களின் திரை மேய்ப்பதற்கு நீ போகிறாய்; (நீ
உன்னை) பெறுதற்கரிய தேவாங்குதம் போன்றவனதுலை
அறிகிறாயில்லை; (இனி நீ கன்று மேய்ப்பதை விட்டிட்டு)
செண்பகப்பூவை (நான்) குட்டும்படி வருவாயாக.

கருவுடைமேகங்கள் கண்டால் உன்னைக்கண்டாலொக்குங்கண்கள் *
உருவுடையாயுலகேழும் உண்டாகவந்துபிறந்தாய் *
திருவுடையாளமணவாளா திருவரங்கத்தேகிடந்தாய் *
மருவிமணங்கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூசுக்குட்டவாராய்.

(2)

கண்கள் உன்னை கண்டால் கரு உடை
மேகங்கள் கண்டால் ஒக்கும் உரு உடை
யாய் உலகு ஏழும் உண்டாக வந்து பிறந்
தாய் திரு உடையான் மணவாளா திரு
அரங்கத்தே கிடந்தாய் மணம் மருவி
கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூ

கண்களானவை உன்னைப் பார்த்தால் கர்ப்பத்தை யுடைய (நீர்
கொண்ட) மேகங்களைப் பார்த்தால் (அதை) ஒத்துக் குளிர்
கின்ற வடிவையுடையவனே! ஏழலகங்களுக்கும் ஸத்தை
பெறும்படி திருவகந்தரித்தவனே! (உன்னை) ஸம்பத்தாக
வுடைய பிராட்டிக்கு நாயகனே! கோயிலிலே பள்ளி
கொண்டிருப்பவனே! வாஸனை நீங்காமலி நுந்து பரிமளிக்
கிற மல்லிகைப்பூவை குட்ட வாராய்—.

மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம்புக்கு *
கச்சொடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலைவகீறி *
நிச்சலுந்திமைகள் செய்வாய் நீன் திருவேங்கடத்தெந்தாய் *
பச்சைத்தமணகத்தோடு பாதிரிப்பூசுக்குட்டவாராய்.

(3)

மச்சொடு மாளிகை ஏறி மாதர்கள் தம்
இடம் புக்கு கச்சொடு பட்டை கிழித்து

நடுகிலையிலும் மேல் நிலையிலும் ஏறிப்போய் பெண்களிருக்
கிற இடத்திலே புகுத்து (அவர்களுடைய முலைகளின் மேலி
ருந்த) கச்சுக்களையும் பட்டாடைகளையும் கிழித்துவிட்டு (மந்

தெருவில் அவை தீறி நிச்சலும் தீமை
செய்வாய் நீன் திருவேங்கடத்து எந்
பச்சை தமனகத்தோடு பாதிரிப்பூ

தும் அப்பொன்னை உடுதொர்ன்) கரைக்கட்டின செலையை
யும் கிழித்துப்போட்டு (இப்படியே) பரந்திரயம் துஷ்ட
சேஷ்டைகளை செய்வனே! உயர்ந்த திருமலையிலெழுந்த
ருளியிருக்கிற ஸ்வாமியே! பசுநிறமுள்ள மருக்கொழுந்தை
யும் பாதிரிப்பூவையும் குட்ட வாராய்—.

தெருவின்கண்நின் திளவாய்ச்சிமார்ச்சனைத் திமைசெய்யாதே *
மருவுந்தமனகமுஞ்சீர் மாலைமணங்கமழ்கின்ற *
புருவங்கருங்குழல்நெற்றி பொலிந்தமுகிற்கென்றுபோலே *
உருவமழுகியநம்பி உகந்திவைகுட்டநீவாராய்.

(4)

புருவங்கருங்குழல் நெற்றி பொலிந்த முகில்
பொது போலே உருவம் அழகிய நம்பி
தெருவின் கண் நின்று இள ஆய்ச்சி மார்
தீமை செய்யாதே மருவும் தமனக
மேலே சீர் மாலை மணம் கமழ்கின்ற இவை
கடந்து

புருவங்களையும் கருநிறமான கூந்தலையும் (இவ்விரண்டிற்
கும் இடையிலுள்ள) நெற்றியையும்கொண்டு விளங்குகின்ற
மேகக்கென்றுபோலே வடிவழகிய சிறந்தோனே! தெருவிலே
கின்றதொண்டு இடைசு சிறுமிகளை தீம்புசெய்யாமலிரு;
மருவையும் தமனகத்தையும் (சேர்த்துக்கட்டின) அழகிய
மாலைகள் வாஸனை வீசுகின்றன; ஆற்றறை மகிழ்ச்சி
கொண்டு குட்டநீ வாராய்—.

புள்ளினைவாய்பிளந்திட்டாய் பொருகரியின்கொம்பொசித்தாய் *
கள்ளவரக்கியைமூக்கொடு காவலனைத்தலைகொண்டாய் *
அள்ளிநீவெண்ணெய்விழுங்க அஞ்சாதடிபேனடித்தேன் *
தெள்ளியநீரிலெழுந்த செங்கழுநீர்குட்டவாராய்.

(5)

புள்ளினை வாய் பிளந்திட்டாய் பொரு
கள்ளவரக்கியை மூக்கொடு காவலனைத் தலை
கொண்டாய் நீ வெண்ணெய் அள்ளி விழுங்க
அஞ்சாத அடியேன் அடித்தேன்
தெள்ளிய நீரில் எழுந்த செங்கழுநீர்

புள்ளியை வாய்கிழித்துப் பொருட்டவனே! யுத்தோர்
முகமான குவையாட்டத்தின் கொம்பை பறித்தவனே!
வஞ்சனைமையுடைய ராசுகவரியாகிய சூர்ப்பணைகையின்
மூக்கையும் (அவஞ்சுக்குப்) பாதுகாவலாரிருந்த ராவண
னுடைய கலையையும் அறுத்தவனே! (இப்படிப்பட்ட) நீ
வெண்ணெயை வாரிவிழுங்க சிறிதும் பம்பப்படாமல்
(எப்போது குழந்தை பிறந்து வெண்ணெய் விழுங்கப்
போகிறது?) என்றிருந்த நான், அடித்தேன்; (அடித்தையைப்
பொறுத்து) தெளிவான நீரிலே உண்டான செங்கழுநீரை
குட்ட வாராய்—.

எருதுகளோடுபொருதி யேதுமுலோபாய்காண்நம்பி *
கருதியநீமைகள்செய்து கஞ்சனைக்கால் கொடுபாய்த்தாய் *
தெருவின்கண் தீமைகள்செய்து சிக்கெனமல்லர்களோடு *
பொருதுவருகின்றபொன்னே புண்ணப்பூசுக்குட்டவாராய்.

(6)

நம்பி! எருதுகளோடு பொருதி ஏதும்
உலோபாய் காண் கருதிய தீமைகள்
செய்து கஞ்சனை கால் கொடு பாய்த்தாய்

சிறந்தோனே! (எப்பின்னையை மணம் பணர்வதற்காக) ஏழு
நிஷபங்களுடன் போர்செய்ய நின்றாய்; எதிலும் [ஒன்றிலும்]
விருப்பமில்லாதவனு யிராநின்றாய்; (உன் உன் சிவசெய்ய
நினைத்ததும்புகளை (நீ அவன்மேல்) செய்து (அதது) கம்மனை
காலினால் [காலைக்கொண்டு] பாய்த்தவனே! (அத்தொர்
மூலமாய்மறைக்கப்பட்டிக் கம்மனை நனைக்கப்போகும்
போது) தெருவிலே தீமைகளைச் செய்துகொண்டு போய்
வலிமையாக (சாணாரமுண்டுகொன்றும்) மல்லர்களுடனே
போர்செய்தவந்த பொன் போலருமைபானவனே!
புண்ணப்பூ குட்ட வாராய்—.

(3) தெருவின்கண் தீமைகள் செய்து சிக்கென
மல்லர்களோடு பொருது வருகின்ற
பொன்னே

குடங்களெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே *
மடங்கொள் மதி முகத்தாளை மால்செய்யவல்லவென்மைந்தா *
இடந்திட்டிரணியனெஞ்சை யிருபிள வாகமுன்கீண்டாய் *
குடந்தைக்கிடந்தவெங்கோவே குருக்கத்திப் பூச்சுட்டவாராய்.

குடங்கள் எடுத்து ஏறவிட்டு கூத்து ஆட வல்ல எம் கோவே மடம் கொள் மதி முத்தாரை மால் செய்வல்ல என் மைந்தா முன் இரணியன் செஞ்சை இடந்திட்டி இரு பிளவு ஆக கீண்டாய் குடந்தை கிடந்த எம் கோவே

பலகுடங்களை தூக்கி உயரவெறித்து (இப்படி) குடக்கூத்தை யாடுவதற்கு ஸாமந்ததியமுடைய எம்முடைய தலைவனே! மடப்பெண் தருணத்தைபுடைய சந்தரன் போன்ற முகத் தையுடைய பெண்களை மயக்கவல்ல எனது புத்திரனே! நாவிறுறாவதாரத்திலே ஹிசன்யாஸாரணுடைய மார்பை (திருவுதிர்களை) ஊன்றவைத்து இரண்டுபிளவாகப் போப்படி பிளந்தவனே! திருக்குடந்தையில் பள்ளிகொள்ளுகிற எமது தலைவனே! குருக்கத்திப்பூ சூட்ட வாராய்—.

சீமாலிகனவனோடுதோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய் *
சாமாறவனாரீபெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய் *
ஆமாறறியும்பிரானே அணியசங்கத்தேகிடந்தாய் *
ஏமாற்றமென்னைத்தவித்தாய் இருவாட்சிப்பூச்சுட்டவாராய்.

சீமாலிகன் ஆவனோடு தோழமை கொள் ளவும் வல்லாய் அவனை நீ சாம் ஆறு எண்ணி சக்கரத்தால் தலை கொண்டாய் ஆம் ஆறு அறியும் பிரானே அணி அரங் கத்தே கிடந்தாய் என்னை ஏமாற்றம் தவிர்ந் தாய்

மாலிகன் என்ற பெயரையுடையவனோடு ஸ்நேஹம் செய்து கொள்ளுவதற்கும் வல்லவனாய், அந்த மாலிகனை நீ செத்துப் போம் வழியையும் ஆலோசித்து சக்கரபுகத்திலுள் தலையையு மறுத்தாய்; கடத்தவேண்டியவைகளை அறியவல்ல பரபுவே! அழகிய கோயிலிலே பள்ளிகொண்டிருப்பவனே! எனக்கு துன்பத்தைப் போக்கினவனே? இருவாட்சிப்பூ சூட்ட வாராய்—.

மாலிகனென்னுமொருவன் முதலில் கண்ணனோடு மிகவும் ஸ்நேஹமாயிருந்து பல அஸ்திரக னையும் பயின்று, பிறகு அஹங்காரப்பட்டதனால் சக்கரபுகம் பயில்விக்கிற வியாஜயமாக அவன் கண்ண னால் தலையறுத்தொழிக்கப் பட்டானென்பது கருக்கமான வரலாறு. சீமாலிகன் - ஸ்ரீமாலிகன். (8)

அண்டத்தமரர்களுக்கு அத்தர்ணியுள்ளங்கிருந்தாய் *
தொண்டர்க்கெஞ்சிலுறைவாய் தாமலரான் மணவாளா *
உண்டிட்டுலகினையேழும் ஓராலிலையிற்றுயில்கொண்டாய் *
கண்ணொணுண்ணையுக்கக் கருமுனைப்பூச்சுட்டவாராய்.

அத்தாணியுள் அமரர்கள் குழ அங்கு அண்டத்து இருந்தாய் தொண்டர்கள் செஞ்சில் உறைவாய் தாமலரான் மணவாளா உலகினை எழும் உண்டிட்டு ஓர் ஆல் இலையில் துயில் கொண்டாய் நான் உன்னை கண்டு உக்கக் கருமுனைப்பூ

அருகான இடத்திலே (ஸெயிக்கும்படி) தேவர்கள் சூழ்ந் திருக்க அவர்கள் கதலில் பரமபதத்தில் வீற்றிருப்பவனே! அடியார்களுடைய ஸ்ருதயத்தில் வலிப்பவனே! பரிசுத்த மான தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக வுடைய பிராட்டிக்கு கொழுநனே! (பிரளயகாலத்தில்) எழு உலகங்களையும் உள் ளடக்கி ஒரு ஆலிலையில் யோகசித்திரையைக் கொண்ட வனே! நான் நீ பூச்சுட்டியனைப் பார்த்து மகிழும்படி கரு முனைப்பூவை சூட்ட வாராய்—.

செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி *
எண்பகர்பூவுக்கொணர்ந்தேன் இன்றிவைசூட்டவாவென்று *
மண்பகர்கொண்டானே ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்தவிம்மலை *
பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபத்தே.

செண்பகம் மல்லிகைகோடு
நீ இருவாட்சி என்
கொணர்ந்தேன் இன்
(7) வா என்று பகர் மண்
ஆய்ச்சி மகிழ்ந்து உ
பகர் வில்லிபுத்தூர்
பிரான் சொன்ன இ
அடிவரவு:—
தீர்தான்.

காப்பிட
யசோதைப்பி
தொலும் லாராதபா
இடங்களில் நிலவாதே
இந்திர
மந்திரமா
சந்திரன்
அந்தியம்

சந்திரன் மாளிகை
வெள்ளதை கின்று
னோடு பிரமன் சக
சாம் மா மந்திர
(9) உவர் ஆய் வந்து
திது அம் அந்தி
சூட வாராய்

கன்று
நின்ற
மன்றி
நன்று

உதிர் திருவெள்
உன்றும் நேசம்
உதி கின்றொழி

(10)

(7) செண்பகம் மல்லிகையோடு செங்கழு
 'இருவாட்சி எண் பகர் பூவும்
 செண்பகத்தேன் இன்று இவை சூட்ட
 'என்று பகர் மன் கொண்டானே
 'மகிழ்ந்து உரை செய்த பண்
 'மகர் வில்லிபுத்தூர்கோன் பட்டர்
 'கோன் சொன்ன இ மாலை பத்தே
 'செண்பகப்பூவும் மல்லிகைப்பூவும் செங்கழுநீர்ப்பூவும்
 'இருவாட்சிப்பூவும் (ஆகிய) (இன்ன தின்னதென்று)
 'வண்ணிச் சொல்லப்படுகிற மலர்களைப் பெல்லாம்
 'கொண்டு வந்தேன்; இப்போது இப்பூக்களைச் சூட்டும்
 'படி வருவாயாக' என்று.—(சாஸ்திரங்களில் தன்ன
 'தாசுச்) சொல்லப்பட்ட மண்ணை (இரந்து) கொண்ட
 'வனை யசோதை மகிழ்ச்சி கொண்டு சொல்லியவற்றை
 'பாகமாகவே சொல்லுகின்ற ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு ரீ
 'வாழ்க்காரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த இந்தச்
 'சொல் மாலையும் ஒருபத்தே! [இது வொரு அடிபத்
 'மான பதிகம் என்றபடி.]
 அடிவாவு:—பூநிலை, ரு, மச்சு, பெரு, புன், எருது, குடம், சீமாவின், அண்டம், செண்பகம்
 தீத்திரன்.

காப்பிடல்—இந்திரனோடு பிரமன் [பெரியாழ்வார் திருமொழி 2 - 8.]

(8) யசோதைப் பிராட்டி கண்ணபிரானை பிராட்டிக்குழல்வாரிப் பூச்சூட்டின பின்பு, அவனுக்குக்குஷ்ட
 'தொஷம் வாராதபடி காப்பிடவேணுமென்று கருதி, 'கீ போதுபோன வேளையில் நாதசத்தி முதலிய
 'புடங்களில் கில்லாதே' என்று அப்பிரானை அழைத்துக் காப்பிட்டபடியை அருளிச்செய்தது.
 இந்திரனோடு பிரமன் ஈசனிமையவரெல்லாம் *
 மந்திரமாமலர்கொண்டு மறைந்து வராய்வந்துநின்றார் *
 சந்திரன் மானிகைசேரும் சதுரர்கன்வெள்ளறைநின்றாய் *
 அந்தியம்போதிதுவாகும் அழகனைகாப்பிடவாராய். (1)

(9) சந்திரன் மானிகை சேரும் சதுரர்கள்
 'வெள்ளறை நின்றாய் அழகனை இந்திர
 'னோடு பிரமன் ஈசன் இமையவர் எல்
 'லாம் மா மந்திரம் மலர் கொண்டு
 'உவர் ஆய் வந்து மறைந்து நின்றார்
 'இது அம் அந்தி போது ஆகும் காப்பு
 'கிட வாராய்
 'சந்திரனாவன் வீடுகளின்மேல்நிலையிலே சேரப்
 'பெற்ற ஸமர்த்தர்கள் வலிக்கின்ற திருவெள்ளறை
 'யிலே நின்றவனே! அழகு உடையவனே! இந்திரனும்
 'பிரமனும் ருத்ரனும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும்
 '(ஆகிய) யாவரும் சிறந்த மந்திர புஷ்பங்களைக்
 'கொண்டு (மிக்க ஸரீபமாகவும் மிக்க தூரமாகவு எல்
 'லாம்) நடு விடத்திலிருப்பவராகவந்து மறைந்து நிற்
 'கிறார்கள்; இக்காலம் அழகிய ஸாயம் ஸந்த்யாகால
 'மாகும்; (ஆகையால்) நான் உனக்கு ராகச்யமாகி திரு
 'வந்திக் காப்பிடும்படி வருவாயாக.

(10) கன்றுகளில்லம்புகுத்து கதறுகின்றபசுவெல்லாம் *
 'நின்றொழிந்தேனுனைக்கூவி நேசமேலொன்றுமிலாதாய் *
 'மன்றினில்லெலந்திப்போது மதிட்டிருவெள்ளறைநின்றாய் *
 'நன்றுகண்டாயென்றன்சொல்லு நானுனைக்காப்பிடவாராய். (2)
 'மதிள் திருவெள்ளறை நின்றாய் மேல்
 'தூண்டும் நேசம் இலாதாய் உன்னை
 'கூவி நின்றொழிந்தேன் பக எல்லாம்
 'மதிளையுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளின
 'வனே! (என்) மேல் அல்பமும் அன்பில்லாதவனே!
 'உன்னைக் கூவிக்கொண்டு நின்றனிட்டேன்; (அதனால்)
 'பகக்களெல்லாம் கன்றுக் கிருக்கு மிடத்திலே சேர்ந்து

கன்றுள் இல்லப் புந்ந்து கதறுகின்ற கத்துகின்றன; (நீ) அந்தி வேளையில் நாற்சந்தியில் அந்தி போது மன்றில் கில்லேஸ் என் நில்லாதே; என்னுடைய வார்த்தை (உனக்கு) நல்ல தன் சொல்லு நன்று கண்டாய் தாதுங்கிடாய்; நான் உன்னை காப்பு இடவாராய்—

செப்போதுமென்முலையார்கள் சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டு *
அப்போதுநானுரப்பப்போய் அடிசிலுமுண்டிலையாள்வாய் *
முப்போதும்வானவரேத்தும் முனிவர்கள்வெள்ளறைநின்றாய் *
இப்போதுநானென்றுஞ்செய்யேன் எம்பிரான்காப்பிடவாராய். (3)

அன்வாய் முப்போதும் வானவர் ஏத் என்னை ஆளப் பிறந்தவனே! மூன்றுகாலத்திலும் தும் முனிவர்கள் வெள்ளறை நின்றாய் நேலர்கள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கின்ற (உன் மங்கலத் தையே) என்னுகிறவர்களுடைய திருவெள்ளறை யிலே நிற்பவனே! (நீ), பொற்கலசங்களை (உவமையா கச்) சொல்லத்தகுந்த மெல்லிய முலையை புடையஸ்திர கள் (விளையாட்டாகச்செய்த) மணற்சோற்றையும் மணல் வீட்டையும் அழித்துவிட்டு (நிற்க) அக்காலத் தில் நான் கோபித்துச் சொல்ல (பிடித்தடிப்பனே) என்றஞ்சி என் முன் நில்லாமல்) அப்பாற்போய் சோற் றையும் உண்ணாமலிருந்திட்டாய்; இந்த ஸமயத்திலே நான் உன்னை (மருட்டுதல் முதலியன) ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன்; எம்பிரான் காப்பிட வாராய்—

கண்ணிம்மணற்கொடுதுவிக் காலினுற்பாய்ந்தனைபென்றென்று *
எண்ணரும்பிள்ளைகள் வந்திட்டு இவரால்முறைப்படுகின்றார் *
கண்ணனேவெள்ளறைநின்றாய் கண்டாரோடேதிமைசெய்வாய் *
வண்ணமேவேலையதொப்பாய் வள்ளலேகாப்பிடவாராய். (4)

கண்ணனே கண்டாரோடே திமை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே! வெள்ளறை நின்றாய்!—கண்டவரோ செய்வாய் வண்ணம் வேலை அது ஒப் டெல்லாம் தீம்பு செய்பவனே! திருமேனி நிறம் கட லென் நிறத்தை ஒத்திருக்கப்பெற்றவனே! உதாரனே! பாய் வள்ளலை எண் அரு பிள்ளைகள் எண்ணுவதற்கு அருமையான (மிகப்பல) இப் பிள்ளைகள் வந்திருந்து மணலேக்கொண்டு வந்து கண் ணில் தூவிவிட்டு (அதனோடு நில்லாமல்) காலினாலும் தூவி காலினால் பாய்ந்தனை என்று உதைத்தாய்; என்று பலதரஞ் சொல்லி (நீ செய்யுந் திப்பைக் குறித்து) முறையிடை நின்றார்கள்; (ஆதலால் அங்கேபோவதைவிட்டு) காப்பு இட வாராய்—

பல்லாயிரவரிவ்வுரிப்பிள்ளைகள் திமைகள்செய்வார் *
எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது எம்பிரான்நீயிங்கேவாராய் *
நல்லார்கள்வெள்ளறைநின்றாய் ஞானச்சுடரோயுன்மேனி *
சொல்லாரவாழ்த்தினித்தேத்திச் சொப்படக்காப்பிடவாராய். (5)

இ ஊரில் திமைகள் செய்வார் பிள்ளை (பஞ்சலகூறும் குடியுள்ள இவ்வுரிலே) தீம்புகளைச் செய்பவர்களாகிய சிறுவர்கள் அனேக ஆயிரக்கணக்கா னவராவர்; அவர்கள் செய்யும் தீம்புகளெல்லாம் உன் மேலைல்லாமல் (வேறொருவர் மேலும்) ஏறுது; (இப்படி யிருப்பதால் அங்கே போகாமல்) எம்பிரான்! நீ இங்கே வாராய்— நல்லவர்கள் வாழ்கிற வெள்ளறை(யில்) நின்றாய்— ஞான வொளியை புடையவனே!—உன்

உன்மேனி சொல் ஆர்தின்று திருமேனியை சொல் நிறையும்படி. கின்று ஸ்தோத்ரஞ்செய்து மங்களாசாஸனஞ் செய்து நன்றாக காப்பு இட வாராய்—

கஞ்சன் கறுக்கொண்டுநின்மேல் கருநிறச்செம்மயிர்ப்பேயை *
வஞ்சிப்பதற்குவிடுத்தான் என்பதோர்வார்த்தையுமுண்டு *
மஞ்சதவழமணிமாட மதின்திருவெள்ளறையினராய் *
அஞ்சவன்நீயங்குநீர்க அழகனேகாப்பிடவாராய்.

(6)

மஞ்சதவழ மணிமாடம் மதின்கஞ்சன் மேகங்கள் ஊர்ந்து செல்கின்ற ரத்நமயமான வீடுகளையும் மதினையுமுடைய திரு வெள்ளறை(யில்) நின்றாய்— 'கம்ஸனுனைவன் உன்மேல் கோபங்கொண்டு கரு நிறத்தையும் செம்பட்ட மயிரையுமுடைய பூதனைபை (உன்னை) வஞ்சனையாகக் கொல்வதற்கு அனுப்பினான்' என்பதான ஒரு சொல்லும் கேட்டிருப்பதுண்டு, (ஆதலால்) நீ அஷ்டத்திலே நிற்பதற்கு நான் அஞ்சுகின்றேன்; அழகனே! காப்பு இட வாராய்—

கள்ளச்சகடுமருதும் கலக்கழியவுதைசெய்த *
பிள்ளையரசேநீபேயைப்பிடித்து முலையுண்டபின்னை *
உள்ளவாறென்றமறிபேன் ஒளியுடைவெள்ளறையினராய் *
பள்ளிகொள்போதிதுவாகும் பரமனேகாப்பிடவாராய்.

(7)

கள்ளம் சகடும் மருதும் கலக்கு அழிய வஞ்சனையையுடைய சகடாஸுரனையும் யமளார்ஜுநங்களையும் (வடிவம்) கட்டுக்குலைந்தழியும்படி (திருவடிகளால்) உதைத்துத் தள்ளிய பிள்ளைத் தன்மையைக் கொண்ட பெருமையனே! நீ பூதனையினுடைய முலையைப் பிடித்து (வாய் வைத்து) உண்டபின்பு உள்ளபடி ஒன்று மறுகிறேனில்லை; ஒளி உடை வெள்ளறை நின்றாய்— இப்போது படுத்து உறங்குகிற வேளையாகும்; பரமனே! காப்பு இடவாராய்—

இன்பமதனையுயர்த்தாய் இமையவர்க்கென்றுமரியாய் *
கும்பக்கறிறட்டகோவே கொடுங்கஞ்சன்நெஞ்சினிற்கூற்றே *
செம்பொன்மதினவெள்ளறையாய் செல்வத்தினுல்வளர்பிள்ளாய் *
கம்பக்கபாலிகாணங்குக் கடிதோடிக்காப்பிடவாராய்.

(8)

இன்பம் அதனை உயர்த்தாய் இமைய (உன் குணசேஷிதங்களால்) பரமநந்தத்தை (எனக்கு) மேன் மேலுண்டாக் கினவனே! தேவர்களுக்கு எந்நாளும் அருமையானவனே! மஸ்தகத்தையுடைய குவலயாபீடயானையை கொன்ற ஸ்வாமியே! கொடுமைதங்கிய கம்ஸனுடைய மகஸவிலே யமன் போல் பயங்கரனாய்த் தோன்றுமவனே! செம்பொன் மதின வெள்ளறையாய்— செல்வச் செருக்கோடு வளர்கின்ற குழந்தாய்! நீ இருக்கிறவிடத்தில் (கண்டார்க்கு) நடுக்கத்தை விளைக்கவல்ல துர்க்கையாகும்; (ஆகையால்) அங்கு நில்லாமல்) மிகவும் விரைந்தோடி, காப்பு இட வாராய்—

(5)

வர்க்கு! என்றும் அரியாய் கும்பம் கனிது அட்ட கோவே கொடு கஞ்சன் நெஞ்சினில் கூற்றே செல்வத்தினுல் வளர்பிள்ளாய் அங்கு கம்பம் கபாலி காண் கடிது ஒடி

இருக்கொடுநீர் சங்கிற் கொண்டிட்டு எழில் மறையோர் வந்து நின்றார் *
 தருக்கேல் நம்பிச் சந்தின்று தாய்சொல்லுக்கொள்ளாய் சிலநாள் *
 திருக்காப்புநானுன்னைச் சாத்தத் தேசுடை வெள்ளறை நின்றாய் *
 உருக்காட்டு மந்திவிளக்கு இன்றொளிகொள்ளவேற்கேன் வாராய்.

(9)

இருக்கொடுநீர் சங்கில் கொண்டிட்டு
 எழில் மறையோர் வந்து நின்றார் நம்பி
 சந்தி நின்று தருக்கேல் சில நாள் தாய்
 சொல்லு கொள்ளாய் தேசு உடை
 இன்று நான் திரு காப்பு உன்னை சாத்த
 உரு காட்டும் அந்தி விளக்கு ஒளி
 கொள்ள ஏற்கேன் வாராய்

(புருஷஸூக்தம் முதலிய) ருக்குக்களைச் சொல்லிக்
 கொண்டு தீர்த்தத்தை சங்கத்திலே கொணர்ந்து விலகி
 னான பராஹ்மணர் (உனக்கு ராக்ஷயிடுவதற்கு)
 வந்து நிற்கிறார்கள்; தீம்பு நிறைந்தவனே! நாற்சந்தி
 யிலே நின்று செருக்கித்திரியாதே; சிலகாலம் தாய்
 வார்த்தையை கேட்பாயாக. தேஜஸ்ஸை உடைய வெள்
 ளறை நின்றாய்:—இப்போது நான் அழகிய ராக்ஷையை
 உனக்கு இடுதற்காக உன் திருமேனி வடிவத்தைக்
 காட்டுகின்ற அந்த விளக்கை ஒளியையுடையதாக ஏற்
 றுவேன்; (இதைக்காண கடுக வருவாயாக.)

போதமர் செல்வக்கொழுந்து புணர் திருவெள்ளறையாளை *
 மாதர்க்கு யர்த்தவசோதை மகன் றன்னைக்காப்பிட்ட மாற்றம் *
 வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன் சொன்ன மாலை *
 பாதப்பயன் கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார் வினைபோமே.

(10)

மாதர்க்கு உயர்ந்த அசோதை மகன்
 தன்னை காப்பு இட்ட மாற்றம் போது
 அமர் செல்வம் கொழுந்து புணர் திரு
 வெள்ளறையாளை வேதம் பயன்
 கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன் சொன்ன
 மாலை பாதம் பயன் கொள்ளவல்ல
 பத்தர் உள்ளார் வினைபோம்

ஸ்திரீகளுள் சிறந்த யசோதைப் பிராட்டி தன்புத்ராணை
 கண்ணினை ராக்ஷயிட அழைத்த வார்த்தையை தாம
 ரைப்பூவைப் (பிறப்பிடமாகப்) பொருந்திய செல்வத்
 திற்கு உரியவளாய் மற்றதைத் தேவியரிற் சிறந்த
 வளான பிராட்டி ஸம்ச்லேஷிக்கப் பெற்ற திருவெள்ள
 றையில் நின்றருளியவனைப் பற்றி—, (எம்பெரு
 மானுக்கு மங்களாசஸநம் செய்கையே) வேததாத்தர்ய
 மாக அறியவல்ல பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த
 பாமாலையினுடைய ஓடி சுற்றதனாகிய பயனை
 அடையவல்ல பத்தராக உள்ளவரது வினைகளெல்லாம்
 கழிந்துவிடும்.

அடிவரவு:—இத்தான் என்று செப்பு கண்ணில் பல்லாயிரவர் கஞ்சன் கள்ளம் இன்பம்
 இருக்கு போதமர் வெண்ணெய்.

[பெரியாழ்வார் திருமொழி முடிவு பதிகம்] சென்னியோங்கு

தித்யாதுஸந்தானத்திற்குப் பெரியாழ்வாருடைய திவ்யப்பிரபந்தமே முதன்மையாகக் கொள்
 எப்பட்டதனால் அதன் முடிவு திருமொழியாகிய இப்பதிகமும் சேர்த்து அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகிறது.

சென்னியோங்கு தண்திருவேங்கடமுடையாய் * உலகு
 தன்னைவாழுகின்றநம்பி தாமோதராசதிரா *
 என்னையுமென்னுடைமையையும் உன்சக்காப்பொறியொற்றிக்கொண்டு *
 நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன் இனியென்திருக்குறிப்பே.

(1)

சென்னி ஒங்கு தன் திரு வேங்கடம்
உடைய உலகு தன்னை வாழ கின்ற
தமோதரா சதிரா என்னையும்
உடைமையையும் உன் சக்கரப்
பெரி ஒற்றிக் கொண்டு நின் அருளே
நீத்திருந்தேன் இனி திருக்குறிப்பு
என்

கொடுமுடியானது (ஆசைத்தனவும்) உயர்ந்திருக்கப்
பெற்ற குளிர்ந்த திருவேங்கடமையை (இருப்பிடமாக)
உடையவனே! உலகத்தவர்களை வாழ்விப்பதற்காக
எழுந்தருளியிராகின்ற (கல்யாண குணங்களால்)
நிறைந்தவனே! தாமோதரானே! (அடியாருடைய குற்
றத்தைக் கண்ணெடுத்துப் பாராத) சதிரையுடைய
வனே! எனது ஆத்துமாவுக்கும் என் உடைமையான
சரீரத்திற்கும் உன்னுடைய ஸாத்சனாழ்வானுடைய
திரு விலக்கிணையை இடுவித்து உன்னுடைய கருணை
யையே (ஸ்வயம் பிரயோஜகமாக) விரும்பி யிராகின்
றேன்; இப்படியான பின்பு திருவுள்ளக்கருத்து
எதுவா யிருக்கின்றது?

பறவையேறபாம்புருடா நீயென்னைக்கைக்கொண்டபின் *
பிறவியென்னுங்கடலும்வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால் *
இறவுசெய்யும்பாவக்காடு தீக்கொளி இவேகின்றதால் *
அறிவையென்னுமமுதவாது தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே.

பறவை ஏறு பாம்புருடா நீ என்னை
கைக் கொண்டபின் பிறவி என்னும்
கடலும் வற்றி பெரும்பதம் ஆகின்றது
இறவு செய்யும் பாவம் காடு தீக்
கொளி இவேகின்றது அறிவை என்
தும் அமுதம் ஆறு தலைப்பற்றி வாய்க்
கொண்டது

(2)
பெரிய திருவடிமேல் ஏறுமவனுன புருஷோத்தமனே!
(ஸ்ரீவ ரக்ஷகனான) நீ (வேறு கதியற்ற) என்னை ஆட்
படுத்திக் கொண்டபிறகு ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்தரமும்
வறண்டுபோய் (அதனால்) பெரிய தரம் பெற்றதா
கிறது; (இவ்வாத்துமானை) முடிக்கிற பரபலமுறை
மானது நெருப்புப்பட்டு வெந்திட்டது; ஞானமாகிற
அம்ருதநதியானது மேன்மேலும் பெருகிச்செல்லா
கின்றது.

எம்மனுவென்குலதெய்வமே யென்னுடைநாயகனே *
நின்னுள்ளேனுய்ப்பெற்றநன்மை யிவ்வுலகினிலாப்பெறுவார் *
நம்மன்போலேவீழ்த்தமுக்கும் நாட்டினுள்ளபாவமெல்லாம் *
சம்மெனாதேகைகிட்டோடித் தூறுகள் பாய்த்தனவே.

எம் மனுவென்குல தெய்வமே என்னு
டைய நாயகனே நின்னுள்ளேன் ஆப்
பெற்ற நன்மை இ உலகினில் ஆர்
பெறுவார்? நம்மன் போலே வீழ்த்து
அமுக்கும் நாட்டில் உள்ள பாவம் எல்
லாம் சம்மெனாது கைகிட்டு ஓடி தூறு
கள் பாய்த்தன

(3)
எ ம க் கு த் த லை வ னே ! எ ன் குடிக்குப்
பரதேவதையானவனே! எனக்கு ராதனுவனே!
(அடிபென்) உன் அடிமாரத்தில் ஒதுங்கின
வனாய் பெற்ற நன்மையை இந்த உலகத்தினுள் மற்ற
யார்தான் பெறுவர்? (பூதப்பிரேத பிசாசங்களைப்போல்)
(உருத் தெரியாமல் ஒளிந்து வந்து) கீழேதள்ளி மேலே
அழுக்கா கின்றுள்ள உலகத்தினுள்ள எல்லாருடைய
பாவங்களும் மூச்சவிடவும் மாட்டாமல் ஸவாஸகமாக
விட்டுட்டு ஓடிப்போய் புதர்களில் ஒளிந்து கொண்டன.

கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தை நிறைத்தாப்போல் *
உடலுருகியாய்திறந்து மடுத்துன்னை நிறைத்துக்கொண்டேன் *
கொடுமைசெய்யுங்கூற்றமும் என்கோலாட்குறுகப்பெறு *
தடவரைத்தோள் சக்கரபாணி சார்ங்கவிற்சேவகனே.

(1)
தடவரை தோள் சக்கரபாணி சார்ங்கம்
வில் சேவகனே கடல் கடைந்து அமு

(4)
பெரிய மலைபோன்ற தோள்களையுடையவனும் திரு
வாழி யாழ்வானைத் திருக்கையி லுடையதுமானவனே!
சார்ங்கத்தை வில்லாகக் கொண்ட வீரனே! திருப்பாற்

தம் கொண்டு கலசத்தை நிறைத்தது போல் உடல் உருவி வாய் திறந்து உன்னை மடுத்து நிறைத்துக் கொண்டு கொடுமை செய்யும் கூற்றும் என் கோல் ஆடி குறுக பெரு

கடலை (மந்தர மலையாகிற) மத்தினால் கடைந்து (அக்க டலினின்றும்) அம்ருதத்தை யெடுத்து கலசத்தில் (நீ) நிறைத்தது போல் (அடியேன்) உடல் உருவப் பெற்று வாயைத் திறந்து கொண்டு (ஆராவமுதமாகிய) உன்னை உட்கொண்டு தேக்கிக் கொண்டேன்; (இனி) கொடிய தண்டங்களை நடத்துமவனான யமனும் எனது செம் கோல் செல்லு மிடங்களில் அணுகவல்லவனல்லன்.

பொன்னைக்கொண்டுரைகல்மீதே நிறமெழவுரைத்தாற்போல் *
உன்னைக்கொண்டென்னுவகம்பால் மாற்றின் நியுரைத்துக்கொண்டேன் *
உன்னைக்கொண்டென்னுவதைத் தென் என்னையுமுன்னிலிட்டேன் *
என்னப்பாவென்னிருமுகேசா என்னுயிர்காவலனே. (5)

என் அப்பா இருமுகேசா என் உயிர் காவலனே பொன்னை நிறம் எழ உரை கல்மீது கொண்டு உரைத்தால் போல் உன்னை என் நா அகம் பால் கொண்டு மாற்று இன்றி உரைத்துக் கொண்டேன். உன்னை என்னுள் கொண்டு வைத்தேன் என்னையும் உன்னில் இட்டேன்.

எனக்குத் தந்தையானவனே! எனது இந்திரியங்களை (உன் வசப்பட்டுடாழ்கும்படி) நியமிக்க வல்லவனே!) என் ஆத்மாவை (அந்யசேஷ மாகாதபடி) காக்க வல்ல வனே! ஸ்வவர்க்கத்தை நிறமறிய [நிறத்தைப் பரிசுதிப் பதற்காக] உரைகல்லில் இட்டு உரைப்பதுபோல் (பரம போக்யனான) உன்னை என்நாவினுட் கொண்டு மாற்று அழியும்படி உரைத்துக் கொண்டேன். (யோகிகட்கும் அரியனான) உன்னை என் நெஞ்சினுள் அமைத்தேன்; (சேசனான) அடியேனையும் உனக்குச் சேஷப்படுத்தினேன்.

உன்னுடையவிக்கிரமம் ஒன்றொழியாமலெல்லாம் *
என்னுடையநெஞ்சகம்பால் சுவர்வழியெழுதிக்கொண்டேன் *
மன்னடங்கமழுவலங்கைக்கொண்ட இராமநம்பி *
என்னிடைவந்தெம்பெருமான் இனியெங்குப்போகின்றதே. (6)

மன் அடங்க மழு வலம் கை கொண்ட இராமன் நம்பி உன்னுடைய விக்கிர மம் ஒன்று ஒழியாமல் எல்லாம் என்னுடைய நெஞ்சகம் பால் சுவர்வழி எழுதிக்கொண்டேன் எம்பெருமான் என்னிடை வந்து இனி போகின்றது எங்கு

(துஷ்ட) கூத்திரியர்கள் அழியும்படி மழு என்னும் ஆபுதத்தை வலக்கையில் ஏந்தியிரா நின்றான் பரச ராமனுய்த் திருவவதரித்த குணபூர்த்தியை யுடைய வனே! உன்னுடைய வீரச் செயல்களில் ஒன்று தப் பரமல் எல்லாவற்றையும் என்னுடைய நெஞ்சினுள்ளே சுவரில் கித்திர மெழுதுவது போல எழுதிக்கொண்டேன்; எமக்குத் தலைவனே! என் பக்கவில் எழுந்தருளி இனிமேல் போவதானது வேறு-எவ்விடத்தைக் குறித்து?

பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த பாண்டியர் குலபதிபோல் *
கிருப்பொலிந்தசேவடி யென்சென்னியின் மேற்பொறித்தாய் *
மருப்பொசித்தாய்மல்லடர்த்தாய் என்றென்றுன்வாசகமே *
உருப்பொலிந்தநாவினேனை உனக்குகுறித்தாக்கினேயே. (7)

பருப்பதத்து கயல் பொறித்த பாண்டியர் குல பதி போல் திரு பொலிந்த சே அடி என் சென்னியின் மேல்

மஹாமேரு பர்வதத்தில் (தனது) மகாகேதுவை நாட்டின பாண்டிய வம்சத்து அரசனைப்போல். அழகு விளங்கா நின்றான் செந்தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை என் தலையின்மீது (அடையாளமாக

பொறித்தாய் என்று மருப்பு ஒசித்தாய்
என்று மல் அடர்த்தாய் என்று உன்
வாசகமே உரு பொலிந்த நாவி
னேனை உனக்கு உரித்து ஆக்கினையே

அனந்தன் பாலுங்கருடன்பாலும் ஐதுரொய்தாகவைத்து * என்
மனந்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தாயெம்பிரான் *
நனைந்தெனுள்ளேநின்றுநெக்குக் கண்களாசும்பொழுக் *
நனைந்திருந்தேசிரமந்தீர்த்தேன் நேமிநெடியவனே.

மீ நெடியவனே எம் பிரான் அனந்
தன்பாலும் கருடன் பாலும் ஐது
ரொய்து ஆகவைத்துஎன்மனம்தன்உள்
ளே வந்து வைகி வாழ செய்தாய் என்
உள்ளே நனைந்துநின்று நெக்குகண்கள்
அசும்புஒழுக் நனைந்து இருந்தே சிரமம்
தீர்த்தேன்

பனிக்கடலிற்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்து * என்
மனக்கடலில்வாழவல்ல மாயமணுளநம்பி *
தனிக்கடலேதனிச்சுடரே தனியுலகெயென்றென்று *
உனக்கிடமாயிருக்க என்னையுணக்குரித்தாக்கினையே.

னிகடலில் பள்ளிகோளை பழக விட்டு
வந்து என் மனம் கடலில் வாழ
வல்ல மாயம் மணுள நம்பி தனி கடல்
என்று தனி சுடர் என்று தனி உலகு
என்று உனக்கு இடம் ஆய் இருக்க
என்னை உனக்கு உரித்து ஆக்கினையே

தடவரைவாய்மிளிர்ந்துமின்னும் தவளநெடுங்கொடிப்போல் *
கடரொளியாய்நெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென்சோதிநம்பி *
வடதடமும்வைகுந்தமும் மதின்துவராவதியும் *
இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு என்பாலிடவகைகொண்டனையே.

தடவரைவாய் மிளிர்ந்துமின்னும் தவ
ளம் நெடு கொடி போல் சுடர் ஒளி
ஆய் என் நெஞ்சின் உள்ளே தோன்
தும் சோதி நம்பி வடதடமும் வைகுந்
தமும் மதிள் துவராவதியும் இடவ
கைகள் இகழ்ந்திட்டு என்பால் இட
வகை கொண்டனையே

நாட்டியருளினவனே ! என்றும், (குவலயாபீடத்தின்)
கொம்பை முறித்தவனே ! என்றும், மல்லரை நிரவித்
தவனே ! என்றும் (இவ்வாறான) உனது செயல்
களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களின் அநுஸந்தானத்
தினாலேயே தழும்பேறின நாக்கையுடைய அடியேனை
உனக்கு அநர்யார்ஹசேஷனாக ஆக்கிக்கொண்டாயே.

திருவாழியாழ்வானையுடைய ஸர்வாதிகனே எனக்குப்
பாமோபகாரகனாவனே ! திருவனந்தாழ்வானிடத்
திலும் பெரிய திருவடியினிடத்திலும் (அன்பை) மிக
வும் அற்பமாக வைத்து எனது ஹ்ருதயத்தினுள்ளே
வந்து பொருந்தி (என்னை) வாழ்வித்தருளினாய் ;
(இப்படி வாழ்வித்த உன்னை) என்றெஞ்சில் அநுஸந்தித்
துக் கொண்டு (அதனால்) நெஞ்சு சிதிலமாகப் பெற்று
கண்களினின்றும் நீர் பெருகும்படி நீசெய்த நன்றிகளை
அநுஸந்தித்துக்கொண்டே இளைப்பாறப் பெற்றேன்.

குளிர்ந்த திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ளுதலை பழகி
யதாக விட்டு (மறந்து விட்டு) (அங்கு கின்றும்) ஓடி
வந்து என்னுடைய ஹ்ருதயமாகிற கடலில் வாழ வல்ல
வனும் ஆச்சரிய சக்தியை யுடையவனும் (பெரிய
பிராட்டியார்க்குக்) கணவனும் குணபூர்ணனுமான எம்
பெருமானே ! ஒப்பற்ற திருப்பாற்கடலென்றும் ஒப்பற்ற
ஆதித்ய மண்டலமென்றும் ஒப்பற்ற பாம்பதமென்றும்
(சொல்லப்படுகிற இவை) உனக்கு (ஏற்ற) வாஸஸ்தான
மாயிருக்கச்செய்தேயும், (அவற்றை உபேகித்து விட்டு)
(மிகவும் நீசான) அடியேனை உனக்கு உரிய வாஸஸ்தா
நமாக அமைத்துக் கொண்டருளினையே ! (இஃது என்ன
ஸௌசீல்யம் !)

பெரிய பர்வதத்தில் மிகவும் விளங்காநின்றள்ள பரி
சுத்தமான பெரியதொரு கொடிபோல, மிக்க தேஜஸ்
ஸ்வரூபியாய் எனது ஹ்ருதயத்தினுள் விளங்காநின்
துள்ள ஒளியினால் நிரம்பியவனே !, வடதிசையிலுள்ள
திருப்பாற்கடலும் பூநீவைகுண்டமும் மதின்களை
யுடைய த்வாரகையும் (ஆகிய) இடங்களையெல்லாம்
உபேகித்துவிட்டு என்னிடத்தில் வாஸஸ்தான புத்
தியைப் பண்ணி யருளினையே ! (இஃது என்ன வாத்
ஸல்யம் !)

வேயர்தங்கள் குலத்து தித்த விட்டுசித்தன் மனத்தே *
கோயில்கொண்டகோவலனைக் கொழுங்குளிர்புகில் வண்ணனை *
ஆயரேற்றையமர்கோவை அந்தணர்தமமுதத்தினை *
சாயைபோலப்பாடவல்லார் தாமுமணுக்கர்களே.

வேயர்தங்கள் குலத்து உதித்த விட்டு
சித்தன் மனத்து கோயில் கொண்ட
கோவலனை கொழு குளிர்புகில் வண்
னை ஆயர் ஏற்றை அமரர் கோவை
அந்தணர்தம் அமுதத்தினை பாடவல்
லார்தாம் சாயைபோல அணுக்கர்கள்

வேயர்களுடைய வம்சத்தில் அவதரித்த பெரியாழ்
வாருடைய ஹ்ருதயத்தில் திருக்கோயில்கொண்
டெழுந்தருளியிருக்கிற கோபாலனும், கொழுமையும்
குளிர்ச்சியும் பொருந்திய மேகம்போன்ற கிறத்தை
யுடையவனும், இடையர்களுக்குத் தலைவனும், ரீத்ய
ஸூரிகளுக்கு கிர்வாஹனும், (ஸநகர் முதலிய)
மஹர்ஷிகளுக்கு அம்ருதம்போல் இவிரியனுமான
எம்பெருமானை (இத்திருமொழியினால்) பாடவல்ல
வர்கள் கிழல்போல (எம்பெருமானை எப்போதும்)
அணுகியிருக்கப் பெறுவார்கள்.

அடிவரவு:—சென்னி பறவை எம்மனா கடல் பொன் உன் பருப்பு அனந்தன் பனி
தட வேயர் மார்கழி.

பெரியாழ்வார்திருவடிகளே சாணம்

நாச்சியார் திருமொழியில் ஆளுவது திருமொழி, வாரணமாயிரம்

(ஆண்டாள் தனது திருமணத்தைப்பற்றிக் கணக்கண்ட திருப்பதிகம்)

அல்லினாள் தாமரைமேலாணங்கினின்றுணைவி * மல்லினாட்டாண்டமடமயில் *
மெல்லியலாள் ஆயர்குல வேந்தனுக்கத்தாள் * தென்புதுவை வேயர்பயந்த விளக்கு.

வாரணமாயிரம் சூழவல்லு செய்து * நாரணநம்பி நடக்கின்றனென்றெதிர் *
பூரணபொற்குடம் வைத்துப்பிரமெங்கும் * தோரணம்நாட்டக்கணக்கண்டேன்தோழி நான். (1)
தோழி நம்பி நாரணன் ஆயிரம் வா
ணம் சூழ வல்லு செய்து நடக்கின்றான்
என்று எதிர் பொன் பூரணகுடம்
வைத்து புரம் எங்கும் தோரணம்
நாட்ட நான் கணக்கண்டேன்

நானைவதுவை மணமென்றுநாளிட்டு * பாளைகமுகு பரிசுடைப்பந்தற்கீழ் *
கோளரிமாதவன் கோலிந்தனென்பானோர் * காளையுருதக் கணக்கண்டேன்தோழி நான். (2)
நானை வதுவை மணம் என்று நாள்
இட்டு பாளை கமுகு பரிசு உடைபந்தல்
கீழ் கோளரி மாதவன் கோலிந்தன்
என்பான் ஓர் காளையுருத

இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்குழாமெல்லாம் * வந்திருந்தென்னை மகட்பேசுமந்திரித்து *
மந்திரக்கோடியுடுத்தி மணமாலை * அந்திரகுட்டக் கணக்கண்டேன்தோழி நான். (3)
இந்திரன் முதலான தேவஸூறங்களுள்ளாம் (இந்
நிலத்திலே) வந்திருந்து என்னைக் கல்யாணப் பெண்
னாக வார்த்தை சொல்லி அதற்குமேல் ஸம்பந்திகள்
ஒருவர்க்கொருவர் செய்துகொள்ளவேண்டிய ஏற்பாடு

மந்திரித்து அந்தரி மந்திரக்
உடுத்தி மணம் மாலை சூட்ட

பாற்றிசைத்தீர்த்தம் கொணர்ந்து ருனிநல்கி *
புனைகண்ணிப்புனிதனோடென் றன்னை * காப்புநாண்கட்டக்கனோக்கண்டேன் தோழிநான். (4)

கை தீர்த்தம் கொணர்ந்து ருனி நல்கி
உடுத்து ஏத்தி புனை கண்ணி புனித

னோடு என் றன்னை காப்பு நான் கட்ட
கதிரொளிதீபம் கலசமுடனெந்தி * சதிரிளமங்கையர் தாம் வந்தெதிர்கொள்ள *

மதுரையார் மன்னன் அடிநிலைதொட்டெங்கும் * அதிரப்புருதக் கனாக்கண்டேன் தோழிநான். (5)

சதிர் இள மங்கையர் தாம் கதிர் ஒளி
பெம் கலசம் உடன் ஏந்தி வந்து எதிர்

கொள்ள மதுரையார் மன்னன் அடி
நிலை தொட்டு எங்கும் அதிர புருத

மத்தளம்கொட்ட வரிசங்கம்நின்றாத *
மைத்துனன் நம்பி மதுருதன்வந்தென்னை * கைத்தலம்பற்றக் கனாக்கண்டேன் தோழிநான் (6)

மத்தளம் கொட்ட வரி சங்கம் நீன்று
மைத்துனன் நம்பி மதுருதன்

முத்து உடை தாமம் நிறை தாழ்ந்த
பந்தல் சீழ் வந்து என்னை கைத்தலம்

பற்ற
வாய்நல்லார் நல்லமறையோதிமந்திரத்தால் * பாசிலைநாணல்படுத்துப் பரிதிவைத்து *

காய்சினமாகிறன்னான் என்கைப்பற்றி * தீவலஞ்செய்யக் கனாக்கண்டேன் தோழிநான். (7)

தால் பாக இலை நாணல் படுத்து பரிதி
வைத்து காய்சினம் மா களிறு அன்

னான் என் கை பற்றி தீ வலம் செய்ய
இம்மைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும்பற்றலான் * நம்மையுடையவன் நாராயணன் நம்பி *

செம்மையுடைய திருக்கையால் தாள்பற்றி * அம்மிமிதிக்கக் கனாக்கண்டேன் தோழிநான். (8)

கள் விஷயமாகயோசித்து முடிவு செய்துகொண்டு,
(பிறகு) 'துர்க்கை' என்கிற நார்த்தனார் கல்யாணப்
புடவையை எனக்கு உடுத்தி பரிமளம் மிக்க புஷ்பங்
களையும் சூட்ட தோழி! நான் கனாக் கண்டேன்—.

தோழி!—; சிஷ்டர்களான பல ப்ராஹ்மணர்கள்
நான்கு திசைகளிலுமிருந்து தீர்த்தங்களை கொண்டு

வந்து நன்றாகத்தெளித்து உச்சஸ்வரமாக வெடுத்து
மங்களாசாஸனம் பண்ணி (பலவகைப்) புஷ்பங்கள்

புனைந்த மாலையை யுடையவனாய் பரமபாவனான
கண்ணபிரானோடு என்னை (இணைத்து) கங்கணங்கட்ட

நான் கனாக் கண்டேன்—.

தோழி!— அழகிய இளம் பெண்கள் ஸூர்ய
னுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியை யுடைய மங்கள தீபத்

தையும் பொற்கலசங்களையும் கையில் ஏந்திக்கொண்டு
எதிர்கொண்டுவர, மதுரையிலுள்ளார்க்கு அரசனான

கண்ணபிரான் பாதுகைகளைச் சாத்திக்கொண்டு பூமி
யெங்கும் அதிரும்படியாக எழுந்தருள் நான் கனாக்

கண்டேன்—.

தோழி!— மத்தளங்கள் அடிக்கவும்ரேகைகையுடைய
சங்குகளைஊதவும்,மைத்துமைமுறையையுடையனாய்

பூர்ணான கண்ணபிரான் முத்துக்கையுடைய மாலைத்
திரள்கள் தொங்கவிடப் பெற்ற பந்தலின் கீழேவந்து

என்னைப் பாணிக்ரஹணம் செய்தருள் நான் கனாக்
கண்டேன்—.

தோழி!—; நன்றாக ஓதின வைதிகர்கள் சிறந்தவேத
வாக்கியங்களை உச்சரிக்க, (அந்தந்த க்ரியைகளுக்கு

இசைந்த) மந்த்ரங்களைக்கொண்டு பசுமைமங்களிய இலை
களையுடைத்தான் நாணற்புல்லைப் பரிஸ்தாணமாக

அமைத்து ஸமித்துக்களை இட்டு, மிக்க சினத்தை
யுடைய மத்த கஜம்போல் செருக்கனான கண்ணபிரான்

என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அக்கிரையச் சுற்றிவர
நான் கனாக் கண்டேன்—.

வரிசிலைவான் முகத்து என்னைம்மா தாம்வந்திட்டு * எரிமுகம்பாரித்து என்னைமுன்னேநிறுத்தி*
அரிமுகனச்சுதன்னைகமமேலென்னைகலைத்து* பொரிமுகந்தட்டக் கணக்கண்டேன்தோழிநான்.
வரி சிலைவான் முகம் என் ஐட்டமார்
தாம் வந்திட்டு எரி முகம் பாரித்து
முன்னே என்னை நிறுத்தி அரி முகன்
அச்சுதன் கை மேல் என் கைவைத்து
பொரி முகத்து அட்ட

குங்குமப்பிடுகு குளிர் சார்தம்மட்டித்து * மங்கலவீதி வலஞ்செய்துமணநீர்*
அங்கவனோடும் உடன்சென்றங்கண்ணமேல் * மஞ்சனமாட்டக் கணக்கண்டேன்தோழிநான்.(9)
குங்குமம் அப்பி குளிர் சார்தம் மட்
டித்து ஆனை மேல் அவனோடும் உடன்
சென்று மங்கலம் வீதி வலம் செய்து
மணம் நீர் மஞ்சனம் ஆட்ட

ஆயனுக்காகத் தான்கண்டகணவினை * வேயாபுகழ் வில்லிபுத்தூர்க்கோன்கோதைசொல் *
தூயதமிழ்மலை ஈரைந்தும்வல்லவர் * வாயுநன்மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரே. (10)
லேடர் புகழ் வில்லிபுத்தூர் கோன்
கோதை தான் ஆயனுக்கு ஆக கண்ட
கணவினை சொல் தூய தமிழ் மலை
நர் ஐந்தும் வல்லவர் வாயும் நல் மக்களை
பெற்று மகிழ்வர்

அடிவரவு:—வாரணம் நாளை இந்திரன் நால் கதிர் மத்தளம் வாய் இம்மை வரிசிலை
குங்குமம் ஆயன் கருப்பூரம்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சாணம்

திருப்பாணாழ்வார் அருளிச்செய்த அமலனாதிபிரான்

ஆபாதகுட மதுபூய ஹரிம் சயானம் மத்யே கவேரதுணிதூர் முகிதாந்தராத்மா,
அத்ராஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணம் யோ நிச்சிகாய மநவை முகிவாஹநம் தம்.
ய: கவேர துணிது: மத்யே சயானம் யாவரொரு திருப்பாணாழ்வார் திருக்காவேரியின் நடு
ஹரிம் ஆபாதகுடம் அதுபூய முதித வில் திருக்கண் வளர்த்தருளுகிற அழகிய மணவாளப்
அந்தராத்மா நயநயோ: விஷயாந்தராணம் பெருமானே திருவடி தொடங்கித் திருமுடியளவாக
ராணம் அத்ராஷ்ட்ருதாம் நிச்சிகாய (கண்குளிர) அதுபலித்துமகிழ்ந்தகிந்தையராய் (தமது)
தம் முகிவாஹநம் மநவை திருக்கண்கள் (அப்பெருமானன்றி) மற்றொன்றையும்
காணமாட்டாமையை அறுதியிட்டருளினோரோ, அப்
படிப்பட்ட லோகஸாரங்கமஹாமுநியை வாஹநமாகக்
கொண்ட திருப்பாணாழ்வாரை கிந்திக்கக் கடவேன்.

காட்டவே கண்டபாத கமலநல் லாடையுந்தி
தேட்டரு முதரபந்தர் திருயார்வு கண்டஞ்செவ்வாய்
வாட்டமில் கண்கள்மேனி முனியேறித் தனிபுகுந்து
பாட்டினால் கண்டவோமும் பாணர்தாள் பரவினோமே.

தனி ஏழி தனி புகுந்து காட்டவே
கண்ட பாத கமலம் நல் ஆடை உந்தி
தேட்டரும் உதர பந்தம் திரு மார்வு
கண்டம் செம் வாய் வாட்டம் இல்
கண்கள் மேனி பாட்டினால் கண்டு
வாழும் பாணர் தாள் பரவினோம்

லோகஸாரங்க முனியின் (தோளின் மேல்) ஏழி
தனியே உள்ளே புகுந்து (அம்முனிவரர்) காண்பித்த
படியே கண்டு ஸேவிக்கப்பட்ட திருவடித் தாமரை
களும் விலக்துணமான திருப்பிதாம்பரமும் திருநாபி
யும் கிடைத்தற்கு அரிதான பொன் அரைநாணும்
பிராட்டி வாழ்கிற மார்பும் திருக்கழுத்தும் சிவந்த
வாயும் சோர்வு இல்லாத திருக்கண்களும் (ஆகிய இவற்
றோடு கூடிய) திருமேனியை பாசாங்களின் அதுஸந்
தானத்தோடுகூட ஸேவித்து ஆனந்தித்த திருப்பா
ணுவாருடைய திருவடிகளை துதிக்கப் பெற்றோம்.

அமலனாதிபிரான் அடியார்க்கெனையே யாட்படுத்த
விமலன் * விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்வேங்கடவன் *
நிமலன் நிம்மலன் நீதிவானவன் நீண்மதிவாங்கத்தம்மான் * திருக்
கமலபாதம்வந்து என்கண்ணினுள்ளனவொக்கின்றதே.

(1)
பரிசுத்தனாய் ஐகத்காரணபூதனாய் உபகாரகனாய் (இழி
குலத்தவனு) என்னை (தனது) அடியவர்களான
பாதவர்களுக்கு ஆட்படுத்துகையாலே வந்த சிறந்த
புகரை யுடையனாய் நித்யஸூரிகட்குத் தலைவனாய்
நுந்து வைத்து (ஆச்சரிதர்கட்காக) பரிமளம் மக்க
சோலைகளை யுடைய திருவேங்கடமலையில் வந்து தங்கு
மவனாய் ஆச்சரிப்பார்க்கு அரியனாயிருக்கையாகிற
குற்றமற்று, ஆச்சரித பாதத்திரியத்தை வெளியிட்டு
நிற்குமவனாய் அடியாருடைய குற்றத்தைக் காண்கை
யாகிற தோஷமில்லாத வத்ஸலனாய், சேஷசேஷி முறை
வழுவாதபடி நியாயமே செல்லும் நிலமான பரமபதத்
துக்கு நிர்வாஹகனாய் உயர்ந்த மதிக்களையுடைய
கோயிலிலே (கண்வளர்ந்தருளுகிற) ஸ்வாமியான
அழகிய மணவாளனுடைய திருவடித்தாமரைகளா
னவை தானேவந்து என் கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தன
போலிரா நின்றனவே.

அமலன் ஆதி பிரான் என்னை அடி
பார்க்கு ஆள்படுத்த விமலன் விண்ண
வர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கட
வன் நிமலன் நிம்மலன் நீதிவானவன்
நீள் மதிள் அரங்கத்து அம்மான் திருக்
கமலபாதம் வந்து என்கண்ணின்
உள்ளன ஒக்கின்றதே

(2)
உவந்தவுள்ளத்தனாய் உலகமளந்தண்டமுற *
சிவந்தநீண்முடியன் அன்றுநேர்ந்தநிசாசரரை *
கவர்தவெங்களைக்காருத்தன் கடியார்பொழிலாங்கத்தம்மான் * அரைச்
சிவந்தவாடையின்மேல் சென்றதாமென்கின்றனையே.

உவந்த உள்ளத்தன் ஆய் உலகம்
அளந்து அண்டம் உற சிவந்த நீள்
முடியன் அன்று நேர்ந்த நிசாசரரை
கவர்த வெம் களை காருத்தன் கடி
ஆர் பொழில் அரங்கத்து அம்மான்
அரை சிவந்த ஆடையின் மேல் என்
சிந்தனை சென்றது ஆம்

மகிழ்ச்சியோடு கூடிய மனத்தையுடையனாய்க்கொண்டு
மூவுலகங்களையும் அளந்து அண்டகடாஹத்தனவுஞ்
சென்று முட்டும்படி உயர்த்தியை அடைந்த பெரிய
திருமுடியை யுடையவனாய் முற்காலத்தில் எதிர்த்து
வந்த ராசாஸுரர்களை உயிர்வாங்கின கொடிய அம்புகளை
யுடைய இராமபிரானாய், மணம் மிக்க சோலைகளை
யுடைய பூரீங்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனுன எம்
பிரானுடைய திருவணையில் (சாத்திய) பீதாம்பாத்தின்
மேல் என்னுடைய நினைவானது பதிந்ததாம்.

மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை* வானவர்கள்
சந்திசெய்யவீன்றான் அரங்கத்தரவினணையான்*
அந்திபோல்நேரத்தாடையும் அதன்மேலயணைப்படைத்ததோரெழில்*
உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே.

(3)

மந்தி பாய் வடவேங்கடம் மா மலை
வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான்
அரங்கத்து அரவு இன் அணையான்
ஆந்தி போல் நிறம் ஆடையும் அதன்
மேல் அயலை படைத்தது ஓர் எழில்
உந்தி மேலது அன்றோ அடியேன்
உள்ளத்து இன் உயிர்

குரங்குகளானவை (ஒரு கிளையில் நின்றும் மற்றொரு
கிளையில்) பாயப் பெற்ற வடதிசையிலுள்ள திருநை
வேங்கடமென்னும் திருமலையிலே நித்யஸூரிகள்
பூக்களைக்கொண்டு ஆராதிக்கும்படிநிப்பவனாய், கோயி
லிலே திருவனந்தாமுவானுகிற போக்யமான படுக்கை
யுடையனான அழகிய மணவாளனுடைய செவ்வானம்
போன்ற நிறத்தையுடைய திருப்பிதாம்பரமும் அப்
பிதாம்பரத்தின் மேலே பிரமணீப்படைத்த ஒப்பற்ற
அழகையுடைய திருநாபிக் கமலமும் ஆகியஇவற்றின்
மேற் படிந்ததன்றோ என்னுடைய மணஸ்வரிலே
விளங்குகிற இனிதான ஆத்ம ஸ்வரூபம்.

சுதரமாமதிள் சூழிலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்து
உதிரவோட்டி * ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன் ஓதவண்ணன் *
மதுரமாவணபாட மாமயிலாடாங்கத்தம்மான் * திருவயிற்
றுதரபந்தம் என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே.

(4)

சுதரம் மா மதிள் சூழ் இலங்கைக்கு
இறைவன் ஓட்டி தலை பத்து உதிர
ஓர் வெங்கணை உய்த்தவன் ஓதம் வண்
ணன் வண்டு மதுரமா பாட மா மயில்
ஆடு அரங்கத்து அம்மான் திருவயிற்
உதர பந்தம் என் உள்ளத்துள் நின்று
உலாகின்றது

நாற்சுதரமாய் உயர்ந்திருக்கிற மதிள்களாலே சூழப்
பட்ட லங்காநகரத்திற்கு நா தனை இராவணனை (முதல்
நாள் புத்தத்தில்) தோற்று ஓடும்படி செய்து (மறு
நாட்போரில்) (அவனது) தலை பத்தும் (பனங்காய்
போல்) உதிரும்படி ஒப்பற்ற கூர்மையான அஸ்
த்ரத்தைப் ரயோகித்தவனும், கடல்போன்ற (குளிர்ந்த)
வடிவையுடையவனும், வண்டுகளானவை மதுரமாக
இசைபாட (அதற்குத் தகுதியாக) சிறந்த மயில்கள்
கூத்தாடப் பெற்ற திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்
கும் ஸ்வாமிபுமான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவயிற்றில்
சாத்தியுள்ள 'உதரபந்த' மென்னும் திருவாபாண
மானது என் நெஞ்சினுள் நிலைத்து நின்று உலாவு
கின்றது.

பாரமாய பழவினைபற்றறுத்து * என்னைத்தான்
வாரமாக்கிவைத்தான் வைத்ததன்றியென்னுள்புகுந்தான் *
கோரமாதவம்செய்தனன் கொலறிபேன் அரங்கத்தம்மான் * திரு
வாரமார்பதன்றோ அடியேனையாட்கொண்டதே.

(5)

பாரம் ஆய பழ வி பற்று அறுத்து
என்னை தன் வாரம் ஆக்கி வைத்தான்
வைத்தது அன்றி என்னுள் புகுந்
தான் கோரம் மா தவம் செய்தனன்
கொல் அறியேன் அரங்கத்து அம்
மான் திருஆரம் மார்பு அது அன்றோ
அடியேனை ஆள்கொண்டது

பொறுக்கமுடியாத சமைபா பிராநின்ற அநாதியான
பாபங்களின் சம்பந்தத்தைத் தொலைத்து (அதனால்
பாபம் நீங்கப்பெற்ற) அடியேனை தன்னிடத்தில்
அன்பு உடையவனாகப் பண்ணி வைத்தான் (ரங்க
நாதன்); இப்படி செய்து வைத்தது மல்லாமல் என்
ஹ்ருதயத்திலும் ப்ரவேசித்து விட்டான்; (இப்படிப்
பட்ட பாக்கியத்தைப் பெறுதற்கு உறுப்பாக, நான்)
உக்ரமான பெரியதொரு தபஸ்ஸை (முற்பிறவியில்)
செய்திருப்பேனோ என்னவோ? அறிகிறேனில்லை!
ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய பிராட்டியையும் முத்தாஹாத்
தையும் உடைத்தான அத்திருமார்பன்றோ தாஸனை
என்னை அடிமைப்படுத்திக் கொண்டது.

துண்டவென்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் * அஞ்சிறைய
வண்டுவாழ்பொழில்சூழ் அரங்கநகர்மேயவப்பன் *
அண்டரண்டபகரண்டத்து ஒருமாரிலமெழுமால்வரை * முற்றும்
உண்டகண்டங்கண்டர் அடியேனையுய்யக்கொண்டதே.

(6)

கண்டம் வெண்பிறையன் துயர் தீர்த்
கண் அம் சிறைய வண்டு வாழ்
பொழில் சூழ் அரங்கம் நகர் மேய
அப்பன் அண்டர் அண்டம் பகிரண்
—ம் ஒரு மா நிலம் எழு மால் வரை
மற்றும் உண்ட கண்டம் கண்மர்
அடியேனை உய்யக் கொண்டது.

ஒரு துண்டாபிருக்கிற (கலா மாத்ரமான) வெளுத்த
சந்திரனை (முடியிலே) உடையவனான சிவனுடைய
(பிச்சை யெடுத்துத் திரிந்த) பாதகத்தைப் போக்கின
வனும் அழகிய சிறையுடைய வண்டுகள் வாழ்ந்த
கிடமான சோலைகள் சூழப்பெற்ற திருவாங்கப்பெரு
நகரிலே பொருந்தியிருக்கின்ற ஸ்வாமிபுமான ஸ்ரீரங்க
நாதனுடைய அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி வர்க்கங்
களையும் அண்டங்களையும் அண்டாவரணங்களையும் ஒப்
பற்ற மஹாபருதினியையும் ஏழு குலபர்வதங்களையும்
சொல்லிச் சொல்லாத மற்றெல்லாவற்றையும் அமுது
செய்த திருக்கழுத்துக்கிடர் தாஸனான என்னை உஜ்ஜீ
விப்பித்தது.

கையினுச்சரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்
மெய்யனார் * துளபவிசையார் கமழ்நீண்முடியெம்
ஐயனார் * அணியரங்கனார் அரவினனை மிசைமேயமாயனார் *
செய்யவாய்ஐயோ! என்னைச் சிந்தைகவர்ந்ததுவே.

(7)

(4) கையின் ஆர் கரி சங்கு அனல் ஆழியர்
நீள் வரைபோல் மெய்யனார் துளபம்
கரை ஆர் கமழ் நீள் முடி எம் ஐய
னார் அணி அரங்கனார் அரவு இன்
மனை மிசை மேய மாயனார் செய்ய
வாய் என்னை சிந்தை கவர்ந்தது ஐயோ

திருக்கையில் பொருந்தியிருக்கிற கரியையுடைய திருச்
சங்கையும் தீ விசகின்ற திருவாழியையும் உடையாராய்
பெரியதொரு மலைபோன்ற திருமேனியையுடையாராய்
திருத்தாழியின் பரிமளம் மிகப்பெற்று அதனால்
பரிமளியா நின்றுள்ள உயர்ந்த திருவபிஷேகத்தை
யுடையாராய் எமக்கு ஸ்வாமிபாய் அழகு பொருந்திய
திருவரங்கத்திற்கு கண் வளர்ந்தருள்பவராய் திருவனந்
தாழ்வானாகிற இனிய திருப்பள்ளியின்மீது பொருந்
திய ஆச்சரிய செய்கைகளை யுடையாரான ஸ்ரீரங்கநாத
ருடைய சிவந்த திருப்பவளமானது என்னுடைய
நெஞ்சைக்கொள்ளுகொண்டது (ஆந்தாதிசயக்
குறிப்பு.)

பரியனாகிவந்த அவுணனுடல்கிண்ட * அமரர்க்
கரியவா திப்பிரான் அரங்கத்தமலன் முகத்து *
கரியவாகிப்புடைபார்த்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி * நீண்டவப்
பெரியவாய்கன்கள் என்னைப்பேதைமை செய்தனவே.

(8)

(5) பரியன் ஆகி வந்த அவுணன் உடல்
கிண்ட அமரர்க்கு அரிய ஆதி பிரான்
அரங்கத்து அமலன் முகத்து கரிய
ஆகி புடை பார்த்து மிளிர்ந்து செவ்வரி
யோடி நீண்ட பெரிய ஆய அக் கண்கள்
என்னை பேதைமை செய்தன

மிகவும் ஸ்தூலமான வடிவையுடையனாய்க் கொண்டு
(பாஹலாதனை நலிய) வந்த அனுரானுன் இரணிய
னுடைய சரீரத்தை கிழித்துப் பொகட்டவனும், பிர
மன் முதலிய தேவர்கட்கும் அணுகமுடியாத
வனும் ஜகத்காரண பூதனும் மஹோபகாரகனும்
கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிற பரம்பாவரனுமாகிய
எம்பெருமானுடைய திருமுக மண்டலத்தில் கருத்த
நிறமுடையவையாய் விசாலங்களாய் பிரகாசமுடைய
வைவாய் செவ்வரி படர்ந்திருப்பனவாய் (காது வரை)
நீண்டிருப்பனவாய் பெருமை பொருந்தியவைபுமான
அந்தத் திருக்கண்களானவை அடியேனை உருமத்தன
கச் செய்விட்டன.

ஆலமாமரத்தினிலேமேல் ஒருபாலகனாய் *
ஞாலமேழுமுண்டான் அரங்கத்தானினையான் *
கோலமா மணியாரமும் முத்துத்தாமமும் முடிவில்லதோரெழில் *
நிலமேனிஐயோ! நிறைகொண்டதென்னெஞ்சினையே.

(9)

(6)

மா ஆலமர்த்தின் இலேமேல் ஒரு பால
கன் ஆய் ஞாலம் ஏழும் உன்டான்
அரங்கத்து அரவு இன் அணையான்
கோலம் மா மணி ஆரமும் முத்து
தாமமும் முடிவு இல்லது ஓர் எழில்
நீலம் மேனி என் நெஞ்சினை நிறை
கொண்டது

கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய்வெண்ணெய்
உண்டவாயன் * என்னுள்ளம்சுவர்த்தானை *
அண்டர்கோனணியரங்கன் என்னமுதினைக்
கண்டகண்கள் * மற்றொன்றினைக் காணுவே.

கொண்டல் வண்ணனை கோவலன் ஆய்
வெண்ணெய் உண்டவாயன் என்உள்
ளம் சுவர்த்தானை அண்டர் கோன்
அணி அரங்கன் என் அமுதினை
கண்ட கண்கள் மற்று ஒன்றினைகாணு

பெரிதான ஆலமர்த்தினுடைய(சிறிய) இலையிலே ஒரு
சிறு பின்னையாக ஏழலகங்களையும் திருவயிற்றிலே
வைத்து நோக்கினவனும் கோயிலிலே திருவந்தாழ்
வானுகிற திருப்பள்ளியின்மீது சாய்ந்தருள்பவனு
மான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய அழகிய சிறந்த ரத்தங்
களால் செய்யப்பட்ட ஹாரமும் முத்துவடமும்
(ஆகியஇவைபோன்ற பல்லாயிரம் திருவாபரணங்கள்)
எல்லேகாண முடியாமல் அபரிமிதமாக விளங்காநிற்கப்
பெற்றதும் ஒப்பற்ற அழகையுடையதும் கருநெய்தல்
மலர்போன்றதுமான திருமேனியானது எனது நெஞ்
சினுடைய அடக்கத்தை கொள்ளுகொண்டுபோயிற்று;
ஐயோ இதற்கென் செய்வேன்? என்கிறார்.

(10)

காளமேகம் போன்ற வடிவையுடையவனும் கோபால
குமாரனாகப் பிறந்து வெண்ணெய்முது செய்த திரு
வாயையுடையவனும் என்னுடைய நெஞ்சை கொள்ளை
கொண்டவனும் நித்யவலூரிகட்குத் தலைவனும் (பூமண்
டலத்துக்கு) அலங்காரமான திருவரங்கத்தில் கண்
வளர்த்தருள்பவனும் எனக்குப் பரம போக்யமான
அம்ருதமா யிருப்பவனுமான அழகிய மணவாளனை
ஸேவிக்கப்பெற்ற (எனது) கண்களானவை வேறொன்
றையும் (பரமபத காதனையும்) காணமாட்டா.

இப்பாட்டு அருளிச்செய்தவுடனே பெரியபெருமாள் அத்திருமேனியோடு ஆழ்வாரை
அங்கீகரித்தருள், அனைவருங்காண அப்பிரானது திருமேனியிலே அந்தர்ப்பணித்துக் காய்ந்த
இரும்பு உண்டநீராயினர் என்று—ஸம்பந்தாயம் வல்ல பெரியோர்கள் அருளிச் செய்யக் கேட்
டிருக்கையாயிருக்கும்.

(10)

அடிவரவு: - அமலன் உவந்த மந்தி சதுரம் பாரம் துண்டம் கை பரி ஆலம் கொண்டல்
கண்ணி.

திருப்பாணம்வாவார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்

எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம் ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்

அமலனாதிபிரான் உரை முற்றிற்று.

மதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த
கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பு

தனியன் உரை

அவிதிதனிஷ்யாந்தரச்சடாரே : உபநிஷ்தாமுபகாரமாத்ரபோக :,
அபிச குணவசாத் ததேகசேஷி மதுரகவிர் ஸ்ருதபே மமாவிரஸ்து.

அவிதிதனிஷ்யாந்தர :	{ (நம்மாழ்வாரைத் தனிச) வேருரு ஸீஷயத்தை யுபநிஷதாரும்	குணவசாதபிச ததேகசேஷி	குணமடியாகவும்
சடாரே :	{ நம்மாழ்வாரருடைய (திவ்ய ஸூத்திரங்களைய)	{	அந்த நம்மாழ்வாரருடைய ரையே தமக்கு சேஷியா கக்கொண்டவருமான
மதுரகவிர் :	{ த்ரமிடேபரிஷத்தான திவ்யப்ரபந்தங்களை	மதுரகவிர் :	மதுரகவியாழ்வார்
உபகார மாத்ர போக :	{ இசையாடுவது ஒன்றையே பேரின்பபாகக் கொண் டவரும்	மம ஸ்ருதபே ஆவிரஸ்து	என் ரெஞ்சில் ஆவிரப்பனிக்கக்கடவர்.

வேருன்றும்நானறியேன் வேதந்தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன்வண்குருகர்—ஏறெங்கள் வாழ்வாமென்றேத்தும் மதுரகவியாரெம்மை ஆள்வாரவரேயரன்.

வேருன்றும் நான் அறியேன்	{ “(நம்மாழ்வார் தனிச) வேருரு பொருளும் நான் அறியமாட்டேன் ;	சடகோபன் எங்கள் வாழ்வு ஆம் என்று	நம்மாழ்வார் எமக்கு உஜ்ஜீவனராவர்” என்று
வேதம் தமிழ் செய்த	{ வேதார்த்தங்களைத்தமிழாக அருளிச்செய்த	எத்தும் மதுரகவியார்	தோத்திரஞ் செய்தருளின மதுரகவியாழ்வார்
மாறன்	{ மாறனென்னும் திருநாமத் தையுடையவரும்	எம்மை ஆள்வார் அவரே	நம்மை ஆள்பவர் ; அந்த மதுரகவிகளே (ப்ரபந்தகுலத்துக்கு) ரகஷகர்.
வண்குருகர் ஏறு	{ அழகிய திருக்குருகர் நகர்க்குத் தலைவருமான	அரண்	

இக்கண்ணிறுண்சிறுத்தாம்பானது மற்றைப்பிரபந்தங்கள்போல எம்பெருமான்விஷய உயர்வு ; நம்மாழ்வார் விஷயம் இது, ஆமினும் இதனையும் நம் முன்னோர் நாலாயிரப்பிரபந்தத் தினுள் சேர்த்தருளினரென்பதை “வாய்த்திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம்பதம்போல், சீர்த்த மதுரகவிசெய்கலையை, ஆர்த்தபுகழாரியர்கள் தாங்கள் அருளிச்செயல்நடுவே, சேர்வித்தார்தாற்பரியத் தேர்ந்து” என்ற உபதேச ரத்தினமாலையாலறிக.

கண்ணிறுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணியபெருமாயன் * என்னப்பனில் * நண்ணித்தென்குருகர் நம்பியென்றக்கால் * அண்ணிக்குமமுதூறும் என்னவுக்கே.

சண்ணி	{ உடம்பிலே உறுத்தும்படி	என் அப்பனில்	{ எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்
நுண்	{ (பல) முடிகளையுடைத்தாய்		{ வேசவானே விட்டு,
சிறு	{ (உடம்பிலே அழுந்தும்படி)	நண்ணி	{ (ஆழ்வாரைக்) கிட்டி ஆசா
தாப்பினால்	{ துட்பமாய்		{ யித்து
கட்டுண்ண பண்	{ (எட்டம் போராதபடி) கிறி	தென் குருகூர்	{ தெற்குத் திசையிலுள்ள
ணிய	{ தாயிருக்கிற	நம்பி என்றக்	{ (ஆழ்வார்திருக்கரி பென்
	{ கயிற்றினால்	கால்	{ னும்) குருகூர்க்கு கிர்வா
	{ யசோதைப் பிராட்டி தன்		{ ஹகரான ஆழ்வாரன்னு
	{ னைக் சட்டும்படி பண்ணு		{ (அவரது திருநாமத்தைச்)
	{ வித்துக்கொண்ட		{ சொன்னால்
பெரு மாயன்	{ விசேஷ ஆச்சரியசக்தியுத்த	அண்ணிக்கும்	{ பாம போக்யமாயிருக்கும்;
	{ றாய்	என் நாவுக்கே	{ என்னொருவனுடைய நாவுக்கே
		அமுதுவனும்	{ அருதம் ஊருகிற்கும்.

நாவினால் நன்றி இன்பமெய்தினோன் *
மேவினோன் அவன்பொன்றடிமெய்மையே *
தேவமற்றறியேன் குருகூர் நம்பி *
பாவினினினைசை பாடித்திரிவனே.

(2)

நாவினால்	நாக்கினால்	மற்றுதேவு அற	{ (ஆழ்வாரை பொழிய) வே
நயிற்றி	{ (ஆழ்வாரை) ஸ்தோத்திரம்	யேன்	{ றொரு தெய்வத்தை
	{ பண்ணி		{ அறியமாட்டேன்;
இன்பம் எய்தி	{ ஆநந்தத்தைப் பெற்றேன்;	குருகூர் நம்பி	{ திருக்கரிக்கு கிர்வாஹ
னேன்			{ றான அவவாழ்வாருடைய
அவன்	அவ்வாழ்வாருடைய	பாவின்	{ அருளிச்செயல்களின்
பொன் அடி	அழகிய திருவடிகளை	இன் இசை	{ இனிய இசையையே
மேவினேன்	ஆசாயிக்கப் பெற்றேன்;	பாடி	{ பாடிக்கொண்டு
மெய்மையே	இது ஸத்தியமே;	திரிவன்	{ திரியக்கடவேன்.

திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடை *
கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன் நான் *
பெரியவண்ணகுருகூர் நகர் நம்பிக்கா
ஞரியனாய் * அடியேன்பெற்ற நன்மையே.

(3)

திரி தந்தாகிலும்	{ (பகவதவிஷயத்தோடு ஒட்	நான் காண்பன்	{ நான் ஸேவிப்பேன்;
தேவபிரானு	{ டற்றுத்) திரிந்தேனாகிலும்	பெரிய வண்குரு	{ பெருமையையும் ஓளதா
டைய	{ நித்ய ஸலிகளுக்குத்தலை	கூர் நகர் நம்	{ யமுமுடைய ஆழ்வார்க்கு
	{ னான எம்பெருமானு	பிக்கு	
தரிய	{ டைய	உரிய ஆள் ஆய்	{ அந்நயர்ஹ சேஷபூதன
கோலம்	{ (நிலமேகம்போல்) கறுத்த		{ யிருந்து வைத்து
திரு உரு	{ தாய் அழகியதான	அடியேன்பெற்ற	{ அடியேன் பெற்ற பேறு
	{ பிராட்டியோடு கூடிய திவ்ய	நன்மை	{ இது காணீர்.
	{ ரூபத்தையும்		

***—ஆழ்வாருடைய உகப்புக்காக எம்பெருமானையும் ஸேவிப்பேனென்றவாறு. 3.

நன்மையால்க்க நான்மறையாளர்கள் *
புன்மையாகக் கருதுவராதலில் *
அன்னையாயத்தனாய் என்னையாண்டிடும்
தன்மையான் * சடகோபனென்ற நம்பியே.

(4)

மன்மையரல்மிக்க	நற்குணத்தால் மேன்மை	அன்னை ஆய்	மாதாவாயும்
பெற்றவர்களாய்			
மால் மறைஆளர்	நான்கு வேதங்களிலும் வல்	அத்தன் ஆய்	பிதாவாயும்
கள்	ல்வர்களான வைதிகர்கள்		
என்னை)	அடியேனை	என்னை ஆண்டிடும்	அடியேனைக் கைக்கொண்
	வேறப் குணங்களே ஒரு	தன்மைபான்	டருளு மியல்வினரான
மன்மை ஆக கரு	வடிவு கொண்டதென்	சடகோபன்	நம்மாழ்வார்
தவர் ஆகவில்	றெண்ணி உபேகித்தி		
	ருப்பபொன்பதுவே வே	என் நம்பி	எனக்குத் தலைவர்.
	துவாக		

***—அருள் மிகுந்தவர்களும் கைவிடத்தக்க தம்மை ஆழ்வார் கைக்கொண்டாரென்க.

நம்பினேன் பிறர்நன்பொருள்தன்னையும் *
 நம்பினேன் மடவாரையும்முன்னெலாம் *
 செம்பொன்மாடத் திருக்குருகூர்நம்பிக்கு
 அன்பனும் * அடியேன் சதிர்த்தேனின்மே.

(5)

அடியேன்	{ (இன்று 'அடியேன்' என்று (பிறர்) மடவாரை	{ பிறருடைய ஸ்திரீகளையும்
	{ சொல்லும்படி திருந்	{ யும்
	{ தின்) நான்	{ நம்பினேன்
	{ (ஆழ்வாருடைய விஷயிகா	{ இன்று
மன் எலாம்	{ ரம் பெறுவதற்கு) முன்	{ செம்பொன்மா
	{ பெல்லாம்	{ டம்
மறர்	அயலாருடைய	{ திரு குருகூர் நம்
		{ மிக்கு
மல்பொருள் தன்	{ நல்ல பொருள்களை	{ அன்பன் ஆய்
னையும்		{ சதிர்த்தேன்
நம்பினேன்	ஆசைப்பட்டுக் கிடந்தேன்;	{ பக்தனாகப்பெற்று
		{ சதிரை யுடையேனானேன்
		{ [சமத்தனாய் விட்டேன்.]

இன்றுதொட்டும் எழுமையுமெம்பிரான் *
 நின்றதன்புகழ் மேத்தவருளினான் *
 குன்றமாடத் திருக்குருகூர்நம்பி *
 என்றுமென்னை யிகழ்வினன் காண்மினே.

(6)

இன்று தொட்டும்	இன்று முதலாக	குன்றம் மாடம்	{ டிலேபோன்ற மாடங்களை
எழுமையும்	மேலுள்ள காலமெல்லாம்		{ யுடைய
சென்று	{ (நான்) அதுவாஸாயம்நிலைக்	திருகுருகூர்நம்பி	{ திருகரிக்குத் தலைவரான
	{ கப்பெற்று		{ ஆல்வாழ்வார்
தன் புகழ்	{ தம்முடைய (ஆழ்வாருடைய)	என்றும்	{ (இனி) எக்காலத்திலும்
	{ திருப்புகழ்களை	என்னை	{ என் விஷயத்தில்
தத்த	துதிக்கும்படி	இகழ்வு இலன்	{ அநாதர முடையவராக
எம்பிரான் அரு	{ எம் ஸ்வாமியான ஆழ்வார்	காண்மின்	{ இருக்கமாட்டார்,
ளினான்	{ க்ருபை பண்ணினார்;		{ (இகளை அதுபவத்தில்)
			{ கண்டு கொள்ளுகங்கள்.

கண்டுகொண்டென்னைக் காரிமாறப்பிரான் *
 பண்டைவல்வினை பாற்றியருளினான் *
 எண்டிசையும் அறியவியம்புகேன் *
 ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளையே.

(7)

பேரன்	பாமோபகாரகராய்	பாற்றி அருளி	உருமாய்ந்து போம்படிபறக்
பாரி மாறன்	பொற்காரியார் திருக்குமார்	ஊன்	கடித்தருளி ஓர் (ஆதலால்)
என்னை	சான் நம்மாழ்வார்	ஓண் தமிழ் சட	அழகிய தமிழ்க் கவிஞர்க்கு
கண்டு	(தமது பெருமையை அறி	கோபன் அரு	ஆராமான் அவ்வாழ்வாரு
கொண்டு	யாத) என்னை	ளையே	டைய க்ருபையையே
பண்டைவல்லினை	கடாக்வித்து	எண் திசையும்	எட்டுத் திக்கிலுள்ள வர்களும்
	கைக்கொண்டு	அறிய	அறியும்படி
	அந் தியாய்ப் பிரபலமா	இயம்புகேன்	சொல்லக்கடவேன்.
	யிருந்த பாவங்களை		

அருள்கொண்டாடும் அடியவரின்புற *
 அருளினான் அவ்வருமறையின்பொருள் *
 அருள்கொண்டு ஆயிரமின் றமிழ்ப்பாடினான் *
 அருள்கண்டார் இவவுலகினில் மிக்ககே.

அருள்கொண்டா	பகவத் கிருபையைக் கொண்	இன் தமிழ்	இனிய தமிழ்ப் பாஷையிலே
டும்	டாடுகின்ற	ஆயிரம்	அமைந்த
அடியவர்	பட்கர்கள்	பாடினான்	திருவாய்மொழி யாயிரத்தை
இன்புற	ஆந்திக்கும்படி		பாடினவருமான ஆழ்வாரு
அ அருமறை	அந்த அருமையான வேதத்	அருள் கண்டார்	டைய
யின் பொருள்	தின் உட்பொருள்களை	இ உலகினில்	க்ருபை ஒன்று மாத்திர
அருளினான்	அருளிச் செய்தவரையும்	மிக்கது	மன்றோ இந்த லோகத்தில்
அருள் கொண்டு	பாமக்ருபையாலே		அதிசயித்திருக்கிறது.

மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் *
 நிற்கப்பாடி யென்றெஞ்சுள்ளிறுத்தினான் *
 தக்கசீர்ச் சடகோபனென்றம் பிக்கு * ஆட்
 புக்ககாதல் அடிமைப் பயனன்றே.

(9)

மிக்க வேதியர்	சிறந்த வைதிகர்களால் ஓதப்	தக்க சீர்	தகுதியான கு ண ங் க ளை
வேதத்தின்	படுகின்ற வேதத்தினுடைய	சடகோபன்	யுடையாய்
உள் பொருள்	உள்ளுறை பொருளானது		சடகோபனென்ற திருநாமத்
நிற்க	நிலை நிற்கும்படி	என் நம்பிக்கு	தை யுடையரான
பாடி	(திருவாய்மொழியைப்) பாடி	ஆள் புக்க	(அந்த) ஆழ்வார் விஷயத்
என் நெஞ்சுகள்	என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே	காதல்	திலே அடிமை செய்வதற்கு
		அன்றே	உறுப்பான
	(அந்த வேதாசத்தங்களை அந்		ஆசையானது
றுத்தினான்	லது திருவாய்மொழியை)	அடிமைப் பயன்	அந்த க்ஷணத்திலேயே
	ஸம்ப்ரதிஷ்டிதமாகியரு		(ஆழ்வார் திருவடிகளில்)
	ளிலார் (ஆழ்வார்);		கைங்கரியம் செய்வதையே
			பயனாக வுடைத்தாய்ந்து.

பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும் *
 செயல்நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான் *
 குயில்கின்ற ல்பொழிவில்குழ் குருகூர் நம்பி *
 முயல்கின்றேன் உன்றன் மொய்கழற்கன்பையே.

(10)

படிபறக்
யுதலால்)
களுக்கு
முழுவாரு
யே
வர்களும்

அன்று
குதிலும்
(பிறர் திருந்துவதால் (தமக்
கொரு பயனில்லாமற்
போனாலும்
(அவர்கள் திருந்துகைக்குப்
பாங்காக அமையாமற்
போனாலும்
தமது அநுஷ்டாபத்தாலே உன்தன்
நன்றாக சிவந்தது
(அவர்களை) ஆட்கொள்வ
தற்காக
குயில்கின்று ஆல்
பொழில் சூழ்
குருகூர்
கம்பி!
மொய் கழற்கு
அன்பையே
முயல்கின்றேன்

குயில்களானவை சின்று ஆர
வாஞ் செய்பப் பெற்ற
சோலைகளாலே சூழப்
பட்ட திருநகரியிலே
(எழுந்தருளியிருக்கிற)
ஆழ்வாரே!
தேவரீருடைய
சிறந்த திருவடிகளில்
அன்புடனடர்வதைக்
குறித்தே முயற்சி செய்க
றேன்.

அன்பன்றன்னை அடைந்தவர்கட்கெல்லாம்
அன்பன் * தென்குருகூர் நகர்நம்பிக்கு *
அன்பனாய் மதுரகவி சொன்னசொல்
நம்புவார்பதி * வைகுந்தங்காண்மினே.

(11)

வழியிலே
பிரத்தை
ஆழ்வாரு
மாத்நிர
கத்தில்
து.

அன்பன்தன்னை
அடைந்தவர்
கட்டுளல்லாம்
அன்பன்
தென் குருகூர்
நகர் நம்பிக்கு
(ஆச்ரீத பக்ஷபா தியான எம்
பெருமானே
ஆச்ரயித்தவர்களான ஸகல
பாகவதர் பக்கவிலும்
பக்தியையுடையாரான
அன்பன் ஆய்
மதுரகவி சொன்ன
சொல்
கம்புவார்
நம்மாழ்வார் விஷயத்திலேபதி
வைகுந்தம் காண்மின்—பாமபதமா..

பக்தனாயிருந்து கொண்டு
மதுரகவி அருளிச்செய்த
இத்திவ்வியப் பிரபந்தத்தை
(சங்களுக்குத் தஞ்சமாக)
விச்வவிரித்திருப்பவர்
களுக்கு
வாஸஸ்தாநமாவது

மதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(9)

ம்களை
திருநாமத்
விஷயத்
ய்வதற்கு

ஸ்ரீ :
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
கோயில் திருவாய்மொழி

“அத்யயந ஜ்ஞாநாநுஷ்டாபங்களாலே ப்ராஹ்மண்பமாகுப்போலே சந்தங்களா
பிரமும் அறியக் கற்று வல்லாரானால் வைஷ்ணவத்வவிரி*தி” என்பது ஆசார்ய ஹ்ருதய
சூலூக்தி. நம்மாழ்வாருளிச்செய்த திருவாய்மொழி ஆபிரத்தையும் அறியக் கற்று வல்லவர்
களுக்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் வலித்திக்கு மென்றது. எந்த விஷயத்திலும் பாதாநகல்பம், அது
கல்பம் [அதாவது - முக்கியபக்ஷம், கௌணபக்ஷம்] என்று இரண்டு உண்டாதலால் திருவாய்
மொழி யாபிரத்தையும் அதிகரிக்கமாட்டாதவர்களுக்காக அநுகல்பமாய் கோயில் திருவாய்
மொழியைப் பரமகாருணிகர்களான நம் பூருவாசாரியர்கள் லிபந்தித்தருளினார்கள். வைமித்திக
விசேஷங்களில் திருவாய்மொழி யாபிரத்தையும் ஸேவிக்க இயலாத போதைக்கு ஸௌகரிய
மாகவும் இத்தக் கோயில் திருவாய்மொழி அமைக்கப்பட்டது.

திருவாய்மொழி யாபிரத்தில் ஒவ்வொரு நூறிலும் ஸாஸமான ஒவ்வொரு பதிகம்
இதே இது அமைக்கப்பட்டுள்ளது. முதற்பத்திலும் பத்தாம் பத்திலும் மாத்நிரம் இரண்டி
ரண்டு பதிகங்கள்எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. ஆக, பன்னிரண்டு பதிகங்கள் [தூற்றிருபது பாச
ங்கள்] கோயில் திருவாய்மொழி யென்றுணர்க.

(10)

அவற்றின் அடைவு வருமாறு:—

1. முதற்பத்தில் தொடக்கத்திலேயுள்ள *உயர்வற* *விடுவின்* என்கிற இரண்டு பதிகங்கள்.
  2. இரண்டாம் பத்தில் திருமாலிருஞ்சோலைமலை விஷயமான *கனரொளி* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
  3. மூன்றாம்பத்தில் திருவேங்கடமலை விஷயமான *ஒழிவில்காலமெல்லாம்* என்கிற மூன்றாம் பதிகம்.
  4. நாலாம்பத்தில் திருக்குருகர் விஷயமான *ஒன்றுத்தேவு முலகும்* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
  5. ஐந்தாம்பத்தில் திருக்குடந்தை விஷயமான *ஆராவமுதே* என்கிற எட்டாம் பதிகம்.
  6. ஆறாம்பத்தில் திருவேங்கடமலை விஷயமான *உலகமுண்ட* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
  7. ஏழாம்பத்தில் கோயில் விஷயமான *கவந்தும் பகலும்* என்கிற இரண்டாம் பதிகம்.
  8. எட்டாம்பத்தில் பாகவத சேஷத்வ பாதிரிபாதகமான *நெடுமாற்கடிமை* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
  9. ஒன்பதாம்பத்தில் திருக்கண்ணபுரம் விஷயமான *மாலை நண்ணி* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
  10. பத்தாம்பத்தில் ஆர்ச்சிராதி கதியதுபவ விஷயமாயும் அவாவற்றுவிடுபெற்ற விஷயமாயும் முடிவிலுள்ள *சூழ்விசம் பணிமுகில்* முனிபே நான்முகனை* என்கிற இரண்டு பதிகங்கள்.
- ஆக இப்பண்ணிரண்டு பதிகங்களுக்குக் கோயில் திருவாய்மொழியென்று தொண்டு தொட்டு வழங்குந் திருநாமம். திருவாராயணபுராப் பந்தத்தில் *ஒருநாயகமாய்* (4—1.) என்கிற பதிகத்தையும் சேர்த்து வழங்குவர்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்

திருவாய்மொழித் தனியன்கள்

பக்தாம்பருதம் விச்வஜநானுமோதநம்
ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீசடகோபவாங்கமயம்,
ஸஹஸ்ராகோபநிஷத்ஸமாகமம்
நமாய்மஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம்.

பக்த அம்பருதம்	{ தொண்டர்கட்கு அமுத ஸ்ரீசடகோப	{ நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீ
	மார்பிருப்பதும்	வாங்கமயம்
விச்வஜநானு	{ ஸகல ஜனங்களையும் ஆனந்த	
மோதநம்	{ திக்கச் செய்வதும்	த்ராவிட வேத
ஸர்வார்த்ததம்	{ ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களை	{ தமிழ் வேதக் கடலை
	யும் அளிக்கவல்லதும்	ஸாகரம்
ஸஹஸ்ராகோ	{ ஆபிரக்கணக்கான சாகை	அஹம்
உபநிஷத்	{ களையுடைய உபநிஷத்துக்கள்	அடியேன்
ஸமாகமம்	{ என் திரட்சியாயிருப்ப நமாய்	ஸேவிக்கிறேன்.

* * *—திருவாய்மொழி ஒருகடலாக ரூபணம் செய்யப்படுகின்றது. கடலுக்குள் தன்மையடங்கலும் திருவாய்மொழிக்கும் உண்டெனன்று ஐந்து விசேஷணங்களினால் நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

திருவருதிநாடென்றுத் தென்குருகூரென்றும்
மருவினியவண் பொருநலென்றும்—அருமறைகள்
அந்தாதிசெய்தானாடினையே யெப்பொழுதும்
சிந்தியாய்நெஞ்சேதெளிந்து.

நெஞ்சே	ஈனமே!	அரு மறைகள்	அருமைபான வேதங்களை
திருவழுதி நாடு	திருவழுதி நாடென்கிற		
என்றும்	தேசத்தை அதுஸந்தித்	அந்தாதி செம்	அந்தாதித் கொடையான
	தும்	தான்	திருவாய்மொழி முகத்
தென் குருகூர்	அழகிய திருக்குருகூரென்		தாமே பாடின ஆழ்வா
என்றும்	கிற திவ்ய தேசத்தை		ருடைய
	அதுஸந்தித்தும்		
மரு வ இனிய	ஆசைப்படும்படி போக்ப	அடி இணையே	உபயபாதங்களையே
வண் பொரு	மாய் அழகியதான தாமிர	எப்பொழுதும்	இடைவிடாமல்
நல் என்றும்	பர்ணியாற்றை அதுஸந்	தெளிந்து	தெளிவுடனே
	தித்தும்,	சந்தியாய்	சிறதை செய்யக்கடவை.

***—ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை அதுஸந்திக்கும்போது அவரது திருவடிகளால் மன திருநகரியையும், அது இருக்கும் நாடாகிய கழுதிளையாட்டையும், அந்தாட்டுக்கு அகங்காரமாய் ஆழ்வார்க்குப் புராண சீரூபமுமான தாமிரபரணி திவ்யநதியையும் அதுஸந்தித் தப்பின்பு 'ஆழ்வார் திருவடிகளை சாணம்' என்னவேணுமென்கிறான். இதனால் உத்தேசிய வஸ்துவின் ஸம்பந்தஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துக்களும் உத்தேசியம் என்கிற சாஸ்தார்த்தம்வெளிபி டப்பட்டதாகும்.

மனத்தாலும்வாயாலும்வண்ணுருகூர்பேணும்
இனத்தாரையல்லாதிறைஞ்சேன்—தனத்தாலும்
ஏதுங்குறைவிலேன் என்னைசடகோபன்
பாதங்கள் யாமுடையபற்று.

மனத்தாலும்	நெஞ்சினாலும்	ஏதும் குறைவு	எவ்விதமான குறைவுமு
வாயாலும்	வாக்கினாலும்	இலன்	டையே னல்லேன்;
வண் குருகூர்	திருநகரியை ஆதரிக்கின்ற	எந்தை சடகோ	(எதனுலென்னில்)
பேணும்		பன்	ஆஸ்மத், ஸ்வாமியான நம்
இனத்தாரை	கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்		மாழ்வாருடைய
அல்லாது	களைத்தவிர (மற்றைபோர்	பாதங்கள்	திருவடிகள்
	களை)	யாமுடைய	நம்முடைய
இறைஞ்சேன்	வணங்கமாட்டேன்;	பற்று	ஆதாரமாயிராநின்றது,
தனத்தாலும்	செல்வத்தினாலும்		

***—ஆழ்வார் திருநகரியையே பேற்றிலிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியில் அந்நியத்த மஹான்களைத் தவிர மற்று எவரையும்வணங்கமாட்டானென்றது, எப்போதும் அப் படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணிகளையே வணங்குவேனென்றபடி.

முன்னடியில் இறைஞ்சேன் என்று ஒருமையாகச் சொல்லிப் பின்னடியில் யாமுடைய என்றுபன்மையாகக்கொன்னது, இயல்புபற்றியதனித்தன்மைப் பன்மை ஸ்வம்ஸபந்திகளையுங் கூட்டிக் கொண்டு பேசுகிறாரென்னவுமாம்.

ஏய்ந்தபெருங்கீர்த்தி யிராமானுசமுனிதன் [ருஞ்
வாய்ந்தமலர்ப்பாதம்வணங்குகின்றேன்—ஆய்ந்தபெ
சீரார்சடகோபன் செந்தமிழ்வேதந்தரிக்கும்
பேராதவுள்ளம்பெற.

ஆய்ந்த	குற்றங் கலசாத	உள்ளம்	நெஞ்சை
பெருசீர்	சிறந்ததிருக்குணங்களினால்	பெற	பெறும் பொருட்டு
ஆர்	பரிபூர்ணரான	ஏய்ந்த பெரு	தகுதியான பெரும் புகழை
சடகோபன்	நம்மாழ்வார்அருளிச்செய்த	கீர்த்தி இராமா	யுடைய எம்பெருமானை
செந்தமிழ் வேதம்	செவ்விய தமிழ் வேதத்தை	துசமுனிதன்	ரது
தரிக்கும்	தாங்கிக் கொள்ளவல்லதாய்	வாய்ந்த பாதம்	பொருத்தமான திருவடித்
பேராத	வேறொன்றில் செல்லமாட்	மலர்	தாமரைகளை
	டாததான	வணங்குகின்றேன்	தொழுகின்றேன்.

***—மேல் தனியனில் “தமிழ்மறைகளாயிரமும் என்ற முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதந்தாய் இராமாதுசன்” என்னப்படுதலால் திருவாய்மொழியை வளர்த்தவரான எம்பெருமானாகைய திருவருளினிற் திருவாய்மொழியை மனப்பாடமாகத் தரிக்கவல்ல சக்தி வாய்க்க மாட்டாததலால், செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராதவள்ளம் பெறு தற்காக இராமாதுசனது மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேனென்கிறது இதில்.

“எங்கள் கதியே யிராமாதுசமுனியே, சங்கை கொடுத்தாண்ட தவராசா, பொங்குபுகழ் மங்கைபர்கோனீர்த் மறைபாயிர மனைத்தும், தங்குமனம் நீயெனக்குத் தா” என்ற பெரியதிரு மொழித்தனியனையும் இங்கு ஸ்மரிப்பது.

வான்திகழுஞ்சோலை மதிளாங்கர்வண்புகழ்மேல்

ஆன்றதமிழ்மறைகளாயிரமும்—என்ற

முதற்றய்சடகோபன் மொய்ம்பால்வளர்த்த

இதத்தாயிராமாதுசன்.

வான் திசமும்	{	ஆகாசத்தளவுப் ஒங்கிவிளங்கு	{	தமிழ் மறைகள்	{	தமிழ் வேதமான ஆயிரம்
சோலை		குன்ற சோலை களையும்		ஆயிரமும்		பாசாங்களையும்
மதிள்	{	ஸப்த ப்ராசாரங்களையும்	{	சன்றமுதல்தாய்	{	பெற்ற முக்கியமான மாதா
		உடைத்தான		சடகோபன்		நம்மாழ்வாராவர்.
அரங்கர்	{	திருவாங்கத்தில் பள்ளி	{	மொய்ம்பால்	{	மிடுக்குடனே
		கொண்ட எம்பெருமா		வளர்த்த		அதனை வளர்த்த
வண் புகழ் மேல்	{	னுடைய	{	இதம் தாய்	{	ஹிதமான மாதா
ஆன்ற		திருக்கல்யாண குண விஷய		இராமாதுசன்		எம்பெருமானாராவர்.

***—கீழ்த் தனியனிலே “செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராத வள்ளம்பெற— இராமாதுச முனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்” என்று பேசும்படி எம்பெரு மானார்க்கும் திருவாய்மொழிக்குமுள்ள தொடர்பை வெளியிடுவது இப்பாகரம். உலகத்தில் பிராணிகளுக்குப்பெற்றதாய் என்றும்வளர்த்த தாய் என்றும் இரண்டுதாய்மார் ஏற்படுவதுபோல் திருவாய்மொழியாகிற பிராணிக்க்கும் இரண்டு தாய்மாருண்டு; அவர்களாகிறார் நம்மாழ்வாரும் எம்பெருமானாரும். ஆழ்வார் பெற்றருளினார்; எம்பெருமானார் போஷித்தருளினார். கண்ண பிரானுக்கு தேவகிப் பிராட்டியும் யசோதைப்பிராட்டியும் போலே.

மிக்கவிறைகிலையும் மெய்யாமுயிர்கிலையும்

தக்கநெறியுந் தடையாகித்—தொக்கியலும்

ஊழ்வினையும் வாழ்வினையு மோதுங்குருகையர்கோன்.

யாழினிசைவேதத்தியல்.

குருகையர்	{	திருநகரியிலுள்ளார்க்குத்	{	தக்க நெறியும்	{	ஸ்வரூபாதுருபமான உபா
கோன்		தலைவரான ஆழ்வார்		யத்தின் ஸ்வரூபத்தையும்		
யாழின் இசை	{	(அருளிச்செய்த)	{	தடைஆகி	{	(பலதப்பாப்திக்குப்)
வேதத்து		வினாகானம்போன்ற திரு		தொக்கு		பிரதிபந்தமாகிச் சேர்ந்து
இயல்	{	வாய் மொழிப் பாகரங்	{	இயலும் ஊழ்	{	கிடக்கிற முன்னை வினை
மிக்க இறை நிலை		கள்		வினையும்		களாகிற விரோதி ஸ்வ
யும்	{	ஸர்வோத்க்ருஷ்டானை எம்	{	வாழ்வினையும்	{	ரூபத்தையும்
		பெருமானுடைய ஸ்வ		வாழ்வினையும்		வாழ்வாகிற பாம புரு
மெய்யாம் உயிர்	{	ரூபத்தையும்	{	நித்யான ஐவர்த்தமாவின்	{	ஷார்த்தஸ்வரூபத்தையும்
நிலையும்		ஸ்வரூபத்தையும்		ஓதும்		கூறுவன.

எம்பெருமானே ஸர்வஸ்மாத்பரன், ஜீவாத்மா அவ்வெம்பெருமான் பக்கவில் சேஷத் வத்தையே தனக்கு நிரூபகமாகவுடையவனுயிருப்பன், சரணுகதியே எம்பெருமானைப் பெறு தற்கு வழி, பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புகிற விவையே பிரதி

பந்தம், ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி விழுவினா வடிமைசெய்வதே பரமபுருஷார்த்தம் என்கிற இவ்வைந்து அர்த்தங்களும் இத்திருவாய்மொழியில் பன்னிப்பன்னி யருளிச் செய்யப் படுகின்றன. ஆதலால் அர்த்த பஞ்சகமே திருவாய்மொழிக்கு பரமேயமென்றது பொருத்தம்.

[தனியன் உரை நூற்றிற்று.]

ஸ்ரீ .

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

கோயில் திருவாய்மொழி

கம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருவாய்மொழியில்—முதற்பத்து—முதல்திருவாய்மொழி

உயர்வறுவுயர்நலம் உடையவன்யவனவன் *
மயர்வறமநிலம் அருளிநன்னயவனவன் *
அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியவனவன் *
துயரறுகடரடி தொழுதெழுண்மன்னே.

என் மன்னே	எனது மனமே !	அருளிநன்	{ (அடியேனுக்குக்) கிருபை
உயர்வு அற	{ (தன்னைப் பார்க்கிலும்)	யவனவன்	{ பண்ணினவன்
உயர்	{ உயர்த்தி இல்லாதபடி.	அயர்வு அறும்	{ யாவனொருவனே;
நலம்	{ உயர்ந்த	அமரர்கள்	{ மறப்பு இல்லாத
உடையவன்	{ (ஆனந்தம் முதலிய)	அதிபதியவன்	{ நித்யஸூரிகளுக்கு
யவனவன்	{ கல்யாண குணங்களை	அவன்	{ ஸ்வாமி யாவனொருவனே
மயர்வு அற	{ (சுயமாக) உடைத்தானவன்	துயர் அறுகடர்	{ அந்த எம்பெருமானுடைய
மதி நலம்	{ யாவனொருவனே,	அடி	{ துக்கங்களைப் போக்குகிற
	{ அஞ்ஞானம் நசிக்கும்படி	தொழுது	{ சோதிமயமான திருவடிகளை
	{ ஞானத்தையும் பக்தியையும் எழு		{ வணங்கி
			{ நீ கடைத்தேறக்கடவை.

* * *—இதில், மஹோபகாரங்களைத் தமக்குச் செய்தருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தொழுது மேன்மை பெறும்படியாக ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திக்கு உபதேசி, கிருபை, புறமதத்தவருடைய கொள்கைப்படி எம்பெருமான் நிதிக்குணனல்லன், ஸமஸ்தக யானகுணத்தமகன் என்கிற வேதாந்த வரித்தந்தத்தை முதலடியிலே வெளியிட்டிருக்கிறார். இதனால், எம்பெருமான தனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் காட்டி இவ்வாழ்வாரை சுடுபடு திக்கொண்டலம் விளங்கும்.

மன்னகமலமற மலர்மிசையெழுதரும் *
மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன் *
இனனுணர்முழுநலம் எதிரிகழுகழிவினும் *
இன்னிலனென னுயிர் மிகுநரையிலனே.

மன்னகம்	மனத்திலே யிருக்கிற	மிசை எழுதரும்	{ மேலே மேலே விருத்தி
			{ யடைகிற
மலம் அற	{ (காபம் போபம் முதலிய	மனன் உணர்வு	{ மானஸ ஜ்ஞான பெண்கிற
	{ திக்குணங்கள் கழியக்		{ யோக வுணர்ச்சியால்
மலர்	{ கழிய (அதனால்)	அளவிலன்	{ அளவிடப்படாதவனும்
	{ மலர்ந்ததாகி		

பொறி உணர்வு	{ (மெய் வாய் கண் மூச்சு செவி யென்னும்) வெளி யிந்திரியங்களின் ஞானத் தினால் அளவிடப்படாத வனுமாய்	எதிர் நிகழ் கழிவினும்	{ எதிர்காலம் நிகழ்வுகளும் இறந்த காலம் என்ற மூன்று காலங்களிலும்
இனன்	இப்படிப்பட்டவனும்	இனன் இலன்	ஒப்பு இல்லாதவனும்
முழுஉணர்நலம்	{ பரிபூர்ண ஞானானந்த ஸ்வ ரூபமும்	மிருக இலன்	{ மேற்பட்டவரில்லாதவனு மாயிருப்பவன்.
		என் நன் உயிர் எனக்கு நல்ல ஆத்மா.	

***—முதற்பாசுரத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட திருக்குணங்களுக்கு ஆசாயமான திவ்
பரத்யஸ், ரூபமானது சித்து அசித்து என்கிற இரண்டு தத்துவங்களிற்காட்டிலும் விலகலுண்ட
மென்பதை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார். முகல் ஒன்றையடிக்களால் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்
திற்காட்டிலும் ப்ரமாத்த்மஸ்வரூபம் விலகலுண்டமெனப்படுகிறது. பொறியுணர்வவை யிலன்
என்பதனால் ஜடப்பொருள்களிற்காட்டில்லைகூறியும் சொல்லப்படுகிறது. இனன் - இப்படிப்
பட்டவனென்று, முன்னடிகளிற்கொன்ன சித்தித் தலைகூறியதையே அதுபாஷித்திரபடி.
உணர்முழுநலம் - உணர்வும் நலமுமே முழுதுமாகவுள்ளவன்; கட்டடங்க ஐஞாநாதந்த ஸ்வரூபி
யென்றபடி. எதிர் நிகழ் கழிவினும் இனனிலன் - மூன்று காலங்களிலும் தனக்கு ஒப்பில்லா
தவன்.

இலனை துஉடையனிது என நினைவரியவன் *

நிலனிடையிசம்பிடை உருவினனருவினன் *

புலனொடுபுலனலன் ஒழிவிலன்பாரந்த *

அந்நலனுடையொருவனை நனுகினம் காடே.

அதுஇலன் என	{ அந்தப் பொருள் (தனக்கு) இல்லாதவனென்றும்	அருவினன்	ரூபியில்லாத சேதனர்களை யுடையவனாகியும்
இது உடையன் என	{ இந்தப் பொருளை யுடைய வன் என்றும்	புலனொடு	{ (இப்படிப்) புலன்களுக்கு விஷயமாகிற பொருள் களோடு (கலந்துகின்றன)லும்
நினைவு அரிய வன்	{ நினைப்பதற்கு அருமைப் பட்டவனாகியும்	புலன் அலன்	{ (தான்) புலன்களுக்கு விஷயமாகாதவனாகியும்
நிலன் இடை	{ பூமி முதலான (சிழ்) உலகம் களிலும்	ஒழிவு இலன் பாரந்த	{ எப்பொழுதும் எங்கும் வியாபித்திருக்கிற முன் சொன்ன கல்பாண
விசம்பு-இடை	{ ஆகாசம் முதலான (மேல்) உலகங்களிலும் உள்ள	அநலன் உடை	{ குணங்களையுடைய ஒப் பற்ற எம்பெருமானை
உருவினன்	{ ரூபமான அசேதநப்பொ ருள்களையுடையவனாகியும்	ஒருவனை	{ நாம் நனுகினம் நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

***—எம்பெருமானுக்குண்டான லீலா விபூதிச் செல்வத்தை இப்பாட்டில் அருளிச்
செய்கிறார். 'இவனுக்கு அது இல்லை' என்றும் நினைக்கமுடியாது, 'இவனுக்கு அதுவுண்டு
என்றும் நினைக்கமுடியாது; 'நிலனிடையிசம்பிடை யுருவினனருவினன்' என்றே பேசவே
ணும்; கீழுலகங்களிலும் மேலுலகங்களிலும் சேதநப் பொருள்களும் ஜடப்பொருள்களும் எத்
தையுண்டோ அவற்றையெல்லாமுடையவன் என்னவேணுமென்கை. புலனொடு புலனலன் -
புலப்படுகின்ற ஸகல பதார்த்தங்களோடும் அந்தாரத்மாவாய்க் கலந்து நின்றனையாகிலும் அவற்
றின் தோஷங்கள் தன்னிடத்தில் தட்டப்பெறாதவன். ஒழிவிலன் பாரந்த - ஒரு வஸ்துவும் ஒரு
காலமுமொழியாமல் ஸர்வதா ஸர்வதா வியாபித்தவன்.

நாமவனிவனுவன் அவளிவருவனெவன் *

தாமவரிவருவர் அதுவிதுவுது வெது *

வீமவையிவையுவை அவைநலந்தீங்கவை *

ஆமவையாயவை ஆய்சின்றவவரே.

நாம்	{ நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும்	அது இது உது	{ அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்
அவன் இவன் உவன்	{ அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்	எது	{ எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினாப்பொருளும்
அவள் இவள் உவள்	{ அவள் இவள் உவள் என்கிற பெண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்	விம் அவை	{ விம் அவை தன்மையுள்ள பொருள்களும்
எவள்	{ எவள் என்கிற பெண்பால் வினாப் பொருள்களும்	இவை உவை அவை	{ இவை உவை அவை என்னும் பலவின் பால் சுட்டுப் பொருள்களும்
தாம்	{ தாம் என்னும் பன்மைப் பொதுப் பொருள்களும்	நல்ல அவை	{ நல்ல வஸ்துக்களும்
அவர் இவர் உவர்	{ அவர் இவர் உவர் என்னும் பலர்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்	தீங்கு அவை	{ கெட்ட வஸ்துக்களும்
		ஆம் அவை	{ எதிர் காலப்பொருள்களும்
		ஆய அவை	{ இறந்தகாலப்பொருள்களும்
		ஆய்கின்ற	{ ஆகின்ற எல்லாப் பொருள்களும்
		அவரே	{ அந்த ஸர்வேச்வரனேயாம்.

***—இப்பாட்டு முதல் மேற்பாட்டுக்களெல்லாம் கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன விடத்தில் செல்வத்தைப் பண்ணியுரைப்பன. எம்பெருமானார் கதமத்தில் *ஸ்வாதித தீர்வித சேதநா சேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்* என்றருளிச்செய்தது இப்பாட்டு முதல் முறையேயுள்ள மூன்று பாசரங்களிலும் சொல்லுகிற பொருளையே ஸங்கிரஹித்தபடியாம். ஸகல சேதநாசேத நங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதீதமாயிருக்குமென்பது இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. அப்படியே அவற்றின் ஸ்திதியும் [ரக்ஷணமும்] அவனதின்மென்பது மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. அவற்றின் ப்ரவ்ருத்தி நின்றிருத்திகளும் அவனதின்மென்பது அதற்கு மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது.

அவரவர் தமதமது அறிவறிவகைகை *
அவரவரிறையவர் எனவடியடைவர்கள் *
அவரவரிறையவர் குறைவிலரிறையவர் *
அவரவர்விதிவழி அடையவின் றன்றே.

அவர் அவர் தம தமது	அந்தந்த அதிகாரிகள் தங்கள் தங்களுடைய	குறைவு இலர்	{ அவரவர்கள் விருப்பின பண்களை கொடுப்பதில் குறையற்றவை; (எதனுலே என்னில்) ஸர்வ ஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன்
அறிவு அறிவகை வகை	ஞானத்தாலே அறியப் படுகிற பலபலபடிகளாலே	இறையவர்	{ அந்தந்த அதிகாரிகள் தங்கள் தங்கள் அத்தருஷ் டாதுஸாரமாய் பல்ன் பெறுப்படியாக
அவரவர் இறையவர் என	அந்தந்த தெய்வங்களை ஸ்வாமிகளென்றெண்ணி	அவரவர் விதி வழி	{ (அந்தந்ததேவதைகளுக்கு) அந்தர்யாமியாக எழுந்தருளியுள்ளான்.
அடி அடைவர்கள்	ஆசாயிப்பர்கள்;	அடைய	
அவரவர் இறை யவர்	அந்தந்த அதிகாரிகளால் தொழப்படுகிற தெய்வங்கள்	நின்றனர்	

***—உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத்தொழில்யாவும் எம்பெருமானுடையதே; அங்கி இங்கிரன் சிவன் பிரமன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக் குறித்து அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம் தாம் கோவின பண்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவுந் எம்பெருமான் தானே அத்தெய்வங்களுக்கு உள்வீடாக இருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமேயன்றி அத்தெய்வங் களே சுதந்திரமாகச் செய்துவிடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று.

நின்றனரிருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர்*
 நின்றிலிரிந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலர்*
 என்னுமொரியல்வினர் எனநினைவரியவர்*
 என்னுமொரியல்வொரு நின்றவெந்திடரே.

நின்றனர்
 இருந்தனர்
 கிடந்தனர்

நிற்பவர்கள்
 இருப்பவர்கள்
 கிடப்பவர்கள்

திரிந்தனர்

{ திரிபவர்கள் (ஆக இப்
 படிப்பட்டவர்களினுடைய
 சிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல்
 திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்தி
 களெல்லாம் அப்பெரு
 மானுடைய அதிசமே)

நின்றிலர்

நில்லாதவர்கள்

இருந்திலர்

இராதவர்கள்

கிடந்திலர்

கிடவாதவர்கள்

திரிந்திலர்

{ திரியாதவர்கள் (ஆக இப்
 படிப்பட்டவர்களினுடைய
 நிலைமை

என்றும்

ஒரு இயல்வினர்
 என நினைவு
 அரியவர்

என்றும்

ஒர் இயல்வொரு
 நின்ற

எம் திடர்

{ இராமை கிடவாமை திரி
 யாமையாகிற நிவ்ருத்தி
 களெல்லாமும் அப்பெரு
 மானுடைய அதிசமே)

எப்போதும்

ஒரேவிதமான இயற்கையை
 யுடையவரென்று நினைக்க
 முடியாதவரும் (அவரே)
 (அவர்தாம் யாவரென்னில்)

எப்போதும்

ஒரேவிதமான இயற்கை
 யோடுகூடியிருக்கின்றவராய்.

திடமான பிரமாணத்தினால்
 வித்தரான நம்முடையவர்.

***—ஓலாவியுதியின் ஸ்வரூபமும் ரக்ஷணமும் எம்பெருமானுடைய அதிசமென்பது
 நிர்மாண்டு பாசரங்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டது; அதனுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும்
 அவனதனைமே பென்கிறது இப்பாட்டில். இதில் முதலடியில் ப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது.
 ரண்டாமடியில் நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது. நின்றனர் இத்யாதிக்ரு-சிற்றல் இருத்தல்
 டத்தல் திரிதல் என்கிற தொழில்களை இங்குப் பொருளாக அமையும். நின்றிலர் இத்யா
 திக்ரு-நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமை என்பவைகளே பொருளாகப் பொருந்தும்.

திடர்-திடமான ஷேதப்ராணத்தில் வித்திப்பவர் என்றபடி. எம்பெருமான் அப்படிவித்
 திப்பது வைதிகோத்தமராகிய தமக்குப் பரமஸரபம் என்பது தோன்ற எம்திடர் என்கிறார். 6

திடவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை*

படர்பொருள்முழுவதுமாய் அவையவைதொறும்*

உடன்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும்பரந்துளன்*

சுடர்மிருகருதியுள் இவைபுண்டசரனோ.

திடம்
 விசம்பு

எரி வளி நீர்
 நிலம்

புவை மிசை

படர் பொருள்

முழுவதும்ஆய்

அவை அவை

தொறும்

உறுதியான

ஆகாசமென்ன

அக்கியென்ன வாயு

வென்ன ஜலமென்ன

பூமியென்ன

ஆகிய இவற்றை ஆதாரமாக

க்கொண்டு

படர்ந்த பதார்த்தங்கள்

யாவும் தானும்படி அவற்

றுக்கு உபாதாமாய்

(அவற்றை உண்டாக்கி)

அந்தந்த பதார்த்தங்களெல்

லாவற்றிலும்

உடல் மிசை

உயிர் என

காந்து

எங்கும் பாந்து

சுடர் மிருகருதி

யுள் உளன்

இவை உண்ட

சான்

{ சரீரத்தில் ஆத்மா வியா
 பிப்பது போல

மறைந்து

{ உள்ளிலும் வெளியிலும்
 வியாபித்து

{ தேசபொலிந்த வேதத்தில்
 உள்ளவனான எம்பெருமான்

{ (எம் ஹார காலத்தில்)
 இவற்றை யெல்லாம்

{ தன் பக்கவிலே பாக்கிச்
 சொன்னும் தேவனாவான்.

சுருது

— தேதம்

மடுகூது

— ஹேதந்தஸாஸ்திரபுருஷ

சுடர்மடுகூது

— ஹேதாஸ்திரபுருஷ

***—தீழ்ப்பாசுரங்களிலும் மேலிற் பலவிடங்களிலும் 'எல்லாப் பொருள்கட்கும் எம் பெருமானே நியாமகன்' என்று சொல்லவேண்டுமிடங்களில் அப்படிச் சொல்லாமல் 'எல்லாம் எம்பெருமானே' என்று [ஸயாநாதிகாணமாகச்] சொல்லுவதால் அத்வைதாபிப்ராபம்போல் தோன்றக்கூடுமன்றோ; உண்மையில் அப்படியில்லை; லகல சேதநாசேதநங்களும் சரீரமாய் எம் பெருமான் ஸகலாந்தர்யாயித்வேந சரீரியாய் சீற்றலால் இப்படிப்பட்ட சரீர சரீரீராவ ஸம்பந் தத்தைப் பற்றவே ஐக்கியம் சொல்லப்பட்டதென்று நிரூபிக்கிறது இப்பாசுரம். விசிஷ்டாத்வைதக் கோட்பாட்டை இப்பாட்டு ஸாரமாக எடுத்துரைக்கின்ற தென் னுணர்க. 7

சுரநிவருநிலை விண்முதல் முழுவதும் *

வரன்முதலாயவை முழுதுண்டபரபரன் *

புரமொருமூன்றெரித்து அமரர்க்குமறிவியந்து *

அரையனென உலகழித்தமைத்துளனோ. 8

சுரர் அறிவு அரு
கிலை { (பிரமன் முதலிய) தேவர்க
ளுக்கும் அறிவொண்ணாத
கிலைமையையுடைத்தான

அரன் என

ஒரு மூன்று
புரம் எரித்து

{ ருத்ரமூர்த்தியின் உரு
வத்தைத் தரித்தவனாக
இணையிலலாத திரிபுரங்க
ளேத் தவறித்தும்
உலகங்களை அழித்தல்செய்
தும்

{ நான்முகக் கடவுள் என்
னும்படியாக நின்று

{ தேவர்களுக்கு
ஞானத்தைக் கொடுத்தும்

{ உலகங்களைப் படைத்தல்
செய்தும்

{ அவர்களுக்குள் ஆத்மாவா
யிருக்குமவனே.

விண் முதல்
முழுவதும்
வரன் முதல்
ஆய் { மூலப் பரக்குதி முதலாக
உள்ள ஸகல வஸ்துக்
களுக்கும் சிறந்த காரண
பூதனாய் (அவற்றை யெல்
லாம் படைத்தவனாயும்)

உலகு அழித்து

அயன் என

அமரர்க்கு

அறிவு இயந்து

உலகு அமைத்து

உளன்

அவை முழுது
உண்ட
பரபரன் { அவற்றையெல்லாம் (பிர
மாய காலத்தில்) திருபுயற்
றிலேரகிப்பவனாயுமுள்ள
பரம புருஷன்

***—பிரமன் சிவன் முதலான தேவர்களும் சிலசில அரிப பெரிய காரியங்களை நடத்திப் போருவதாக ப்ரமாணங்களில் விளங்காதின்றதே; சிவபிரான் திரிபுரஸம்ஹாரமாகிற மிகப் பெரிய காரியத்தை நடத்தினனென்றும் ஸகல லோகத்தின் ஸம்ஹாரத் தொழிலுக்கு அதிகாரியாயிருக்கிறான் என்றும், பிரமனும் தேவர்களுக்கெல்லாம் ஞானமளித்தன என்றும் லோக ஸ்ருஷ்டியை நடத்திப் போருகிறானென்றும் பிரமாணங்களால் விளங்கும்போது எல்லாப் பெருமைகளையும் விஷ்ணுவின்மேலேயே ஏறிட்டுச் சொல்லுவதென் ? என்று சிலர் சங்கிக்க, அவர்களுக்குத் தெளிவு பிறப்பிக்கும் பாசுரம் இது. * விஷ்ணு ராத்மா பகவதோ பவஸ்யாயிததே ஜஸ; தஸ்மாத் தகூர்ஜயா ஸம்ஸ்பர்சம் ஸ விஷேஷே மஹேஸ்வர: * என்று மஹாபாரதத்தில் கர்ணபர்வத்தில் சொல்லிற்று. இங்கனே பல ப்ரமாணங்களை கோக்குமிடத்து சிவன் பிரமன் முதலானோர் செய்யுமவைபும் ஸ்ரீமத் நாராயணதிஷ்டான பலத்தினாலேயே என்பது ஸ்பஷ்டமாகு மென்றதாயிற்று. 8

உளனெனினுளன் அவனுருவமீவ்வுருவுகள் *

உளனலனெனில் அவனுருவமீவ்வுருவுகள் *

உளனென விலனென இவைகுணமுடைமையில் *

உளனிருதகைமையொடு ஒழிவிலன்பரந்தே. 9

உளன் எனில் { ஈசுவானுண்டென்று (வைதி
கர்கள் சொல்லுகிறப்
போலே) சொன்னாலும்

உளன்

{ ஈசுவானுண்டென்பதாகவே
தேறும்;

உளன் அலன் { ஈசுவரனில்லை யென்று
(நாஸ்திகர்களின்
படியே) சொன்னாலும்

உளன் என

இலன் என

இவை குணம்

உடைமையின்

{ உளனென்றும் இலனென்
றுஞ்சொல்லப் படுகிற
ஆஸ்தித்வ நாஸ்தித்வங்
களை பரகாரமாக வுடை
யனாகத் தன்மையினாலே

இவ்வுருவுகள் { உருவமுடையவனாயும் உருவமில்லாதவனாயும் மிருககின்ற உலகப் பொருள்கள் யாவும் இரு தகைமை { இரண்டு தன்மையோடும் (அதாவது ரூபமும் அரூபமும்) ஸூக்ஷ்மப் பரபஞ்சங்களை வடிவாகக் கொண்டு அவன் உருவம் { அப்பெருமானுக்கு ஸ்தூல சரீரங்களும் ஸூக்ஷ்ம சரீரங்களும் ஒழிவு இல்லை பரந்து உள்ள { எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லா இடங்களிலுமுள்ளவனாகவே வலித்திப்பன்.

* * *—இப்பாட்டால் ஸர்வ சூர்யவாதி நிரவிக் கப்படுகிறது. பரஹ்மஸூத்ரம் இரண்டாவது அத்யாயம் இரண்டாவது பாதத்தில் 'ஸர்வதா நுபபத்தேச்ச' என்கிற ஸூத்ரத்தின் பூர்த்தியில் பாஷ்யகாரர் சூர்யவாதத்தைக் கண்டித்திருப்பது பெரும்பாலும் இப்பாசரத்தின் கடைபிடிக்கொண்டேயாம். 'எல்லாமுள்ளது' என்று பிரதிஜனஞ் பண்ணினான் என்றே தெரிகிறது. அதாவது 'எல்லாம் இல்லது' என்கிற பிரதிஜனஞ் பாலும் தேதும், உலகத்தில், உண்மையென்றும் இல்லாமையென்றும் இரண்டுவகையான சப்தங்களும் ப்ரதிஜனஞ் இருக்கின்றனவே, அவற்றின் விஷயம் என்ன வென்று ஆராய்ந்தால், உள்ளதான வஸ்துவத்தைக் கலைமையே நுபாடுகள் நேருவதே மேற்குறித்த ப்ரதிஜனஞ் விஷயமாகும். 'இங்கே துணியிருக்கின்றது' என்றால் பஞ்சினுடைய அல்லது துலினுடைய நிலைமையே நுபாடு தோன்றும். முன்பு பஞ்சாகவோ துலாகவோ இருந்த பொருள் இப்போது துணியாகிய வேறொரு நிலைமையைப் பெற்றுள்ளது என்றபடியாகும். துணி அழிந்து போயிற்று' என்றால் துணி யென்னும்படியான காரிய நிலைமையகிட்டுக் காசனா வஸ்தையாக மாறிவிட்டது என்றபடியாகும். இந்த விதமாகவே எந்த ப்ரதிஜனாலும் அடியோடு சூர்யத்வமென்பது வலித்திக்கவேமாட்டாது.

'முயற்கொம்பு இல்லை, மலடிமகன் இல்லை, ஆகாசத்தாமரை இல்லை' என்றால் மேற்குறித்த வஸ்துக்களின் அத்தயத் சூர்யத்வம் விளங்குகின்றதே; இவ்விடங்களில் அவஸ்தாந்தார பத்தி யென்பது சொல்லமுடிபாதன்றே என்னில்; இங்கும் அடியோடு சூர்யத்வமென்பது ஒரு நாளும் ஏற்படாது. முயற்கொம்பு இல்லையென்றால் முயல் இல்லையென்றும் கொம்பு இல்லை என்றும் ஏற்படுமோ? மலடி மகன் இல்லையென்றால் மலடி இல்லையென்றும் மகன் இல்லையென்றும் ஏற்படுமோ? ஆகாசத்தாமரையில்லையென்றால் ஆகாசமேயில்லை, தாமரையே யில்லையென்றும் ஏற்படுமோ? மேற்குறித்த பொருள்களெல்லாம் உண்டென்பது மறைக்கமுடியாது; ஆனால் பதாக ஏற்படுமோ? மேற்குறித்த பொருள்களெல்லாம் உண்டென்பது மறைக்கமுடியாது; ஆனால் 'முயலுக்கும் கொம்புக்கும் ஸம்பந்தமில்லை, மலடிக்கும் மகனுக்கும் ஸம்பந்தமில்லை, ஆகாசத்திற்கும் தாமரைக்கும் ஸம்பந்தமில்லை' என்று அந்தந்த வஸ்துக்களுக்குப் பூர்ப்பா ஸம்பந்தமில்லை யென்பதாக ஸம்பந்தாபாவம் மாத்திரம் ஏற்படுமெயன்றி அந்தவஸ்துக்களே அடியோடு இல்லை யென்பதாக ஒருபோதும் ஏற்படாது. ஆகவே ஸர்வசூர்யவாதம் ஒருவழியாலும் வலித்திக்க வகையில்லை.

பரந்ததண்பரவையுள் நீர்தொறும்பரந்துளன் *
பரந்தவண்டமிதென நிலவிசம்பொழிவற *
கரந்தசிவிடந்தொறும் இடந்திகழ்பொருடொறும் *
கரந்தெங்கும்பரந்துளன் இவையுண்டகரனே.

பரந்த	எங்கும் வியாபித்த	விசம்பு	மேலுலகங்களிலும்
தண்பரவையுள்	குளிர்ந்த கடலினுள்	ஒழிவு அற	ஒன்றொழியாமே
நீர் தொறும்	ஐப்பரமானுதோறும்		
பரந்த அண்டம்	விஸ்தாரமான இவ்வண்டத்		
இது என பரந்த	திரிருக்குமார் போலே	கரந்தில் இடம்	{ அதி, ஸூக்ஷ்மமாய் அற்பு
து உள்ள	நெருக்குண்ணமல் இருப்	தொறும்	{ மான இடங்களுதோறும்
	பவனாய் (இப்படி)		
நிலம்	பூமியிலும்		

இடம்
திகழ்
பொருள்தெ
கரந்து
எங்கும் பர
உளன்

முள்ளதாக
மத்தை மேற்
வாறு மறை
என்றது முக்
சாயம். சுரு
சுருதியென்
இப்பதித்த
காரணமாக

கரம்
திகம்பு
பரி
பரி
நீர்
சிலம்

இவை மிசை

வான்
நிலில்
சிறல்

அளி

* * *
கலைக்கட்டு
லாம்ராஜயத்
இவை
மேலே கிட

இவ் வஸ்துக்களை வம்ஹரா
தசையிலும் தனக்குள்
ளேபடக்கி தான் ஸ்திர
மாயிருக் குமெம்பெரு
மான்.

11

எதையும் பொறுத்துக்
கொண்டிருப்பதாகிற
கடிமை பென்ன
ஆகிய இத் தருமங்கனெல்
லாம் தன் வசமாயிருக்
கப்பெற்ற
பரன் ஸர்வேச்சரானுடைய
அடி மேல் திருவடி விஷயமாக
குருகூர் சடகோ திருநகரியில் திருவவ
பன் செரல் தரித்த நம்மாழ்வார்
அருளிச்செய்த
நிரல் நிறை சப்த ஸூர்த்தியும் ஆர்த்த
ஆயிரத்து ஸூர்த்தியும் கொண்ட
இவை பத்தும் ஆயிரம் பாசுரங்களிலே
இப்பத்தப் பாசுரமும்
மோகூப்பாபகம்

11

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் லீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந் திருவாய் மொழி வீடுமின்முற்றவும்

எம்பெருமானுடைய நன்மையையும், ஸம்ஸாரிகள் பற்றிக்கிடக்கிற விஷயார்தாங்களின் அற்பத் தன்மை அசித்தயத்தன்மை முதலி பவற்றையும் அருளிச் செய்யாநின்றகொண்டு விஷயார்தாங்களில் நகையற்று பகவத்பத்தியைப் பண்ணுகோளென்று உபதேசம் பண்ணுகிறார்.

வீடுமின்முற்றவும் * வீடுசெய்து * உம்முயிர்
வீடுடையானிடை * வீடுசெய்யம்மினே.

முற்றவும்	{	(பஜநவிரோதியான ஸாத்ய ஸாதனங்கள்) எல்லா வற்றையும் விட்டுவிடுங்கள்; அப்படிவிட்டு,	உம் உயிர் வீடு உடையான் இடை வீடு செய்ம்மின்	{	உங்களுடைய ஆத்ம வஸ்துவை மோகம் கிர்வாஹகளுள் ஸ்வாமியிடத்திலே ஸமர்ப்பிப்புகள்.
வீடுமின் வீடுசெய்து					

* * * — எம்பெருமானைத் தவிர்த்த மற்றெல்லா விஷயங்களையும்விட்டு எம்பெருமானது திருவடிகளிலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்புகோளென்கை.

மின்னின்னிலையில * மன்னுயிராக்கைகள் *
என்னுமிடத்து * இறை யுன்னுமின் நீரே.

உயிர் மன்னு	ஆத்மா பொருத்திவந்திக்கிற	என்னுமிடத்து	என்று சொல்லுமளவில்
ஆக்கைகள்	சரீரங்கள்	நீரே	(இதை) நீங்களே
மின்னின்	மின்னலெக்காட்டிலும்	இறை	சிறிது
நிலை இல்	நிலையுடையனவல்ல;	உன்னுமின்	ஆராய்ச்சி பண்ணிப் பாருங்கள்.

* * * — நெடுநாள் வாஸநைபண்ணித் தொடர்ந்துவருகிற விஷயங்களை விடமுடியுமோ? என்ன அவற்றின் குற்றங் குறைகளைக் காணலே நன்கு விடலாமென்கிறார் இப்பாட்டில்.
மின்னின் = மின்னல்போல்; மின்னலெக்காட்டிலும்.
என்னுமிடத்து இறையுன்னுமின்நீரே = இந்த விஷயத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து பார்க்கலாமே; இதற்காக ஒரு ஆசாரியோபதேசம் வேணுமோ? தோஷம் பரத்யக்ஷமாதலால் உங்களுக்கே தெரியுமே என்றவாறு.
பன்னிராயிர வுரையின்படிக்குப் பின்னடிகளின் கருத்தாவது — மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள் என்று சொல்லுமபடியாதலால் நீங்கள், இறை — ஸ்வாமியை, உன்னுமின் — மனம் பண்ணுகோள் என்பதாம்.

நீர் துமதுஎன்ற * வேர்முதல் மாய்த்து * இறை
சேர்மினுயிர்க்கு * அதன் நேர்நிறையிலிலே.

நீர் துமதுஎன்ற	{	அஹங்கார மமகாரங்களா	சேர்மின்	அடையுங்கள்;
இவை		கிற இவற்றை	உயிர்க்கு	ஆத்மாவுக்கு
வேர்முதல்	{	(ருசி வாஸநைகளாகிற)பக்க	அதன் நேர்	அதனோடு ஒத்த
மாய்த்து		வேரோடே முதலறுத்து	நிறை இல்	பூர்த்தி இல்லை.
இறை		ஸ்வாமியை		

* * * — விடவேண்டிய வஸ்துக்கள் பலபல கிடப்பதால் அவற்றையெல்லாம் தனித்தனியே எடுத்துரைத்தல் பெரும்பாடாகுமாதலால் விடவேண்டியவற்றைச்சுருங்க அருளிச்செய்கிறாரிதில். நீர் துமது என்றது அதுவாதரீதியாலுங்கூட அஹங்கார மமகார ஸ்பர்சம் தமக்குக் கூடாதென்ற கருத்தினாலென்க. நான் எனது என்று தம்வாக்காலே சொல்லமாட்டாரே. நாக்கு வேம் என்று.

இல்லதுமுள்ளதும் * அல்லதவனுந்
எல்லையிலநகலம் * புல்குபற்றற்றே *

4

அவன் உரு	{ அந்த எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமானது	உள்ளதும் அல் லது எல்லை இல்	{ ஸத்து என்னப்படுவனான ஜீவாத்மாவின் படிபை யுடையதுமன்று; எல்லையில்லாத
இல்லதும் அல் லது	{ விகாரஸ்பதமா கையாடே அஸத்துஎன்னப்படுமதான அசேதநத்தின் படிபையு டையது மன்ற;	அ நலம் பற்று அற்று புல்கு	{ அப்படிப்பட்ட ஆநந்த ஸ்வ ரூபியாயிருக்கும்; (ஆத லால் ஹேயவிஷயஸங்கத்தைவிட்டு (அப்பெருமானை) ஆசாயிக்க.

* * * விடலைவந்திய விஷயத்தின் தோஷ நிகுதியை இரண்டாம் பாட்டிலுந்நிச்செய்தார். பற்ற வேண்டிய பகவத் விஷயத்தின் நன்மைமிகுதியை இப்பாட்டிலுந்நிச்செய்தார். அவனுந் உள்ளது மல்லது இல்லது மல்லது—இல்லது என்றது அழியுந்தன்மையுடையது என்றது. உள்ளது என்றது அழியாத பொருள் என்றபடி. அநித்தையும் சிந்தையும் சொன்னபடி. பகவானுடைய ஸ்வரூபம் சிந்தையும் அசிந்தையுங்காட்டில் லிலசுதனம் என்றநாடிற்று.

புல்கு என்னும் ஏவலொருமைவினைமுற்றுக்குச் சேர, விளி வருவித்துக்கொள்க. நாட்டை நோக்கிச் சொல்வதாகக் கூறுப. 4

அற்றதுபற்றெனில் * உற்றதுவீடுயிர் *
செற்றதுமன்னுறில் * அற்றிறைபற்றே *

5

பற்று அற்றது எனில்	{ விடபாத்த ஸங்கம் அந் நெய்தது என்னுமா விடபை	மன்ன உறில்	{ நிலைநிற்கும்படி பகவத் விஷ யத்தைக்கிட்டப்பார்க்கில்
உயிர்	{ ஆத்தா		
வீடு உற்றது	{ போகவந்தப் பெற்றான உன்; [கைவல்யமோகத் [கைவல்யம்] [தை அது ஆத்த கைவல்ய மோகத் செற்று வெறுத்த	அற்று இறை பற்று	{ (ஆசாயிக்கும்போதே) எம் பெருமானுக்கென்றே அற்றுத் தீர்த்து அந்த எம்பெருமானை பற்றுக.

* * * எம்பெருமானை இடைபூறுதல் கைவல்ய மோகத்தினில் நசையுண்டாகக் கூடியதாகலால் அந்த இடைபூறுதலை விடக்கொள்ளுமாறு உபதேசித்தருளுகிறார் பாட்டில். 5

பற்றுகைசனும் * முற்றவும்கின்றனன் *
பற்றுகைசனும் * முற்றிலடங்கே *

6

சனும்	எம்பெருமானும்		(ஐ லோகமே)
பற்றிலன்	{ ஆசரித்தோடு போகுதி [கைவல்யம்] [தை [கைவல்யம்] [தை	பற்றிலை ஆப்	{ எம்பெருமானோடு பொருந் தியிருப்பதையே இயல் வாக உடைத்தாய்
முற்றவும்	{ தாக்க [கைவல்யம்] [தை [கைவல்யம்] [தை	அன் புடில் புட்கு	ஆப்பெருமானுடைய ஸகல கைங்கரியங்களிலும் அர்வயிப்பது.

*** “ஆழ்வீர்! புறம்புள்ளவற்றைவிட்டுப் பாம்புநஷ்டைப் பற்றும்படி உபதேசிக்கிறீர்; அவன்தான் ஸர்வேசுவரானன்றோ? நமக்கு அவன் முகந்தருவனோ” என்று ஸம்ஸாரிகள் சங்கீர்த்தாகக்கொண்டு, எம்பெருமானை அப்படி நினைக்கலாமோ? சச்வாத்வம் வந்தேறி யென்னும் படி வெளசில்பயமே வடிவாயிருப்பவனன்றோ அவன் என்று ஸமாதானம் பண்ணுகிறீர்தில்.

முற்றவும் கின்றனன் ஸாவதித பந்துவழிகவும், தாசக போஷக போக்யவஸ்துக்களெல்லா பாகவும், அறிவு ஒழுக்கம் ஜாதி முதலியவற்றால் ஏற்றத்தாழ்வு பெரிதுமுடைய எவ்வகுப்பி னர்க்கும் ஒருங்கே ஆசாயணியனாகவும் கின்றான் என்க.

இப்பாசாத்திற்கு பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி யொன்றுண்டு; அதாவது—சன்னம்-ஷாப்துணய பரிபூர்ணனாய் ஸ்ரீவைகுண்ட நிலயனை எம்பெருமானும் பற்றிலன்-அங்குள்ள நித்யமுக்தர்க்களிடத்தும் பற்று இல்லாதவனாய், முற்றவும் கின்றனன்-இன்று ஆசாயிக்கிற ஸம்ஸாரி களிடத்திலேயே பரிபூர்ணமான காதல் கொண்டாராகின்றான். பற்றிலையாய்-ஹேய விஷயங்க ளிலே நீ வைத்திருக்கிற பற்றை விட்டவனாகி, அவன்முற்றிலடங்கு-அவனையே எல்லாமாகப் பற்றுவாயாக என்று.

இப்பாட்டிலும் அடங்கு என்ற எவ்வொருமை வினமுற்றுக்குச் சேர வினி வருவித்துக் கொள்க. உலகத்தை விளித்துச் சொல்லுகிறபடி.

அடங்கெழில்சம்பத்து * அடங்கக்கண்டு * ஈசன்
அடங்கெழிலெதென்று * அடங்குகவுள்ளே.

அடங்க எழில் முற்றிலும் அழகியதான	ஈசனெது	நம்பெருமானுடையதான
சம்பத்துஅடங்க { (எம்பெருமானுடைய) விசு	எழில் என்று	ஸம்பத்து என்று துணிந்து
கண்டு தியை எல்லாம்	உள்ளே	{ அந்த பகவத் விசுவகிஞ்சுள்
அடங்க பார்த்து	அடங்குக	ளேயே
அதெல்லாம்		சொருகிப்போவது.

உள்ளமுரசையல் * உள்ளவிம்மூன்றையும் *
உள்ளிக்கெடுத்து * இறையுள்ளிலொடுக்கே.

உள்ளம் நெஞ்சு என்றும்	உள்ளி	ஜாயந்து பார்த்து
உரை வாக்கு என்றும்	கெடுத்து	{ அவற்றிற்குள்ள விஷயந்த
செயல் உடல் என்றும்	இறை உள்ளில்	{ சப் பற்றைத் தவிர்த்து
உள்ள ஏக்கனவே யுள்ள	ஒடுங்கு	எம்பெருமான் பக்கலிலே
இம் மூன்றையும் { ந்த மூன்று உறுப்புக்களை		அந்வயிப்பது.
யும்		

*** என்ன உபகாணங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வது? என்ன புதிதாக சம்பாதிக்கவேண்டாமல் ஏற்கனவே அமைந்திருந்துள்ள மன மொழி மெய்கள் மூன் றையும் ‘இவை எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வதற்கு உபபாகவே கண்டவை’ என்று அனுஸர தித்து, புறம்புண்டான விஷயங்களில் கின்றும் மீட்டு எம்பெருமான் பக்கலிலே உன் றவைப்ப தென்கிறாரிப்பாட்டில்.

ஒடுங்கு என்பதைத் தன்வினையாகவும், நிறவினையில்வந்த தன்வினையாகவும்கொள்வர். நீங்கள் ஒடுங்கவேணுமென்றும், உங்கள் உறுப்புக்களை ஒடுங்கச் செய்யவேணுமென்றுப் முறையே பொருள் காண்க. ஒடுங்குதல்—அந்வயித்தல்.

ஒடுங்கவவன்கண் * ஒடுங்கலுமெல்லாம் *
விடும்பின்னுமாக்கை * விடும்பொழுதெண்ணே.

அவன் கண்	{ அந்த எம்பெருமான் பக்க	விடும்	விட்டு நீங்கும்;
ஒடுங்க	விலே	பின்னும்	அதற்குப்பிறகு
எல்லாம் ஒடுங்க	அவ்விடக்கே	ஆக்கை விடும்	{ சரீரம் தொலையும் நானோ
னம்	{ ஆத்மாவை ஒடுங்கப் பண்	பொழுது	எதிர்பார்த்திருப்பது.
	ணுவதான அவித்யை	என்	
	முதலானவை யெல்லாம்		

*** எம்பெருமானோடு நமக்குள்ள உறவின் உணர்ச்சி புண்டாகவே கூசாமல் அநுநுலாமென்றார் ஏழாம் பாட்டில். அவன் தன்விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்துதற்காகவே தந்தருளின உறுப்புக்களை அவன் விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்து மத்தனையே வேண்டுவது என்னுள் எட்டாம் பாட்டில். இவற்றைக் கேட்ட உலகர்கள் 'ஆழ்வீர்! நாங்கள் ஸ்வாதந்திரியம் பாராட்டி அதனால் பவதவிஷயத்தில் ஊற்றமற்றிருக்கின்றோ மல்லோம்; எம்பெருமானுடைய போக்யதைபை அறியாமலிக்கிறோ மல்லோம்; அபாரபதங்களான விஷயாத்ரங்களை விட்டுப் பார்ப்தனை அவனையே பஜிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம்மிகவுடையோமாயினும் பஜிக்கவொட்டாத விரோதிகள் கணக்க உண்டாபிறப்பதனால்ன்றோ நாங்கள் பஜியாம விருக்கிறோம்' என்ன; நீங்கள் அவனைக் கிட்டவே அந்த விரோதிகளெல்லாம் உடனே விட்டு நீங்குமென்கிறாரிப்பாட்டில்.

என்பெருக்கநலத்து * ஒன்பொருளில் * நினைக்கொருதல்
வண்புகழ்நாரணன் * தின்கழல்சேரே.*

எண் பெருக்கு	{ எண்ணிக்கை பெருக்கி	சுறு இல்	முடிவில்லாத
	ரொண்டேயிருக்கும்படி	வண் புகழ்	திருக்கல்பாண குணங்களை
	அளவிறத்த	நாரணன்	யும் உடையனான
அ நலத்து	{ அப்படிப்பட்டனானம் முத	திண் கழல்	நாராயணனுடைய
	விய குணங்களையுடைய	சேர்	{ அடியானொருநாளும்)கை
ஒண் பொருள்	{ சிறந்தபொருளாகிய ஜீவாத		விடகில்லாத திருவடிகளை
	மவர்க்கத்தையும்		ஆச்சரியப்பது.

*** —கீழே ஆழ்வார் உபதேசித்தபடிகளை பெல்லாங்கேட்ட ஸம்ஸாரிகள் "ஆழ்வீர்! அப்படியே செய்வோம்; எம்பெருமானைப் பூசிப்போம்; பஜகத்திற்கு ஆலம்பனமாக ஒரு மந்தரம் வேண்டுமே, அது என்ன மந்தரம்?" என்ன, அந்த மந்தரம் இன்னதென்று தெரிவித்தருளுகிறாரிப்பாட்டில். நாராயண திருநாமத்தின்பொருளை அனுஸந்தானஞ் செய்துகொண்டே அத்திருநாமத்தை வெளியிட்டருளுகின்றார் காண்மின்.

இப்பாசரம் திருமந்தார்த்தம் என்னுமிடம் ஆழ்வானுடைய இதிஹாஸத்தினால் நன்கு விளங்கும்; அது வருமாறு:—அழகியமணவாளனுடைய அதுக்காஹத்தினால் ஆழ்வானுக்கு இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரிக்க, ஆழ்வான் அக்குமாரர்கட்கு நாமகரணம் முதலியன செய்வித்தற்கு உடையவர் கடவரென்று எண்ணித் தாம் ஒன்றுஞ்செய்யா திருக்க, நம்பெருமான் திருவருளால் ஆழ்வானுக்கு உபயகுமாரர்கள் உதித்ததாகப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டிருந்த பூர் பாக்யசகாரர் அக்குழந்தைகள் பிறந்த பதினொரா நாளிலே சிஷ்யவர்க்கத்துடன் ஆழ்வார திருமாளிகைக்கெழுந்தருளித் தமது பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பாரை நோக்கி 'குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வாரும்' என்ன, அவர் அங்ஙனமே பிரபன்ன குலக்கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை யெடுத்துவரும்போது திருஷ்டிதோஷாதிகள் தாங்காதபடி, ரகசியமாகத் தவயமென்னும் மந்த்ராத்னத்தை அதுஸந்தித்து வாழ்த்திக்கொண்டே வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமானுக்குக் காட்டினர். அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண்களால் குளிரக் கடாசுமிக்கும்போது அத் தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோவிசேஷத்தைக் கண்டு வியப்புக்கொண்டு 'எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் தயவும் பரிமளிக்கின்றதே, இங்ஙனம் ஆகுமாறு என் செய்தீர்' என்று வினவ, எம்பார், 'குழந்தைகட்குக் காப்பாக தவயாது ஸந்தானஞ் செய்துகொண்டுவந்தேன்' என்று சொல்ல, உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்ட

தற்கு உலர்ந்து அவரைப்பார்த்து 'இத்துழந்தைகள் உய்யும் வகையை நாடிச் செய்தற்கு முற் பட்டாரா'தலால் இவர்கட்கு 'சீரே ஆசார்யாராக்கடவீர்' என்று நியமித்துவிட்டார். இக்குமாரரிரு வர்க்கும் கூர்த்தாழ்வான் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லி வரும்போது * என்பெருங்கீர்த் தலால் இவ்விதமான இத்தப் பாகரம் வந்தவாவினிலே இது திருமந்திரார்த்தத்தை விவரிக்கிறதா தலாலும் மந்திரார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறியவேண்டியதாதலாலும் அதனை அவர் கட்டுச் சொல்லாது நிறுத்தி 'இந்னை உங்கள் ஆசார்யர் பக்காலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்ல ஆற்றா இரையில் அறிந்துகொள்ளவேண்டாமென்னும் அவாவினால் உடனே அவரார் எழுந்து நங்கள் ஆசார்யரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போய்ப்புகலாயினில், ஆழ்வான் பாக்கையிலேயாமையைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு அவர்களை யடைந்து 'இன்னபோது இன்னுரிநுபார் இன்னுர் போவாரென்று தெரியாது, ஆதலால் இந்நுங் கேளுங்கள்' என்று திருமந்திரத்தைச் சொல்லி இப்பாட்டின் பொருளையும் விவரித்து, 'இப்பாசரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்' என்று பணித்தருளினார்— என்பதாம்.

உறிதவான ஆத்மாக்களையும் ஏறிலவான கல்யாணகுணங்களையும் முடையனையாயிற்று காரணமற்றதையாவது, அப்படிப்பட்ட காரணனுடைய திண்கழல்சேர்—அடியவர்களை ஒரு காலஞ் செய்கிடமாட்டாத திருவடிகளைச் சேருங்கள் என்றவாறு. இப்பாட்டிலும் விளிவரு விததுக் கொள்வது.

சேர்த்தடத் * தென்குரு கூர்ச்சடகோபன்சொல் *
சீர்த்தொடையாயிரத்து * ஓர்த்தனிப்பத்தே.

10

11

சேர்த்தடம்	{ செறிந்த தடாகங்களை புடைய	சீர்த்தொடை	{ கவிபுறுப்புக்க ளெல்லாம் நன்கு அமையப்பெற்ற ஆயிரத்தினுள்ளே இப்பத்துப் பாசரம் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டது.
தென்குருகூர்	திருக்கரையில் அவதரித்த	ஆயிரத்து	
சடகோபன்	நம்மாழ்வார் அருளிச்	இப்பத்து	
சொல்	செய்த	ஓர்த்த	

*—இத்திருவாய்மொழி வாய்வந்தபடி சொல்லிற்றன்று, சேதகருடைய ஹிதத்துக் கீடாக ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்று நிகமனஞ் செய்கிற பாசரம் இது.

சேர்த்தடத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் = இங்கு ஈடுமுப்பத்தாறுபிரப்படியில் 'சேர்த்தடம்'என்ற வித்தைச் சேர்த்தடமாகி' என்றருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இலக்கணப்படிக்குச் சேர்த்தடம் மென்று இப்பலபாகவே விருக்கமென்கெல்லது சேர்த்தடமென்று தகாவொற்று மிக வேண்டிய அவசியமில்லை; ஆனாலும், மற்ற மூன்றடிகளிலும் இதே ஸ்தானத்தில் வல்லொற்று மிக்கிருப்பானால் அதற்கிணங்க முதலடியிலும் மிக்கது: சொற்செறிவு அங்கனமிருந்தாலும் பொருட்சேர்த்திக்கு ஏற்பத் தகா வொற்று இன்றியே கொள்க என்கிறார் நம்பிள்ளை.

பாட்டின் முதலிலுள்ள சேர் என்பதை வினைமுற்றாகவுங் கொள்ளலாம்; இப்பத்தே சேர்—இப்பத்துப் பாட்டையும் சேருங்கள். (அதாவது) அனுஸந்தானஞ் செய்யுங்கள் என்ற படி. முதற்பாட்டில் வீடுவின் என்ற பன்மைக்குச் சேர இங்கும் பன்மையாகவே பொருள் கொள்ளவரியது.

11

இரண்டாம் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

கோழில்திருவாய்மொழி

இரண்டாம்பத்து—பத்தாந் திருவாய்மொழி—கிளரொளியினமை

அவதாரிகை:—எம்பெருமான் தெற்குச் திருமலையிலே தானிருக்கிறபடியைக் காட்டிக் கொடுக்க ஆழ்வாருக்கு அதை அனுஸந்தித்து 'எம்பெருமான் நமக்கு உபேயனானால் அவன் எழுந்தருளியிருக்குமிடமும் நமக்கு உபேயந்தானே; ஆகவே, திருமலையோடு அதனோடு சேர்த்தேருந் தனியோடு திருப்பதியோடு போய்வழியோடு, போவோமென்கிற அத்தயவஸாயத் தொடு வாசெய ஏல்லாம் நமக்கு பார்ப்படமே' என்று கொண்டு அதுபணித்து இனியாகிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

கோயில் திருவாய்மொழி—கிளரொளியிளமை

கிளரொளியிளமை கெடுவதன்முன்னம் *
வளரொளிமாயோன் மருவியகோயில் *
வளரிளம் பொழில் சூழ் மாலிருஞ்சோலை *
தளர்விலராகிச் சார்வதுசதிரே.

1

கிளர் ஒளி	{ மேன்மேலும் கொழுந்து விட்டுக்கிளர்கின்றஞான் வொளியையுடைய	மருவிய	{ நித்யஸந்திதானம் பண்ணி யிருக்கிற
இளமை	இளம்பிராயம்	கோயில்	ஆலயமாய்,
கெடுவதன் முன் னம்	அழிவதற்குள்ளே,	வளர் இள	வளர்கின்ற இளஞ் சோலை
வளர் ஒளி	{ குன்றாத தேஜஸை புடையன	பொழில் சூழ்	களால் சூழப்பட்டதான
மாயோன்	எம்பெருமான்	மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலைமையை
		தளர்வு இலர் ஆகி	தளர்ச்சி யில்லாதவராகி
		சார்வதே	அடைவதுதான்
		சதிரே	ஸ்வரூபாநுபம்.

***—திருமாலிருஞ் சோலைமையைச் சென்று சேர்வதே இவ்வாத்மாவிற்குப் பரமபுரு
ஷர்த்த மென்கிறார். இளமை கெடுவதற்கு முன்னமே நன்மையை ஸம்பாதித்துக் கொள்
ளப் பாருங்கென்கிறார். “வாங்களாகி நான்கள் செல்ல நேர்மையுன்றி மூப்பெய்திமானும்
நான்” என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்கிறபடி. அந்தகாலம் வந்துவிட்டால் திரும
லையை நினைக்கவும் நேராததலால், கிளரொளியிளமை கெடுவதன்முன்னம் திருமாலிருஞ்
சோலையைச் சார்வது சதிரே என்கிறார். புத்தி கொழுந்து விட்டுச் செல்லுவது இளம்பிராயத்
திலே யாதலால் கிளரொளியிளமை எனப்பட்டது. விஷயார்த்த பராவண்யம் விளைவதற்கு
முன்னே என்றவாறு.

சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியைமதியாது *
அதிர்சூரல்சங்கத்து அழகர்தம்கோயில் *
மதிதவழ்குடுமி மாலிருஞ்சோலை *
பதியதுவேத்தி எழுவதுபயனே.

2

சதிரே	அழகு பொருந்திய	அழகர்தம்கோயில்	அழகருடைய ஆலயமாய்,
இளமடவார்	{ இளம் பருவத்துப் பெண் களிடத்து	மதிதவழ்குடுமி	{ சத்திரன் உலாவப்பெற்ற சிகரத்தை புடைத்தான
தாழ்ச்சியை	ஆழங்காற்படுவதை		மாலிருஞ்சோலை :—(என்கிற)
மதியாது	ஒருபொருளாக நினையாமல்	பதி அது	அந்தத் திருப்பதியை
அதிர்சூரல் சங் கத்து	{ முழங்குகின்ற ஓசையை புடைய சங்கு ஒலிக்கப் பெற்ற	ஏத்தி எழுவதே	துதித்த உய்வதே
		பயன்	புருஷார்த்தம்.

***—நமக்கு பார்ப்பபூதன் எம்பெருமான் எனினும், அவனோடு ஸாக்ஷாத்நாகவே
பரம்பரையாகவே ஸம்பந்தமுடைய பொருள்களையும் பார்ப்பங்களாகவே கொள்வதுண்டு.
மோகஷத்திற்கு எம்பெருமானோருவனே உபாயம் என்று ஸித்தாந்தமாயிருக்கச் செய்தேயும்,
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆசாரியர்கள் பிராட்டி முதலானாரிடத்திலும், தேசவாஸம் திருநாம ஸங்
கீர்த்தம் முதலான செயல்களிடத்திலும் உபாயத்வ வ்யவஹாரம் பண்ணுகிறாப்போலே, திரு
மலை முதலானவற்றிலும் உபேயத்வ வ்யவஹாரம் பண்ணக் குறையில்லை! ஆதலால் எம்பெரு
மானைவிட்டு அவனுடைய திருப்பதியாகிய திருமலையே உபேயம்என்று இத்திருவாய்மொழியில்
ஆழ்வார் அருளிச்செய்வது கூடு மென்க.

2

பயனல்லசெய்து பயனில்லைநெஞ்சே *
புயல்மழைவண்ணர் புரிந்துறைகோயில் *
மயல்மிகுபொழில்சூழ மாலிருஞ்சோலை *
அயல்மலையடைவது அதுகருமமே.

நெஞ்சே	மனமே !	மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ் சோலையினு டைய
புயல் மழை வண்ணர்	வரலாகாலத்து மேசம் போன்ற திருநிறத்தை புடையபெருமான்	அயல் மலை	அருகிலுள்ள மலைபை
புரிந்து உறை கோயில்	விரும்பி நித்யவாஸம் செய்கிற ஸங்கிதியாய்,	அடைவது அது	அடைவதும்
மயல் மிகு பொழில் சூழ	(கண்டவர்களை) மயக்குகிற சக்திமிருந்த சோலை களால் சூழப்பட்ட	கருமமே	உத்தேசயந்தான்;
	*** திருமலையைத் தொழவேண்டுமென்பதுகூட அவசியமன்று; திருமலையோடு ஸம் பந்தமுள்ள [அதன் அருகிலுள்ளதான்] ஒரு மலையைத் தொழுதாலும் போதும் என்கிறதா இப்பாட்டு.	பயன் அல்ல செய்து	திஷ்பலமான காரியங்களைச் செய்வதனால்
		பயன் இல்லை	லாபமில்லை.

கருமவன்பாசம் கழித்துமுன்றுய்யவே *
பெருமலையெடுத்தான். பிறைகோயில் *
வருமழைதவழும் மாலிருஞ்சோலை *
திருமலையதுவே அடைவதுதிறமே.

கருமம் வன்பாசம் கழித்து உழன்று உய்யவே	கருமங்களைகிற வலிய பாசங்களை கழற்றி அடிமை செய்து திரிந்து உஜ்ஜிவிக்கும் பொருட்டே கோவர்த்த நோத்தரணம் செய்தருளினவனுன் எம்பெருமான் தனது அடைவது பெருமை யெல்லாம் திறம்	கோயில் வரு மழை தவ ழும்	விளங்க நித்ய வாஸம் பண்ணுமிடமான ஸங்கிதியாய்; மழைபெய்யவருகிறமேகங் கள் தவழ்கின்ற மாலிருஞ் சோலை திருமலை அதுவே—;
பெருமலை எடுத்தான் பிறை உறை			சேர்வது உசிதம்.

*** ஒருவர்க்கும் எளிதில் கழித்துக்கொள்ள முடியாத கரும பந்தங்களைக் கழிப்பதற்
கும், அவை கழிந்து அடிமை செய்து வாழுகைக்குமாகவே எம்பெருமான் ஸங்கிதி பண்ணி
யிருக்கிற திருமலையை யடைவதே தகுதியென்கிறார். முதலடியில் உய்ய என்கிற வினையெச்சம்
(இசண்டாமடியில்) உறை என்ற வினையைக் கொண்டு முடியும்.

திறமுடைவலத்தால் தீவினை பெருக்காது
அறமுயலாழிப் படையவன்கோயில்
மறுவில்வணசுனைசூழ மாலிருஞ்சோலை *
புறமலைசாரப் போவதுகிறியே.

திறம் உடை வலத்தால் தீவினை பெருக்காது	பலவகைப்பட்ட வலிமையைக் கொண்டு பாவங்களை மிகையாகச் செய்யாமல், ஆச்சரித ரகசுண தருமத் திலே முயல்கின்ற திரு வாழியை ஆயுதமாக வுடைய பெருமானது கோயிலாய்,	வணசுனை சூழ் மாலிருஞ்சோலை	வளமான சுனைகளால் சூழப்பட்ட திருமாலிருஞ் சோலையினு டைய
அறம் முயல் ஆழி படைய வன் கோயில்		புறம் மலை சார போவது கிறி	பக்கத்திலுள்ளதொரு மலை பை கிட்டுமாறு போவதானது நல்ல உபாயம்,
மறு இல்	அழுக்கற்ற		

*** கீழ் மூன்றாம் பாட்டில் “மாலிருஞ்சோலை யயன்மலை அடைவது அது கருமமே” என்று திருமலையோடு ஸம்பந்தமுடைய பிறிதொரு மலையை யடைந்தாலும் போதுமென்றார்; அடையவேணுமென்கிற அவ்வளவும் வேண்டா; அந்தப் புறமலைதன்னை யடையவேணுமென்று எண்ணங்கொண்டு யாத்திரை புறப்படுவதுதானே போது மென்கிறாரிதில்—நமக்குள்ள தேஹ பலத்தைக்கொண்டு மேன் மேலும் பாவங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொள்வது தகுதியன்று; திருமலை யாத்திரையிலே அந்த தேஹ பலத்தை உபயோகப்படுத்துவது நன்று என்பது இப்பாட்டின் முழுநோக்கு.

கிறியெனநினைமின் கீழ்மைசெய்யாதே *
உறியமர்வெண்ணெய் உண்டவன்கோயில் *
மறியொடுபிணைசேர் மாலிருஞ்சோலை *
நெறிபடவதுவே நினைவதுநலமே.

கீழ்மை செய் யாதே	இழிவான செயல்களைச் செய்யாமல்	கோயில்	ஆலயமாய்
கிறி என	(இப்போது நான் சொல்லு கிறதை)நல்லபரபரமென்று	மறியொடு பிணை சேர்	தம் குட்டிகளோடுகூட மான் பேடைகள் சேர்ந்து வாழப்பெற்ற
நினைமின்	நினைபுகோள் : (அது யாதெனில்)	மாலிருஞ்சோலை	திருமலையினுடைய
உறி அமர்	உறிகளிலே அமைந்துவைத்த	நெறி	வழியிலே
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	பட	செல்லவேணுமென்கிற
உண்டவன்	அழுது செய்த கண்ண பிரானுடைய	அதுவே நினைவது நலம்	அந்த நினைவு ஒன்றையே நினைப்பது நல்லது.

*** திருமலைக்குப் போகிற மார்க்கமுண்டே, அதனைச் சிந்திப்பது தானும் போது மென்கிறார். பூத்குருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்துத் தன்னுடைய ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யாதி குணதீசயங்களைக் காட்டியருளின பெருமான்தானே பிற்பட்டவர்களும் இழுவாமெனக்காக இப் போது திருமலையில் நித்யஸந்திதி பண்ணியிராநின்றானென்பது இரண்டாமடியின் கருத்து. விஷயந்தா ப்ராவண்யத்திலே நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரை வழி யிலே நெஞ்சைச் செலுத்துங்கோள் என்றாயிற்று.

சுற்றடியில் நெறிபட என்பதை ஒரு முழுச் சொல்லாகக் கொண்டு ‘நன்றாக’ என்றும் பொருள் கொள்வர்: திருமாலிருஞ் சோலையை நன்றாகச் சிந்திப்பது நலம் என்றவாறு.

நலமெனநினைமின் நாகமுந்தாதே *
நிலமுனமிடந்தான் நீடுறைகோயில் *
மலமறுமதிசேர் மாலிருஞ்சோலை *
வலமுறையெய்தி மருவுதல்வலமே.

7

சாகு அழுந் தாதே	நாகத்தில் அழுந்த நினையா மல்	நீடு உறை கோயில்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
நலம் என நினை மின்	(இவ்வுபதேசத்தை)நன்மை பென்று நெஞ்சிற் கொள்ளுங்கள்; (அதா வது)	மலம் அறுமதி சேர்	ஸங்கிதியாய், களங்கமற்ற சந்திரன் சேரு மிடமான
முனம் நிலம்	முற்காலத்தில் பூமியை	மாலிருஞ் சோலை	திருமலையை
இடந்தான்	வராஹ ரூபியாகி இடந் தெடுத்துவந்தபெருமான்	வலம் முறை எய்தி.	அதுகலமான முறையிலே கிட்டி.
		மருவுதலே வலம்	பொருத்துவதே உறுதியானது.

*** “யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா” என்கிறபடியே எம்பெருமானோடு கூடியிருப்பது சுவர்க்கம்; அவனைப் பிரிந்திருப்பது நாகம் என்பது பக்தர் களின் வலித்தாந்தமாதலால் இங்கு நாகமுந்தாதே யென்றது எம்பெருமானைப் பிரிந்திருக்கை யன்றிக்கே என்றபடி..

வலஞ்செய்துவைகல் வலங்கழியாதே *
வலஞ்செய்யும் ஆயமாயவன் கோயில் *
வலஞ்செய்யும்வானோர் மாலிருஞ்சோலை *
வலஞ்செய்துநாளும் மருவுதல்வழக்கே.

வலம் செய்து	{	கரணங்களுக்கு (வலிமை	கோயில்	கோயிலாகி
வைகல்		யுண்டாக்கிக் கொண்டு	வானோர் வலம்	நித்யஸூரிகளும் வந்து பிர
		எப்போதும்	செய்யும்	தகவிணம் செய்யுநிட
வலம் கழியாதே	{	அந்த வலிமையை வீணாகப்	மாலிருஞ்சோலை	திருமலை விஷயத்தில் [மான
		பாழ்படுத்தாமல்,—		
வலம் செய்யும்	{	(நமக்கு) நன்மையையே	வலம் செய்து	பிரதகவிணம் முதலிய அது
		செய்தருளாதின்ற	நாளும்	கூலவருத்திகளைச் செய்து
ஆயன்		கோபாலகிருஷ்ணானுன	மருவுதல்	நாடோறும்
மாயவன்		மாயவனுடைய	வழக்கு	பொருந்தியிருப்பது
				யுந்தம்.

*** கண்டவற்றையும் தின்று தேஹத்திற்கு வலிமையை ஸம்பாதித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜனங்களே! அந்த வலிமையை ஸ்வரூபத்திற்குத் தகாத விஷயங்களிலே செலுத்திப் பாழ்படுத்தாமல் திருமலையைப் பிரதகவிணஞ் செய்வதாகிற நற்செயலிலே உபபோகித்து வாழுங்கோ னென்கிறார்.

வலஞ்செய்யும் வானோர்—பெருமாள் காட்டுக் கெழுந்தருளுகிறபோது திருவயோத்திய லுள்ளாரடங்கலும் பின்தொடர்ந்தாப்போலே பராத்பான் இங்கே யெழுந்தருள், நித்ய முக்தர் களுந் கூடவந்து வலஞ் செய்வர்களாயிற்று.

வழக்கெனநினைமின் வல்வினைமூழ்காது *
அழக்கொடியட்டான் அமாபெருங்கோயில்*
மழக்களிற்றினம்சேர் மாலிருஞ்சோலை *
தொழக்கருதுவதே துணிவதுருதே

வல் வினை	கொடிய பாலங்களிலே	பெரு கோயில்	பெரிய ஸங்கிதியாய்,
மூழ்காது	அழுந்தாமல்	மழ களிது	{
வழக்கு என	{	இனம் சேர்	
வினைமின்		(இவ் வுபதேசத்தை)நியாய	மாலிருஞ்சோலை
	மென்று கொள்ளுங்கள்;		திருமலையை
அழம் கொடி	{	தொழக்கருதுவது	வணங்க வேணுமென்று
		பேய்ச்சியாகிற பெண்ணை	
அட்டான்	[கூதனையை]	துணிவதே	திடமரன் அத்தவஸாயங்
அமா	முடித்தருளின பெருமான்	ருது	கொள்வதே
	எழுந்தருளியிருக்கிற		சிறந்த வுபாயம்.

*** திருமலையைத் தொழவேணுமென்கிற திண்ணிய அத்தவஸாயங் கொள்ளு மத்தனையே போதுமென்கிறார்.

மழக்களிற்றினஞ்சேர் என்றவிடத்து ஒரு ரஸோக்தி அருளிச் செய்வார் நம்பிள்ளை:—
“சகஷணோபேதமா யிருப்பதொரு ஆனை கின்றவிடத்தே ஆயிர மானைகள் வந்து சேராநிற்கும்.

அங்கு நிற்கிறதோ சோலைமழை என்று. திருமங்கையாழ்வார் அழகரை “சோமழலை களிநே!” என விளித்தார். தென்னாளுயி! என்று தெற்குத் திருமலையில் நிற்கிற யானையே! என்றும் விளித்தார்; அப்படிப்பட்ட யானையினருக்கே மழக்களிற்றினம் சேர்வது விபப்பன்று என்று காட்டியவராவது.

சூதென்றுகளவும் சூதும்செய்யாதே *
வேதமுன்விரித்தான் விரும்பியகோயில் *
மாதுறுமயில்சேர் மாலிருஞ்சோலை *
போதவிழ்மலையே புகுவதுபொருளே.

10

சூது என்று களவும் சூதும் செய்யாதே முன் வேதம்	உடையமென்றெண்ணி களவையும் சூதையும் செய்ய நினைக்காமல்— முற்காலத்தில் வேதங்களை (கிதை முதலியவற்றால்) விவரித்தருளின பெரு மான்	கோயில் மாது உறுமயில் சேர் மாலிருஞ்சோலை	கோயிலாய் பேடையோடு கூடின ஆண் மயில்கள் சேர்ந்துவாழும் பெற்ற மாலிருஞ்சோலை யென்கிற
விரித்தான் விரும்பிய	{ விரும்பி யெழுந்தருளியிரு க்கு மிடமான	போது அவிழ் மலை புகுவதே பொருள்	{ புஷ்பங்கள் விகலிக்கிற திருமலையில் சென்று சேர்வதே புருஷார்த்தம்.

***—முதலடிக்கு இரண்டுவகையான அர்த்த நிர்வாஹ முண்டு—அற நூற்களில் சூதும் களவும் கூடாதென்று க்ஷேத்திரத்திருக்கையாலே அதனை யடியொற்றி ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்கிறார்; சூது களவு முதலிய தீய செயல்களாலே வீண்போது போக்காமல் திருமலை நிலை சென்று புகுங்கோள்—என்பதாக ஒரு நிர்வாஹம்.

இனி, களவாவது—எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டதான ஆத்ம வஸ்துவைத் தன்ன தென்றிருக்கை. அதாவது—விவேகியாயிருப்பானொருவன் ‘நச்வர சேஷமான ஆத்மாவண்டு, ஸர்வ சேஷிபான ஈச்வரனுண்டு, புண்யபாப வகுப்பு உண்டு, பரஸோகமுண்டு’ என்றிப்படி நூற் பொருள்களை யெடுத்துரைத்தால் மாயச் சொற்களாலே ‘இவை யொன்று மில்லை’ என்று அவன் தானே கையெழுத்திடும்படி அவனை மயக்கி மிக்க நாஸ்திகனாக்கித் தன் வகுப்பில் ஓணக்கிக்கொள்ளுகை. ஆகிய இவ்விரண்டையும் செய்து கெட்டுப்போகாமல்.....என்பது உற்றொரு நிர்வாஹம். இதை நிர்வாஹ பேதமாகக் கொள்ளாமல் ஸ்வரபதேசப் பொருளாகவும் கொள்ளலாம்.

10

பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன் புகழ்மேல் *
மருளில்வண்குருகூர் வண்சடகோபன் *
தெருள்கொள்ளச் சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்து *
அருளுடையவன் தான் அனைவிக்கும்முடித்தே.

பொருள் என்று உலகம் படைத்தவன் கழ்மேல் ருள் இல் வண்குருகூர் தெருள்கொள்ள	{ (ஒருகாளாகிலும்) பிரயோ ஜனப்படுமென்று கருதி இவ்வுலகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தபெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களில் அஜ்ஞானமில்லாத வண்குருகூர் வண்சடகோபன்—; (சேதநர்க்குத்) தெளிந்த ஞான முண்டாகுமாறு	சொன்ன ஓர் ஆயிரத்துள் இ பத்து முடித்து அருள் உடைய வன் தான் அனைவிக்கும்	அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசரங்களுள் இப்பதிகம் ஸம்ஸாரபந்தத்தைப்போக்கி பாமதயாளுவான எம்பெரு மானது திருவடிகளில் சேர்விக்கும்.
---	---	---	---

***—இப்பதிகந்தானே ஸம்ஸார பந்தத்தை யறுத்துப் பரமகருணிகளுள் எப்பெருமானது திருவடிகளில் கொண்டு சேர்க்குமென்று பயனுரைத்தவாறு. இப்பதிகத்தை அது ஸந்திப்பவர்களை எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து கைக்கொள்வன் என்பது தேர்ந்தகருத்து.

புகழ்மேல் மருள் இல்—எம்பெருமானது திருக்கல்யாண குணங்களில் ஸந்தேஹம் விபர்யயம், மறப்பு முதலானவை யில்லாதவர் என்றபடி. *மயர்வற மதிநல மருள்பெற்ற வராதலால் இங்ஙனஞ் சொல்லத்தகுமென்க.

திருவாய்மொழி மூன்றும்பத்து—மூன்றாம் திருவாய்மொழி— ஒழிவில்காலம்

அவதாரிகை.—எம்பெருமான் திருவேங்கட மலையில் நின்றருளுகிறபடியைக் காட்டி யருளக் கண்ட ஆழ்வார் அத்திருமலையப்பன் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளுஞ் செய்யவேணுமென்று பாரிக்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி *
வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும்நாம் *
தெழிசூலருவித் திருவேங்கடத்து *
எழில்கொள்சோதி எந்தைதந்தைதந்தைக்கே.

தெழி சூல் அருவி	{ கம்பிசமான ஓசையை டைய அருவிகள் பொருள் தின	ஒழிவு இல் காலம் எல்லாம் உடன் ஆய்	{ ஒய்வில்லாத காலம் முழுவதும் கூடவேயிருந்து ஸகல அவஸ்தைகளிலும் பிரியாது நின்ற குற்றமற்ற கைங்கரியங்களை பண்ணக்கடவோம்.
திருவேங்கடத்து எழில்கொள் சோதி	{ திருவேங்கடமலையில் நிறம்பெற்ற தேஜஸ்ஸையுடைய எமது குலநாதனை பெரு மான்னுக்கு ; அடியோம்	மன்னி வழு இலா அடிமை செய்யவேண் டும்	
எந்தை தந்தை தந்தைக்கு நாம்			

*** திருவேங்கடமுடையானுக்கு எல்லாவடிமைகளும் செய்யப்பெறவேணுமென்று மனோரதிக்கிறார். பின்னடிகளை மூன்றே அந்நவதித்துக்கொண்டு பிறகு மூன்னடிகளை அந்நவதித்துக்கொள்வது. “காலமெல்லாம் அடிமை செய்யவேண்டும்” என்றானே போதுமாயிருக்க, ஒழிவில் காலமெல்லாம் என்று விசேஷித்துக் கூறினதற்குச் சில ஆசாரியர்கள் ஒரு விசேஷார்த்தம் கூறுவார்களாம்; அதாவது—இனிமேல் வரும் காலங்களில் மாத்நிரம் கைங்கரியம் செய்ய விரும்புகிறார்களால்; கீழ்க்கழிந்த காலங்களிலும் கைங்கரியம் செய்யவிரும்புகிறார் என்று. இதுபொருள் ஸோக்தியாம்.

எந்தைதந்தைதந்தை தந்தைதந்தைக்கும்
மூன்றை * வானவர்வானவர்கோடுமே *
சின்னுபூமகிழும் திருவேங்கடத்து *
அந்தமிடபுகழ்க் காரெழிலுண்ணலே.

வானவர் வானவர் கோடுமே	{ நித்யஸூரிகள் தங்களில் தலைவரான வேளை முதலியாரோடு கூட தூவின	அந்தம் இல் புகழ்	{ முடிவில்லாத புகழுடையவ னும் நீலநிறத்தழகுடையது மான எம்பெருமான்
சின்னு பூ மகிழும் திருவேங்க டத்து	{ புஷ்பங்கள் செவ்வி குன்றுதிருக்கப் பெற்ற திருமலையில்	அண்ணல் எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் மூன்றை	{ எம் குலநாதன்.

* * *—திருநாட்டிலே சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வதன்றோ எல்லார்க்கும் ஸ்வரூபம்; அப்படியிருக்க, நீர் இந்நிலத்தில் திருமலையிலே அடிமை செய்ய விரும்புவது என்? என்ன; திருநாட்டிலுள்ள நித்தியமுக்தர்களுங்கூட இத்திருமலையிலே வந்து அடிமைசெய்யப் பக் காண்கையாலே நானும் இங்கே அடிமைசெய்யக் குறையென்? என்கிறார். 2

அண்ணல்மாயன் அணிகொள்செந்தாமரைக்
கண்ணன் * செங்கனியாய்க்கருமாணிக்கம் *
தெண்ணிறைச்சுனைநீர்த் திருவேங்கடத்து *
எண்ணில்தொல்புகழ் வானவரிசனே. 3

அணி கொள்	அழகு பொருந்திய	தென் னிறை	தெனியையும்	நிறைவையு
		சுனைநீர்	முடைய சுனைநீர்	பொருந்திய
செம் தாமரை	செந்தாமரை மலர் போன்ற	திருவேங்கடத்து	திருமலையில்	
கண்ணன்	திருகண்களை யுடையவ	என்ன இவ் தொல்	எண்ணிறந்த நித்தியகல்யாண	
	னும்	புகழ்	குணங்களை யுடையவனும்	
செம் கனியாய்	சிவந்த கனியைபோன்ற அத	வானவர் ஈசன்	நித்தியஸுலிரிகட்குத் தலைவ	
	ரத்தை யுடையவனும்		னுமான எம்பெருமான்	
கரு மாணிக்கம்	நில ரத்னம் போல் திரு	அண்ணல்	நமக்கு ஸ்வாமிபு	
	மேனி விளக்கத்தை	மாயன்	ஆச்சரிய செஷ்டசங்களை	
	யுடையவனும்		யுடையனுமானவன்.	

* * *—ஆழ்வீர்! திருமலையில் அடிமை செய்யவேண்டுமென்று நீர் பாரிக்கின்றீர்; இஃது உமக்கு வாய்க்குமோ வென்ன; எண்ணிறந்த நித்ய லிபித்த புருஷர்களுள்லார்க்கும் தன்னை அதுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறானெரு பாமோபகாரகனல்லவோ அவன்; அவன் வன் நமக்கும் தன்னைத் தந்தருளுமென்கிறார்.

[எம்பெருமான் ஸ்வாநுபவத்தை நமக்குத் தந்தருள்வன் என்பது இப்பாகரத்தில் கூறப் பட்டிருக்கவில்லையே என்னவேண்டா; எண்ணில் தொல்புகழ் வானவரிசனே என்ற சுற்றடியில் இக்கருத்து உறைந்து நிற்கும். நமக்குத் தந்தருளாதொழிந்தானாகில் தொல்புகழுடைமை தேறுமோ என்றவாறு.] 3

ஈசன்வானவர்க்கென்பன் என்றால் * அது
தேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு? *
நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லையே * என்கண்
பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே. 4

வானவர்க்கு	நித்தியஸுலிரிகளுக்கு	பாசம் வைத்த	ஆசாபாசத்தை வைத்தரு
ஈசன்	தலைவன்		ளிய
என்பன்	என்று சொல்லுவேன்;	பாம் சுடர்	கிரவதிகழ்யோதிர்மய திவ்ய
என்றால்	இப்படிச்சொன்னால்	சோதிக்கு	மங்களவிக்ரஹயுக்தனை
நீசனேன்		திரு வேங்கடத்	திருவேங்கடமுடையா
நிறைவு ஒன்	கடைகெட்டவனும் குண	தானுக்கு	னுக்கு
றும் இலேன்	பூர்த்தியற்றவனுமான	அது தேசமோ	நான் சொன்னவது ஒரு
என்கண்	என் விஷயத்தில்		பெருமையோ?

* * *—‘எண்ணில் தொல்புகழ்வானவரிசன்’ என்று கீழ்ப்பாட்டில் நித்தியஸுலிரிகளுக்குத் தன்னை அதுபவிக்கக் கொடுத்தானென்பதை ஒரேற்றமாக அருளிச்செய்தார்; மிகவும் நீசனை என்பக்கல்லே பாசம்வைத்திருக்குமப் பெருமானுக்கு அது ஒர் ஏற்றமோ என்கிறாரிப்பாட்டில்.

என்கண்பாசம்வைத்த என்பதற்கு வேறுவகையாகவும் பொருளுரைப்பர்; தன் விஷயமான பாசத்தை என்பக்கல்லே [எனக்கு] உண்டாக்கின என்று. 4

சோதிபாகி எல்லாவுலகும்தொழும்*
ஆதிபூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ? *
வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை*
திதில்சீர்த் திருவேங்கடத்தானையே.

5

வேதியர் முழு வேதத்து அமுதத்தை	{ வைதிகர்களால் ஒதப் படு கிற ஸகல வேதங்களி லும் பாம போக்யனாக பாதிபாதிக்கப்படுவனும்	சோதி ஆகி எல்லா உலகும் தொழும்	{ சோதிமயமான திருமேனி பையுடையனாய் உலகத்தவர்க ளெல்லாரா லும் தொழப்படுவனாய்
திது இல் சீர்	{ திது ஒன்று மில்லாத திருக் குணங்களைபுடையனுமான	ஆதி மூர்த்தி என்றால்	{ ஸகலஜகத்காரண பூதனை ஸர்வேச்வரன் (இவன்) என்றுநான் சொன்னால் அது ஒரு பெருமை யாகுமோ?
திரு வேங்கடத் தானே	{ திருமலையப்பனைக் குறித்து,	அளவு அருமோ	

* * *—நீசனான எனக்குத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வம் ஒரேந்
றமோ வென்றார் சிதம்பாட்டில்; என்னிலும் தாழ்ந்தவர்களைத் தேடிப்பெறமாட்டாதேயிருக்கிறவ
னுக்கு, எனக்குத் தன்னைத் தந்தானென்கிற விதுதான் ஓர் ஏற்றமோவென்கிறாரிப்பாட்டில். 5

வேங்கடங்கள் மெய்ம்மேல்வினைமுற்றவும்*
தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவேசெய்வார்*
வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்ன
லாங்கடமை*, அதுசுமந்தார்கட்கே.

6

வேங்கடத்து	{ திருமலையிலே	(ஆகிய)
உறைவார்க்கு	{ கீத்யவாஸஞ் செய்தருளு கிற பெருமானுக்கு	முற்றவும் வேம்
நமஎன்னல் ஆம் கடமை அது	{ நம: என்று சொல்லுவதா கிற அந்தக் கடமையை	{ ஸகலபாபங்களும் வெந்துபோயின வென்னும் படி அழிந்துவிடும்; (இப்படிபாவங்கள் தொலையவே)
சுமந்தார்கட்கு	{ வஹிக்கின்றவர்களுக்கு அனுபவித்தே தீர்க்கவேண் டிய (பூர்வக்ருத) பாபங்க ளும்	தாங்கள் அடியவர்களான தாங்கள்
கடங்கள்	{ (பாக்குகிவாஸநையாலே) இனி வினையக்கூடிய பாவங்களும்	தங்கட்கு நல் லனவே
மேல் வினை		{ தங்கள் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுதியானவற்றையே [கைங்கரியங்களையே] செய்வார் செய்யப்பெறுவர்கள்.

* * *—இப்பதிகத்தில் முதற்பாட்டில் கைங்கரியம் பிரஸ்தாவிக்கப்பட்டது; (அதன்
மேல் நான்கு பாசாங்கள் ப்ராஸங்கிகங்கள்.) முதற்பாட்டோடு இப்பாட்டிற்கு ஸங்கதி கொள்ள
லாம். பிரதிபந்தகங்களான கருமங்கள் பல கிடக்க அடிமை செய்வது எங்கனே ஸாத்யம்?
என்று சங்கைபிறக்க, அடிமை செய்வோமென்று இசையவே அவை தானே தொலையுமென்கி
றாரிப்பாட்டில்.

“நமோ வென்னல்” என்கிறபாடம் பெரியோர் வழங்குமதன்று. ‘நம வென்னல்’
என்றேகொள்க. “இராமாதுசாய நமவென்று” என்ற ஆர்த்திப் பிரபந்த ஸ்ரீஸூக்தியும் காணத்
தக்கது. என்னலாங்கடமையது—என்கிற ஸஃலபமான உபாயத்தை என்றபடி. சுமந்தார்கட்கு
என்றது எம்பெருமானுடைய அபிப்பிராயத்தாலாம். பக்தர்களின் வாக்கில் நம: என்கிற ஒருசிறிய
சொல் வந்தாலும் இதை மலையாக நினைப்பனும் எம்பெருமான்! 6

சுமந்துமாமலர் நீர்கடர் தூபம் கொண்டு *
அமர்ந்துவானவர் வானவர்கோனோடும் *
நமன்றெழும் திருவேங்கடம்நங்கட்கு *
சுமன்கொள்வீடுதரும் தடங்குன்றமே.

7

மா	சிறந்த	அமர்ந்து	அகநய பாயோஜனராய்
மலர்	புஷ்பங்களையும்	நமன்று	வணங்கி
நீர்	நீர்த்தத்தையும்	எழும்	உஜ்ஜீவிக்குமிடமான
சுடர்	தீபத்தையும்	திருவேங்கடம்	திருவேங்கடமென்கிற
தூபம்	தூபத்தையும்	தட்குன்றமே	பெரிய திருமலையே
சுமந்து கொண்டு	ஏந்திக்கொண்டு	நங்கட்கு	நமக்கு
வானவர்	தேவர்கள்	சுமன்கொள்வீடு	பரமஸாரம்யாபத்தி ரூப
வானவர்கோ	தங்கள் டிலைவனோடுகூட	தரும்	மான மோகஷத்தை
னோடும்			அளிக்கும்.

* * * — நமக்கு அபேஷிதமான அடிமைகளெல்லாம் பெறுதற்குத் திருவேங்கடமுடை யானை ஆச்சரியக்க வேண்டுவதில்லை, திருமலையின் ஆசாயணமே போதுமென்கிறார். வானவர் வானவர்கோனோடும் மாமலர் நீர்கடர் தூபம் சுமந்துகொண்டு அமர்ந்து எழும் திருவேங்கடம் தடங்குன்றம்நங்கட்குச்சுமன்கொள்வீடுதரும் — என்று அந்வயகாமம். * பரமம்ஸாரம்யமுபைதி* என்கிற உபரிவத்தை நோக்கிச் 'சுமன்கொள்வீடு' என்றது. 7

குன்றமேந்திக் குளிர்மழைகாத்தவன் *
அன்றுளால் அளந்தபிரான் * பரன்
சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலை*
ஒன்றுமேதொழ நம்வினையோயுமே.

8

குன்றம் ஏந்தி	(கோவர்த்தன) மலையைக்	பரன்	எம்பெருமான்
குளிர் மழை	குடையாகத் தாங்கிவின்று	சென்று சேர்	வந்து சேர்ந்தவிடமான
காத்தவன்	குளிர்த பெருமழையை	திருவேங்கடம்	திருமலை யொன்றை மாத்
அன்று	தடுத்தவனும்	மாமலைஒன்றுமே	திரமே
ஞாலம் அளந்த	முன்பொருகாலத்தில்	தொழ	தொழப்பெறில்
பிரான்	உலகங்களை யளந்த பிரபுவு	நம் வினை	நமது வினைகள் யாவும்
	மாகிய	ஒயும்	தொலைந்திடும்.

* * * — எம்பெருமானுக்கும் பரமப்ராயமான திருமலையான் நமக்கும் பரமப்ராயம்; அது நமக்கு ஒரு பலனை யளிக்கவேணுமென்பதில்லை; ஒரு பலனையும் தாராதொழியினும் அதுவே நமக்கு பராயமாகக் கடவது — என்கிறார். 8

ஒயும்மூப்புப் பிறப்பிற் பூப்பிணி*
வீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்
தாயன் * நாள்மலராம் அடித்தாமரை*
வாயுள்ளும்மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கே.

9

திருவேங்	திருமலையில் வாழ்கிற ஸ்ரீ	ஒயும் மூப்பு	ஒய்வை வினைக்கின்ற கிழத்
கடத்துஆயன்	கிருஷ்ணன்	பிறப்பு	தனமென்ன
தாமரை நாள்	அப்போதலர்ந்த செந்தா	இறப்பு	பிறவியென்ன
மலர் ஆம்	மரைப் பூப்போன்ற	பிணி	மாணமென்ன
அடி	திருவடிகளை		வியாதியென்ன
வாய் உள்ளும்	லாக்கினுள்ளும்	வீயும் ஆறு	(ஆகிய இவை)
மனத்துள்ளும்	கெஞ்சினுள்ளும் [கருக்கு]	செய்வான்	தொலையும் வகை
வைப்பார்கட்கு	வைத்துக்கொள்பவர்		செய்தருள்வான்.

* * *—திருமலையொன்றே நம் வினை ஓய்வதற்குப் பேரதுமென்றார் கீழ் அந்தத்திருமலையானும் பூர்த்தியாக வேணுமென்பதில்லை, அதில் ஏகதேசமே பேரதுமென்கிற ரீப்பாட்டில். இங்கு ஏகதேச மென்கிற வார்த்தையினால் கினைக்கிறது திருமலையப்பர்; திருமலையில் ஸம்பந்தத்தைப்பற்றி யாயிற்று பூரிவாஸனும் உதேச்சயனாவது. திருமலையப்பர் 'வடமா மலையுச்சியை' என்று பூரிவாஸனைத் திருமலையின் ஏகதேசமாகவே கூறினர். 9

வைத்தநான்வரை எல்லேகுறுகிச்சென்று*

எய்த்தினைப்பதன்முன்னம் அடைமினே*

பைத்தபாம்பணையான் திருவேங்கடம்*

மொய்த்தசோலை மொய்பூந்தடந்தாழ்வரே.

10

வைத்த	(பாகவதர்களை!)	சென்று	(திருமலையை நோக்கிச்)
நான்	(உங்களுக்குச்) சங்கற்பித்து	சென்று	சென்று
வரை	வைத்த	பைத்த பாம்பு	படமெடுத்த ஆகிசேஷனைப்
எல்லை	ஆபுட்காலத்தினுடைய	அணையான்	படுக்கையாகக் கொண்ட
குறுகி	அளவான்	திரு வேங்கடம்	பெருமானது
எய்த்து இளைப்ப	எல்லையானது	மொய்த்தசோலை	(அத்) திருமலையில்
தன் முன்னம்	அணுகி	மொய் பூ தடம்	நெருங்கின சோலைகளும்
	(அதனால் நீங்கள்) மிகவும்	தாழ்வர்	நெருங்கின புஷ்கரிணிகளும்
	தளர்ச்சியடைவதற்கு	அடைமின்	முள்ள
	முன்னே,		திருத்தாழ்வரையை
			அடையுங்கள்.

* * *—பரம போக்யமான திருமலையையே பரம ப்ராப்யமாகப் பற்றுக்கொண்டு பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறார். எம்பெருமான் சேதங்களுக்குச் காணாகவே பாங்களைக் கொடுத்து ஆயுளையும் அருளுகிறான்; இவை எதற்காகவென்னில், திருமலை முதலான திருப்பதிகளிலே சென்று வழிபாடு செய்வதற்காகவேயன்றி வேறொரு காரியத்திற்காகவன்று. ஆயினும், உலகர் உடலில் வலிவுள்ள காலங்களில் விஷபாந்தரங்களிலே மண்டிக்கிடந்து, திவ்யதேசவழிபாடுகளைப் பற்றிப் போகப்போகப் பார்த்துக்கொள்ளொம் என்று பதற்றமற்று ஆறியிருந்துவிடுகிறார்கள்; பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே பலவகைகளிலும் தளர்ச்சிவந்து சேர்கின்றது; அப்போது திவ்யதேச வழிபாட்டை நெஞ்சிலும் கினைக்கப் பரஸத்தியில்லையாகிறது. அங்ஙனம் ஆகாமே திருமலையைப் பணிமின் என்றாாயிற்று.

எம்பெருமானுக்குப் பரமபோக்யமான சயனமாகத் திருவனந்தாழ்வான் இருக்கவும் அவனையும் விட்டுத் திருமலையில் வாஸம் மிகவும் ருசித்தது என்பதை மூன்றாமடி காட்டும். 10

தாள்பரப்பி மண்தாவியவீச்சனை*

கீள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்*

கேழிலாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர்*

வாழ்வர்வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழவே.

11

தாள் பரப்பி	திருவடியை விரித்து	கேழ் இல்	ஒப்பற்றதான
மண் தாவிய	{ பூமியையெல்லாம் அளந்து	ஆயிரத்து	ஆயிரத்தில்
	கொண்ட	இப் பத்தும்	இத்திருவாய்மொழியை
நசனை	எம்பெருமானைக் குறித்து	வல்லவர்	ஒதவல்லவர்கள்
கீள் பொழில்	உயர்ந்த சோலைகளையுடைய	ஞாலம் புகழ	{ உலகம் யாவும் கொண்டா
குருகூர்	திருக்குருகூரில் (அவத	வாழ்வு எய்தி	டும்படி
சடகோபன்	ஆழ்வார் [ரித்த]	(அந்த வாழ்ச்சி	வாழ்ச்சிபெற்று
சொல்	அருளிச்செய்த	வாழ்வர்	ஒருகாரும் குன்றாமே)
			விளங்குவர்.

* * * இத் திருவாய்மொழியை ஒதவல்லவர்கள் உலகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான வாழ்ச்சியைப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகின்றார். 11

திருவாய்மொழி—நாலாம்பத்து—பத்தாந்திருவாய்மொழி—
ஒன்றுந்தேவும்

அவதாரிகை:—ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய பாதவத்தை முதலிச்சிறது இத்திருவாய்மொழி. திருக்குருகர் விஷயமான பதிகம் இது.

உலகத்தில் பலர் பல சாஸ்தாங்களை யும் கற்றுவைத்தும் 'பாதத்துவ மின்னது' என்று துணியமாட்டாமல் கண்ட தெய்வங்களின் காலிலும் குனிசின்ருர்கள்; நம் எம்பெருமானுடைய திருவடிஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் எத்தனையேனும் கல்வி யறிவு இல்லாதவர்களா யிருந்தாலுங் கூட தேவதாந்தரங்களை அடுப்பிடுகல்லாக நினைத்திருப்பார்கள்; இதற்குக் காரணம்—பரம நானுனிகாரன நம்மாழ்வார் *ஒன்றுந்தேவு மென்கிற இத்திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்து வைத்ததேயாம்—என்று எம்பார் அருளிச் செய்வராம்.

ஒன்றுந்தேவுமுலகுமுயிரும்மற்றும் யாதுமில்லா
வன்று * நான்முகன் தன்னொடு தேவநலகோடுபிர்படைத்தான் *
குன்றம்போல்மணிமாடநீடு திருக்குருகூரதனுள் *
நின்றவாதிப்பிரான் நிற்க மறறைத்தெய்வம்நாடுதிரே.

1

தேவும்	தேவர்களும்	படைத்தான்	படைத்தவனும்
உலகும்	அவர்களுக்கிருப்பிடமான	நின்ற	சாஸ்தாங்களில் நிலைத்தி
உயிரும்	உலகங்களும்	ஆதி பிரான்	ருப்பவனுமான
மற்றும் யாதும்	மனிதர் முதலிய பிராணி	குன்றம் போல்	ஆதிகாதனைன்னும் எம்
ஒன்றும் இல்லா	களும்	மணி மாடம்நீடு	பெருமான்
அன்று	மற்றுமுள்ள எல்லாமும்	திரு குருகூர்	மலைபோன்ற திருமானிகை
நான்முகன் தன்	சிறிது மில்லாத அந்த	அதனுள்	கள் உயர்ந்திருக்கப்பெற்ற
னொடு	ஊழியக் காலத்தில்	நிற்க	திருநகரிலே
தேவர்	பிரமணையும்	மற்றை தெய்வம்	காட்கி தந்துகொண்டிருக்
உலகு	தேவதைகளையும்	நாடுதிரே ஏ	கும்போது
உயிர்	உலகங்களையும்		வேறு தெய்வங்களை
	பிராணிகளையும்		தேடியோடுகின்றீர்களே !

* * *—ஸகலஜகத்காரணபூதனை ஸர்வேச்வரன் திருநகரிலே எளியனாய்க் காட்கித்தருளா நிற்க, வேறு தெய்வத்தைத் தேடி யோடுகிறீர்களே! இது என்ன அறிவு கேடு என்று வெறுக்கிறார். எம்பெருமானுடைய ஜகத்காரணத்வத்தை முதலிப்பன முன்னடிகள்.

திருக்குருகூர்—இது பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டில் ஒன்று; ஆழ்வார்திருநகரியென வழங்கப்படுமது. [குருகாபுரீ] என்பது வடமொழிவழக்கு.

1

நாடிநீர்வணங்கும்தெய்வமும் உம்மையும்முன்படைத்தான்*
வீடிஸ்சீர்புகழாதிப்பிரான் அவன்மேவிபுறைகோயில்*
மாடமானிகைசூழந்தழகாய திருக்குருகூரதனை *
பாடியாடிப்பரவிச்சென்மின்கள் பல்லுலகீர்பரந்தே.

2

பல் உலகீர்	பலவகைப்பட்ட உலகர்களே	ஆதி பிரான்	} ஆதிகாதன் விரும்பியெழுந் தருளி யிருக்குமிடமான
நீர்	நீங்கள்	அவன் மேவி	
நாடி	தேடி	உறைகோயில்	} மாடம் மாளிகை
வணங்கும்	வணங்கும்படியாயுள்ள	சூழ்ந்து அழகு	
தெய்வமும்	தேவதைகளையும்	ஆய திரு குரு	} மாடமாளிகைகளால் சூழப் பட்டு அழகு வாய்ந்த திரு நகரியை
உம்மையும்	உங்களையும்	கூர் அதனை	
முன்படைத்தான்	முன்னம் படைத்தவனும்	பாடி ஆடி	} பாடுதலும் ஆடுதலும் செய்து கொண்டு
விடு இல் சீர்	{ நித்யவலித்தங்களான திருக் குணங்களாலுண்டான	பாவி	
புகழ்		பாந்துசெல்மின்	} துதித்து எல்லா விடத்திலும் பாவி நடவுங்கள்.
	புகழையுடையனுமான	கள்	

* * *—உலகர்களே! நீங்கள் எந்த தெய்வங்களைப் பணிகின்றீர்களோ, அந்த தெய்வங்
களோடு உங்களோடு ஒரு வாசியில்லை; நீங்கள் எப்படி கார்ப்பூதர்களோ அப்படியே அவர்களும்
கார்ப்பூதர்களேயல்லது காரணபூதர்களல்ல; ஆகையாலே, அவர்களை நீங்கள் ஆசாயிப்பதுபோல
உங்களையும் அவர்கள் ஆசாயிக்கலாம். உங்களைக்காட்டிலும் அவர்களுக்குச் சிறிது ஞானமும்,
சக்தியும் ஏறியிருக்கிறது என்கிற இவ்வளவேயல்லது வேறொரு வாசியில்லைகூட; உங்களோடு
அவர்களோடு வாசியற அனைவர்க்கும் காரணபூதனான ஸ்ரீமந் நாராயணன் காட்சி தந்தருளிட
மாகிய திருநகரியைப் பணியுங்கோ என்கிறார். 2

பரந்ததெய்வமும் பல்லுலகும்படைத்து அன்றுடனே விழுங்கி *
கரந்துமிழ்ந்துகடந்திடந்ததுகண்டும் தெளியகில்லீர் *
சீரங்களாலமரர்வணங்கும் திருக்குருகூரதனுள் *
பரந்திறமன்றிப்பல்லுலகீர்! தெய்வம்மற்றில்லைபேசுமினே. 3

பரந்த	விஸ்தீர்ணமான	தெளிய கில்லீர்	தெளியமாட்டாத
தெய்வமும்	தேவதா வர்க்கங்களையும்		
பல் உலகும்	{ (அவர்களுக்குப்) பல உல கங்களையும்	பல் உலகீர்	{ பலவகைப்பட்ட உலகத்தவர் களே!
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்தும்,	அமரர்	தேவர்கள்
அன்று	பிரளயம் வந்த காலத்திலே	சீரங்களால் வண ங்கும்	{ தலைபால் வணங்கப் பெற்ற
உடனேவிழுங்கி	{ எல்லாவற்றையும் ஒரு சீர விழுங்கி	திருக்குருகூர் அத னுள்	{ திருநகரியில் எழுந்தருளி யிருக்கிற
கரந்து	{ உள்ளே யொளித்து வைத் தும்,	பரன்	பரம புருஷனுக்கு
உமிழ்ந்து	பிறகு வெளிப்படுத்தியும்	திறம் அன்றி	பிரகாரமாயல்லது
கடந்து	{ மஹாபலியிடத்தில் தானம் பெற்று) அளந்துகொண் டும்	மற்று	வேறு ஸ்வதந்திரமா யிருப் பதொரு
இடந்தது	{ (மஹா வராஹமாய) இடந் தெடுத்தும் ஆக இப்ப டிச் செய்த காரியங்களை	தெய்வம் இல்லை	தேவதை கிடையாது;
கண்டும்	{ பிராமணங்களிலே கண்ட றிந்து வைத்தும்	பேசுமின்	{ அப்படிப்பட்ட தேவதை யொன்று உண்டாகில் சொல்லுங்கள்.

* * *—உலகங்களை சகித்தருள்வதற்காக எம்பெருமான் செய்தபோதும் செயல்களை
ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் இவனே பரமபுருஷனென்று அறியப் போது மென்கிறார். தேவவர்க்
கம் முதற் கொண்டு பல வுலகங்களையும் படைத்ததும்,* மண்ணும் விண்ணும் வானவரும்

தானவரும் மற்றுமெல்லாம் உண்ணாத பெருவெள்ள முண்ணுமல் தான் விழுங்கி உய்யக்கொண்டதும், பிறகு வெளிநாடு காணப்பறப்படவிட்டதும், வாமனாவதாரம் பண்ணி மூவகரீரோழப்பெற்று அவந்தொண்டதும், மஹாலாக்ஷ்மாய் அண்டபித்தியில் நின்று ஒட்டுவிடுவி, தெடுத்துக்கொண்டதுமாகிப் இத்தகைய செயல்களைக் கொண்டே இவனே பாமதேவனை என்ற திண்ணமாக எண்ணலாயிருக்க, அந்தோ! தெளிவுபெற மாட்டிற்றிலீரே என்கிறார்.

பேசுநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும் பிறர்க்கும்
நாயகனாவனே * கபாலநன்மோக்கத்துந் கண்டுக்கொண்டின் *
தேசமாமதிந்ருழந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள் *
நசன்பாலோரவம்பறைதல் என்னுவதிலிங்கியர்க்கே?

பேசுநின்ற	{ உங்களால் பாடுதல்வமாகப் பேசப்படுகின்ற	கண்டு கொண் மின்	{ தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.
சிவனுக்கும்	ருத்ரனுக்கும்	தேசம்	{ தேஜஸ்ஸு பொருத்திய சிறந்த
பிரமன்தனக் கும்	{ (அவனது தந்தையான) பிரமனுக்கும்	மதிந்ருழந்து அழகு ஆய	{ மதில்களால் சூழப்பட்டு அழகு பெற்றதான
பிறர்க்கும்	{ மற்றுமுள்ள தேவதைக ளுக்கும்	திருக்குகூர் அத னுள்	{ திருக்கரியில் எழுந்தருளிப் ருக்கிற
நாயகன் அவனே	{ தலைவன் முநீமந் நாராய ணனே என்னுமிடத்தை	நசன் பால் நூர் அவம்பறை தல்	{ ஸர்வேசுவான் விஷயத்தில் தப்பான பேச்சுக்களைப் பேசுவது
கபாலம் நல் மோ க்கத்து	{ கபாலமோசுதக் கதையினால்	இலிங்கியர்க்கு என் ஆவது	{ விங்கப்ரமாணவாதிகளுக்கு என்ன பலனைத் தரும்!

* * * — அதுமானத்தாலே நசுவரனை ஸாதிக்க விரும்புமவர்களுந் பசுபதியே ஸர்வேசுவ
னென்று கூறுபவர்களுமான சிலரை இப்பாசுரத்தாலே நிராகரித்தருளுகிறார். இலிங்கியர்க்
களென்று ஹேதுவாதிகளுக்கு என்றபடி; அதுமானத்தைக் கொள்ளுபவர்களை ஹேதுவாதிகள்
வர்கள், சப்தப்ரமாணமான சாஸ்தரத்தின்புண்ணே வேறு எந்தப் பரமானமும் நிற்கமாட்டாத
கையாலே அந்த சாஸ்தரப்ரமாண விருத்தமாக இலிங்கியர் பேசுவது பொருளற்றது என்ற
நிரூபிக்கிறார். இலிங்கியர்—விங்கவாதிகள்; விங்கமாவது ஹேது; அதுமானமென்கை. ....

இலிங்கத்திட்டபுராணத்திரும் சமணரும்சாக்கிபரும்*
வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் மற்றுநுத்தெய்வமுமாகிநின்றான்*
மலிந்துசெந்நெல்கவரிவீசும் திருக்குருகூரதனுள் *
பொலிந்துநின்றபிரான்கண்டார் ஒன்றும்பொய்யில்லை போற்றும்மினே.

இலிங்கத்து இட்ட புரா ணத்திரும்	{ விங்கமாஹாத்மியவிஷயமா கக் கல்பிக்கப்பட்ட புரா ணத்தைப் பற்றினவர் களாயும்	பொலிந்துநின்ற பிரான்	{ பொலிந்து நின்ற பிரா னென்கிற எம்பெரு மானை;
சமணரும் சாக்கியரும்	{ ஐயநர்களாயும் பௌத்தர்களாயும்	செந்நெல் மலிந்து	{ செந்நெற்பயிர்களானவை ஸம்ருத்திபெற்று சாமரை வீசப்பெற்ற
வலிந்து வாது செய்வீர்களும்	{ விதண்டாவாதம் செய்பவர் களாயுமிருக்கிற நீங்களா கவும்	திரு குருகூர் அதனுள்	{ திருக்கரியிலே ஸேவியுங்கோள்; எள்ளளவும்
மற்றும் தும் தெய்வமும் ஆகி நின்றான்	{ தேவதாத்தரங்களாவும் [இட்டபடி ஸர்வசரீர களுள்]	ஒன்றும் பொய் இல்லை போற்றும்மின்	{ அஸ்தபயில்லை; துதிபுகோள்.

* * *—லிங்கபுராணம் முதலாகச் சில குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளையும் பாஹ்யஸ்ம்ருதி களையும் பிரமாணமாகக்கொண்டு பேசுவந்தவர்களை நிராகரித்தருளுகிறார்.

புராணங்களானவை ராஜஸகல்பங்களின் தாமஸகல்பங்களின் ஸாத்விககல்பங்களின் பாகுபாடுற்றிருக்கின்றன. தாமஸகல்பங்களில் அகிவியனுடையவும் சிவனுடையவும் மாஹாத்மியத்தையும், ராஜஸகல்பங்களில் நான்முகனுடைய மாஹாத்மியத்தையும், ஸாத்விககல்பங் களில் ஸர்வேச்வரனுடைய மாஹாத்மியத்தையும், முத்ருணங்களும் கலசின ஸங்கீர்ணகல்பங் களில் பித்ருக்களினுடையவும் ஸாஸ்வதியினுடையவும் மாஹாத்மியத்தையும் பேசியிருப்பதாக மஹர்ஷிகளே கூறிவைத்தார்கள்.

எருமைபை யானையாகக் கவிபாடித்தரவேணு மென்பாரைப்போலவே லிங்கத்துக்குப் பெருமையிட்டுச் சொல்லவேணுமென்று கேள்வியாய், அதன்மேற்பிறந்தது லிங்கபுராணமாகையாலே இலிங்கத்து இட்ட புராணத்திற்கும் என்று ஆழ்வார் மருமத்தை வெளியிட்டுப் பேசியருளினாராயிற்று.

இப்படிப்பட்ட பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமத நிஷ்டர்களை விளித்து, 'நீங்களும் நீங்கள் தொழு கிற தெய்வங்களும் அவனையாகி வின்றான்' என்று இங்கு ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது அந்த: ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா, அஹம் பவோ பவந்தச்ச ஸர்வம் நாராயணாத்மகம், தவாந்தராத்மா மமச யேசாந்யே தேஹிஸம்ஜ்ஞிதா: * இத்யாதி ப்ரமாணங்களை உட் கொண்டாம். சிவபிரான் திரிபுரமெரித்த வரலாற்றை நன் குணர்த்தால் ஒவ்வொரு தேவதைக் கும் எம்பெருமானே உயிராகிநிற்பவன் என்பது புலனாகும். 5

போற்றிமற்றோர் தெய்வம் பேணப்பிறத்திட்டு * உம்மையின்னே

தேற்றிவைத்தது எல்லீரும்வீடுபெற்றாலுலகில்லையென்றே *

சேற்றிச்செந்நெல்கமலமோங்கு திருக்குருகூரதனுள் *

ஆற்றவல்லவன்மாயம்கண்டீர் அதறிந்தறிந்தோடுமினே. 6

மற்ற ஓர் தெய்வம்	வேறொரு தேவதையை	சேற்றில் செந்நெல்	சேற்று சிலத்தில் செந்நெல் பரிசுதரும்
போற்றி	துதித்து	கமலம்	தாமரையும்
பேண	ஆதரிக்கும்படியாக	ஒங்கு	ஒங்கிவளரப்பெற்ற.
புறந்து இட்டு உம்மை	வேறுபடுத்தி உங்களை	திரு குரு கூர் அதனுள்	திருநகரியிலே யெழுந்தரு ளியிருக்கின்ற
இன்னே	இப்போது நீங்களிருக்கிற விதமாக	ஆற்ற வல்லவன்	பாமசக்தியுத்தனை பெரு மானுடைய
தேற்றி வைத்தது	தேவதாத்தாங்களை நம்பும் படியாக (எப்பெருமான் செய்து வைத்ததானது (எதற்காக வென்றால்).	மாயம் கண்டீர் அது அறிந்து	மாயையேயாமத்தனை: மாயையென்பதை தெரிந்துகொண்டு
எல்லீரும் வீடு பெற்றால்	எல்லாரும் முக்தியடைந்தால்	அறிந்து	அது தப்பும் வழி— அவன் திருவடிகளைப் பற்றுவதே' என்றும் தெரிந்துகொண்டு
உலகு இல்லை என்றே	புண்ணிய பாப விஷயமான சாஸ்தாமரிபாதை குலைந்துபோகுமென்கிற காரணத்தாலேயாகும்;	உடுமின்	திருவடியே சென்று சேரப் பாருங்கள்.

* * *—ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வேச்வரனுடைய அவன் தன்னையே ஆசிரயிக்கும்படி என்களைப் பண்ணாமல் இதர தெய்வங்களைத் தொழுமாறு என்களைச் செய்துவைத்தது ஏன்! என்று சிலர் கேட்பதாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு உத்தரமளிக்கும் பாசரம் இது. உங்கள் பாபந்தான் அதற்குக் காரணம் என்று விடை கூறிற்றுவிடும்.

இப்பாசரத்தில் எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லையென்றே என்பதுதான் மருமமாகவுள்ளது. ஆபாதப்ரதிதியில் இதற்கு என்னபொருள் தோன்றுமென்றால், எல்லாரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே தொழப்பெற்றால், எல்லாருமே வீடுபெற்றுவிட்டால் லீலாவிபூதி அடியற்றுப்போய்

விடும்; ஆங்கனம் ஆகாமெக்காகவே எம்பெருமான் உங்களை இதர தேவதாபஜனம் பண்ணி ஸம்ஸாரிகளாய்த் தொலைத்து போம்படி செய்துவைத்தான்—என்பதோடப் பொருள் தோன்றும். இப்படிப்பட்ட பொருள் எம்பெருமானுக்கு மிக்க அவத்யத்தை விளைக்குமதாய்கையாலே ஆழ்வார் இப்பொருள்பட அருளிச்செய்யப் பாஸத்தியில்லை;

பின்னான் முதலிய ஸகலபூருவாகாரியர்களும் திருவுள்ளம்பற்றின பொருள் யானெ னில்; உலகில்லையென்றே என்றவிடத்தில் உலகு என்பதற்கு சாஸ்தாபர்யாவது என்று பொருள். அவரவர்கள் பண்ணின புண்ணியபாபரூப சருமங்களுக்குத் தக்கபடியே பலன் கொடுப்பதென்று ஒரு சாஸ்தாபரியாதை ஏற்பட்டிருக்கின்றது; நீங்கள் முற்பிறவிகளில் பிசபல மான தீவினைகளைச் செய்திருந்தபடியால் அவற்றின் பலனாக இப்பிறப்பில் உங்களை சுதூதர தேவதாபஜனம் பண்ணும்படியாக உபேக்ஷித்திடலாயிற்று. லோகிய பாவங்கள் செய்த உங் களை புன்யாத்மாக்காக்கப்போலே ஸ்ரீமந்நாராயண ஸமாச்சாரணமே செய்யப்படி பண்ணியிரு வதானால் அப்போது முன்சொன்ன சாஸ்தாபரியாதை அழிந்து விடுபன்றோ. ஆங்கனம் அழியாமெக்காகவே உங்களை இங்கனே கிறுத்திவைத்தது—என்கை. வேதாந்த தேசிகனும் தாத்பர்ய சத்தாவனியில் * தந்தத்கர்ம நரூபம் பலவிதாணத: * என்று இவ்வந்தத்தையே வெளியிட்டருளினார்.

* மம மாரா தூத்யயா * என்று அவன்தானே கைதயில் சொல்லிவைத்தபடி. தப்ப வொண்ணாத இந்த மாயையை அவன் திருவடிகளைக் கட்டியே தப்பப் பாருங்களை என்குநர் பின்னடிகளில்.

ஓடியோடிப்பலபிறப்பும்பிறந்து மற்றோர்தெய்வம்
பாடியாடிப்பணிந்து * பலபடிகால் வழியேறிக்கண்டார் *
கூடிவானவரேத்தநின்ற திருக்குருகூரதனுள் *
ஆடுபுட்கொடியாதிமூர்த்திக்கு அடிமைபுகுவதுவே.

7

ஓடிஓடி	{ ஸம்ஸார சக்ரத்தில் ஓடி	கண்டார்	{ பலன்கைபுகுந்தமைகண்டார்
பல பிறப்பும்	{ யோடி	வானவர்	{ களே;
பிறந்து	{ பலபலயோனிகளில்பிறந்து	கூடி	{ தேவர்கள்
பல் படி கால்	{ வம்ச பரம்பரையாக	ஏத்த நின்ற	{ திரண்டு
மற்று ஓர் தெய்	{ தேவதாந்தரங்களை ஆந்	திரு குரு கூர்	{ திருக்கரியிலே எழுந்தருளி
வம் வழி ஏறி	{ தந்த தூல்களிலே சொல்	அதனுள்	{ யிருக்கின்ற
பாடி ஆடி பணி	{ வியிருக்கிறபடி	ஆடு புள் கொடி	{ ஆடுங்கொள்கொடியுடைய
ந்து	{ பலபடியாக வழிபட்டு	ஆதி மூர்த்	{ ஆதிநாதப் பெருமா
		திக்கு	{ ளுக்கு
		அடிமைபுகுவது	{ அடியராயிருக்கத் தகுதி.

* * *—தேவதாந்தரங்களை ஆசரயிப்பதனால் என்னபலன் உண்டாகுமோ அது உங் களுக்கு இதுவரையில் தெரியாமலில்லை; இந்நான்வரையிலே கைகண்ட பலன்தான் இனி மேலும் காணக்கடவதா யிருக்கும்; ஆனபின்பு கருளக்கொடியுடையாணுக்கு அடிமை புகுவதுவே உறுவதென்றார்.

நீங்கள் தொழுகின்ற தெய்வங்களும் வந்து தொழுது தந்தம் வாய்படைத்த பலன் பெறுமாறு தோத்திரம் செய்யுமிடமான திருக்குருகூரிலே ஸைவைஸாதிக்கின்ற பறவையேறு பரம்பருடனுக்கு அடிமை செய்வதே ஸ்வரூப ப்ராப்த மென்றாயிற்று.

ஆடுபுள் 'ஆடு' என்று வெற்றிக்கும் பெயராதலால் வெற்றிக்கருடன் என்னவுமாம். 7

புக்கடிமையினுல்தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை *
நக்கபிராணமன் றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே *
கொக்கலர்தடந்தாழைவேவித் திருக்குருகூரதனுள் *
மிக்கவாதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத்தெய்வம்விளம்புதிரே *

8

அடிமையினால்	அடிமை செய்து	கொக்கு ஆலர்	{ கொக்குப்போலே வெண்
புக்கு	உள்புகுந்து		ணிதமாக அலர்கின்ற
நன்னை கண்ட	தன்னைக் காணப்பெற்ற	தட தாழை	பெரியதாழைகளை
மார்க்கண்டேய	மார்க்கண்டேயனென்று	வேலி	வேலியாகவுடைய
னவனை	பரவித்தனானவனை	திருகுருகர் அது	{ திருக்கரியிலே
அன்று	அக்காலத்தில்	ஊன	{
சுக்கிரான்	திருமபாச்சாமியான ருத்ரன்	மிக்க	மேம்பாடுடைய
ய்யக் கொண்	ராக்ஷித்ததும்	ஆதிபிரான்நிற்க	ஆதிநாதப் பெருமானிருக்க
டதும்		மற்றுளதெய்வம்	வேறு எந்த தேவதைகளை
நாராயணன்	நாராயணனுடைய அரு	விளம்புதிர்	பேசுகிறீர்கள்?
அருளே	ளின் பயனே யாகும்;		

* * * —மார்க்கண்டேயன் ருத்ரனை ஆராதித்துத் தன் அபேகிதம் பெற்றுளே யென்று சொல்ல, அந்தக்கதையின் மருமமும் கேட்கலாகாதோ வென்கிறார்.

சிலபிரான் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள் செய்தது திருமாவினருளால் தான்பெற்ற சச்சுயினாலேயென்பதும், அச்சிலபிரானுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தொழில் செய்தவன் ஸர்வேசுவானுள் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்பதுமாகிய உண்மை உணரத்தக்கது. சிலபிரான்மீனில் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது பாமசிவனே மார்க்கண்டேயனுக்கு அபாயமளித்ததாகக் காணப்படும். மஹாபாரதத்தில் ஆரண்யபருவத்தில் ருத்ரத்துத்தொண்ணூற்றிரண்டாத்தாயத்தில் மார்க்கண்டேயன் தானே தந்த பூத்திரரை நோக்கிச் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய வர்க்கதைகளை அறுவதிக்குமீடத்து, *பித்ருபக்தோவலி விப்ரர்ஷே! மாஞ்சைவ சரணம் கந்த: என்துள்ள ச்லோகத்தினால் இவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனை சரணம் புகுந்தவனென்பது நன்கு விளங்கும்.

ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்தியாயத்தில் *ஆசாதயந் நருஷிக்சம் ஜிக்யே ம்ருத்பும் ஸுதூஜயம் * [ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆரதித்து வெல்லவொண்ணாத யமனைவென்றொழித்தான்] என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று. 8

விளம்புமாறுசமயமும் அவையாகியமற்றும்தன்பால் *

அளந்துகாண்டற்கரியனாகியஆதிப்பிரானமரும் *

வளங்கொள்தண்பணைகுழந்தழகாய திருக்குருகரத்தை *

உளங்கொள்ளானத்துவைமமீன் உம்மையயக்கொண்டுபோகுறிலே. 9

விளம்பும்	{ கண்டபடிசொல்லுவது தனி	அமரும்	{ நித்தியவாஸம் பண்ணு
	ரப் பொருட் பொருத்		மிடமாய்
	தம் சிறிதும்மில்லாதவை	வளம் கொள் தண்	வளம் மிக்க குளிரந்தரீர்
	களான	பணை குழந்து	நிலங்களாலே குழப்
மறு சமயமும்	{ ஆறுவகைப்பட்ட பாத்ரய	அழகு ஆய	{ பட்டு அழகியதான
	மதங்களும்	திரு குருகர்	{ திருக்கரியை, (நீங்கள்)
அவை ஆகிய	{ அந்த பாஹிய மதங்கட்குப்	அதனை	{
	பரியாயமான	உம்மை	உங்களை
மற்றும்	குத்ருஷ்டி மதங்களும்	உய்யக் கொண்டு	உஜ்ஜீவிப்பித்துக் கொ
தன்பால்	தன் விஷயத்திலே	போகுறில்	ண்டு நடக்கவேண்
அளந்து காண்ட	எல்லேகாண் வொண்ணாத	உளம் கொள் ஞா	டியிருந்தீர்களாகில்
ற்கு அரியன்	வனாயிருக்கிற	னத்து	அந்தரங்கஜ்ஞானத்துக்
ஆகிய			குள்ளே
ஆதி பிரான்	{ ஸகலஜகத் காரண பூதனுள்	வைத்துச்சிந்தனை செய்	{ யங்கள்.
	ஸ்ர்வேசுவரன்		

* * *—வேதபாசுரங்களும் குத்ருஷ்டிகளும் பண்ணுகின்ற துஸ்தர்க்கங்களால் அழிக்க வொண்ணாத ஐசுவர்யத்தை யுடையானை எம்பெருமானே முந்தருளியிருக்கிற திருக்கரியை ஆசர் யியுலகோள் பிழைக்கவேண்டி யிருந்தீர்களாகில் என்கிறார்.

விளம்பும் ஆறுசமயமும் = சாக்ஷ, உதூக்ய, அக்ஷபாத, க்ஷபண, கபில, பதஞ்சலி மதங்கள் எனப்படுகிற ஆறும் பாசர்ய ஸமயங்களாம்; சாக்ஷர்—பொளத்தர்; உலூக்யர்—சார்வாகர்; அக்ஷபாதரென்று சொல்பவரைச் சொல்லி நையாயிக வைசேஷிகர்களை நினைக்கிறது. க்ஷப ணர்—ஜைனர்

அவையாகிய மற்றும் = மற்றும் அவற்றோடொத்த குத்ருஷ்டிகளும் என்றபடி. “அவையாகியும்” என்பது பன்னீராயிரப்படி யுரைக்கு மாத்திரம் பாடம். மற்றும் என்ப தற்கே குத்ருஷ்டி வர்க்கமென்ப பொருள்கொண்டு, அவையாகியும் என்பதற்கு “ஸபையாகத் திரண்டாலும்” என்று பொருள் கூறினர் பன்னீராயிரவுரைகாரர். அவை = ஸபை; பாசர்யர் களும் குத்ருஷ்டிகளும் பெருந்திரளாகக் கூடினாலும் பரிச்சேதித்து அறிய முடியாதவன் எம் பெருமான் என்றபடி. போக + உறில், போகுறில்; தொகுத்தல். 9

உறுவதாவதெத்தேவும் எவ்வுலகங்களும்மற்றும்தன்பால் *
மறுவில்லூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும்நின்றவண்ணம்நிற்கவே *
செறுவில்செந்நெல்கரும்பொடோங்கு திருக்குருகூரதனுள் *
குறியமானுருவாகிய நீன்குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே. 10

எ தேவும்	எல்லாத் தேவதைகளும்	செந்நெல்	செந்நெற் பயிர்களும்
எ உலகங்களும்	எல்லா வுலகங்களும்	கரும்பொடு	கரும்புஞ் சோலைகளும்
மற்றும்	மற்றுமுண்டான சேதநா	ஒங்கு	வளரும்படியான
	சேதநகளுமாகிய		
இத்தனையும்	இவை யடங்கலும்	திரு குருகூர் அத	திருக்கரியிலே
தன் பால்	தன்னுடையதான	னுள்	
	விக்கலக்கமான அஸாதா	குறிய மாண் உரு	வாமத ப்ராஹ்மசா வேஷ
மறு இவ்மூர்த்தி	ரண விக்ரஹம் போன்று	ஆகிய	மெடுத்தவனும்
யோடு ஒத்து	[ஸகல விதத்தாலும்விதே	நீன் குடக்கூத்த	(க்ருஷ்ணனுப்ப) பெரிய
	யங்களாகி யென்றபடி]	னுக்கு	குடக் கூத்தாடினவனுமா
நின்ற வண்ணம்	குறையற நிற்குமிருப்பிலே		ன பெருமானுக்கு
நிற்க		ஆள் செய்வதே	அடிமை செய்வதே
செறுவில்	வினோதிலங்களில்	உறுவது ஆவது	உற்றதாம்.

* * *—தன் ஐசுவர்யத்தில் ஒன்றும் குறையாமல் திருக்கரியில் வந்து நின்றருளின பொலிந்து நின்ற பிரானுக்கு அடிமைசெய்கைதானே ஸ்வரூபாதுரூபமென்கிறார். பாட்டினடி யிலுள்ள உறுவதாவது என்பதை, முடிவிலுள்ள ஆட்செய்வதே என்பதனைடு கூட்டுக; ஆட் செய்வதே உறுவதாவது என்றபடி.

எத்தேவும் எவ்வுலகங்களும் மற்றும் இத்தனையும் தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து இத்யாதி. இந்திரன் சக்திரன் குபேரன் என்று சொல்லப்படுகிற ஸகல தேவதாவர்க்கமும், ஸமஸ்தலோகங்களும். மற்றுமுண்டான சேதநாசேதநவர்க்கமுமான இவை யித்தனையும் தன் னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹம்போலே தனக்கு விதேயமாயிருக்குப்படியாகப் பெற்ற எம் பெருமான் திருக்குருகூரிலே நின்றருளுகிறானாகையாலே அவனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவது என்றபடி. 10

ஆட்செய்தாழிப்பிரானைச் சேர்ந்தவன் வண்குருகூர்நகரான் *

நாட்கமழ்மகிழ்மலைமார்பினன் மாறன்சடகோபன் *

வேட்கையாற்சொன்னபாடல் ஆயிரத்துளிர்ப்பத்தும்வல்லார் *

மீட்சியின்றிவைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே.

ஆள் செய்து	{ உபதேச முகத்தாலே ஸம்மாறன் சடகோபன் ஸாரிகளைத் திருத்திப் வேட்கையால் பணி கொள்ளுகையாகிற சொன்ன கைங்கரியத்தைப் பண்ணி பாடல் ஆயிரத்துள்	ஆழ்வார் அநாதத்தோடு அருளிச் செய்ததான ஆயிரம் பாட்டி ஐள்ளே
ஆழி பிராணை	{ ஆழிமங் கையனான பெரு இ பத்தும் சேர்ந்தவன் மாணை அடைந்தவரும் வல்லார்	இப்பதிகத்தை ஒத வல்லவர்களுக்கு
வண்குருகூர் நகரான்	{ திருநகரிக்குத் தலைவரும் மீட்சி இன்றி	மீண்டும் திரும்புதலில்லாத
நான் கழிம்கிழ மாலே மார்பி	{ பரிமளம் மாறாத மகிழ வைகுந்தம் மாநகர் மாலையைத் திருமார்பிலே மற்றது	{ பூவைகுண்ட மஹா நகர மாகிய அவ்விடம்
என்	{ அணிந்தவருமான கையது	கரஸ்தம்.

* * *—இந்த நன்மைக்கு அடி நல்லார்வவில் குருகூரிலே பிறப்பு, என்பது தோன்ற வண்குருகூர் நகரான் என்கிறார். 11

திருவாய்மொழி—ஐந்தாம்பத்து—எட்டாந்திருவாய்மொழி—ஆராவமுதே

அவதாரிகை :—நமக்குத் திருக்குடந்தையிலே காட்சி தந்தருள்வதாக எம்பெருமான் ஸங்கல்பித்திருக்கக் கூடுமென்று எண்ணி, 'அங்குச் சென்று புகவே நம் அபேகூபிதம் தலைக்கட்டும்; குறைகளெல்லாம் தீரும்' என்று கனக்கப் பாரித்துக்கொண்டு திருக்குடந்தையிலே சென்று புகுந்து இன்னும் எத்தனை திருவாசல் தட்டித் திரியக்கடவேன்! என்னுமார்த்தி யோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

ஆராவமுதேயடியேனுடலம் நிற்பாலன்பாயே *
நீராயிலெந்துகரையவுருக்குகின்ற நெடுமாலே ! *
சீரார்செந்நெல்கவரிவீசும் செழுநீர்த்திருக்குடந்தை *
ஏரார் கோலம்திகழ்க்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே !

ஆரா அமுதே	{ எவ்வளவு அதுபவித்தா சீர் ஆர் செந் ஆம் திருத்திபிறவாத நெல் அமுதமாகிய	{ சீர்மைமிக்க செந்நெற் பயிர் கள்
எம்மானே	{ எம்பெருமானே!	{ கவரி வீசும் சாமரம்போல் விசப்பெற்று
அடியேன் உடலம்	{ என்னுடைய சரீரமானது	{ செழுநீர் செழுமை தங்கிய தீர்த்தங் களை யுடைத்தான
நிற்பால்	{ உன்திறத்தில் [கூகி	{ திருகுடந்தை திருக்குடந்தையிலே
அன்பு ஆய் ஏ	{ அன்புதானே வடிவெடுத்த	{ வர் ஆர் கோலம் அழகு பொருந்திய திரு
நீர் ஆய் அலைந்து	{ நீர்ப்பண்டமாக உருகி வியா குலப்பட்டு	{ திகழ மேனி விளங்க [ழகை]
கரைய	{ கரைபும்படியாக	{ கிடந்தாய் சாய்ந்தருளினாய்; (அவ்வ
உருக்குகின்ற நெடுமாலே	{ உருகப் பண்ணுகிறிற் றார் வேச்வானே!	{ கண்டேன் ஸேவிக்கப் பெற்றேன்.

* * *—இத்திருவாய்மொழியிலே நம் பூருவர்கள் போரவும் சுடுபட்டிருப்பார்களாயிற்று. இங்கு சட்டில் நம்பிள்ளை அருளிச்செய்து பாரீர்;—“உத்தரபூமியிலே லோகஸாரங்க மஹா முனிகள் வந்ததியா நிற்க, இங்குத்தையாலொருவன் அங்கேறச்செல்ல, பின்னாய் தக்பிணபூமியில்

விசேஷமென் ?' என்று கேட்ட, 'திருவாய்மொழி யென்றொரு பிரபந்தமவதரித்து சிஷ்டர்கள் பரிக்காணித்துப் போரக் கொண்டாடிக் கொடுப்பாராகின்றார்கள்' என்ன. 'அதிலே உனக்குப் போவதொரு சந்தை சொல்லிக்காணாய்' என்ன, * ஆராவமுதே * என்கிற வித்தினைபும் எனக்குப் போய்' என்ன, 'நாயாயணத்தி நாமங்கள் கிடக்க இவ்வணைபொரு கிர்த்தைசமுண்டாவதே. இச் சொல் நடைபாடுகிற தேசத்தேறப் போவோம்' என்று அப்போதே புறப்பட்டுப் போந்தார்.'

[கீரார் செந்நெல்] "செந்நெல்லுக்குச் சீர்மையாவது. — ஆராவமுதாழ்வார்க்கு அமுது படியாகிற சீர்மை" என்பர் நம்பிள்ளை. அர்ச்சாவதாரத்திலே எம்பெருமானுடைய திருப்ப வளத்துக்குப் பாங்காக நிவேதனமாகப்பெறுகிற சீர்மை செந்நெற்பயிர்களுக்குக்காம். 1

எம்மானே ! என்வெள்ளைமூர்த்தி என்னையாள்வானே ! *

எம்மாவருவும் வேண் டுமாற்றால் ஆவாயெழிலேறே ! *

செம்மாகமலம்செழுநீர் மிசைசகண்மலரும் திருக்குடந்தை *

அம்மாமலர்க்கண்வளர்கின்றானே என்றான்செய்கேனே ? 2

எம்மானே	{ எல்லாவிதத்திலும் மஹா	மாசெம் கமலம் பெரிய செந்தாமரைகள்
என் வெள்ளை	{ னானவனே!	செழுநீர் மிசை அழகிய நீரினிடத்து
மூர்த்தி	{ என்னை ஈடுபடுத்திக் கொ	கண் கண்டவிடமெங்கும்
என்னை ஆள்	{ ண்ட பரிசுத்த சொரூபனே	மலரும் மலரப்பெற்ற
வானே	{ என்னை அடிமை கொள்ப	திரு குடந்தை திருக்குடந்தையிலே
வேண்டும் ஆள்	{ வனே	அமா மலர்கண் அப்படிப்பட்ட சிறந்த மலர்
ரூல்	{ திருவுள்ளமானபடியே	வளர்கின் போன்ற திருக்கண்கள்
எம்மா உருவம்	{ எப்படிப்பட்ட அவதாரவிக்ர	றானே துயில்பவனே!
ஆவாய்	{ றங்கனையும் பரிக்காணிப்	பவனே!
எழில் ஏறே	{ அழகிற் சிறந்தவனே!	நான் என் செய்

*** — சீழ்ப்பாட்டில் "கண்டேனெம்மானே !" என்ற ஆழ்வாருடைய கருத்து — பிரானே ! உன்னை உலகத்தார் காண்கிற ரீதியிலே நானும் காணுமிதத்தையேயோ ? எனக்காக எழுந்திருத்தல், இருத்தல், உலாவுதல், குசலப் பச்சம் பண்ணியருளுதல், அணைத்தல் செய்த ருள வேண்டாவோ ? என்று கேட்பதாம். அங்கனே கருத்துத் தொனிக்கக் கூப்பிடச் செய் தேயும் ஆராவமுதன் அசையாதேயிருக்க, மீண்டுமொருபடி கூப்பிடுகிறார். 2

என்றான்செய்கேன்? யாரேகளைகண் என்னையொன்செய்கின்றாய்? *

உன்னாலல்லால்யாவராலும் ஒன்றும்குறைவேண்டேன் *

கன்னாமதிள்சூழ்குடைந்தைக்கிடந்தாய் அடியேன்ருவானாள் *

சென்னாளெந்நாளந்நான் உனதாள்பிடித்தேசெலக்கானே. 3

நான் என் செய்	{ அடியேன் என்ன செய்	கன் ஆர் மதிள் வேலைப்பாடு பொருந்திய
கேன்	{ வேன்!	மதிள் சூழ்ந்த திருக்கு
களைகண் யாரே	{ ரகஷ்கராவார் யாவர்?	சூழ் குடந்தை மதிள் சூழ்ந்த திருக்கு
		கிடந்தாய் டந்தையிலே சயனித்த
		ருள்பவனே!
என்னை என்	{ என்னை என்ன செய்வதாக அடியேன்	அடியேனுடைய
செய்கின்றாய்	{ இருக்கிறாய்?	அரு ஆத்மாவானது
		வாழ்நான் வாழும் காலத்தில்
உன்னாலல்லால்	{ உன்னைத் தவிர்த்து	செல்நான் எ கழிகின்ற நாள்கள் எத்
		நான் தனை நாளோ
பாவராலும்	{ வேறு ஒரு விதமான உபா	அந்த நாள்களெல்லாம்
	{ யத்தாலும்	உனதாள் பிடித் உனது திருவடிகளைப் பற்
		தே நிக் கொண்டே
குறை ஒன்றும்	{ சிறிதும் அபேனை	செல் நடக்கும்படி
வேண்டேன்	{ யுடையேனல்லேன்;	கான் கடரகழித்தருளவேணும்.

***—இப்படி துடித்துக் கூப்பிட்டவிடத்திலும் குளிர நோக்குதல் குசலப்ரசன்னம் பண்ணுதல் ஒன்றும் செய்யாமையாலே, 'நாம் பேற்றுக்கு ஏதேனும் உபாயம் அனுட்டிக்கவேணும் என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறான் போதும் என்று கொண்டு, பிரானே! நான் என்காரியம் செய்கையென்று ஒன்றுண்டோ? நீயேசெய்து தலைக்கட்டித்தாவேணும்' என்கிறார்.

செலக்காண்கிற்பார்காணுமளவும் செல்லும்கீர்த்தியாய்!*

உலப்பிலாணோ யெல்லாவுலகுமுடையவொருமூர்த்தி!*

நலத்தால்பிக்காரகுடந்தைக்கிடந்தாய்! உன்னைக்காண்பான் என்

அலப்பாய் * ஆகாசத்தைநோக்கி அழுவன்தொழுவனே.

4

செல காண்கிற	மேலே மேலே காணவல்ல	ஒரு மூர்த்தி	ஒப்பற்ற தலைவனே!
பார்	வர்கள்	நலத்தால் மிக்	பக்தி மிகுந்தவர்கள் வாழ்
காணும் அளவும்	எவ்வளவு காண்பர்களோ	கார்டுந்தை	கிற திருக்குடந்தையிலே
	அவ்வளவும்	கிடந்தாய்	சயனித்தருள்பவனே!
செல்லும் கீர்த்தி	வளர்ந்து செல்கின்ற திருந்	நான் உன்னை	நான் உன்னை காண வேண்டி
யாய்	குணங்களைபுடையவனே!	காண்பான் அ	அலமந்து
உலப்பு இலானே	அந்தத் திருக்குணங்கட்கு	லப்பு ஆய்	(நீ வருதற்குரிய) வானத்
	முடிவு இல்லாதவனே!	ஆகாசத்தை	நோக்கி
எல்லா உலகும்	எல்லா வுலகந்தருள்கும்	அழுவன் தொ	அழுவதும் தொழுவதும்
உடைய	ஸ்வாமியான	முவன்	செய்யா கின்றேன்.

***—பிரானே! என்போல்வார்க்காக நீ திருக்குடந்தையிலே ஸன்னிதி பண்ணியிருந்தும் கீனைத்தபடி பரிமாற்றம் கிடையாமையாலே நான் நோவுபடாகின்றேனென்கிறார். முதலடியினால் நீ படைத்த புகழெல்லாம் பாழாய்ப்போகிறதெயென்று வயிறு பிடிக்கிறார். தமக்கு உதவாமையினாலே இங்ஙனே சொல்லுகிறபடி. எம்பெருமானுடைய கீர்த்திகளை [அதாவது ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளை] பரர்யார் எவ்வளவு பேசுகிறார்களோ அவை அவ்வளவு வளவாயிற்றுக்கும். மந்தமதிகள் பேசப்படுக்காலும் அவர்களது திறமைக்குத் தக்கபடி கரைகட்டாக் காவேரிபோலப் பெருகிச் சென்றிருக்கும் என்க.

அழுவன்தொழுவனாடிக்காண்பன் பாடியலற்றுலன் *

தழுவல்லினையால்பக்கம்நோக்கி நானரிக்கவிழ்ந்திருப்பன் *

செழுவொண்புனக்குடந்தைக்கிடந்தாய்! செத்தாமரைக்கண்ணா! *

தொழுவனேனையுனதாள் சேரும்வகையேசூழ்கண்டாய்.

5

செழு ஒண்பழ	செழுமை தங்கிய நீர்நிலங்	தழு வல்லினை	என்னைத் தழுவிக்கொண்டி
னம்	களை யுடைய	டால்	ருக்கிறவலையாவத்திலே
குடந்தை கிடந்	திருக்குடந்தையிலே சய	பக்கம் நோக்கி	எந்த பக்கமாக நீ வருகிற
தாய்	னித்தருள்பவனே!		போவென்று) பக்கந்தோ
செம் தாமரை	செத்தாமரை மலர்போன்ற	நாணி கவிழ்ந்து	வெட்கப்பட்டுத் தலைகவிழ்ந்
கண்ணா	திருக் கண்களையுடைய	இருப்பன்	திருப்பேன்;
	வனே!	தொழுவனேனை	மிகுந்த அருவரூப்பை
அழுவன் தொழ	அழுவேன் தொழுவேன்;		யுடையனான என்னை
வன்		உன் தாள் சே	உன் திருவடியடையுமாறு
ஆடி காண்பன்	நடனம்செய்துபார்ப்பேன்;	ரும் வகையே	உபாயகிந்தைபண்ணவே
பாடி அலற்று	வாயாரப்பாடிப்பிரலாபனம்	சூழ் கண்டாய்	னும்.
வன்	செய்வேன்;		

* * *—பிரானே ! உன் கண்ணழகிலே யீடுபட்டுப் பவவகை பார்நுந்திரனும் பண்ணின விடத்திலும் பயன் பெற்றிலேன் ; உன் திருவடிகளைச் சேரும்படி நீயே பார்த்தருள வேணுமென்கிறார்.

சூழ்கண்டாபென்தொல்லிலைவினையையறுத்து உன்னடிசேரும்
ஊழ்கண்டிருந்தே* தூராக்குழிதூர்த்து எனைநாள்கன்றிருப்பன் ?
வாழ்தொல்புகழார் குடந்தைக்கிடந்தாய் ! வாணோர்கோமானே !*
யாழினிசையே ! அமுதே ! அறிவிற்பயனே ! அரியேறே !

வாழ்தொல்புகழார் குடந்தை	விளங்குகின்ற அநாதியான புகழையுடையார் வர்த்திக்கிற திருக்குடந்தையிலே	உன் அடிசேரும் ஊழ்கண்டு இருந்தே	நான் உனது திருவடிகளை யடைபுட்படி யானமுறை மையைக் கண்டிருந்தும்
கிடந்தாய்	சயனித்தருள்பவனே !	தூரா குழி தூர்த்து	ஒருநாளும் தூர்க்கவொண்ணாத இத்திரியக்குழிகளைநிறைத்துக்கொண்டு எத்தனைநாளும்
வாணோர்கோமானே	சித்யஸூரிநாதனே !	எனை நான் அகன்று இருப்பன்	உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பேன் ?
யாழின் இசையே	விணுகாணம்போலே பாம போக்யனுனவனே !	என் தொல்லை வினையை அறுத்து	(இப்படி அகன்றிருக்கைக் குக்காரணமான) எனது அநாதி பாபக் காரதொலைத்து என்னை ஸ்விகரித்தருள வேணும்.
அமுதே அறிவிற்பயனே அரி ஏறே	அமிருதம் போன்றவனே ! அறிவுக்குப் பலனுனவனே ! சிங்கமும் இடபமும் போன்று சிறந்தவனே !	சூழ்கண்டாய்	

* * *—பிரானே ! உன்னுடைய போக்யதையிலே அகப்பட்டிருந்துள்ள வெனக்கு ஓர் உபகாரம் செய்தருளவேணும் ; உன்னைப்பெறுதற்கு இடைபூரூன தொல்லிலைகளை யெல்லாம் தொலைத்தருளி உன்னைப் பெறுவதொரு கல்விரகு பார்த்தருளவேணும் என்கிறார்.

அரியேறே ! என்னம்பொற்சுடரே செங்கன்கருமுகிலே !*
எரியேபவளக்குன்றே ! நால்தோளெந்தாய் ! உனதருளே*
பிரியாவடிமையென்னைக்கொண்டாய் ! குடந்தைத்திருமாலே !
தரியேனினியுன்சரணம்தந்து என்சன்மங்கனையாயே.

அரி ஏறே என்	சிறந்த சிங்கமே ! நான் அனுபவித்தற்குரிய	உனது அருளே என்னை பிரியா அடிமை கொண்டாய் குடந்தை திருமாலே	உனது கிருபையினால் என்னை அத்தாணிச் சேவகங் கொண்டவனே !
அம் பொன் சுடரே	அழகிய பொன்போன்ற ஒளியிருவனே !	இனி தரியேன்	திருக்குடந்தையில் வாழும் திருமாலே !
செம் கண் கருமுகிலே	சிவந்த கண்களையுடைய காள மேகம்போன்றவனே !	உன் சரணம் தந்து	இனிமேல் நான் தரித்திருக்கவில்லை ; உனது திருவடிகளைக் கொடுத்தருளி
எரி ஏய் பவளம் குன்றே	நகரத்திர மண்டலத்தள எவும் ஒங்கின பவளமலை போன்றவனே !	என் சன்மம்	எனது சரீரத்தொடர்பைத் தவிர்த்தருளவேணும்.
நால் தோள் எந்தாய்	சதுர்ப்புஜ ஸ்வாமியே !	கோயாய்	

* * *—பிரானே ! உன்னுடைய வைஷ்ணவத்தை நீயே காட்டித்தந்து அடிமையிலே என்னை ஊன்றவைத்தாயானபின்பு உன் திருவடிகளைத்தந்து தீரவேணுமென்றே ; தந்து பின்னை

ஸம்ஸாரத்தைக் களைந்தொழியாய் என்கிறார். மேலு ஸரிப்புத்தோற்ற விருக்குமிருப்பை அரியேறே! என்ற விவரித்தும், அந்த மேனையிப்புத்துத் தகுதிபான் வடிவுபடைத்தவ னென்கிறது அம்பொற்சுடரே! என்பது. விஷயமான பொன்போல ஸ்ப்ருஹணீயமான ஒளியையுடைய வனே! என்றபடி. வடிவின் புணைக்காட்டி என்னை யீடுபடுத்கிக்கொண்டவனே! என்றவாறு. செங்கட்டிமுக்கிலே!—உரர்ஸம்ஸமாசிற அம்ருதத்தை வர்ஷிக்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! என்றபடி.

வரியேயவன்குத்தே!—எரிபென்று மேட்டை நகத்தாத்திற்கு வாசகமாய் நகத்தா ஸாமாந்யத்தைச் சொல்லி நிற்கும். நகத்தாமைண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கிற பவளக்குன்று போலே [பவமமயமான மலைபோலே] விலகத்தானான வடிவுபடைத்தவனே! என்கை. 7
களைவாய்துன்பங்களைபாதொழியாய் களைகண்மற்றிலேன்*
வளைவாய்கேமிப்படைபாய்! குடந்தைக்கிடந்தமாமாயா!*

தளராவுடலமெனதாவி சரிந்துபோம்போது*

இளையாதுனதானொருங்கப்பிடித்துப் போதவிசையே.

வளைவாய்கேமி படைபாய்	வளைந்த வரையையுடைய திருவாழியை ஆபுதமாக வுடையவனே!	களைகண் மற்று வேறு சாணமுடையே இலேன்	வெறு சாணமுடையே எல்லேன்;
குடந்தை கிடந்த	திருக்குடந்தையிலே சய னித் தருள்கின்ற	உடலம் தளரா எனது ஆவி சரிந்து போம்	உடல் தளர்ந்து என் உயிரானது நிலைகுலைந்து உத்தரமண போது
மாமாயா	மஹாச்சர்ய ரூபனே!	இளையாது உன தான்	மெலியாமல் உன் திருவடி களையே
துன்பம் களை வாய் களையாது ஒழி வாய்	எனது துன்பங்களை நீ களைந்தாலும் சரி; களையாவிட்டாலும் சரி;	ஒருங்க பிடித்து போத	ஒருமிக் ப் பிடித்துப் போகும்படி
		நியே இசை	நியே திருவுள்ளம் பற்றவே ணும்.

***—பாபர் வீசுக்கு ஆகிஞ்சர்யம், அந்நகத்திதவம் என்ற இரண்டும் குலையாதிருக்க வேணும். உபாயாந்தரங்களில் அந்வயலேசமும் அற்றிருக்கை ஆகிஞ்சர்யமெனப்படும். எம்பெரு மான் பக்கலில் முகம் பெறுதொழியினும் பிறர்மனைதேடி போடப்பாராதே, “கவித்தபோ அத்யவஸாபத்துடனிருக்கை அந்நகத்திதவ மெனப்படும்” என்கிற திண்ணிய தெளிவாகிறது. எனக்கு உன்னுடைய அனுபவம் கிடையாமற் போனாலும் உன் திருவடியே தஞ்சமென்று பிறந்த விச்சாஸம் குலையாதபடி பார்த்தருள வேணுமென்கிறார். ஒருங்க—நிரந்தர மாக என்றபடி.

இசைவித்தெண்ணையுன், தாளினைக்கீழ் இநுத்தமம்மானே!

அசைவிமமரர்தலைவர்தலைவா! ஆதிப்பெருமூர்த்தி!*

திசைவிவீசுட்செழுமாமணிகள்சேரும் திருக்குடந்தை*

அசைவிஜலகம்பரவக்கிடந்தாய்! காரணவாராமே.

என்னை	நெடுநாள் விமுகனாயிருந்த வெண்ணை	ஆதி, பெரு மூர்த்தி	ஊகல ஜகத்காரண பூதமான திவ்ய விக்ரஹத்தை யுடையவனே!
இசைவித்து	அடிமைக்கு இசையும்படி செய்து	திசை விவீசுட்செ செழுமாமணி கள் சேரும்	எங்கும் ஒளி வீசுகின்ற மிகச் சிறந்த ரத்னங்கள் சேருமிடமான
உன் தான் இணை சித்	உனது உபய பாதங்களின் கீழே	திரு குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே [தம் ஒய்வில்லாதபடி [அநவர
இருத்தும் அம் மானே	தங்கும்படி செய்தருளின ஸ்வாமியே	அசைவு இல் உலகம் பரவ கிடந்தாய்	உலகமெல்லாம் துதிக்கும் படி சயனித்தருள்பவனே!
அசைவு இல் அமரர்தலைவர்	நித்யஸூரியோருக்குள் தலை வரான அநந்த சருட விஷ்வக் ஸேனர்களுக்குட முதல்வனே!	காரண வாராய்	நான் கண்டு அனுபவிக்கும் படி வரவேணும்.

* * *—தண்ணிலை காணலாம்படி வாவேனுமென்கருச். இதில் முதலடியில் ஸத்ஸம்ப்
தாயார்த்தவாரம் பொதிந்துகிடக்கிறது.

இசைவித்துள்ளனை என்கையாலே நெடுநாள் திருவடிநெய்வைக்கு இசையாதிருத்த தம்மை
எம்பெருமான் தானே வந்தி யிசைவித்தமை ஸ்பஷ்டமாக விளங்கும். திசைவில் வீசம் செழுமா
மணிகள் என்று திருமழிசை யாழ்வார்போல்வாசைச் சொல்லுகிறதென்று ஸம்ப்ரதாயம். திசை
கள் தோறும் பரந்த புகழைமுடைய மஹாத்ருதாநகர் செருமிடமான திருக்குடந்தைபென்கை.

வாராவருவாய்வருமென்மாயா! மாயாமூர்த்தியாய்!
ஆராவமுதாய் அடியேனுனி அகமேதித்திப்பாய்*
திராவினைகள் திரவென்னையாண்டாய்! திருக்குடந்தை
பூராய்! உனக்காட்பட்டிம் அடியேனின்னுமுழல்வேனோ?

10

வாரா	திருவருவத்தோவாராமல்	அடியேன் ஆனி	} வன் உன்ருக்குள்ளே தித்
அரு ஆய் வரும்	அருபிராய் உள்ளே வந்து	அகமே தித்	
என் மாயா	தோன்றுகின்ற	திப்பாய்	} தொலையாத பாவங்களும்
	என் மாயவனே!	திராவினைகள்	
மாயா மூர்த்தி	ஒருகாலும் அழியாத திவ்ய	என்னை ஆண்	} அடியேனை ஆண்டருளின
யாய்	மங்கல விக்கஹத்தை	டாய்	
	புடையவனே!	திருகுடந்தைவார திருக்குடந்தைப்	பதியோ
ஆரா அமுது	எவ்வளவு அன்புவித்தாலும்	அடியேன்	} உனக்கு அன்பட்டிம் உனக்கு அடிமைப்பட்டும்
ஆய்	தருப்திடுமவாத அமிரு	இன்னும் உழல்	
	தமாய்க் கொண்டு	வேனோ!	வேனோ!

* * *—திருக்குடந்தையிலே புகவே நம் அபேஷிதங்கனெல்லாம் பெறலாமென்று புக்க
ஆழ்வார் அங்கனம் பெறுமையாலே இன்னம் எத்தனையிடம் தட்டித் திரியக்கடவேனோவென்
கருர்.

நான்காமடியின் முதற்சொல் ஊரா! என்றும் ஊராய்! என்னும் இருவகையிலும் பொருந்
தும்; ஊரன் என்பது விளியுருபு ஏற்றல் 'ஊரா' என்றும்; ஊரான் என்பது விளியுருபு
ஏற்றல் ஊராய் என்றாகும்.

10

உழலையென்பின்பேய்ச்சி முலைநீடு அவளைபுயிருண்டான் *
கழல்களையையேசரணுக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன் *
குழலின்மலியச்சொன்ன ஓராயிரத்தளிப்பத்தும் *
மழலைதிரவல்லார் காமர்மாரிளாய் கோக்கிரர்க்கே.

11

உழலை என்பின்	உழல்தடி போன்ற எ லும்	குழலில் மலிய	} குழலோசையிற் காட்டி
பேய்ச்சி	புகளை யுடையளான பூத	சொன்ன	
முலை ஊடு	முலைவழியாக	ஓர் அபிரத்தான்	} ஒப்பற்ற ஆபிரத்தினுள்ளே
அவன் உயிரை	அவனது உயிரைமுடித்த	இ பத்தும்	
உண்டான்	பெருமானுடைய	மழலை தீர	} கமது அறியாமை கொலை
கழல்கள் அவை	திருவடிகளையே	வல்லார்	
யே			} அடிகழிக்கவல்லவர்கள்
சாண் ஆக கொ	சரணமாகத் பற்றின	மான் ஏய் நோம்	
ண்ட		கியக்கு	டைய திவ்யாஸ்ஸரஸ்ஸுக்
குருகூர் சடகோ	ஆழ்வார்	கருக்கு	} ஆதரிக்கத்தக்கவராவர்.
பன்		காமர்	

* * *—இப்பதிகம் பழுதறக் கற்கவல்லார் காமிசெனக்குக் காழகர்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்பராவர் என்று பலனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். திருக்குழலோசையிற் காட்டிவும் அதிசயித்ததாம்படி யருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசரத்தில் இப்பத்தையும் ஊற்றத் துடனே சொல்லவல்லார்களை எம்பெருமானும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் மேல்விழுந்து போக் யராகக்கொள்வார்கள் என்றதாயிற்று. 11

திருவாய்மொழி—ஆறும்பத்து—பத்தாந்திருவாய்மொழி: உலகமுண்டபெருவாயா

அவதாரிகை:—திருவேங்கடமலையிலே நித்யஸூரிகளோடு நித்திய ஸம்ஸாரிகளோடு திரங்குந்களோடு வாசியற எல்லாரும்வந்து ஒருமிடறுக ஆச்சரிக்கலாம்படி எம்பெருமான் நித்ய ஸங்கிதி பண்ணியிருக்கிறபடியை பதுஸந்தித்து அத்திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே பெரிய பிராட்டியார் முன்னிலையாகத் தம்முடைய அந்நபகதிவத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து சரணம் புகுகிறார்—இத் திருவாய்மொழியில்.

ஒன்பது பாட்டாலும் சரண்யன்படி சொல்லி, பத்தாம் பாட்டிலே சரணம் புகுகிறார்.

உலகமுண்டபெருவாயா! உலப்பில் கீர்த்தியம்மானே! *

நிலவும்சுடர்குழொளிமூர்த்தி நெடியாயடியேனருயிரே! *

திவதமுலகுக்காய்கின்ற திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே! *

குலதொல்லடியேனுன்பாதம் கூடுமாறுகூறியே. 1

உலகம் உண்ட பெருவாயா	{ (பிரளய காலத்தில்) உலகங் களையெல்லாம் அமுது செய்த பெருவாயை புடையவனே!	உலகுக்குதலதம் ஆய்நின்றதிரு வேங்கடத்தி	உலகுக்கெல்லாம் திலகம் போன்றதான திருமலை யிலே விளங்குகின்ற
உலப்பு இல்லீர்த் திஅம்மானே	{ முடிவில்லாத புகழையு டைய பெருமானே!	எம்பெருமானே	அஸ்மத் ஸ்வாமியே!
நிலவும் சுடர் குழ ஒளி மூர்த்தி	{ அப்ராக்குத தேஜோமய மான திவ்ய விக்ரஹத் தையுடையவனே!	குலம் தொல் அடியேன்	{ குல பரம்பரையாக உனக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பவ னான அடியேன்
நெடியாய் அடியேன் ஆர்	{ மிகப் பெரியோனே! அடியேனுக்குப் பரிபூர்ண ப்ராணபூதனே!	உன பாதம் கூடும் ஆறு கூறாய்	உனது திருவடிகளை வந்து சேரும்படியை அருளிச் செய்யவேணும்.

* * *—ஸகல ஜகத்கைதும் ரக்ஷிக்குமியல்பை புடையையாய்க் கொண்டு திருமலையிலே நித்ய ஸங்கிதி பண்ணியிருக்கிற வுண்ணை நான் கிட்டி யதுபவிக்கும் விரகு அருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார். உன்னுடைய திருவடியை நான் கிட்டப்பெறாமல் கிலேகிப்பது பிரளயாபத்தோடொக்கும், இந்த ஆபத்தை நீ போக்கினால்லது பிரளயாபத்தைப் போக்கினாயென்கிற புகழ் உனக்கு நிலைநிற்கமாட்டா தென்கிற கருத்துப்பட 'உலகமுண்ட பெருவாயா' என்கிறார். ஆபத்து நேர்த்தகாலத்தில் தளராதபடி ரக்ஷிச்சுக்காகவன்றோ நீ உலகமுண்டது; அந்த ஆபத் ரக்ஷகத்வம் மெய்யானால் என்னையும் ஆபத்தில் நின்று மெடுத்தருளித் திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டாவோ வென்றவாறு.

உலப்பில் கீர்த்தியம்மானே!—உலப்பாவது முடிவு; முடிவில்லாத புகழுடைமையாவது திருக்குணங்களைத் தனித்தனியாகவும் ஒரு ராசியாகவும் எண்ண முடியாமை.

நிலவுஞ் சுடர் குழொளிமூர்த்தி—ரக்ஷிக்குமவனல்லனாயினும் குணமுடையவனல்லனாயினும் விடமுடியாத வடிவழகு படைத்தவனென்கிறது.

அடியேன் ஆருயிரே!—வடிவழகையும் திருக்குணங்களைக் காட்டிப் பிரிந்துபிழைக்கவொண்ணாதபடி என்னப் பண்ணினவனே! என்றவாறு. "திருவேங்கடத் தெம்பெருமானே அடியேனருயிரே!" என்று கூட்டுவது. திருமலையிலே நின்று என்னுடைய சேஷத்வ முறையை யறிவித்து உன்னால்லது செல்லாதபடி பண்ணினவனே! என்னை. 1

கூறாய்நீறாய்நிலனாகிக் கொடுவல்லசார்குலமெல்லாம்*
சீருவெறியும்திருநேமிவலவா தெய்வக்கோமானே! *
சேரூர்சுனைத்தாமரைசெந்தீமலரும் திருவேங்கடத்தானே! *
ஆறுவன்பிலடியேன் உன்னடிசேர்வண்ணமருளாயே.

2

கொடுவல் அசுரர்	மிகக் கொடிய அசுரர்களின்	தாமரை	செந்தாமரை மலர்கள்
குலம் எல்லாம்	கூட்டமெல்லாம்	செம் தீ மலரும்	சிவந்த தீப்போன்ற நிறத் தைபுடைத்தாய்க் கொண்டு மலரும்படியுள்ள
கூறு ஆய்	பலபல கண்டங்களாகி	திருவேங்கடத்	திருமலையிலே எழுந்தருளி
நீறு ஆய்	சாம்பலாகி	தானே	ருப்பவனே!
நிலன் ஆகி	தரைப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும்	ஆறு அன்பின்	அளவுபடாத அன்பையு
சீறு	பின்னையும் சீறி	அடியேன்	டையேனான நான்
எறியும்	ஜ்வலியா நிற்கிற	உன் அடி சேர்	உன் திருவடிகளைச் சேரும்
திருநேமிவலவா	திருவாழியாழ்வானை வலவ	வண்ணம்	படி
தெய்வம் கோமா	ருகிலேவந்தியிருப்பவனே!	அருளாய்	அருள்புரிய வேணும்.
னே	நித்ய ஸூரிநாதனே!		
சேறு ஆர் சுனை	சேறு நிரம்பிய சுனைகளிலே		

* * *—விரோதிகளைப்பெல்லாம் கிழங்கெடுக்கவல்ல திவ்யபுத்தத்தினால் ஒளி பெற்றிருக்
கிற நீ எனது விரோதிகளையும் போக்கி, நான் உன் திருவடிகளைச் சேரும்படி க்ருபை பண்ண
வேணுமென்கிறார். “கொடுவல்லசார்குலமெல்லாம் கூறாய்நீறாய் நிலனாகி” என்று அவ்வயிப்
பது. சத்ருக்களை முதலில் இருதுண்டமாக்கிப் பிறகு நீருக்கிப் பின்பு அதுவுங்காண
வொண்ணாதபடி வெறுந்தரையாக்குமென்று திருவாழியாழ்வானுடைய விக்கிரமம் சொல்லு
கிறது. மூலத்தில் ஆகி என்றிருந்தாலும் ‘ஆக’ என்று எச்சத்திரிபாகக் கொள்ளலாம்.
கூறாய்நீறாய் நிலனும்படியாக வென்றபடி. ‘ஆகி’ என்று பிறவினையாகவுங் கொள்ளலாம்.
‘சீறு’ என்பது செய்யாவென்னும் வாய்ப்பாட்டிற்றத்தால் விளையெச்சம்; சீறியென்றபடி.
வலவா—வல்லவன் என்றசொல் வலவன் என்று தொகுத்தலாய் விளியுருபு ஏற்றதாகக்
கொண்டால் ‘திருவாழியை அடக்கியாள் வல்லவனே!’ என்று பொருளாம்.
ஆறுவன்பிலடியேன்—ஆழ்வார்க்கு இதுவொரு கிருபகமரண திருநாமம் போலும்.
“ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன்” என்றுப்போலே ஆறுதவன்பையே கிருபகமாகவுடைய
அடியேன் என்கிறார். நீ திருமலையிலே நிற்கிற நிலைக்கும் பயன்பெறவேணும்; எனது
அன்புக்கு இரையிடவேணும் என்கிறாராயிற்று. 2

வண்ணமருள்கொளணிமேகவண்ண மாயவம்மானே! *
எண்ணம்புகுத்துதித்திக்குமமுதே இமையோரதிபதியே! *
தெண்ணலருவிமணிபொன்முத்தலைக்கும் திருவேங்கடத்தானே! *
அண்ணலேபுன்னடிசேர அடியேற்காவாவென்னுயே.

3

வண்ணம்	அருளே வடிவெடுத்த வண்	மணி பொன்	மணிகளையும் பொன்களை
அருள்கொள்	ணமாய்	முத்து	யும் முத்துக்களையும்
அணி மேகம்	அழகிய மேகம்போன்ற	அலைக்கும்	கொழிக்குமிடமான
வண்ண	கிறத்தை யுடையவனே!	திரு வேங்கடத்	திருமலையிலே விளங்குபவ
மாயம் அம்மா	ஆச்சரிய குணங்களை	தானே	னே!
னே	புடைய ஸ்வாமியே!	அண்ணலே	ஸ்வாமியே!
எண்ணம் புகு	நெஞ்சக்குள்ளே புகுந்து	உன் அடி சேர	உன் திருவடிகளில் வந்து
ந்து தித்திக்	சாவிக்கும் அமிருதமான	அடியேற்கு	சேரும்படி
கும் அமுதே	வனே!		அடியேன் விஷயத்திலே
இமையோர்	தேவாதி தேவனே!	ஆ ஆ என்னாய்	ஐயோவென்றிரங்கியருள
அதிபதியே			வேணும்.
தெளநல்அருவி	தெளிந்தழகிய அருவிகள்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் 'உன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்' என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம் பெருமான் 'ஆழ்வீர்! நீர் கேட்டபோதே நாம் அருள்முடியுமோ? அதற்கு ஸமயமில்லையோ?' என்ன; இதர விஷயங்களில் போகாதபடியான ஜனான லாபத்தைப் பண்ணித்தந்தவுனக்குப் பராப்தி பண்ணித் தருகை அரிய பெரிய காரியமோ வென்கிறார். வண்ணமருள்கொள் அணி மேகவண்ணு!—அருள் வண்ணங்கொள் அணிமேகவண்ணு என்று ஆர்வயிக்கலாம். அருள் வண்ணங்கொள்—அருள் தானே வடிவெடுத்த என்றபடி. அருளே திருவேங்கடமுடையானாக மூர்த்திகரித்த தென்றவாறு. அருள் என்னுமல் 'மருள்' என்றும் சொல் பிரிக்கலாம். வண்ணம்—வடிவானது, மருள்கொள்—கண்டார் நெஞ்சை இருளப் பண்ணக் கடவதாயிருக்கிற என்றபடி. மாயவம்மானே!—வெறும் வடிவழகு மாத்திரமேயல்லாமல் ஆச்சரியமான குண சேஷ்டிதங்களாலும் பெரியனுனவனே!.

ஆவாவென்னுதலகத்தையலைக்கும். அசுரர்வாணன்மேல் *
தீவாய்வாளிமழைபொழிந்தசிலையா திருமாமகன்கேள்வா
தேவா! * சுரர்கள்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே! *
பூவார்கழல்களருவினையேன் பொருந்தமாறுபுணராயே.

4

ஆ. ஆ. என்னுது	இரக்கமில்லாமல்	தேவா	தேவனே!
உலகத்தை	உலகத்தவர்களை ஹிம்வியப்	சுரர்கள் முனி	தேவர்களும் முனிவர்களும்
அலைக்கும்	பவர்களான	கணங்கள்	திரள் திரளாக ஆதரிக்
அசுரர்	ஆஸுரர்பாக்குதிகளினுடைய	விரும்பும்	கும் படியான
வாழ்காள் மேல்	ஆபுளை முடிப்பதற்காக	திரு வேங்கடத்	திருமலையில் எழுந்தருளி
தீவாய்வாளி	நெருப்பை உமிழ்கிற அம்	தானே	யிருப்பவனே!
	புகளை	பூ ஆர் கழல்கள்	(உனது) புஷ்பங்கள்
மழை பொழிந்த	மழைபோலே வர்ஷித்த	அரு வினையேன்	நிறைந்த திருவடிகளை
சிலையா	சார்ங்க வில்லையுடையவ	பொருந்தும்	மஹாபாபியான நான்
	னே!	ஆறு	கிடும்படி.
திரு மா மகள்	திருமகள் கொழுநனே!	புணராய்	கற்பித்தருளவேணும்.
கேள்வா			

* * *—பிரானே! உன்னைப் பெறுகைக்கு உடலாக நீ சாஸ்த்ரங்களில் காட்டிக்கொடுத்த ஸாதனங்களொன்றும் எனக்கு உபயோகப்படவில்லை; ஆனபின்பு எனக்கென்று தனியேயொரு ஸாதனம் கண்டு தாவேணுமென்கிறார்.

பிரமன் சிவனின்தான் முதலான தேவர்களும் ஸக ஸந்தநாதி மஹர்ஷிகளும் இதுவே நமக்குப் பராபவஸ்தானமென்று விரும்பி யிறைஞ்சியேத்துமிடமான திருமலைக்கு இறைவனே! கிட்டியதபவிக்கப்பெறாத பராபத்தைப்பண்ணின நான் உன்னுடைய பூவார்கழல்களைப் பொருந்தும்படியான ஒரு உபாயத்தைக் கல்பித்தருளவேணுமென்றாயிற்று. பூ ஆர் கழல்—புஷ்பங்கள் நிரம்பிய திருவடி; அல்லது பூப்போன்ற திருவடி. திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடிக்குப் பூவார்கழல்களென்றும், அழகிய மணவாளனுடைய திருவடிக்குத் திருப்பொலிந்த சேவடியென்றும், தேவப்பெருமானுடைய திருவடிக்குத் துமறையுடைய யென்றும் ஸம்பிரதாயத் திருநாமமென வழங்குவர் பெரியோர்.

4

புணராரின்றமரமேழ் அன்றெய்தவொருவில்வலவாவோ! *
புணரேயிரின்றமரமீரண்டின் நடுவேபோனமுதல்வாவோ! *
திணரார்மேகமெனக்களிறுசேரும் திருவேங்கடத்தானே! *
திணரார்சார்ங்கத்துனபாதம் சேர்வதடியேனெந்தானே!

5

அன்று ராமாவதாரத்திலே
புணர்வின் மரம் ஏழ் { ஒன்றோடொன்று பிணைந்
திருந்த ஸப்த ஸாலவரு
சக்தங்களை
எய்த துளைபடுத்தின
ஒரு வில் வவவா ஒ ஒ தனிவீரனே!
புணர்வு நின்ற சேர்த்தி பொருந்தி நின்ற
மரம் இரண் { இரட்டை மருத மரம்
டின் கடுவே { களிவிடையே
பேரன தவழ்ந்து சென்ற
முதல்வா ஒ ஒ மூலபுருஷனே!

திணர் ஆர் { திண்மை மிக்க மேகம்
மேகம் என { களென்னும்படி
கனிது சேரும் யானைகள் சேருமிடமான
திருவேங்கடத் { திருமலையிலெழுந்தருளி
தானே { யிருப்பவனே!
திணர் ஆர் சார்ங் { திண்மைமிக்க ஸ்ரீசார்ங்க
சத்து { வில்லையுடைய
உன பாதம் உனது திருவடிகளை
அடியேன் சேர் { அடியேன் அணுகப் பெறு
வது எந்நாள் { வது என்றைக்கோ?

***—ஆழ்வார்! நீர் இங்ஙனே கிடந்து துடிப்பதென்? எப்படியும் உம்முடைய விருப்பம் செய்வதாகவே நினைத்திருக்கிறேமென்று திருவேங்கடமுடையான் திருவுள்ளமாக, அது என்றைக்குச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்? ஒரு நாளிட்டுத் தரலாகாதோ வென்கிறார்.

[திணரார்மேகமீத்யாதி.] களிமென மேகஞ்சேரும், மேகமெனக் களிஞ்சேரும் என்று இரண்டு படியும் அர்வரிக்கப் பொருந்தும், யானை போன்ற மேகங்களுந், மேகம்போன்ற யானை களும் திருமலையிலே வர்த்திப்பது இயல்பு. * தென்னாழை வடவாழை குடபாலாழை குணபால மதயாழை * என்றும் * சேலை மழகளிறே * என்றும் யானை தானாகச் சொல்லலாம்படியும் * ஸ்ரீ வேங்கடாதீரி சிகராலயகாளமேகம் * என்று மேகந்தானாகச் சொல்லலாம் படியும் எம்பெருமானி ருக்கிற இருப்புக்கு ஸ்மாரக மாண்படி.

திணரார் சார்ங்கத்து உன் = உன்சையில் வில் இருக்க நான் இழக்க வேண்டுமெனில்லை; இழக்க மாட்டேன்; இனி உன்னைப் பெறும் நானேச் சொல்லிப்பருளினால் போதுமென்கிறார். 5

எந்நாளே நாம்மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கென்று *
எந்நாளும் சின் றிமையோர்களேத்தி இறைஞ்சியினயினமாய் *
மெய்நாமன ததால்வழிபாடுசெய்யும் திருவேங்கடத்தானே! *
மெய்நானெய்தியெந்நாள் உன்னடிக்களடியென்மேவுவதே.

6

மண் அளந்த { உலகமளந்த உபயபாதங்
தாமரைகள் { களை
இணை {
நாம் காண்ப { நாம் காண்பதற்குரிய நான்
தற்கு எந்நாள் { எந்த நாளென்று
என்று {
இமையோர்கள் { நித்யஸலுகிகள்
எந்நாளும் { கிரந்தரமாக நின்று
நின்று எத்தி { துதித்து
இறைஞ்சி { வணங்கி
இனம் இனம் ஆ திள் திரளாக

மெய்நாமனத்தால் தீரிகரணங்களாலும்
வழிபாடு செய்யும் ஆராதனைசெய்யுமிடமான
திருவேங்கடத் { திருமலையில் எழுந்தருளி
தானே { யிருப்பவனே!
அடியேன் நான் அடியேனாகிய நான்
மெய் எய்தி { (கணவுபோலன்றிக்கே)
மெய்யாகவே உடைந்து
உன் அடிக்கள் { உன் திருவடிகளிலே
மேவுவது { பொருந்துவது
எந்நாள் { என்றைக்கோ!

***—கீழ்ப்பாட்டில் “உனபாதம் சேர்வதடியே நெந்நாளே” என்றதற்கு உன் திருவடிகளை நான் சேர்ப்பெறும் நாள்கூட ஒன்று உண்டா? அது ஏது? என்று ஸந்தேஹித் துச் சொல்வதாகவும் பொருளாகக்கூடுமே; எம்பெருமான் ‘ஆழ்வார்’ எந்நாளே பென்று நீர் ஸந்தேஹிப்பதென்? அது ஒரு தேச விசேஷத்திலே நியதமா யிருக்குமே’ என்றருளிச் செய்ய, அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்தன்றோ அதுபவிக்கிறது, அப்படியிருக்க எனக்குமாத் தி ரம் தேசவிசேஷமா! என்கிறார். இப்பாட்டின் இரண்டாமடியில் இமையோர்கள் என்றது நித்யஸலுகளைச் சொல்லிற்றுக்கக் கொண்டால் இங்ஙனே ஸங்கதியாகக் கடவது. இனி, ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள தேவர்களைச் சொல்லிற்றுக்கக்கொண்டால், பாயோஜனந்தர பரர்களான

வர்களுங்கூட அந்நய பாயோஜனரைப்போலே வந்து ஆசாயிக்க நிற்கிற விடத்தே நான் இழந்து போவதே! என்கிறாராகக் கொள்க. 6

அடியேன்மேலியமர்கின்றவமுதே இமையோரதிபதியே! *
கொடியாவடுபுள்ளுடையானே கோலக்கனிவாய்ப்பெருமானே! *
செடியார்வினைகள் தீர்மருந்தே திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே! *
கொடியார்பொழுதுமுன்பாதம் காணநோலாதாற்றேனே. 7

அடியேன்	அடியேன் கிட்டி யதுபவிக்	திருவேங்கடத்து எம்பெருமானே! -;
மேலி அமர்கி	கும் படியான அமிரு	உன பாதம்
ன்ற அமுதே	தமே!	காண
இமையோர்	தேவாதி தேவனே!	உனது திருவடிகளைக் காண்
அதிபதியே		கைக்கு
அடுபுள் கொடி	(பகைவரைப்) பொசுக்க	நோலாது
ஆ உடை	வல்ல கருடனைக் கொடி	{ நான் ஒரு நோன்பும் அனு
யானே	யாகவுடையவனே!	{ ஷடியாமலிருந்தும்
கோலம் கனி	அழகிய கனிபோன்ற அத	{ (நோற்றவர்கள் பலன் தாழ்த்
வாய் பெரு	ரத்தையுடைய பெரு	{ தால் படுமாபோலே)
மானே	மானே!	கொடி ஆர் பொ.
செடி ஆர் வினை	செடியோலே செழித்த	முதும்
கள் தீர்	பாபங்களைத் தீர்க்கும்	{ ஒரு கண்ண மாதிரிமும்
மருந்தே	மருந்தானவனே!	{ ஆற்றேன்
		{ தரித்திருக்கமாட்டாமல்
		{ துடிக்கின்றேன்.

* * *—பெறுதப்பாதென்று துணிந்திருத்தல் ஸ்வரூபமாயினும் அத்தலையில் போக் யதை நெஞ்சுக்கு விஷயமாக ஆக, தரித்திருக்க முடியாதபடி பதறவேண்டி யிருக்குமே; அந்தப் பதற்றத்தை யருளிச்செய்கிறாரிப்பாட்டில். அடியேன் மேலியமர்கின்ற அமுதே!—எம்பெருமா னுக்கு இவர் சாத்தும் ஒரு திருநாமம்போலே யிராகின்றது இது. தேவஜாதிகள் உப்புச்சாற் றைப்பருகிக் களிப்பர்கள்; அதுவோ இது? இங்குள்ள மற்றையோர்கள் அதுபவிக்கும் போலேயா நான் அதுபவிப்பது? அடியேனுடைய அதுபவம் அஸாதாணமன்றோ வென்கிறார். உடனே இமையோரதிபதியே! என்றது—அங்குத் திருநாட்டிலே நித்ய ஸைரிகள் உன்னை எப்படியதுபவிக் கிறார்களோ அப்படி இங்கு அடியேன் அதுபவிப்ப வனல்லனோ? என்று காட்டினபடி.

திருவாராதனத்தில் பெருமானுக்கு அமுது செய்தருள் பண்ணும்போது * அடியேன் மேலி யமர்கின்றவமுதே யென்கிற விப்பாசாததை யதுஸந்திப்பதென்று பட்டர் நியமனம். 7

நோலாதாற்றேனுன்பாதம் காணவென்று நுண்ணுணர்வின் *
நீலார்கண்டத்தம்மானும் நிறைநான்முகனும்நீரனும் *
சேலேய்கண்ணார்பலர்குழுவிரும்பும் திருவேங்கடத்தானே! *
மாலாய்மயக்கியடியேன்பால் வந்தாய்போலேவாராயே. 8

துண் உணர்	ஸ்வஜ்ஞனையாலே துட்	மாட்டுகின்றிலேன்
வின்	பமான உணர்வையுடை	என்று சொல்லிக்கொண்டு
	யனும்	
நீலார் கண்	சிவபிரானும்	சேல் ஏய் கண்
டத்து அம்மா		ணர் பலர் குழ
னும்		{ கயற் கண்ணிகளான தங்
நிறை நான்முக	(ஞானசக்திகளால்) நிறைந்த	{ கள் மனைவிமார்கள் பல
னும்	பிரமனும்	{ ரோடுங் கூடிவந்து
இந்திரனும்	தேவேந்திரனும்	{ விரும்பிப் பணியுமிடமான
உன பாதம்	“உன் திருவடிகளைக் காண்	{ திருவேங்கடத்
காணநோலாது	கைக்கு ஸாதநானுஷ்டா	{ தானே
ஆற்றேன்	னம் பண்ணுதேயிருந்து	{ திருமலையில் வாழ்பவனே!
என்று	ஆற்ற	{ மால் ஆய் மயக்கி
		{ மயக்கிக் கொண்டு கண்ண
		{ வந்தாய்போலே
		{ இக வந்தாய் போலே
		அடியேன் பால்
		{ அடியேன் திறத்தும் வந்து
		{ வாராய்
		{ தோற்றவேணும்.

* * *—ஸாதநாதுஷ்டானம் என் பக்கவில் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லிக் கொண்டே ஆசைப்பட்டு நாக்கு நீட்டினால் கிடைக்குமோ ! என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக; இஞ்நா சக்திகளால் குறையற்றவர்களான நீலகண்ட சதுர்முக ஸஹஸ்ராக்ஷ பரப்ருதிகளுந் கூடத் தங்களுடைய உபாய தாரிதீயத்தைச் சொல்லிக் கொண்டன்றோ வந்து உன்னைக் காணப் பெறுகிறது என்கிறார். “நோலாதாற்றேனுன பாதங்கான” என்பது = நீலார் கண்டத்தம்பா னும் நிறைநான்முகனு மிர்திரனும் சொல்லும் பாசுரமாயிற்று. ‘பிரானே ! உன் திருவடி களைக் காண்கைக்கு ஸாதநாதுஷ்டானம் பண்ணுதே யிருந்து வைத்து உன்னையொழிய ஆற்ற மாட்டேன்’ என்பதாம் அந்தத் தேவர்களின் வார்த்தை.

சேலேய்கண்ணூர் பலர் குழ விரும்பும்—கயல்போன்ற கண்களையுடையவர்களென்று ஸ்திரீ சகளைச் சொல்லுகிறது ; பாக்குதத்தில் அவரவர்களுடைய பதர்களைச் சொல்லிற்றுகிறது; தேவர் கள் வந்து சரணம் புகும்போது நாங்கள் தனித்து வருகையன்றிக்கே மனுட்டிமார்களோடு கூடி வருவர்களாம்.

மாலாய் மயக்கி அடியேன்பால் வந்தாய்போலே வாராய்—மாலாய் மயக்கி வந்தாய்போலே அடியேன்பால் வாராய் என்று அவ்விப்பது. மால் என்று கண்ணிராகளைச் சொல்லுகிறது. கண்ணிரானாய் பிறந்து விபாமோஹ சேஷிதங்களைச் செய்து வஸுதேவா திகள் முன்னே வந்து நின்றாய்போலே என்றமுன்னே வந்து கிற்கவேணுமென்று பிரார்த்தித்தபடி. 8

வந்தாய்போலேவாராதாய் வாராதாய் போல்வருவானே*
செந்தாமரைக்கண்செங்கனிவாய் நால்தோளமுதே ! யெனதுயிரே !*
சிந்தாமணிகள் பகரல்லைப்பகல்செய் திருவேங்கடக்காரோ !*
அந்தோவடியேனுனபாதம் அகலகில்லேனிறையுமே. 9

வந்தாய் போலே	{	கைக்கு எட்டினாற் போலே	{	எனது உயிரே	{	எனக்கு உயிரானவனே !
வாராதாய்		யிருந்து எட்டாதவனே !		சிந்தா மணிகள்		சிறந்த ரத்னங்களின் ஒளி
வாராதாய்போல்	{	எட்டாதவன் போலிருந்து	{	பகர்	{	யானது
வருவானே		கிட்டி கிற்பவனே !		அல்லை பகல்		இரவையும் பகலாக்கு மிட
செம் தாமரை	{	செந்தாமரை போன்ற	{	செய்	{	மான
கண்		திருக்கண்களையும்		திருவேங்கடத்		திருமலையில் வாழ்பவனே !
செம் கனி வாய்	{	செங்கனி போன்ற திருப்	{	தானே	{	
		பவளத்தையும்		அந்தோ		ஐயோ !
நால்தோள்	{	நான்கு திருத்தோள்களையு	{	உன பாதம்	{	உனது திருவடிகளை
		முடைய		அடியேன்		அருமைச் சுவடறிந்த நான்
அமுதே	{	பாம போக்யனே !	{	இறையும் அகல	{	ஒரு கண்ணகாலமும் பிரிந்
				கில்லேன்		திருக்கவல்லேனெல்லேன்.

* * *—தம்முடைய விசுலேஷ வ்யவர்த்தனைக் கணக்க அருளிச் செய்கிறார். வந்தாய் போலே வாராதாய்—மாநஸாதுபவம் கரைபுரண்டு போகும்போது கிளக்கினால் பாற்றய ஸம்ச லேஷமும் பெற்றோம் என்றெண்ணி த்ருப்தி பிறக்கும்படியா யிருக்குமே ; அதனை மெய்யென் றெண்ணி அணைக்கைக்குக் கைநீட்டினால் கைக்கு எட்டாதபடியன்றோ இருப்பது ; அதைச் சொல்லுகிறது இங்கு. வாராதாய் போல் வருவானே !—வந்து தோற்றுக்கைக்கு ப்ராஸத்தியில்லே யென்று நிச்சயித்து ஆசையற்றுச் கிடக்குங்கால், தேட்பாரற்ற ஸ்வாதந்தரியத்தாலும் அப்ரா தி ஹத ஸங்கல்பத்தாலும் ஆகஸம்ஸ்கமாக வந்து நிற்பது முண்டே பவானிடத்தில் ; அதைச் சொல்லுகிறது.

[சிந்தாமணிகள் இத்யாதி] நெஞ்சால் நினைத்தவாறே எதையும் அளிக்கவல்ல ரத்னத் திற்குச் சிந்தாமணி யென்று பெயர். அதுபோற் சிறந்த ரத்னங்களை இங்குச் சிந்தாமணி யென்றது. திருமலையிலுள்ள ரத்னங்களைச் சொன்னதாகவுமாம் ; திருவேங்கடமுடையாளு டைய திருமேனியிலுள்ள ரத்னங்களைச் சொன்னதாகவுமாம். அவற்றினுடைய பகர்— ஒளியானது, அல்லைப்பகல் செய்யாநின்றதாம் ; எப்போதும் பகலாகவே காண்கிறதாயிற்று. 9

அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா! *
 நிகரில்புகழாயுலகம்மூன்றுடையாய்! என்னையாள்வானே! *
 நிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே? *
 புகலொன்றில்லாவடிபேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே. 10

அலர்மேல் மங்கை	{ பூவில் வாழ்மகளான பெரிய பிராட்டியார்	என்னை ஆள்வாள் வானே	{ நீசனான என்னைப், மடிமை கொள்பவனே!
இறையும் அகல கில்லேன் என்று	{ ஒரு கண்ணமும் பிரிந்திருக்க மாட்டேனென்று சொல் விக் கொண்டு	நிகர் இல் அமர் முனி கணங்கள்	{ ஒப்பற்றவர்களான தேவர்களும் மஹர்ஷி ஸமூஹங்களும் விரும்பும்பிவந்து பணியுமிட மான
உறை மார்பா	{ நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்ற திருமார்வை யுடையவனே!	திருவேங்கடத் தானே	{ திருபலையில் வாழ்பவனே.
நிகர் இல்புகழாய்	{ ஒப்பற்றதானபுகழை யுடை யவனே!	புகல் ஒன்று இல் லா அடியேன்	{ அநர்யகதிபாசன நான்
உலகம் மூன்று உடையாய்	{ சேதநாசேதநங்களுக்கெல் லாம் ஸ்வாமியே!	உன் அடி கீழ் அமர்ந்து புகுந் தேன்	{ உனது திருவடி வாரத்திலே மிகப் பொருத்தமாக அந் வயித்து விட்டேன்.

* * *—[அகலகில்லேன்] கீழ் ஒன்பது பாட்டாலும் சரண்யனான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வ
 ரூபத்தையும் தம்முடைய ஆற்றாமையையும் சொன்னார்; இப்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷிதம்
 சடச்சென வலித்திக்கைக்காகப் பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷசாரமாக முன்னிட்டிக்கொண்டு
 தம்முடைய அகிஞ்சந்யத்தையும் அநர்யகதித்வத்தையும் தெரிவித்துக்கொண்டு திருவேங்கட
 முடையான் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

எம்பெருமானுடைய திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற பெரிய பிராட்டியார்
 'இறையும் அகலகில்லேன், இறையும் அகலகில்லேன்' [ஒரு கணப்பொழுதும் பிரிந்திருக்கமாட்
 டேன்] என்று இனையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாளாம். ஒரு நிமிஷமும்
 பிரியாதே நித்ய ஸம்சுலேஷத்துடனிருக்கும்போது அகலகைக்குப் ப்ரஸத்திதா னுமில்லையாயிருக்க
 இதை வார்த்தை எதற்காகச் சொல்லவேண்டுமென்னில், போக்பதையின் கணத்தைப் பார்த்தவாறே
 ஐயோ! அகல நேர்ந்துவிடுமோ என்னவோவென்று அதிசங்கை யுண்டாகக்கூடியது; அவ்வதி
 சங்கை சொல்லுவிக்கச்சொல்லுகிறபடியென்ப.

உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்—ஆக இவ்வளவாலும் த்வயத்தில் பூர்வ கண்டம் அது
 ஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று. ப்ரபத்தியானது வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் மாநவிகமாகவும்
 உண்டு. 'என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று வாயினால் பிரார்த்திக்கை வாசிகமாகும். *அஞ்
 னலி: பரமா முத்தராக்ஷிபரம் தேவப்ராஸாதிரீ * என்கிறபடியே பகவத் ப்ரஸாத ஹேதுபூதமான
 அஞ்ஜலியை ப்ரயோகித்தல், காகாசுரன் முதலானாரைப்போலே ரக்ஷகவஸ்து இருந்தவிடத்தே
 வருதல் செய்கை காயிகமாகும். திண்ணிய அத்பலஸாயங் கொள்ளுதல் மாநவிகமாகும் * ஜ்ஞா
 நாந் மோக்ஷ மென்று சொல்லுகையாலே மாநவிகமே சிறந்ததாகும். அதுவே இங்கு உற்றது.
 அஸ்மதாதிசுருடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆழ்வார் பாசரமிட்டு அருளிச்செய்த வித்தனை; இத
 னால் ஆழ்வாருடைய ப்ரபத்தி வாசிகமென்று கொள்ளக் கடவதன்று. 10

அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்து அடியார்! வாழ்மினென்றென்றருள்கொடுக்கும் *
 படிக்கேழில்லாப்பெருமானைப் பழனக்குருகூர்ச்சடகோபன் *
 முடிப்பான்சொன்னவாயிரத்துத் திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்தும் *
 பிடித்தார்பிடித்தார்வீற்றிருந்து பெரியவானுள்ளிலாவுவரே.

அடியிர்	அடியவர்களே!	முடிப்பான்	ஸம்ஸாரத்தை முடிப்பதற்
அடி கீழ் அமர்ந்து புருந்து வாழ்மின் என்று என்று	‘நம்முடைய திருவடிகளின் கீழே புருந்திருந்து உஜ்ஜீவித்துப் போருங்கள்’ என்று அவ்வரதமும் காட்டிக் கொடுத்து.	சொன்ன ஆபிரத்து திருவேங்கடத்துக்கு இவை பத்தும்	காக அருளிச்செய்த ஆபிரத்தினுள்ளும் திருவேங்கடமலை விஷயமான இத்திருவாய்மொழியை
அருள் கொடுக்கும் க்ருபை பண்ணுகிறவனும்	படிகேழ் இல்லா பெருமானே	பிடித்தார் பிடித்தார்	ஸாக்ஷாத் தாகவும் பரம்பரையாகவும் அவஸம்பித்தவர்கள்
பழனம் குருகூர் சடகோபன்	ஒப்புயர்வற்ற பெருமை வாய்ந்தவனுமான ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து	பெரிய வானுள் வீற்றிருந்து நிவாவுவர்	பரமாகாச மென்கிற பரமபதத்திலே நிலை சின்று வீற்றிருப்பார்கள்.

* * *—இத்திருவாய்மொழியைப் பற்றினவர்கள் திருநாட்டிலே நித்யாதுபவம் பண்ணப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகின்றார். எம்பெருமானுடைய திருக்கையானது திருவடிகளைய நோக்குமாபோலே யிருப்பதுண்டே; அதற்கொரு கருத்துக் கானலாம்; “அடியவர்களே! உங்களுக்கு இந்தத் திருவடிகளே தஞ்சம்; இதன்கீழே அமர்ந்து புருந்து வாழ்ந்து போங்கள்” என்று தெரிவிப்பதாகக் கருத்துக்கொள்ளலாம்; அகளை இங்கு முதலடியில் காட்டியருளுகிறார். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் * கிரீடம் ஸ்ரீரங்கே சயிது: * என்கிற ச்லோகத்தில், * நிஹி காசாம் முக்கம் சரணமிதி பாஹுஸ்ததிதா: ஸ்புடம் ப்ருதே பாதாம்புஷ்புகளம் ஆஜாது கிஹித: * என்றருளிச் செய்ததும் இங்கே அதுணந்தேயம்.

முடிப்பான் சொன்னவாயிரம்—தம்முடைய மரோதத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக அருளிச்செய்த ஆபிரமென்று உரைத்தார்கள் சில ஆசாரியர்கள்; “* பலர் காட்டிப் படுப்பாயே என்கிற ஸம்ஸார விரோதத்தை முடிக்கையிலே திருவுள்ளத்தாலே அருளிச்செய்த வாயிரம்” என்பர் நம்பின்கோ.

திருவேங்கடத்துக்கு இவைபத்தும்—*வான் திகழுஞ் சொலை மதிராங்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும் * என்ற திருவாய்மொழித் தனியன்படியே ஆயிரமும் ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயமாக ஸங்கல்பிக்கப்பட்டு அதில் இத்திருவாய்மொழி திருவேங்கடத்துக்குப் பகுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட தென்பது நன்கு அறியக்கிடக்கின்றது.

‘பிடித்தார் பிடித்தார்’ என்ற இரட்டிப்புக்கு இரண்டு லகையாகப் பொருள் கூறுவர்; (1) சொல்லைப் பற்றினவர்கள். (2) பொருளைப் பற்றினவர்கள் என்று ஒரு கிரீவாஹம். பிடித்தாரைப் பிடித்தவர்கள் என்றபடியாய் ஸம்பந்த ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளைச் சொன்னதாக மற்றொரு கிரீவாஹம்.

... ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி ஏழாம்பத்து—இரண்டாம் திருவாய்மொழி—கங்குலும் பகலும்

அவதாரிகை:—நம்மாழ்வார் தாமான தன்மையிலேயிருந்து பேசுவதுதவிர, நாயன் பாகாமாகவும் தோழிபாகாமாகவும் தாய்பாகாமாகவும் பேசுவதுமுண்டு சில திருவாய்மொழிகள். தாய்பாகாமாகச் சொல்லுகிறதாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. ஸ்ரீ ரங்கநாதன் திறத்திலே அதிமாத்ரமாக சுடுபாடுகொண்ட ஆழ்வார் தமது நிலைமையைத் தம் வாயாலே பேசமாட்டாமல் தாய்வாயாலே பேசுகிறாயிற்று.

கங்குலும்பகலும் கண்டியிலறியாள் கண்ணநீர்கைகள்ரலிறைக்கும் * சங்குசக்கரங்களென்றுகைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றேறகளும் * எவ்வனேதரிக்கேனுன்னேவிட்டென்னும் இருவிஸம்கைதுழாவிருக்கும் * செங்கயல்பாய்நீர்த்திருவரங்கத்தாய் இவள்திறத்தென்செய்கின்றயே.

செம் கயல் பாய் நீர் திரு அரங் கத்தாய்	அழகிய மீன்கள் துள்ளி விளையாடு மிடமான திருக்காவேரி சூழ்ந்த கோயிலில் சயனித்தருள் பவ்னே!	என்று கை கூப் பும் தாமரை கண் என்றே தள ரும்	என்று சொல்லி அஞ்ஜலி பண்ணி நின்றான்; (என்னைக் கடாக்கித்த) தாம ரைக் கண் கள ன் றோ இவை! என்று சொல்லித் தளர்கின்றான்;
(இப் பெண்பிள்ளையானவள்)			
கங்குலும் பக லும்	இரவும் பகலும்	உன்னை விட்டு எங்குனே தரிக் கென் என்னும்	(பிரானே) உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து தரிக்கவும் முடி யுமோ? என்கிறான்;
கண் துயில் அறி யாள	கண்ணுறங்கப் பெறுகின்றி லள்;	இரு நிலம்	விஸ்தீர்ணமான பூதவத்தை
கண்ண நீர் கைக ளால் இறைக் கும்	கண்ணீரைக் கைகளாலே இறைக்க வேண்டும்படி தாரை தாரையாய்ப் பெருகவிடா நின்றான்;	கை துழாவிருக் கும்	கைகளாலே துழாவா நின் றான்; (பூரங்கநாதனே!)
சங்கு சக்கரங் கள்	திருவாழி திருச்சங்குகள் இதோ ஸேவை ஸாதிக் கின்றன	இவள் திறத்து என் செய்கின் றாய்	இப்பெண்பிள்ளை விஷயத் தில் எது செய்வதாகத் திருவன் எம் பற்றியிருக்கிறாய்?

***—பூரங்கநாதனே! இப் பாரங்குசநாயகி உன்னைக் காணவாசைப்பட்டு அது பெரு
மையாலே கண் துஞ்சாதே கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டிரா கின்றான்; பாவராபாகர் வகத்
தாலே உன்னை சேரில் ஸேவிக்கப்பெற்றதாகக்கொண்டு சங்குசக்கரங்களை நோக்கிக் கைகூப்புகின்
றான்; 'இவைபன்றோ என்னைக் கடாக்கித்தருளி இப்பாடுபடுத்தின தாமரைக்கண்கள்' என்று
சொல்லி, இப்போது ஸாக்ஷாதாகக் காணப்பெறவில்லையே! என்று கொந்து தளர்கின்றான்;
உன்னைப் பிரிந்து தரிக்கமுடியவில்லையே! என்கிறான்; தன்னுடைய ஸந்தாபத்தைப் பொறுக்க
மாட்டாமே தரையெல்லாம் கையாலே துழாவா நின்றான்; திருவாங்கநாதனே! இவள் திறத்து
உமது ஷங்கல்பம் எத்தகைத்தோ தெரியவில்லையே! என்று தாய் அலமருகின்ற பாகரமாயிருக்
கிறபடி.

என்செய்கின்றாயென் தாமரைக்கண்ணுவென்னும் கண்ணீர்மல்கவிருக்கும் *
என்செய்கேனெறிநீர்த்திருவரங்கத்தாயென்னும் வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துருகும் *
முன்செய்தவினையே முகப்படாயென்னும் முகில்வண்ணுதருவதோவென்னும் *
முன்செய்திவ்வுலக முண்டுமிழந்தளந்தாய் என்கொலோமுடிகின்றதிவட்கே.

(இப்பெண்பிள்ளை யானவள்)	வெவ்வுயிர்த்து	வெப்பமாகப் பலகாலும்	
என் தாமரை கண்ணு	என்னை யீடுபடுத்திக் கொ ண்ட செந்தாமரைக் கண் ணனே!	உயிர்த்து உருகும் முன்செய்தவினை யே	பெருமுகச்சுவிட்டு கரைகின்றான்; முற்பிறவிகளிலேநான் பண் னியைத்த கருமமே!
என் செய்கின் றாய் என்னும்	என்னை என் செய்வதாக விருக்கிறாய்? என்று சொல் லுகின்றான்;	முகப்படாய் என் னும்	என் கண்முன்னே வந்து தில் பார்ப்போம் என்கி றான்;
கண் நீர் மல்க இருக்கும்	கண்ணீர் தனம்பின்று ஸ்த ப்தையாயிருக்கின்றான்;	முகில் வண்ணு	காளமேகவண்ணனுன் எம் பெருமானே;
எறி நீர் திரு அரங்கத்தாய்	அலைபெறிகின்ற திருக்கா வேரி சூழ்ந்த திருவரங்க த்தில் துயில்பவனே!	இது தகவோ என்னும்	இதுதானே உன்னுடைய க்ருபைக்கு லக்ஷணம்!
என் செய்கேன் என்னும்	(உன்னைப் பெறுதற்கு) என்ன செய்வென்? என் கிறான்;	இவ் உலகம்	இந்த ப்ரபஞ்சங்கையெல் லாம்

கை கூப்பும்	{ (அப்படி மயங்கின தசை மீனும்) கைகூப்புதல் தனிகின்றிலன் ;	வட்டம் வாய்	{ வட்டமான விளிம்பையு நேமி வலம் கையா என்	{ வட்டமான விளிம்பையு டைய திருவாழியை வலத்திருக்கையிலுடைய வனை ! என்கின்றான் ;
காதல் கட்டமே என்று மூர்ச் சிக்கும்	{ (பகவத் விஷயத்திலே) காத லைத் தாங்குவது வெரு கஷ்ட மென்று சொல்லி மூர்ச்சை யடைகின்றான் ;	வந்திடாய்	{ வாராய் வாராய் என்று பல என்று என்றே மயங்கும் சிட்டனே !	{ வாராய் வாராய் என்று பல காணு மழைத்தும் வரக் காணுது மயங்குகின்றான் ; பரமபவத்திரனே !
கடல் வண்ண கடியை காண் என்னும்	{ கடல் வண்ணனே ! என் விஷயத்தில் நீ கடுமை கொண்டிருக்கிறாயே ! என்கிறான் ;	செழு நீர் திரு அரங்கத்தாய்	{ நீர்வளம் பெருந்திய கோயிலிலே கண்வளர்ந் தருளுமவனே ! இவள் திறத்து இப்பெண்பிள்ளை விஷயமாக என் சிந்தித்தாய் நீ சிந்தித்திருப்பது என்ன ?	

சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேறும் கைகூப்பும் திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும் *
வந்திக்கும் * ஆங்கே மழைக்கண்ணீர் மல்க வந்திடாபென்றென்றே மயங்கும் *
அந்திப்போதவுணனுடலிடந்தானே அலைகடல்கடைந்தவாரமுதே *
சந்தித்துன் சரணம் சார்வதேவலித்த தையலை மையல் செய்தானே.

5

அந்தி போது	மாலைப்பொழுதிலே	திசைக்கும்	அறிவு அழியா கின்றான்
அவுணன் உடல்	{ (நாசிக்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி) இரணியனுது உடலைப் பிளந்தவனே !	தேறும்	{ (திசைரென்று) தெளிவு பெறுகின்றான் ;
அலை கடல்கடை ந்த ஆர் அமு தே	{ அலையெறிகின்ற கடலை (த்தேவர்களுக்காக)க் கடைந்த ஆராவமுதமே உன்னோடே கலந்து உன் திருவடிகளிலேயே லயிக்க வேணுமென்கிற திடமான அத்யவஸா யங்கொண்ட இப்பெண் பிள்ளையை மதி கெடுத்த வனே !	கைகூப்பும்	அஞ்சலி பண்ணுகின்றான் ;
சந்தித்து உன் சரணமே சார் வது வலித்த தையலை மை யல் செய்தா னே		திரு அரங்கத்து உள்ளாய் என்னும்	{ கோயிலிலே கண்வளர்ந் தருளுமவனே ! என் கிறான் ;
	(இப் பெண்பிள்ளையானவள்)	வந்திக்கும்	தலைவணங்கா நின்றான் ;
		ஆங்கே	அவ்வளவிலே
		மழை கண் ணீர்	{ கண்ணீர் தாரை தாரையா மல்க கப் பெருகுகின்றது
சிந்திக்கும்	{ (ஏற்கனவே விதிவசமாக நேர்ந்திருந்த கலவியைப் பற்றிச்) சிந்தனை செய் கின்றான் ;	வந்திடாய்	{ (எம்பெருமானே!) வாராய் வாராய் என்று பலகாலுஞ் சொல்லி வரக் காணுது மோலிடுகின்றான்.

மையல் செய்தென்னோமனம் கவர்ந்தானேயென்னும் மாமாயனேயென்னும்
செய்யவாய்மணியேயென்னும் தண்புனல்குழ்திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும் *
வெய்யவாள்தண்டுசங்குசக்கரம்விலைந்தும் விண்ணோர்முதலென்னும் *
பைகொள்பாம்பணையாபிவள்திறத்தருளாய் பாவியேன்செயற்பாலதுவே.

6

(இப் பெண்பிள்ளையானவள்)	மனம் கவர்ந்தா	மனதைக்கொள்ளை கொண்
என்னை மையல்	{ என்னை வியாமோஹப் செய்து	{ டவனே ! என்கிறான் ;

மா மாயனே என்னும் செய்ய வாய் மணியே என் னும் தண் புனல் சூழ் திரு அரங்கத் து உள்ளாய் என்னும் வெய்ய வாள் தண்டு சங்கு சக்கரம் வில் எந்தும்	மிகப்பெரிய மாயங்களை யுடையவனே! என்கிறான்; சிவந்தஅதரசோபையை உடையாய்க்கொண்டு! நீலமணி போன்றவனே என்கிறான்; குளிர்ந்ததீர்த்தம் சூழ்ந்த கோயிலில் கண்வளர்ந் தருள்பவனே! என்கி றான். (ஆசிரித விரோதி விஷயத் தில்) வெப்பமே வடி வெடுத்த பஞ்சாயுதங் களைத் தரித்துக்கொண் டிருக்கிற	விண்ணோர் முதல் என் னும் பை கொள் பாம்பு அணை யாய் இவள் திறத்து பாவியேன் செயல்பால்து அருளாய்	சித்யஸூரி நாதனே! என்கி றான்; படமெடுத்த ஆதிசேஷன் மீது சயனித்தருள்பவ னே! இப் பெண்பிள்ளை விஷய மாக பான்யேனான நான் செய் யக்கூடியது இருந்தால் அதை அருளிச்செய்யவேணும்.
---	--	--	---

* * * - இவள் விஷயத்தில் என்னால் செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லையே! என்கிற கருத்
தில் சுற்றடி அமைந்தது. ....
பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய் பற்றிலார்பற்றின்ருளே *
காலசக்கரத்தாய்கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணைகண்ணையென்னும் *
சேல்கொள்தண்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாயென்னும் என்தீர்த்தனையென்னும் *
கோலமாமழைக்கண்பன்மல்கவிரூக்கும் என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்தே.

என்னுடைய கோமளம் கொழுந்து	மிக மெல்லியளளான என் மகள், அவ்வவ்விடங்களுக்குத் தகுதியாக துன்பங்களை யும் இன்பங்களையும் படைத்தவனே என்கிறான்.	கடல் இடம் கொண்டகடல் வண்ணை என்னும் கண்ணனே என் னும் சேல் கொள் தண் புனல் சூழ் திருஅர ங்கத்தாய் என்னும் என் தீர்த்தனே என்னும் கோலம் மா மழை கண்பனி மல்க இருக்கும்	திருப்பாற் கடலை இடமா கக் கொண்டகடல் வண் ணை! என்கிறான்; பூர் கிருஷ்ண என்கிறான்; மீன்கள் நிரம்பிய குளிர்ந்த தீர்த்தம் சூழ்ந்த கோயி லில் வாழ்பவனே! என் கிறான்; என்னைப் பவித்திரமாக ஆக் குமவனே! என்கிறான்; அழகு பொருந்திப் பெரு த்துக்குளிர்ந்த கண்கள் நீர்பெருக நிற்கின்றான்.
--------------------------------	---	--	---

* * * - என்னும் என்கிற வினைமுற்று ஒவ்வொரு விளியிடும் அந்லயிக்கவரியது.
“பால துன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்” என்றதற்குப் பல்வகையாகப் பொருள் கூறுவர்.
எம்பெருமானே! உலகில் இன்ப துன்பங்களைப் படைக்கும்படித் தகுதியாகவன்றோ படைப்பது; என்னால் தாங்கவொண்ணாத துன்பத்தைப் படைத்திருக்கின்
றாயே! இஃது உனக்குத் தகுதியோ? என்பதான கருத்தை முக்கியமாகக் கொள்க. பால்-
இடம்; பால்-பாலவாக; இடங்களுக்கேற்ப என்றவாறு.

கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும் குன்றேந்திக்கோ நிராகரத்தவனென்னும் *
அழுந்தொழுமாவியனாவெவ்வுயிர்க்கும் அஞ்சன வண்ணையென்னும் *
எழுந்தமேலநோக்கியிமைப்பிலளிநுக்கும் எங்கனே நோக்குகேனென்னும் *
செழுந்தடம்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாய் என்செய்கேனென் திருமகட்கே.

(இப்பெண்பிள்ளையானவள்)

வானவர் கட்டு கொழுந்து என்னும்	நித்ய ஸலிகளுக்குத் தலையானவனே! என்க றான்;	அஞ்சனம் வண் ணனே என் னும்	அஞ்சனமேனியனே? என் கிறான்;
குன்று வந்தி	கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகவெடுத்து சின்று	(இக் கூக்குரலைக்கேட்டு எம்பெருமான் வரக்கடுமென நினைத்து)	மேல் எழுந்து
கோநிரை காத்த வன் என்னும்	பசுக்களின் கூட்டத்தைக்காத் தருளினவனே என்கிறான்;	மேல்கி	மேலே தலையெடுத்துப் பார்த்து
அழும்	கண்ணுங் கண்ணிருமா யிருக்கின்றான்;	இமைப்பு இலன்	இமைப்பாதகண்ணினளாய்
தொழும்	அஞ்ஜலி பண்ணுகின்றான்;	இருக்கும்	இருக்கின்றான்;
ஆவி அனல வெவ் வுயிர்த்தும்	ஆத்மவஸ்து கொளுத்தும் படி வெப்பமாகப் பெரு மூச்சுவிடா நின்றான்;	எங்கனவே நோக்கு கென் என்னும்	எந்த பரகாரத்தாலே உன் னைக்காண்பேன்? என்கிறான்;
		செழுதடம்புனல்	மிகச் சிறந்த தீர்த்தம்
		சூழ் திரு அரங் கத்தாய்	சூழ்ந்த கோயிலிலே கண் வளர்ந்தருளுமவனே!
		என் திரு மகட்டு	பிராட்டியோ டொத்த என் பெண்மணிகள் விஷயத்தி என் செய்கேன் எதைச் செய்வேன்? [லே

என் திருமகன்சேர்மார்பனையென்னும் என்னுடையாவிமேயென்னும் *
நின் திருவெயிறுநிலிடத்துநீகொண்ட நிலமகள் கேள்வனெயென்னும் *
அன்றுருவேழம்தழுவிக் கொண்ட ஆய்மகளன்பனையென்னும் *
தென் திருவரங்கும்கோயில்கொண்டானே தென்கிலேன்முடிவிவள்தனக்கே. 9

என் திரு மகள் சேர் மார்பனை என்னும்	எனக்குப் புருஷகார பூதை யான பிராட்டி ச்சார்ந்த திரு மார்பை யுடைய வனே! என்கிறான்;	உரு ஏழும் தழுவி நீ கொண்ட	{ இடிபோன்ற குரலையுடைய நிஷபங்களேழையும் மதமொழித்து மணந்துகொண்ட
என்னுடை ஆவி யே என்னும்	எனக்கு உயிராயிருப்பவ னே! என்கிறான்;	ஆய் மகள் அன் பனே என்னும்	{ நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு பரியனே! என்கிறான்;
நின் திரு எயிற் றால் இடந்து நீ கொண்ட	உனது கோர்ப் பற்களாலே இடந்து ஏற்றுக் கொண்ட	தென் திரு அரங் கம் கோயில் கொண்டானே	{ பூர்வக்கராதனே!
நிலம் மகள் கேள் வனே என்னும்	பூமிப்பிராட்டிக்கு கனே என்கிறான்;	நாய இவள் தனக்கு முடிவு தெளிக லேன்	{ இவளுக்கு ஆர்த்தி முடியுமாறு அறி கின்றிலேன்.
அன்று	முன் பொருகால்		

முடிவிவள்தனக்கொன்றறிகிலேனென்னும் முவுலகாஸியேயென்னும் *
கடிகமழ்கொன்றைச் சடையனையென்னும் நான்முகக்கடவுளேயென்னும் *
வடிவுடைவாரோர்தலையனையென்னும் வண்திருவரங்கனையென்னும் *
அடியுடையாதாள்போலிவன னுகியடைந்தனள் முகில்வண்ணையடியே. 10

இவள் தனக்கு முடிவு ஒன்று அறி லேன் என் னும்	இப் பெண்பிள்ளையானவள் தனது ஆர்த்திக்கு முடிவு ஒன்றும் தெரியவில்லை யே! என்கிறான்;	கடி கமழ்கொன் றை சடைய னே என்னும்	{ பரிமளம் மிக்க கொன்றை மாலையைச் சடையில ணந்த சிவனுக்கு அந் தாயாமியே! என்கிறான்;
மூ உலகு ஆளி யே என்னும்	மூவுலகுக்கும் கடவுளான இந்திரனுக்கு அந்தர்யா மியே, என்கிறான்;	நான்முகக் கடவு ளே என்னும்	{ பிரமதேவனுக்கு அந்தர்யாமி யே! என்கிறான்;

அவன் அடியார்	பாகவதர்களின் திருவடிகளை	விடும் ஆறு என்	(அந்த பாகவத சேஷத்
அடியே கடும்	யே அடைவது தவிர	பது	வத்தை) விடுவதென்று
இது அல்லால்			ஒன்று உண்டோ?
கொடுமா வினை	பெரும் பாவியான நான்	அந்தோ	இதை நான் சொல்லவும்
யேன்			வேண்டுமோ?

வியன் மூவுலகுபெறினும்போய்த் தானே தானே யானாலும்*
புயல்மேகம்போல்திருமேனியம்மான் புனைபூங்கழலடிக்கீழ்*
சயமேயடிமைதலைவின் ரூர் திருத்தாள்வணங்கி* இம்மையே
பயனேயின்பம்பான்பெற்றது உறுமோபாவியேனுக்கே.

வியன் மூ உலகு	தரிலோக ஸாம்ராஜ்யத்தை	சயமே	ஸ்வயம் பிரயோஜனமாக
பெறினும்	ப் பெற்றாலும்,		
போய்	அதற்கும் மேலாக	அடிமை தலை	கைங்கரியத்தின் மேலெல்லை
தானே தானே	தன்னைத் தானே யதுபவிக்	நின்றார்	யிலே சிலை சின்னவர்க்கு
ஆனாலும்	கையாகிற கைவல்யமோ		டைய
புயல் மேகம்	கூடும் பெற்றாலும்	திரு தாள் வண	திருவடிகளைத் தொழுது
போல் திரு	மழைகாலத்து மேகம்	ங்கி	
மேனி அம்	போன்ற திருமேனி வா	இம்மையே	இஹலோகத்திலேயே
மான்	ய்ந்த எம்பெருமானு	யான் பெற்றது	நான் அடைந்தது
	டைய	பயனே இன்பம்	புருஷார்த்தமான சுகமே;
புனைபூகழல்அடி	சாத்தின் புஷ்பங்களையும்	பாவியேனுக்கு	பாவியான வெண்கு
கீழ்	வீரக்கழலையு முடைத்		
	தான திருவடி வாரத்	உறுமோ	(கீழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்ய
	திலே		கைவல்யங்கள்) இப்பேற்
			றுக்கு ஒக்குமோ?

உறுமோபாவியேனுக்கு இவ்வுலகுமூன்று முடன்றிறைய*
சிறுமாமேனிகிமிர்த்த என்செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன்*
நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றியவனடியார்*
சிறுமாமணிகராயென்னையாண்டார் இங்கேதிரியவே.

சிறு மா மணிகர்	வடிவில் சிறுத்து அறிவில்	இவ் உலகம்மூன்	இம்மூவுலகங்களுந் ஏக
ஆய்	பெருத்தவர்களாயிருந்து	றும் உடன்	காலத்தில் இடமடையும்
	கொண்டு	நிறைய சிறு	படி தனது சிறிய பெரிய
என்னை ஆண்	என்னையீடுபடுத்திக் கொண்	மா மேனி	திருமேனியை வளரச்
டார்	டவர்களான	கிமிர்த்த	செய்த
அவன் அடியார்	பாகவதர்கள்	செம் தாமரை	புண்டரீகாகூனாய் எனக்
		கண் என் திரு	கனியான பூவரமநனு
		குறளன்	டைய
இங்கே திரிய	இந்நிலவுலகில் இருக்க,	நறுமா விரை	மிக்கபரிமளம் வாய்ந்த திரு
		நாள் மலர் அடி	வடித் தாமரைகளிலே
அன்றி	அன்னவர்களுக்கு அடிமை	கீழ் புகுதல்	சென்று சேர்தல் எனக்
	பூண்டிருப்பது தவிர,	பாவியேனு	குத்தகுமோ?
		க்கு உறுமோ	

இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென் இருமாவிலமுன்னுண்டுமிழ்ந்த*
செங்கோலத்தபவளவாய்ச் செந்தாமரைக்கணென்னம்மான்*
பொங்கேழ்புகழ்கள்வாயவாய்ப் புலன்கொள்வடிவென்மணத்ததாய்*
அங்கேய்மலர்கள் கையவாய் வழிபட்டோடவருளிலே.

முன்	முன்பொரு காலத்திலே	என் மனத்தது	என்மனத்திலுள்ளதாகவும்
இரு மா நிலம்	மிகப்பெரிய பூமியை யெல்	ஆய்	
உண்டு உமிழ்ந்த	லாம் தனது திரு வயிற்	அங்கு ஏய் மலர்	அத்தலைக்கு ஏற்ற புஷ்பங்
	றிலே வைத்து நோக்கிப்	கள்	கள்
	பிறகு வெளிப்படுத்தின	கைய ஆய்	என்கையிலுள்ளனவாகவும்
கோலத்த	அழகு வாய்ந்த		பெற்று
செம் பவனம்	சிவந்த பவனம் போன்ற	வழிபட்டு ஓட	பாகவதர்கள் செய்யும் கைங்
வாய்	அதர்த்தையுடைய	அருளில்	கரிய மார்க்கத்திலே
செம் தாமரை	புண்டரீகாக்ஷணன் எம்பெ		நானும் உடன்பட்டு நட
கணன் அம்	ருமான்,		க்கும்படியாக அருளு
மான்			மாகில்
பொங்கு ஏழ்	பொங்கிக்கொள்கின்ற தனது	இங்கே திரிந்	(திருநாடு செல்ல விரும்
புகழ்கள்	திருக்குணங்களானவை	தேற்கு	பாதே) இந்த விபூதியி
வாய ஆய்	என் வாக்குக்கு விஷயமாக		லேயே இப்படி திரிவே
புலன் கொள்	வும்		ணன் எனக்கு
வடிவு	மறோஹாமான் தனது	இழுக்கும்முனை	என்ன தாழ்வு?
	வடிவு		

வழிபட்டோடவருள்பெற்று மாயன்கோமைவாடிக்கீழ்*
 சுழிபட்டோடும்சுடர்ச்சோதிவெள்ளத்து இன்புற்றிருந்தாலும்*
 இழிபட்டோடுமுடலினிற்பிறந்து தன்சீர்யான்கற்று*
 மொழிபட்டோடும்கவிமுதம் துகர்ச்சியுறுமோமுழுதுமே.

5

வழிபட்டு ஓட	நித்ய கைங்கரியம் பண்	முழுதும்	கீழ்ச் சொன்ன ஐசுவர்ய
அருள்பெற்று	ணும் படியாக அவனது		கைவல்யாதிகள் எல்லாம்
	திருவருளைப் பெற்று	இழிபட்டு ஓடும்	கடினாலும்
மாயன்	ஆச்சர்ய விபூதி புத்தனான	உடலினில்	தாழ்ச்சியின் மிக எல்லையில்
	அந்த ஸர்வேசுவரனு	பிறந்து	நிற்பதான சரீரத்திலே
	டைய	தன் சீர் யான்	பிறந்து
கோலம் மலர்	அழகிய திருவடித் தாமரை	கற்று	தன்னுடைய குணங்களை
அடி கீழ்	களின் கீழ்		நான் அப்பவரித்து
சுழிபட்டு ஓடும்	சுழித்து ஓடுகிற சுடர்ச்	மொழிபட்டு ஓடு	அவ்வதுபவத்தாலுண்டான
சுடர் சோதி	சோதி வெள்ள மென்	ம்கவி அமுதம்	ப்ரீதி சொல்லாய் ப்ர
வெள்ளத்து	ணும்படியான பரமபதத்		வஹிக்கிற கவியாகிற
	திலே		அம்ருதத்தை
இன்புற்ற இருந்	ஆனந்த வாழ்ச்சியாக இரு	துகர்ச்சி உறு	பாகவதர்களோடு கூடியது
தாலும்	க்கப் பெற்றாலும்	மோ	பவித்து ரவிக்மைக்கு
			ஒக்குமோ? (ஒவ்வாது.)

துகர்ச்சியுறுமோமுவுலகின் வீடுபேறுதன்கேழில்*
 புகர்ச்செம்முகத்தகளிறட்ட பொன்னாழிக்கையென்னம்மான்*
 நிகர்ச்செம்பங்கியெரிவிழிகள் நீண்டவசரருயிரெல்லாம்*
 தகர்த்துண்டுமுலும்புட்பாகன் பெரியதனிமாப்புகழே.

6

தன் கேழ் இல்	தனக்கு ஒப்பின்றியே யிரு	செம் முகத்த	சீற்றத்தாலே சிவந்த முகத்
புகர்	ப்பதாய்	களிறு	தையுடைத்தான
	புகரை யுடைத்தாய்		(சுவலயாபிட மென்கிற)
			யானையை

அட்டம்	கொன்று முடித்தவனும்	உயிர் எல்லாம்	பொண்ணகளை யெல்லாம்
பொன் ஆழினை	{ அழகிய திருவாழி மோதிர மணிந்த திருக்கையை யுடையவனும்	தகர்த்து உண்டு	{ பிடித்து வாங்கி இதுவே தொழிலாக ஸஞ் சரிக்கிற
என் அம்மான்	எனக்கு ஸ்வாமியும்	உழுவும்	{ கருடனுக்கு
நிகர் செம்பங்கி	{ தங்கள் ஜாதிக் குத் தகுதி யாகச் சிவந்த [செம் பட்ட] மயிர்களையும்	புள்	{ நியாமகனமான எம்பெரு மானுடைய
எரி விழிகள்	{ அக்ஷிக்கரம் போன்ற கண் களையுமுடையராய்	பெரிய தனி மா	{ பெரிய ஒப்பற்ற கல்பாண புகழ் நகர்ச்சி
நீண்ட	{ பருத்த வடிவு படைத்தவர் களான	உறுமோ மூ	{ குண ராகியை அதுபவிச் கையோடு ஒக்கு மோ
அசுரர்	அசுரர்களினுடைய	உலகின் வீடு	{ ஸர்வேச்வரந்நம?
		பேறு	

தனிமாப்புக்கழேயெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த்தான்தோன்றி *
முனிமாப்பிரமமுதல்வித்தாய் உலகமூன்றும்முனைப்பித்த*
தனிமாத்தெய்வத்தளிர்நடிக்கிழைப் புகுதலன்றியவனடியார்*
நனிமாக்கலவியின்பமே நானும்வாய்க்கநங்கட்கே.

7

தனி மா புகழே	ஒப்பில்லாத சிறந்த புகழே	தனி மா தெய்	{ ஒப்பற்ற பர தேவதையே
எஞ்ஞான்றும்	{ காலமுள்ளதனையும் வேதா நிற்கும்படி	வம்	{ னுடைய
ஆப்	{ ந்த பரஸுத்தமாய் நிற்கும் படியாக	தனிர் அடிகழ்	{ தனிப்போன்ற திருவடியின் கீழே
தான் தோன்றி	{ தானே (படைப்புக் கடவு ளாக) ஆளிர்ப்பவித்து	புகுதல் அன்றி	{ புகுகையைத் தவிர்த்து
முனி	{ (ஸ்ருஷ்டிக்காக) ஸங்கல் பிக்கிற	அவன் அடியார்	{ பூனைவண்ணவர்களுடைய
மா பிரமம்	பரப்ரஹ்மமாகிற	நனி மா கலவி	{ மிகச் சிறந்ததான ஸம்ச் இன்பமே
முதல்வித்துஆய்	பரமகாரணமாய்	நங்கட்கு நானும்	{ நமக்கு எப்போதும் வாய் வாய்க்க
உலகம் மூன்றும்	லோகங்களை யெல்லாம்		{ க்கவேணும்.
முனைப்பித்த	உண்டாக்கின		

நானும்வாய்க்க நங்கட்கு நளிர்நீர்க்கடலைப்படைத்து* தன்
தானும்தோளும்முடிகளும் சமனிலாதபலபரப்பி*
நீளும்படர்பூம்கற்பகக்காவும் நிறைபன்னாநிற்றின்*
கோளுமுடையமணிமலைபோல் கிடந்தான் தமர்களுக்கப்பட்டமே.

8

நளிர் நீர் கடலை	{ குளிர்ந்த நீரை யுடைய படைத்து	நிறை பல் நாயிற்	{ நிறைந்த பல ஆதித்ய தே வின் கோளும்
சமன் இலாத	{ கடலை யுண்டாக்கி ஒப்பில்லாத	உடைய	{ ஜஸையு முடைத்தான
தன் பலதானும்	{ தன்னுடைய பல திருவடி களையும் திருத் தோள்	மணி மலைபோல்	{ மாணிக்கமலை போலே
தோளும்முடி களும்	{ களையும் திரு முடிகளை யும்	கிடந்தான்	{ கண்ணளர் தருளின பெரு மானுடைய
பரப்பி	பரப்பிக்கொண்டு	தமர்கள்	{ பக்தர்களோடுண்டான
நீளும்படர்பூகற்	{ உயர்ந்து மிகவும் தழையா நின்றள்ள அழகிய கற்	கூட்டம்	{ சேர்த்தியானது
பகக் காவும்	{ பகச் சோலையையும்	நங்கட்கு நானும்	{ எமக்கு எப்போதும் உண் வாய்க்க
			{ டாகவேணும்.

தமர்கள்கூட்டவல்வினையை நாசஞ்செய்யும்சதிர்முர்த்தி*
அமர்கொளாழிசங்குவாள் வில்தாண்டாதிபல்படையன்*
குமரன்கோலவைங்கணைவேள்தாதை கோதிஷியார்தம்*
தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம் சதிரேவாய்க்கதமியேற்கே.

9

தமர்கள்கூட்டம் { பத்த வர்க்கங்களுக்கு வரு
கின்ற
வல் வினையை வலிய விரோதிகளை
நாசம் செய்யும் { போக்கும்படியான திறமை
சதிர் { யுடைய
முர்த்தி { ஸ்வரீயியாய்,
அமர் கொள் { பேரர் செய்யக் கிளர்கின்ற
ஆழி சங்கு வாள் { பஞ்சாயுதங்கள் முதலிய
வில் தண்டு {
ஆதி {
பல்படையன் { திவ்யாயுத வர்க்கத்தையு
டையனாய்

குமரன் { தித்யயுவாவரய்
கோலம் ஐங்கணை { அழகிற் சிறந்த பஞ்சபாண
வேள் தாதை { னான மன்மதனுக்கும்
கோது இல் அடி { தலைவனான எம்பெருமா
பார்தம் { னுடைய
தமர்கள் தமர்கள் { கோதற்ற அடியார்க்கு
தமர்கள் ஆம் { அடிமையில் முடிந்த கில்
சதிர் { மான வாய்ப்பே
தமியேற்கு { துணையற்ற அடியேனுக்கு
வாய்க்க { வாய்க்கவேணும்.

வாய்க்கதமியேற்குடழிதோறுழிபூழி* மாகாயாம்
பூக்கொள்மேனிநான்குதோள் பொன்னுழிக்கையென்னம்மான்*
நீக்கமில்லாவடியார்தம் அடியாரடியாரடியாரெம்
கோக்கன்* அவர்க்கேகுடிகளாய்ச்செல்லும் நல்லகோட்பாடு.

10

மாகாயா பூ { அழகியகாயாம்பூநிறத்தைக்
கொள் மேனி { கொண்ட திரு மேனி
நான்கு தோள் { நான்கு திருத்தோள்களையும்
பொன் ஆழிகை { அழகிய திருவாழியேந்திய
என் அம்மான் { கையையும் உடைய
நீக்கம் இல்லா { எம்பெருமானுடைய
அடியார்தம் { பிரிவு இல்லாத
அடியார் அடி { அடியார்களுக்கு
யார் அடியார் { சரமாவதிதாஸ பூக்கள்

எம் கோக்கன் { எமக்கு ஸ்வாமிகள்;
அவர்க்கே { அன்னவர்களுக்கே
குடிகள் ஆய் { செஷ்ஷருத்தி பண்ணுங்
செல்லும் { குலமாய்ச் செல்லும்படி
நல்ல கோட்பாடு { யான
ஊழி ஊழி ஊழி { திடமான அத்யஸஸாய
தோறு { மானது
தமியேற்கு வாய் { எஞ்ஞான்றும்
க்க { அடியேனுக்கு உண்டாக
வேணும்.

நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த*
அல்லிக்கமலக்கண்ணை அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன்*
சொல்லப்பட்டவாயிரத்துள் இவையுமபத்தும்வல்லார்கள்*
நல்லபதத்தாஸம்னைவாழ்வார் கொண்டபெண்டிர்மக்களே.

11

நல்ல கோட்பாடு { நல்ல கட்டளைப்பாடுடைய
உலகங்கள் மூன் { இவையும் பத்
றின் உள்ளும் { தும் வல்லார்
தான் நிறைந்த { கள்
அல்லி கமலம் { இவை பத்தையும்
கண்ணை { துவல்லவர்கள்
அம் தண் குரு { கொண்ட பெண்
கூர் சடகோ { டிர் மக்களே
பன்சொல்லப் { ஸகுடும்பமாக
பட்ட ஆயிரத் {
துள் {

நல்ல பத்தால் { பாகவத சேஷத்வ பரியந்த
மனை வாழ்வார் { மான சிறப்புடனே
பெறுவார்கள்.

திருவாய்மொழி—ஒன்பதாம் பத்து—பத்தாம் திருவாய்மொழி—மாலையண்ணித்தொழுதெழுமினோ

அவதாரிகை:—திருக்கண்ணபுரத்திலே ஈடுபடுமாறு உபதேசித்தருளும் பதிகமிது.

மாலையண்ணித் தொழுதெழுமினோவினைகெட*
காலையலை கமலமலரிட்டுநீர்*
வேலையோதும்மதிஞ்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து*
ஆலின்மேலாலமர்ந்தான் அடியினைகளே.

1

வேலை மோதும்	கடலை மோதப்பெற்ற மதி	நண்ணி	கிட்டி
மதிஞ் சூழ்	ளாலே சூழப்பட்ட	அடி இனைகள்	அவனது உபயபாதங்களை யும்
திரு கண்ணபுர த்து	திருக்கண்ணபுரத்திலெழுந் தருளியிருப்பவனும்	காலையலை	இரவும் பகலும்
ஆலின் மேல்	ஜலத்தின் மீது	கமலம் மலர்	தாமரைப்பூக்களை ஸமர்ப் பித்து
ஆல்அமர்ந்தான்	ஆலையில் கண்வளர்ந்தவ னுமான	இட்டு	(அன்பர்களே!) நீங்கள் (உங்களுடைய) பாவம்
மலை	ஸர்வேசுவரனை	நீர்	தொலையும்படி
		வினை கெட	தொழுதுள்முமின் வணங்கி உஜ்ஜீவியுங்கள்.

கள்ளவிழும்மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்*
நள்ளிசேரும்வயல்கூழ் கிடங்கின்புடை*
வெள்ளியேய்ந்தமதிஞ்சூழ் திருக்கண்ணபுர முள்ளி* நானுத்தொழுதெழுமினோதொண்டரே.

2

தொண்டரே!	எம்பெருமானிடத்து ஆசை யுள்ளவர்களே!	வயல்கூழ் கிடங்கின் புடை	அகழ்களைப் பக்கங்களிலே யுடையதும்
நீர்	நீங்கள்	வெள்ளி ஏய்ந்த மதிஞ் சூழ்	சுக்கிரனைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கிற மதிஞ் சூழ்ப்பட்டது
கள் அவிழும் மலர் இட்டு	தேனெழுதுகின்ற புஷ்பங் களைப் பணிமாறி	திருக்கண்ணபுரம் உள்ளி	திருக்கண்ணபுரத்தை சிந்தனை செய்துகொண்டு நாடோறும் வணங்கி உஜ்ஜீவியுங்கள்.
இறைஞ்சுமின்	வணங்குங்கள்;	நானுத்தொழுது ளமுமின்	
நள்ளி சேரும்	பெண் நண்டுகள் களித்து வாழப்பெற்ற கழனிசுள் சூழ்ந்த		

தொண்டர் நுந்தம் துயர்போகநீரேகமாய்*
விண்டுவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்*
விண்டுபாடும்பொழில்சூழ் திருக்கண்ணபுரத் தண்டவாணன்* அமரர்பெருமானேயே.

3

தொண்டர்	தொண்டர்களே!	நும் தம் துயர் போக	உங்களுடைய துக்கம் தொலையும்படி
விண்டு பாடும் பொழில் சூழ்	வண்டுகள் பாடுமிடமான சோலைகளாலே சூழப் பட்ட	நீர் ஏகம் ஆய்	நீங்கள் அந்நயப் பரயோஜனங் களாய்
திரு கண்ணபுர த்து	திருக்கண்ணபுரத்திலெழுந் தருளியிருக்கிற	விண்டு வாடா மலர் இட்டு	மலர்ந்து வாடாத [அப்போ தலர்ந்த] பூக்களைப் பணி மாறி
அண்டம் வாண் ன் அமர் பெருமானே	அகிலாண்டகோடிப் பரஹ் மானட நாயகனான எம் பெருமானே	நீர் இறைஞ்சு மின்	நீங்களே தொழுங்கள்.

மாணநோக்கி மடப்பின்னை தன்கேள்வனை*
தேனைவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்*
வானையுந்துமதிள்கூழ் திருக்கண்ணபுரம்*
தானயந்தபெருமான் சரணுகுமே*

4

மாண நோக்கி மட பின்னை தன் கேள்வனை	{ மாண யொத்த கண்பார்வை யையுடையளான நப்பின் னைப் பிராட்டிக்கு நாத னும்	வாண உந்தும் மதிள் சூழ்	{ ஆகாசத்தை யளாவியிருக் கின்ற மதிளாலே சூழப் பட்ட
தேனை	{ தேன்போல் இனியனுமான எம்பெருமானே	திரு கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை
வாடா மலர் இட்டு நீர் இறைஞ்சு மின்	{ அப்போதலர்ந்த செவ்விப் பூக்களையிட்டு நீ க் க ள் தொழுங்கள்;	நயந்த பெரு மான் தான்	{ விரும்பியிருக்கின்ற செள ரிப் பெருமானே
		சரண் ஆகும்	ரகஷகராவர்

சரணமாகும் தன தாளடைந்தார்க்கெல்லாம்*
மரணமானால் வைகுந்தம்கொடுக்கும்பிரான்*
அரணமைந்தமதிள்கூழ் திருக்கண்ணபுரத்
தரணியாளன்* தன தன்பர்க்கன்பாகுமே.

5

தன தாள் அடை ந்தார்க்கு	{ தனது திருவடிகளை யடைந் தவர்களுக்கு	அரண் அமைந்த மதிள் சூழ் திருக்கண்ணபுரம் தரணி	{ காப்பாக அமைந்த மதிளா லே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரமாகிற சேஷத்திரத்தை
சரணம் எல்லாம் ஆகும்	{ ஸகலவிதரகஷகனுமாய்	ஆளன்	{ ஆள்பவனுமான எம்பெரு மான்
மரணம் ஆனால்	{ இந்த நேஹம் விட்டு நீ க் கினவுடனே	தனது அன்பர் க்கு	{ தன்னிடத்தில் அன்பு வாய்ந்தவர்களுக்கு
வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்	{ பரமபதமளிக்கும் பெரு மானுமாய்	அன்பு ஆகும்	{ அன்புதானே வடிவெடுத்த தவனுபிருப்பன்.

அன்பனாகும் தன தாளடைந்தார்க்கெல்லாம்*
செம்பொனாகத்து அவுணனுடல்கிண்டவன்*
நன்பொனையந்தமதிள்கூழ் திருக்கண்ணபுரத்
தன்பன்* நாளும் தனமெய்யர்க்குமெய்யனே.

6

தன தாள் அடை ந்தார்க்கு எல் லாம்	{ தனது திருவடிகளைப் பற் றினா ரெல்லாருக்கும்	நன்பென் எய் ந்த மதிள்கூழ் திரு கண்ணபுர த்து அன்பன்	{ நல்ல பொன்னாலே யமைத் தமதிளாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ண புரத்திலே விருப்ப முடையவனுன எம்பெருமான்
அன்பன் ஆகும்	அன்பு செய்பவனாய்	தன மெய்யர் க்கு	{ தன் திறத்திலே உண்மை யாக ஸ்நேஹிக்குமவர்க் குக்கு
செம்பொன் ஆக த்து அவுணன் உடல்கிண்ட வன்	{ சிவந்த பொன் போன்ற வுடம்பையுடைய இரணி யாகானது உடலைக் கிண் டவனாய்	நாளும்மெய்யன்	{ எப்போதும் உண்மையான ஸ்நேஹ முடையவன்.

மெய்யனாகும் விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம்*
பொய்யனாகும் புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம்*
செய்யில்வானையுடனும் திருக்கண்ணபுரத்
தையன்* ஆகத்தனைப்பார்கட்கணியனே.

7

விரும்பி தொழு	தன்னையே	புருஷார்த்த	செய்யில் வாளை	கழனிகளில் வாளை மீன்கள்
வார்க்கு எல்	மாக	ஆசைப்பட்டுத்	உகனும் திரு	துள் ளி விளையாடப்
லாம்	தொழுமவர்களை	ல்லார்க்கும்	கண்ணபூத்து	பெற்ற திருக்கண்ண
மெய்யன் ஆகும்	மெய்யன்பனும்,		ஐயன்	புரத்திலே யெழுந்தருளி
புறமே தொழு	பிரயோஜனாத்	தமங்களுக்காக	ஆகத்து அணைப்	யிருப்பவனான எம்பெரு
வார்க்கு எல்	மேலெழுத் தொழுமவர்க		பார்க்கு	மான்
லாம்	ளுக்கெல்லாம்		அணியன்	தங்கள் மனத்தில் ஊன்ற
பொய்யன் ஆகும்	தன்னை உள்ளபடி காட்ட			வைத்துக் கொள்பவர்க
	மாட்டாதவனும்,			ளுக்கு
				ஸம்பத்திலுள்ளவன்.

அணியனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்*
 பிணியும்சாரா பிறவிகெடுத்தானும்*
 மணிபொனையந்தமதின்குழ் திருக்கண்ணபுரம்
 பணியின் * நானும்பரமேட்டிதன்பாதமே.

8

தன தாள் அடை	தன் திருவடிகளைப்	பணிந்	மணி பொன் ஏய்	ரத்தங்களும் பொன்களும்
ந்தார்க்கு எல்	தவர்களை	ல்லார்க்கும்	ந்தமதின்குழ்	பொருந்தின மதிளாலே
லாம்				குழப்பட்ட
அணியன் ஆகும்	அந்தரங்கன	யிருப்பன்;	திருக்கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தி லெழு
பிணியும் சாரா	வியாதிருதலரணவைகளும்		பாமேட்டி தன்	ந்தருளி யிருக்கிற
	அணுகமாட்டா;		பாதம்	பரம புருஷனுடைய திரு
பிறவி கெடுத்து	ஸம்ஸார ஸங்கத்தை யறு		நானும்பணியின்	வடிகளை
ஆகும்	த்து அடிமை கொள்வன்;			எப்போதும் ஆசிரிப்பிற்
				களாக.

பாதநாளும்பணியத் தணியும்பிணி*
 ஏதும்சாரா எனக்கேலினியென்குறை*
 வேதநாவர்விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்
 தாதியானை * அடைந்தார்க்கல்லலிலையே.

9

வேதம் நாவர்	வைதிகர்கள்	விரும்பி வரத்	நானும் பாதம்	(அப்பெருமானுடைய) திரு
விரும்பும்	திக்கு மிடமான		பணிய	வடிகளை எப்போதும்
திரு கண்ணபுர	திருக்கண்ணபுரத்தி லெழு		பிணி தணியும்	வேலிக்கு மளவில்
த்து	ந்தருளி யிருக்கிற		ஏதும் சாரா	நோய்கள் அறும்;
ஆதியானை	முழுமுதற்கடவுளான எம்		இனி	பாவங்கள் சேரமாட்டா;
	பெருமானை			இப்படியானபின்பு
அடைந்தார்க்கு	ஆசிரித்தவர்களுக்கு		எனக்கு	இப்பெருமானிடத்து ஈடு
அல்லல் இல்லை	துக்கமொன்று மில்லையா		என் குறை	பட்டிருக்கு மெனக்கு
	கும்;			என்ன குறையுண்டு?
				(ஒரு குறையுமில்லை.)

இல்லையல்லல் எனக்கேலினி யென்குறை*
 அல்லிமாதரமரும் திருமார்பினை*
 கல்லிலையந்தமதின்குழ் திருக்கண்ணபுரம்
 சொல்ல * நானும்துயர் பாடுசாராவே.

10

அல்லல் இல்லை	துக்கங்கள் தொலையும்;	கல்லில் ஏய்ந்த	} கற்பணிமிக்க மதிளாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணுபூரம் என்று சொன்ன வளவிலே ஒருசாரும் துக்கம் அணுகாது.
எனக்கு இனி என் குறை—;		மதிள் சூழ்	
அல்லி மாதர்	தாமரையாளான பெரிய	திரு கண்ண	
அமரும் திரு	பிராட்டியாருறையும் திரு	பூரம் சொல்ல	
மார்பினன்	மாற்பையுடைய பெரு	நானும்	
	மான் வர்த்திக்கிற,	துயர் பாடு சாரா	

|| பாடுசாராவினை பற்றறவேண்டுவிர்*
மாடநீடு குருகூர்ச்சடகோபன்* சொல்
பாடலானதமிழ் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
பாடியாடி* பணிமினவன் தாள்களே.

11

வினை பற்று	துக்க ஸம்பந்தம்.	சொல்	அருளிச்செய்த
பாடு சாரா	அருகில் கிட்டாதபடி.	தமிழ்பாடல் ஆன ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்—;	
அற வேண்டுவிர்	அது தொலைய வேணு மென்றிருப்பவர்களே!	பாடி	வாயாரப்பாடி
மாடம் நீடு குரு	மாடமாளிகைகள் உயர்ந்த	ஆடி	} அதற்குச் சேர நர்த்தனம் பண்ணி
கூர்	திரு நகரியிலே அவத ரித்த	அவன் தாள்	
சடகோபன்	ஆழ்வார்	களை பணிமின்	அப்பெருமானுடைய திரு வடிகளையே தொழுங்கள்.

திருவாய்மொழி பத்தாம் பத்து ஒன்பதார் திருவாய்மொழி—சூழ்விசம்பணிமுகில்

ஆழ்வார் தாம் திருநாடேற எழுந்தருளும்படியையும் தாமெழுந்தருளும்போது ஸர்வ லோ
கந்தரும தம்மைக்கொண்டாடும்படியையும் திருவுள்ளத்தாலே பரத்புகழித்துப் பேசுகிற பதிகம்.

|| சூழ்விசம்பணிமுகில் தூரியம்முழக்கின*
ஆழ்கடலிலேதிரை கையெடுத்தாடின*
ஏழ்பொழிலும் வளமேந்தியவென்னப்பன்*
வாழ்புகழ்நாரணன் தமரைக்கண்டுக்கந்தே.

1

என் அப்பன்	அஸ்மத் ஸ்வாமியாய்	ஆழ் கடல்	ஆழமான கடல்கள்
வாழ் புகழ்	நித்ய சீர்த்தியுத்தன	அலை திரை	} அலைந்து வருகிற திரை களை
நாரணன்	ஸ்ரீமத் நாராயணனுடைய	கை எடுத்து	
தமரை	அடியார்களை	ஆடின	கூத்தாடின;
கண்டு உகந்து	வரக்கண்டுகளித்து	ஏழ் பொழிலும்	ஸப்த தலிபங்களும்
சூழ் விசம்பு	} எங்கும் பார்த்த ஆகாசத் திலே	வளம் ஏந்திய	} உபஹாரங்களைக் கை யேந் தின.
அணி முகில்		அழகிய மேகங்கள்	
தூரியம் முழக்	} வர்தப் பேரவம் செய்தன போன்றிருந்தன;		
கின			

நாரணன் தமரைக்கண்டுகந்து நன்னீர் முகில்*
பூரணபொற்குடம் பூரித்ததுயர்விண்ணில்*
நீரணிகடல்கள் நின் றூர்த்தன* நெடுவரைத்
தோரணம்நிரைத்து எங்கும் தொழுதனருலகே.

சாரணன் தமரை கண்டு	பாகவதர்களைக் கண்டு	நீர் அணி கடல் கள்	நீரை வலுக்கிற கடல்களா னைவ
நல் நீர் முகில்	நல்ல தீர்த்தம் கிறைந்த மேகமானது	நின்று ஆர்த்தன	நிலை நின்று கோஷித்தன;
உகந்து	மகிழ்ந்து	உலகு	அந்தந்த லோகங்களிலுள் ளார்
உயர் விண்ணில்	உயர்ந்த ஆகாசத்திலே	நெடுவரை தோர ணம் நிரைத்து	பெரிய மலைகளைத் தோர ணங்களாக ஒழுங்கு
சாரணம் பொன் குடம் பூரித்	பூர்ண சூம்பம் நிறைத்து வைத்தாற் போன்றிருந் தது	எங்கும் தொழு தனர்.	படுத்தி * எங்கும் தொழுதுகொண் டிருந்தார்கள்.

தொழுதன ருலகர்கள் தூபநன்மலர்மழை
பொழிவனர்* பூமியன் றளந்தவன் தமர்முன்னே*
எழுமினென்றிருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்*
வழியிதுவைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே.

3

அன்று	முன்பொருகால்	முனிவர்கள்	ஆங்காங்குள்ள முனிவர் கள் (தாங்கள் மெளன மாயிருக்கும்விரதத்தைத் தவிர்த்து)
பூமி அளந்த வன் தமர் முன்னே	பூமியை யளந்துகொண்ட பகவானது அடியார்க ளின் னன்னிதியிலே	வைகுந்தர்க்கு	“நீனைகுண்டத்தை நோக் கிப் போமவர்களுக்கு
தூபம்	தூபம் ஸமர்ப்பிப்பதோடு	வழிஇது என்று	இதுதான் வழி” என்று சொல்லி
நல் மலர் மழை	நன்றான புஷ்பவரஷத்தை	எதிரே வந்து	அபிமுகர்களாக வந்து
பொழிவனர்	{ பொழிவின்ற வர்களாய்க் கொண்டு	எழுமின் என்று	எழுந்தருளவேணும் எழுந் தருளவேணு மென்று எச்சரிக்கை யிட்டு
உலகர்கள்	{ அந்தந்த லோகங்களிலுள் ளவர்கள்	இரு மருந்து	இருபக்கங்களிலும் சொன் னார்கள்.
தொழுதனர்	தொழுதார்கள்		

எதிரெதிரிமையவர் இருப்பிடம்வகுத்தனர்*
கதிரவரவரவர் கைநிரைகாட்டினர்*
அதிர்சூரல்முரசங்கள் அலைகடல்முழக்கொத்த*
மதுவிரிதுழாய்முடி மாதவன் தமார்க்கே.

4

மதுவிரி துழாய் முடி	{ தேன் பெருகுகின்ற திருத் துழாயைத் திருமுடியி லேயுடைய	அவர் அவர்	{ மற்றுமுள்ள வர்களும் [ஆதிவாழிக கணங்க ளெல்லாம்]
மாதவன்	திருமாலினது	கை நிரை காட் டினர்	{ பார்த்தருளிர்! பார்த்தரு ளிர்! என்று கைகாட் டிக்கொண்டே சென்றார் கள்;
தமார்க்கு	{ அடியாரான பாகவதர்க ளுக்கு	அதிர் சூரல்	{ அதிருகிற முழக்கத்தையு டைய
இமையவர்	தேவர்கள்	முரசங்கள்	பேரிகளானவை
எதிர் எதிர்	{ இவர்கள் போகிற வழிக்கு முன்னே	அலைகடல் முழ க்கு ஒத்த	{ அலையெறிகின்றஸமுத்ரா கரஜனை போன்றிருந்தன.
இருப்பு இடம் வகுத்தனர்	{ தங்குமிடங்களைச் சமைத் தார்கள்;		
கதிரவர்	தவாதசா தித்யர்களும்		

வானவர்

வாசலில்

மாதவன்

என்று

போதுமின்

எமது இ

புகுதுக

வேள்வி

மடுத்தது

விரை கமழ்

தறு புகை

எங்கும் கல

காளங்கள்

வலம்புரி

இசைத்தனர்

தொடுகடல்

ந்த

எம் கேசவன்

சினர் ஒளி ம

முடி

குடந்தையன்

கோவலன்

மாதவன் தமரென்று வாசலில்வானவர்*
போதுமினெமதிடம் புகுதுகவென்றலும்*
கீதங்கள்பாடினர் கின்னரர்கெருடர்கள்*
வேதநல்வாயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே.

5

வானவர்	{ வருணன் இந்திரன் பிரஜா பதி ஆகிய தேவர்கள்	என்றலும் வேதம் நல் வாயவர்	{ என்று சொன்னவாறே (மேலுலகங்களிலே) வைதி
வாசலில்	{ தம்தம் ஸ்தானங்களின் வாசல்களிலே வந்து	வேள்வி உள் மடுத்து	{ தாயுள்ளவர்கள் தாங்கள் செய்த தேவபூஜைகளின் பலன்களை ஸமர்ப்பிக்க
மாதவன் தமர் என்று	{ "இவர்கள் பாம்பாகவதர்கள்" என்றுசொல்லி ஆதரித்து	கின்னரர் கெருடர்கள்	{ கின்னரர்களும் கருடர்களும்
போதுமின்	{ "இங்கனே எழுந்தருளுங்கள்;	கீதங்கள் பாடினர்	{ கீதங்களைப் பாடினார்கள்.
எமது இடம் புகுதுக	{ எங்களது அதிகார ஸ்தலங்களிலே பிரவேசியுங்கள்"		

வேள்வியுள்மடுத்தலும் விரைகமழ்ந்நும்புகை*
காளங்கள்வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்*
ஆண்மின்கள்வானகம் ஆழியான் தமரென்று*
வாரொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர்மகிழ்ந்தே.

6

வேள்வி உள் மடுத்தலும்	{ (வைதிகள்) தம்தம் தேவபூஜாபலன்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே	வாள் ஒண்கண் மடந்தையர்	{ ஒளிமிக்க கண்களையுடைய தேவஸ்திரிகள்
விரை கமழ்ந்நும்புகை எங்கும் கலந்து	{ பரிமளம் மிக்க ஸுகந்த ஸூப்பங்களானவை எங்கும் வியாபிக்க	ஆழியான் தமர்	{ "திருவாழியை யேந்திய எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களே
காளங்கள் வலம்புரி	{ திருச்சின்னங்களையும் சங்குகளையும்	வானகம் ஆண்மின்கள் என்று மகிழ்ந்து வாழ்த்தினர்	{ இந்த ஸ்வர்க்காதிபதங்களை ஆளும்கோள்" என்று சொல்லிப் பரிதியுடன் வாழ்த்தினார்கள்.
இசைத்தனர்	{ ஊதினார்கள்;		

மடந்தையர்வாழ்த்தலும் மருதரும்வசுக்களும்*
தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரஞ்சொல்லினர்* தொடுக
கூடந்தவெங்கேசவன் கிளரொளிமணிமுடி* [டஸ்
குடந்தையன்கோவலன் குடியடியார்க்கே.

7

தொடுகடல் கிடந்த	{ அகாதமான கடலிலேதிருக்கண் வளர்ந்தருளின	குடி அடியார்க்கு	{ குலங்குலமாக அடிமைப்பட்டவர்கள் விஷயத்திலே
எம் கேசவன்	{ எம்பெருமானாய்	மடந்தையர் வாழ்த்தலும்	{ அபஸ்ராஸ்ஸுக்கள் பல்லாண்டு பாடினவளவிலே
கிளர் ஒளி மணிமுடி	{ கிளர்ந்த வொளியையுடைய ரத்ன கிரீடத்தை யணிந்தவனுய்க் கொண்டு	மருதரும் வசுக்களும் எங்கும் தொடர்ந்து	{ மருத்துக்களும் அஷ்டலாஸ்க்களும் போமிடமெங்கும் தொடர்ந்து வந்து
குடந்தையன் கோவலன்	{ திருக்குடந்தையிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற கோபாலனுக்கு	தோத்திரம் சொல்லினர்	{ பல்லாண்டு பாடினார்கள்.

குடியடியாரிவர் கோவிந்தன் நனக்கென்று*
முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள*
கொடியணிநெடுமதிள் கோபுரங்குறு கினர்*
வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே.

8

இவர் கோவிந்தன் தனக்கு குடி அடியார் என்று	இவர்கள் பகவானுக்குக் குலங் குலமாக அடியவர்கள் என்று சொல்லி	வடிவு உடை மாதவன் வைகுந்தம்புக	அழகிய வடிவு படைத்த எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே பிரவேசிக்கக் குறுப்பாக அலங்காரமாக வெடுத்துக் கட்டின கொடிகளையுடைய உயர்ந்த மதினையுடைத்தான
முடி உடை வானவர்	சேஷத்வத்துக்குச் சூழின முடியையுடைய நித்யஸூரிகள்	கொடி அணிநெடு மதிள்	அலங்காரமாக வெடுத்துக் கட்டின கொடிகளையுடைய உயர்ந்த மதினையுடைத்தான
முறை முறை எதிர்கொள்ள	கிரமம் தப்பாமல் 'ஸ்வாகதம்' என்று சொல்லி யெதிர்கொண்டழைக்க	கோபுரம் குறுகினர்	தலைவாசலில் புதுத்தாரர்கள்.

வைகுந்தம்புகுதலும் வாசலில்வானவர்*
வைகுந்தன்தமர் எமரெமதிடம்புகுதென்று*
வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்வியந்தனர்*
வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே.

9

வைகுந்தம் புகுதலும் வாசலில் வானவர்	ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே சென்று புகுந்தவளவிலே திருவாசல் காக்கும் முதலிகளானவர்கள்	வியந்தனர் வைகுந்தத்து அமரரும்முனிவரும்	உகந்தார்கள்; அவ்விடத்திலே கைங்கர்ய நிஷ்டாராயும் குணபவநிஷ்டாராயும் முள்ளவர்கள்
வைகுந்தன் தமர் எமர்	"ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய யார்கள் எங்களுடைய ஸ்வாமிகள் (ஆகையாலே) எங்கள் திகாரத்திலே புகவேணும்" என்று சொல்லி	மண்ணவர் வைகுந்தம் புகுவது விதியே (என்று) வியந்தனர்	"லீலாசிபூதிபி லிருந்தவர்கள் நித்யவிபூதியேற வநவது மஹா பாக்பமே!" என்று சொல்லி உகந்தார்கள்.

விதிவகைபுகுந்தனரென்று நல்வேதியர்*
பதியினிற்பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்*
நிதியுநற்சண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும்*
மதிமுகமடந்தையர் ஏந்தினர்வந்தே.

10

விதி வகை புகுந்தனர் என்று	"நம்முடைய பாக்யாதுகுணமாக இவர்கள் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார்கள்" என்று சொல்லி	நிதியும்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவ களுக்கு நிதியான திருவடி சிலைகளையும்
நல் வேதியர்	நல்வேதங்களாலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட நித்யஸூரிகள்	நல் சண்ணமும் நிறை குடம் விளக்கமும்	ஸ்ரீ சூர்ணத்தையும் பூரணகம்பங்களையும் மங்கள தீபங்களையும்
பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்	தமதம் திவ்ய ஸ்தானங்களிலே உபசாரங்களுடனே அவர்களது திருவடிகளை விளக்கினார்கள்;	மதி முகம் மடந்தையர் வந்து ஏந்தினர்	பூர்ண சந்திரன் போன்ற முகத்தை யுடையவர்களான பரிசாரிகைகள் ஏந்திக்கொண்டு எதிரே வந்தார்கள்.

†† வந்தவரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து*
அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை*
கொந்தலர்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்* சொல்
சந்தங்களாபிரத்து இவைவல்லார்முனிவரே.

11

அ வ ர் வ ர் னு எ தி ர் கொ ள் ள	{ அந்த பெருமானும் பிராட் டியும்வந்துளதிர்கொள்ள	சொல்	அருளிச் செய்த
மா மணி மண்ட பத்து	{ திருமாமணி மண்டபத்தில்	சந்தங்கள் ரத்து	ஆயி { வேதருபமான ஆயிரம் பாசரங்களில்
அ ந் த ம் இல் பேர்இன்பத்து	{ முடிவில்லாத மஹானந்தக் தையுடைய	இவை	இப்பத்துப் பாசரங்களை
அடியரோடு	{ பாமபாகவதர்களோடேகூடி	வல்லார்	ஓதவல்லவர்கள்
இருந்தமை	{ இருந்தபடியை	முனிவர்	{ பகவத் குணங்களை மனனம் பண்ணும் முனிவராவார்.
கொந்து அலர்	{ பூங்கொத்து அலருகிற		
பொழில் குரு	{ சோலைகளை யுடைத்தான		
கூர் சடகோ	{ திருக்கரிக் குந்தலைவரான		
பன்	{ ஆழ்வார்		

திருவாய்மொழி—பத்தாம்பத்து—பத்தாந்திருவாய்மொழி—முனியே நான்முகனே.
அவதாரிகை : -இத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அவாவற்று வீடு பெற்றுத் தலைக்கட்டுகிறார்.

†† முனியேநான் முகனே முக்கண்ணப்பா* என்பொல்லாக்
கனிவாய்த் தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமெயென்கள்வா*
தனியேனுருயிரே யென் தலைமிகையாய்வந்திட்டு*
இனிநான் போகலொட்டென் ஒன்றும்மாயம்செய்யேலென்னையே.

1

முனியே	{ படைக்கும் வகையை மன னம் பண்ணுவனே !	என் கள்வா	{ என்னை வஞ்சித்து நடுபடுத்திக் கொண்டவனே !
நான்முகனே	{ நான்முகனுக்கு அந்தர்யா மியாமிருக்குமவனே !	தனியேன் ஆர் உயிரே	{ என்னொருவனுக்குப் பரி பூர்ண பராணானவனே
முக்கண் அப்பா	{ ஸ்ம்ஹாரக் கடவுளான ருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமி யானவனே !	என் தலைமிகை ஆய்வந்திட்டு	{ என் தலைமேலே வந்து சேர்ந்தாயான பின்பு
கனிவாய்தா மரைகண்	{ கனிந்த அதரத்தையும் தாமரை பேரன்ற திருக் கண்களையுமுடைய	இனி நான் போகல் ஒட்டென்	{ இனி பொருகாலும் உன்னை அகன்றுபோக இசைய மாட்டென் ;
என்பொல்லா கருமாணிக்கமே	{ துளையாத கருமாணிக்கம் பேன்ற திருவுருவத்தை எனக்கு அதுபணிப்பித்த வனே !	என்னை ஒன்றும் மாயம் செய்யேல்	{ ஆர்த்தி மிகுந்த என்னை ஒரு படியாலும் வஞ்சிக்க லாகாது.

மாயம்செய்யேலென்னை உன் திருமார்வத்துமாரில நகனை*
வாசஞ்செய்யுங்குமுலாள் திருவாணைநின் னுணைகண்டாய்*
நேசஞ்செய்துன்னுடென்னை உயிர்வேறாந்றியொன்றாகவே*
கூசஞ்செய்யாதுகொண்டாய் எனைக்கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ.

2

என்னை மாயம் செய்யேல்	{ சந்திரத்தில் வஞ்சனை பண்ணு தொழியவேணும்;	என்னை உயிர் வேறு அன்றி	{ நீசனான என்னை ஆத்மபேதமில்லாமல்
உன் திரு மார் வத்து மாலே	{ உன்னுடைய திரு மார் விலே சாத்திய மாலே போன்றவளாய்	ஒன்று ஆகவே	{ ஏகவஸ்துவாகவே
நங்கை வாதம் செய் குழலான்	{ ஸகல குணபரிபூர்ணையாய் பரிமளம் மிக்க கூந்தலே யுடையவளான	கூசம் செய்யாது	{ எனது தன்மையைப் பார்த்துக் கூசாமல்
திரு ஆணை நின் ஆணை நேசம் செய்து உன்னோடு	{ பெரிய பிராட்டியானை; உன் ஆணை; கண்டாய் தானாகவே ஸநேஹித்து உன்னோடே	கொண்டாய்	{ அடியே பிடித்து அங்கே கரித்தருளினாய்;
			{ (ஆனபின்பு)
		என்னை வந்து கூவி கொள் எளாய்	{ இனி உபேகநியாதே என்னைத் திருவடி சேர்த்துக் கொள்ளவேணும்.

கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே*
ஆவிக்கொர்பற்றுக்கொம்பு நின்னாலாவறிகின்றிலேன்நான்*
மேவித்தொழும்பிரமன்சிவன் இத்திரானுதிக்கெல்லாம்*
நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்பரந்ததுவே.

3

என் பொல்லாக் கருமாணிக்கமே		உம்பர் அந்த	{ அவர்களினும் மேற்பட்ட
மேவி தொழும் பிரமன் சிவன் இந்திரன் ஆதி க்கு எல்லாம்	{ விரும்பித் தொழுகின்ற பிரமன் சிவன் இந்திரன் முதலானார்க்கும்	துவே	{ நித்ய ஸலிகளுக்கும் பரமப்ராப்யனுவனே!
முதல் நாவி கமலம் கிழங்கே	{ மூலகாரணமான திருநாடிக் கமலத்திற்கு இருப்பிடமானவனே!	ஆவிக்கு ஓர்பற்றுக்கொம்பு நின் அலரல் நான் அறிகின் றிலேன்	{ ஆத்மாவுக்கு ஓர் கொள்கொம்பு உன்னைத் தவிர நான் காண்கின்றிலேன்; (ஆதலால்)
		அந்தோ! வந்து கூவிக் கொள்ளாய் —	

உம்பரந்தண்பாமேயோ அதனுள்மிசைநீயேயோ
அம்பரநற்சோதி அதனுள்பிரமனரன்நீ*
உம்பரும்பாதவரும்படைத்த முனிவனவன்நீ*
எம்பரம்சாதிக்கலுற்று என்னைப்போரவிட்டிடாயே.

4

உம்பர் அந்தண் பாமேயோ	{ மூல பிரக்ருதிக்கு நிர்வா ஹகனுவனே!	பாதவரும்	{ மனுஷ்யாதி ஸகல சேதந ரையும்
அதனுள் மிசை நீயேயோ	{ அந்த பிரக்ருதிக்குள்ளே நிற்கிற ஆத்ம தத்வத் துக்கு நிர்வாஹகனுவனே!	படைத்த முனி வன் அவன் நீ	{ அவரவர்களது கருமங்களை மனனம் பண்ணி ஸ்ருஷ் டித்தவன் நீ;
அம்பரம் நல் சோதி அத னுள் பிரமன் அரன் நீ	{ ஆகாசம் முதலானவற்றுக் கும் அண்டத்துக்குள் ளே விருக்கிற பிரமன் சிவன் முதலானவர்களுக் கும் நிர்வாஹகன் நீ;	எம்பரம் சாதிக் கல் உற்று	{ (இப்படியாயிருக்க) என் காரியம் நீயே செய்வ கல் உற்று
உம்பரும்	{ மேலான தேவர்களையும்	என்னை போர விட்டிடாயே	{ (இவ்வளவும் வரலிறுத்தி) என்னை இங்கே கைய விட்டிடாயே பொகட்டு வைத்தாயே.

போரவிட்டிடென்னை நீபுறம்போக்கலுற்றால்* பின்னையான்
ஆரைக்கொண்டெத்தையந்தோ எனதென்பதென்யானென்பதென்*
தீரவிரும்புண்டநீரதுபோல என்னுருயிரை
-ஆரப்பருக* எனக்காராவமுதானாயே.

5

இரும்பு { காய்ச்சின இரும்பானது
தீர உண்ட { தன் காய்ச்சல் திரும்படி
நீர் அது போல நீர்போலே
என் ஆர் உயிரை { என் ஆத்மாவின் விடா
ஆர பருக { யெல்லாம் திரப் பருகு
கைக்கு
எனக்கு ஆரா { எனக்கு ஆராவமுதமாயிருக்
அமுது ஆன { கின்றாயே ;
யே
(இப்படியிருக்க)
நீ என்னை போர { நீ என்னை அநாதரித்து
விட்டிட்டு
புறம் போக்கல் { உபேஷித்துப் பௌகட்டால்
உற்றால்

பின்னை { ஸர்வசக்தியான நீயுமிப்படி
கைவிட்ட பின்பு
யான் { அசக்தனான நான்
யாரை கொண்டு { எந்த உபாயத் தை தக்
கொண்டு
எத்தை { எந்த புருஷர்த் தத் தை
(ஸாதிப்பேன் !)
அந்தோ { ஐயோ !
எனது என்பது { என்னுடைய தென்கைக்கு
என் { என்ன இருக்கிறது ?
யான் என்பது { நான் என்கைக்கு ஒரு ஸ்வ
என் { தந்த்ர கர்த்தா வுண்டோ?

எனக்காரவமுதாய் என தாவியையின்னுயிரை*
மனக்காராரைமன்னியுண்டிட்டா யினியுண்டொழியாய்*
புனக்காயாநிறத்த புண்டரீகக்கண்ணசெங்கனிவாய்*
உணக்கேற்கும்கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா என்னன்பேயோ.

6

புனம் காயா { தன்னிலத்தில் அலர்ந்த
நிறத்த { காயாய் பூப்போன்ற
நிறத்தையுடையாய்
புண்டரீகம் கண் { தாமரை போன்ற திருக்
செம் கனிவாய் { கண்ணையும் சிவந்ததிருப்
பவளத்தையு முடைய
யான
உனக்கு { உனக்கு
ஏற்கும் { ஏற்றிருக்கின்ற
கோலம் { வடிவு படைத்தவளான
மலர் பாவைக்கு { பெரிய பிராட்டிக்கு
அன்பா { அன்பே !

என் அன்பே { என் விஷயத்தில் அன்பு
தானே வடிவெடுத்தார்
போன்றிருப்பவனே !
எனக்கு ஆரா { எனக்குப்பரம போக்யனாய்
அமுது ஆய் {
எனது ஆவியை { என்னுடைய ஹேயமான
இன் உயிரை { ப்ரக்ருதியையும் விலகி
மனக்கு ஆரா { ஹ்ருதயத்துக்கு த்ருப்தி
மை மன்னி { பிறவாதபடி விரும்பி நிரந்
உண்டிட்டாய் { தாமராக புஜித்தாய்;
இனி உண்டொ { குறையும் பஜித்தேயாக
ழியாய் { வேணும்.

* * * 'மனக்கு' என்றது 'மனத்துக்கு' என்றபடி ; அத்துச்சாரியை பெறுதலுத்த பிர
யோகம். "மாடக்குச் சித்திரமும்" என்றாற் போன்றது.

††கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என்னன்பேயோ *
நீலவரைபிரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததொப்ப *
கோலவராகமொன்றாய் நிலம்கோட்டிடைக்கொண்டவெந்தாய் *
நிலக்கடல்கடைந்தாய் உன்னைப் பெற்றினிப்போக்குவனோ.

7

கோலம் மலர் { பெரிய பிராட்டியார்க்கு
பாவைக்கு { உகப்பான வத்தாலே
அன்பு ஆகிய { அவன் பரிக்காஹமான
என் அன்பே { என் பக்கவிலே அன்பு
யோ { செய்ய மவனே !

நீலம் வரை { நீலமணி மலை யொன்று
இரண்டு பிறை { இரண்டு பிறையைக் கவ்
கவ்வி { விக் கொண்டு
நிமிர்ந்தது ஒப்ப { எழுந்திருந்தாப் போலே
கோலம் வராகம் { விலகிணமான அத்விதீய
ஒன்று ஆய் { மஹா வாராஹமாய்

நிலம்	பூமியை	கடைந்தாய்	கடைந்து அமுத மனித் தவனே !
கோட்டிடை	எயிற்றிலே கொண்	உன்னை பெற்று	உன்னைப் புகலாகப் பெற்று வைத்து
கொண்ட	டெடுத்த	இனிபோக்கு	கைபுகுந்த பின்பு நமுவ விடுவேனோ !
எந்தாய்	எம்பெருமானே !	வடு	
நிலம் கடல்	உனது திருமேனி நிழலிட டாலே நிலமான கடலை		

பெற்றினிப்போக்குவனோ உன்னையென் தனிப்பெருயிரை *

உற்றவிருவினையாய் உயிராய்ப்பயனுயவையாய் *

முற்றவிம்முவலகும் பெருந்தூறுய்த்துற்றிற்புக்கு *

முற்றக்கரந்தொளித்தாய் என்முதல்தனிவித்தேயோ.

8

உற்ற இரு வினை ஆய்	ஆத்மாவைப் பற்றின புண்யபரபருப கருமங் களுக்கு கிர்வாஹகனாய்	தூற்றில் புக்கு	இந்தத் தூறு தன்னுள்ளே புதுத்து
உயிர் ஆய்	கர்ம வச்யனான ஆத்மாவுக்கு வியந்தாவாய்	முற்ற கார்த்தி ஒளித்தாய்	ஒரு படியா லு மறிய வொண்ணா கபடி மறைந்து நிற்குமவனாய்
பயன் அனை ஆய்	கரும பலனான ஸுக துக் கங்களைக் கொடுப்பவனாய்க் கொண்டு	என் முதல்தனி வித்தே ஒ	எனக்கு உன்னைக் கிட்டு கைக்கு மூல ஸுந்தமாய் விருப்பவனே !
இம்மூ உலகும் முற்ற பெரு தூறு ஆய்	இந்த மூவுலக பெல்லா மாகிற பெரிய தூற்றை யுண்டாக்கினவனாய்	உன்னை பெற்று இனி போக்கு வனோ	இவ்வளவாக உன்னைப் பெற்று வைத்து இனி விடுவேனோ ?

முதல்தனிவித்தேயோ முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம் *

முதல்தனியுன்னையுன்னை யெனைநாளவந்து கூடுவன்னான் *

முதல் தனியங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய் *

முதல்தனிசூழந்தகன்றூழ்ந்துயர்ந்த முடிவிலியோ.

9

முழு மூ உலகு ஆதிக்கு எல்லாம்	மூவுலகு தொடக்கமான எல்லாவற்றுக்கும்	முதல்தனி சூழ்ந்து அகன்று ஆழ்ந்து உயர்ந்த முடிவு இலீ ஓ	பாக்குதி பாக்குதங்களுக் கு நியாமகமாய் ஒப் பற்றதாய் தர்ம பூதஜ்ஞானத்தாலே எங்கும் வியாபித்ததாய் நித்யமான ஆத்ம வர்க்கத் துக்கு நியாமகனானவனே !
முதல் தனி வித்தே ஒ	மூலகைக் காரணமுமானவனே !	முதல் தனி உன்னை	முதல்வனாயும் அத்விதியையு மிருக்கிற உன்னை
அங்கும் இங்கும் முழு முற்று உறு	எங்கும் ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும் வியாபித்திருப்பதாய்	உன்னை நான் என் நான் வந்துகூடுவன்	அஸாதரணனான வுன்னை நான் எந்நான் வந்து கூடக் கடவேன் ?
முதல் தனி வாழ் பாழ் ஆய்	அத்விதிய காரணமாய் போகமோகூதங் களாகிற வாழ்ச்சிக்கு வினை நிலமான மூல பாக்கு துக்கு நியாமகனாய்		

!!சூழ்ந்தகன்றூழ்ந்துயர்ந்த முடிவில்பெரும்பாழேயோ *

சூழ்ந்ததனிற் பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதியோ *

சூழ்ந்ததனிற் பெரிய சுடர்ஞானவிற்பமேயோ *

சூழ்ந்ததனிற் பெரிய என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே.

10

சூழ்ந்து அக
ன் அழிந்து
உயர்ந்த
முடிவு இல்
பெரு பாழே ஓ
சூழ்ந்து
அதனில் பெரிய
பரம்
நல் மலர் சோதி
ஓ

பத்து திக்கிலும் வ்யாப்த
மாய்
நித்யமா யிருக்கிற
ப்ராக்ருதி தத்வத்துக்குநியா
மகனாய் நிற்கிறவனே!
(தர்ம பூத ஜ்ஞானத்தாலே)
அழைக்கும் வியாபித்து
அதிற் காட்டிலும் பெரி
தாய்
மேற்பட்டதாய்.
விகஸ்வா தேஜோரூபமான
ஆத்ம வஸ்துவக்கும்
ஆத்மாவானவனே!

அவாவற்றசூழ் அரினையயனையரனையலற்றி *
அவாவற்றுவிடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும் * முடிந்த
அவாவிலந்தாதியிப்பத்தறிந்தார் பிறந்தாருயர்ந்தே.

அவா அற
சூழ்
அரியை
அடனை
அரனை
அலற்றி
அவா அற்று
விடு பெற்ற
குருகூர் சடகோ
பன்

(அடியார்களின்) அபிவி
வேசம் திரும்படி
ஸம்சுலேஷிப்பவனாய்
இட்படி தாபத்தை ஹரிப்
பவனாகையாலே ஹரி
யென்று திருநாமம்
பெற்றவனாய்
பிரமனுக்கு அந்தர்பாயியாய்
ருத்ராணுக்கு அந்தர்பாயியா
யிருக்கிற எம்பெருமானே
கூப்பிட்டு
ஆசை தீர்ந்து விடு பெற்
றவரான
நம்மாழ்வார்

சூழ்ந்து
அதனில் பெரிய
சடர் ஞானம்
இன்பமே ஓ
சூழ்ந்து
அதனில் பெரிய
என் அவா
அற
சூழ்ந்தாயே

கீழ்ச் சொன்ன இரண்டு
தத்வங்களையும் வியா
பித்து
அவற்றுக்கும் நிர்வாஹக
மாய்
ஸங்கல்ப ரூபமாய் ஸுக
ரூபமான ஞானத்தை
யுடையவனே!
அந்த தத்வதரயத்தையும்
வளைத்துக் கொண்டு
அதிலும் மிகப் பெரிதான
என் அபிவிவேசமானது
திரும்படியாக
வந்து ஸம்சுலேஷித்தாயே!

சொன்ன
அவாவில்
அந்தாதிகளால்
இவை ஆயிர
மும்
முடிந்த அவா
வில்
அந்தாதி
இப்பத்து
அறிந்தார்
பிறந்தே உயர்ந்
தார்

அருளிச் செய்தாய்
பக்தியினு லுண்டானதான
அந்தாதித் தொடையான
பாசாங்கனால் நிறைந்த
இவ் வாயிரத்தினுள்ளே
பாம பக்தியாலே (பிறந்த
தான)
அந்தாதியான
இப் பதிகத்தை
அறிபக் கற்குமவர்கள்
ஸம்ஸாரத்தில்பிறந்திருக்கச்
செய்தேயும் உயர்ந்தவர்
களாவர்.

* * * உயர்வற வுயர்நல் மென்கிற முதல் திருவாய்மொழி தொடங்கி * சூழ்
விசம் பணிமுகிலுக்கு முன்திருவாய்மொழி வரையில் பாஜ்ஞானத்தைதயுள்ளே கொண்டிரு
கிற பர பக்தியினால் சென்றதென்றும், * சூழ்விசம் பணி முகிலில் * அந்தமில் பேரின்பத் தடிப
ரோடிருந்தமை * என்று, அர்ச்சுனாதிகதிபாலே கேச விஷயத்திலே போய், பரிபூர்ணரூபவம்
பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள் திரளிலே கூடியிருந்தாரைக் கண்டு பேசுகையாலே அந்தத் திருவாய்
மொழி பூர்ண பாஜ்ஞானத்தினால் சென்றதென்றும், அங்ஙனம் கண்டது மாநஸாதுபலமா
பாஹ்யாதுபவபோக்ய மல்லாமையாலே பெருவிடாய் பிறந்து கூப்பிட்டுத் தரிக்கமாட்டாமல்
திருவாணையிட்டுத் தடுத்தப் பேற்றோடே தலைக்கட்டின * முனியே நான்முகனென்கிற இ
திருவாய்மொழி பக்தியினுடைய சரமாவதியான பரம்பக்தியாலே சென்றதென்றும் பூருவாசாரி
யர்களின் நிர்வாஹமென்பது இங்கு உணரத்தக்கது. இப் பாட்டில் 'முடிந்தவனா' என்றபி
பரம பக்தியையே யாம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம். ஜீவர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி:யங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
கோயில் திருவாய்மொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்.

14.7.48

இராமா நுச நூற்றந்தாதி.

நூறு வெண்பாவினாலேனும் நூறு கட்டளைக் கவித்துறைவினாலேனும் அந்தாதிக் கொடை
பாற் கூறுவது நூற்றந்தாதியாம். இத்திவ்யப்பிரபந்தம் நூறு பாசாங்களுக்குமேல் அதிகமா
எட்டுப் பாசாங்கள் கொண்டதாயினும் நூற்றந்தாதி யென்னத் தட்டில்லை; நூறு, ஆயிரம்
முதலிய பெரிய எண்களுக்குப் பத்தெட்டு குறைவினும் மேற்படினும் அவை நூறு ஆயிரம்
என்னத் தகுந்தவையேயாம்.

இப்பிரபந்தத்தில் நூற்றெட்டுப் பாசாங்கள் அமைத்ததற்கும், பாட்டுத்தோறும் இராம
நுசத் திருநாமம் தட்டாமல் அதுஸர்திக்கப்பட்டிருப்பதற்கும் பெரியார் ஒரு காரணம் கூறு
வர்,—எம்பெருமானார் திருவடிகளில் மிக்க அன்புஞ் சாத்தார்ப்பாட்டுக்கு இப்பிரபந்த
ஸாவித்திரியோடே நித்யாஸுஸந்தோமமாகவேனுமென்று பாட்டுத்தோறும் திருநாமத்தை
வைத்து நூற்றெட்டுப் பாட்டாக அருளிச்செய்தார்—என்று. ப்ரபந் ஸாவித்திரி என்று
ப்ரபந் காயத்ரி என்றும் இதனை நம்மவர் கூழிப் போருவர்கள்.

இப்பிரபந்தம் எம்பெருமானார் காலத்திலே அவகரித்தகாயினும், பெரியபெருமா
அமுதனார்க்கு அநுபாப்பாடிட்டு எம்பெருமானாரால் திருச்செனி சாத்தப்பட்டதாசலாம் இ
ஆழ்வார்களுளிச் செயல்களோடு சேர்த்து அதுஸர்திக்கலாயிற்று. திருக்கார்த்திகைக்கு
பின் ஆழ்வார் திவ்யப் பிரபந்தங்கட்கு ஏற்பட்டுள்ள அகம்பயம் இதற்கும ஒக்கும.

முதலாயிரம், பெரிய திருமொழி, திருவாய்மொழி, இப்பா என்ற நான்கு ஆயிரங்களு
நான்காவதான இயற்பாவில் சரமப் பிரபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் இந்த நூற்றந்தாதி
ப்ரணவார்த்தமான முதலாயிரத்தோடு நம்மாழ்வார் விஷயமான பாகாதசேஷத்துத் தத ப்ரதி
திக்கும் கண்ணிறுண்டிதத்தாய்பைச் சேர்த்தாற்போல, கைக்கரிபத்தில் களையறுப்பதான இ
பாவுடனே இதனைச் சேர்த்து அதுஸர்திக்கை பொருத்தமுடைத்தேயாம்.

(திருவரங்கத்தமுதனார் வரலாறு.)

திவ்வமுதனார், ஒரு பங்குனித்திங்கனில் ஹஸ்த நகஷத்திரத்தில் மூங்கிற்குடியில் திரு
தரித்து, திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் இருந்ததுவே காரணமாகப் பெரியகோயில் நம்
என்று ப்ரவரித்தராய் வாழ்ந்துவந்தார்.

[அஷ்டப்பிரபந்தம் செய்தருளினவரும் பட்டர் திருவடிகளில் ஆசாயித்து உபந்தவருமா
“பிள்ளைப்பெருமானாயங்கார்” என்பவர்க்கு இவர் திருந்தகப்பனார் என்று சிலரும், பாட்டனார்
என்று சிலரும் சொல்லுவர்.]

இவர் ஸகல சாஸ்தாங்களையும் அதிகரித்து மஹா கீபுணராய், தமக்குக் குலக்ரமமாக
கிடைத்த ஸர்கீதி புராணத்திவ்யையுப் புராணபடக கைங்கர்யத்தையும் பெற்று பிசு
ர ஜஸாய்ச் செருங்குப் வாழ்ந்துவரும் காலிலே, உலகங்களை வாழ்விக்கத் திருவனந்தா
வானை திருவவசாரமாய்க் திருவவந்தாத் எம்பெருமானார் தமது இயற்கையின்னருளாடு
இவரைத் திருத்திப் பணிவகாள்ளத் திருமுன் பற்றிக் கூர்த்தாழ்வானுக்கு நியமிக்க, ஆழ்
னும் இவரை அதுவாத்தித்து ஞானசுடை கொளுத்தி எம்பெருமானார் திருவடிக்
கொணர்ந்து சேர்க்க, எம்பெருமானாரும் அவரைக் குளிரக் கடாக்கித்தருளி ஆழ்வான் பக்க
ஆசாயிக்கும்படி சிபமிக்க, அப்படியே அவரும் ஆழ்வானை ஆசாயித்துத் தத்வஹித புருஷார்
தங்களை ஹந்திரிபதக் தெரிந்து ஆர்மஆர்மியங்களை அந்த ஆசாயன் திருவடிகளிலே ஸம
பித்த பரம பரமஸாயிருந்தார். இப்படியிருக்கையில் ஸ்வாசார்யருடைய உகப்புக்கு உ
பாகத் தம ச பாசாங்களை எம்பெருமானார் விஷயமாக ஒன்றிரண்டு பிரபந்தங்களைச் செய்
அவற்றை எம்பெருமானார் ஸர்கீதியிற் கொணர்த்துவைக்க, எம்பெருமானாரும் அவர்

அவிழ்த்துக் கடாக்கி, அவை தமது திருவுள்ளத்துக்கு இசைந்திராமையாலே அவற்றைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு அவரை கோக்கி, 'கம்மைப்பற்றிப் பிரபந்தம் பாடவிருப்பம் உமக்கிருக்கு மாகில், ஆழ்வார்களிடத்தும் உகந்தருளின நிலங்களினிடத்தும் மமது பாவணியம் தோற்றமாறு ஒரு பிரபந்தம் செய்யும்' என்று நியமித்தருள, இவரும் அப்படியே செய்கிறேனென்று அந்த நியமத்தைக் கிரஸாவணித்து எம்பெருமானுக்கு ஆழ்வார்களிடத்திலும் தீவ்ய தேசங்களிடத் திலுமுள்ள அன்பை நன்கு விளங்கவைத்து இந்தப் பிரபந்தத்தை அருளிச் செய்து எம்பெரு மானார் ஸந்திதியிலேவந்து வணக்கி 'இதைக் கேட்டருவேணும்' என்று பிரார்த்தித்து அநுமதி பெற்றுக் கூரத்தாழ்வான் முதலானோர் பேரோலக்கமாக இருக்கிற அங்குத்தானே இந்த பிரபந் தத்தை விண்ணப்பம் செய்ய, எம்பெருமானார் மறை முதுவிலையோடும் திருச்செவி சாத்தித் தலைநிலுக்கிப் போரவுகந்தருளி, தந்திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுடையார்க்கெல்லாம் அந்த பிரபந் தத்தை அன்று தொடங்கி என்றும் நிகழாதுணர்கேயமாய்ப்படி சுற்றித்தருளியதுத் தவிர, அவரது தந்தை அன்று தொடங்கி என்றும் நிகழாதுணர்கேயமாய்ப்படி சுற்றித்தருளியதுத் தவிர, அவரது வாக்கு அமுதவாக்கா யிருந்தமையால் அவர்க்கு அமுதன் என்ற திருநாமத்தையும் பிரஸாதித் தருளி மிகவும் கடாக்கித்தருளினார். ஆகையால் அதுமுதல் 'பெரியகோயில் கம்பி' என்ற திரு நாமம் மாறித் திருவாங்கத்தமுதனார் என்ற திருநாமம் வழங்கத் தொடங்கிற்று. இப்பிரபந்தத் திற்குப் பரங்க காயத்ரி என்ற திருநாமமும் அன்றேதொடங்கி கீழ்வாயிற்று.

இந்த விருத்தாந்தம் சிறிது மாறுபாடாகவும் சொல்லப்படுவதுண்டு; எங்ஙனே யெனின்;— அமுதனார் எம்பெருமானுடைய நியமனம் பெற்று இப்பிரபந்தம் இட்டருள்வதாக அடைய வுள்ளதான் திருமதினுக்கு இவ்வருகேயிருந்த ஒரு தென்னஞ்சோலைத் திருமண்டபத்தில் வீற்றி ருந்து பட்டோலை கொண்டிருக்கும்போது, அவ்வளவில் எம்பெருமானார் அழகியமணவாளனது நியமந்திதல் ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலிய அந்தாங்கசுவியர்களோடு அவ்விடத்தே பெழுத்தருள அப்போது "செழுந்திரைப்பாந்தல்" என்ற துற்றந்தாம்பாசாரம் தலைக்கட்டி, இருப்பிடம் மைருத்தமென்ற பாசாரம் எழுத வேண்டிய தருணமாயிருந்ததென்றும், அது முத லான மூன்று பாசாரங்களும் எம்பெருமானார் திருமுன்பே தொடுக்கப்பட்டன வென்றும், பிறகு அங்கேற்றியானின் "இந்த விசேஷத்துக்கு ஸமரகமாக இப்பிரபந்தத்திற்கு மாத்திரம் சாற் றுப் பாசாரங்கள் மூன்றுபிறுக்கவேண்டும்" என்று ஆழ்வான் நியமித்தருளினொன்றும் ஆனது பற்றியே மறைப் பிரபந்தங்கட்கு இரண்டு பாசாரம் சாற்றுகிறப்பது போலல்லாமல் இதற்கு மூன்று பாசாரம் சாற்றுக ஸர்ப்பாசாரம் நிகழ்கின்றதென்றும்.

தனியங்கள் — (வேதப்பிரான் பட்டர் அருளிச்சேய்தவை)

முன்னேவினையகல மூங்கிற்குடியமுதன்
பொன்னங்கழற்கமலப்போதிரண்டும்—என்னுடைய
சென்னிக்கணியாகச்சேர்த்தினேன் தென்புலத்தார்க்கு
என்னுக்கடவுடையேன் யான்.

முன்னே வினை	முன்னே செய்த பாபங்க	அணி ஆக	ஆபரணமாக
அகல்	எல்லாம்	சேர்த்தினேன்	பொருந்தவைத்துக் கொண்
மூங்கில் குடி	ஒழிவதற்காக,		டேன்;
அமுதன்	'மூங்கிற்குடி' என்னுங்	யான்	இப்படி
	குலத்திலே தோன்றிய		அமுதனுடைய திருவ
	திருவாங்கத்தமுதிரு		டிகளைச் சூடப்பெற்ற
	டைய		அடியேன்
பொன் அம்	பொன்போல் அழகிய	தென் புலத்தார்	தெற்குத்திக்குள்ளுள்ளான
கழல்	பாதாவித்தங்குளிரண்	க்கு	யமகிண்கார்க்கு
கமலப்போது	டையும்	என்னுக்கு	ஏதுக்காக
இரண்டும்		கடவு உடை	ப்ராப்தி யுடையேன்?
என்னுடைய	எனது தலைக்கு	யேன்	
சென்னிக்கு			

*** :—மூங்கிற்குடிவென்ற மஹாகுலத்திலே தோன்றிய திருவாங்கத்தமுதனாருடைய திருவடித் தாமரைகளை நான் கிரோஷணமாக அணிந்துகொண்டேன்; அதனால் எனது ஸகல நாமங்களும் தீயினில் தூசாயொழிந்தன. இனி யமனுக்காவது யமபட்சஞர்காவது என்ற இருகே வருவதற்கு யாதொரு ப்ரஸக்தியுமில்லை என்றாயிற்று.

“மூன்றை வினையகலச் சேர்த்தினேன்” என இயையும். [முங்கிற்குடி] வேடர்குலம், ஆஸ்சிரகுலம், கா குலம் என்பனபோல மூங்கிற்குடி பென்று ஒரு குலமுண்டாம். கமலப் (பாது=நாமரைப்பு. அணி=ஆபரணம். சேர்த்தினேன்=சேர்த்தேன் என்றபடி: இன்—சாசியை.

என்னுக்கு + கடவுடையேன் = என்னுக்கடவுடையேன்; (கடைக்குறை) கெடுதல் விகாரப் புணர்ச்சி. என்னுக்கு—எதுக்காக என்னை; “என்னுக்கவளை விட்டிவந்துவந்தாய்” என்றார் (சுலசேகரப் பெருமானும். [கடவுடையேன்] கடவு—பாரப்தி; அதாவது—உரிமை.

நயந்தருபேரின்பமெல்லாம் பழுதென்று நண்ணினர்பால்
சயந்தருநீர்த்தியிராமானுசமுனி காளினைமேல்
உயர்ந்தகுணத்துத் திருவாங்கத்தமுதோங்குமன்பால்
இயம்புங்கலித்திறையந்தாதி யோநவிசைநெஞ்சமே.

நெஞ்சமே	மனமே;	தான் இனைமேல்	{ இரண்டு திருவடிகள் விஷயமாக
நயம் தரு	விஷயங்களால் தாப்புகிற	உயர்ந்த குணத்து	{ நிறந்த குணசாலியான
பேர் இன்பம்	{ சிற்றின்பங்கள் யாவும்	து திரு அரங்	{ திருவாங்கத்தமுதனார்
எல்லாம்		கத்து அமுது	
பழுது என்று	{ வயர்த்தங்களென்று (அவற்றை விட்டொழிந்து)	ஒவ் குமும் அன்பால்	{ கொழுந்து விட்டோங்கிய பக்தியினாலே
நண்ணினர்பால்	{ தம்மை ஆர்வரித்தவர்கள்	இயம்பும்	{ அருளிச்செய்த கட்டளைக்
சயம் தருநீர்	{ விஷயத்தில்	கலித்துறை அந்தாதி	{ கலித்துறையினுலமைந்த நூற்றந்தாதியை
த்தி	{ ஸம்ஸார ஜயத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் புச்சுடையாரான	ஒத இசை	{ அத்தயநம் செய்ய ஸம்மதித்திருக்கக் கடவை.
இராமானுசமுனி	எம்பெருமானாருடைய		

*** :—விஷயந்தரங்களின் அநுபவத்தினாலுண்டாகும் சிற்றின்பங்கள் யாவும் அற்பங்கமென்றும் ஹேயங்களென்றும் கருதி அருவருத்து அவற்றில் நசையற்றுத் தம்மைவந்து அடிபணிகின்ற மஹாதபாவர்களுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பத்தத்தை அறுத்தருளி மோகஷத்தைத் தந்த நற்பவராய் இப்பெருப்புஷ்ப பாவப் பெற்றவரான எம்பெருமானார் விஷயமாக, பகவத்பாகவத பக்தி முதலிய மஹாதுணங்கள் நிறைந்த திருவாங்கத்தமுதனார் பாம பக்தி தலை யெடுத்துச் சொன்ன நூற்றந்தாதி யென்னும் திவ்ய பரபத்தத்தை ஒதுவதற்கு நெஞ்சே! நீ இசைந்திடாய் என்றார்.

நயம்—விஷயந்தரங்கள். ‘நானுமை நள்ளேன் நயம்’ (முதல் திருவந்தாதி) என்ற விடத்து, நயம் என்பதற்கு விஷயந்தரங்களென்று பொருள் அருளிச்செய்யப்பட்டிருத்தல் காண்க. பேரின்பம்—சிற்றின்ப மென்னவேண்டுமிடத்துப் பேரின்பமென்றது விபரீதலக்கணை.

சொல்லின் தொகைகொண்டுன தடிப்போதுக்குத் தொண்டிசெய்யும்
நல்லன்பரேத்துமுன் நாமமெல்லா மென்றன் காவினுள்ளே
அல்லும்பகலுமமரும்படி நல்கறுசமயம்
வெல்லும்பரம விராமானுச விதென்னிண்ணப்பமே.

அறு சமயம்	{ அப்ராமாணிகங்களான	ஏத்தும்	துதிக்கிற
வெல்லும்	ஆறுமதங்கலையும்	உன் நாமம் எல்	தேவாரூடைய திருநாமங்
பரம	கண்டித்தருளின	லாம்	களெல்லாம்
இராமாநுச	ஆரிபரான	என் தன் நாளி	{ எனது நாளிலே
உனது அடி	எம்பெருமானாரே!	னுள்ளே	
போதுக்கு	தேவாரூடைய பாதார விக்	அல்லும் பகலும்	அஹோராத்ரமும்
தொண்டு செய்	தங்களிலே	அமரும்படி	பொருத்தியிருக்கும்படி
யும்	வாசிக கைங்கரியம் பண்ணு	நல்கு	க்ருபைசெய்தருளவேணும்;
நல் அன்பர்	கிற	இது வே என்	இவ்வளவே அடியேன்
சொல்லின் தொ	பரமபக்தர்கள்	விண்ணப்பம்	செய்யும் விஜ்ஞாபனம்.
கை கொண்டு	சப்த ராசிகளைக் கொண்டு		

[இம்முன்று தனியன்களே ஸகல தீவ்ய தேசங்களிலும் வழங்கு மனை; மற்றொரு தனியன் மேனாட்டில் அநஸந்திக்கப் படுகிறதாம்; அதாவது.]

இனியென்குறைமகக் கெம்பெருமானார்திருநாமத்தால் முனிந்தநூற்றெட்டுச் சாவித்திரியென்னுண்பொருளைக் கனிதந்த செஞ்சொற்கலித்துறையந்தாதி பாடித்தந்தான் புனிதன்திருவரங்கத்தமுதாகிய புண்ணியனே.

(இதன் கருத்து:--) ஸர்வேச்வரன் ஆதியிலே ஸங்கல்பபூர்வமாக உலகத்தைப் படைத்து முதலிலே சதுர்முகப்ராஹ்மாவுக்கு ஸாவித்திரியை உபதேசித்தான். இவ்வமுதனார் அந்த ஸாவித்திரியின் ஸாரார்த்தத்தை யெடுத்து இராமாநுசன் என்னுந் திருநாமத்தோடிணக்கித் தட்டினான் கலித்துறையிலே வைத்துத் தாம் அதுபவித்த அதுபவத்தின் பரீலாஹரூபமாக இந்தாற் றந்தாதியைப் பாடிப் பின்புள்ளாரான நமக்கும் உபகரித்தருளினார். இனி நமக்கு ஐவரிகாமுஷ் மிகங்களில் ஒரு குறையு நில்லை என்பதாம். “திரு நாமத்தால்” என்ற விடத்து, திருப்பெயரால் என்று பாடப்பெற்ற வெண்டளைக்குச் சேரும்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையின் அவதாரிகை.

ஸகல சாஸ்தாங்களுக்கும் ஸங்க்ரஹம் திருவஷ்டாசூகாரம். அதனுடைய பாம தாத்பர்ய மாயும், ஆழ்வார்களுடைய தீவ்ய ப்ராபத்தங்களின் ஸாரார்த்தமாயும், ஸ்ரீ மதுரகவிகளுடைய உக்தியாலும் அதுஷ்டாநத்தாலும் ப்ரகாசிதமாயும், நம் புருவாசாரியர்களின் உபதேச பரம்பரை யாலே ப்ராப்தமாயும், சேதநர்களனைவர்க்கும் இன்றியமையாத ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங் களின் கிஷ்க்ருஷ்ட வேஷமாயும், பரம ரஹஸ்யார்த்தமாயு மிருப்பது சரமபர்வ கிஷ்டை. அஃதிருக்கும்படியைத் திருவரங்கத்தமுதனார்க்கு எம்பெருமானார் தமது சேதேறதுகக்ருபையி னாலே கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளிலே இவரை ஆச்ரயிப்பிக்கருளி இவர் முகமாக உபதேசித் தருளினார். அங்ஙனம் உபதேச ப்ராப்தமான அந்தச் சீரிய பொருளை இவ்வமுதனார் தாம் அநவரத பாவகை பண்ணி எம்பெருமானார் திருவடிகளை இடைவிடாது ஸேவித்துக் கொண்டு போந்தாராய அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களைத் தமது பத்திப் ெருங்காதலுக்குப் போக்குவீடாகப் பேசி அதுபவித்தே தீரவேண்டுமபடியான கிலைமை தமக்கு உண்டானமையா லும், சரமபர்வ கிஷ்டையே சீரியதென்கிற பாமார்த்தத்தைச் சேதநர்கட்கு எளிதில் உணர்த்த வேணுமென்கிற க்ருபா மூலகமான கருத்தினாலும் தாம் எம்பெருமானாருடைய தீவ்யகுண சேஷ்

தித்தியைப் ப்ரேமத்துக்குத் தருகியாகப் பேசுகிற பாசாங்கனாலே அவருடைய வைபவங்களை அனைவர்க்கும் வெளியிடா நின்றுகொண்டு முன்பு ஆழ்வார் திருவடிகளுக்கே அற்றுத்தீர்த மதாகனிகள் தமது நிஷ்டையைக் கூறும் முகத்தாலும் பிறர்க்கு உபதேசுக்கும் முகத்தாலும் உஜ்ஜீவத்துக்கு உபயுத்தமான அர்த்தத்தை லோகத்திலே வெளியிட்டருளினனபோல, இவர் தாமும் அவ்வகையாலே ஆசார்யாபிமாநிஷ்டர்க்கு அறிந்துகொள்ளத்தக்க அர்த்தங்களை யெல்லாம் மிக்க சுருக்கமும் மிக்க விரிவுமின்றி நூற்றெட்டுப் பாசாங்கள் கொண்ட இத்திவ்யப்ரபந்த முகத்தால் அருளிச்செய்கிறார். ....

பூமன்னுமாதபொருந்திய மார்பன் * புகழ்மலிந்த
பாமன்னுமாறனாடிபணிந்துயந்தவன் * பல்கலையோர்
தாம்மன்னவந்தவிராமாதுசன் சரணுரவிந்தம்
நாம்மன்னிவாழ * நெஞ்சே சொல்லுவோமவன்நாமங்களே. 1

நெஞ்சே!	ஓ மனமே!	பணிந்து உயந்தவன்	ஆசாயித்து உஜ்ஜீவித்தவரும்
பூ மன்னு மாத	தாமரைப்பூவில் பொருத்த முடையளா பிருந்த பிராட்டி (அப்புவை விட்டு வந்து) பொருந்துகைக்குறுப் பான போக்பதையை புடைய திருமாற்பை புடையனான பெருமானு டைய	பல் கலையோர் தாம் மன்ன வந்த	பலபல சாஸ்தாங்களை ஓதின மஹான்கள் நிலைபெறும்படி (இவ்வல கில்) வந்தவதரித்தவரு மான
பொருந்திய மார் பன்	திருக்கல்யாண குணங்கள் நிறைந்த தமிழ்ப் பாசாங் களிலே	இராமாதுசன் சரணாஅவிந்தம் நாம் மன்னி வாழ அவன் நாமங் களே	எம்பெருமானுடைய திருவடிக் தாமரைகள் நாம் ஆசாயித்து வாழ்வதற் குறுப்பாக அவ்வெம்பெருமானாது திருநாமங்களையே
புகழ் மலிந்த பா மன்னு மாறன் அடி	ஊற்ற முடையவாரன் நம் மாழ்வாருடைய திருவடிகளை	சொல்லுவோம்	ஸங்கீர்த்தகம் பண்ணு வோம்

***:—தாமரைமலரிற் பிறந்த பெரிய பிராட்டியார் அப்புவை விட்டு “அகலகில்லேன் இறையும்” என்று வந்து மிக்க விருப்பத்துடன் வலிச்சுப்பெற்ற திருமாற்பை புடையனான திருமாலினது திவ்ய குணசேஷிகதங்கள் நிறைத்துக்கொண்டிருக்கிற திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்த நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளைத்தொழுது ஸத்தை பெற்றவராயும், பலபல சாஸ்தாங்களைக்கற்றும் உஜ்ஜீவநோபாயத்தில் த்ருடாத்வஸையமின்றியே ஸம்சய விபர்ப்பவங்கள் கொண்டு தடுமாறுகின்றவர்களை ஒரு நிச்சயஞ்ஞானத்திலே நிலைநுத்தி வாழ்விக்க வந்தவதரித்தவராயுமிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நாம் ஆசாயித்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு அவருடைய திருநாமங்களை வாயாரப் பேசுவோமென்று தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொல்லுகிறாயிற்று.

பல்கலையோர் தாம்மன்ன=நாநா சாஸ்தாங்களைக்கற்று வல்லவர்களான ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலிய மஹான்கள் ப்ரதிஷ்டிதராகைக்காக என்றுமாம். எப்பெருமானுருடைய சரணுரவிந்தப்ராப்திக்கு ஸாதகம்=அவருடைய திருநாமஸங்கீர்த்தகமேயாம் என்பது இப்பாசுரத்திலே வெளியாயிற்று. ....

||களள்ளார்பொழில்தென்னரங்கள் * கமலப்பதங்கள்நெஞ்சில்
கொள்ளாமணிசுரைநீங்கி* குறையல்பிரானடிக்கீழ்
விள்ளாதவன்பணிராமாதுசன் மிக்கசீலமல்லால்
உள்ளாதென்னெஞ்சு* ஒன்றறியேனெனக்குற்றபேரியல்வே 2

கர் ஆர் பெருநிலை { தேன் நிறைந்த சோலைகளை
தென் ஆர் { யுடைய தென் திருவ
கன் { ரங்கத்திலேபள்ளிகொள்
கமலம் பதங்கள் { னும் பெருமானுடைய
நெஞ்சில் கொள் { தாமரைபோன்ற திருவடி
ளா { களை
மனிசரை நீங்கி { தமது நெஞ்சிலேவைப்பத
குறையல்பிரான் { மனிதர்களைவிட்டுடையித்து
அடிக் கீழ்வின் { திருமங்கை மன்னனுடைய
ளாத அன்பன் { திருவடிகளிலே என்னும்
யுடையான { விட்டு நீங்காத பக்தியை
யுடையான

இராமா நரசன் எம்பெருமானுடைய
மிக்க சீலம் ஆல் { சிறந்த சீலகுணத்தைத்
லால் { தவிர
ஒன்று { வேறொன்றையும்
என் நெஞ்சு { எனது நெஞ்சானது
உள்ளது { நினைக்க மாட்டாது;
(இவ்வாறுக)
எனக்கு உற்ற { என்க்குவலித்தித்ததொரு
பேர் இயல்வு { சிறந்த ஸ்வபாவத்திற்கு
ஒன்று அறி { ஒரு காரணத்தையும் அறி
யேன் { கின்றிலேன்.

* * * — ஸ்ரீரங்கர தனுடைய திருவடி தகராமைகளை நெஞ்சாலும் நினைப்பத பாவிச
னோடு நெடுங்காலம் பதிக்கிடந்த என்நெஞ்சானது இன்று அப்பாவிசனோடு உறவைஒழித்து
விட்டு, திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவடிகளையே அரவரதம் இறைஞ்சுகவரான எம்பெருமா
னுடைய சிறந்த சீலகுண மொன்றையே சிந்தியாக்கின்றது; இப்படிப்பட்ட தொரு பெருந்
தன்மை எனக்கு கோந்ததற்குக் காரணம் அவ்வெம்பெருமானுடைய கிர்ஹேதுக க்ருபாகடா
சுஷ்மேம்பொழிய வேறொன்றுண்டாக காரணதிகின்றிலேன் என்றவாறு. ... 2

பேரியல்நெஞ்சே அடிபணிந்தேனுன்னை* பேய்ப்பிறவிப்
பூரியரோடுள்ளசுற்றம்புலர்த்தி* பொருவருஞ்சீர்
ஆரியன்செம்மையிராமா நரசமுணிக்கன்புசெய்யும்
சீரியபேறுடையார்* அடிக்கீழென்னைச்சேர்த்ததற்கே. 3

பேர் இயல் { மிகவும் கம்பீரமான
நெஞ்சே! { மனமே!
உன்னை அடி { உன்னை வணங்குகின்றேன்;
பணிந்தேன் { (என்னை வணங்குவது
எதற்காக என்னில்);
பேய்ப்பிறவி { ஆஸூரப் பிறப்பையுடைய
வர்களான
பூரிய ரோடு { நீசர்களை
உள்ள { (எனக்கு) இருந்த
சுற்றம் { உறவை
புலர்த்தி { போக்கடித்து
பொருவு அரு { ஒப்பற்றகுணங்களையுடைய
சீர் { வரும்
ஆரியன் { சிறந்த அதுஷ்டாச முடை
யவரும்

செம்மை { (ஆசிரிதரோடு) ருஜுவாகப்
பரிமாறுந்தன்மை வாய்
ந்தவருமான
இராமா நரசு { எம்பெருமானார் திறத்தில்
முனிக்கு { பக்தி பண்ணுவதையே
அன்பு செய்யும் { பாம புருஷார்த்தமாக
சீரிய பேறு { வுடையவர்களாககரத்தா
உடையார் { பூவான் போல்வாருடைய
அடிக்கீழ் { திருவடிகளின் கீழே
என்னை { (பாமநீசனாயிருந்த)என்னை
சேர்த்ததற்கே { கொண்டு சேர்த்த மஹோப
காரத்திற்காகவே
(உன்னை அடிபணிந்
தேன்.)

பாமநீசர்களைவிட்டு எனக்கிருந்த ஸம்ஸர்க்கத்தைப் போக்கடித்து, ஒப்பற்ற குணசாஸி
யான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் ப்ராவண்யமாகிற பாமபுருஷார்த்தத்தைப் பெற்
றுள்ள ஆழ்வான் போல்வாருடைய திருவடிகளின் கீழே என்னைக் கொண்டு சேர்த்த நெஞ்சே!
இப்பெரு நன்றிபுரிந்த உனக்கு என்ன என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றேன்?

“தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே” என்றாற்போல உன்னைத் தலையால் வணங்குவது தவிர வேறொரு கைம்மாறு நான் செய்யுகில்வேன் என்றாயிற்று. பூரியர்—இழிபிறப்பாளர், புலர்த்துதல்—உலரச் செய்தல்; அதாவது போக்கடித்தல். பொருவு—ஒப்பு

“இராமாநுசனடிக்கன்புசெய்யுஞ் சீரிய பேறுடையார்” என்றவிடத்து ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களெல்லாரையும் விவகரிக்கிறார் என்றனும், சுடர்த்தாழ்வானை விசேஷித்துக் கருதுகின்ற ரென்றனும் ஒக்கும். ....

என்னைப்புவியிலொருபொருளாகக் கருள்சுரந்த
முன்னைப்பழைவினைவேறுத்து* ஊழிமுதல்வனையே
பன்னப்பணித்த விராமாநுசன் பரன்பாதமுமென்
சென்னித்தரிக்க வைத்தான்* எனக்கேதுஞ்சிதைவில்லையே. 4

ஊழி முதல் வனையே	{ காலம் முதலியஸகல பதார் த்தங்களுக்கும் காரண பூதனுள் எம்பெருமா னையே	மருள் சுரந்த முன்னைப்பழை வினை வேர் அதுத்து	{ அஞ்ஞான மூலங்களாய் மிகவும் அநாதிகளான (எனது) பாவங்களை வே ரற்றிக்கி
பன்ன	{ (எல்லாரும் விவேகித்து) அறுஸந்திக்கும்படி	பாதமும் என் சென்னி	{ தமது திருவடிகளையும் எனது தலையிலே
பணித்த	{ (ஸ்ரீ பாவப் முகத்தாலே) அருளிச்செய்த	தரிக்க வைத் தான்	{ நான் உகந்து தரிக்கும் படி யாக வைத்தருளினார்; (இவ்வளவு மஹாப்ர ஸாதம் பெற்றேனான பின்பு)
பரன் இராமா நுசன்	{ ஸர்வோத்தமரூபமான எம் பெருமானார்	எனக்கு	{ அடியேனுக்கு
புவியில்	{ இந்தப்பூமியிலே	ஏதும் சிதைவு இல்லை	{ எவ்விதமான ஹாரியும் இனி உண்டாக வழி யில்லை.
என்னை ஒரு பொருள் ஆகி	{ (அபதார்த்தமாய்க் கிடந்த) என்னை ஒரு பதார்த்த மாக்கி		

* * * :—எம்பெருமானானுடைய கிரஹேனாக விஷயிகாரத்திற்கு ஆளான நான் இனி ஒரு நாளும் எவ்விதமான ஹாரியையும் அடையமாட்டேன் என்கிறார், -பதார்த்தகோடியில் சேராமல் துச்சனாயிருந்த எனது கருமங்களையெல்லாம் வேற நீக்கி, தமது பாதாவிந்தங்களையும் என் தலைமேலே வைத்தருளினார் எம்பெருமானார்; இப்பேறு பெற்ற எனக்கு இனி ஒரு குறைபு மில்லை என்றாயிற்று.

மருள் சுரந்த—அஞ்ஞானத்தாலே செய்யப்பட்ட என்னை; மருளாலே காக்கப்பட்ட என் றவாறு [ஊழிமுதல்வனையே பன்னப்பணித்த] ஊழிமுதல்வனான எம்பெருமானையே பாவும்படி அமுதனூராகிய தம்மைச் செய்தருளின—என்று அர்த்தமல்ல; பகவத்விமுகராயிருந்தவர்களை பெல்லாம் உபதேசாதி முகத்தாலே பகவத் பாவணாரம்படி செய்தருளினவர் என்று பொதுப் படையாகச் சொன்னபடி. ஊழிமுதல்வன்—பிரளயகாலத்தில் முழுமுதற் கடவுளாயிருந்த வன் என்றுமாம். 4

எனக்குற்றசெல்வநிராமாநுசனென்று* இசையகில்லா
மனக்குற்றமாதர் பழிக்கில்புகழ்* அவன் மன்னியசீர்
தனக்குற்றவன்பரவன் திருநாமங்கள்சாற்றும், என்பா
வினக்குற்றங்காணகில்லார்* பத்தியேயந்தவியல்விதென்றே. 5

எனக்கு உற்ற செல்வம் இரா மா நுசன் என்று	{ நமக்குப் பார்ப்தமான ஸம் பத்து எம்பெருமானோ என்று	மன்னிய சீர் தனக்கு உற்ற அன்பர்	{ நித்யவலித்தமான கல்யாண குணங்களுக்கு தகுதியான அன்புடையவர்களான மஹான்கள்
இசைய கில்லா மனக்குற்றம் மாந்தர் பழிக்கில்	{ அத்வவஸாயன் கொண் முருக்க மாட்டாத திஷ்ட ஹ்ருதயர்களான மணிசர் (இந்நூலைப்) பழிப்பர்களா கில்	பத்தி ஏய்ந்த இயல்விது என்று அவன் திருநா மங்கள் சாற் றும் என்பா இனம் குற் றம் காண்கில் லார்	{ இந்நூலாலானது பக்தி யோடு கூடின பாவ்ருத் தியையுடையதென்று (திருவுள்ளம்பற்றி) அவ்விராமா நுசனுடைய திருநாமங்களைச் சொல் லுகின்ற என்னுடைய (இந்தப்) பாசாமாலைகளி லுள்ள குற்றங்களைக் காணமாட்டார்கள்.
புகழ் அவன்	{ (அன்ன வர்களுடைய பழிப்பே இதற்குப்) புக ழாய்விடும்; அவ்வெம் பெருமாளு குடைய		

* * * :—உலகத்தில் ஒரு பிரபந்தம் பிறந்தால் அதனைத் தூஷிப்பார் பலரும், பூஷிப்பார் சிலரும் ஏற்படுவது வழக்கம். உண்மையில் தோஷங்கள் இல்லாதிருந்தாலும் எதைப்பாவது சொல் வித் தூஷித்தே தீருவர்கள்; குற்றங் குறைகள் இருந்துவிட்டால் தூஷகர்களின் உத்ஸாஹம் கேட்கவே வேண்டியதில்லை. அறிவிலியான நான் இயற்றும் இந்நூலில் தோஷங்கள் தான் மிகையாக இருக்கக்கூடும்; அவற்றைக்கண்டு சிலர் கிர்திப்பர்களாகில், அன்னவருடைய தூஷ ணம் நமக்கு பூஷணமேயா மித்தனை என்கிறார்.

‘பிறருடைய பழிப்பு நமக்கு அப்போஜகம்’ என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, அவர்களு டைய பழிப்புக்கானே நமக்குப் புகழாம் என்கைக்குக் கருத்தென்? அவர்களது பழிப்பு இவர்க்கு எப்படி புகழாய் விடும்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். அவர்கள் தெளிபுமான சொல்லு கிறோம்;—அமுதனாரம் ஒருவர்; அவர் இராமா நுச நூற்றத்தாதி என்றொரு பிரபந்தம் பாடி னாராம்; அதில் ஒவ்வொருபாட்டிலும் இராமா நுசன் என்று சொன்னதையே சொல்லிக்கொண்டு கிடக்கிறார் தவிரவும், சாஸ்திரங்களில் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஐச்வரியம் முதலானவற்றை இகழ்ந்துகொள்கிறார்; ஸகல புருஷார்த்தங்களும் நமக்கு ‘உடையவர்’ தானும்; எம்பெருமானைக்கூட அவர் சுண்ணெடுத்துப் பார்க்கமாட்டாராம். என்றிவைபோல்வன சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பழிப்பார்கள். வாஸ்தவத்தில் இவையெல்லாம் குணமேயாதலால் குணகீர்த்தரத்தில் சேர்ந்து புகழ்ச்சியேயாய்முடியக் குறையில்லையென்க. எம்பெருமானைப் பழித்த சிசுபாலாதிதரும் பர்பாபேண குணகீர்த்தகம் பண்ணினார்களாகவன்றோ உய்ந்து போனது.

இயலும்பொருளு மிசையத் தொடுத்த* ஈன்கவிளன்பால்
மயல்கொண்டு வாழ்த்துமிராமா நுசனை* மதிபின்மையால்
பரிவும்கவிகளில் பத்தியில்லாதவென்பாவிநெஞ்சால்
முயல்கின்றனன்* அவன்றன்பெருங்கீர்த்தி மொழிந்திடவே.

ஈன்கவிகள் அன்பால் இயலும் பொரு ளும் இசைய தொடுத்து மயல் கொண்டு வாழ்த்தும் இராமா நுசனை பரிதும்	{ விலகாணரான கவி கள் பரிதியினுலே சப்தமும் அர்த்தமும் நன்கு பொருந்தும்படியாக கவனம்பண்ணி வயாமோஹம்தலையெடுத்து துதிக்குமபடி ின்ற எம்பெருமானுரை வருணிக்கின்ற	கவிகளில் பத்தி இல்லாத என்பாவி நெஞ் சால் அவன் தன் பெரு கீர்த்தி மொழிந்திட மதிஇன்மையால் முயல்கின்றனன்	{ பாடல்களிலே பக்தியுற்றதான என்னுடைய பாடிஷ்டமான நெஞ்சினுலே அவ்வெம் பெருமாளு குடைய அளவற்ற கீர்த்திகளை பேசுவதாக புத்தியில்லாமையினுலே பாவர்த்திக்கின்றேன்.
--	--	---	---

***:—“பத்தியேயுந்த விபல்விதென்றே” என்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னவிவர், அப்படிப்பட்ட பக்தி தமக்கு உண்டோவென்று பார்த்தார்; ‘அந்தோ! நாமோ அவ்வெம்பெருமானைத் துதிக்க இழிந்தது!’ என்று தம்மைத்தாமே வெறுத்துக் கொள்ளுகிறார் இதில்.—இன்னவி பாடும் பாமகவிகளான சில மஹான்கள் சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் நன்கு பொருந்துமாறு கவி பண்ணி ஆர்தாமான அன்பினாலே வ்யாமோஹித்து இராமாதுசனை வாழ்த்தா கிற்பர்கள்; அன்னவர்களுடைய பக்திபரீவாஹ ரூபமான கவிகளில் ஆதாமற்ற எனது பாவி நெஞ்சால் அவ்விராமாதுசனுடைய பெருப்பெருத்த புகழ்க்கையெல்லாம் பேசுவதாக நானே முயல்கின்றேனே! இஃது என்ன புத்திகெட்ட தன்மை! என்று வெறுத்துக் கொள்ளுகிறார்.

*** மொழியைக்கடக்கும்பெரும்புகழான் *வஞ்சமுக்குறும்பாம்
குழியைக்கடக்கும் நம்கூரத்தாழ்வான் சரண்கடியபின்*
பழியைக்கடத்துமிராமாதுசன் புகழ்பாடி அல்லா
வழியைக்கடத்தல்* எனக்கினியாதும் வருத்தமன்றே.

மொழியைக் கடக்கும்	வாய்கொண்டு வருணிக்க முடியாதபடி வாசம கோசமான	கடியபின் பழியை கடத் தும்	நான் ஆசாயித்த பின்பு ஸர்வபாப நிவர்த்தகரான
பெரு புகழான்	பெரிய புகழை யுடையவ ரும்	இராமாதுசன் புகழ்பாடி	எம்பெருமானுடைய நற்குணங்களைப்பாடி
முக்குறம்பு ஆம் வஞ்சக் குழி யை கடக்கும்	கல்விச்செருக்கு, செல்வச் செருக்கு, குலச்செருக்கு என்னும் மூவகைக் குறும்புகளாகிற படுகுழி யைக் கடந்திருப்பவரும்	அல்லாவுழியை கடத்தல்	ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராத திபவழிகளைத் தப்பிப் பிழைக்கையானது
நம் கூரத்து ஆழ் வான் சரண்	நமக்கு நாதருமான கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடிகளை	எனக்கு இனி யாதும்வருத்தம் அன்று	அடியேனுக்கு இனிமேலுள்ள காலமெல் லாம் சுஷுத்தும் பரபாஸ ஸாத்ப மன்று; [எளிதேயாம்]

***:—எம்பெருமானுரைத் துதிப்பதற்குத் தாம் யோக்யதைபற்றவா என்று பின்வாம் கப்பார்த்த அமுதனார், தமக்குள்ள ஆழ்வான் திருவடி ஸம்பந்தத்தை நினைத்து இஃது இருக் கும்போது எனக்கு அஸாத்யமானது ஒன்றுமில்லையென்று துணிவு கொள்ளுகிறார் இதில். வாய்கொண்டு வருணிக்கமுடியாத பெரும் புகழ் படைத்தவரும், கல்வி, செல்வம், குலம் என்ற மூன்றுவகை ஸம்பத்தும் புஷ்கலமாயிருந்தும் அவற்றால் இறையும் அஹங்கார மடையாதவரு பரண கூரத்தாழ்வானுடைய சரணாவித்தங்களை ஆசரயித்து க்ருதக்ருத்யனுன வெனக்கு எம்பெருமானுடைய திருங்குணங்களைப் பாடுதலும் அதுவே காரணமாக அர்ச்சிராதிகதி பொழிந்த மஹ கதிகளிற் போகாதபடி அவ்வழியே போதலும் மிகவுமெளிதேயாம் என்றா ராயிற்று.

நம் பூருவாசாரிபர்கள் எல்லாருமே கிரந்த புகழுடையராயினும் ஆழ்வானுடைய புகழ் அத்யந்த விலகலுண்டென்பது ப்ரவரித்தமான விஷயம். நம் தர்சனத்துக்கு மஹாத்ரோஹி யான நாலூரானுக்குக் கொடிய நாகங்களைக் கொடுக்க வேணுமென்று பகவதஸந்திதியிலே ப்ரார்த்திக்கவேண்டியிருக்க, பேரருளான திருமுன்பே வரதாஜஸ்தவத்தை விண்ணப்பம் செய்து கண்டெதிரியும்படி வரம் வேண்டிக்கொள்ளீர் என்ற ஸ்வாசாரிய நியமகத்தையும் அதிகா மித்து “நான் பெற்றபேறு நாலூரானும் பெறவேணும்” என்று வரம் வேண்டிக்கொள்ளும்படி விசாலமான திருவுள்ளம்பெற்ற ஆழ்வானுடைய புகழை நாம் என்சொல்வோம்! “மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான்” என்று சொல்வது தவிர வேறு வாசக மில்லையானும்.

[வஞ்சமுக்குறும்பாமித்தாதி.] கல்விச்செருக்கு, செல்வச்செருக்கு, குலச் செருக்கு என்ற இம்மூன்று அஹங்காரங்கள் மிகக்கொடியவை; இவற்றைக் கடத்தல் ஆர்க்கும்

அரிது; இவற்றைக் கடந்தவர் என்னும் ஏற்றம் ஆழ்வானொருவர்க்கே அஸாதாரண மென்பதாக எம்பெருமானார் காலத்திலேயே பாலித்தமாதிறும். திருவாய்மொழியில் “பலாடிபார்முன் பருளிய பாம்பணைய்ப்பன்” என்றவிடத்து சடு முப்பத்தாறாயிரத்தில் ஆழ்வான் விஷயமாக அருளிச் செய்யப்பட்டதொரு ஐதிமியம் குறிக்கொள்ளத்தகும் மற்ரும்பல இதிலாஸங் களும் பன்னி யுரைக்குங்காற் பாரதமாம். 7

வருத்தும் புறவிருள்மாற்ற* எம்பொய்கைப்பிரான்மறையின் குருத்தின் பொருளை யும் செந்தமிழ்தன்னை யுங்கூட்டி* ஒன்றத் திரித்தன்றெறித்த திருவிளக்கைத் தன்திருவுள்ளத்தே யிருத்தும் பரமன்* இராமாநுசனெம்மிறையவனே.

8

வருத்தும்	{ வருத்தத்தை : யுண்டுபண் ணக்கூடிய	எரித்த திரு விளக்கை	{ ஜ்வலிக்கச்செய்த (முதல் திருவந்தாதியாகிற) திரு விளக்கை
புறம் இருள்	{ பரஹய விஷயங்களைப்பற் றின அஞ்ஞானமாகிற இருளை	தன் திரு உள் ளத்தே	{ தமது திருவுள்ளத்திலே
மாற்ற	போக்குவதற்காக	இருத்தும்	வைத்துக்கொண்டாரின்ற
எம் பொய்கைப் பிரான்	{ நமது குலத் தலை வரான பொய்கையாழ்வார்	பரமன் இராமா நுசன்	{ மஹாவைபவசாலியான எம் பெருமானார்
அன்று	முற்காலத்தில	எம் இறையவன்	நமக்கு ஸ்வாமி.
மறையின் குருத் தின் பொரு ளையும் செந் தமிழ்தன்னை யும் கூட்டி ஒன்றதிரித்து	{ வேதாந்தங்களிற் பதிந்து கிடக்கும் பொருள்களை யுட் செந்தமிழ்ச் சொற் களையுங் கூட்டி இரண் டையும் ஒன்றுசேர ஒரு திரியாக்கி		

* * * :—பகவத்பாகவத விஷயம் அந்தரங்க விஷயமென்றும், சப்தாதி விஷயங்கள் பாஹ்ய விஷயம் (அதாவது-புறவிஷயம்) என்றும் சொல்லப்படும். அந்த பாஹ்ய விஷயங் களைப்பற்றின அஞ்ஞானந்தகரமானது புறவிருள் எனப்படும்; [புறம்பான விஷயங்களைப்பற் றின இருள் புறவிருள்] அவ்விருளானது முதலிலே ஸுகருபம்போல் தோற்றினாலும் பிறகு மிக்கவருத்தத்தை விளைக்கக்கூடியது; அப்படிப்பட்ட கொடிய இருள் அகற்றுவதற்காகப் பொய்கையாழ்வார் “வையம் தகளியா வார்கடலே நெய்பாக வெய்யகதிரோன் விளக்காக” என்று தொடங்கித் திருவந்தாதி திவ்ய பரபந்தமென்னும் ஒரு விளக்கை ஏற்றியருளினார். அவ்விளக்குக்கு எதைத் திரியாக்கினார் என்றால், வேதாந்தங்களில் திரண்டு கிடக்கும் ஸாஃப் பொருள்களையும் இனிய தமிழ்ச்சொற்களையும் ஒன்று சேர்த்துத் திரித்தார். அப்படிப்பட்ட திருவிளக்கை எம்பெருமானார் தமது திருவுள்ளத்தினுள்ளே எப்போதும் அணையாதபடி ஸ்தாபித்தருளினார்; அவரே அடியேனுக்கு ஸ்வாமி என்றாராயிற்று. 8

இறைவனைக்காணு மிதயத் திருள்கெட* ஞானமென்னும் றிறைவிளக்கேற்றிய பூதத்திருவடி தான்கள்* நெஞ்சத் துறையவைத்தாளு மிராமாநுசன் புகழோதும் நல்லோர் மறையினைக்காத்து* இந்தமண்ணகத்தே மன்னவைப்பவரே.

9

இறைவனை	{ ஸர்வ ஸ்வாமியான எம் பெருமானே	இருள்	{ அஞ்ஞானமாகிற அந்தகர மானது
காணும்	{ ஸாக்ஷாத் கரிப்பதற்கு உப கரணமான	கெட	நசிக்கும்படியாக
இதயத்து	நயிருதயத்தினுள்ள		

ஞானம் என்	ஞானமாகிற பூர்ண தீபத்	புகழ்	திவ்ய குணங்களை
னும் நிறை	தை பரகாசிப்பித்தருளி	ஒதும்	இடைவிடாது அதுஸந்திக்
விளக்கு ஏற்	இரண்டார் திருவந்தாதி		கின்ற
றிய	யை அருளிச்செய்த	நல்லோர்	விவசுண்ண புருஷர்கள் தாம்
பூதத் திருவடி	பூதத்தாழ்வாருடைய	இந்த மண் அகத்	இப் பூமண்டலத்திலே
தாள்கள்	திருவடிகளை	தே	
நெஞ்சத்து	தமது திருவுள்ளத்திலே	மறையினை	வேதங்களை
உறைய வைத்து	சாச்வதமாக ஸ்தாபித்து	காத்து	ரக்ஷித்து
ஆனும்	(அவற்றையே) அனுபவிக்கின்ற	மன்ன	என்றைக்கும் அழிவில்லாத
இராமாநுசன்	எம்பெருமானுடைய	வர்	படிப்பாதிஷ்டாபனம் பண்
			வைவல்லவர்கள்.

* * * :—“ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க பாதிஷ்டாபநாசார்யர்” என்னும் விருது இராமாநுசனுடையார்க்கே ஏற்குமென்கிறார்.—ஸ்ரீவ ஸ்வாமியான எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு எல்லார்க்கும் உபகாணமாயிராநின்ற ஹிருதயமானது அஜ்ஞாநாத்காரத்தாலே இருண்டு கெட்டுப் போகாதபடி பாஜ்ஞாநமாகிற பூர்ணதீபத்தை ஏற்றினவான பூதத்தாழ்வாருடைய திருவடிகளைத் தமது திருவுள்ளத்திலே இடைவிடாது வைத்துக்கொண்டு அவற்றையே அனுபவிக்கும் எம்பெருமானுடைய குணகீர்த்தனமே போது போக்காக இருக்கும் விவசுண்ணர் யாரோ அவர்கள் தான் வேதத்தை நன்றாக ரக்ஷித்து இந்நிலவுலகத்தில் நிலைதிருத்தவல்ல மஹான்கள் என்றாயிற்று. பூதத்தாழ்வார் ஏற்றிய ஞானமென்னும் கிறைவிளக்காவது—இரண்டார் திருவந்தாதியாகிற அவருடைய அருளிச்செயல். பூதத்திருவடி—திருவடிபென்று இங்கே ஸ்வாமிக்கு வாசகம்; பூதத்தாரென்னும் ஸ்வாமி என்றபடி.

[மறையினைக்காத்து மன்னவைப்பவர்] எம்பெருமானார் ஸம்பந்தம் பெருத மந்தைபோர்கள் “வேதம் பாமாணமேயல்ல” என்று சொல்லுவாரும், அதனைப் பிரமாணமாக ஒப்புக் கொண்டும் அபார்த்தங்கள் பண்ணுவாருமாய் இருப்பதால் அவர்கள் யாவரும் வேதமார்க்க வித்வம்ஸிகள்; இராமாநுசனுடையார் தாம் ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க பாதிஷ்டாபநாசார்யர்கள் என்றபடி.

மன்னியபேரிருள் மாண்டபின்* கோவலுள் மாமலரான்
தன்னொமையனைக் கண்டனமகாட்டும்.* தமிழ்த்தலைவன்
பொன்னடிபோற்றும்பிராமாநுசற்கன்பு பூண்டவர்தான்
சென்னியிற்கும்* திருவுடையாரென்றுஞ்சீரியரே.

மன்னிய	{ ஒருவராலும் போர்க்கமுடி		
	{ யாதபடி கிடைத்துகின்ற		
பேர் இருள்	{ (அஜ்ஞாநமாகிற பெருத்த	தமிழ் தலைவன்	{ தமிழ்க்குத் தலைவரான
	{ இருளானது		{ பேயாழ்வாருடைய
	{ முற்பட்ட ஆழ்வார்களுக்கு	பொன் அடி	{ அழகிய திருவடிகளை
	{ வரும்ஏற்றின திருவிளக்	போற்றும்	{ புகழ்மலரான
மாண்டபின்	{ காலே) நன்றாக கீங்	இராமாநுசற்கு	{ எம்பெருமானார் திறத்தில்
	{ கிள பின்பு,	அன்புபூண்டவர்	{ பக்தியை யுடையவர்கள்
கோவலுள்	{ திருக் கோவலுரில் ஆய		{ னது
ஆயனை	{ ஞான	தான்	{ திருவடிகளை
மாமலரான்	{ பிராட்டியோடு கூட	சென்னியில்	{ கிரோ பூஷணமாகக்கொள்
கூட		சூடும் திரு	{ னுஞ் செல்வமுடை
கண்டமை	{ தாம் ஸேவித்த படியை	உடையார்	{ யோர் தாம்
	{ (“திருக்கண்டேன்” இத்	என்றும் சீரியர்	{ என்றைக்கும் ஸ்ரீமான்கள்.
கூட்டும்	{ யாதி பரபந்த முகத்		
	{ தாலே) வெளியிட்டரு		
	{ ளின		

* * * :—பொய்கையாழ்வாரும் பூதத்தாழ்வாரும் ஏற்றின இரண்டு திருவிளக்குகளாலும் இருள் நீங்கவே, “திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்” என்று திருக்கோவலாராயனரைப் பிராட்டியோடு கூட ஸேவிக்கப்பெற்றார் பேயாழ்வார். தாம் அப்படி ஸேவித்ததாக ஆன்றார் திருவந்தாதி முகத்தால் வெளியிட்டருளின அவ்வாழ்வாருடைய திருவடிகளைத் துதிக்குமவரான எம்பெருமானார் திறத்தில் பக்தியையுடையவர்கள் யாரோ, அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சிரோபூஷணமாகக் கொள்வதையே அழியாச் செல்வமாக நினைத்து ஸ்ரீராமா நுசு பக்தர்களுடைய திருவடியைச் சிரமேற்கொள்ளுமவர்கள் தாம் நித்திய ஸ்ரீமான்கள் என்றாயிற்று.

இப்பாட்டில் பேயாழ்வார் “தமிழ்த்தலைவன்” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டார். 10

சீரியநான்மறைச் செம்பொருள் * செந்தமிழாலளித்த
பாரியலும்புகழ்ப் பாண்பெருமாள் * சரணும்பதும்
தாரியல்சென்னி யிராமா நுசுன்தன்னைச் சார்ந்தவர்தம்
காரியவண்மை * என்னுல்சொல்லொணுதிக்கடலிடத்தே. 11

சீரிய நான்மறை செம்பொருள்	{ சிறந்த நால் வேதங்களி லுள்ள செவ்விய பொருள் களை	இராமா நுசுன் தன்னை	{ எம்பெருமானுரை
செம் தமிழால்	{ அழகிய தமிழ்ப் பாசாகங் களினால்	சார்ந்தவர்தம்	{ ஆசாயமாகப் பற்றினவர்க ளுடைய
அளித்த	அருளிச்செய்தவரும்	காரியம்வண்மை	{ அதுஷ்டாசுவை லக்ஷணய மானது
பார் இயலும்	{ பூமியெங்கும் பொருந்தின புகழ்	இக்கடல்	{ கடல்குழந்த இப்பூமியில்
பாண்பெருமாள்	திருப்பாணாழ்வாருடைய	இடத்து	
சரண் ஆம் பது மம் தார் இயல் சென்னி	{ திருவடிகளாகிற தாமரைப் பூவா லே அலங்கரிக்கப் பட்ட திருமுடியை யுடை யாரான	என்னுல் சொல்லொணுது	{ (இப்படிப்பட்ட வைபவ முடைகதென்று) என் னல் சொல்லித் தலைக் கட்ட முடியாதது.

* * * :—எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை பெல்லாம் விசதமாகப் பேசுகையாலே சிறத்தவையான நால்வேதங்களில் பொதிந்து கிடக்கும் நற்பொருள்களை “அமலனாதி பிரான்” என்னும் திவ்ய பார்த்தத்தில் கூருக்கி அருளிச் செய்தவராய் நாடெங்கும் பரவின புகழையுடையாரான திருப்பாணாழ்வாருடைய சரணாவிந்தங்கொலே அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியை யுடையவரான எம்பெருமானுரை அடிபணிந்தவருடைய ஆசாரணலக்ஷணயமானது என் வாய்கொண்டு வருணிக்க முடியாதபடி மிகவும் சிறத்தது என்றாயிற்று. 11

இடங்கொண்ட கீர்த்தி மழ்சைக்கிறைவன் * இணையடிப்போ
தடங்குமியதத் திராமா நுசன் * அம்பொற்பாத மென்றுங்
கடங்கொண்ட டிறைஞ்சும் திருமுனிவர்க்கன்றிக் காதல் செய்யாத்
திடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே * அடியேனன்புசெய்வதுவே. 12

இடம் கொண்ட கீர்த்தி	{ பூமியெங்கும் வியாபித்த கீர்த்தியை யுடையாரான	அடங்கும்	{ குடிக்கொண்டிருக்கப்பெற்ற
மழ்சைக்கு	{ திருமழ்சைப் பிரானுடைய	இதயத்து	{ திருவுள்ளத்தை யுடைய
இணையன்		இராமா நுசன்	{ எம்பெருமானுருடைய
இணை அடி போது	{ உபயபாதாரவிந்தங்கள்	அம் பொன் பாதம்	{ மிகவும் அழகிய திருவடி களை

என்றும்	எக்காலத்திலும்	காதல் செய்யா	அன்பு பூண்டிராத
கடம் கொண்டு இறைஞ்சும் திரு	{ இதுவே நமக்கு ஸ்வரூப மென்கிற புத்தியோடே ஆசிரிக்கையாகிற செல் வத்தை யுடையாரான	கிடம் கொண்ட ஞானியர்க்கே	{ மிக்க உறுதியை யுடைய ரான ஞானிக ளுக்குத் தான்
முனிவர்க்கு அன்றி	{ மஹான்களுக்குத் தவிர மற்றவர்களுக்கு	அடியேன் அன்புசெய்வது	{ அடியேன் பக்தனாயிருப் பேன்.

* * *—உலகமெங்கும் பரவின புகழையுடையாரான திருமழிசைப்பிரானுடைய பாதா
விந்தங்கள் அடங்கியிருக்கப்பெற்ற திருவுள்ளத்தை யுடையாரான எம்பெருமானுருடைய
திருவடித் தாமரைகளை ஸ்வரூப ப்ராப்தத்வ புத்தியோடே அநவரதம் ஆசிரிக்கின்ற மஹா
பாகவதர்கட்குத் தவிர வேறொருவர்க்கும் விதேயப்படாத மாஞானிகளுக்கே அடியேன் அன்பு
னாயிருப்பன் என்கிறார். இப்பாட்டால், 'ஸ்ரீராமாதுஜ பக்த பக்த பக்தன் அடியேன்'
என்றாராயிற்று.

கடங்கொண்டு—கடமையாகக்கொண்டு.

செய்யும்புகந்துளவத்தொழின்மாலையும் * செந்தமிழிற்/
பெய்யும் மறைத்தமிழ்மாலையும் * பேராதசீரரங்கத்
தையன்கழற்கணியும் பரந்தாளன்றி ஆதரியா
மெய்யன் * இராமாதுசன்சரணேகதி வேறெனக்கே.

செய்யும்	{ தொண்டரடிப் பொடியாழ் வராகிற தம்மாலே செய் யப்பட்டதாய்	பேராத சீர் அர ங்கத்து ஐயன் கழற்கு அணி யும்	{ நித்யவலித்தமான கல்யாண குணங்களையுடையாரான ஸ்ரீரங்கராத னுடைய திருவடிகளிலே சாத் தினவரான
புகம் துளவம்	{ புகழைதங்கிய திருத்து ழாய் மயமாய்	பான்	{ தொண்டரடிப் பொடி யாழ்வாராகிற பெரியவ ருடைய
தொழில்	{ வேலைப்பாடுகளே யுடைத் தான	தான் அன்றி	{ திருவடிகளைத் தவிர மற்ற ஆதரியா மெய்யன்
மாலையும்	ஸ்ரீமாலையையும்	இராமாதுசன்	{ திருவடிகளைத் தவிர மற்ற ஆதரியா மெய்யன்
செந்தமிழில்	{ அழகிய தமிழ்ப் பாலை யிலே	சரணே	{ திருவடிகளைத் தவிர மற்ற ஆதரியா மெய்யன்
பெய்யும்	உண்டாக்கப் பட்டதாய்	எனக்கு	{ அடியேனுக்கு வில்லகண்ணமான ப்ராப்ய வஸ்துவரம்.
மறை	வேததைருசமான	வேறு கதி	{ வில்லகண்ணமான ப்ராப்ய வஸ்துவரம்.
தமிழ் மாலையும்	{ திருமலை திருப்பள் ளியெழுச்சி பென்கிற திவ்ய ப்ராபந்தங்களாகிற சொல் மாலையையும்		

* * *—தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளை யன்றி மற்றொன்றில் ஆதரம் அற்றி
ருக்கிற எம்பெருமானார் திருவடிகளே நமக்குச் சரணமென்கிறார் இதில்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸ்ரீரங்கராதன் திருவடிகளில் இரண்டு மாலையைச் செய்து
ஸமர்ப்பித்தனரென்று சாடுக்தியாகச் சொல்லுகிறார் அமுதனார். “துளபத்தொண்டரய தொல்
சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி” என்றும், “தொடைபொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து
தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி” என்றும் தாமே அருளிச்செய்தபடிக்குப் பொருள்கத்
திருத்துழாய் மாலையையும், திருமலை திருப்பள்ளியெழுச்சி பென்கிற திவ்ய ப்ராபந்தங்களாகிற
சொல்மாலையையும் அரங்கத்தையன் கழல்களிலே ஸமர்ப்பித்தவரிடே தொண்டரடிப்பொடி
யாழ்வார்.

“துளபத்தெழில் மாலையும்” என்றும் சிலர் பாடங்கூறுவர்; துளபத்து—துளவியின
லாகிய, எழில் மலை—அழகிய மலை என்றபடி. இப்பாடம் அழகியதேயாயினும் வியாக்கியா
னத்தில் ஆதரிக்கப்பட்ட பாடமன்றாதலால் உபேகித்கத் தக்கதென்க.

கதிக்குப்பதறி *வெங்கானமும் கல்லுங் கடலுமெல்லாம்
கொதிக்கத் தவஞ்செய்யுங் கொள்கையற்றேன் *கொல்லி காவலன்சொல்
பதிக்குங்கலைக் கவிபாடும்பெரியவர் பாதங்களை
துதிக்கும்பரமன் * இராமானுச னென்னைச் சோர்விலனே. 14

கொல்லி காவலன்	குலசேகரப் பெருமானாலே அருளிச் செய்யப்பட்ட தாய்	என்னை சோர்வி லன்	என்னைவிட்டு நீ ன் கு கிரு ரில்லை ; (ஆதலால்)
கலை சொல்பதிக் கும்	சாஸ்திரச் சொற்கள், அமையப் பெற்றதான பெருமான் திருமொழிப் பாசாங்களை	கதிக்கு பதறி	ப்ராப்ய லாபத்துக் கா க விரைந்து
கவி	பாடுகின்ற பெரியோர் களது	வெம் கானமும் கல்லும்	அத்யஷ்ணமான காடுகளிலும் மலைகளிலும்
பாடும் பெரியவர்	பாடுகின்ற பெரியோர் களது	கடலும்	கடல் களிலும் (நின்று கொண்டு)
பாசாங்களை	திருவடிகளையே ஸ்தோத்ரம் செய்வவராய்	எல்லாம் கொதிக்க	எல்லா அவயவங் களும் கொதிக்கும்படியாக
துதிக்கும்	உத்க்ருஷ்டரான எம்பெருமானார்	தவம் செய்யும் கொள்கை	தபஸ்ஸு பண்ணும் ஸ்வ பாவத்தை
பரமன்		அற்றேன்	விட்டொழித்தேன்.
இராமானுசன்			

* * * :—கலை சாஸ்திரங்களின் ஸாரப்பொருள்களையும் திரட்டி ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமான் அருளிச்செய்த பெருமான் திருமொழி பெண்ணுந் திவ்யப்ரபந்தத்தை அருஸ்திக்கின்ற பெரியவர்களது திருவடிகளையே போற்று மியல்வினரான எம்பெருமானார் வந்து தாமென்னை ஸ்லீகரித்தாராதலால் இனி ஒநாரும் அவர் அடியேனைக் கைவிடமாட்டார்; ஆனபின்பு நமக்குப் ப்ராப்யம் வேறு ஒன்று மில்லாமையாலே, வசப்வக ஸமுத்ர தீரங்களில் நின்று க்ருசமாகச் செய்தும், தவங்களில் இனி எனக்கு அர்ஹ மில்லை பென்றாராயிற்று.

“எல்லாம் கொதிக்கத் தவஞ்செய்யுங் கொள்கை” என்றதற்கு—இவனுடைய தவத் தின் கொடுமையைக் கண்டு கானமும் கல்லும் பரிதபிக்குமபடியாக அநதந்த ஸ்தலங் களிலே நின்று தபஸ்ஸுபண்ணும் ஸ்வபாவம் என்று பொருள் கூறுவாருமுள். 14

சோர்வு இலன்—பிரிவிலன் என்றபடி.

சோராதகாதல் பெருஞ்சுழிப்பால் *தொல்லைமாலே யொன்றும் பாராதவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் *பாண்மையன் தான் பேராத வுள்ளத் திராமானுசன்றன் பிறங்கியசீர் சாராமணிசரைச் சேரேன் *எனக்கென்ன தாழ்வினியே? 15

சோராத காதல் பெரு சுழிப் பால்	ஒருநாளும் குறைவு படாத ப்ரேமத்தில் பெருஞ் சுழிப்படுகையாலே	தாள் போரத உள்ளதது	திருவடிகள் விட்டகலாத திருவுள்ளத்தை யுடைய ரான
தொல்லை மாலே ஒன்றும் பாராது	நித்யனான எம்பெருமான் படியைச் சுழிதும் நிரூபி யாமல்	இராமானுசன் தன் பிறங்கியசீர்	எம்பெருமானா ருடைய மிக்க திருக்குணங்களை
அவனை	அவ்வெம் பெருமானை றோக்கி	சாரா	தன்னைக்கு அதுபாவ்யமா கக் கொள்ளாத
பல்லாண்டு என்று காப்பி டும் பாண்மை யன்	பல்லாண்டு பல்லாண் டென்று மங்களாகாஸகம் பண்ணுகையையே நித்ய ஸ்வபாவமாக வுடையான பெரியாழ்வா ருடைய	மணிசரை சேரேன் இனி	மதுஷ்யர்களை பற்றமாட்டேன் இப்படிப்பட்ட உறுதி மறத்தவின்பு
		எனக்கு என்ன தாழ்வு	அடிப்பணுக்கு என்ன குறை?

* * * :—பாண்டியராஜனுடைய பண்டித சபையில் எழுந்தருளி “எம்பெருமானே பா தத்துவம்” என்று ஸ்தாபகம் செய்து கீழியழுந்துவிட்ட காலத்து, அப்பாண்டியன் தம்மை யானேமேலேற்றி ஊர்வலம் வருவிக்கையில் தம் வைபவத்தைக் காணவந்து ஆதாசத்திலே கருடாருடைய நின்ற திருமலைச் சேவித்து அப்பெருமானிடத்துள்ள பெருங்காதலாலே ரக்ஷயபூகரான தம்மையும் ரக்ஷகனான அவனையும் மறந்து, தம்மை ரக்ஷகராகவும் அவனை ரக்ஷயனாகவு மெண்ணி அவனுக்குப் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டி” டென்று தொடங்கி மங்களாசாஸனம் செய்தருளின பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகளையே அநவரதம் தியானித்தருளும் எம்பெருமானுடைய குணங்களைச் சிந்திக்கில்லாத மனிசரோடு நான்ஸிற வாஸம் செய்ய மாட்டேன்; இக்கிணவு பிறத்தின் இனி எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை—என்று சாயிற்று.

முன்னிரண்டடிகளிற் குறிக்கப்பட்டுள்ள சரிதையின் கிரிவு பெரியாழ்வார் வைபவத் திற் காணத்தக்கது. 15

தாழ்வொன்றில்லா மறைதாழ்ந்து* தலமுழுதுங்கலியே
ஆள்கின்றநாள் வந்தளித்தவன்காண்மின்* அரங்கர்மௌலி
சூழ்கின்றமாலையைச் சூடிக்கொடுத்தவள் தொல்லருளால்
வாழ்கின்றவள்ளல்* இராமதுசனென்னும் மாமுனியே. 16

அரங்கர்மௌலி	{	பூரீ ரங்கராதனுடைய திரு	{	தாழ்வு ஒன்று	{	ஒரு குறையு மில்லாதிருந்த
சூழ்கின்ற		முடியிலே சாத்தக்கடவ		இல்லா மறை		வேதமானது
மாலையை	{	தான பூமாலையை	{	தாழ்த்து	{	(குக்குஷ்டகாரனே)
சூடி கொடுத்த		தனது திருக் குழலிலே		தலம் முழுதும்		பூமியெங்கும்
வள்	{	அணிந்து வாவரித மாக்	{	கலியே ஆள்	{	கலியே ஸாம்ராஜ்யம்
தொல் அரு		கிக்கொடுத்த வளரான		கின்ற நாள்		பண்ணுகிற காலத்திலே
ளால் வாழ்	{	ஆண்டாளுடைய	{	வந்து	{	இங்கே வந்தவதரித்து
கின்ற வள்ளல்		அவயாஜமான அருளாலே		அறித தவன்		அந்தவேதத்தை உத்தரிப்
இராமா துசன்	{	வாழ்வரும் உதாரரு	{	காண்மின்	{	பித்து உலகத்தை) ரக்ஷித்
என்னும் மா		மான்		தருவினவர்.		
முனி	{	பூரீ ராமாதுஜ முனியானவர்	{		{	
		(எப்படிப்பட்டவ ரென்				
		ருல்)				

* * * :—பரமாணங்களிற் சிறந்து உத்துங்கமாபிருந்த வேதமானது பாற்றபகுத்துஷ்டி களால் தாழ்வுபெற்றுக் கவிபுருஷனே செவ்வகால் செலுத்திக் கிடந்த காலத்திலே வந்து திருவ வதரித்தருளி அக்கலியைக் கெடுத்து வேதத்தை நிலைநிறுத்தின மஹாதுபவர் காண்மின் எம்பெருமானார்.

அரங்கர்மௌலி சூழ்கின்ற மாலையைச் சூடிக்கொடுத்த வரலாறு ஆண்டான் வைபவத்திற் காணத்தக்கது. சூடிக்கொடுத்த நச்சியாருடைய பரமக்குழைக்குப் பாதரூபத் எம்பெருமானார் என்றதாயிற்றுப் பின்னடிகளால். 16

முனியார்துயரங்கள் முந்திலும்* இன்பங்கள் மொய்த்திடினுங்
கனியார்மனம் கண்ணமங்கைகின்றனே* கலைபரவும்
தனியாணையைத் தண்டமிழ்செய்த நீலன்றனக் குலகி
லினியானே* எங்களிர்ராமாதுசனே வந்தெய்தினரே. 17

கலை பாவும் தனி ஆனையை	{	ஸகல சாஸ்தாங்களுளும்	இனியானை	ப்ரோம முடையவராய்
		துதிக்கப் பெற்ற அத்வி	எங்கள்	எங்களுக்குத் தலைவரான
கண்ண மங்கை நின்றானை உலகில்	{	தீபமான மத்த கஜம் போன்ற	இராமாநுசனை வந்து எய்தினர்	எம்பெருமானானை வந்து பணிந்த மஹான்கள்
		திருக்கண்ண மங்கையிலே நிற்கும் பத்தராவிப் பெருமானைக் குறித்து இவ்வுலகில்	துயாக்கள் முந் திலும் முனி யார்	தாபத்யம் செறிந்தாலும் வருத்தப்பட மாட்டார்கள்;
தண் தமிழ் செய்த நிலன் தனக்கு	{	ஸம்ஸார தாபஹரமான திவ்ய பரபந்தத்தைச் செய்தருளின	இன்பங்கள்மொ ய்த்திடினும் மனம் கனியார்	ஸுகங்கள் செறிந்தாலும் களிப்படைய மாட்டார்கள்.
		திருமங்கையாழ்வார் பக்கல்		

* * * :—ஸகல சாஸ்தாப்ரதிபாத்தானை எம்பெருமானைத் தம்முடைய திவ்யப்ரபந்தக் களிலே அமைத்துப் பாடின திருமங்கையாழ்வார்க்கு அந்தாங்க பத்தரான எம்பெருமானானை ஆசிரியித்த மஹான்கள் ஸுகதுக்கங்கள் மேலிடுங்காலத்தில் மற்ற ஸம்ஸாரிகளைப்போல் ஹர்ஷ சோகங்களை உடையாமல் எவ்வித விகாரமும் அற்றிருப்பார்கள்; நீங்கனும் ஹர்ஷ சோகங் களில் கலங்கவேண்டா என்றபடி.

கண்ணமங்கை நின்றானை = திருக்கண்ண மங்கையைச் சொன்னது மற்றுள்ள எல்லாத் திருப்பதிகட்கும் உபலக்ஷணம்; பல திருப்பதிகளிலும் புக்குக் கவிபாடின கலியன் என்றபடி. நிலன் = திருமங்கையாழ்வாருடைய திருராமங்களில் ஒன்று. 17

எய்தற்கரியமறைகளை * ஆயிரமின்தமிழாரா செய்தற்குலகில்வருஞ் சடகோபனை * சிந்தையுள்ளே, பெய்தற்கிசையும்பெரியவர்சீரை யுயிர்களெல்லாம் உய்தற்குதவும் * இராமாநுசனெம்முறுதுணையே. 18

எய்தற்கு அரிய மறைகளை	{	அதிகரிக்க முடியாத (அளவற்ற) வேகங்களை	பெய்தற்கு இசை யும் பெரியவர் சீரை	த்பாணிப்புதற்குதிணங்கின ஸ்ரீ மதராகவிகளுடைய ஜனாகாதி குணங்களை
		இன்தமிழ் ஆயி ரத்தால்	இனிய தமிழாலாகிய ஆயி ரம் பாசுரங்களினால்	உயிர்கள் எல் லாம் உய்தற்கு உதவும்
செய்தற்கு உலகில் உரும் சடகோபனை சிந்தை உள்ளே	{	அருளிச் செய்வதற்காக இவ்வுலகில் வந்துதித்த நம்மாழ்வரை தமதுஹ்ருதயத்தினுள்ளே	இராமாநுசன் எம் உறுதுணை	ஸைலரத்மாக்களும் உஜ்ஜீ விக்குமாறு உபகரித்த ருளாநித்திர எம்பெருமானார் எமக்கு உற்றதுணை.

வேதர் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபனையே வாழ்த்தும் ஸ்ரீ மதராகவிகளின் பத்தரான எம்பெருமானார் நமக்கு உற்றதுணை பென்றாபிற்று. இப்பாட்டில் ஸ்ரீ மதராகவிகள் பெரியவர் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டமை நோக்கத்தக்கது “புனிது மிருவிசம்பும் நின்னகத்த, நீ பென் செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய் அவிவின்றி, யான் பெரியன் நீ பெரியை பென் பதனை பாராழிவார், ஊன்பருகு நேமியாயுள்ள” [பெரிய திருவந்தாதி] என்று பெரிதான பரபாஹ்மத்தை உள்ளடக்கின பெரியவரையும் [—நம்மாழ்வாரையும்] உள்ளடக்கின பெரியவரிதே மதராகவிகள். 18

உறுபெருஞ்செல்வமுந் தந்தையுந்தாயும்* உயர்குருவும் வெறிதருபூமகள்நாதனும்* மாறன்விளங்கியசீர் நெறிதருஞ்செந்தமிழாரணமே பென்றிந் நீணிலத்தோர் அறிதரநின்ற*, இராமாநுசனெனக்காரமுதே. 19

உறு பெரு செல்வமும்	தந்தையும் தாயும்	உயர் குருவும்	மறன் விளங்கிய சீர் நெறி தரும் செம் தமிழ் ஆரணமே என்று இரீன் நிலத் தோர் அறிதா நின்ற இராமாநுசன் எனக்கு ஆர், அமுது	நம்மாழ்வார் (தமக்கு) பாகசித்த பகவத் குணங்களின் அடைவே அருளிச் செய்த செந் தமிழ் வேதமேயென்று இப்பெரிய வுலகிலுள்ளார் யாவரும் அறியும்படி நின்ற எம்பெருமானார் அடியேனுக்கு பசம போக்யர்.
வெளி தரு பூமகள் நாத னும்	மணம் மிக்க பூவைப் பிறப் பிடமாசவுடைய பெரிய பிராட்டியர் நுக்குக் கொழுநனைஸ்வேச்வர னும் (ஆகிய எல்லாம்)	ஸதாசார்யனும்		

* * * :— நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த திருவாய்மொழிதான் 'தமக்கு ஸர்வஸ்வம்' என்கிற அத் பவஸாய முடைய உடையவர் கிறந்து அடியேன் அந்நய போக்யத்வ புத்தியை யுடையேன் என்றாராயிற்று.

மறன் விளங்கிய சீர்நெறிதரும் செந்தமிழாரணம்— திருவாய் மொழியில் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு திவ்யகுணத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்; அது வெளியிட்டவாறு என்னென்னில், எம்பெருமான் ஆழ்வார்க்கு எந்த காமமாகக் குணங்களை அதுபவிப்பித்தானோ அந்தக் காமமாகவே இவர் வெளியிட்டாரென்க. 19

ஆரப்பொழில் தென்குருகைப்பிரான்* அமுதத்திருவாய்
சுரத்தமிழி னிசையுணர்ந்தோர்கட்கு* இனியவர் தஞ்
சீரைப்பயின் றுய்யுஞ்சிலங்கொள் நாதமுனியை கெஞ்சால்
வாரிப்பருகும்* இராமாநுசனென்றன் மாறிதியே.

20

ஆம் பொழில்	சந்தனச்சோலைகளையுடைய	இனியவர் தம்	{ இஷ்டரா யிருப்பவர்களுடைய
தென்குருகை	{ அழகிய திருக்குருகிலே (அவதரித்த)	சீரை	குணங்களை
பிரான்	{ மஹோபகாரகரான ஆழ்வாருடைய	பயின்று உய்யும் சீலம்	{ அப்பவலித்து ஸத்தை பெறும் சீலத்தை யுடையவரான
அமுதம் திருவாய்	{ பசமபோக்யமான திருப்பவளத்தில் பிறந்த	கொள் நாதமுனியை நெஞ்சால்	{ நாதமுனிகளை தம் திருவுள்ளத்தாலே
சரம் தமிழின் இசை	{ சரச்சொல்லாகிய திருவாய்மொழியின் இசையை	வாரி பருகும்	{ அபிகிலேசத்தோடு அனுபவிக்கின்ற
உணர்ந்தோர் கட்டு	{ அறிந்தவர்களுக்கு	இராமாநுசன் என தன்மா ரிதி	{ எம்பெருமானார் எனக்கு அசுஷ்யமான ரீதி.

நிதியைப்பொழியும் முகலென்று * நீசர்தம்வாசல்பற்றித்
சுதிகற்றலகிற் றுவன்கின்றிலேனினி* தூய்நெறிசேர்
எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவ னிணையடியாம்
சுகிபெற்றுடைய* இராமாநுச னெண்ணைக்காத்தனனே.

21

தூய் நெறி சேர் எதிகட்கு இறைவன் யமுனைத் துறைவன் இணை அடி ஆம் கதி	{ பரிசுத்தமான அனுட்டான முடைய யதிகளுக்கு தலைவரான ஆளவந்தாருடைய உபய பாதங்களாகிற பராயத்தைய	பெற்று உடைய இராமாநுசன் என்னை காத்த னன் இனி	{ பெற்று (அதனுலே) உலகத்தார்க்கெல்லாம் ஸ்வா மியாயிருக்கிற எம்பெருமானார் என்னை ரகித் தருவினார்; (ஆன பின்பு) இனிமேல்,—
--	--	--	---

நிதியை பொழி யும் முகில் என்று	} “நிதிகளை வர்ஷிக்கிற மேகமே.” என்று	உலகில் நீசர்தம் வாசல் பற்றி	இவ்வுலகத்தில் நீசராயிருப்பவருடைய வாசலைப்பற்றிநின்று
துதி கற்று		} ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு	துவள்கின்றி லேன்

***:—நேற்றுவரையிலும் நான் கண்டபேர்களுடைய லாசற் கடைகளிலும் போய் நின்று
லாயைக்காட்டி வயிற்றைக்காட்டி “மஹாநிதிகளைப் பொழிகின்ற மேகமே!” என்று பொய்யான
நாஸ்துதிகளைச் செய்து துவண்டேன்; இன்று முதல் எந்நாளும் இனி நான் அவ்வாறு துவள்
மாட்டேன்; ஒரு நீசனுடைய வாசலையும் பற்றமாட்டேன். இன்று நான் எம்பெருமானுடைய
ஸ்ப்ரக்ஷணைக்கு ஆளாய்விட்டேன்; அவரோ, எதிகளுக்குத் தலைவரான ஆளவந்தாருடைய
ஸம்ரக்ஷணையைப் பெற்று உயர்தவர். அன்னவராலே ஸம்ரக்ஷிக்கப் பெற்றேனென்பின்பு இனி
நான் ஏதுக்காக ஒரு நீசன் வாசலைப் பற்றித்துவளவேண்டும்!; துவள்கின்றிலேனினி. 21

கார்த்திகையானுங் கரிமுகத்தானும்* கனலும்முகக்கண்
மூர்த்தியும் மோடியும்வெப்பும்முதுகிட்டு*மூவுலகும்
பூத்தவனையென்று போற்றிட வாணன்பிழைபொறுத்த
தீர்த்தனையேத்தும்*இராமாநுசனென்றன்சேமவைப்பே.

22

கார்த்திகையா னும்	} ஸுப்ரஹ்மன்யனும்	} மூ உலகும் பூத் தவனென்று போற்றிட	} “மூன்று உலகங்களையும் திருநாபிக்கமலத்திலேஉண் டாக்கின பெருமானே!” (என்னைக் கார்த்தருள்) என்று போற்ற
கரிமுகத்தானும்			
கனலும்	} (அவர்களுக்குத் துணையாய் வந்த) அக்ஷியும்	} வாணன் பிழை பொறுத்த	} (அந்த) பாணஸூரனு டைய அபராதத்தை கூழ்மத்தருளின பாவருளை ஸர்வேசுவரனை நித்யம் துதிக்கின்ற எம்பெருமானார் எனக்கு ஆபத்தநம்.
முகக்கண் மூர்த்தி யும்			
மோடியும்	தூர்க்கையும்	} தீர்த்தனை ஏத்தும் இராமாநுசன் என் தன் சேம வைப்பு	
வெப்பும்	ஜலாதேவதையும்		
முதுகு இட்டு	} முதுகு காட்டி ஒடிப்போன மின்பு (அந்நயகதியான பாணஸூரனுனவன்)		

***:—[ஐச்வர்யம் சங்கராதிச்சேத்; ஆரோக்யம் பாஸ்கராத் ததா; சிவன்பக்கல் செல்
வம்பெற விரும்பவேண்டும்; ஸூர்யன் பக்கல் ஆரோக்யம் பெற விரும்பவேண்டும்] என்று
ஸாமாந்யமாகச் சிலர் சொல்வதுண்டே; அதனைக்கொண்டு ஒருவன் அமுதஞானை நோக்கி
‘ஓய்! நீர் எம்பெருமானுரைப்பற்றினால் உம்முடைய தாரிதரியம் கிங்குமோ? சிலனைப் பற்றினால்
லன்றோ செல்வம் மிகும்’ என்று கூற; அந்தச் சிவன்பட்ட பரிபவங்களை விளக்கும் ஒரு இதி
ஹாஸத்தைப் பாக்கப்பேசிக் கொண்டு, ‘எம்பெருமானார்தாம் தமக்கு ஆபத்தநம்’ என்கிற
திண்ணிய அத்யவஸாயத்தை உறுத்திக் கூறுகின்றார் இதில்.

22

வைப்பாய வான்பொருளென்று* நல்லனபர்மனத்தகத்தே
எப்போதும் வைக்குமிராமாநுசனை* இருநிலத்தில்
ஒப்பாரிலாத வுறுவியையென் வஞ்சநெஞ்சில்வைத்து
முப்போதும்வாழ்த்துவன்* என்னுமிதுவவன் மொய்புகழ்க்கே?

23

நல் அன்பர்	{ விலகாண் பக்தியுடையவர் கள்	வஞ்சம் நெஞ்சில் வைத்து	{ என்னுடைய க்ருத்ரிமமான நெஞ்சிலே வைத்து
வைப்பு ஆய வான் பொருள் என்று	{ “எம்பெருமானார் தாம் நம் க்ரு ஆப்த ரக்ஷகமான அக்ஷய தநம்” என்று கொண்டு	முப்போதும் வா ழ்த்துவன்	{ ஸர்வகாலமும் ஏத்தா நின் றேன்;
மனத்தகத்தே எப்போதும் வை க்கும்	{ தங்கள் ஹிருதயத்திலே எப்போதும் தயாசிப்பதற்கு விஷயமான	இது	{ மிகப்பெரிய அவரை நீச னாக நான் வாழ்த்துகை யாகிற இது
இராமாதுசனை இரு நிலத்தில் ஒப்பார் இவரது உறு வினை யென்	{ எம்பெருமானாரை இரதப்பெரிய வுலகத்திலே ஒப்பற்ற மஹாபாபியான அடியேன்	அவன்	{ அவ்வெம்பெருமா னருடைய
		மொய் புகழ்க்கு என் ஆம்	{ சிறந்த கீர்த்திக்கு என்னாகுமோ? [அவத்ய மாமே.]

* * * :—“வளவேழலகின் முதலாய” என்ற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் வைச்யாது
ஸந்தானம் பண்ணினதுபோல, இப்பாட்டில் இவ்வமுதனும் வைச்யாதுஸந்தானம் பண்ணு
கிறார். 23

மொய்த்தவெந்தவினையால் பல்லுடல்தொறும்முத்து* அத்தனில்
எய்த்தொழிந்தேன் முனநாள்களெல்லாம்* இன்று கண்டியர்ந்தேன்
பொய்த்தவம் போற்றும் புலைச்சமயங்கள் நிலத்தவியக்
கைத்தமெய்ஞ்ஞானத்து *இராமாதுசனென்னும் கார்த்தனையே. 24

முன நாள்கள் எல்லாம்	{ கீழ்க்கழிந்த அநாதிகால மெல்லாம்	பொய் தவம் போற்றும் புலைச் சமயங் கள்	{ கபடமான அதுஷ்டாநங் களை நடத்திப் போரு கிற நீச மதஸ்தர்கள்
பல் உடல் தொறும்	{ பலபல சரீரங்கள் தோறும்	நிலத்து அவி கைத்த மெய் ஞானத்து இராமாதுசன் என்னும் கார் தனனை இன்று கண்டு உயர்ந்தேன்	{ இந்தில வுலகத்திலே வேற றொழியும்படி கிரவியத்தருளின உண்மை ஞானமுடைய ரான எம்பெருமானாகிற கரள மேகத்தை இன்று அடியேன் ஸேவிக் கப்பெற்று சிறந்தவனானேன்.
மொய்த்த வெம் தினையால் முத்து	{ ஆத்மாவை மொய்த்துக் கொண்டிருக்கிற அதி க்ருரமான கர்மத்தாலே கிழத்தனம் வருமளவும் வாஸஞ் செய்து		
அதனால் எய்த்து ஒழிந் தேன்	{ அத்தாலே மிக்க பரிதாப மடைந் தேன்;		

* * * :—நெடுநாளாக ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பலபல கருமங்களைப்பண்ணி, அக்கருமங்
களின் பலனாகப் பலபல பிறவிகளிற் பிறந்து படாதபாட்டு இப்படியாகவே அநேக பர்யாயம்
அவஸந்தனுய்க் கிடந்தேன் நான்; இப்பொழுது, பாம உதாரரான எம்பெருமானார் இப்பூமியி
லவதரிசுதாப் பல துர்மதங்களை வேரறுத்தொழித்ததுபோல எனது கருமங்களையும் வேரறுத்
தொழித்தத் தப்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தம்மைக்காட்டியருளக் கண்டு கிருதார்த்த
னானென்கிறார்.

பொய்த்தவம் போற்றும் புலைச்சமயங்கள்—ராவண ஸம்ப்ராஸம், காலகேமிஜபம் முதலி
யவைபோலே மதாந்தரஸ்தர்கள் க்ருத்ரிமமான ஆசாரங்களை அனுட்டிப்பார்களென்க. மெய்ஞ்
ஞானத்திராமாதுசன்—“யதார்த்தம் ஸர்வலிஜ்ஞாநம்” என்று ஸ்தாபித்தருளினவர் எம்பெரு
மானார். 24

காரேய்கருணை. யிராமாநுசு* இக்கடலிடத்தில்
ஆரேயறிபவர் நின்னருளின்தன்மை * அல்லலுக்கு
நேரேயுறைவிடம் நான்வந்துநீபென்னை யுற்றபினுன்
சீரே யுபிர்க்குயிராய் * அடிபேற்கின்று தித்திக்குமே.

25

கார் ஏய் கருணை இராமாநுசு!	{ மேகத்தையொத்த கருணையையுடைய எம் பெருமானாரே!	உன் சீரே	{ தேவரீருடைய கல்பாண குணங்களே
நான்	அடியேன்	உயிர்க்கு, உயிர் ஆய்	{ ஆத்மாவுக்கு தாரகமாய்
அல்லலுக்கு நேரே உறைவு இடம்	{ துக்கங்களுக்கு நேரே வாஸஸ்தானமா யிருப் பவன் ;	அடியேற்கு இன்று தித்திக் கும்	{ அடியேனுக்கு இன்று ரஸியா நின்றது ;
என்னை	இப்படிப்பட்ட அடியேனை	நின் அருளின் தன்மை	{ தேவரீருடைய க்ருபையின் ஸ்வபாவத்தை
நீ வந்து உற்ற பின்	{ தேவரீர் தாமராகவே ஸ்வீகரித் தருளின பின்பு	இகடல் இடத் தில்	{ கடல்குழந்த இப்பூமண்ட லத்தில்
		ஆரே அறிபவர்	{ அறியக்கூடியவர்கள் ஆரு மில்லை.

* * * .—ஆலஸ்தலவிபாகம் பாராமல் ஸர்வதா ஸமமாக வர்ஷிக்கின்ற மேகம்பே.லே,
தாழ்த்தோர் உயர்த்தோர் என்னும் வாசிபாசாமல் எல்லாத்திறத்தும் அருள் புரிகின்ற எம்பெரு
மானாரே! மிகக்கொடிய துக்கங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமான என்னை தேவரீர் தாமே வந்து
விஷயிகரித்தபின்பு தேவரீருடைய திருக்கல்பாண குணங்களே எனக்குப் பரமபிரக்யமாய்
ஆகும் தாரகமுமாய்விட்டது. தேவரீர்க்குபாமாதா பரஸந்தாசார்யர் என்னுமிடத்தை இவ்வுல
கில் உள்ளபடியே ஒருவருமறியார்கள்.

25

திக்குற்றகீர்த்தி யிராமாநுசுனை * என் செய்வினையாம்
மெய்க்குற்றம்நீக்கி விளங்கிய மேகத்தை * மேவும்நல்லோர்
எக்குற்றவாளரெதுபிறப் பேதியல்லவாக நின்றோர்
அக்குற்றமப்பிரப்பு * அவ்வினயல்லவே நம்மையாட்கொள்ளுமே.

26

என் செய்வினை ஆம்	{ என்னுலே செய்யப்பட்ட வினையாகிற	எக்குற்றவாளர்	{ யாதொரு குற்றத்தை யுடையதாகவும்
மெய் குற்றம் நீக்கி	{ நிலைநின்ற தோஷங்களைப் போக்கி	எது பிறப்பு	{ யாதொரு ஜன்மத்தை யுடையதாகவும்
விளங்கிய	{ (இவனுடைய தோஷங் களைப் போக்கப் பெற்றோ மென்னும் மகிழ்ச்சி யாலே) உஜ்ஜ்வலரான	எது இயல்வு ஆக	{ யாதொரு சரிதையை யுடையதாகவும்
மேகத்தை	பரம உதாரராய்	நின்றோர்	{ முன்பு கின்றார்களோ,
திக்கு உற்ற கீர்த்தி	{ திசைகன்தோறும் விரிந்த புகழுடையரான	அக்குற்றம் அப்பிறப்பு	{ அந்தக் குற்றமும் அந்த ஜன்மமும்
இராமாநுசுனை	எம்பெருமானாரை	அ இயல்வே நம்மை	{ அந்த சரிதையுமே நம்மை
மேவும் நல்லோர்	{ பொருத்தியிருக்கின்ற வில்சுஷணர்கள்	ஆள் கொள்ளும்	{ அடிமைப்படுத்திக் கொள்ள வற்று.

* * * .—ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களுடைய ஜாதி முதலியவை ஏதாயினும் அவர்களெல்லா
ரும் அப்படியே நமக்கு உத்தேசங்கள் என்று காட்டியவாறு.

26

கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கி * கொழுந்துவிட் டோங்கியவுன்
வள்ளற்றனத்தினால் வல்வினையேன்மனம்நீபுகுந்தாய் *
வெள்ளைச் சுடர்விடுமுன்பெருமேன்மைக் கிழக்கிதென்று
தள்ளுற்றிரங்கும் * இராமாநுசுவென்தனி மெஞ்சமே.

27

இராமாநுசு	எம்பெருமானாரே !,		
கொள்ளக் குறை அற்று இலங்கி	கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாமல் தானே விளங்கி	இது	{ (வலிவீட்டன் சண்டாளர் க்ருஹத்தில் புகுந்தாற் போலே) புகுந்தனது,
கொழுந்துவிட்டு ஓங்கிய	மேன்மேலும் இளகிப் பதித்து வளர்த்திருப்ப தான	வெள்ளை சுடர் விடும்	பரிசுத்தமாய் விளங்கா நின்றுள்ள
உன் வள்ளல் தனத்தினால் வல்வினையேன் மனம்	தேவரீருடைய ஓளதாய் குணத்தாலே பஹாபாபியான எனது நெஞ்சிலே	உன் பெரு மேன்மைக்கு	தேவரீருடைய பரப்பாவத் திற்கு
நீ புகுந்தாய்	{ (தேவரீருடைய பெருமை பாராதே) வந்து புகுந் தருளிற்று;	இழுக்கு என்று என் தனி நெஞ் சம் தள்ளுற்று இரங்கும்	அவத்யாவஹம் என்று எனது துணையற்ற நெஞ் சானது தளர்ந்து ஈடுபடா நின் றது.

* * * :—ஸ்வாமிந்! தேவரீருடைய பெருமையையும் அடியேனுடைய கிறுமையையும் கிறிதும் பாராமல் “இவன் நம் அடியார் விஷயத்திலே சபலனயிருப்பானெருவன்” என்கிற இவ்வளவையேகொண்டு பாபிஷ்டமான என் ற்ருதயத்திலே தேவரீர் புகுந்தருளிற்று : வலிவீட்டன் சண்டாளர் மனையிற் புகுந்தாற்போல் தேவரீர் என் நெஞ்சில் புகுந்த விது, தேவரீ ருடைய பரிசுத்தமாய் விளங்கும் மஹிமைக்கு என்ன அவத்யத்தை வினைத்திடுமோவென்று அஞ்சாநின்றேன்.

27

நெஞ்சில்கறைகொண்ட சுஞ்சனைக் காய்ந்தநிமலன்* நங்கள் பஞ்சித்திருவடிப் பின்னை தன்காதலன் * பாதம்நண்ண வஞ்சர்க்கரிய விராமாநுசன்புகழன்றி பென்வாய் கொஞ்சிப்பரவகில்லாது* என்னவாழ்வின்னுடையதே.

28

நெஞ்சில் கறை கொண்ட சுஞ்சனை காய்ந்த நிமலன்	{ நெஞ்சிலே கல்பவத்தை யுடையனாயிருந்த கம்ஸனை முடித்த ஹேயப்சத்யகைய,	பாதம் நண்ண வஞ்சர்க்கு அரிய இராமாநுசன்	திருவடிகளை ஆசிரியாத ஆத்மாபஹாரக் கள்வர் களுக்கு துர்லபரான எம்பெருமானாருடைய குணங்களை யொழிய (மற்றொன்றை) என் வர்க்கானது
நங்கள் பஞ்சி திருவடி	{ ஆசிரிதர் பக்கல் அபிமாந முடையளாய் பஞ்சு போல் மெல்லிய திரு வடிகளை யுடையனான	புகழ் அன்றி என்வாய் கொஞ்சி பாவ கில்லாது இன்று கூடியது வாழ்வு என்ன	குலாவி ஏத்தமாட்டாது. இன்று (எனக்கு) நேர்ந்த வாழ்ச்சியானது ஆச்சரியமானது
பின்னை தன் காதலன்	{ நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனான கண்ணிரா னுடைய		

* * * :—நேற்றுலரை அபதார்த்தமாய்க் கிடந்த அடியேன் இன்று ஸத்தை பெற்று வாழ்ந்த அதிசயம் சொல்லி முடியுமோ? இன்று உமக்குவந்த அதிசயம் என்னவென்று கேட்கிறீர்களோ? எம்பெருமானாருடைய குண கீர்த்தரத்தில் நேற்றுலரை உதாவலீநமாய்க்

கிடந்த என் லாயானது இன்று அவருடைய திவ்ய கீர்த்தியைப்பற்றி வேறென்றையும்
அதுசந்திக்கமாட்டேனென்று அதுதன்னிலே ஊன்றிக் கிடக்கிறதே, இதைவிட அதிகப
முண்டோ? என்கிறார். 28

கூட்டும் விதியென்று கூடுங்கொலோ? *தென்குருகைப்பிரான்
பாட்டென் னும்வேதப்பசுந்தமிழ்தன்னைத் *தன்பத்தியென் னும்
வீட்டின்கண்ணைத்த விராமாநுசன்புகழ் மெய்யுணர்ந்தோ
ரீட்டங்களுக்களை* என்னாட்டங்கள் கண்டின்பமெய்திடவே. 29

தென் குருகை பிரான்	{ நம்மாழ்வாருடைய	மெய் உணர்ந்தோர்	{ உள்ளபடி அறிந்திருக்கு மவர்களுடைய
பாட்டு என்னும்	{ பாகாங்கள் என்று பாவித் தமாய்	சுட்டங்கள்	{ கோஷ்டிகளை
வேதம்	{ வேதருபமாய்	தன்னை	{
பசும் தமிழ்	{ செந்தமிழாயிருக்கிற திரு கன்னை	என் நாட்டங்	{ என் கண்களானவை 'ஸே
தவ பத்தி என்	{ தர்முடைய பக்தியாகிற	கள் கண்டு	{ வித்து
இறந்திடின	{ மானிகையிலே ஸ்தாபித்	இன்பம் எய்திட	{ ஸு-கிக்கும்படியாக
கண் வைத்த	{ தருளிய	கூட்டும் விதி	{ அமைக்கவல்ல (அவரு டைய) க்ருபையானது.
இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானுடைய	என்று கூடுங்	{ என்றைக்கு வாய்க்குமோ?
புகழ்	{ கல்யாண குணங்களை	கொல்	{

* * * :- நம்மாழ்வாருளிச்செய்த தமிழ் வேதத்தைப் பக்தியுடன் பாவும் எம்பெருமானு
ருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை உள்ளபடி உணர்ந்து சுடுபட்டிருக்கும் மஹான்களுடைய
கோஷ்டிகளை அடியேன் ஸேசித்து ஆரந்திக்குப்படியான பாக்கியம் என்றைக்கு வாய்க்குமோ
என்கிறார்.

தன் தீயென்னும் வீட்டின்கண் வைத்த—விலையுயர்ந்த மாணிக்கத்தைச் செப்பிலே
வைத்துக்கொண்டிருப்பாரைப்போலே அநந்தமான அருளிச்செயலைத் தம்முடைய பக்தியாகிற
உயர்ந்த மாணிக்கமே வைத்துப் பேணிக்கொண்டாராத்ற உடையவர் என்றபடி.
நாட்டம்—கண். 30

இன்பந்தருபெரு விடுவந்தெய்திலென்? * எண்ணிறந்த
துன்பந்தருவிரயம்பல சூழிலென்? * தொல்லுலகில்
மன்பல்லுயிர்கட்கிறையவன் மாயனென்மொழிந்த
அன்பனைகன் * இராமாநுசனென்னை பாண்டனனே. 30

தொல் உலகில்	{ அநாதியான இவ்வுலகத் தில்	என்னை ஆண்ட	{ என்னை அடிமை கொண்ட ருளினார்.
மன்பல் உயிர்	{ நித்யான எல்லா ஆத்மாத் கட்கு இறை	என்	{ (ஆனபின்பு)
யவன் மாயன்	{ களுக்கும் சேஷிபாலான் விஷ்ணுவே	இன்பம் தரு	{ ஆரந்தவஹமான மோகமும்
என் மொழிந்த	{ என்று (ஸ்ரீபாஷ்ய முகத் தாலே) அருளிச் செய்த	பெரு வீடு	{ வந்துவந்தித்தா.லென்ன
அன்பன்	{ பாமகாருணியராய்	வந்து எய்தில்	{
அனகன்	{ கிர்த்தோஷரான	என்	{
இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானார்	என் இறந்த	{ அளவற்ற துக்கங்களைத்தரு
		துன்பம் தரு	{ கிற பல நாகங்கள் வந்து
		பல விரயம்	{ சூழ்ந்து கொண்டால்
		சூழில் என்	{ தான் என்ன?

எம்பெருமானார் என்னை அடிமைகொண்டருளப்பெற்றபின்பு எனக்கு மோகமும் கிடைத்
தாலென்ன? பலபல நாகங்கள் தான் கோர்த்தாலென்ன? எனக்கு எது பாம பரப்பயமோ அது
கிடைத்துவிட்டது! என்று சாக்கரப் பேசுகிறார்.

விரயம்—வடசொல். அனகன்—வடசொல் விகாரம்: ஹோப்ரதிபடர் என்றபடி. 30

|| ஆண்டுகள் மான் திங்களாய் * நிகழ்காலமெல்லாம்மனமே!
 ஸ்ரீபுரையோனிகள்தோழுவோம் * இன்னுரோண்ணின்ரியே
 காண்டகு தோளண்ணல் தென்னத்திபூரகழலிணைக்கீழ்ப்
 பூண்டவன்பாளன் * இராமாநுசனைப் பொருந்தினமே. 31

மனமே	நெஞ்சே!	இன்று ஒர் எண்	{ இன்று ஒரு நினைவு மில்லா திருக்கச்செய்தே (அகஸ் மாத்தாக)
நான் ஆய்	நாள்களாகவும்	இனதியே	
திங்கள் ஆய்	மாதங்களாகவும்	காண்டகுதோள்	{ கண்ணாடக் காணத்தக்க தோள்களையுடைய ஸ்வா மியான பேரருளாள னுடைய திருவடிகளில் அன்பு பூண்ட எம்பெரு மானாரச சேரப்பெற் றோம்: (என்ன பாக்கி யம்!)
ஆண்டுகள் ஆய்	வருஷங்களாகவும்	அண்ணல்	
(இப்படி)		தென் அத்தி	
நிகழ்காலம் எல்	{ நடந்துசெல்லுகிற ஸர்வ லாம் } காலங்களிலும்	பூரர் கழல்	
சுண்டு பல்யோ		இணைக்கீழ்	
னிகள் தோழ	{ திரண்டு பலவகைப்பட்ட யோனிகள்தோறும்	பூண்ட அன்பு	
உழல்வோம்		ஆளன் இரா மாநுசனை பொருந்தினம்	

* * *—நெஞ்சே! இன்றளவும் நமக்குக் கழிந்த காலங்கள் கணக்கிடமுடியா: வருஷக் கணக்காகவும் மாதக்கணக்காகவும் நடக்கணக்காகவும் கழிந்து செல்லுகின்ற காலமெல்லாம் மாறி மாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து நமோழித் திரிந்த நாம் இன்று ஒரு நினைவின்றியே அகஸ் மாத்தாக எம்பெருமானா அடிபணியப் பெற்றோமே! நம்முடைய அத்ருஷ்டம் எப்படிப்பட்டது! கண்டாயே! என்று நம் திருவுள்ளத்தோடே உசாவுகின்றார். 32

பொருந்தியதேசம் பொறையுந்திறலும் புகழும்* நல்ல
 திருந்தியஞானமுஞ் செல்வமுஞ்சேரும்* செறுகலியால்
 வருந்திய ஞாலத்தை வண்மைபினால் வந்தெடுத்தளித்த
 அருந்தவன்* எக்களிராமாநுசனை யடைபவர்க்கே. 32

செறு கலியால்	{ (தரும் நெறியைத் திரங்க ரிக்கின்ற கலியினாலே துக்கப்பட்ட பூமியை தமது கிரஹைதுக க்ருபை யாலே வந்து உத்தரித்து ரகதித்தவரும் சரணுகதியென்கிற ஆரிய தபஸ்ஸை அதுஷ்டித்த வரும் எமக்கு ஸ்வாமியுமான எம்பெருமானான	அடைபவர்க்கு	{ ஆர்யர்க்கு மலர்களுக்கு ஸவருபாது ரூபமான தேந் ஸஸும் கஷ்மாருணமும் ஜிதேத்தரியத்வமாகிற பல மும் கோத்தியும் பரமகிலகஷணமான அறிவும் பக்தியாகிற ஸம்பந்தம் தானே வந்துசேரும்
வருந்திய		பொருந்திய	
ஞாலத்தை		கேசம்	
வண்மைபினால்		பொறையும்	
வந்து எடுத்து		கிறலும்	
அளித்த		புகழும்	
அரும் தவன்		நல்ல திருந்திய	
எங்கள்		ஞானமும்	
இராமாநுசனை		செல்வமும்	
		சேரும்	

அடையார் கமலத்தலர்மக்கள்கேள்வன்* கையாழியென்னும்
 படைபோடு நார்த்தகமும் படர் தண்டும்* ஓண்சார்ங்கவிலலும்
 புடையார் புரிகங்கமுமிந்தப்பூதலம் காப்புகற்கென்று*
 இடையே யிராமாநுசமுனியாபின விலத்தே. 33

அடை. ஆர் கம்	{ தளங்கள் நெருங்கிய தாம	ஒண் சார்ங்கம்	{ அழகிய ஸ்ரீ சார்ங்க மென்
லத்து அலர்	{ ஓரப்பூவிற் பிறந்த	வில்லும்	{ கிற வில்லும்
மகள் கேள்	{ பெரிய பிராட்டியார்க்கு		{ ஒரு பக்கத்துக்குத்தானே
வன்	{ வல்லபனான எம்பெரு		{ ஆபரணமாகப் போரும்
	{ மாணுடைய	புடை ஆர் புரி	{ படியான அழகிய
கை	{ திருக்கையிலே (விளங்கா	சங்கமும்	{ ஸ்ரீ பாஞ்சஜன்யமும் (ஆச
	{ நின்ற		{ இப் பஞ்சாயுதாழ்வார்
ஆழி என்னும்	{ திருவாழியென்கிற திவ்யா	இந்தபூதலம் கா	{ இந்தப் பூமியை ரகசிக்கைக்
படையோடு	{ புத்ததோடே	ப்பதற்கு என்று	{ காக
நாந்தகமும்	{ நந்தகவானும்	இந்நிலத்தா	{ இப்பூமண்டலத்திலே
	{ ரக்ஷணத்தொழி யிலே	இராமாநுசமுனி	{ எம்பெருமானார் பக்கவிலே
படர் தண்டும்	{ பரந்திராநின்ற கதை	இடையே ஆயின	{ ஆயினர்.
	{ யும்		

ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் லோகரக்ஷணர்த்தமாக எம்பெருமானார் பக்கவிலேவந்துருடி கொண்டனர் என்கிறார் இப்பாட்டில்.

“அடையார் + புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்று இந்நிலத்தே இராமாநுச முனியிடையே ஆயின” என்று அர்வயித்தவாறு. ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் இவர்பக்கவிலே ஆகையாவது—இவருடைய நினைவைக் கடரக்ஷித்துநின்று இவர் அதிகரித்த காரியத்திற்குத் துணைசெய்கையாம். அம்பரீஷனுக்குத் திருவாழியாழ்வான் ஸஹகரித்ததுபோல.

இப்பாட்டை மற்றொரு வகையாகவும் அர்வயிக்க இடமுண்டு:—“அடையார் + புடை யார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்று இந்நிலத்திடையே இராமாநுசமுனிபாயின” என்று. இப்பக்கத்தில் ஸ்ரீ பஞ்சாயுதாழ்வார்களே இந்நிலவுலகைக் காக்க எம்பெருமானாராக வந்து திருவவதரித்தார்க ளென்றதாகிறது.

இப்பாட்டினால், எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களுடைய திருவவதாரமென்று விளங்கா நின்றமைமால் திருவணந்தாழ்வானுடைய அவதாரமென்று சொல்வது எங்கனே? என்று சங்கீர்க்குமவர்கள் நமது சேஷாவதாரச் சிறப்புநால் காண்க. 33

நிலத்தைச் செறுத்துண்ணும். நீசக்கலியை * நினைப்பரிய
பெலத்தைச் செறுத்தும் பிறங்கியதில்லை * என்பெய்வினை தென்
புலத்தில் பொறித்த வப்புத்தகச் சும்மை பொறுக்கியபின்
நலத்தைப் பொறுத்தது * இராமாநுசுந்தன் நயப்புகழே

34

இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானுருடைய	பிறங்கியது	{ பிரகாசிக்கவில்லை ;
நயம் புகழ்	{ கல்பாணகுணங்களானவை	இல்லை	{ (பின்னை எப்போது பிரகாசித்தன? என்னில்)
நிலத்தை செறு	{ பூலோகத்தை ஹிம் வரித்	என் பெய் வினை	{ என்னுலே செய்யப்பட்ட
த்து உண்	{ துத் திண்டிற நீசனான		{ பாவங்களை
ணும் நீசம்	{ கலிபுருஷனுடைய	தென் புலத்தில்	{ யமலோகத்தில்
கலியை		பொறித்த	{ எழுதிவைத்த
நினைப்பு அரிய	{ இவ்வளவென்று நினைக்க	அப்புத்தகம்	{ அந்த புஸ்தகக் கட்டுகளை
பெலத்தை	{ முடியாதபடி அளவற்ற	சும்மை	
செறுத்தும்	{ தான பராக்ரமத்தைத்	பொறுக்கியபின்	{ கொளுத்திவிட்டபின்பு
	{ தொலைத்தவளவிலும்	நலத்தைப்பொறுத்தது	{ விளக்கம் பெற்றன.

* * * : —எம்பெருமானுருடைய ஞானம், சக்தி முதலிய திருக்கல்பாண குணங்கள் எப் போது பிரகாசித்தனவென்றால், இந்நிலவுலகத்தில் கலிபுருஷன் செங்கோல் செறுத்த முடியாதபடி அவனுடைய வலிமையைத் தொலைத்துக் கிருதுபுக தர்மமே எங்கும் நடைபெறும்

படி செய்தருளினவாறே “இவர் மஹா புருஷர்; அரிய பெரிய ஞான சக்திகளை யுடையவர்” என்று உலகத்தா ரனைவரும் போற்ற நேர்ந்ததனால் கவிபின் கொடுமையைக் கெடுத்தது சாரணமாகவே இவருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் நன்றாக விளங்கின—என்பர் சிலர்; அது தகுதியில்ல; கவிதோஷத்தைப் போக்கினவாவினும் எம்பெருமானுருடைய திருக்குணங்கள் பொலிவு பெறவில்லை. பின்னை எப்போது பொலிவு பெற்றனவென்றால், எனது அளவற்ற பாவங்களைப்பெல்லாம் சித்திரகுட்தன் எழுதிவைத்திருந்த பெரிய புத்தகச் சமைப்பைக் கொளுத்தி எரிட்டு என்னை நிஷ்டுல்மஷனுக்கி அடிமைகொண்டாரென்கிற விஷயம் வெளிவந்த பிறகுதான் அவருடைய திருக்குணங்கள் ஆச்சரியமாக விளங்கின என்கிறார். இதனால், தம்முடைய பாவங் கள் ஸர்வசக்தனான போக்க முடியாதவை என்பதும், கவிபின் கொடுமையிற் காட்டிலும் தமது கொடுமை வலிதா யிருந்ததென்பதும், இப்படி மஹா பாபிஷ்டராயிருந்த தம்மை சுஷ்மத் தருளி உஜ்ஜீவிக்கச் செய்தமையைக்கண்டு உலகத்தாரனை வரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள் என்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டன.

34

நயவே நொருதெய்வம் நானிலத்தே*சிலமானிடத்தைப்
புயலே யெனக்கவி போற்றிசெய்யேன்*பொன்னரங்கமென்னில்
மயலேபெருகு மிராமாதுசன் மன்னுமாமலர்த்தா
ளயரேன்*அருவினையென்னை யெவ்வாறின் றடர்ப்பதுவே?

35

ஒரு தெய்வம்	வேறொரு தெய்வத்தை	மயல் பெருகும்	{ அளவற்ற வ்யாமோஹத்
நயவேன்	விரும்பமாட்டேன்;		{ தையடைகின்ற
நாலிலத்தே	இவ்வுலகில்	இராமாதுசன்	{ எம்பெருமானுருடைய
சிலமானிடத்தை	{ சில ரீசமனிதர்களைக்	மன்னு மா தான்	{ பொருத்திய சிறந்த திரு
	{ குறித்து	மலர்	{ வடித் தாமரைகள்
	{ ‘மேகம்போலே வர்ஷிக்	அபரேன்	{ மறக்கமாட்டேன் ;
புயலே என	{ கிற உதாரணை!		{ (ஆனபின்பு)
	{ என்று அதிவாதமாகச்)	அரு வினை	{ கொடிய பாவங்கள்
	{ சொல்லி	என்னை	{ என்னை
கவிபோற்றிசெய்	{ கவிகள் கட்டிஸ்தோத்ரம்	இன்று	{ இன்று முதலாக
யேன்	{ செய்யமாட்டேன்;		
பொன் அரங்கம்	{ ‘திருவரங்கம்’ என்று	எவ்வாறு அடர்ப்	{ எப்படி ஆக்ரமிக்கக்
என்னில்	{ சொன்னவாறே	பது	{ கூடும்?

அடல்கொண்டநேமிய னொயிர்நாதன்*அன்றாரணச்சொற்
கடல்கொண்டவொண்பொருள் கண்டளிப்ப*பின்னுங்காசினியோர்
இடரின் கண் வீழ்ந்திடத்தானு மவ்வொண்பொருள்கொண்டவர்பின்
படருங்குணன்*எம்மிராமாதுசன் தன்படியிதுவே.

36

அடல் கொண்ட	{ (ஆச்சரித விரோதிகளை	காசினியோர்	{ பூமியிலுள்ள வர்கள்
நேமியன்	{ அழிக்கவல்ல) மிடுக்	இடரின் கண்	{ ஸம்ஸார துக்கத்தில்
	{ கையுடைய திருவா	வீழ்ந்திட	{ அழுந்திக் கிடக்க,
	{ பியை ஏந்தினவனாய்	தானும்	{ (எம்பெருமானாகிற)
அர் உயிர் நாதன்	{ ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும்		{ தாமும்
	{ சேஷியான எம்பெரு	அஹன் பொருள்	{ (முன்பு ஸர்வேச்வரனரு
	மான்	கொண்டு	{ ளிச் செய்த) அந்தச்
அன்று	{ அர்ஜுனனுக்கு ஸாரதி		{ சிறந்த அர்த்தங்களைக்
	{ யாயிருந்த வக்காலத்தில்		{ கொண்டு
ஆரணச்சொல்	{ வேதங்களாகிற கடலில்	அவர் பின் பட	{ அந்த ஸம்ஸாரிகளைப்
கடல்கொண்ட	{ மறைந்து கிடந்த	ரும் குணன்	{ பின் தொடரும் சில
ஒண் பொருள்	{ நல்ல அர்த்தங்களை		{ முடையர்;
கண்டு	{ ஆராய்ந்து (கிதாமூல	எம் இராமா	{ அஸமத் ஸ்வாமிபான
அளிப்ப	{ யாக) உபதேசிக்க	துசன் தன்	{ எம்பெருமானுருடைய
பின்னும்	{ அதற்குப் பின்பும்	படி இது	{ ஸ்வபாவம் இது.

முன்பு பகவான் பல சிறந்த அர்த்தங்களை ஸ்ரீ பகவத்கீதா முகத்தாலே வெளிப்படுத்தின வளவிலும் பாடும் ஸம்ஸாரிகள் அவ்வர்த்தங்களைத் தெரிந்துகொண்டு உஜ்ஜீவிக்கமாட்டாமல் மேன்மேலும் ஸம்ஸாரத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு அதேநாகதியை யடைந்துவிடவே, "ஐயோ! இப்படி நியமஸம்ஸாரிகளாய்க் கெட்டுப்போகிறார்களே!" என்று அனுதாபங்கொண்ட எம்பெருமானார் அந்த கீதாசாஸ்தரத்திலுள்ள பொருள்மையே விளங்க உரைத்துக்கொண்டு, இதை கேட்டுத் திருந்துவார் ஆரேனுமுண்டோ? என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுகிறார்; நம்மை பெறுதற்கு அவர் தாமே முயற்சி செய்துகொண்டு* ஆள்பார்த்து உழிதருகின்றார்; இந்தத் திருக்குணம் உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா? என்கிறார்.

தானும் அவ்வோண் பொருள் கொண்டு=கீதா பாஷ்யம் அருளி செய்து என்று கருத்து. திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கவிலே சாமச்சலோகார்த்தத்தை ஏகார்த்தமாகக் கேட்டு அதனை யெல்லாரு மறிந்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு கோபுரத்தின் மேலேறி விளம்பரப்படுத்தின திருக்குணத்தை இப்பாட்டில் பேசுகின்றாரென்னவுமாம். 36

படிக்கொண்ட கீர்த்தி விராமாயணமென்னும் பத்திவெள்ளம்*
குடிக்கொண்ட கோயில் விராமாநுசன்குணங்கூறும்* அன்பர்
கடிக்கொண்ட மாமலர்த்தாள் கலந்துள்ளங்கனியும்நல்லோ
ரடிகண்டு கொண்டுகந்து*என்னையுமாளவர்க்காக்கினரே.

37

படிக்கொண்ட கீர்த்தி	உலக மெங்கும் பரந்த புகழை யுடைத்தான	உள்ளம் கலந்து கனியும் நல்லோர்	நெஞ்சு பொருந்தி ஸ்நேஹித்திருக்கிற மஹாநுபாவர்கள்
இராமாயணம் என்னும் பத்திவெள்ளம்	ஸ்ரீராமாயண மென்கிற பத்தி ஸமுத்ரம்		(இவ்வாதம் வஸ்துவானது உடையவர்க்கு
குடிக்கொண்ட கோயில்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திவ்ய ஸ்தாரதமா யிருக்கிற	அடிகண்டு கொண்ட	சேஷப்பட்ட தென் கிற)மூலப்பொருளைத் தெரிந்து கொண்டு
இராமாநுசன் குணம் கூறும் அன்பர்	எம்பெருமானுருடைய திருக்குணங்களைப் பேசுகின்ற பத்திமான்ச ளுடைய	உகந்து என்னையும்	ஆதரித்து அடியேனையும்
கடிக்கொண்ட மா தாள் மலர்	மணம்மிக்குச் சிறந்த பாதாரவிந்தங்களில்	அவர்க்கு ஆள் ஆக்கினர்	அவ்வெம்பெருமானார்க்கு ஆட்படுத்தினார்கள்.

* * * :—இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரை கீதா சென்று பற்றினீரோ? அன்றி அவர் தாமே ஸ்வீகரித்தருளினரோ? என்று அமுதனாச சிலர் கேட்க, நானும் பற்றவில்லை, அவரும் ஸ்வீகரிக்கவில்லை; அவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகள் என்னைக் கொண்டு சேர்த்தார்கள் என்கிறார்.

அடி கண்டு கொண்டு=அடி யாவது மூலம்; எம்பெருமானார்க்கு உரித்தாயிருக்கையாகிற மூலத்தைத் தெரிந்துகொண்டு சேர்த்தார்களென்கை. மருமமறிந்து காரியஞ் செய்தார்களென்ற வாறு. 37

ஆக்கியடிமை நிலைப்பித்தனையென்னையின்று* அவமே போக்கிப்புறத்திட்ட தென்பெருளாமுன்பு? புண்ணிபர்தம் வாக்கிற்பிரியா விராமாநுச நின்னருளின்வண்ணம் நோக்கிற்றெரிவரிதால்*உரையாபிந்ததுண்பொருளே.

38

என்னை	{ (ஸ்வாமிந்!) (நெடுநாளாக அஹங்காரி யாய்க்கிடந்த) என்னை	புண்ணியர் தம்	{ (தேவரீரை இடை விடாத அதுபவிக்கும்) பாக்கசா லிகளுடைய
இன்று	இன்றைத் தினத்தில்	வாக்கில் பிரியா	வாக்கை விட்டுப் பிரியாத
ஆக்கி	ஒரு பொருளாக்கி	இராமாதுச	எம்பெருமானோ!
அடிமை	சேஷத்வத்தில்	நின் அருளின்	{ தேவரீருடைய திருவருளி வண்ணம்
நிலைப்பித்தனை	{ நிலை நிறுத்தினீர்; (இன்று இப்படி செய்தருளின தேவரீர்)	நோக்கில்	{ ருக்கும் பரிசு நோக்கு மனவில்
முன்பு	முற்காலமெல்லாம்	தெரிவு அரிது	{ அறிய முடியாததாயிரா நின்றது;
அவமே போக்கி	வினாசப் போக்கி	இந்த நான்	{ இந்த ஸிஷ்யமமான விஷ யத்தை
புறத்து இட்டது	{ வெளி விஷயங்களிலே தள்ளி விட்டு வைத்தது	பொருள்	{ தேவரீரே அருளிச் செய்ய உரையாய்
என் பொருளா	என்ன நிமித்தமாக?		{ வேணும்.

* * * :—கூரத்தாழ்வானைக் கொண்டு அடியேனை இன்று திருத்திப் பணிகொண்ட தேவரீர் இதற்கு முற்கால மெல்லாம் இந்த சேஷத்வத்தை அடியேனுக்கு ஊட்டாமல் வினா விஷயந்தரங்களிலே அகலவைத்திருந்ததற்கு என்ன காரணம்? இன்று இங்ஙனே திருவுள்ளம் பற்றுப்படியாக என்னிடத்தில் என்னஸ்கூறாத முண்டாயிற்று! ஒன்றுமில்லை; அப்படியிருக்கச் செய்தேயும் தேவரீர் தம்முடைய கிரஹேதுக க்ருபையைக் கொண்டே பன்றோ இன்று ஆட்படுத்திக் கொண்டது, ஹா ஹா இப்படியும் ஒரு க்ருபையுண்டோ? இவ்வருளின் திறத்தை அறிவாரா! அறிந்த தேவரீரே அருளிச் செய்வேணும் என்றாராயிற்று

நிலைப்பித்தனை = முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. அவம் - வீண். “இன்று என்னை ஆக்கி அடிமை நிலைப்பித்தனை” முன்பு அவமே போக்கிப் புறத்திட்டது என் பொருளா!” = இன்று ஸ்வீகரித்ததற்கும் இத்தனை நாள் ஒதுக்கிவைத்ததற்கும் என்ன காரணம்? 38

பொருளும் புதல்வரும் பூமியும் * பூங்குழலாருமென்றே
மருள்கொண்டினைக்கும் மமக்குநெஞ்சே! * மற்றுளார்தாமோ?
இருள்கொண்ட வெந்துயர்மாத்றித் தன்னீறில் பெரும்புகழே
தெருளுந்தெருள்தந்து * இராமாதுசன் செய்யும்சேமங்களே. 39

பொருள்	என்	{ தாவயம் என்று சொல்லிக் கொண்டும்	மாற்றி	போக்கடித்தது
புதல்வர் என்றும்		{ புத்திரர்கள் என்று சொல் விக் கொண்டும்	தன் கூறு இல்	{ தம்முடைய முடிவில்லாத
பூமி என்றும்		{ சேஷத்வமென்று சொல்லிக் கொண்டும்	பெரு புகழே	{ சிறந்தகல்யாண குணங்
பூ குழலார்	என்	{ அழகிய குழலையுடைய ஸ்திரீகள் என்று சொல்லிக்	தெருளும்	{ களையேசுந்திக்கக் கடவ
துமே		{ கொண்டும் (அரித்த புத் திராகளையே விரும்பி)	தெருள்	{ தான ஞானத்தை
மருள் கொண்டு		அறிவு கெட்டு	தந்து	அளித்தருளி
இளைக்கும் நம		{ வருத்திக் கொண்டு கிடக் கிற நமக்கு	இராமாதுசன்	எம்பெருமானார்
இருள் கொண்ட		அஜ்ஞாதத்தோடு கூடிய	செய்யும் சேமங்	{ செய்கிற சேஷமங்களா
வெம் துயர்		க்ருரமான அக்கங்களை	கள்	{ வைவ
			நெஞ்சே	ஓ மனமே!
			மற்று உளார்	{ மற்ற பேர்களுக்குச் செய்
			தாமோ	{ கிற மாதிரியோ? [அல்ல வில்சுண்ணம் என்றபடி.]

* * * :—எம்பெருமானுருடைய திருவருளாலே தாம் பெற்ற நன்மைகளை நினைத்து நினைத்து ஆரந்தமுள்ளடங்காமல் அவ்வாறந்தத்தை நெஞ்சோடே கூடி உசாவுகிறார். நெஞ்சே!

* அன்னை அத்தன் என் புத்திரர் பூநி வாசவார்குமான் என்று மயங்கிப் புத்தாரக்ருற
சேஷதரங்களுக்கு மேற்பட வொன்றுமறியாமல் உடனுக்கே கணாந்து நைந்துகிடந்த நமக்கு
அதுஞானங்களைபும் அது காண்மாவரும் பாவங்களைபும் தொலைத்தருளித் தமது கிவ்ய கீர்த்தி
களையே அநவரதம் பேரம்படியான கிலைமையிலே நம்மைக் கொண்டு நிறுத்தினார் எம்பெருமா
னார்; இப்படியாக அவர் நமக்குச் செய்தருளும் சேஷமங்கள் இவ்வுலகில் வேறு யார்க்காவது
கிடைக்கக்கூடியதோ? நம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியமன்றோ என்றாராயிற்று.

மற்றளார் தாமோ? என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; இப்படிப்
பட்ட சேஷமங்களை நமக்கு எம்பெருமானார் தனியே வேறு யாரேனும் அளிக்கக்கூடுமோ? என்
தும்; இப்படிப்பட்ட சேஷமங்கள் நமக்குத் தனியே வேறு ஆர்க்கேனும் கிடைக்கத் தகுமோ?
என்தும். இன்று பதில் கடிதம் எதிர்பார்த்தும் கிடைக்கவில்லை.

....

39

சேமநல்லீடும் பொருளுந்தருமமும் *சீரியநற்
காமமுமென்றிவை நான்கென்பார் *நான்கினுங்கண்ணனுக்கே
ஆமதுகாம மறம்பொருள்வீடிதற் கென்றுரைத்தான்
வாமனன்சீலன் *இராமா நுசனிர்தமண்மிசையே.

40

சேமம் நல் வீடும் { (அனைவர்க்கும், சேஷமருப
பொருளும் { மான சிறந்தமோஷமும்
தருமமும் { அர்த்தமும்
சீரிய நல் காம { தர்மமும்
மும் { மிகவுஞ்சிறந்த காமமும்—
என்று இவை { ஆக இப்படி சொல்லப்
பட்டுள்ள இவை {
நான்கு என்பார் { நான்கு புருஷார்த்தங்கள்
என்று (வைதிகர் கூறு
வர்கள்;
நான்கினும் { இந்த நான்கு புருஷார்த்தம்
களுள்
காமம் { காமமாவது

கண்ணனுக்கே { எம்பெருமான் விஷயத்தி
ஆமது { லேயே உண்டாமது
அறம் பொருள் { சர்ம அர்த்த மோஷங்கள்
வீடு { மூன்றும்
இதற்கு என்று { இந்தக் காம புருஷார்த்தத்
திற்கு சேஷபூதங்கள்
என்று {
வாமநன் சீலன் { வாமநாவதாரம் செய்த
இராமா நுசன் { பெருமானோடு ஒத்தசீலத்
தைபுடையாரான எம்பெ
ருமானார்
இந்த மண்மிசை { இவ்வுலகத்தில் அருளிச்
உரைத்தான் { செய்தார்.

* * *—எம்பெருமானார் இவ்வுலகத்தார்க்கு உபதேசித்தருளின அர்த்தங்களில் ஒரு
அர்த்த விசேஷத்தை இப்பாட்டில் எடுத்துரைக்கின்றார்:—ஸகல சாஸ்தாங்களுளும் பிரதி
பாதிக்கப்படுமவை தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோஷம் என நான்கு புருஷார்த்தங்களாம்; அந்த
நான்கினுள் காமமென்பது பகவத்விஷய காமம்; விஷயாதாங்களைப்பற்றின காமம் சிற்றின்ப
மாதனால் அது புருஷார்த்தமன்று; பேரின்பமாகிய பகவத் காமமே காமம். அதுவே புரு
ஷார்த்தம். மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்கள் மேற்சொன்ன காமபுருஷார்த்தத்திற்கு சேஷப்
பட்டவைகள்; காமமே பாதாநசேஷியான புருஷார்த்தம் என்று உலகத்தாரொல்லார்க்கும் உப
தேசித்தருளினார் எம்பெருமானார் என்றாராயிற்று.

சேம நல்லீடு மென்று தொடங்கி அறம் பொருள் வீடிதற்கு என்னுமளவும் எம்பெருமானா
ருடைய உபதேச வடிவம்.

கண்ணனுக்கடியாமது காமம்—காமக்கோதங்களைக் கெட்டகுணமாகக் கூறியிருப்பது
தகாத விஷயங்களில் காமம் கூடாதென்பதுபற்றி. பகவத்விஷயத்தில் காமம் சாஸ்தாவின்னிதம்.
ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளில் இக்காமமே பொலியும்.

வாமநன் சீலன்—வாமநாவதாரம் செய்த எம்பெருமானுடைய சீலம்போன்ற சீலத்தை
புடையவர் என்னக ஒருவரும் அடிகூறியதிருக்கத் தன்னேற்கு எல்லாச் தலைநிலும் திருவடி
களை வைத்துத் திரிவிக்கரமானதுபோல், ரஸ்யமாயும் ரஹஸ்யமாயுமுள்ள அர்த்த விசேஷங்
களைத் தமது கிரஹைகக்ருபயாலே வெளியிடுபவர் எம்பெருமானார் என்கிறது.

40

மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து *எங்கள் மாதவனே
கண்ணுற்றிருநிலும் காண்கில்லா *உலகோர்க ளெல்லாம்
அண்ண லிராமா நுசன் வந்துதோன்றிய வப்பொழுதே
நண்ணரு ஞானம் தலைக்கொண்டு *நாரணற்காபினரே.

41

எங்கள் மாதவனே	} நமக்கு நாதனை திருமால் தானே	} அண்ணல் இராமா நுசன் வந்து தோன்றிய அப்பொழுதே	} ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானார் இங்கேவந்தவ தரித்தவுடனே
மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து			
} கண்டற நிற் கிலும் காண்கில்லா உலகோர்கள் எல்லாம்	} எல்லாருடைய கண்ணும் தன்னை இலக்காக்கிக் கொண்டு நின்ற விடத்திலும் (அவனை நம்முடைய நாதனென்று) காண மாட்டாதிருந்த இவ்வுலகத்தாரெல்லாரும்	} நண்ண அருஞ ஞானம் தலைக் கொண்டு நாரணற்கு ஆபீசர்	} பெறுதற்கரிதான ஞானம் அதிகரிக்கப்பெற்று ஸ்ரீமத் நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டனர்.

***: —எம்பெருமானுடைய அவதாரத்திற்காட்டிலும் எம்பெருமானுடைய அவதாரமே சிறப்புற்ற தென்கிருார் எம்பெருமான் பலபலையோனிகளிற் பலவகைப்பிறவி பிறந்து கண்ணா வந்துகின்று உபதேசங்களாலே ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த விடத்திலும் யாரும் அவனை லக்ஷியம் பண்ணவில்லை; “அவனுந் தி மாம் பூ -ா:” [என்னை மூடர்கள் அவமானப்படுத்துகிறார்கள்] என்று அவன்றானே சொல்லிக்கொண்டு வருகதப்படவேண்டிற்று. ஆகையாலே பகவானுடைய அவதாரம் ஸம்ஸாரிகளுடைய தெள்ளறிவுக்கு உறுப்பாகவில்லை. எம்பெருமானுடைய அவதாரமோ வென்னில்; பயன்பெற்றது. இவர்தாம் திருவவதரித்தவுடனே எல்லாவுலகத்தாரும் ஆச்சரியமான ஞானத்தைப்பெற்று உஜ்ஜீவித்தார்கள்—என்றாசாயிற்று.

41

ஆயிழையார் கொங்கை தங்கும் *அக்காதலளற்றமுந்தி
மாயுமென்னுனியை வந்தெடுத்தா னின்ற *மாமலரான்
நாயக னெல்லாவுயிர்கட்கும் நாத னாரங்கனென்னுந்
தூயவன் *திதிவிராமா நுசன் தொல்லருள் சுரந்தே.

42

மாமலரான் நாயகன்	} லக்ஷ்மீபதிபான பெரியபெருமான்	} ஆய் இழையார் கொங்கை தங்கும் அக்காதல் அளறு அழுந்திமாயும் என் ஆவியை	} அழகிய ஆபரணங்கள் ணிந்த ஸ்திரீகளுடைய கொங்கைத் தடத்தில் தங்கும் ஆசையாகிற சேற்றிலே அழுந்தி) நசித்துப் போகிற என் ஆத்மாவை
அரங்கன் எல்லா உயிர்கட்கும் நாதன் என்னும் தூயவன்			
திது இல்	} எவ்வகை குற்றமுமில்லாத வருமான எம்பெருமானார்— (என்னசெய்தாரென்றால்)	} தொல் அருள் சுரந்துவந்து இன்றுஎடுத்தான்	} இன்றுநிர்வேறுகக் கருபை பண்ணிவந்து உத்தரித் தருளினார்.

***: —பகவானுடைய அவதாரகாலங்களில் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகளும் எம்பெருமானார் காலத்தில் திருந்திவிட்டார்களென்று சீழ்ப்பாட்டில் கூறியதற்கு வேறு திருஷ்டாந்தம் காட்ட வேண்டுமோ? என்னைத் திருத்திப் பணிகொண்ட விஷயமொன்றே போராதோ வென்பார்போலத் தம்மைத் திருத்தினைதச் சொல்லி ஆநந்தப்படுகிறார்.

42

சுரக்குந் திருவுமுணர்வும் *சொல்புகில் வாயமுதம்
பரக்கு மிருவினை பற்றற வோடும் *படியிலுள்ளீர்!
உரைக்கின்றன னுமக்கியானறஞ்சீறு முயுகலியைத்
தூரக்கும் பெருமை *இராமாநுசனென்று சொல்லுமினே.

43

படியில் உள்ளீர்	இப்படியிலுள்ளவர்களை!	திருவும்	{ பக்திப் பெருஞ்செல்வ
யான் உமக்கு	நான் உங்களுக்கு (ஒரு	உணர்வும்	மும்
உரைக்கின்ற	ஹிதம்) சொல்லு	சுரக்கும்	ஞானமும்
னன்	கிறேன்; (என்னவென்		மேன் மேலும் பெருகும்
	றால்)		அந்தத் திருநாமத்தைச்
அறம் சீறும்	தாமமார்கத்தில் சீற்ற	சொல்புகில்	சொல்லத் தொடங்
உறுகலியை	முடைத் தாய் ப்ரபல	வாய் அமுதம்	கும் போதே
தூக்கும் பெ	மான கலியை ஒட்டி	பாக்ரும்	வாக்கிலே அமருதாஸம்
ருமை இரா	விடும் எம்பெருமானு	இருவினை	வியாபிக்கும்;
மாதுசன்	ருடைய திருநாமத்	பற்று அற ஒநம்	மஹாபாவங்கள்
கொல்லுமின்	தைச் சொல்லுங்கள்;		{ அடியோடே போய்
	(அப்படி சொன்னால்		விடும்.

* * *—உலகத்தாரை நோக்கி நீங்களெல்லாரும் ஸ்ரீராமாநுஜ திவ்ய நாமத்தை வாயாரச் சொல்லுங்கள், உங்களுக்கு எல்லாவிதமான நன்மைகளும் உண்டாகுமென்கிறார்: ஓ ஜனங் களை! உங்களுக்கு ஓர் அருமையான அர்த்தத்தை உபதேசிக்கிறேன், கேளுங்கள்; எம்பெருமா னுருடைய ஸம்பந்தமுள்ள தேசத்தில் தருமத்திற்கு மாறான கலிபுருஷன் நிற்கப்பெறமாட் டான்; அன்னவரது திருநாமங்களை நீங்கள் அநுஸந்தாகம் பண்ணுங்கள்; உங்களுக்கும் ஜ்ஞாந பக்திகள் தலையெடுக்கும். பாவங்களும் தொலையும். அத்திருநாமங்கள் நாவுக்கும் இனிதா யிருக்கும். சொல்லிப்பாருங்கள்.

உமக்கு + யான், உமக்கியான். “யவ்வரின் இய்யாம்” என்பது நன்னூல்.

“நோபதினறே நிரைபதினெழென் றோதினர் கலித்துறையோரடிக் கெழுத்தே” என்ற இலக்கணத்திற்கு மாறாக இப்பாட்டின் மூன்றாமடியில் (ஒற்றெழித்துப்) பதினெட்டெழுத்து வந்தது என்னெனில்; உமக்கியான் என்ற விடத்தில் ககரத்தின் மேலேறின இகாம் குற்றிய விகரமாகையாலே வண்ணங்கடாமைக்குக் கழித்து உடலெழுத்தான ககரத்தைக் கீழோடே ஒன்றுவித்துப் பதினெழெழுத்தாகலே எண்ணத்தக்கது. கம்பர் இப்பற்றிய சடகோபரந்தாதி யில் “என் முடியா தேனக்கியாதே யரிய திரா வண்ணறன்” என்ற இருபத்தொன்பதாம்பாட்டி லும் இப்படியே பிரயோகம் வந்தமை காண்க. இந்த நூற்றந்தாதியிலும் மேல் ஐம்பத்து மூன்றாம் பாட்டில் “பற்பல்லுயிர்தரும் பல்லுலகியாவும் பானதென்னும்” என்ற விடத்திலும் இங்ஙனமே கொள்க.

43

சொல்லார் தமிழொருமூன்றும் * சுருதிகள் நான்குமெல்லை
யில்லா வறநெறியாவுந் தெரிந்தவன் * எண்ணருஞ்சீர்
நல்லார்பரவு மிராமாநுசன் திருநாமம் நம்பிக்
கல்லாராகவிடத்தோர் * எதுபெறென்று கரமிப்பேரே.

44

அகல் இடத்	விசாலமான இப்படியிலுள்	எல்லே இல் லா	{ கணக்கில்லாததரும சாஸ்தி
தோர்	ளவர்கள்;	அறம் நெ றி	{ ரங்கிலும் மற்றும் எல்
சொல் லூர்	சொல் நிரம் பிய இயல்	யாவும்	{ லாக் கலைகளையும்
தமிழ் ஒரு	இசை நாடகம் என்கிற	தெரிந்தவன்	{ அறிந்தவராயும்
மூன்றும்	ஒப்பற்ற முத்தமிழையும்	எண் அரு சீர்	{ எண்ண முடியாத குணங்
சுருதிகள் நான்	நான்கு வேதங்களையும்		{ னையுடையவராயும்
கும்			

நல்லார் பாவும்	{ ஸத்துக்களால் துதிக்கப் படுவாராய் மிருக்கிற	(ஸ்ரீராமாநுஜ நாமஸங்கீர்த்தநமே புருஷார்த்தமென்று அறிபாதவர்களாய்)
இராமாநுசன்	எம்பெருமானானுடைய	எது பேயறு
திருநாமம்	திருநாமத்தை	{ நமக்குப் புருஷார்த்தம் என்று காமிப்
நம்பி கல்லார்	{ (என் வார்த்தையை) நம் பிக் கற்கின்றார்களில்லை;	{ எது? என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ஐயோ!

சொல் ஆர் தமிழொரு மூன்றும்—இயல் இசை நாடகம் என மூவகைப்படும் தமிழ்:—
“எழுத்துப் பதின்மூன்று, இரண்டசை சீர்முப்பதேழ்தனை ஐந்து, இழுக்கிலடிதொடை நாற்
பதின் மூன்று ஐந்துபா இனம் மூன்று, ஒழுக்கிய வண்ணங்கள் நூறு ஒன்பது ஒன்பொருள்
கோள் இருமூ, வழக்கில்காரம் வனப்பெட்டுயாப்புள் வகுத்தனை” என்று தொகுத்து
உணர்த்தப்படும் இயற்றமிழின் இலக்கணங்கள். குறிஞ்சி, செருத்தி, இந்தளம், கொல்லி,
காமரம், தக்கேசி, பஞ்சமம், கைசிகம், கார்தாரம், பாலையாழ் முதலிய பண்களைக் கொண்டுள்ள
தமிழ் இசைத்தமிழாம். இயலுக்கும் இசைக்கும் பொதுவானது நாடகத் தமிழாம். திரா
விட சாஸ்திரக்களெல்லாவற்றையும் அறிந்தவர் எம்பெருமானார் என்கிறது.

சுருதிகள் நான்கும்—ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என வேதங்கள் நான்காம்.
எல்லியல்லா அறநெறி—தர்மசாஸ்திரங்கட்கு அளவே யில்லை. யாவும்—சீழ்ச் சொன்னவற்றை
யும் மற்றுமுள்ள கலைகளையும். 44

பேரென்றுமற்றில்லை நின்சரணன்றி * அப்பேறளித்தற்
காரென்றுமில்லை மற்றச்சரணன்றி * என்னிப்பொருளைத்
தேறுமவர்க்கு மெனக்கு முனைத்தத்த செம்மை சொல்லால்
கூறும்பரமன்று * இராமாநுச! மெய்மை கூறிடிலே. 45

இராமாநுச	எம்பெருமானாரே	தேறுமவர்க்கும்	{ தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறமஹான் கருங்கும்
நின் சரண்	{ தேவரீருடைய திருவடிக	எனக்கும்	{ (இந்தத் தெளிவு சிறிது மில்லாத) எனக்கும்
அன்றி	{ னைத்தவிர	உணைகந்த செ	{ (வாசி பாராமல் ஸம்மா கவே) தேவரீரைக் காட் டிக் கொடுத்த செம் மைக் குணமானது
மற்று பேயறு	{ உபேயம் வேரென்று	மெய்மை கூறி	{ உண்மை சொல்லில்
ஒன்றும்இல்லை	{ மில்லை.	டிஸ்	{ சொல்லால்
அப்பேயறு	{ தேவரீர் திருவடிகளாகிற	கூறும் பரம்	{ தாமன்று [அதுபவித்து உருகு மித்தனை].
அளித்தற்கு	{ அந்த உபேயத்தைத்தரு வதற்கு	அன்று	
அச்சரண்	{ அத்திருவடிகள் தவிர		
அன்றி	{ வேறு உபாயம் ஒன்று		
மற்று ஆறு ஒன்	{ மில்லை		
றும் இல்லை	{ என்கிற இவ்வுண்மைப்		
என்று இப்பொ	{ பொருளை		
ருள்			

“உபாயமும் உபேயமும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே” எனறிருக்கும் மஹான்களுக்கு
தேவரீர் எவ்வாறு அருள் புரிகின்றதோ அவ்வாறுகவே சிறிதும் வாசிலையாமல் பாசியேனுங்
கும் அருள் புரிகின்றதே! இஃது என்ன பெருங்குணம்! தருவிச்வாஸ முடைய ஆழ்வான்
ஆண்டான் போல்வாரை அடிமை கொள்வது போலவே அவிச்வாவலிபான என்னையும் அடிமை
கொள்வதே! இச்செம்மைக் குணத்தின் பெருமையைப் பாசரமிட்டுச் சொல்ல எனக்கு சக்தி
யில்லையே யென்று தமொறுகின்றார். 45

கூறுஞ்சமயங்க ளாறுங்குலைய* குவலயத்தே
மாறன்பணித்த மறைபுணர்ந்தோனை * மதியிலியேன்
தேறும்படியென் மனம்புகுந்தானைத் திசையனைத்தும்
ஏறுங்குணனை * இராமாநுசனை யிறைஞ்சினமே. 46

சூறும் சமயங் கள் ஆறும் குலைய	{ மனம்போனபடி சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற ஆறு பாஹ்யமதங்களும்தலை மடங்கும்படி	மதியிலியேன் தேறும்படி என்மனம் புகுந்தானே திசை அனைத் தும் ஏறும் குணனை இராமாநுசனை இறைஞ்சினம்	{ ஐஞாநவநீரணை நா னும் தெளியும்படியாக என் ற்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தவராயும் எல்லாத் திக்குகளிலும் பர விய திருக்குணங்களைபு டையவராயுமிருக்கிற எம்பெருமானாரை வணங்கினும்.
குலையத்தே மாறன் பணித்த மறை உணர்ந்தோனை	{ இப்பூமண்டலத்திலே நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த தமிழ்வேதத்தை கற்று அறிந்தவராயும்		

* * *—எம்பெருமானார் செய்தருளின அரியபெரிய உபகாரங்கள் நெஞ்சில் ஊற ஊற, பரவசராய்த் திருவடிகளிலே வணங்குகிறார்:—உலகத்தில் பிரமானமில்லாமலும் புகுத்தியில்லாமலும் மனம்போனபடி சொல்லிக்கொண்டு திரிகிற மதாந்தரஸ்தர்களைப்போலல்லாம் பங்கப்படுத்துவதற்காக நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த தமிழ்வேதமான திருவாய்மொழியை ஒதியுணர்ந்தவரும், அவிலேகியான நான்குடத் தேறுதலடையும்படி என் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்து என் லத்தையை நோக்குபவரும், திசைகளைக்கும் பரவிய புகழையுடையருமான எம்பெருமானாரை வணங்கினோமென்றாராயிற்று.

சமயங்கள் ஆறும்—தேஹாத்மவாதி, தேஹபரிணாத்மவாதி, விஜ்ஞானாத்மவாதி, சூர்யவாதி, அத்வைதவாதி, சிவபரத்வவாதி—என்றிப்படி ஆறு மதஸ்தர்களுண்டு. வேறு வகைகளும் உண்டு. எல்லா மதங்களும் திருவாய் மொழியில் நெற் செய்யப் பட்டதெய்வங்களுக்கிலே தொலைக்கப்பட்டனவென்க. குலையம்—வடசொல். தேறும்படி—ஒரு வழியாலும் நாம் உள் ளீனிக்க வகையில்லையே! என் செய்வோம் என்று தடுமாறிக்கிடந்த நாணம் 'இனி நமக்கொரு குறையுமில்லை' என்று தேறி மார்க்கிலே கைவைத்துறந்தும்படியாக என்னை. ... 41

இறைஞ்சப்படும் பரனீச னரங்கனென்று* இவ்வுலகத் தறம் செப்புமண்ண லிராமாநுசன்* என்னருவினையின் திறஞ்செற்றிரவும் பகலும் விடா தென்றன்சினதையுள்ளே நிறைந்தொப்பறவிருந்தான்* எனக்காரும் மிகரில்லையே.

47

இறைஞ்சப்படும் பரன் ஈசன் அரங்கன் என்று	{ 'எல்லாராலும் வணங்கத் தக்க பரதெய்வம் (எதுவேன்றால்) ஈச னாகிய பூரீரங்கநாதனை யாம்' என்று	பகலும் இரவும் விடாது என் தன் சிந்தை உள்ளே	{ ஸர்வ காலத்திலும் (என் ற்ருதயத்தினுள்ளே
இ உலகத்து அறம் செப்புத் அண்ணல் இராமாநுசன் என் அருவினை யின் திறம் செற்று	{ இப்பூமண்டலத்திலே ஸாக்ஷாத் தர்மத்தை அரு ளிச செய்யுமவராய் ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானார் என்னுடைய போக்க முடியாத கம்மஸூழ் றுத்தைப் போக்கி	சிறைந்து ஒப்பு அற இருந் தான் எனக்கு ஆரும் நிகர் இல்லை	{ பரிபூர்ணராகி இவ்விருப்புக்கு)ஒப்பில் லாதபடி எழுந்த நளி யிருக்கிறார்; இப்படிப்பட்ட அருளைப் பெற்ற எனக்கு ஒப்பாவார் ஆருமில்லை.

***—பூரீரங்கநாதனை எல்லாரும் வணங்கத்தக்க பரதெய்வமென்னும் உண்மையை உலகத் தார்க்கு உபதேசித்து எல்லாரையும் பகவத் ஸமாச்சரயணத்தில் ருசியுடையவர்களாக்கிப் போரு கின்ற எம்பெருமானார் என்னுடைய தீவினைகளை வேரோடு உதார்த்தொழித்து அசுவரதமும் எனது ஹி ருதயத்தினுள்ளே பரிபூர்ணராயெழுந்தருளியிரா சின்றார்; இப்படிப்பட்ட பரமபாக் கியம் பெற்றவன் இவ்வுலகில் நாலாருவனையாகையால் * இல்லை பெனக் கெதிரில்லை பெனக் கெதிரில்லை பெனக்கெதிரே. 47

நிகரின் நிரின்றுவெண் நீசதைக்கு* நின்னருளின்கணன்றிப்
புகலொன்றுமில்லை யருட்குமலீதேபுகல்* புன்மைவிலோர்
பகரும்பெருமை யிராமாதுசனிணி நரம்பழுதே
அகலும் பொருளென்* பயனிருவோமுக்கு மாண்பின்னே. 48

புன்மைவிலோர்	மஹான்கள் பேச வேண்	அலீதே புகல்	(என் போல்வாருடைய)
பகரும்	மும்படியான பெருமை		அந்தத்தாழ்மையே சர
பெருமை	வையுடைய எம்பெரு		ணம், (ஆக இவ்வகை
இராமாதுச	மானோ!		யாலே)
நிகர் இன்றி	என்னுடைய ஒப்பற்ற	இருவோமுக	அடியேனால் தேவரீருக்
நின்ற என்	தாழ்மைக்கு	கும் பயன்	குப்பயன், தேவரீரால்
நீசதைக்கு	தேவரீருடைய க்ருபை	ஆனபின்	அடியேனுக்குப் பயன்
நின் அருளின்	யினிடத்தில் தவிர		என்று வந்ததான
கண் அன்றி	வேறு எவ்விடத்திலும்	இனி நாம்	பின்பு
புகல் ஒன்றும்	ஒதுக்க இடமில்லை;	பழுதே	இனி மேலும் நாம்
இல்லை	தேவரீருடைய அந்த	அகலும்	வியர்த்தமாக
அருட்கும்	க்ருபைக்கும்	பொருள் என்	பிரிந்திருக்கைக்குக்
			காரணம் என்ன?

* * * :—எனக்காரும் நிகரில்லையே” என்று கனித்துக்கூறின அமுதனரை நோக்கி எம்
பெருமானார் “இக்களிப்பு உமக்கு எத்தனை நாளைக்கு நிற்கு? நான் உம்மை விட்டுவிடவுங்
கூடும்; நீர் என்னை விட்டுவிடவுங்கூடும். இரண்டத் தொன்று நேர்த்தால் இக்களிப்பு மாறக்
கடியது தானே” என்ன—: இனி நாம் வினாக விட்டுப் பிரிவதற்குக் காரணமெயில்லை யென்கிறார்.

[“ததஹம் த்வத்ருதே ந நாதவாந் மத்ருதே த்வம் தயநீயவாந் நச, விதிநீர்மிதமேதந்
வயம் பகவந் பாலய மாஸம்ஜஹப:” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்த ச்லோகமும் இப்
பொருள் கொண்டதே.

நீசதை—‘நீசதா’ என்ற வடசொல் ஐயிறுயிற்று, நீசஸ்யபால: நீசதா—நீசனாபி நக்
குந் தன்மை. அருட்குமலீதேபுகல்—நீசர்கள் விஷயத்தில் க்ருபை பண்ணினால் அருள்
விளங்குவதும் பயன் பெறுவதும். 48

ஆனதுசெம்மையறநெறி* பொய்ம்மையறுசமயம்
போனதுபொன்றி இறந்தது வெங்கலி* பூங்கமலத்
தேனதிபாய்வயல் தென்னாங்கன் கழல் சென்னிவைத்துத்
தானதில்மன்னும்* இராமாதுசனித்தலத்துதித்தே. 49

பூங்கமலம் தேன்	தாமரைப் பூக்களிலுண்	இராமாதுசன்	எம்பெருமானார்
நதிபாய்	டான மகரந்தமானது	இதலத்து	இப்பூமியிலே திருவயதரித்
வயல்	ஆறுகப் பெருகப் பெற்ற	உதித்து	ததனால்
	கழனிகளையுடைய	செம்மை அறம்	ருஜுவான தர்மமார்ச்ச
தென் அரங்கன்	நீரங்கத்திலே எழுந்தருளி	நெறி	மானது
	யிருக்கிற பெரிய பெரு	ஆனது	ஸத்தை பெற்றது;
	மானுடைய	பொய்ம்மை அறு	பொய்யே கிறைந்து கிடக்
கழல்	திருவடிகளை	சமயம்	கிற அதுசமயங்களும்
சென்னிவைத்து	சிரஸாவணித்துக் கொண்டு	பொன்றிபோனது	நாசமடைந்தன;
தான் அதில்	தாம் அத்திருவடிகளிலே	வெம் கலி இறந்	கொடிய கலியுகமும்
மன்னும்	பே பரவணாயிருக்கிற	தது	மாண்டது.

* * * :—எம்பெருமானார் திருவயதரித்ததனால் இவ்வுலகத்துக்கு உண்டான நன்மை
களை அருளிச் செய்கிறார் இதில். முன்பு குத்ருஷ்டிகளினால் அழிந்துகிடந்த தர்மமார்ச்சம்

மீண்டு தலைபெற்றது; சாஸ்திரவிருத்த நான் புறமதங் கொல்லாம் தலைசாய்க்கன; கவிதோ ஷ்டிபு.
கெட்டுப்போயிற்று 49

உதிப்பவவுத்தமர் சிந்தையுள்* ஒன்னலர் நெஞ்சமஞ்சிக்
கொதித்திட மாறிநடப்பன* கொள்ளைவன் குற்றமெல்லாம்
பதித்தவென் புன்கவிப் பாவினம் பூண்டன பாவுதொல்சீர்
எதித்தலை நாதன்* இராமாநுசுன்றன் னிணையடியே. 50

பாவு தொல்சீர்	{ உலகமெங்கும் பரவின நித்பகல்யாண குணங் களையுடையவரும்	ஒன்னலர் நெஞ்சம்	{ பிரதிபக்திநுடைய நெஞ்சானது
எதி தலை நாதன்	{ பதிகளுக்குத் தலையான நாயகருமான	அஞ்சி கொதித்திட	{ பயப்பட்டுப் பரிதவிக்கும் படி
இராமாநுசுந்தன்	{ எம்பெருமானுருடைய	மாறி நடப்பன	{ மாறிமாறியிட்டு நடக்கும் தன்மையுடையன;
இணை அடி	{ திருவடியிணைகள்	கொள்ளை வன் குற்றம் எல்லாம் பதித்த	{ அபரமான வலிய தோஷம் கள் யாவும் அழுந்திக்கி டக்கிற

(எப்படிப்பட்டவை யென்றால்)

உத்தமர் சிந்தையுள் உதிப்பன	{ உத்தமாதிகாரிகளுடைய திருவுள்ளங்களிலே ப்ர காசிப்பன;	என் புன்கவி	{ என்னுடைய சூதுத்ரமான கவனமாகிய
		பா இனம் பூண்டன	{ பாசுரங்களை (ஸ்தோத்ரமா கப்) பெற்றுக் கொண் டவை.

*** :—தமக்குப் பரமப்ராப்யமான எம்பெருமானார் திருவடிகளை வருணிக்கிறார் இதில், வநிகரம்பி போல்வாரான உத்தமாதிகாரிகளாலே இடைவிடாது சிந்திக்கப்படுவன; பிரதிபக்தி நுடைய நெஞ்சிலே பரிதாபத்தை உண்டுபண்ணுவன; பல்வகைக் குற்றங்கள் நிறைந்த எனது கவிதையும் ஏற்றுக்கொள்வன—அத்திருவடிகள், என்றாராயிற்று.

ஒன்னலர் நெஞ்ச மஞ்சிக் கொதித்திட மாறி நடப்பன—பாவ்றயகுத்ருஷ்டிகளை நிர்வரிப்பதற்காகப் பலவிடங்களிலும் ஸஞ்சரித்தருளினமை அழிக. மாறிநடத்தல்—ஒரு அழகான கடை. நம்பெருமான் கடைபோல. 50

அடியைத்தொடர்ந்தெழு மைவர்கட்காய்* அன்றுபாரதப்போர்
முடியப் பரிநெடுந் தேர்விடுங்கோணை* முழுதுணர்ந்த
அடியர்க்கமுத மிராமாநுசுன்னை யாளவந்திப்
படியிற்பிறந்தது* மற்றில்லைகாரணம் பார்த்திடிலே. 51

அன்று அடியை தொடர்ந்து எழும் ஐவர்கட்கு ஆய்	{ முற்காலத்தில் திருவடிகளை அவலம்பித்து செருக்கிக்கிளர்ந்த பஞ்ச பாண்டவர்களுக்காக [பகஷ்பாதம் பூண்டு]	முழுது உணர்ந்த	{ (ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களில்) ஒன்றுந் குறையாதபடி) பூர்த்தியாகத் தெரிந்து கொண்ட)
பாரதப் போர் பாரதயுத்தத்திலே		அடியர்க்கு அமுதம் இராமாநுசன் இப்படியில்	{ பாகவதர்களுக்கு பரமபோக்பரான எம்பெருமானார் இப்பூமண்டலத்தில்
முடிய பரி நெடு தேர்	{ (துரியோதனாதிகள்) மானும்படியாக குதிரைபூண்ட பெரிய தேரை	வந்து பிறந்தது என்னை ஆன பார்த்திடில்	{ வந்து அவதரித்தது (எதற் காக வெனில்) அடியேனை ஆட்கொள்ளு கைக்காகவேயாம்;
விடும் கோணை	{ நடத்தின ஸர்வேச்வரனை	மற்று காரணம் இல்லை	{ ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில் இது தவிர வேறொரு கார ணமில்லை.

பார்த்தான ஸமயங்கள் பதைப்ப* இப்பார்முழுதும்
போர்த்தான் புகழ்கொண்டு புன்மையினேனினைத் தான் புகுந்து*
தீர்த்தானிருவினை தீர்த்தாங்கன் செய்ய தாளினையோ
டார்த்தான்* இவை பெம்மீராமாபுசன் செய்யு மற்புதமே. 52

(எம்பெருமானாரானவர்)		இருவினை	பெரிய பாவங்களை
அறு சமயங்கள் பதைப்ப	(வேதபா ஹ்யங்களான)	தீர்த்தான்	போக்கியருளினார்;
	ஆறுதர்சனங்களும்	தீர்த்து	பாவங்களைப் போக்கினது
பார்த்தான்	துடிக்கும்படியாக	அரங்கன்	மன்றியில்
	திருக்கண் செலுத்தினார்	செய்ய தாள்	பூதீரங்கராதனுடைய
இப்பார் முழுதும்	இப்பூமண்டலம் முழுவதையும்	இனையோடு	அழகிய திருவடிகளோடே
	புகழ் கொண்டு	ஆர்த்தான்	(என்னை) அந்நவியிப்பித்
போர்த்தான்	(தமது கீர்த்தியினாலே	இவை	தார்:
	மூடிவிட்டார்;	எம்இராமாபுசன்	ஆகிய இக்காரியங்களெல்
புன்மையினே	நீசுணை அடியேன் பக்க	செய்யும் அற்	லாம்
	வினையே	புதம்	எமக்கு ஸ்வாமியான எம்
தான் புகுந்து	தாமாகவே (தீர்ஹேதுகக்கு		பெருமானார் செய்தரு
	பையினால்) வந்து புகுந்து		ளின் ஆச்சரியச்செயல்
			களாம்.

* * * :—எம்பெருமானுடைய ஆச்சரியமான சில செயல்களை எடுத்துக்கூறுகின்றார்:—
சாஃபர் உலுக்வர் பெளத்தர் சார்வாகர் பாகபதர் காணாதர் என்றிப்படி சொல்லப்படுகிற புற
மதத்தவர்களை யெல்லாம் நடுக்கச்செய்தார்; இப்பூமண்டலமெங்கும் தமது திருப்புகழே பரவும்
படிசெய்தார்; ஆத்மகுண மொன்றில்லாத என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து என் பாவங்
களைப் போக்கி அழகிய மணவாளனுடைய பூதீர பாதங்களிலே என்னை ஆசாயிக்கச் செய்தார்;
இப்படியாக எம்பெருமானார் செய்தருளுமவையெல்லாம் மிக அற்புதமானவை. 52

அற்புதன்செம்மை யிராமாபுசன்* என்னையாளவந்த
கற்பகங் கற்றவர்காழுறுசிலன்* கருதரிய
பற்பல்லுயிர்களும் பல்லுலகியாவும் பரனதென்னும்
நற்பொருள்தன்னை* இந்நாளிலத்தேவந்து நாட்டினனே. 53

என்னை	ஆள	{ என்னை ஆட்கொள்வதற்கா	கருத அரிய பல்	{ நினைக்கவும் முடியாதபடி
வந்த		{ க அலவதரித்த	பல் உயிர்களும்	{ எண்ணிறந்திருக்கிற ஆத்
			ளும்	{ மவர்க்கங்களும்
கற்பகம்		உதாரணம்		{ அவ்வாத்மாக்களுக்கு
			பல் உலகு யா	{ இருப்பிடமான) அள
			வும்	{ விறந்த எல்லாவுலகங்
				{ ளும்
கற்றவர் காழுறு		{ ஞானிகள் ஆசைப்படும்	பானது என்	{ எம்பெருமானுடைய
சிலன்		{ படியான சிலகுணத்தை	னும் நல்	{ ஹோத்துக்களாம் என்
		{ யுடையவரும்	பொருள்	{ கிற ஸாரார்த்தத்தை
அற்புதன்		{ ஆச்சரிய செஷ்டிதங்களை	தன்னை	
		{ யுடையவரும்	இந்நாளிலத்தே	{ இவ்வுலகத்திலே
செம்மை		{ ருதுவாயிருக்குந் தன்மை	வந்து	{ வந்தவதரித்து
		{ பொருத்திய வருமான	நாட்டினன்	{ ஸ்தாபித்தருளினார்.
இராமாபுசன்		எப்பெருமானார்;—		

* * * :—எம்பெருமானார் மதார்த்தங்களைக் கண்டித்து நிலை நாட்டியவரிடத்தார்த்தம் இன்ன
தென்ஹார்—பெருந்த அறிவிலானவரும் கொண்டாடுதற்குரிய திருக்குணங்களையும் அதிமா

துஷ்வயாபாபங்களைபும் உடையான எம்பெருமானு இவ்வுலகில் திருவவதரித்து “ஸகல ப்ராணிகளும் அந்தப்பிராணிகளுக்கு இருபட்டமாயுள்ள ஸகல லோகங்களும் ஸ்ரீமந்நாராயண னுக்கே உரிமைப்பட்டவை” என்கிற பரமார்த்தத்தை நிலைநாட்டியருளினர் என்கை.

உலகு = பாவும் உலகியாவும்; “யவ்வரினிய்பாம்” என்பது நன்னூல்விதி.

53

நாட்டிய நீசச் சமயங்கள் மாண்டன* நாரணனைக்
காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது* தென்குருகைவள்ளல்
வாட்டமிலா வண்டமிழ்மறை வாழ்ந்தது மண்ணுலகில்
நட்டியசீலத்து* இராமாநுசன் தன்னியல்வுகண்டே.

54

மண் உலகில் நாட் டிய சீலத்து இராமாநுசன் தன்	இப்பூலோகத்தில் மே மன் மேலும் திரட்டிக் கொண் ட சீல குணத்தை யுடை யான எம்பெருமானு ருடைய ஸ்வபாவத்தை பார்த்து, (துஷ்ட யுக்திகளாலே) நிலை நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஷூத்ரா மதங்க ளெல் லாம் ஒழிந்தன; ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பிரதி பாதித்த	வேதம் களிப்பு உற்றது தென் குருகை வள்ளல் வாட்டம் இலா வண் தமிழ் மறை வாழ்ந்தது	வேதங்களானவை (நமக்கு இனி ஒரு குறையு மில்லை பென்று) செருக் கடைந்தன; அழகிய திருக்குருகரில் அவதரித்த உதாரரான ஆழ்வார் (அருளிச் செய்த) ஒரு குறையுற்ற சிறந்த தமிழ் வேதமான திருவாய்மொழி வாழ்வு பெற்றது.
---	--	--	--

*** :—சிக்கத்தைக் களவில் கண்டாலும் ஸாமான்யமிருக்கங்கள் நசித்தொழியும்; அவற்றைக் கொல்லுயதற்காகச் சிங்கம் ஒரு முயற்சியும் செய்யவேண்டா. அதுபோல, இவ்வுலகில் கிளர்ந்து கிடந்த பாவ்றயகுத்ருஷ்டி மதங்களைத் தொலைப்பதற்காக எம்பெருமானார் ஒரு பிரபத்தமும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை; அவருடைய இயல்வைக் கண்ட காட்சியில்தானே மதார்த்நாங்கள் யாவும் மாண்டுபோயின; ஆவை மானவே ஸ்ரீமந்நாராயணபரங்களான வேதங்களும் அந்த வேதங்களின் ஸாமாநிய அருளிச்செயல்களும் பொலிவு பெற்று ஒங்கின—என்று ராயிற்று.

54

கண்டவர் சிந்தைகவரும் கடிபொழில் தென்னரங்கன்*
தொண்டர்குலாவு மிராமாநுசனை* தொகையிறந்த
பண்டருவேதங்கள் பார்மேல் நிலவிடப் பார்த்தருளும்
கொண்டலை மேவித்தொழும்* குடியாமெங்கள் கோக்குலமே

55

தொகை இறந்த பண் தரு வேதங் கள்	கணக்கில்லாத ஸ்வரபாதாநங்களான வேதங்கள்	தென் அரங்கன்	தென்னரங்கத்திற்குத் தலை வரான பெரிய பெருமா ளுக்கு
பார்மேல் நிலவிட பார்த்தருளும் கொண்டலை	இப்பூமியிலே ஒங்கி வள ரும்படி செய்தருளினவரும் பரம உதாரரும்,	தொண்டர் குலாவும்	அடிமைப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ் ணவர்களால் கொண்டாடப்படுபவரு மான
கண்டவர் சிந் தை கவரும்	கண்டவர்களின் நெஞ்சைக் கவர்வின்ற	இராமாநுசனை மேவி தொழும் குடி எங்கள் கோக் குலம் ஆம்	எம்பெருமானாரை பொருத்தி ஆசிரயிக்கிற குலம் எங்களுக்கு ஸ்வாமியாகக் கூடிய குலமாம்.
கடி பொழில்	மணமிக்க சோலைகள் குழிந்த		

எம்பெருமானாரை அடிபணிந்து உஜ்ஜீவிக்கும் மஹான்கள் தாம் அடியேனை ஆள்வதற்கு உரியவர்கள் என்றாயிற்று. மூராமாதுஜ பக்தர்களுக்கு அடியேன் தாஸனாயிருப்பேன் என்றவாறு.

இராமாதுசனை மேலித் தொழுகுடி எங்கள் கோக்குலமாம் — எம்பெருமானான்று எமக்கு ஸ்வாமி; அவரை ஆசிரியப்பவர்களே எமக்கு ஸ்வாமிகள். கோ என்பதற்கு மேன்மையென்றும் பொருள் உண்டாதலால்; எங்கள் கோக்குலம் — எங்களுடைய மேன்மையான குலம் (எப்படிப்பட்டதென்றால்), இராமாதுசனை மேலித் தொழுகுடியாம் — என்பதாகவும் உரைக்கலாம். “எங்கள் கோக் குடியே” என்றும் பாடமுண்டு பொருள் ஒன்றே

கோக்குலமன்னரை மூவெழுகால் * ஒரு கூர்மூவால்
போக்கியதெவனைப் போற்றும் புனிதன்* புவனமெங்கு
மாக்கியகீர்த்தி மிராமாதுசனை யடைந்தபின், என்
வாக்குரையாது* என்மனம் நினையாதினி மற்றொன்றையே.

56

கோக்குலம் மன் னரை	சூத்திரிய குலத்து அரசர் களை	புவனம் எங்கும் ஆக்கிய கீர்த்தி	உலகமெங்கும் பரவின புகழ் புடையவருமான
மூவெழுகால்	இருபத்தொரு தலைமுறையளவும்	இராமாதுசனை அடைந்தபின்	எம்பெருமானாரை ஆசிரியத்த பின்பு
ஒரு கூர் மழு வால்	கர்மை பொருந்திய ஒரு மழுவாலே	இனி மற்று ஒன்றை	மேலுள்ள காலமெல்லாம் வேறு எந்த விஷயத்தையும்
போக்கிய	(பரசுராமாவதாரத்தில்) தொலைத்தருளின	என் வாக்கு உரையாது	எனது வாக்கானது சொல்லமாட்டாது;
தேவனை போற்றும் புனிதன்	எம்பெருமானை துதிக்கின்ற பரமபரிசுத்தரும்,	என் மனம் நினையாது	எனது மனமும் நினைக்கமாட்டாது

“அடைந்ததற்பின் வாக்குரையாது என்மனம் நினையாது” என்றும் பாடமுண்டாம். 56

மற்றொரு பேறு மதியாது* அரங்கன்மலரடிக்கா
நற்றவரேதனக் குற்றவராக் கொள்ளுமுத்தமனை*
நற்றவர் போற்று மிராமாதுசனை இந்நாளிலத்தே
பெற்றான்* பெற்றபின்மற்றறியேனொருபேதைமையே.

57

மற்று ஒருபேறு மதியாது	பாயோஜனார்த்தங்களை கணிதியாமல்	நல் தவர் போற் றும்	பரபலர்களாலே புகழப் பட்டவராய் மிருக்கிற
அரங்கன் மலர் அடிக்கு	அழகிய மணவாளனுடைய திருவடித் தாமரைக ளுக்கு	இராமாதுசனை இந்நாளிலத்தே பெற்றான்	எம்பெருமானாரை இந்த லோகத்திலே அடியேன் ஆசிரியக்கப் பெற்றேன்;
ஆள் உற்றவரே தனக்கு உற்ற வர் ஆ	அடிமைப்பட்டவர்களையே தமக்கு ஆத்ம பந்துக்களாக	பெற்றபின்	ஆசிரியத்த பின்பு (வேறு விஷயங்களை விரும்புகை முதலிய)
கொள்ளும் உத்தமனை	திருவுள்ளம்பற்றுகிற உத்தம புருஷராயும்	மற்று ஒரு பே தைமை அநி யேன்	எவ்வித அஜ்ஞாந கார் யமும் அறியமாட் டேன்.

* * * — “இனி என்வாக்குரையாது, என்மனம் நினையாது மற்றொன்றை” என்று எப்படி நீர் சொல்லக்கூடும்? இருள் தருமா ஞாலத்தில் இருக்கிறீராகையாலே அவிவேகம் வந்து

மூடிக் கொள்ள எத்தனை நாழிகை செல்லும்? என்று சிலர் கூற, எம்பெருமானை இந்த லோகத்திலே நான் ஆசிரியத்தேனுன பின்பு இனி யொரு நாளும் அவிவேகியாக ஆகமாட்டேனென்கிறார்.

நல்தவர் போற்றும்—பரபத்தியாகிற நல்ல தபண்ணைக் கைப் பற்றினவர்களாலே போற்றப் படுபவர். 57

பேதையர்வேதப் பொருள்தென்றுன்னி* பிரமநன்றென்
ரோதிமற்றெல்லாவுயிருமல்தென்று* உயிர்கள்மெய்விட்
டாதிப்பரனே டொன்றாமென்று சொல்லுமவ் வல்லலெல்லாம்
வாதில்வென்றான்* எம்மிராமாநுசன் மெய்மதிக்கடலே. 58

பேதையர்	{ (வேதத்தைப் பரமானமா கக் கொள்ளாத) ஆவி வேகிகள்	உயிர்கள் மெய் விட்டு	{ ஜீவாத்மாக்கள் தேவத்தை விட்ட பின்பு
இது வேதப் பொருள் என்று உண்ணி	{ 'நாங்கள் சொல்லுகிற இது தான் வேதத்தின் அர்த் தம்' என்று நிரூபித்துக் கொண்டு	ஆகி பரனேடு ஒன்று ஆம் என்று சொல் லும் அவ் அவ் ல்ல எல்லாம்	{ ஸர்வகாரண பூதனை பரம புருஷனே டே ஐக்கி யத்தை 'படைகின்றன' என்று சொல்லுகிற அந்த கோலாஹலங் கள யெல்லாம்
பிரமம் நன்று என்று ஒதி	{ பரப்ராஹ்மமானது எல்லாவற் றிலும் விலகாத நம்' என்று சொல்லி	மெய் மதி கடல் எம்இராமாநுசன் வாதில் வென் ருன்	{ தத்வஜ்ஞாநக் கடலாகிய ஸ்வாமி எம்பெருமானார் வாதத்தில் நிரவதித்து வெற்றி பெற்றார்.
மற்றுல்லா உயி ரும் அல்து என்று	{ 'அந்த ப்ராஹ்மந்தவிர மற்ற எல்லா ஜீவராசிகளும் அந்த ப்ராஹ்மமே' என்று சொல்லி		

* * *—எம்பெருமானார் சூத்தருஷ்டிகளின் சூதவலிதமான வாதங்களைக் கண்டித்த படி
ளில் ஒருபடியைச் சொல்லி நடுபடுகிறார். சில மூர்க்கர்கள் தாங்கள் சொல்லுவதேவேதங்களின்
உண்மையான பொருள் என்று கொக்கரித்துக் கொண்டு அபார்த்தங்களைப் பிதற்றுவார்கள்.
பரப்ராஹ்மம் ஸர்வவிலக்காததும்; ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் பரப்ராஹ்மத்தில் ஓர் பகுதி; இப்போது
உபாதிபினால் வெவ்வேறுகத் தோன்றுகின்றன; அவ்வுபாதி கழிந்தபின் ஜீவர்களெல்லாம் பரப்
ராஹ்மத்தோடு ஒன்றுமையை அடைந்து விடுகின்றன—என்று மூர்க்கர் பிதற்றும் பிதற்றல்களை
பெல்லாம் தத்வஜ்ஞான நிதியான எம்பெருமானார் வாதத்தில் கண்டித்து உண்மைப் பொருளை
ஸ்தாபித்து வெற்றி பெற்றாரென்கிறது.

பிரமம்—ப்ராஹ்மம் என்ற வடசொல்லிகாரம். உயிர்கள் மெய்விட்டு ஆதிப்பரனேடு
ஒன்றும்—ஜீவாத்மாக்கள்; பரப்ராஹ்மத்தோடு ஐக்கியப்படுவது தான் மோகனம் என்று சூத்தருஷ்டி
கள் உபபாதிப்பார்கள்; "தத் த்வமஸி" என்றும் "ப்ராஹ்ம வேத ப்ராஹ்மைவ பவதி" என்றுமுள்ள
வேதவாக்யங்களுக்கு இப்படி அபார்த்தம் பண்ணுவார்கள்.

வென்றான் என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் விசையாலானையும் பெயராகக்கொண்டு
வாதில் வென்றவராகிய எம்பெருமானார், மெய்மதிக்கடல்-ஸத்யஜ்ஞாந ஸமுதாமாயிருப்பவர்
என்று முடிப்பதாக உரைத்ததுமாம். 58

கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளும்* கலியிருளே
மிடைதரு காலத்திராமாநுசன்* மிக்கநான்மறையின்
சுடரொளியால் அவ்விருளைத்தூர்திலேனல்* உயிரை
யுடையவன் நாரணனென்றறிவாரில்லை யுற்றுணர்ந்தே. 59

கடல் அளவு } நான்கு ஸமுத்ரங்களை எல்
ஆய } லையாகவுடைய
தொண்டி. னுள் } எல்லாவிடங்களிலும்
ஞம் }
கலி இருளே } கலிபுருஷனுக்கிற அந்தகா
மிடைதருகா } ரமே நேருங்கிக் கிடந்த
லந்து } காலத்தில்
இராமாதுசன் } எம்பெருமானார் (திருவவ
தரித்து)
நால் மறையின் } நான்கு வேதங்களின்
மிக்க சுடர் ஒளி } அளவற்ற தேஜஸைக்
யால் } கொண்டு

அவ்விருள் தூர் } அந்த கலிதோஷத்தைப்
ந்திலன் ஏல் } போக்கிராமற் போனால்
உயிரை உடைய } எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும்
வன் நாரணன் } சேஷி பூமநாராய
என்று } ணனை என்று
உற்று உணர்ந்து } யாரும் தெரிந்துகொண்டி
அறிவார் இல்லை } ருக்கமாட்டார்கள்.

* * * —என்னப்பனிராமாதுசன் திருவவதரித்து வேதார்த்தங்களை விளக்கக் காட்டியரு
ளானிடில் இவ்வுலகமனைத்தும் அஞ்ஞானமயமாகவே கிடக்கும்; தைவரதிருமாக என்னப்பன் திரு
வவதரித்து எவரும் விராபித்துக்கிடந்த கலிபுருஷனுடைய தோஷங்களைத் தொலைத்து வேதச்
சுடர் விளக்கேற்றி அஞ்ஞானந்தகாரங்களைப் போக்கடிக்கவே எல்லாரும் பூமநாராயணனை
ஸர்வசேஷி யென்கிற பரபார்த்தத்தைத் தெரிந்து உய்வு பெறலாயிற்று என்கிறார்.

மிடைதருதல்—கொருங்கியிருத்தல்; இடைவிடாது எங்கும் பரவியிருத்தல்.

59

உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும்* திருவாய்மொழியின்
மணந்தருமின்னிசை மன்னுமிடந்தொறும்* மாமலரார்
புணர்ந்த பொன்மார்பன் பொருந்தும்பதொறும் புக்குகிற்கும்
குணந்திகழ்கொண்டல்* இராமாதுசனொக் குலக்கொழும்பே.

60

குணம் திகழ்	{ ஆத்ம குணங்களால் விளங் குபவருள்	திருவாய்மொழி	{ திருவாய்மொழியினுடைய
கொண்டல்	{ (ஒள்தாய்தில்) காள மேகத்தை ஒத்தவரும்	யின் மணம்	{ பரிமளம் மிக்க இனிய
எம் குலம்	{ எங்கள் குலத்துக்குத் தலை	தரு இன்	{ இசைமன்
கொழுந்து	{ வருமான	இசை மன்	{ இசையுள்ள இடங்க
இராமாதுசன்	{ எம்பெருமானார்	னும் இடம்	{ எளிதும்
(எங்கே எழுந்தருளியிருப்பரென்றால்)		தொறும்	
உணர்ந்த மெய்	{ கற்றுணர்ந்த தத்வஜ் ஞானி	மாமலரார்	{ பிராட்டி நித்பவாஸம் பண்
ஞானியர் யோ	{ களுடைய கோஷ்டிகளை	புணர்ந்த	{ ணுகிற அழகிய மாற்பை
கம் தொறும்	{ ங்கும்,	பொன். மார்	{ யுடைய திருமால் எழுந்
		நன் பொருந்	{ தருளி யிருக்கிற திவ்ய
		தும் பதி	{ தேசங்களெங்கும்
		தொறும்புக்கு	{ எழுந்தருளியிருப்பர்.
		கிற்கும்	

* * * —ஞானம் தலையெடுத்த மஹான்களுடைய திரள் எங்கெங்கு இருக்கின்றதோ அவ்
கெல்லாம் எழுந்தருளியிருப்பவரும், திருவாய்மொழியின்பரம்போக்கியமான இசை எங்கெங்கு
கிழங்கின்றதோ அங்கெல்லாம் ஸ்வைஸாதிப்பவரும், சரியப்பதியான ஸர்வேச்வரன் எங்கெங்கு
ஸங்கிதாரம் பண்ணுகிறானோ அந்தத் திருப்பதிகளெங்கும் புகுத்து நித்பவருமான எம்
பெருமானார் அஸ்மத்குல கூடஸ்தர் என்றாயிற்று. 60

கொழுந்து விட்டோடிப் படரும் வெங்கோள் வினையால்* நிரயத்
தழுந்தியிட்டேனை வந்தாட்கொண்டபின்னும்* அருமுனிவர்
தொழுந்தவத்தோ னெம். நிராமாதுசன் தொல்புகழ் சுடர்மிக்
கெழுந்தது* அத்தால்நல்லதெய்வங்கண்ட திருநிலமே.

61

அரு முனிவர் தொழும்	அருமையான கிஷ்டையை யுடைய மஹான்களாலே ஸேஷிக்கப் பெற்றவராயும்	நிரயத்து அழு ந்தியிட டேனை	ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே அழுந்திக் கிடந்த என்னை
தவத்தோன்	பாபத்தியாகிற தபஸ்ஸை யுடையவராயுமிருக்கிற	வந்து ஆன் கொண்ட	வந்து ஆட்படுத்திக் கொண்ட பின்பும் ஓசரி
எம் இராமா நுசன்	ஸ்வாமி எம்பெருமானு ருடைய	பின்னும் சுடர் மிக்கு	குன்றாத முன்னினும் விசேஷமாக விளங்கா
தொல் புகழ்	நித்யமான கல்யாண குணங் கள்,	எழுந்தது அத்தால்	நின்றன; அதைக் கண்டு
கொழுந்து விட்டு ஓடி படரும் வெம் கோள் வினை யால்	மேன்மேலும் அதிகமாகப் பெருகுகின்ற சூரமாய் பாபஸமான துஷ்கர்மத் தாலே	இரு கிளம் நல் அதிசயம் கண்டது.	விசாலமான இரங்குமன் டலம் மிக்க ஆச்சரியங் கொண் டது.

***எம்பெருமானுருடைய குணங்கள் மஹாபாடியான என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டவன
வோடு தருந்திபெற்று விடாமல் 'இப்படிப்பட்ட பாபிகள் இன்னும் யாரோனும் கிடைப்பா
ருண்டோ? கிடைப்பாருண்டோ?' என்று இன்னமும் காக்கு நீட்டிக்கொண்டு செல்லுகின்றான்
என்றும் கருத்தாகும்.

61

இருந்தேனிருவினைப் பாசங்கழற்றி * இன்பமாயினின்றும்
வருந்தேனினியெம்மிராமாநுசன் * மன்னாராமலர்த்ததான்
பொருந்தா நிலையுடைப் புன்மைகிணைக்கொண்டும் நன்மை செய்யா
பெருந்தேவரைப்பரவும் * பெரியோர்தம் கழல்பிடித்தே.

62

எம் இராமா நுசன்	ஸ்வாமி எம்பெருமானு ருடைய	கழல் இன்று பிடித்து	திருவடிகளை இன்று ஆச்சரித்தேனான் பின்பு
மன்னுமா தான் மலர் பொருந் தா நிலை உடை புன்மையி னோர்க்கு	சிறந்த திருவடித்தாமரை களில் சேராந ஸ்வரா வத்தை யுடையவர்களான கீசர்களுக்கு	இருவினை பாசம் கழற்றி இருந் தேன்	புண்ணியம் பாவமென்று இரண்டு வகையான சூருமபாசங்களினின்று விடுபட்டவனேன்;
ஒன்றும் நன்மை செய்யா பெரு தேவரை பரவும்	ஒருவிதமான உபகாரமும் செய்யாத பெரிய பெருமானை போற்றுகின்ற	பான் இனி இறையும் வருந்தேன்	இப்படி நிர்மலனாகப் பெற்ற அடியேன் இனிமேல் கொஞ்சங் கூட வருத்தப்பட மாட்டேன்.
பெரியோர் தம்	ஆழ்வானுகிற மஹானு டைய		

***இராமாநுசு பக்தர்களான பூநீவைஷ்ணவர்களுக்கே ஸர்வஸ்வதா கம்பண்ணவல்ல பெரிய
பெருமானைப் போற்றுகின்ற கூரதகாழ்வானை அடைந்து உருஜிவித்த அடியேனுக்கு இனி ஒரு
வருத்தமும் வினையக் காரணமில்லையென்று தம்முடைய கருதக்ருத்யதவத்தைக் கூறினாராயிற்று.
இருவினைப் பாசங்கழற்றி - பாவம்போலே புண்ணியமும் பாகதிகுப் பிரதிபந்தம் என்
பதை உணர்க. பாவம் இரும்பு விலங்கென்றும், புண்ணியம் பொன் விலங்கென்றும் சாஸ்திரங்
கள் கூறும்.

62

பிடியைத்தொடருங் களிறென்ன * யானுண்டிற்றங்கியை;
அடியைத் தொடரும்படி, நல்கவேண்டும் * அறுசமயச்
செடியைத் தொடரும் மருள்செறிந்தோர் சிதைந்தோட வந்திப்
படியைத்தொடரும் * இராமாநுசு மிக்க பண்டிதனே.

அது சமயம் செடியை தொடரும் மருள் செறி ந்தோர்	பாஷ்யமான ஆறு மதந் களேகிற தூறுகளிலே படிவதற்குக் காரண மான அவிவேகம் நிறைந்த மூடர்கள்	மிக்க பண்டிதன் இராமா நுச பிடியை தொட ரும் கவிநு என்ன	மஹாபண்டிதரான எம்பெருமானாரே, யானைப் பேடையைப் பின் பற்றித் திரிகின்ற ஆண் யானைபோல அடியேன்
சுதைத்து ஓட	பங்கமடைந்து வெருவி ஓடுப்படியாக	யான் சீர்ப் பறங்கியுடன் அடியை தொட ரும் படி நல்க வேண் டும்	ஸௌந்தரியம் முதலிய குணங்கள் விளங்கு கின்ற தேவரீரது திருவடி களைப் பின்பற்றும்படி கிருபை செய்தருள வேணும்.
வந்து இப் படியை தொடரும்	இப்பூமியிலே வந்து அவ தரித்து (நம்போஸ்வாரை விஷயீகரிப்பதற்குப்). பின் தொடர்கின்ற		

* * * - ஸ்வாமி! யானையானது தன் பேடையினிடத்துப் பெருங்காதல்கொண்டு அத்
னையே பின்பற்றித் தரிவதுபோல அடியேன் தேவரீருடைய அழகிய திருவடிகளை யே அளவற்ற
அபிதிவேசத்தோடு அதுவர்த்தித்துச் செல்லும்படியாக அருள்புரியவேணுமென்று வேண்டினு
ராயிற்று. 63

பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ்* ஆனந்தம் பாய்மதமாய்
விண்டிடவெங்க ளிராமாநுசமுனிவேழம்*மெய்ம்மை
கொண்டநல்வெதக கொழுந்தண்டமேந்திக் குவலபத்தே
யண்டிவந்தேன்றது*வாதியர்காளுங்கள் வாழ்வற்றதே. 64

ங்கள் இராமா நுச முனி வேழம்	என்னுக்கு விதேயமான ஸ்ரீராமாநுச முனியா கிற மத்தகஜமானது,	மெய்ம்மை கொண்ட நல் வேதம் கொழு தன் டம் ஏந்தி குவலபத்தே	ஸத்யவாதியான நல்ல வேத மாகிற பெரிய தடியைத் தூக்கிக் கொண்டு
மறன் பண் ரு	நம்மாழ்வார் இசைகளாலே அருளிச்செய்த	மண்டி வந்து ஏன்றது வாதியர்கள் உங்கள் வாழ்வு அற்றது	இப்பூமண்டலத்திலே உங்கள் நெருக்கிக் கொண்டு வந்து மேலி டாரின்றது; தூர்வாதிகளே! உங்களுடைய பிழைப்பு போயிற்று.
பசுந்தமிழ் ஆனந்தம்	செந்தமிழான திருவாய் மொழியில் விளைந்த ஸத் தோஷம்		
பாய்மதம் ஆய் விண்டிட	பெருகுமதரீராக ஒழுக்கப் பெற்று		

* * * - சூதலிதவாதங்கள் பண்ணுகிற தூர்வாதிகளே! இனி நீங்கள் பிழைக்க வழியில்
லையென்று நிச்சயித்துக் கொள்ளுங்கள்; ஏன்? என்கிறீர்களோ; எம்பெருமானாரென்னும் ஒரு
மதயானையானது உங்களைப் புடைப்பதாகப் பெரிய தடியை யெடுத்துக்கொண்டு எதிரிட்டு
வாசா நின்றது; இதற்குத் தப்பிப்பிழைக்க உங்களாலாகாது என்கிறார்.

யானைக்கு மதரீர் பெருகுமே; இந்த ஸ்ரீராமாநுச கஜரானுக்கு எது மதரீர் என்ன; முதல
டியிற் கூறுகின்றார். திருவாய் மொழியின் அதுபாத்தாலுண்டான ஆனந்தாலமே இந்த கஜராஜ்
னுக்கு மதரீர்ப் பெருக்காம். இதனால், எம்பெருமானார் எப்போதும் திருவாய்மொழியை அது
பணித்துக் களிப்புறுவர் என்றதாகிறது. 64

வாழ்வற்றது தொல்லவாதியர்க்கு* என்றும்மறையவர்தம்
தாழ்வற்றது தவம்தாரணிபெற்றது* தத்துவனால்
சுழற்றது சூற்றமெல்லாம்பதித்த குணத்தினர்க்கந்
நாழற்றது* நம்மிராமாநுசன் தத்தருளத்திலே. 65

தம்இராமாநுசன் ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
தந்த ஞானத்தில் அருளின ஞானத்தினால்
தொல்லை வாதி நெடுநாளாக இருந்த
யர்க்கு தூர்வாதிவருக்கு
வாழ்வு அற்றது வாழ்ச்சி அற்றுப்
போயிற்று.
மறையவர் தம் வைதிகர்களுடைய குறை
தாழ்வு இனி ஒருகாலும் இல்லாத
என்றும் அற்றது படியாயிற்று.
தாரணி பூமண்டலமானது

தவம் பெற்றது பாக்கியம் பெற்றது;
தத்துவம் தூல் தத்வபரமானசாஸ்திரங்கள்
கூழ் அற்றது ஸந்தேஹமற நிச்சயமான
பொருளைத் தெரிவிப்
பவையாயின;
குற்றம் எல்லாம் பல்வகைக் குற்றங்களும்
பதித்த குணத் நிறைந்த ஸ்வபாவத்தை
தினர்க்கு யுடைய ஜனங்களுக்கு
அநாழ் அற்றது அந்தக் குற்றங்கள்
நீர்ந்தன.

* * *—எம்பெருமானார் இவ்வுலகில் அவதரித்து உபதேசாதி முகத்தாலே உண்டாக்கின
தத்துவஞானத்தால் பலித்த அம்சங்கள் எவையென்றால் தூர்வாதிவருடைய வாழ்வு மாண்டது;
வைதிகர்களுக்கு இருந்த ஸங்கடங்கள் அற்றுப்போயின; பூமண்டலம் மலூரபாக்யம் பெற்றது;
தத்வ சாஸ்திரங்களில் எவ்விதமான ஸந்தேஹமும் உண்டாகாதபடி நிச்சயஞானமே உண்டா
யிற்று; பாஸிகளின் பாவங்களெல்லாம் தொலைந்துபோயின; ஆகிய இவை எம்பெருமானாரளித்த
தத்துவஞானத்தின் பயனாகத் தேறினவை—என்றாயிற்று.

தொல்லைவாதியர் = வைதிகர்கள் தாம் ஆராதியாகவுள்ளவர்; தூர்வாதிகளும் அநாதியாக
உண்டோவெனில்; பயிருள்ளபோதே தொடங்கிக் கரோபுமுண்டாவதுபோல; பாஷ்யர் குத்ருக்
டிகள் என்கிற வாதினும் பழையுரையே யுண்டென்க.

தாரணி என்ற வடசொல் தாரணியென நீட்டல் விகாரம் பெற்றது. கூழ்-ஸந்தேஹம்.
நாழ்-குற்றம். 65

ஞானம்கனிந்த நலங்கொண்டு* நாடொறும் நைபவர்க்கு
வானங்கொடுப்பது மாதவன் *வல்லினையேன்மனத்தில்
நனங்கடிந்த விராமாநுசன் தன்னைபெய்தினர்க்கு அத்
தானங்கொடுப்பது* தன்தகவென்னும் சரண்கொடுத்தே.

66

மாதவன் திருமால்
வானம் கொடுப் } மோகஷம் அளிப்பது
பது (எப்படிப்பட்டவர்களுக் கென்றால்)
ஞானம் கனிந்த } ஞானம் பக்திநுபமாகப்
நலங்கொண்டு } பரிபக்ஷமாக அந்த
நான் தொறும் } பக்தியினால் நித்யம்
நைபவர்க்கு } உருகுதிறலர்களுக்கே
யாம்;
வல் வினையென் } மஹாபாபியான எனது
பனத்தில் } ஹருதயத்திலிருந்த கல்ம
சினம் கடித்த } ஷங்களைப் போக்கடித்த
இராமாநுசன் எம்பெருமானார்

தன்னை எம் } தம்மைப் பற்றினவர்
தினர்க்கு } கருக்கு
அக்கானம் } அந்த மோகஷ ஸ்தானத்தை,
கொடுப்பது } அளிப்பது
(எவ்விதமாக வென்றால்,
தம்முடைய க்ருபையாகிற
ஸாதனத்தை (அவர்
கருக்குக் கைம்
முதலாகக்) கொடுத்து,
[தமது திவ்ய க்ருபை
யாலே.]

* * *—அடியார்களுக்கு மோகஷமளிக்கிற அதிகாரம் எம்பெருமானுக்குமுண்டு, எம்
பெருமானுக்குமுண்டு. எம்பெருமான் அளிப்பது நிகஷம் சரணப்படுத்தியே; எம்பெருமானார்
அளிப்பது கேவலம் தம்முடைய திருவருளாலே என்கிறார் இதில்.

ஞானமானது நன்றாகக் கனிந்து அது பக்தி, பரபக்தி, பரமபக்தி என்னும்படியான
அவஸ்தைபோடென்று, அசனில் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் க்ஷணகால மிருப்பதும் அஸஹ்யமாய்
ஆத்வார்களைப்போல “ஒரு பகலாயிரமுழியாலே” என்று துடிப்பவர்களுக்குத்தான் எம்பெரு

மான் முக்தியளிப்பது; எம்பெருமானாரோ வென்னில் *க்ருபமாத்ரப்ராஸக்நாசர்யாராகையாலே
அடியார்களிடத்தில் எவ்விதமான கலைசத்தையும் எதிர்பாராமல் தமது திருவருளேக்கொண்டே
அவர்களைக் கரையேற்றுவர் என்றதாயிற்று.

வல்லினையேன் மனத்திலினங்கடிந்த என்பதற்கு—மாதவனை அடிபணிந்து வருக்துகை
யாகிற சனத்தை எனக்குத் தவிர்ந்த எம்பெருமானார் என்று உரைக்கவுமாம். 66

சரணமடைந்த தருமனுக்கா*பண்டு நூற்றுவரை
மரணமடைவித்தமாயவன்*தன்னை வணங்கவைத்த
கரணமியையும் கன்றென் றிராமாநுச னுயிர்கட்டு
அரணங்கடைத்திலனேல்*அரணார்மற்றிவ் வாருயிர்க்கே. 67

சரணம் அடை } தன்னைச் சரணம் பற்றின
ந்தருமனுக்கு } தர்ம புத்ரருக்காக
பண்டு } முற்காலத்திலே
நூற்றுவரை } துரிதோதனை முதலிய
} நூறு பேர்களை
மரணம் அடை } சாகும்படி செய்த எம்
வித்த மாய } பெருமான்
வன் }
தன்னை வணங்க } தன்னை வழிபடுவதற்காகவே
வைத்த கர } ஏற்படுத்தி வைத்த இந்
ணம் இவை } திரிபங்களாம் இவை;

உமக்கு அன்று } உங்களுக்கு உரிமைப்
பட்டனையல்ல;
என்று } என்று இவ்வாறாக உப
தேசித்து
இராமாநுசன் } எம்பெருமானார்
உயிர்கட்டு } ஆத்மாக்களுக்கு
அரண் அமைத் } ராஜ்யையைக் கற்பித்தல்
திலன் ஏல் } ராகில்
இ ஆர் உயிர்க்கு } இந்த அருமை ஆத்மாக்க
ளுக்கு
மற்றுஅரண் ஆர் } வேறு ரகசுராவார் ஆர்?
(ஆருயில்லை.)

ஆரெனக்கின்று நிகர்சொல்லில்*மாயனன்றைவர்தெய்வத்
தேரினில்செய்யிய கைதபின்செம்மை*பொருள்தெரியப்
பாரினில்சொன்ன ிராமாநுசனைப் பணியும்.கல்லோர்
சீரினில்செய்யுபணித்தது*என்னுவிடும் சிந்தைபுமே. 69

மாயன் } ஆச்சர்ய சேஷிதங்களை
} யுடைய எம்பெருமான்
அன் னு } முற்காலத்தில்
ஐவர் } பஞ்சபாண்டவர்களுடைய
செய்வம் தேரி } தெய்வத்தன்மை பெருந்
னில் } திய தேரின்மீது (இரு
ந்துகொண்டு)
செய்யிய } அருளிச் செய்த
கைதபின் } பகவத கைதபினுடைய
செம்மை பொ } ஸ்வரஸமான அர்த்தத்தை
ருள் }
(அனைவரும் எளிதாகத்)
தெரிய } தெரிந்து கொள்ளும்படி.

பாரினில் } இப்பூமியிலே
சொன்ன } (தோ பாஷ்ய முகத்தாலே)
} அருளிச் செய்த
இராமாநுசனை } எம்பெருமானரை
பணியும் } ஆச்சரியத்திருக்கிற
} விலக்கண புருஷர்
கல்லோர் } கருடைய
சீரினில் } கல்பாண குணங்களிலே
என் ஆவியும் } எனது ஆத்மாவும் மகஸ்
செய்யும் } ஸம்
சென்று பணித் } சென்று சேர்ந்தனிட்டன.
தது }
சொல்லில் } சொல்லுமனவில்
இன்று } இக்காலத்தில்
எனக்கு ஆர் நிகர் } எனக்கு ஆர் ஒப்பாவார்?

சிந்தையினோடு கரணங்களையாவும் சிதைந்து*முன்னான்
அந்தமுற்றழந்தனாகண்டு*அவையென்றனக் கன்றருளால்
தந்தவரங்கனும் தன்சரணத்திலன். தானதுதந்து*
எந்தையிராமாநுசன் வந்தெடுத்தனனின்னெனையே. 69

முன் நான் ஸ்ரஷ்டிக்கு முற்காலத்தில்
 சிந்தையினோடு } சிந்தையும் இந்திரியங்களு
 கரணங்கள் யாவும் சிதை } மெல்லாம் அழிந்து
 ர்து
 அந்தம் உற்று } உபஸம்ஹாரத்தை யடை
 ஆழ்ந்தது } ந்து அசேதநப்ராயமா
 கண்டு } யிருப்பதைப் பார்த்து
 என் தனக்கு } (அப்படி அசேதநப்ராய
) ராய்க் கிடந்தவர்களில்
) ஒருவனா) எனக்கு
) அந்த கரண களேபரங்களை

அன்று அருளால் தந்த } அக்காலத்தில்
 அரங்கனும் } க்ருபாயாலே உண்டாக்கின
 தன் சரண தந்தி } எம்பெருமானும்
 லன் } தனது திருவடிகளைக் காட்
) டிக் கொடுத்து உஜ்ஜீவிப்
) பிக்கவில்லை.
) (அக்குறை நீங்க)
 எந்தை } ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
 இராமாதுசன் } தாமாதனை வந்து
 தான் வந்து } அந்தத் திருவடிகளைத் தந்
 அது தந்து } தருளி
 இன்று என்னை } இன்று என்னை ஸம்ஸாரத்
 எடுத்தனன் } தில் நின்றும் உத்தரிப்
) பித்தார்.

என்னையும் பார்த்தென்னியல்வையும்பார்த்து*எண்ணில் பல்குணத்த
 உன்னையும்பார்க்கில் அருள்செய்வதே நலம்*அன்றியென்பால்
 பின்னையும் பார்க்கில் நலமுளதேயுன் பெருங்கருணை
 தன்னையென்பார்ப்பர்*இராமாதுசா உன்னைச் சார்ந்தவரே. 70

இராமாதுசன் எம்பெருமானாரே!
 என்னையும் } (ஒரு குணமுமில்லாமல்
 பார்த்து } குற்றமே நிறைந்திருக்
) கிற) என்னையும் நோக்கி
) (இனி மேலும் எவ்வித நன்
) னையும் ஸம்பாதித்துக்
) கொள்ள முடியாமலிருக்
) கிற) என்னுடைய தன்
) மையையும் நோக்கி
) எண்ணிறந்த பல நிருக்
) குணத்த உன் } குணனையுடைய தேவ
) னையும்பார்க்கில் } ரையும், நோக்குபவனில்

அருள்செய்வதே } (இப்போது போல எப்
 நலம் } போதும்) அருள்செய்
) திருப்பதே நலவது;
 அன்றி } இது வெறிய
 பின்னையும்பார்க்கில் } மேலும் ஆராயுமனவில்
 என் பால் நலம் } என்னிடத்தில் ஏதாவது
 உளதே } நன்மையுண்டோ? (சிறி
) தும் இல்லை)
) (நன்மையொன்று மில்லாவிடில் நாம் அருள்
) செய்யலாகாதென்று திருவுள்ளம் புற்றினால்)
) உன்னையார்ந்தவர் தேவரீரை ஆசரயித்தவர்கள்
) தேவரீருடைய கிருபை
) உன்பெருகருணை } பைப்பற்றி என்ன நினைப்
) தன்னை என் } பர்கள்?) இளப்பமாக
) பார்ப்பர் } நினையார்களோ.)

சார்ந்ததென் சிந்தை புன்காவினைக்கிழ*அன்புதான் மிகவும்
 கூர்ந்ததத் தாமரைத்தாள்களுக்கு*உன்தன் குணங்களுக்கே
 தீர்ந்ததென்செய்கை முன்செய்வினை நீ செய்வினையதனால்
 பேர்ந்தது*வண்மை யிராமாதுசா! எம்பெருந்தகையே. 71

வண்மை ஒளதார்யமுடையரும்
 ஏம் } எமக்கு ஸ்வாமியும்
 பெருதகை } பெருந்தன்மை யுடையரு
) மாண
 இராமாதுசா } எம்பெருமானாரே!
 என் சிந்தை } எனது நெஞ்சு

உன்தான் இளை } தேவரீருடைய உபயபாதந்
 கீழ் சார்ந்தது } களின் கீழ்அமர்ந்து விட்
) டது;
 அன்புதான் } பக்தியும்
 அத் தாமரை } அந்தத் திருவடித் தாமரை
 தாள்களுக்கு } கள் விஷயத்திலேயே

மிகவும் கூர்ந்தது	மிகவும் அதிகரித்தது.	முன் செய்வினை	{ முன்னே செய்த பாவங்க எல்லாம்
என் செய்கை	எனது செயலும்	செய் வினை	{ தேவரீர் செய்தருளின (கடாசஷமாசிற) காரி
உன் தன் குணங் களுக்கே தீர்ந் தது	தேவரீருடைய திருக் குணங்களுக்கே அற்றுத் தீர்ந்தது;	அதனால் போர் ந்தது	{ யத்தாலே தொலைந்து போயின.

கைத்தனன்தீய சமயக்கலகரை* காசினிக்கே
உய்த்தனன் தூய மறைநெறிதன்னை* என்றுன்னியுள்ளம்
நெய்த்தவன்போ டிருந்தேத்தும் நிறைபுகழோருடனே
வைத்தனனென்னை* இராமாநுசன் மிக்க வண்ணமெய்தே.

72

இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்	உள்ளம் நெய்	{ நெஞ்சு கணிந்து
மிக்க வண்மை	தமது ஒளதாரீய குணத்	த்து	{ அந்த ப்ரீதியோடே கூடி
செய்து	தை அதிகமாகக் காட்டி;	அவ்வன்போடு	{ யிருந்து
தீய சமயம்	தீய மதங்கனி விருந்து	இருந்து	{ (அவரை) ஸ்தோத்ரம்
கலகரை	கொண்டு கலஹஞ் செய்	வத்தும்	{ பண்ணுகிற
கைத்தனன்	கிறவர்களை	நிறைபுகழோ	{ புகழ் நிறைந்த மஹான்க
தூய	ஒழித்துவிட்டார்;	ருடனே	{ ளோடே
மறை நெறி	பரிசுத்தமான	என்னை வைத்த	{ (என்னையும் ஒருவனாக
தன்னை	வேதமார்த்தத்தை	என்	{ எண்ணும்படி) என்னை
காசினிக்கு உய்த்	பூமியிலே ஸ்தாபித்தருளி		{ வைத்தருளினார்.
தனன்	னார்;		
என்று உன்னி	என்று அதுஸந்தித்து		

நிறைபுகழோருடனே வைத்தனன் :—அஸத்துக்களோடே பழக்கிடந்த என்னை ஸத்
துக்களோடே கூட்டி வைத்தார் என்னவுமாம். ....

72

வண்மையினாலும் தன்மாதகவாலும்* மதிபுரையும்
தண்மையினாலு மித்தாரணியோர்கட்கு* தான்சரணம்
உண்மைநன்ஞான முரைத்தவிராமா நுசனையுன்னும்
திண்மையல்லாலெனக்கில்லை* மற்றோர் நிலை தேர்ந்திடிலே.

73

தன் வண்மையி	தம்முடைய ஒளதாரீய	உண்மைநல்	{ யதார்த்தமாய் விலகாண
னாலும்	குணத்தாலும்	ஞானம் உண	{ மாண ஞானத்தை உப
மாதகவாலும்	பரம க்ருபையாலும்	த்த இராமா	{ தேசிக்கிற எம்பெருமா
மதிபுரையும்	சந்திரனையொத்த திருவுள்	நுசனை	{ னாரை
தண்மையின	ளக் குளர்ச்சியாலும்	உன்னும் திண்	{ சிந்திப்பதாகிற அத்தியவ
னாலும்		மை அல்லால்	{ ஸாய மொன்று தவிர
இத்தாரணி	இப்பூமியிலுள்ளவர்	தேர்ந்திடில்	{ ஆராயுமளவில்
யோர்கட்கு	களுக்கு	எனக்கு மற்று	{ அடியேனுக்கு வேறொரு
தான்சரண்	தாமே சக்ஷராய்க்	ஒர்நிலை இல்லை	{ அத்தவஸாய மில்லை.
ஆய்	கொண்டு		

தேரார்மறையின் திறமென்று* மாயவன் தீயவரைக்
கூராழிகொண்டு குறைப்பது* கொண்டலையவண்மை
ஏரார் குணத்தெம் பிராமாநுசன்வெழிஸ்மறையில்
சேராதவரைச்சிதைப்பது* அப்போதொரு சிந்தைசெய்தே.

74

மறைவின் திரம்	(இப்பாவிகள்) வேதஞ்	ஏர் ஆர்	(மற்றும்) பஸ்நல்லகுணங்க
தோரர் என்று	சொல்லுகிற வழியை	குணத்து	ஞடையவருமான
	கீருபித்தறிநிற தில்லை	எம் இராமா	ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
	மென்று	துசன்	
தியவரை	பாலிகளை	அ எழில் மறை	அந்த சிறந்த வேதத்தில்
மாயவன்	எம்பெருமான்	யில் சேராத	அந்நவியாதவர்களை பங்
குறைப்பது	தண்டிப்பது	வரை சிதைப்	கப்படுத்துவது (எப்படி
கூர் ஆழி	கூர்மையான தனது திரு	பது	மென்றால்)
கொண்டு	வாழியாலே;	அப்போது ஒரு	அப்போ தப்போது ஒவ
கொண்டல்	மேகம்போன்ற ஒளதார்ய	சுந்தை செய்து	வொரு யுக்தியைக்
அனைய வண்	குண முடையவரும்		கொண்டாம்.
மை			

* * * :—எம்பெருமான் தனது ஆஜ்ஞாருபமான வேதங்களின் கட்டளைப்படி நடவாத கொடியவர்களைத் தனது திருவாழியைக் கொண்டு தவம்ஸம் பண்ணிவிடுவன்; எம்பெருமானு ரோவென்னில் அவ்வளவு ஆபாஸம் எடுத்துக்கொள்வதில்லை; வேதங்களை அடியோடு ஒப்புக் கொள்ளாத பாஹ்யர்களையும், வேதங்களைப் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொண்டு அவற்றில் அபார்த் தங்களைப் பண்ணுகிற குத்ருஷ்டிகளையும் வாதப்போரில் அப்போதப்போது திருவுள்ளத்தில் ஸ்பரிக்கின்ற நல்லபுத்திகளைக்கொண்டு கண்டித்து விடுவர் என்கை 74

செய்த்தலைச்சங்கம் செழுமுத்தமீனும்* திருவரங்கர்
கைத்தலத்தாழியும் சங்கமுமேந்தி* நங்கண்முகப்பே
மொய்த்தலைத்துன்னை விடேனென்றிருக்கிலும் நின் புகழே
மொய்த்தலைக்கும்வந்து* இராமாநுசாவென்னை முற்றுகின்றே. 75

செய்தலை	வயல்களில்	மொய்த்து	வந்து நெருங்கி
சங்கம்	சங்குகாரணைவ	அலைத்து	புத்தியைக் கெடுத்து
செழு முத்தம்	அழகிய முத்துக்களை	உன்னை விடேன்	உன்னை விடமாட்டேன்
	உண்டாக்கு மிடமான திரு	என்று இருக்	என்று இருந்தாலும்.
நனும் திரு	வாங்கமா நகரில் எழுந்	கிலும்	
அரங்கர்	தருளி யிருக்கும் பெரு	இராமாநுசா	எம்பெருமானாரே !
	மாள்	நின் புகழே	{ தேவரீருடைய திவ்ய
கை தலத்து	தமது திருக்கையிலே	என்னை வந்து	குணங்களே
ஆழியும் சங்க	திருவாழி திருச்சங்கு	முற்றும் மொய்	{ என்பக்கல் வந்து சூழ்ந்து
மும் ஏர்தி	களைத் தரித்துக்கொண்டு	த்து நின்று	கொண்டு
நங்கண்முகப்பே	நமது கண்ணெதிரில்	அலைக்கும்	ஆகாஷிக்கின்றன.

* * * :—எம்பெருமான் தனது விலகாதமான அழகைக் காட்டிக் கொண்டுவந்து என் கண்ணெதிரே நின்றாலும், என்னை விடாதே வலியப்பற்றினாலும் அவனது அழகில் நான் மோஹிக்கப் பெறுவதில்லை; தேவரீருடைய திருக்குணங்களே என்னை ஈடுபடுத்துகின்றன. பகவத் குணங்களுக்கு நான் ஈடுபடுவதில்லை பென்றாராயிற்று. ...

“செய்த் தலைச்சங்கம் செழுமுத்தமீனும்” என்கிற விசேஷணம்—திருவரங்கர் என்ப தன் பகுதியாகிய திருவரங்கத்தில் அந்நவியிக்கும். திருவரங்கம் எப்படிப்பட்டதென்றால், முத் துக்களை யுதிர்க்கும் சங்குகள் நிறைந்த வயல்கூழ்ந்தது என்றவாறு. ஈனுதல்—பிரஸவித்தல். 76

நின்றவண்ணீர்த்தியும் நீள்புனலும்* நிறைவேங்கடப்பொற்
குன்றமும் வைகுந்தநாடும் குலவிய பாற்கடலும்*
உன்றனைக் தெத்தனை யின்பந்தரு முன்னினைமலர்த்தாள்
என்றாக்குமது* இராமாநுசா இவை யிரந்தருளே. 76

இராமாநுசா	எம்பெருமானாரே!	எத்தனை இன்	எவ்வளவு ஆநந்தத்தை
நின்றவண் கீர்த்	கிலைதீன்ற பெரும் புகழும்	பம் கரும்	வினைக்குமோ
தியும் நீள்	அதிசமான நீர்ப் பெருக்	உன் இணை மலர்	தேவரிருடைய உபய
புனலும்நிறை	கும் நிறைந்துள்ள	தாள	பாதாரவிந்தங்கள்
வேங்கடம்	திருவேங்கட மென் னும்	என் தனக்கும்	எனக்கும் அவ்வளவு ஆநந்
பென் குன்ற	அழகிய திருவேழம்	அது	தந்தையுண்டாகும்.
மும்			இப்படிப்பட்ட திருவடி
வைகுந்தம்	ஸ்ரீ வைகுண்டமாகிய திரு	இவை	களை
காடும்	நாடும்		
குலநியபால்	கொண்டாடத்தக்க திருப்	சந்தருள்	அடியேனுக்குத் தந்தருள்
கடலும்	பாற்கடலும்		வேணும்
உன் தனக்கு	தேவரிருக்கு		

***:—கீழ்ப்பாட்டில் அழுதனார் விளக்கிய பரமபத்தியை அறிந்த எம்பெருமானார் மிகவும் உகந்தருளி 'இவர்க்கு ஏம் எதைச் செய்வோம்' என்றிருப்பதாகக் கண்ட அழுதனார். ஸ்வாமீ! அடியேனுக்கு தேவரீர் வேறொன்றும் செய்தருளவேண்டா; அடியேனுக்கு ஸர்வஸ்வமாகிய இந்தத் திருவடித்தாமரைகளைத் தந்தருள வேண்டுகிறேன். 76

சுத்தனனியாதவின்னருள்* எண்ணில்மறைகுறும்பைப் பாய்த்தானம்மறைப்பல்பொருளால்* இப்படியினைத்தும் ஏயந்தனன் கீர்த்தியினு லென்வினைகளை வோர்பறியக் காய்த்தனன்* வண்மை மிராமாநுசற்கென் கருத்தினியே. 77

சயாத	{ (இதற்கு முன்பு ஒருவர்	இப்படி அனைத்	இப்பழியெங்கும் வியாபித்
இன் அருள்	தும்) அருளாத	தும்ஏய்த்தனன்	தவரும்
சந்தனன்	விலக்காண்டான க்ருபையை	என் வினைகளை	எனது கருமங்கள்
	அடியேனுக்குச் செய்தரு	வேர்பறிய	வேரோடே அறும்படி
	ளின்வரும்	காய்த்தனன்	போக்கினவரும்
எண் இல் மறை	எண்ணிறந்த வேதவிரோதி	வண்மை	ஒளதார்யமே வடிவு
குறும்பை	மதங்களை		கொண்ட வருமான
அம்மறை பல்	அந்த வேதங்களின் அர்த்	இராமாநுசற்கு	எம்பெருமானார்க்கு
பொருளால்	தங்கையே கொண்டு	இனி என்	இன்னமும் (செய்யத்தக்க
பாய்த்தனன்	கண்டித்தவரும்,	கருத்து	தாகத்) திருவுள்ளத்தில்
கீர்த்தியினால்	தமது கீர்த்தியாலே		ஏதேனு முண்டோ?

***:—கீழ்ப்பாட்டில் தாம் அபேகித்தபடியே திருவருளைத் தந்தருளப்பெற்று, க்ருத க்ருத்யராய், அவர் செய்தருளின் உபகாரங்களை அநுஸந்தித்து, இவையெல்லாம் செய்தபின்பு இன்னமும் செய்தருள்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பது எதுவோ என்கிறார். மறைக்குறும்பாவது—வேதத்திற்கு மாறாகச்சொல்லும் தப்புப் பொருள்கள். ஈந்தனன், பாய்த்தனன், ஏய்த்தனன், காய்த்தனன் என்பவற்றை வினைமுற்றுகளே கொண்டு உரைத் ததுமாம். 77

கருத்தில்புகுந்துள்ளில்கள்ளங்கழற்றி* கருதரிய வருத்தத்தினால் மிகவஞ்சித்து* கீ யிந்தமண்ணைகத்தே திருத்தித்திருமகள் கேள்வனுக்காக்கியபின் என்னெஞ்சில் பொருத்தப்படாது* எம்மிராமாநுச! மற்றுர் பொய்ப்பொருளே. 78

எம் இராமாநுச	எம்பெருமானாரே!	கருத அரிய	நெஞ்சால் நினைக்க முடியாத
நீ	தேவரீர்	வருத்தத்தி	பரிசுரமங்கள் பட்டு
		னால் மிக வஞ்	என்னை நன்றாக ஏமாத்தி
		சித்து	

கருத்தில் புரு	(எனது) நெஞ்சில் வந்து	திருமகள் கேள்	திருமாலுக்கு ஆளாம்படி
ந்து	புருந்து	வனுக்கு ஆக்	பண்ணின் பின்பு
உள்ளில் கள்ளம்	உள்ளேயிருந்த ஆத்மாப	கிய பின்	
கமுற்றி	ஹா கோஷத்தைப்	மற்றுத் தீர் பொய்	(இதற்கு மாறான) வேறு
திருத்தி	போக்கி	பொருள்	எந்த தப்புவிஷயமும்
இந்த மண்	செயித்து	என் நெஞ்சில்	என் மனத்தில்
அசத்தே	இந்த லோகத்திலே	பொருந்தி	
		படாந்	பொருந்தமாட்டாது.

* * * - எம்பெருமானார் கம்மைத் திருந்துகைக்காகப் பட்டபாடுகளை எடுத்துச் சொல்லி, இப்படி என்னைத் திருத்தி தேவர்களுக்கு உத்தேசமாய் விஷயத்திலே ஆட்படுத்தின பின்பு இனி வேறு எந்த விஷயமும் என்னெஞ்சுக்கு இசையமாட்டா நென்கிறார். 78

பொய்யைச் சுரக்கும் பொருளைத் தூரந்து* இந்தப்பூதலத்தே
மெய்யைப் புரக்குமிராமா நுசன்றிற்க* வேறு நம்மை
உய்யக்கொள்ள வல்லதெய்வமிங்கியாதென் னுலர்ந்து அவமே
ஐயப்படா நிற்பர்* வையத்துள்ளோர் நல்லறிவிழந்தே. 78

பொய்யை சுரக்	மென்மேலும் வெளிப்	வேறு தெய்வம்	வேறு எதாவது தேவதை
கும் பொருளை	படுத்துகிற (புற மதத்	இரு யாது	இவ்வுலகில் உண்டோ?
தூர்து	தவர்களின்) அர்த்தங்	என்று	என்று (விசாரித்துக்
	களைக் கண்டித்து		கொண்டு)
இந்த பூதலத்தே	இப்பூமியிலே	உலர்ந்து	மனவருத்தத்தாலே உடம்பு
மெய்யை புரக்	ஸத்யத்தை ரகசிக்கிற		உலர்ந்து
கும்			
இராமா நுசன்	எம்பெருமானார்	நல் அறிவு	(எம்பெருமானார் திருவடி
நிற்க	எழுந்தருளியிருக்கும்	இழந்து	களைச் சரணம் என்
	பாது		றிருக்கையாகிற) நல்ல
	(இவரைக் கணிசியாமல்)		ஞானம் பெறாமல்
வையத்து உள்	இப்பூமியிலுள்ளவர்கள்	அவமே	வீணாக
ளோர்		ஐயம் படா	ஸம்சயப்படா நின்றார்கள்.
நம்மை உய்யக்	நம்மை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்	நிற்பர்	ஐயோ!
கொள்ளவல்ல	யக் கூடிய		

பொய்யைச் சுரக்கும் பொருளைன்றது—பொய் தவிர வேறில்லாத அர்த்தம் என்றபடி. 'ஸர்வம் அஸத்யம்' என்கிறவர்களாகையாலே அஸத்யமடம், மெய்யைப் புரக்கு மிராமாநுசன்— "யதார்த்தம் ஸர்வவிஜ்ஞாநம்" என்று ஸதாபித்தருளினவர். புரத்தல்—காப்பாற்றுதல்.

நல்லார்பரவு மிராமாநுசன்* திருநாமம் நம்ப
வல்லார்திறத்தை மறவாதவர்கள் யவர்* அவர்க்கே
எல்லாவிடத்திலு மென்றுமெப் போதினுமெத்தொழும்பும்*
சொல்லாண்மான் ததால் கருமத்தினால் செய்வன் சோர்வின்றியே 80

நல்லார் பரவும்	ஸத்துக்களாலே கொண்	மறவாதவர்கள்	மறவாமல் எப்போதும் சிந்
இராமாநுசன்	டாடப்படுகிற எம்பெரு	எவர்	திப்பவர்கள் யர்ரோ,
	மானுடைய		அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமா
திரு நாமம்	திருநாமத்தை	அவர்க்கே	நாஜ பக்த பக்தர்களுக்கே
நம்ப வல்லார்	(தங்களுக்குத் தஞ்சமரிக)	எல்லா இடத்	ஸகல தேசங்களிலும்
திறத்தை	நம்பியிருக்க வல்லவர்	திலும்	
	களுடைய படி களை	என்றும்	ஸகல அவஸ்தைகளிலும்

எப்போதிலும்	ஸகல காலங்களிலும்	சொல்லால்	} மன மொழி மெய்களென் னும் த்ரிகாணங்களா லும் நிரியாதே யிருந்து செய் வேன்.
எத்தொழும்பும்	{ ஸகலவித கைங்கரியங்களை யும்	மனத்தால் கரு	
		மத்தினால்	
		சேர்வு இன்றி	
		செய்வன்	

* * * :—தர்முடைய நிலை என்ற நிஷ்டையைப் பேசுகிறார் இதில். ஸத்துக்களைவரும் கொண்டாடும்படியான எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களையே தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நம்பி யிருக்கிற மஹான்களையே எப்போதும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தபக்தர் களுக்கே அடியேன் * ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுகிலா வடிமைகள் செய்யக் கடவே நென்றாயிற்று. தொழும்பு—அடிமை. 80

சோர்வின்றியுன்றன் துணையடிக்கீழ்* தொண்டுபட்டவர்பால்
சார்வின்றியின்ற வெனக்கு* அரங்கன்செய்ய தாளினைகள்
பேர்வின்றியின்ற பெறுத்த மிராமாநுச வினியுள்
சீரொன்றிய கருணைக்கு* இல்லையாறு தெரிவுறிலே.

81

உன் தன் துணை	{ தேவரீருடைய உபய பாதம் களின் கீழே	பேர்வு இன்றி	{ ஒருகாலும் விட்டு நீங்காத படி சீரோ பூஷணமாகத் தந்தருளின எம்பெருமா னோ!
அடி கீழ்			
சேர்வு இன்றி	{ சோராமல் அடியைப்பட்ட வர்கள் விஷயத்தில்	பெறுத்தும்	{ இராமாநுசா
தொண்டு பட் டவர்பால்			
சார்வு இன்றி	{ பொருத்தமில்லாம லிருந்த நின்ற எனக்கு	இனி	{ இப்படியான பின்பு அராயுமளவில் தேவரீருடைய
நின்ற எனக்கு			
இன்று	{ இன்றைத்தினத்தில் பெரிய பெருமானுடைய	தெரிவுறில்	{ சிறந்த திருவருளுக்கு
அரங்கன் செய்ய			
தான் இணை	{ சிவந்த திருவடியினை களை	உன்	{ சீர் ஒன்றிய கரு ணைக்கு
கள்			
		மாறு இல்லை	{ ஒப்பு இல்லை.

தெரிவுற்றஞானம் செறியப்பெறுது* வெந் தீவினையால்
உருவற்றஞானத் துழல்கின்ற வென்னை* ஒருபொழுதில்
பொருவற்ற கேள்வியனுக்கி நின்றனென்ன புண்ணியினோ
தெரிவுற்றகீர்த்தி* இராமாநுசனென்னும் சீர்முகிலே.

82

தெரிவு உற்ற	{ தெளிவான் ஞானத்தைச் சோப்பெருமல்	பொருவு அற்ற	{ ஒப்பற்ற பற்றுக்குதனாக ஆக்கின் ஆக்கியருளினவரும்
ஞானம் செறி ய பெறுது			
வெம் தீ வினை	{ மிகவுங் கொடிதான கரு மத்தாலே	தெரிவு உற்ற	{ ப்ரவரித்தமான புகழை யுடையவரும்
யால்			
உரு அற்ற	{ உபயோகமற்ற ஞானத்தை யுடையனாய் (ஒன்றிலும் நிலையில் லாமல்) திரி	கீர்த்தி	{ (ஒள்தார்யத்தில்) சிறந்த மேகமென்னத் தக்கவரு மான
ஞானத்து			
உழல்கின்ற	{ கின்ற என்னை	சீர் முகில் என் னும்	{ எம்பெருமானார் என்ன தார்யிகரோ? [ஒப் பற்ற தர்யிஷ்ட. சொன படி.]
என்னை			
ஒரு பொழுதில்	ஒரு சுஷணகாலத்தில்	இராமாநுசன்	
		என்ன புண்ணி யினோ	

சீர்கொண்டு பேரறம்செய்து* நல்வீடு செறிதுமென்னும்
பார்கொண்ட மேன்மையர் கூட்டனல்லேன்* உன்பதபுகமாம்
ஏர்கொண்ட வீட்டை யெளிதினிலெய்துவ னுன்னுடைய
கார்கொண்ட வண்மை* இராமாநுசா! இது கண்டு கொள்ளே.

83

இராமாநுசா எம்பெருமானாரே!
சீர்கொண்டு { சமம் தமம் முதலிய
பேர் அறம் { குணங்களை யுடையராய்
செய்து { சிறந்த தருமமாகிய சரணு
கதி யோகத்தை யதுஷ்ட
நல் வீடு செறி { பரம புருஷார் த் த ம ா ன
தும் என்னும் { மோகூத்தை அடைந்
பார்க்கொண்ட { திருவேரம் என்றிருக்கிற
மேன்மையர் { ப்ரவரித்தமான ப்ரபாவத்
கூட்டன் அல் { தையுடைய ப்ரபந்தர்க
லேன் { னுடைய கோஷ்டியில்
லேன் { நான் சேர்ந்தவனல்
லேன் ;

உன் பத யு க ம் { தேவரீருடைய உபயபாதங்
ஆம் { களாகிற
ஏர் கொண்டு { பாம வில் கூதண ம ா ன
வீட்டை { மோகூத்தை
எளிதினில் எய் { ஸுலபமாக அடைந்திடு
துவன் { வேன் ;
கார் கொண்டு { (ஒளதார்யத்தில்) மேகத்தை
உன்னுடைய { வென்றிருக்கிற
வண்மை இது { தேவரீருடைய
கண்டுகொள் { ஒளதார்யம் இப்படிப்பட்ட
கண்டுகொள் { டது ;
கண்டுகொள் { தேவரீரே இதனைக் கண்டு
கண்டுகொள் { கொள்ளலாம்.
[அடியேன் சொல்ல வேணுமோ?]

* * * :—சரமச்சுலோகத்திலே கண்ணபிரான் நியமித்தபடியே நாம் சரணுகதியை அதுஷ்ட
டித்து விட்டோமாகையால் நமக்கு மோகூதம் கையுக்குறித்ததேயாமென்று அறுதியிட்டிருந்
தும் மஹான்களில் அடியேன் சேர்ந்தவனல்லேன்; அப்படி அடியேன் ஒன்றும் அதுஷ்டக்க
வில்லை. தேவரீருடைய திருவடிகளாகிற மோகூத்தை அடைந்திடத் தடையில்லை யென்கிற
மனவுறுதியே அடியேனுக்குள்ளது என்றாராயிற்று. ... 83

கண்டுகொண்டே நெம்மிராமாநுசன்றன்னைக் காண்டலுமே* [நோய்
தொண்டுகொண்டேனவன் தொண்டர்பொற்றாளில்* என் தொல்லை வெந்
விண்டு கொண்டேனவன் சீர்வெள்ளவாரியை வாய்மடுத் தின்று
உண்டுகொண்டேன்* இன்னமுற்றனவோதி லுலப்பில்லையே. 84

எம் இராமா { ஸ்வாமி எம்பெருமானாரை
நுசன் தன்னை { இன்று கண்டு { இன்று (உள்ளபடி)
கொண்டேன் { தெரிந்துகொண்டேன் ;
காண்டலுமே { இப்படி, தெரிந்துகொண்ட
வளவிலே
அவன் தொண் { அவரது பத்தர்களுடைய
டர்பொன் { அழகிய திருவடிகளில்
தாளில் { தொண்டுகொண் { அடிமைப்பட்டேன் ; (அத
டேன் { னால்)
என் தொல்லை { எனது பழைய கொடுவினை
வெம் ரோய் { களை

விண்டு கொண் { நீக்கிக்கொண்டேன்,
டேன் { அவன் சீர்வெள் { அவருடைய கல்யாண
ளம் வாரியை { குண ப்ரவாஹமாகிற
கடலை
வாய் மடுத்து { வாயா அதுபவிக்கப் பெற்
உண்டுகொண் { தேன் ;
டேன் { இன்னம் உற் { இப்படியாக இன்ன மும்
றன் { நான் பெற்ற நன்மை
களை
ஒதில் { சொல்லத் தொடங்கினால்
உலப்பு இல்லை { (அதுக்கு) ஒரு முடிவு
கிடையாது.

* * * :—இனிமேலும் எம்பெருமானார் திருவருளால் நான் பெறப்போகிற நன்மைகள்
அளவற உண்டு; எனினும் இன்றளவும் நான் பெற்ற பேறுகளுக்கு எல்லையுண்டோவென்றாரா
யிற்று. ... 84

ஒதியவேதத்தி னுட்பொருளாய்* அதனுச்சி மிக்க
சோதியை நாத நெனவறியா துழல்கின்ற தொண்டர்*
பேதைமைதீர்த்த விராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோர்
பாதமல்லாநென்றன் னொருபிர்க்கு* யாதொன்றும் பற்றில்லையே. 85

ஓதிய வேதத்	அத்யயநம் பண்ணப்படுகிற	பேதைமை	அவிவேகத்தை
தின் உள்	வேதங்களின் உட்பொரு	தீர்த்த	பேர்க்கடித்த
பொருள் ஆய்	ளாயும்	இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை
அதன் உச்சி	அந்த வேதங்களின் முடி	தொழும்	வேவிக்கின்ற
மிக்க சோதி	வாகிய உபநிஷத்துக்	பெரிபோர்	மஹான்களுடைய
யை	களிலே மிகவும் விளங்கு	பாதம் அல்லால்	திருவடிகள் தவிர
நாதன் என அறி	பவஞ்ஞமுள்ள ஸ்ரீ மந்	என் தன் ஆர்	எனது அருமையான ஆத்
யாது	நாராயணனை	உயிர்க்கு	மாவாக்கு
உழல்கின்ற	ஸர்வசேஷி யென்று	யாது ஒன்றும்	வேறு ஏதேனும் புகலிட
தொண்டர்	தெரிந்துகொள்ளாமல்	பற்று இல்லை	மில்லை.
	கண்ட விடங்கனினும்		
	அடிமை செய்ய து திரி		
	கின்ற பரிமார்களுடைய		

***:—கீழ்ப்பாட்டில் “ஆவன் சீர் வெள்ளவாரியை வாய்மடுத்து உண்டுகொண்டேன்” என்றும் “ஆவன் தொண்டர் பெற்றாறில் தொண்டு கொண்டேன்” என்றும் சொன்ன இரண்டு விஷயங்களுள் முதற்சொன்ன விஷயமே [அகாவது—ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களுக்கு பக்தனாயிருப்பதே] எனக்குச் சிறந்த உத்தேசியமென்கிறார் இதில். வேதத்தின் நுண் பொருள் என்றும் பிரிக்கலாம்.

பற்றாமனிசரைப்பற்றி* அப்பற்று விடாதவரே
உற்றாரென வுழன்றோடி கையேனினி* ஒள்ளியநூல்
கற்றார்பரவு மிராமாநுசனைக் கருதுமுள்ளம்
பெற்றாரியவர்* அவரெம்மை நின்றோரும் பெரியவரே.

86

பற்று மனிசரை	உபயோகமற்ற மதுஷ்யர்	ஒள்ளிய நூல்	சிறந்த சாஸ்தாங்களைக் கற்
பற்றி	களைப்பற்றி	கற்றார்	றவர்களாலே
அப்பற்று	அந்தப் பற்றுதலை விடாமல்	பரவும்	கொண்டாடப்படுகிற
விடாது	அவர்களையே உறவினராகக் கொண்டு	இராமாநுசனை	எம்பெருமானாரை
அவரே உற்றார்	அவர்கள் பின்னே	கருதும் உள்ளம்	அநுசந்திக்கும்படியான
என	அலைந்து	பெற்றார் யவர்	நெஞ்சையுடையோர்
உழன்று	அவர்களிட்ட காரியங்களைச்	அவர்	யாவரோ,
ஒடி	செய்ய ஒடி	எம்மை	அந்த மஹான்களே
இனி கையேன்	இனிமேல் துவள மாட்டேன்;	நம்மை	சாச்வதமாக அடிமை
		நின்று ஆளும்	கொள்ளும் மஹாத்மாக்கள்.
		பெரியவர்	

ஒள்ளிய நூல்—“சுடர்மிகு கருதி” என்றார் ஆழ்வாரும்.

86

பெரியவர்பேசிலும் பேதையர் பேசிலும்* தன்குணங்கட்கு
உரியசொல்லென்று முடையவனென்றென்று* உணர்வில் மிக்கோர்
தெரியும்வண்கீர்த்தி யிராமாநுசன் மறை தேர்ந்துலகில்
புரியுநஞானம்* பொருந்தாதவரைப் பொரும் கலியே.

87

பெரியவர்	ஞானசக்திகளால் நிறை	தன்குணங்	தனது திருக்குணங்களுக்கு
பேசிலும்	ந்த மஹான்கள் பேசி	கட்கு உரிய	ஏற்ற சொற்களை எப்
	னாலும்	சொல் என்	போதும் உடையவ
பேதைவர்	ஒன்றுந் தெரியாதவர்கள்	றும் உடைய	சென்று பலகாலுஞ்
பேசிலும்	பேசினாலும்	வன் என்று	சொல்லி
		என்று	

உணர்வில் மிக்	சிறந்த ஞானிகள் அநுஸந்	உலகில்	இவ்வுலகத்தில்
கோர் தெரி	திக்கிற	புரியும்	உபதேசித்தருளின
யும்		நல் ஞானம்	
வண் கீர்த்தி	திவ்யகீர்த்தியை புடைய	பொருந் தாத	நல்ல ஞானத்தில் சேராத
	ரான	வரை	வர்களை
இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்	கவி பொரும்	கவிபுருஷன் பீடிப்பன்.
மறை தேர்ந்து	வேதங்களை ஆராய்ந்து		

* * * :—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறின அத்பவஸாயம் எனக்குக் கலியின் கொடுமைசினால் ஒரு காலத்தில் மாறிவிடக் கூடுமென்று நினைக்கிறீர்களோ, அப்படி நினைக்கலோண்டா; இராமாநுச னடியார் திறத்தில் கவிபுருஷன் ஒரு கொடுமையும் செய்யமுடியாதவன்; மற்றவர்களைத்தான் கவிபுருஷன் கெடுப்பன். எனது அத்பவஸாயம் கெடுகாளாவும் கிலேநிற்கக் கூடியதே என்று ராயிற்று.

[பெரியவர் பேசிலும் இதயாதி] இதன் கருத்து யாதெனில்-எம்பெருமானுடைய திருக் குணங்களை மஹாஞானிகள் தாம் பேசி முடிக்கவல்லவர்கள்; அந்நாணிகள், நம்மால் பேசமுடி யாதென்று பின்வாங்கக் கூடியவர்கள்; என்பதில்லை; “தங்களைப்பாத் தமது சொல்வலத்தால் தலைக்கலைச்சிறந்து பூசிப்ப” என்றும் “பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவார் அவ்வளவு வாசமவர்த் துழாய் மாலைபான்—வடிவு” என்றும் சொன்னாற்போல, பெரியோர் சொன்னாலும் சிறியோர் சொன்னாலும் அவரவர்களுடைய யோக்யதைக்குத் தக்கபடி சொல்லித் துதிக்கத்தகுந்தவர் எம்பெருமானார் என்று பெரியோர்கள் தெரிந்துகொண்டு, நாம் நமது சக்திக்குத் தக்கபடி ஸ்தோதாம் பண்ணுவோமென்று துதிக்கின்றார்களென்கை. அப்படி துதிக்கப்படுகின்ற எம் பெருமானார் உபதேசித்த ஞானத்தை ஆராய்ந்து அவ்வுபதேசத்தின்படி நடவாதவர்களை கவி ரோஷத்தினால் வருந்துவார்களென்றதாயிற்று. 87

கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக்குறையல்* கலைப்பெருமான்
ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து* அதனால்
வலிமிக்கசிய மிராமாநுசன் மறைவாதியராம்
புலிமிக்கதென்று* இப்புலனத்தில் வந்தமை போற்றுவனே. 88

கலி மிக்க	நிலவளம் மிகுந்த	தன் உள்ளம்	{ தமது திருவுள்ளம் பூரித்து
செந்நெல்கழனி	{ செந்நெல்கழனிகள்	தடித்து	{ அத்தால் மிடுக்கு அதி
	யுடைய	அதனால் வலி	{ மிக்க
குறையல்	{ திருக்குறையலூரில் அவ	சீயம்	{ கங்கம்போன்ற
	தரித்தவராய்	இராமாநுசன்	{ எம்பெருமானார்
கலை பெருமான்	{ சாஸ்தா மென்னும் படி	மறை வாதியர்	{ வேதத்தில் தூர்வாதங்கள்
	யான் திவ்யப்பாதத்	ஆம் புலி மிக்	{ பண்ணுகிற குத்ருஷ்டிக
	களையருளிச் செய்த	கது என்று	{ ளாகிற புலிகள் அதிக
	பெருமைவாய்ந்த திரு	இப்புலனத்	{ மாய் விட்டனவென்று
	மங்கையாழ்வாருடைய	தில் வந்தமை	{ (அவற்றைத் தண்டிப்ப
மிக்க ஒலி	{ அதிசயித்தஇசையையுடைய		{ தறபா) இவ்வுலகில் அவ
பாடலை	{ ய பெரிய திருமொழியை		{ தரித்தபடியை
உண்டு	அதுபவித்து	போற்றுவன்	புகழ்ந்திடக் கடவேன்.

கலிமிக்க செந்நெல்கழனி=கலியாவது ஆவாரம்; உழுவது நடுவது அறப்பதாய்ச் செல் னுகிற சேலாஹலம். 88

போற்றரும் சீலத்திராமாநுச* நிற்புகழ் தெரிந்து
சாற்றுவனேல் அதுநாழ்வதுதிரில்* உணர் தனக்கோர்
ஏற்றமென்றே கொண்டிருக்கிறமென் மனமேத்தி யன்றி
ஆற்றகில்லாது* இதற்கென்னினினைவா மொன்றிட டஞ்சுவனே. 89

போற்ற அரு சேலத்து	{ புகழ்ந்து தலைக்கட்ட முடி யாத சேல ரு ண த் தை யுடைய	உன் சீர் தனக்கு ஓர் ஏற்றம்	{ தேவரீருடைய திருக் குணங்களுக்கு மேன் மையாகும்
இராமானுச	{ எம்பெருமானாரே;	என்றே	{ என்று நான் தெரிந்து கொண்டு
நின் புகழ்	{ தேவரீருடைய திருக் குணங்களை	இருக்கிலும்	{ கொண்டிருந்தாலும்
தெரிந்து சாற்றுவனேல்	{ உணர்ந்து பேசுவானாகில்	என் மனம்	{ எனது நெஞ்சானது (தேவரீருடைய திருக் குணங்களைப்) புகழ்ந்தல்
அது	{ (நீசனாகிய நான்) பேசுகிற வது	வத்தி அன்றி	{ லது
தாழ்வு	{ (தேவரீருக்கு) அவத்யமாம்;	ஆற்ற கில்லாது	{ தரித்திருக்க மாட்டாது;
அது தீரில்	{ அப்படி நான் பேசுவது தவிர்த்தால்	இதற்கு	{ இவ்விஷயத்திலே
		என் நினைவாய்	{ தேவரீர் என்ன நினைச் என்றிட்டு
		அஞ்சுவன்	{ சூழிமா வென்று பயப்படு கின்றேன்.

நினையார் பிறவியை நீக்கும்பிரானை* இந்நீணிலத்தே
எனையாள வந்த விராமானுசனை* இருங்கவிகள்
புனையார் புனையும் பெரியவர் தாள்களில் பூந்தொடையல்
வனையார்* பிறப்பில் வருந்துவர்மார்தர் மருள்சுரந்தே.

90

பிறவியை நீக் கும் பிரானை	{ ஸம்ஸாரத்தை யொழிக்கும் உபகாரகாரயும்	புனையும் பெரிய வர் தாள்	{ (வதோ பாக்கியத்தாலே) பாடல்களைப் பாடுகிற மஹான்களின் திருவடி களில்
இந்நீர் நிலத்தே	{ இப்பெரிய பூமியிலே	பூ தொடையல்	{ புஷ்ப மாலையை ஸைர்ப்பி வனையார்
எனை ஆள	{ என்னை அடிமை கொள்வ தற்கே	மார்தர்	{ யாதவர்களாய் முள்ள மனிதர்கள்
வந்த	{ அவதரித்தவராயுமுள்ள	மருள் சுரந்து	{ அஜ்ஞானம் அதிகமாகப் பெற்று
இராமானுசனை	{ எம்பெருமானாரை	பிறப்பில் வருந் துவர்	{ ஸம்ஸாரத்திற் கிடந்து துன்பப்படுவர்கள்.
நினையார்	{ சிந்தியாதவர்களாயும், (அவர் விஷயமாக) நல்ல பாடல்களைப் பாடாதவர் களாயும்		

* * * - சீழ்ப்பாட்டில் அஞ்சுவனே என்ற விவருடைய அச்சம் திரும்படி குளிரக் கட்ட
கூழித்தாரீ எம்பெருமானார்; அந்தக் கடவுடைய வைபவத்தாலே அச்சம் தீரப்பெற்றுத் தேறுதல்
டைந்து, மனோ வாக்காயங்களில் ஏதேனுமொன்றால் எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ஒரு நன்மை
செய்து வாழ்ந்துபோகலாமாயிருக்க, பாவிசன் அதுசெய்யாதே பாழாய்ப்போகிறார்களே! என
அதுதபிக்கிறார் இதில். 90

மருள் சுரந்தாகம வாதியர்கடறும்* அவப்பொருளாம்
இருள் சுரந்தெய்த்த வுலகிருள்நீங்க* தனானீண்டியசீர்
அருள் சுரந்தெல்லா வுயிர்கட்கும்நாத னரங்கனென்னும்
பொருள் சுரந்தான்* எம் மிராமானுசன் மிக்கபுண்ணியனே.

91

ஆகமம் வாதியர்	{ (சிவன் சொன்ன) சைவ ஆகமத்தைப் பிரமாண மாகக் கொண்டு வாதம் பண்ணுகிற பாசுபதர்கள்	கடறும்	{ (சிவனுடைய பாத் து வ விஷயமாகச்) சொல்லு கிற
மருள் சுரந்து	{ அஜ்ஞானம் அதிகரிக்கப் பெற்று	ஆவம் பொருள் ஆம் இருள் சுரந்து	{ நீசமான ஆர்த்தங்களாகிற இருள் மேலிட்டு (அத னால்)

எய்த்த கெட்டுப்போன
உலகு உலகத்தவர்களுடைய
இருள் அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது
நீங்க போகும்படியாக
தன் தம்முடைய

சுண்டியசீர் } விலக்ஷணமான கருபை
அருள் சுரந்து } யைப் பெருக்கி

***:—இந்த ஸம்ஸாரிகள் இப்படி விமுகராயிருக்கச் செய்தேயும் இவர்களைத் தம்
பேராக உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதற்காக எம்பெருமானார் முயன்றதைச் சிந்தித்து அவரைக் கொண்
டாடுகிறார்.

மிக்க புண்ணியனான எம்மிராமாதுசன் .....பொருள் சுரந்தான் என்றும், பொருள்
சுரத்தவனான எம்மிராமாதுசன் மிக்க புண்ணியன் என்றும் இரண்டொடியும் யோஜிக்கலாம். 91

புண்ணியனோடு புரிந்துமிலேன்* அடிபொற்றி செய்யும்
துண்ணருங்கீசன்வி அவன் றுமிலேன்* செம்மை துற் புலவர்க்கு
எண்ணருங்கீர்த்தி பிராமாதுச இன்று நீபுகுந்தென்
கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும்* நின்றவிக்காரணம் கட்டுரையே. 92

செம்மை துல் } நல்லசாஸ்தாங்களைக் கற்றுக்
புலவர்க்கு } கவிசொல்ல வல்லவர்
களுக்கும்

எண்ண அரு } அளவிட முடியாத கீர்த்தி
கீர்த்தி } யையுடைய

இராமாதுச எம்பெருமானாரே!,

புண்ணியம் } புண்ணியமான ஒருவிரதத்
நோன்பு புரிந் } தையும் அடியின்
தும் இலேன் } அதுஷ்டிக்க வில்லை;

அடி பொற்றி } தேவரீருடைய திருவடி
செய்யும் } களை வாழ்த்துகைக்கு
உறுப்பான

எல்லா உயிர்கட் } எல்லாப் பிராணிகளுக்கும்
கும் சுரதன் } ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கநாதனை
அரங்கன் என் } என்கிற அர்த்தத்தை
னும் பொருள் }

சுரந்தான் } வெளியிட்டவரான
எம் இராமா } ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
துசன் }

மிக்கபுண்ணியன் சிறந்த புண்யாத்மா.

விமுகராயிருக்கச் செய்தேயும் இவர்களைத் தம்

முயன்றதைச் சிந்தித்து அவரைக் கொண்

டாடுகிறார்.

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

கட்டம்—கஷ்டம்; கட்டப்பொருளென்றது கஷ்டப்பட்டுச் சொல்லும் பொருள் என்ற படி; மதாந்தரஸ்தர்கள் சொல்லும் பொருள்கள் அவ்வாறமைகையில் க்ஷிஷ்டங்களாயிருக்குமென்க. கயவர்—கீசர், துஷ்டர். பெட்டு—பிறரை வஞ்சிக்கச் சொல்லும் பொய்ப்பேச்சு. மெய்த்தவன்—தவமாவது சாணுகதியோகம். 93

தவந்தருஞ் செல்வம் தகவுந்தரும்* சரியாப்பிறவிப்
பவந்தருந் தீவினை பாற்றித்தரும்* பரந்தாமமென்னும்
திவந்தரும் தீதிலி ராமாதுசன்தன்னைச் சாரந்தவர்கட்கு
உவந்தருந்தேன்* அவன்சீரன் றியானென்று முன்மகிழ்ந்தே

94

திது இல் இரா	} எவ்வகைக் குற்றமும் அந் மாதுசன் } றவரானஎம்பெருமானார் தன்னை சாரந்த } தம்மைவந்து அடைந்தவர் வர்கட்கு } களுக்கு	பாற்றி தரும்	} போக்கடித்தருள்வர்; பரம் தாமம் } பரமபதமென்று சொல்லப் என்னும் } படுகிற வானுலகத்தை திவம் தரும் } அளிப்பர்; (ஆனபின்பு)
தவம் தரும்		யான்	
செல்வம் தகவும்	} பக்தியாகிற செல்வத்தை தரும் } யும் தமது அருளையும் கொடுத்தருள்வர்;	அவன் சீர்	} அவ்வெம்பெருமானு அன்றி } ருடைய திருக்குணங்க ஒன்றும் } னைத் தவிர்த்து உள் மகிழ்ந்து } உவந்து அருள் தேன் } தேன்.
சரியா பிறவி		உள் மகிழ்ந்து	
பவம் தரும்	தீவினைகளை	உவந்து அருள்	ம்பி அதுபவிக்க மாட்
		தேன்	டேன்.

இப்பாட்டில், தரும் என்னும்பதம் ஐந்து இடங்களில் வருகின்றது. இரண்டாமடியின் முதலிலுள்ள தரும் என்பது மாதிரித் தீவினைக்கு விசேஷணம்; மற்ற நான்கும் எம்பெருமானார் பங்கல் அவ்விக்கும் வினைமுற்றுக்கள்.

“சலியாப்பிறவி, சரியாப்பிறவி” என்பன பாடபேதங்கள். பவம்-வடசொல், பரந்தாம-வடசொல், தீவம்-வடசொல் விகாரம் 94

உண்ணின் றுயிர்களுக் குற்றனவேசெய்து* அவர்க்குயவே
பண்ணும் பரனும் பரிவிலனும்படி* பல்லுயிர்க்கும்
விண்ணின் தலைகின்று வீடளிப்பானெம் மிராமாதுசன்
மண்ணின் தலத்துதித்து* உய்மறைநாலும் வளர்த்தனனே.

95

உயிர்களுக்கு	} எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் உள் நின்று } அந்தர்பாயியாயிருந்து கொண்டு	பல் உயிர்க்கும்	} ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் வீடு அளிப்பான் } மோகூத்ததை அருள்வதற் காக
உற்றனவே		உய்மறைநாலும்	
செய்து	} உய்மறைநாலும் அவர்க்கு } திக் கொண்டு அவ்வாத்மாக்களுக்கு	விண்ணின் தலை	} ஸ்வாமி எம்பெருமானார் பூதவையுண்டத்தில் தின் கின்று } ரும்
உயவே பண்		மண்ணின் தல	
னும் பரனும்	} (ஆத்மாக்களிடத்தில் எம் பெருமானாரைப் போல்) பரிதி யுடையவனல்லன் என்ன வேண்டும்படி யாக	த்து உதித்து	ரித்து
பரிவு இலன்		உய்மறைநாலும்	எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவந
ஆம் படி		வளர்த்தனன்	வேதவான நான்கு வேதங்களையும் குறைவின்றி வளரச்செய் தருளினார்.

இப்பாட்டின் சுற்றடியை “மண்ணின் தலத்துதித்து மறைகளும் வளர்த்தனனே” என்ற ஆத்யாபகர்கள் ஒதுவார்கள். “கேற்பதினோ” என்ற கட்டளைக் கவித்துறையின் இலக்கணப் படி பதினொழுக்கை ஒத்திருந்தாலும் தனையட்டுகற்படிபாலும், மணாளமாமுனிகளுளையில் “ஸர்வோஜ்யைவ சாஸ்த்ரமான” என்கிற ஒரு வாக்கியம் வயர்த்தமாகவேண்டி வருகையாலும் இவ்வாண்டு குறைகட்கும் இடமறும்படி “...உய் மறைகளும்” என்கிற ப்ராசீகபாடம் கொள்ளத் தக்கது. உய் என்பதற்குப் பொருளாகவே மணாள மாமுனிகள் “ஸர்வோஜ்யைவ சாஸ்த்ரமான” என்கிற வாக்கியமருளிச் செய்தாரென்க. 95

வளரும்பிணிகொண்ட வல்வினையால்* மிக்க நல்வினையில்
கிளருந்துணிவு கிடைத்தறியாது* முடைத் தலைபூன்
தளருமளவும் தரித்தும் விழுந்தும் தனிதிரிவேற்கு
உளரெம்மிறைவர்* இராமாதுசன் நன்னை யுற்றவரே.

96

வளரும் பிணி	} அளவற்ற துன்பங்களை	கரித்தும் விழுந்	{ ஒருவாறு தரித்திருந்தும்
கொண்டவல்			
கிடைத்தல்	} யுண்டாக்கவல்ல கொடிய	தனி திரி	துணையின் நித்திரிகிற என
மிக்க நல் வினை			
பிணி	} பரம தர்மமான சரணாகதி	விழைவர்	ஸ்வாமிகள் (மாரொன்றால்)
கிளருந் துணிவு			
கிடைத்தறி	} மஹாவிச்வாஸம் கிடைக்	துசன்தன்னை	நம் எம்பெருமானானை
யாது			
முடைத் தலை	} கெட்ட நூற்றங்களுக்கு	உளர்	இருக்கிறார்கள்.
உன் தளரும்			
அளவும்	} கட்டுக் குழையும்வரையில்		

தன்னையுற்றாட்செய்யும் தன்மைபினோர்* மன்னு தாமரைத்தாள்
தன்னையுற்றாட்செய்ய வெண்ணையுய்த்தானின்ற* தன் தகவால்
தன்னையுற்றாரன்றித் தன்மையுற்றரில்லை யென்றறிந்து
தன்னையுற்றாரை* இராமாதுசன் குணம்சாற்றிடுமே.

97

இராமாதுசன்	எம்பெருமானானவர்,	இன்று	இன்றைத் தினத்தில்
தன்னை உற்றுர்	} தம்மைப் பற்றியிருப்பா	தன் தகவால்	தமது அருளாலே
அன்றி		(என்ன	செய்தா - ரென்றால்)
கண்ணை உற்	ருண்டே பொழிய தம்	தன்னை உற்று	தம்மையடைந்து கைங்கரி
றாநா குணம்	மைப் பற்றி யிருப்பவர்	ஆள் செய்யும்	யம் பண்ணும் ஸ்வபாவ
சாற்றிடும்	களுடைய குண கீர்த்	தன்மை	முடையரான ஸ்வபக்தர்
சன்மை உற்	தனம் பண்ணும் ஸ்வ	யினோர்	களுடைய
றார் இல்லை	பக்த பக்தர்கள் ஒருவரு	மன்னு தாமரை	ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த
என்று அறி	மில்லையென்று திருவுள்	தான் தன்னை	திருவடிக் தாமரைகளை
ந்து	எம்பற்றி	உற்று ஆள்	நான் அடைந்து
என்னை	அடியேனை	செய்ய	ஆட்செய்யும் படி
		உய்த்தான்	வைத்தருளினார்.

* * * —எம்பெருமானார் என்னைத் தம்மிடத்தான் ஆட்படுத்திக்கொள்ளாமல் தம்மை அடுத்தவர்கள் பக்கல் என்னை ஆட்படுத்தினார். இதற்கு என்ன காரணமென்கிறீர்களே? எஸ் லோரும் எம்மையே நேராகவந்து ஆசாயிக்கிறார்களே பொழிய நம்மை ஆசாயித்தவர்களை ஆசாயிப்பார் ஆருமில்லையே; இவ்வுருகனார், எம்மை ஆசாயித்தவர்களை ஆசாயிக்கிற அதிகாரியாக இருக்கட்டும்—என்று திருவுள்ளம்பற்றிச் செய்தார்.

இப்பாட்டின் அர்வயக்ரமம் கிறிது வருத்தப்படுத்தும்; ஜாகருகராயிருந்து அர்வயித்துக் கொள்க;—தன்னையுற்றாரன்றித் தன்னையுற்றாரைக் குணம் சாற்றிடுந் தன்மையுற்றாரில்லை யென்றறிந்து; இராமாநுசன், தன்னையுற்றாட்செய்யுந் தன்மையினோர் மன்னு தாமரைத்தாள் தன்னையுற்று ஆட்செய்யத் தன் தகவால் இன்று என்னையுய்த்தான்—என்று அர்வயம்.

சாற்றிடும் என்கிற விசேஷணபதம் பாட்டின் முடிவில் வந்து நின்றது அபூர்வப் பிரயோக மென்பர். 'என்னையுற்றான் என்று' ஒதுவார்கள். 97

இடுமேயினிய சுவர்க்கத்தில்* இன்னம் நரகிலிட்டுச்
சடுமேயவற்றைத் தொடர்தரு தொல்லை* சுழல்பிறப்பில்
நடுமேயினிநம் மிராமாநுசன் நம்மை நம்வசத்தே
விடுமேசரண மென்றால்* மனமேநையல் மேவுதற்கே. 98

நம் இராமா நுசன்	{	நம் எம்பெருமானார்,	{	தொல்லை சுழல் பிறப்பில்	{	அநாதியாயும் சுழன்று வரு வதாயுமுள்ள ஜன்ம த திலே
சரணம் என்றால்		உமது திருவடிகளே சரண மென்று நாம் சொல்லி விட்டோமானால்		நடுமே இனி		நிறுத்துவரோ? மேலுள்ள காலங்களில் நம்மை
இனிய சுவர்க்கத் தில் இடுமே	{	(சிலர்க்கு) இனி தா க த் தோன்றுகிற ஸ்வர்க்கத் திலே நம்மைக் கொண்டு சேர்த்திடுவரோ?	{	நம்மை நம் வசத்தே விடுமே	{	நாம் போகிற வழியேனிட்டி வைப்பரோ?
இன்னம் நரகில் இட்டு சடுமே அவற்றை தொடர்தரு		அல்லது நாகத்திலே கொண்டு தள்ளி தவிர்க்கச் செய்வரோ? அந்த ஸ்வர்க்க நாகங்களைத் தொடர்ந்து கிடக்கிற		மனமே! மேவுதற்கு நையல்		(இவை செய்யமாட்டாரான பின்பு) ஓ நெஞ்சே! பேறுபெறும் விஷயமாக நீ கரையவேண்டா.

நையல்—முன்விலை பெதிர்மறை வினைமுற்று. கையாதே என்றபடி. 98

தற்குச்சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும்* தாழ்சடையோன்
சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும்* நான்மறையும்
நிற்கக்குறும்பு செய் நீசரும்மாண்டனர் நீணிலத்தே
பொற்கற்பகம்* எம்மிராமாநுச முனி போந்தபின்னே 99

தற்குச் சமண ரும்	{	தர்க்கம் பண்ணுகிறசமணர் களும்	{	குறும்பு செய் நீசரும்	{	(அவற்றுக்குச் சேரா த) அபார்த்தங்களைப் பண்ணு கிற குத்தருஷ்டிகளும்
பேய்		பேய்போலே பிடித்த பி டி விடாதேகிறகிற		மாண்டனர்		ஒழிந்தார்கள்; (எப்போது? என்றால்)
சாக்கியர்களும் தாழ்சடை யோன் சொல் கற்ற சோம்ப ரும்	{	பெளத்தர்களும் ருத்ரனுடைய சொல்லாகிய சைலாகமத்தைக் கற்ற தாமஸர்களான சைவர் களும்	{	பொன் கற்பகம் எம்மிராமா நுச முனி நீள் நிலத்தே போந்த பின்	{	கிறந்த கல்ப வரு கூழ்ம் போலே உதாராரான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் விசாலமான இப்பூமியிலே திருவவதரித்த பின்பு.
சூனிய வாதரும் நால் மறையும் நிற்க		சூர்யவாதிகளும் நான்கு வேதங்களும்விளங் கிக்கொண்டிருக்கச் செய்தே				

போந்ததென்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு* உனதடிப்போதி லொண்ணி
ராதெளிதேனுண்டமர்ந்திட வேண்டி* கின்பாலதுவே
சுந்திடவேண்டு மிராமாநுச இதுவன்றி யொன்றும்
மாந்தகில்லாது* இனிமற்றொன்றுகாட்டி மயக்கிடலே. 100

இராமா நரசு	எம்பெருமானாரே !	கின் பால்	தேவரீரிடத்தில்
என் நெஞ்சு	} எனது நெஞ்சாகிற் அழகிய வண்டானது	போந்தது	வந்துசேர்ந்தது
என்னும்		அதுவே	அத்திருக்குணங்களையே
பொன் வண்டு		சந்திடவேண்டும்	அளித்தருளவேணும் ;
உனது அடி	} தேவரீருடையதிருவடித் தாமரைகளில்	இது அன்றி	இத்திருக்குணங்களைத்தவிர
போதில்		ஒன்றும்	வேறொன்றையும்
ஒன் சீர் ஆம்		மாந்த கில்லாது	(நெஞ்சு) புஜிக் சுமட்டாது ;
தெளிதேன்	} அழகிய குணங்களாகிற் தேனைப்பருகித்தய வாஸம்பண்ண விரும்பி	இனி	இப்படியான பின்பு
உண்டு அமர்		மற்று ஒன்று	வேறொரு விஷயத்தைந்
ந் திட		காட்டி	காட்டி
வேண்டி		மயக்கிடல்	மயக்கவேண்டா.

* * *—ஸ்வாமிர்! அடியேனுடைய நெஞ்சு தேவரீருடைய திருக்குணங்களையே எப்போதும் அதுபவிக்கவிரும்பப்பெறாண்டு மேல்விழுந்து தேவரீரிடம் வந்து சேர்ந்தது. இது இவ்வென்றை விரும்பாது; தேவரீரும் இனி இதை ஸம்ஸாரத்தில் ஓபகவொட்டாமல் தேவரீரிடத்திலேயே நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவேணும்: என்றாராயிற்று:

தமது நெஞ்சை ஒரு வண்டாக ரூபணம் பண்ணினதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானுருடைய திவ்வியகுணங்களை மதுவாக ரூபணம் பண்ணினார். இந்த வண்டுக்கு அந்தத் தேன் தவிர வேறொன்றும் சுவலிக்கமாட்டாது.

மயக்கிடல் = முன்னிலை பெதிர்மறை வினைமுற்று. மயக்காதே என்றபடி.

100

மயக்குமிருவினை வல்லியிற்பூண்டு* மதிமயங்கித்
துயக்கும் பிறவியில் தோன்றியவென்னை* தயராகற்றி
உயக்கொண்டு நல்குமிராமா நரசுவென்ற துன்னை யுன்னி
நயக்குமவர்க் கிதிழுக்கென்பர்* நல்லவரென்று கைந்தே

101

மயக்கும்	} “ அஜ்ஞானத்தை வினைக்க வல்ல	நல்கும்	அருள், செப்கின்ற
இரு வினை		இராமா நரசு	எம்பெருமானாரே !”
வல்லியில்	} புண்ய பாபமென்னும் இரு கருமங்களாகிற்	என்றது இது	} என்று தேவரீருடைய பாப நகர்வத்தைப் பேசுகையா கிற இது
பூண்டு		உன்னை உன்னி	
மதி மயங்கி	அறிவுகெட்டு	கைந்து	உருகி
துயக்கும்	பிரமிக்கச் செய்கிற	என்றும் நயக்கு	எப்போதும் ஆசையுடனி
பிறவியில்	ஸம்ஸாரத்திலே	மவர்க்கு	ப்பவர்களுக்கு
தோன்றிய	} பிறந்த அடியேனை	இழுக்கு என்பர்	தகர்த்தது என்று ஸத்துக்க
என்னை		நல்லவர்	சொல்லுவர்கள்.
துயர் அகற்றி	} துக்கங்களைப் போக்கி உஜ்ஜீ விய கொண்டு		
உய கொண்டு			

* * * எம்பெருமானார்க்கு, பாவநத்வம் என்றும் போக்யத்வம் என்றும் இரண்டு படி உண்டு. பாவநத்வமாவது—பக்தர்களுடைய பாவங்களைப்போக்கிப் பரிசுத்தப்படுத்தல். போக்யத்வமாவது எப்போதும் அதுபவிக்கக் கூடியவராயிருக்கை. இவ்விரண்டில் பாவநத்வத்தை விட போக்யத்வமே சிறந்தது; ஏனென்றால், நம்முடைய பாவங்களைப் போக்கினாலென்கூட காரணத்தாலே நாம் அங்ஙனம் பாவநர் என்று அதுஸந்திக்கவேண்டும்; இது ஒரு உபாதிகையே. பற்றி வருவது: போக்யத்வத்தை அதுஸந்திப்பதோ இப்படிப்பட்டதல்ல. அது ஸ்வரூபப்ரயுக்தம். ஆகையாலே, பாவநத்வத்தை அதுஸந்திப்பதைவிட போக்யத்தை அதுஸந்திப்பதே

சிறந்தது. அப்படியிருக்க இவ்வமுதனார் இப்பிரபந்தத்தில் அடிக்கடி எம்பெருமானுடைய பாவதவத்தை அதுஸந்தித்தார்; 'என்னுடைய பாவங்களை மெல்லாம் போக்கினார், என்னுடைய குற்றங்களையெல்லாம் நீக்கினார்' என்று அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறார். அப்படி சொன்னதற்கு அதுதரப்படுகிறார்களோ இப்பாட்டில் பொக்கியத்தில் ஈடுபட்டுப் பேசுவண்டியிருக்க, பாவதவத்தில் ஈடுபட்டமை தோற்றப் பேசினது! பிசகு என்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள் என்றாரா யிற்று.

101

கையும்மனமுன்குணங்கையுன்னி * என்னுவிருந்தெம்
புயனிராமாதுசென்றழைக்கும்* அருவினையேன்
கையும் தொழும் கண்கருதிடுங்காணக் கடல்புடைசூழ்
வையமிதனில்* உன்வணமை யென்பாலென்வளர்ந்ததுவே.

102

(எம்பெருமானாரே)		தொழும்	அஞ்ஜலிபண்ணுகின்றன;
மனம்	எனது நெஞ்சானது	கண்	கண்களானவை
உன் குணங்களை	தேவரீருடைய திருக்		
உன்னி	குணங்களைச் சிந்தித்து	காண்கருதிடும்	{ தேவரீரை } ஸேவிக்க
கையும்	கரைகின்றது;		ஆசைப்படுகின்றன;
என்றா	எனது வரக்கானது		
இருந்து	கீலை நீன்று	கடல் புடைசூழ்	{ சற்றிலும் கடல் சூழப்
எம் ஐயன்		வையம் இத	பெற்ற இப்பூமண்டலத்
இராமாதுசன்	எமக்கு ஸ்வாமியான எம்	ளில்	தினுள்ளே
என்று அழைக்	பெருமானாரே! என்று		
கும்	அழைக்கின்றது.	உன் வண்மை	{ தேவரீருடைய ஓளதார்ப்
அரு வினையேன்	மஹாபாபியான என்னு	என்பால் வளர்ந்	{ அடியேன் மீது (இவ்வித
கையும்	டைய	தது என்	மாக) வளர்ந்ததற்குக்கார
	கைகளும்		ணம் யாதோ?

வளர்ந்தவென்கோப மடங்கொன்றாய்* அன்று வாளவுணன்.
கொந்த பொன்னாகம் கிழித்தவன்* கீர்த்திப் பவிரொழுந்து
வினைத்திடுமித்தை யிராமாதுசென்றன் மெய்வினைநோய்
களைத்து உன்னாநாமளித்தனன்* கையில் கனியென்னவே.

103

அன்று	முன்னொருகாலத்தில்	கீர்த்தி பயிர்	{ திருப்புகழ்களாகிற பயிர்
வளர்ந்த வெய்	கிராமான கோபம் மேலே	எழுந்து	வளர்ந்து
கோபம் மடங்க	டப்பெற்ற ஒரு நரசிங்க	வினைந்திடும்	{ வினையப்பெற்ற திருவுள்
கல் ஒன்று	மூர்த்தியாகி	சிந்தை	ளத்தை யுடையரான
ஆய்		இராமாதுசன்	எம்பெருமானார்
வாள் அவுணன்	வாறையுடைய ஹிரண்யா	என்தன் மெய்	{ எனது உடலைப்பற்றி யிருக்
	ஸாரனது.	வினை நோய்	{ கிற வினைநோய்களையெல்
		களைந்து	லாமொழித்து
கொந்த	செருக்கினால் நெறித்திருந்த	கையி ல் கனி	{ கையில்க்கு நெல்விக்கனி
பொன் ஆகம்	பொன்போன்ற மாளவை	என்ன	{ போலே ஸுலபமாக
		நல் ஞானம்	{ விலகாணமான ஞானத்
கிழித்தவன்	{ கிழித்துப்பொகட்டவனான	அளித்தனன்	{ தைத் தந்தருளினார்.
	எம்பெருமானுடைய		

கையில் கனியென்னக் கண்ணனைக் காட்டித்தரினும்* உன்தன்
மெய்யில்பிறங்கிய கோன்றி வேண்டிலன் யான்* கிரயத்
தொய்யில் கிடக்கிலும் கோதிவிண்ணேரிலும் இவ்வருள் நீ
செய்யில் தரிப்பன்* இராமாதுசென்றன் செழுங் கொண்டலே.

104

செழு கொண்	{ லுளதார்பத்தில் விலக்கண	கிரயத்தொய்யில்	எம்ஸார நகக்துழியில்
டல்	{ மான மேகம் போன்ற	கிடக்கிலும்	{ அழுத்திக் கிடந்தேனாக
என் இராமாதுச	{ எம்பெருமானோ		{ லும்
	{ (தேவரீர்)	சோதி வின்	{ சோதிமயமான பரம
கண்ணனை	{ எம்பெருமானை	சேரிலும்	{ பத்ததை அடைந்தேனா
கையி ல் கனி	{ உள்ளங்கை கெல்லிக்கனி		{ கிலும்
என்ன	{ போலே		{ (தேவரீருடைய) திருமேனி
சாட்டி தரினும்	{ காட்டிக் கொடுத்தாலும்	இவ் அருள்	{ யழகை அதுபவித் திருக்
			{ கைக்கு உருப்பான) கிரு
உன்தன் மெய்	{ தேவரீருடைய திருமேனி		{ பையை
ரில் பிறங்கிய	{ யில் விளங்குகிறவெனந்	செய்யில்	{ தேவரீர் செய்தருளினால்
சீர் அன்றி	{ தரியம் முதலிய குணங்		{ தான்
யான் வேண்	{ களைத் தவிர வேறென்றி		{ (எம்ஸாரத்திலோமோகத்த
டிலன்	{ லும் நான் கண்ணைக்க	தரிப்பன்	{ திலோ) கால்பாவிதிற
	{ மாட்டேன்;		{ பேன்.

நீயத்தொய்யில் = கிரயமானது நாகம். இந்த எம்ஸாரகிலமே நாகமெனப்படும். தொப்
பி—சேம. ஏழனுருபு தொக்கிருக்கிறது. தொய்யல் என்பாருமுள் 104

செழுந்திரைப் பாற்கடல் கண்டுயில்மாயன்* திருவடிக்கீழ்
விழுந்திருப்பார் நெஞ்சில் மேவுநன்னூனி* நல்வேதியர்கள்
தொழுந்திருப்பாத னிராமாதுசனைத் தொழும்பெரியோர்
எழுந்திரைத்தாடுமிடம்* அடியேனுக் கிருப்பிடமே. 105

செழு திரை	{ அழகிய அலைகளையுடைய	நல் வேதியர்கள்	{ கல்ல வைதிகர்களால் ஸே
டல்	{ திருப்பாற்கடலில்	தொழும் திரு	{ விக்கப்பட்ட திருவடி
கண் தயில்	{ பள்ளிக்கொண்டிராநின்ற	பாதன்	{ களை யுடையராய் மிருக்
மாயன்	{ ஸர்வேசுவரனுடைய	இராமாதுசனை	{ கிற
திரு அக்கிற்	{ திருவடிகளின் கீழே	தொழும்	{ எம்பெருமானுரை
		பெரியோர்	{ ஸேவிக்கின்ற
விழுந்திருப்	{ விழுந்துகிடக்கும் மஹான்		{ மஹாத்மாக்கள்
பார்	{ களுடைய	எழுந்து இரை	{ உடர்பு இருந்த விடத்தில்
		தது ஆடும்	{ இராமல் கிளர்ந்து கோ
நெஞ்சில் மேவர்	{ ஹருதயத்திலே பொருந்தி	இடம்	{ வித்துக்கொண்டு கத்தா
நல் ஞானி	{ பெழுந்தருளியிருக்கிற	அடியேனுக்கு	{ டும் இடம்
	{ கிறந்த ஞானியாயும்	இருப்பு இடம்	{ அடியேன் வலிக்குமிடமா
			{ கும்

* :—உடர்புட்டில் “கிரயத் தொய்யில் கிடக்கிலும் சோதிவின் சேரிலும்” என்று
எம்ஸாரத்தையம் பரம்பத்தையும் வாசியற்றதாகச் சொன்ன அமுதனாக நோக்கிச் சிலர்,
‘உலகத்தொல்லாரும எம்ஸாரத்தை வெறுத்துப் பரம்பத்ததை ஆசைப்படா நிற்க நீர் எம்ஸாரத்
தைப்பரம்பத்தையும் துன்பமாகக் கருதிப் பேசுகின்றீரே, உமக்கு உத்தேச்யமான ஸ்தானம்
எது? சொல்லும்’ என்ன; ஸ்ரீராமாதுசபத்தர்கள் களித்துக் கூத்தாடுகின்ற இடமே எனக்குப்
பரமோத்தேச்யமான ஸ்தானம் என்றார். 105

[சாற்றப் பாசரங்கள்]

திருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம்* மாலிருஞ்சோலையென்னும்
பெருநீர் இடம் மாயனுக்கென்பர் நல்லோர்* அவைகன்னோநிம்வந்
திருப்பிடம் மாயனிராமாதுசன்மனத் தின்றவன்வந்
திருப்பிடம்* என்றனியத்துள்ளே தனக்கின்புறவே. 106

மாயனுக்கு	ஸர்வேச்வரனுக்கு	அவை தன்னு	அந்த ஸ்ரீவைத்யன்டம்
இருப்பு இடம்	வாஸஸ்தானம் (எவையென் றால்)	மும் வந்து	முதலியவற்றோடேகூட
வைகுந்தம்	பரமபதமும்	இருப்பிடம்	வந்து எழுந்தருளியிருப் பது
வேங்கடம்	திருவேங்கடமனையும்	இராமாதுசன்	எம்பெருமானுருடைய திரு
மாலைருஞ்சோலை	திருமாலைருஞ் சோலை	மனத்து	வுள்ளத்திலேயாம்;
என்னும்	பென்கிற திருமனையும்	அவன்	அவ்வெம்பெருமானுந்நாம்
பொருப்பு	(ஆகிய இவையாம்)	இன்று வந்து	இப்போது வந்து
இடம்		தனக்கு இன்பு	தமக்கு ஆகத்தமாக எழுந்
என்பர் நல்லோர்	என்று ஸத்துக்கள் சொல் லுவர்கள்.	உற இருப்	தருளியிருப்பது
மாயன்	(இவற்றை இருப்பிடமாக வுடைய) ஸர்வேச்வரன்	பிடம்	
		என் தன இச	அடியேனுடைய ஹ்ருதயத்
		யத்து உள்ளே	தினுள்ளேயாம்.

* * *—தேப்பாட்டிற் கூறியபடியே அமுதனுருடைய எல்லை கடந்த ப்ராவண்யத்தை அறிந்த எம்பெருமானார் 'நம்மேல் இவ்வளவு காதல்கொண்டிருக்கிற இவருடைய நெஞ்சை நாம் விட்டு நீங்கலாகாது' என்று கொண்டு அமுதனுருடைய திருவுள்ளத்தை மிகவு ள்ளிரும்பியருள, அந்நேகம் கண்டு மகிழ்ந்து பேசுகிறார்.

இன்புற்றசீலத் திராமாதுசா* என்று மெல்லிடத்தும்
என்புற்றநோ புடல்தோறும் பிறத்திறந்து* எண்ணரிய
துன்புற்று விடினும்சொல்லாவதொன்றுண் டுன்தொண்டர்கட்கே
அன்புற்றிருக்கும்படி* எண்ணயாகியவங்காட்படுத்தே.

இன்பு உற்ற	ஆகந்த பூர்ணரா பெழுந்த ருளியிருக்கிற	எண்ண அரிய	எண்ணமுடியாத துன்பம்
சீலத்து இராமா துச	ஸௌசீல்யகுணமுடைய எம்பெருமானாரே!	துன்பு உற்று	களை யதுபவித் து
சொல்லுவது ஒன்று உண்டு	தேவரீரிடத்தில் அடியேன் விஜ்ஞாபிக்க வேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு	வீயினும்	முடிந்து போனாலும்
(அஃது என்னவென்றால்)		என்னும்	எல்லாக்காலங்களிலும்
என்பு உற்ற நோய்உடல் தோறும்	எலும்பிலே உறைந்து நளி யக்கடிய விபாதிருக்கு இருப்பிடமான சரிங் களிலெல்லாம்	எவ் இடத்தும்	எல்லாவிடங்களிலும்
பிறந்து இறந்து பிறப்பதும் இறப்பதுமாகி		உன் தொண்டர் கட்கே	தேவரீருடைய பக்தர்கள் விஷயத்திலேயே
		அன்பு உற்று இருக்கும்	பத்தனியிருக்கும்படி
		படி என்னை	அடியேனைச் செய்தருளி
		ஆங்கி	
		அங்கு	அந்த பக்தர்களிடத்தில்
		ஆள் படுத்தி	(அடியேனை) ஆட்படுத்தி
			யருளவேணும்.
			(இதுவே அடியேனுடைய வேண்டுகோள்)

அங்கயல்பாவ்யயல் தென்னரங்கன்* அணியாகமன்னும்
பங்கய மாமலர்ப் பாவையைப்போற்றுகும்* பத்தியெல்லாம்
தங்கிய தென்னத் தழைத்துநெஞ்சேநந்தலேமிசையே
பொங்கியதீர்த்தி* இராமாதுசனடிப்பூமன்னவோ.

நெஞ்சே	ஓ மனமே!	நம் தலைமிசை	நமது தலைமேலே நித்ய வா
பத்தி எல்லாம்	பத்தியெல்லாம் நம்மிடத்	யே மன்ன	ஸம் பண்ணும்படியாக,
தங்கியது	திலே குடிக்கொண்ட		(நாம் செய்யவேண்டிய காரியம்
என்ன தழை த்து	தென்று சொல்லும்படி யாக வீறுபெற்று,		என்னவென்றால்)
பொங்கிய தீர்த்தி இரா மாதுசன் அடி	பரந்த புகழை புடையாரை எம்பெருமானுருடைய திருவடித் தாமரைகள்	அந் கபல் பாய் வயல் தென்	அதிகிய கயல் மீன்கள் பாய் கிற கழனிகள் குழந்த தென்னரங்கத்தில் உறை யும் பெருமானுடைய
		அரங்கன்	

அணி ஆகம் மன் னும்	{ அழகிய திருமார்பிலே நித் யவாஸம் பண்ணுகிறவ ளாய்	பக்கயம் மாமலர் பாவையை போற்றுகும்	{ சிறந்த தாமரைப் பூவில் பிறந்த பதுமை போன்ற வளரான பூநீமலூல்கூத் மியை வாழ்த்துவோம்.
----------------------	---	--	---

* * * இப்பிரபந்தத்தின் தொடக்கத்தில் “ இராமாநுசன் சரணாவந்தம் நாம் மன்னி வாழ ” என்று எம்பெருமானானுடைய திருவடி கீழ்தாமரைகளைப் பொருந்தி வாழ்வதே தமக்குப் பாம புருஷார்த்தமாக அருளிக் செய்தவராகையாலே அர்தப் புருஷார்த்தம் நமக்கு யாவற்றிலும் லித்திக்கும்படியாக-எல்லாச் செல்வங்களையும் அளிக்கவல்ல பெரியபிசாட்டியை அர்ப்பித்திப் போமென்கிறார்—முடிவான இப்பாட்டில்.

லாமாந் ப ஸம்பத்தை அளிக்கவல்ல பிராட்டியே இந்த விசேஷ ஸம்பத்தையும் அளிக்கக் கடவன் என்றதாயிற்று. 108

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம். திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இராமாநுச நூற்றந்தாதி—அடிவரவு.

1. ஸுமன் கள்ளார் பேரிய ஸென்னை, எனக் கியலும் மொழி வருத்து மிறை மன் சீர். 2. சீரிடம் செய்யும் கதி கோரா, தாழ், முனி பெய்தற் குறு வாரப்பொழில் நிதி. 3. நிதி கார்த்தி வைப்பா மொய்த்த காரோய், திக்குக் கொள்ள நெஞ்சில் கூட்டு மின்ப மாண்டு. 4. ஆண்டு பெரு மடையார் சில நயலேன், அடல் படி யாக்கிப் பொருளும் சேம மண் 5. மண் ஆயி சாக் சொல்லார் பேறு கூறு மிறை நிக் சாண நுதிப் படி. 6. அடி பார்த் தற்புதன் நாட்டி கண் கோக்குலம், மற்றொரு பேதையர் கடலுனர் கொழுந்து.	7. கொழு விரும் பிடி பைப் பண்டரு வாழ் ஞானம், சரண மாரெனச் சிந்தை யென்னையும் சார். 8. சார் கைத்த வண்மை தேர் செய்ததலை கின்ற. சாந்தனன் கருத்தில் பொய்யை நல்சொர்வி சோர் தெரிவுற்ற சீர் கண் டோதி பற்று, பெரியவர் கலியக்க போற்றரும் நினையார் 9. நினையார்மருள் புண்ணி கட்டத்தவ முண்ணின், வளரும் தன்னையுற் றிடும் தற் போந்த. 10. போர்கதென் மயக்கும் தையும் வளர்ந்த, கையிற் செழுந்திரை யிருப் பின் பக்கயல் பூ.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபங்கரம் அண்ணங்கராசாரிபர் சூயற்றிய
நித்யாநுஸந்தானவரையில்

இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரை
முற்றுப்பெற்றது

மநீ:
பேருளானன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
ஆழ்வார்களருளிச்செய்த திவ்யப்பிரபந்தங்களிலிருந்து
முன்னோர்கள் தொகுத்த

*****
* நி த் யா நு ஸ ந் தா ன ம் *
*****

இரண்டாம் பகுதி

மூகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி இயற்றிய திவ்யார்த்த
தீபிகையுரையின் ஸரமான வியாக்கியானம் கொண்டது.

(இரண்டாம் பதிப்பு)

மூ ஸ்வாமியின் ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தி நினைவுமாகையின் பதினானுவது மலராக
வெளியிடப்பட்டது.

சென்னை ரத்னம் பிரஸ் பிராஞ்சில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கிடைக்குமிடம்—கிரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

விலை 1—8—0

1953

K. P. சந்திரகாஸன்,
சுரேஷ்.

புதி
ஆழ்வாரொம்பெருமானார் ஜீவரத்னவங்களை காணம்.
விசதவாக் சிவாமணியான மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

உபதேச ரத்தினமாலை

தமக்குக் கிடைத்த உபதேச வழியின்படியே வெண்பாலிலமைத்துப்
பேசுவதாகக் கூறுதல்.

எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை பின்னருளால் *
வந்த வுபதேச மார்ந்தத்தைச் - சிந்தை செய்து *
பின்னவருங் கற்க உபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேன் *
மன்னியசீர் வெண்பாவில் வைத்து.

1

எந்தை	எமக்கு ஆசிரியரான	பின்னவரும்	பின்புள்ளாரும் கற்கு மாறு
திருவாய்	திருவாய் மொழிப்பிள்ளை	கற்க	
மொழிப்	பெண்கிற திரும்பையாழ் வாருடைய	மன்னிய சீர்	பொருத்தமான சீர்களைப் டைய வெண்பாவென்கிற யாப்பிலே அமைத்து
பிள்ளை		வெண்பாவில்	
இன் அருளால்	பரமகிருபையினால்	வைத்து	
வந்த	கிடைத்த		
உபதேசம் மார்ச்	உபதேச வழியை அனுரை	உபதேசம் ஆய்	(உள்ளத்திற்கும் உலகத்திற் கும்) உபதேச ரூபமாகப் பேசுகிறேன்.
கத்தை சிந்தை	தித்து	பேசுகின்றேன்	
செய்து			

“மன்னிய சீர்” என்பதை வெண்பாவக்கு விசேஷணமாக்காமல் “மன்னிய சீர்களைப்
பேசுகின்றேன்” — ஆழ்வாராசாரியர்களின் திருக்குறங்களைப் பேசுகின்றேன் என்றுரைப்
பாருமுளர்.

1

இப்பிரந்தத்தை விவேகிகள் உகப்பதே போதுமென்றல்.

கற்றோர்கள் தாழ்குப்பர் கல்வி தன்னிலாசையுள்ளோர்*
பெற்றோமெனவுகத்து பின்புகற்பர் * — மற்றோர்கள்
மாச்சரியத்தாலிகழில் வந்ததென்றெஞ்சே! * இகழ்கை.
ஆச்சரியமோ தானவர்க்கு.

2

செஞ்சே	மனமே!		
கற்றோர்கள்	ய்க் பகின்றவர்கள் (இப் தாம் உகப்பர்)	மாச்சரியத்தால்	{ மாதஸ்யத்தினால் [பகை பாராட்டி]
	மகிழ்ந்திடுவர்கள்;	இகழில்	
கல்வி தனில்	{ கல்வியில் விருப்பமுள்ளவர் கள்	வந்தது என்	{ அதனால் நமக்கு உண்டா கும் சேதமென்ன? (ஒன்றுமில்லை)
ஆசை உள் போர்			
பெற்றோம் என	{ ‘இது ஸபிக்கப் பெற்றோ மே!’ என அகங்குழந்து	அவர்க்கு	{ அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு
உகந்து			
பின்பு கற்பர்	{ பிறகு இதை அப்பவரிப் பர்கள்;	இகழ்கை	{ கல்விவியங்களை இகழ்வ தென்பது
மற்றோர்கள்	{ (கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு வகுப்பிலுஞ் சோக) மற்றையோர்கள்	ஆச்சரியமோ தான்	{ வியப்போ? [அவர்க்கு இது இயல்பேயன்றே.]

“ஆச்சரியமோ-தானவர்க்கு” என்று பிசித்து தானவர்க்கு-ஆஸார்பர்க்குதிருக்கு
என்று பொருளுரைப்பாருமுளர்; ஆயினும் மணவாளமாமுனிகள் இங்ஙனம் விவகித்து
அருளிச் செய்வவரல்லர் என்பர் பெரியோர்.

2

ஆழ்வாராசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு வாழ்த்துக் கூறுதல்.

* ஆழ்வார்கள்வாழி அருளிச்செயல்வாழி*
தாழ்வாதுமில் குரவர்தாம் வாழி*—ஏழ்பாரும்
உய்ய அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி*
செய்யமறைதன் னுடனே சேர்ந்து.

3

ஆழ்வார்கள்	பொய்கையாழ்வார் முதலான	ஏழ்பாரும்	நுமண்டலம் முழுவதும்
வாழி	ஆழ்வார்கள் வாழ்த்துக;	உய்ய	உஜ்ஜிஷிக்குமான
அருளிச் செயல்	அவர்களுடைய திவ்யபப்	அவர்கள்	அவ்வாசிரியர்கள்
வாழி	பிரபந்தங்கள் வாழ்த்துக;	உரைத்தவைகள்	அருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளும்
தாழ்வு ஆதம்	தாழ் வொன்று மில்லாத	தாம் செய்ய	விஸக்ஷணமான வேதங்
இல் குரவர்	[மிகச் சிறந்த] எம்பெரு	மறை தன்னு	கனோடு கூட வாழ்க.
நாம் வாழி	மாணர் முதலான ஆசாரி	டனே சேர்	
	உர்கள் வாழ்ந;	ந்து வாழி	

“செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து” என்றது வேதங்களும் வாழ்வேனுமென்று புலற்றுக்குமாக மங்களாசாஸனம் செய்தபடி. ஆழ்வாராசார்பர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கெல்லாம் வேதமே மூலமானது பற்றி அவற்றுக்கும் மங்களாசாஸனம் பாரப்தம். “செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து அவர்களுரைத்தவைகள்” என்று அந்வயித்து “வேதங்களுக்குச்சேர ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்தவை” என்று பொருளுரைப்பாருமுள்.

3

ஆழ்வார்களின் அவதாரக்ரமம் கூறுதல்

பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார்*புகழ்மழிசை
அய்யன் அருள்மாறன் சேரலர் கோன்*—துய்யப்பட்ட
நாதன் அன்பர்தான் தூளி நற்பாணன் நன்கலியன்*
நதிவர்தோற்றத்தடைவாமிங்கு.

4

பொய்கையார்	{ பொய்கையாழ்வார் முதல்	அன்பர்தான்	{ தொண்டாடிப் பொடியாழ்
பூதத்தார்	வர்,	தூளி	வார் எட்டாமவர்,
பேயார்	{ பூதத்தாழ்வார் இரண்டா	நல் பரணன்	{ பரமஸாத்விகரான திருப்
புகழ் மழிசை	மவர்		{ பாணாழ்வார் ஒன்பதா
ஐயன்,	{ பேயாழ்வார் மூன்றாமவர்,	நன்கலியன்	{ மவர்,
அருள் மாறன்	{ கீர்த்திவாய்ந்த திருமழி		{ விஸக்ஷணரான திருமங்கை
சேரலர் கோன்	{ சைப்பிரான் நான்கா	நது	{ யாழ்வார் பத்தாமவர்;
துய்யப்பட்ட	{ மவர்,	இங்கு	{ இந்த வரிசைக்கிரமமானது
நாதன்	{ அருள் மிகுந்த நம்மாழ்	இவர் தோற்ற	{ இவ்வாழ்வார்களின் அவ
	{ வார் ஐந்தாமவர்,	த்து அடைவு	{ தாக்கரமமாகும்.
	{ குலசேகரப்பெருமான் ஆறு	ஆம்	
	{ மவர்,		
	{ பரிசுத்தமான பெரியாழ்		
	{ வார் ஏழாமவர்,		

இக்காலத்தவர்கள் சிலர் ஆராய்ச்சி செய்வதாகப்புகுத்து தவறுதலான சில சிறுபணங் களைக் காட்டி இந்த அடைவினை மாறுபடுத்தி, பின்னே புள்ளவர்களை முன்னே தள்ளி முன்னேபுள்ளவர்களைப் பின்னே விழுத்தி மனம்போனவாறாக அவதாரக்ரமங்களைக் கலப்பிக் கின்றனர்; அதனால் ஆஸ்திகர்களின் நெஞ்சு கலங்காமைக்காகப் பொய்யிலாத மணவாள பாமுனிகள் இங்ஙனே அடைவுதன்னை அமைக்கருளினாராயிற்று.

4

ஆழ்வார்களவதரித்த மாத நகஷத்திரங்களைக் கூறுவோமெனல்.

அந்தமிழால்நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த வாழ்வார்கள்*
இத்தவுலகிலிருந்தீங்க*—வந்துதித்த
மாதங்கள்நாள்கள்தமை மண்ணுலகோர்தாமறிய*
சுதென்று சொல்லுவோம்யாம்.

5

அம் தமிழால் டநல் கலைகள் பூப்ப்து உரைத்த ஆழ்வார்கள்	அழகிய தமிழ்ப்பாஷையினால் திவ்வியப் பிரபந்தங்களை ஆராய்ந்தருளிச் செய்த (மேற்கூறிய) ஆழ்வா ர்கள்	வந்து உதித்த மாதங்கள் நாள்கள் தமை	வந்து அவதரிக்கப் பெற்ற மாஸங்களையும் நகஷத்திரங் களையும்
இந்த உலகில் இருள் நீங்க	இவ்விருள் தருமா ஞாலத் தில் அகவிருள் தொலை வதற்காக	மண் உலகோர் தாம் அநிய சுது என்று யாம் சொல்லு வோம்	இந்த உலகில் கர்ஷ்மாசுத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு இன்னவையென்று இனி நாம் கூறுவோமா.

இன்ன ஆழ்வார் இன்ன மாதத்தில் இன்ன நகஷத்திரத்தில் அவதரித்த நாளென்பது உலகத்தில் வழங்குவந்தாலும் பிற்காலத்தில் எக்காரணத்தாலும் பிறழ்வு விளையுமென்றால் அவற்றைப் பரபந்திகரித்தருள்கின்றாரென்க. பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்த முதல்திருவந்தாதி வியாக்கியானத் தொடக்கத்தில் “இந்த முதலாழ்வார்கள் இன்னளிடத்தில் அவதரித்தார்களென்பது காஸப்பழமையால் நிச்சயிக்கப் போகாது” என்று பொருள்பட ஒரு ஸ்ரீஸூக்தி காண்கிறது. அவ்விடத்தில் அருப்பதவுணாச்சாரர்கள் இங்கு ஏதோ வாய்க்கியப் பிறழ்வு உள்ளது என்று எழுதியுள்ளார்கள். பெரியவாச்சான் பிள்ளை அவ்வளம் அருளிச் செய்தது உண்மையாயிருப்பின் பரம ப்ராமாணிகரான மணவாளமாமுனிகள் இவ்வுபதேசரத்தினமாலையில் “எண்ணருள் சீர்ப்பொய்கை முன்னோசிவ்வுலகில் தோன்றிய லூர் வன்மை மிகு கச்சி மல்லை மாமயிலை” என்று அறுதியிட்டாக அருளிச்செய்ய நேர்த்திராது. பெரியவாச்சான் பிள்ளை காலத்திற்கு முன்னமே அவதரித்து அதுஸர்தானத்திலும் நிகழ்ந்து வருப திருவந்தாதித் தனியன்களிலும் “கச்சிநகர் வந்துதித்த பொய்கைப்பிரான்” என்றும், “கடல் மல்லைப் பூகத்தார்” என்றும் உள்ளதற்கு மாறாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தாம் அருளிச் செய்வும் ப்ராஸத்தியில்லை. ஆயினும் வாக்கியப் பிறழ்வு விளங்கி டது. இக்கணே பிறழ்வு நேரமைக்காகவே மாமுனிகள் ஆழ்வார்களவதரித்த மாஸ நகஷத் திவ்ய தேசங்களை இப்பிரபந்தத்தில் இட்டருள்கின்றாரென்றுணர்க.

6

முதலாழ்வார்களின் மாத நகஷத்திரங்கள் கூறுதல்.

ஐப்பசியிலோணம் அவிட்டம் சதயமிவை*
ஒப்பிலவா நாள்களுலகத்திர்!—எப்புனியும்
பேசுபுகழ்ப்பொய்கையார் பூதத்தார்பேயாழ்வார்*
தேசுடனே தோன்றுகிறப் பால்.

6

உலகத்திர் எப் புனியும் பேசு புகழ் பொய்கையார் பூதத்தார் பேயாழ்வார் தேசுடனே தோன்று சிறப்பால்	உலகத்திலுள்ளவர்களே { உலகமெங்கும் பேசப்படு கின்ற புகழையுடைய பொய்கை பூதம் பேயாழ் வார் மூவரும் தேசுடனே—அவத ரித்த ஏற்றத்தினால்	ஒப்பு இல ஆம் நாள்கள் ஐப்பசியில் ஒணம் அவிட்டம் சதயம்இவை	{ ஒப்பில்லாதவைபான நாட் கள் எவை யென்றால், ஐப்பசிமாதத்தில் திருவோ ணம் அவிட்டம் சதய மென்னும் இத்திரு நாட் களாம்.
--	--	---	--

4

* * * இவ்வாழ்வார்கள் மூவரும் விபலத்தில் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரியாதவராய், கூடித்திரியும் யோகிகளாயிருந்ததினாலும், அர்ச்சையிலும் அப்படியே கூடியே வாழ்வதனாலும் இம்மூவர்க்கும் செந்திரபாகர மட்டருளினராயிற்று. ஐப்பசி, ஐப்பிசி என இரண்டுமுன் டென்பர், ஒணம்—‘ச்ரோண’ என்பதுமே வடசொற்சொத்து. ‘தேசுடனே’ என்றறிதத்து அயோகிஜைவராயுதமான ‘சுரஜன்ஸ’ விவகரித்த. “சிறப்பால் ஒப்பில்வாம்” என்று அந்வு ரிக்கும்.

பொய்கையார் முதலான மூவர்க்கு முதலாழ்வார்களென்கிற திருநாமம்
நிகழ்ந்தமைக்குக் காரணங் கூறுதல்.

மற்றுள்ளவாழ்வார்களுக்கு முன்னேவந்துதித்து*
நற்றிழால்நூல்செய்து நாட்டையுய்த்த*—பெற்றிமையோர்
என்று முதலாழ்வார்களென்னும்பேரிவர்க்கு
நின்றதலகத்தே நிகழ்ந்து.

இவர்க்கு	{ பொய்கையார் முதத்தார் பேயர்என்கிற இம்மூவர்க்கும்.	மற்றுள்ள ஆழ் வார்களுக்கு முன்னே வந் து உதித்து	{ (திருமழிசைப்பிரான் முதலான) மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு முன்னம் வந்து தோன்றி
முதலாழ்வார்களென்னும்பேர்	{ முதலாழ்வார்களை என்கிற திருநாமம்	நல் தமிழால்	{ விவசுணமான தமிழினால்
உலகத்தே நிகழ்ந்து நின்றது	{ உலகத்தில் பரவிய தமானது (எதனுலேபெண்ணில்)	நூல் செய்து	{ திருவந்தாதிகளென்கிற தில்லிப் பிரபந்தங்களை யருளிச்செய்து
	(இவ்வாழ்வார்கள் மூவரும்)	நாட்டை உய்த்து பெற்றிமையோர்	{ இவ்வுலகை உஜ்ஜிவிப்பித்த பெரியார் என்கிற காரணத்தினால்.

* * * பொய்கையார் முதலான மூவர்க்கும் முதலாழ்வார்களென்று பரவித்தமாகத் திருநாமம் வழங்கிவருகின்றது. இக்கிருநாமத்திற்கு இன்னது காரணமென்று கிருநகிறது இப்பாசாயம். மற்ற மூவரை வாழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்தபடியினால் முதலாவாயினர்; நற்றிழால்நூல் செய்ததனால் ஆழ்வார்களாயினர் என்றதாயிற்று. பெற்றிமை—பெருமை. என்று—என்ற காரணத்தினால் என்றபடி. “பெற்றிமையோ ரென்றும்” என்கிற பாடம் மறுக்கவும் மறக்கவும்தக்கது.

திருமங்கையாழ்வாருடைய அவதார நாள் கூறுதல்.

பேதைசெஞ்சே! இன்றைப்பெருமை யறிந்திலையோ!*
ஏதுபெருமை யின்றைக் கென்றென்னில்!*—ஓதுகின்றேன்
வாய்த்தபுகழ்மங்கையர்கோன் மாநிலத்திலவந்துதித்த*
கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாள் காண்.

பேதை செஞ்சே அறிவில்லாத மனமே?	இன்றை பெருமை அறிந்திலையோ?	ஏது பெருமை என்னில்	{ இன்றைக்குள்ள பெருமை யை நீ அறிந்து கொள்ள வில்லையோ?	ஓதுகின்றேன் வாய்த்த புகழ் மங்கையர்கோன் மாநிலத்தில் வந்து உதித்த கார்த்திகையில் கார்த்திகை நாள் காண்	{ சொல்லுகின்றேன்; பொருந்திய புகழை யுடையான திருமங்கையாழ்வார் விசாலமான இவ்வுலகில் வந்து தோன்றப்பெற்ற கார்த்திகைமாதத்து கருத்தி கா நகரத்தாமன்றோ இன்று.
------------------------------	---------------------------	--------------------	---	---	---

* * * ஆகந்த ஆழ்வார்களின் திருவாழ்த்தி சிவங்களில் கோயில்களிலும் சூழலிங்
களிலும் கான்பாட்டுண்டு ஸெயிப்பாற்று உகட... மேலும்மென்று சிவங்களின் வேண்டி
கோளினால் இப்பிரபந்தம் அருளிச் செய்ததனால் அதற்குச் சகுதியாகவே இந்த காட்பாட்டுக்
களில் பெரும்பாலும் “இன்று” என்று அமைக்கப்பட்டது. அந்த அவதார நன்னுளை கோங்கிய
கீர்த்தேசம் இது. இரண்டாமடியில், “இன்றைக்கென்னென்னில்” என்று சில பிரதிகளிற்
பாடம் கண்டாலும் அதில் அர்த்தம் பொருந்தாது. ஏது என்பதும் என் என்பதும் பரியாய
மாதலால் புரருத்தமாகும்; ஆகவே “இன்றைக்கென்னென்னில்” என்பதே பாடம். “அதற்
கென்று என்ன ஏற்றம்” என்று உலக வழக்குள்ள தாதல் அறிக. 8

மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்குற அவதரித்த பெருமை.

மாறன்பணித்த தமிழ்மறைக்கு மங்கையர்கோன்*

ஆறங்கங்குற அவதரித்த*—விறுடைய

கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாள் இன்றென்று காதலிப்பார்*

வாய்த்தமலர்த்தாள்கள் நெஞ்சேவாழ்த்து.

9

நெஞ்சே	ஓ மனமே!	விறு உடைய	பெருமை வாய்ந்த
மாறன் பணித்த	நம்மாழ்வாருளிச்செய்த	கார்த்திகையில்	
	தாரவிடவேதமான திரு	கார்த்திகை	{ கார்த்திகை மாதத்து கருத்
தமிழ் மறைக்கு	விருத்தம் முதலிய	நாள் இன்று	{ திகையன்றோ இன்று
	நான்கு பிரபந்தங்களுக்	என்று	{ என்று கொண்டு
	கும்		
ஆறு அங்கம்	{ ஆறு அங்கங்களாக ஆறு	காதலிப்பார்	{ குறு ஹலிப்பவர்களி
கூறு	பிரபந்தங்களை யருளிச்		னுடைய
	செய்யும் பொருட்டு	வாய்த்தமலர்	{ (நமக்கு) ப்ராப்தமான
மங்கையர்கோன்	{ திருமங்கையாழ்வார் அவ	தாள்கள்	{ பாதாளித்தங்களை
அவதரித்த	தரிக்கப்பெற்ற	வாழ்த்து	{ தோத்திரஞ் செய்வாயாக.

* * * ஆசார்யற்றரு உயர்த்தில் “வேத சதுஷ்டயாங்கோபாங்கங்கள் பதினாலும்
பொலே இரங்காலுக்கும் இருந்தமிழ் அற்புலவர் பனுவலாலும் மற்றை பெண்மர் நன்மலை
களும்” என்றுள்ளது. வடமொழி வேதத்திற்கு அங்கங்களும் உபாங்கங்களும் இருப்பது
பொலே தமிழ் வேதத்திற்கும் அவைய யுண்டு; ருத் உதாஹ் ஸாமம் அதர்வணம் என்கிற நான்கு
வேதங்களுக்கும் சிஷ்டா விபாகானம் திருத்தம் சர்க்கஸ் கல்பம் ஜ்யோதிஷம் என்கிற ஆறு அங்க
ங்களும், மீமாம்ஸா ச்யாய புராண தர்மசாஸ்திரங்கள் முதலிய உபாங்கங்கள் எட்டும் ஆகப்
பதினாலும் பொலே, திருவிருத்தம் திருவாகிரியம் பெரிய திருவந்தாதி திருவாய்மொழியாகிற
இந்தத் தமிழ்மறை நான்கிற்கும் திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்யியப் பிரபந்தங்களாகும் மற்றை
யாழ்வார்கள் எண்மருடைய விலகலான ப்ரபந்தங்களும் அங்கோபாங்கங்களாமென்பது தர்ப்பரி
யம். திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழி, திருக்குறந்தாண்டகம், திருவெழு
கற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் ஆகிய ஆறு பிரபந்
தங்களும் ஆறு அங்கமாகக் கொள்ளப்பட்டன. நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தைப் பின்
பற்றியே இவர் அருளிச்செய்திருப்பது கொண்டு இங்ஙனே கூறலாபற்றென்க. 9

திருப்பாணாழ்வார் திருநாள் கூறுதல்

கார்த்திகைபுரோகிணிநாள் காண்மினின் புகாசினியீர்*

வாய்த்தபுகழ்ப் பாணர்வந்துதிப்பால்*—ஆத்தியர்கள்

அன்புடனே தான் அமலனாதிபிரான்கற்றதற்பின்

நன்குடனேகொண்டாடும்நாள்.

10

காசினியிர்	உலகத்தவர்களே!	ஆத்தியர்கள்	ஆஸ்திகர்கள்
இன்று	இந்நாள்	அன்புடனே	{ பக்தியோடு
கார்த்திகை		தான்	{ அமலனாதிபிரானென்கிற
உரோகிணி	{ கார்த்திகைமாதத்து	அமலனாதி	{ பிரபந்தம் (இவரருளால்)
நாள் காண்	{ ரோஹிணி நஷத்திர	பிரான் கற்ற	{ கற்கப்பெற்றோ
மின்	{ மாகும்;	தன்பின்	{ மென்று மீழ்வது
வாய்த்த புகழ்	{ பொருந்திய புகழை		{ பற்றியும்
	{ புடையரான்	நன்குடனே	நலமாக
பாணர்	திருப்பாணழ்வார்	கொண்டாடும்	{ கொண்டாடப்பெறும்
வந்து உதிப்பால்	வந்துதோன்றினபடியால்	நாள்	{ நாளாகும்து.

*** தமிழில் ரகரமுதலான சொல் வரத்தகரதாதலால் “கார்த்திகையில் ரோகிணி நாள்” என்பது சுத்த பாடமன்று; “கார்த்திகையில் உரோகிணி நாள்” என்னில் கொண்டனே பிறமுதலால் அதுவும் பாடமன்று; “கார்த்திகையுரோகிணிநாள்” என்பதுவே சுத்த பாடம். “புதியன புகுதலும் வருவல்” என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தைக் கொண்டு ரகர முதலான சொற் பிரயோகமும் சிறுபான்மை வருவற்ற தென்பாருமுளர். அறியவேண்டுமர்த்தங்கையெல்காம் அழகாக அமைந்துப் பத்தே பாகரமாகக் கருங்கவருளிச் செய்தவர் இவ்வாழ்வாரே யாதலால் “அமலனாதிபிரான் கற்றதன்பின்” என்று சிறப்பித்தெடுத்துக் கூறின் ரென்க. நன்கு—நன்மை. 10

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருநாள் கூறுதல்

மன்னியசீர்மார் கழியில் கேட்டையின் னுமாரிடைத்தீர்! என்னிதனுக்கேற்றமெனிலுரைக்கேன்*—துன்னுபுகழ் மாமறையோன் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்பிறப்பால்* நான்மறையோர் கொண்டாடும்நாள்.

11

மா நிலத்திர்	{ பாந்தவுலகத்தினுள்ளவர்	துன்னு புகழ்	நீரம்பிய புகழையுடையராய்
இன்று	{ களே!	மா மறையோன்	பரம வைதிகரான
சீர் மன்னிய	இன்றைத்தினம்	தொண்டரடிப்	{ தொண்டரடிப் பொடியாழ்
மார்கழியில்	{ சிறப்புப்பொருத்திய	பொடி ஆழ்	{ வாருடைய
கேட்டை	{ மார்கழிமாதத்துக்கேட்டை	வார்	
இதனுக்கு	{ யாகும்;	பிறப்பால்	அவதாரம் காரணமாக
ஏற்றம் என்	{ இந்நாளுக்கு	நால் மறையோர்	வைதிகோத்தமர்கள்
எனில்	{ என்ன ஏற்ற மென்றால்	கொண்டாடும்	{ ஆதரிக்கும் திருநாளாகு
உரைக்கேன்	{ சொல்லுகின்றேன்; (கேண்	நாள்	{ மிது.
	{ மின்);		

திருமுழிசைப்பிரான் திருநாள் கூறுதல்

தையில்மகமின்று தாரணியிர்! ஏற்றம்* இந்தத் தையில்மகத்துக்குச் சாற்றுகின்றேன்*—துய்யமதி பெற்ற மழிசைப்பிரான் பிறந்தகாளென்று* நற்றவர்கள் கொண்டாடும்நாள்.

12

தாரணியிர்	நிலவுலகத்தவர்களே!	துய்ய மதி	{ பரிசுத்தமான மதிபைப்
இன்று	இந்தான்	பெற்ற	பெற்ற
தையில் மகம்	{ தைமாதத்து மகநகைத்திர	மழிசை பிரான்	{ திருமழிசையாழ்வார்
இந்த தையில்	{ மாகும்;	பிறந்த நாள்	{ திருவவதரித்த திருநா
மகத்துக்கு	{ இந்தத்தையில் மகத்திற்	என்று	{ என்று
ஏற்றம் சாற்று	{ குண்டான் பெருமை நல் தவர்கள்	மஹாநபஸ்ஸிகள்	{ மஹாநபஸ்ஸிகள்
கின்றேன்	{ பைச்சொல்லுகின்றேன்; கொண்டாடும்	நாள்	{ கொண்டாடப் பெற்ற
	{ (கேண்மின்);		{ நாளாமிது.

* * * இவ்வாழ்வார் பேபாழ்வாரை யடிபணிந்து திருத்தினவராதலால் அது தோன்றத்
 “துய்யமதி பெற்ற” என்றருளிச் செய்தார். மக நகைத்திரத்தைச் சுற்றிப் பைத்தாழ்விகள் வரத்
 திப்பதாகச் சோதிடர்கள் கூறுவார்கள்; அகற்கேற்ப “நல்தவர்கள் கொண்டாடும் நாள்” என்
 நருளிச்செய்தார் போலும். தாரணியென்னும் வடசொல் தாரணியென்று கிட்டல் பெற்றது. 12

குலசேகராழ்வார் திருநாள் கூறுதல்.

மாசிப்புனர்பூசம் காண்மினின்னு மண்ணுலகீர்*
 தேசித்திவசத்துக்கேதென்னில் —*பேசுகின்றேன்
 கொல்லிநகர்க்கோன் குலசேகரன்பிறப்பால்*
 மல்லவர்கள் கொண்டாடும்நாள்.

13

மாண் உலகீர்	{ ஸ்ரீமண்டலத்திலுள்ளவர்	கொல்லி நகர்	{ கொல்லியென்னும் நகர்க்குத் தலைவரான
இன்று	இன்றைத்தினம்	கோன்	
மாசிப்புனர்பூசம்	{ மாசி மாதத்துப் புனர்	குலசேகரான்	{ குலசேகராழ்வாருடைய
காண்மின்	{ வஸுந நகைத்திரமன்றோ;	பிறப்பால்	{ திருவவதாரம்காரணமாக
இத்திவசத்துக்கு	இந்நாளுக்கு	மல்லவர்கள்	{ ஸித்துக்கள்
தேக ஏது என்	{ என்ன மதிப்பு என்றால்	கொண்டாடும்	{ சிலாங்கிக்கும் நாளாமிது.
னில்	{ சொல்லுகிறேன்; (கேண்	நாள்	
பேசுகின்றேன்	{ மின்.)		

* * * தேசு—தேஜஸ் என்னும் வடசொல்லிகாரம். திவசம்—திவஸமென்னும் வட
 சொல் விகாரம். 13

நம்மாழ்வார் திருவவதாரநாள் கூறுதல்.

ஏரார்வைகாசி விசாகத்தினேற்றத்தை*
 பாறோரறியப் பகர்கின்றேன்*—சீராரும்
 வேதம்தமிழ்செய்தமெய்யனெழிலுக்குருகை*
 நாதனவதரித்தநாள்.

14

ஏர் ஆர்	சீர்மை மிகுந்த	தமிழ் செய்க	தாரவி—மாகச்செய்தருளின
வைகாசி விசா	{ வைகாசி மாதத்து விசாக	மெய்யன்	{ யதார்த்தவாதியாய்
கந்தின்	{ நகைத்திரத்தினுடைய		
ஏற்றத்தை	சிறப்பை	எழில் குருகை	{ அழகிய திருநகரிக்குத் தலை
பாறோர்	உலகத்தவர்கள்	நாதன்	{ வரான நம்மாழ்வார்
அறிய	தெரிந்து கொள்ளுமாறு		
பகர்கின்றேன்	சொல்லுகிறேன்;	அவதரித்த	{ தோன்றிய திருநாளன்றோ
சீர் ஆரும் வே	{ சீர்மை மிகுந்த வடமொழி	நாள்	{ இது.
தம்	{ வேதத்தை		

நம்மாழ்வாரும் அவர்திருநாளும் அவர்திருவாக்கும் ஒப்பற்றவை யெனல்.

உண்டோவைகாசி விசாகத்துக் கொப்பொருநாள்? *
உண்டோசட்கோபர்க் கொப்பொருநாள்? *—உண்டோ
திருவாய்மொழிக்கொப்பு? தென்குருகைக்குண்டோ? *
ஒருபார்தனிலொக்குமுர்?

வைகாசி விசாகத் துக்கு ஒப்பு ஒரு நாள் உண்டோ	வைகாசி விசாகத்தோ டொத்தொரு திருநாள் உண்டோ? (இல்லை)	திருவாய் மொழிக்கு ஒப்பு உண் டோ பார்தனில்	திருவாய் மொழியோ டொத்தொரு திவ்யப் பிரபஞ் முண்டோ? (இல்லை;) இப்பூ மண்டலத்திற் குள்ளே
சட்கோபர்க்கு ஒப்பு ஒருவர் உண்டோ	நம்மாழ்வாரை யொத்த ஒாழ்வா ருண்டோ? (இல்லை)	தென்குருகை க்கு ஒக்கும் ஒரு உள் உண்டோ	திருநகரியோ டொத்த தொரு திவ்ய தேச முண்டோ? (இல்லை;)

பெரியாழ்வார் திருநாள் கூறுதல்.

இன்றைப்பெருமையறிந்திலையோ ஏழைநெஞ்சே! *
இன்றைக்கென்னேற்றமெனிலுரைக்கேன் *—நன்றிபுனை
பல்லாண் பொடிய நம்பட்டர்பிரான் வந்துதித்த *
நல்லாணியில் சோதிநான்.

ஏழை நெஞ்சே இன்றை பெரு மை அறிந்தி லையோ	அறிவிலியான மனமே! இன்றைக்குண்டான் பெரு மை அறிய மாட் டாயோ?	பல்லாண்டு பா டிய நம் பட்டர் பூரான் வந்து உதித்த	திருப்பல்லாண்டை யரு ளிச் செய்த நம் பெரியாழ்வார் வந்து தோன்றிய ஆனியில் சோதி யென்கிற நல்ல நாள் காண்.
இன்றைக்கு ஏற் றம் என்னில் உரைக்கேன் நன்றிபுனை	இந்நாளுக்கு என்ன பெருமை யென்னில், சொல்லுகிறேன் கேள்; நன்மைகூர்ந்த		

மாநிலத்தின்முன் நம்பெரியாழ்வார்வந்துதித்த *
ஆனிதன்னில்சோதியென்றாலாதரிக்கும் *—நானியர்க்கு
ஒப்போரிலை பிவ்வுலகுதனி லென்று நெஞ்சே! *
எப்போதும் சிந்தித்திரு.

ஒ நெஞ்சே முன் நம் பெரியாழ் வார்	ஒ மனமே! முற்காலத்தில் கமக்குத் தலைவரான பெரி யாழ்வார்,	ஆதரிக்கும் ஞானியர்க்கு ஒப்போர் இவ் உலகு தனில் இல்லை என்று	கொண்டாடுகின்ற ஞானிகளான பெரியார் களுக்கு ஸமயானவர்கள் இவ்வுல கில் யாருமில்லென்று ஸதா காலமும் அதுஸக் தித்து இரு திப்பாயாக.
மாநிலத்தில் வந்து உதித்த ஆனி தன்னில் சோதி என் ருல்	இவ்வுலகில் வந்து தோன் றப்பெற்ற ஆனிமாதத்து ஸ்வாதி நகரத்தாமென்றபோதே		

பெரியாழ்வாரென்ற திருநாமத்திற்குக் காரணம் கூறுதல்
மங்களாசாசனத்தில் மற்றுள்ளவாழ்வார்கள் *
தங்களார்வத்தளவுதான் நன்றி—* பொங்கும்
பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான் பெற்றான் *
பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர்.

வில்லிபுத்தூர்	பூநீ வில்லி புத்தூரிலவ	மற்றுள்ள	} மற்ற ஆழ்வார்களுடைய
பட்டப்பிரான்	தரித்த விட்டுசெத்தர்	ஆழ்வார்கள்	
பெரியாழ்வார்	பெரியாழ்வாரென்கிற திரு	தங்கள்	} ஆர்வத்து அளவு { அபிசிவேசத்திற்காட்டிலும்
என்னும்	நாமத்தை		
பெயர்	(விருதாகப்) பெற்றார்;	நான் அன்றி { அதிகமாக	} பொங்கும் பரி { விஞ்சி யெழுந்த பரிவு
பெற்றான்	(இது எதனாலேயென்		
	னில்)		} வாலே { காரணமாக.
மங்கள ஆராத	எம்பெருமானுக்குக் காப்		
னத்தில்	பிடும் விஷயத்தில்		

*** பட்டப்பிரானுக்குப் பெரியாழ்வாரென்கிற விருது எதனால் விளைந்தது? இவர் மற்ற ஆழ்வார்களிற் காட்டில் வயதில் முதலவருமல்லர்; பொய்கையார் முதலாகக் குலச்சேகராகவுள்ள ஆழ்வார்கள் இவரைவிட முதலவர்கள். பெரிய பிரபந்தங்கள் இட்டருளினவரென்று சொல்லலாமோ வென்னில், நம்மாழ்வாரைவிட இவர் அதிகப்பிரபந்தங்களிட்டவரல்லர்; அவ்வே எதனு லிவரைப் பெரியாழ்வாரென்கிறது? என்னில்; எம்பெருமானுக்கு என்வருகி நோ வென்று வயிறு பிடித்து மங்களா சாஸனம் செய்வதில் இவருடைய காதல் பெரிதானது மற்றையே இவரைப் பெரியாழ்வாரென்றனர் என்றதாயிற்று. மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு மங்களா சாஸனாகிய இல்லையென்று சொல்லவொண்ணது; எல்லார்க்கும் அது உண்டு; ஆளுமும் அது இவர்க்குக் கனத்திருத்தது என்னுமிடம் முன்னடிகளில் விவரிக்க காண்க. 18

திருப்பல்லாண்டின் முதன்மைக்குக் காரணம் கூறுதல்

கோதிலவாமாழ்வார்கள் கூறுகலைக்கெல்லாம்
ஆதி திருப்பல்லாண்டானதுவும்—*வேதத்துக்
கோமென்னுமதுபோல் உள்ளதுக்கெல்லாம்சுருக்காய்
தான்மங்கலமாதலால்.

19

கோது இல ஆம்	குற்றமற்றவையான	வேதத்துக்கு	} ஸகல வேதங்களுக்கும்
ஆழ்வார்கள்	ஆழ்வார்களாருளிய திவ்யப்	ஓம் என்னுமது	
கூறுகலைக்கு	பிரபந்தங்களுக் கெல்	போல்	} உள்ள அர்த்தங்களுக்கெல்
எல்லாம்	லாம்	உள்ளதுக்கு	
திருப்பல்லாண்டு	திருப்பல்லாண்டே முதற்	எல்லாம் கரு	} லாம் ஸங்கரஹமாயக்
ஆதி ஆனது	பிரபந்தமாய் பெற்ற	க்கு ஆப்	
வும்	தும் (எதனாலே யென்	மங்களம் ஆக	} மங்கள குமாயுமிருப்பது
	னில்)	லால் தான்	

*** கோது இல ஆம்—அஸார மென்று கழிக்கத் தக்க அம்சங்களை ஒன்றுமின்றிக்கே முதலாம் ஸாரமேயான என்றபடி. வேதங்களுக்குப் ப்ரணவம் முதன்மையானது போல, திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கெல்லாம் திருப்பல்லாண்டு முதன்மையாயிற்று. ப்ரணவமானது ஸகல வேதார்த்த ஸாராதிதியாகவும் மங்களக் சொல்லாகவுயிரிருக்கும்; அதுபோலவே திருப் பல்லாண்டும் ஸகல திவ்யப்பிரபந்த ஸாரார்த்த சிதியாகவும் மங்களமாயாகவுயிரிருக்குமென்க.

ஸர்வாதிகாரமான இப்பிரபந்தத்தில் ஒமென்று பிரயோகித்ததனால் ப்ரணவம் ஸர்வாதி கார மென்று ஆசிரியரது திருவுள்ளமாக உணரத்தகும். 19

திருப்பல்லாண்டுக்கும் பெரியாழ்வார்க்கும் ஒப்பில்லாமை கூறுதல்.

உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக்கு ஒப்பதோர்கலைநான்*
உண்டோ பெரியாழ்வார்க்கொப்பொருவர்—* நண்டபயிற் றூல்
செய்தருளுமாழ்வார்களதம்மில் அவர்செய்கலையில்*
பைதல்செஞ்சே நீயுணர்ந்துபார்.

தண்டமிழ் நூல்	திவ்வியப் பிரபந்தங்களரு	திருப்பல்லாண்	திருப்பல்லாண்டோ
செய்தருளும்	ளிச் செய்த ஆழ்வார்	டுக்கு ஒப்பது	டொத்ததொரு பிரபந்
ஆழ்வார்கள்	களுக்குள்ளே	ஓர் கலை தான்	தந்தா னு ண்டோ
தம்மில்		உண்டோ	(இல்லை.)
பெரியாழ்வார்க்	பெரியாழ்வாரோ டொத்த	பைதல் நெஞ்சே	பேதை மனமே!
கு ஒப்பு ஒரு	வொருவர் உளரோ?	ரீ உணர்ந்து	இதை நீ விமர்சித்து அறி
வர் உண்டோ	(இல்லை);	பார்	வாயாக.
அவர் செய் கலை	அவ்வாழ்வார்களாருளிச்		
யில்	செய்த நூல்களுள்		

* * * இப்பூட்டின் மூன்றாமடியில் “அவர் செய் கலையை” என்று பலரும் ஒதிவரும் பாடம் மறுக்கவும் மறக்கவும் தக்கது. அது அநர்வதம். ... 20

ஆண்டாள் மதுரகவிகள் உடையவர் இம்முலருடைய அவதார நாட்களை இனிக் கூறுவேனெனல்

ஆழ்வார்திருமகளாராண்டாள்*மதுரகவி
யாழ்வாரெதிராசராமியவர்கள்—*வாழ்வரக
வந்துதித்தமாதங்கள் நாங்கள் தம்மின்வாசியையும்*
இந்தவுலகோர்க்குரைப்போம்யாம்.

21

ஆழ்வார் திருமக	(ஐச் சொன்ன) ஆழ்வா	வந்து உதித்த	{ இங்கு வந்து தோன்றப்
உளார் ஆண்	ருடைய பெண்ணின்னை		{ பெற்ற
டாள்	யான ஆண்டாளென்ன	மாதங்கள் நாள்	{ மா ஸ நகரத்தாங்களின்
மதுரகவியாழ்		கள் தம்மின்	{ வைலகூனியத்தையும்
வார்	{ மதுரகவியாழ்வாரென்ன	வாசியையும்	
எதிராசர் ஆம்	{ எம்பெருமானானென்ன	இந்த உலகோர்	{ இவ்வுலகத்தவர்களுக்கு
இவர்கள்	{ ஆகிய இ ம் மூ வ ரு ம்	க்கு	
வாழ்வு ஆக	லோகோஜீவனூர்த்தமாக	யாம் உரைப்	{ இனி யாம் எடுத்துரைப்
		போம்	{ போம்.

* * * பொய்கையார் முதலானவர்கள் எம்பெருமானது திருக்குணக்கடலில் ஆழ்ந்ததனால் ஆழ்வார்களென்று பெயர்பெற்றதுபோல, மதுரகவிகள் நம்மாழ்வாருடைய குணக்கடலில் ஆழ்ந்ததனால் இவரும் ஆழ்வாரெனப் பெற்றாரென்க. ஆண்டாளும் மதுரகவிகளும் திவ்வியப் பிரபந்தங்களாருளிச் செய்தமைபற்றி இவர்களுக்கும் திருநாள்பாட்டு இட்டருளவேண்டியதாயிற்று. எம்பெருமானார் “தமிழ் மறைகளாயிரமும் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய்” இராமாணசன்” என்றபடி அருளிச் செயல்களை வளர்த்த, தாயாதலாலும் அவர் விஷயமான நூற்றந்தாதிப்பிரபந்தம் அவதரித்திருத்தலாலும் அவர்க்கும் திருநாள்பாட்டு இட்டருளவேண்டியதாயிற்று. திருவாங்குத்தமுதனார் பிரபந்தம் பணித்தவாயிருந்தாலும் அவர்க்கு அர்ச்சைத்திருக்கோலம் அமைந்திலாதலால் நான்பாட்டு ஸேவிக்கப் பரஸ்த்திரிவியென்று விடப்பட்டது. ஆழ்வார்திருமகளார் ஆழ்வார்களெல்லார்க்கும் திருமகளான என்னவுமாம். 21

ஆண்டாளுடைய திருநாள் கூறுதல்

இன்றோ திருவாடிப்பூரம்*எமக்காக
வன்றோ இங்காண்டாளவதரித்தாள்—*குன்றாத
வாழ்வான் வைகுந்தவான்போகந்தன்னையிகழ்ந்து*
ஆழ்வார்திருமகளாராய்,

22

திருவாடிப்பூர் மென்னும்	இங்கு	{ இவ்விருள் தருமாளுலத்
திருநாள் இன்றைக்		திலே
கன்றோ;		
சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார்	ஆழ்வார் திருமக	{ பெரியாழ்வாரது புதல்வி
சிதம்பரநீரான்	ளார் ஆய்	யாய்
முநீ வைகுண்டத்திலுள்ள	எமக்காக	{ நம் போல்வாருடைய உண்
திவ்ய போகத்தையும்	அன்றோ அவ	வீனத்திற்காகவன்றோ
விட்டு	தரித்தாள்	திருவவதாரம் செய்ய
		தாள்.

20 * * * எம்பெருமான் இக்கிலத்தில் இருவவதரித்துகீதோபதித்ததைத் தன் முகத்தாலே உலிமிட்டருளி உபகரித்தான்; அது வடமொழியாயும் கஹந்மாயுமிருப்பதனால் ஆனவர்க்கும் நுங்கே பயன்படவில்லை; இக்குறை தீரப் பெரியபிராட்டியார் தாம் வந்து திருவவதரித்து வேதமனைத்துக்கும் வித்தாரகும் கோதை தமிழ்” என்று புகழ்த்தக்கநான திவ்விடப் பிரபந் தத்தை எளிய தமிழ் நடையில் உபகரித்து அஸ்மதாதிகளை உய்வித்தாள் என்பது இங்கு உணரத்தக்கது. 22

ஆண்டாளுக்கும் அவளுடைய நன்னாளுக்கும் ஒப்பில்லை யெனல் பெரியாழ்வார்பெண்பிளையாய் ஆண்டாள்பிறந்த* திருவாடிப்பூரத்தின் சீர்மை—* ஒருநாளாக் குண்டோ மனமேபுணர்ந்துபார்* ஆண்டாளுக் குண்டாகி லொப்பிதற்குமுண்டு. 23

ஆண்டாள்	சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார்	மனமே உணர்	{ நெஞ்சே! இதை ஆராய்ந்து
பெரியாழ்வார்	{ பெரியாழ்வார் திருமக	ந்து பார்	{ கான்;
பெண் பிள்ளை	ளாக		
ஆய்			
பிறந்த	அவதரிக்கப் பெற்ற	ஆண்டாளுக்கு	{ ஆண்டாளோ டொத்த
திரு ஆடி பூரத்	திருவாடிப்பூர் நன்னாளின்	ஒப்பு உண்டா	{ வயத்திபுண்டாகில் இந்
தின் சீர்மை	பெருமை	கில் இதற்கும்	{ காளோடொத்த நாளும்
ஒரு நாளைக்கு	மற்றொரு நாளைக்கு	ஒப்பு உண்டு	{ வேறென்று இருக்கும்.
உண்டோ	உளதோ?		

* * * முதலடியில் “பெண்பிள்ளை” என்கிற சொல் “பெண் பிள்ளை” எனத் தொக்கிப் பிறப்பதாகக் கொள்ளலெனும்; இல்லையெல் வெண்டளை பிறமும். ... 23

ஆண்டாள் பெருமைகூறுதல்
அஞ்சுகுடிக்கொருசந்தியாய்* ஆழ்வார்கள் தஞ்செயலில் விஞ்சிநிற்கும் தன்மையளாய்—* பிஞ்சாய்ப் பழுத்தாணையாண்டாளைப் பத்தியுடன் நாளும்* வருத்தாபமனமேமகிழ்ந்து. 24

(1) ஐந்து குடும்பங்களுக்கு	விஞ்சிநிற்கும்	{ அதிகமித்திருக்கு மியல்
(2) எம்பெருமானுக்கு	தன்மையன் ஆய்	வினளாய்
என்ன திக்குவருகிறதோ	பிஞ்சு ஆய்	{ இளம் பிராயத்திலேயே
வென்று அஞ்சுகின்ற	பழுத்தாளை	அன்பு முதிர்ப்பெற்ற
(ஆழ்வார்கள் பதின்		
மரின்) குடிக்கு	ஆண்டாளை	சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரை
ஒரு சந்தி ஆய்	மனமே	நெஞ்சே!
ஆழ்வார்கள் தம்	மகிழ்ந்து	உகந்து
செயலை	பத்தி உடன்	பக்தியோடு
	நாளும்வழுத்தாய்	எப்போதும் துதிப்பாயாக

* * *—இப்பாட்டில் முதலடி சிலேடையாக அமைந்தது. “அஞ்ச குடிக்கு” என்றது ஐந்து குடும்பங்களுக்கு என்றும், அஞ்சுகின்ற குடும்பத்திற்கு என்றும் பொருள்படும். ஐந்து குடும்பங்கள் எவையென்னில்; ஆண்டாளுக்கு முன்னே அவதரித்த ஏழு ஆழ்வார்களின் குடி ஐந்தாகும்; எவ்வளவு யென்னில்; முதலாழ்வார்கள் மூவரும் சேர்ந்து ஒரு குடி [அயோநி குடும்பம்] என்க; இரண்டாவது திருமழிசையாழ்வாரது குடி; மூன்றாவது நம்மாழ்வாரது குடி; நான்காவது குலசேகராழ்வாரது குடி; ஐந்தாவது பெரிடாழ்வாரது குடி. ஆக அஞ்ச குடிக்கு மாக ஆண்டாளொருத்தியே ஸந்தானமாகத் தோன்றின ளென்கை.

ஆண்டாளருக்குப் பிறகு அவதரித்தருளின தொண்டாடிப் பெரியாழ்வார் இருப்பாணாழ்வார் கலியன் ஆகிய மூவர்க்குங்கூட இவளே சுந்தரி என்கிற பொருளும் விளங்கக் குறையில்லை; எவ்வளவு யென்னில், அஞ்ச குடியென்பதற்கு அஞ்சுகின்ற குடி யென்றும் பொருள் படுதலால் ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் இச் சொல்லால் ஸந்தாவிக்கக் குறையில்லை. எம்பெருமானுக்கு என்ன அபாயம் நேருமோ! என்று அஞ்சுகை பதின்மார்க்கும் உளதாகலால் அப்பதின்மரையும் அஞ்சகுடியென்னத் தட்டினால்; ஆகவே ஆழ்வார்கள் பதின்மார்க்கும் ஆண்டாளொருத்தியே புதல்வியாகத் தோன்றியவள் என்கிற பரமார்த்தமும் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. “பிரஜடா பித்ருபய:” என்று வேதத்தில் ஓதப்பட்டதொரு கடனும் ஆழ்வார்கட்கு ஆண்டாளால் தீர்த்த தென்கை.

ஆழ்வார்கள் இயற்கையிலே ஆண்களாய்ப் பிறந்து பெண்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு பேசினார்கள்; ஆண்டாள் அப்படியல்லாமல் இயற்கையிலேயே பெண்ணாய்ப் பிறந்து புருஷோத்தமனை யதுபவிக்குந் திறத்தில் சிறந்த வரிமையுடையவளானதுபற்றி “ஆழ்வார்கள் தஞ் செயலை விஞ்சி சிறகுத் தன்மையளாய்” என்றருளிச்செயலாயிற்று. இவள் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னமே “வாளிடை காழுமவ்வானவர்க்கு” என்பது முதலான பாசுரங்களில் தானே பணித்தபடி பகவதலிஷயத்தில் அன்பு அதிகரிக்கப்பெற்றவளாதலால் “பிஞ்சாய்ப் பழுத்தாள்” எனப்பட்டாள். “அவரைப்பிராயத்தொடங்கி” என்றதும் காண்க. வழக்குதல்—துதித்தல். 24

மதுரகவியாழ்வாரின் திருநாள் கூறுதல்

ஏரார்மதுரகவி யிவ்வளவில்வந்துதித்த*
சேரரும்சித்திரையில்சித்திரைநாள்—*பாருலகில்
மற்றுள்ளவாழ்வார்கள் வந்துதித்தநாள்களினும்*
உற்றதெமக்கென்றுநெஞ்சேயோர்.

25

ஏர் ஆர்மதுரகவி { சிறப்புப் பொருந்திய மதுர
கவிகள்
இ உலகில் வந்து { இந்நிலத்தில் வந்து தோன்
உதித்த { தப்பெற்ற
சேர் ஆரும் சித் { சிறப்புடைய சித்திரை
திரையில் சித் { மாதத்துச் சித்திரை
திரை நாள் { நகரத்திரைமரானது
(எப்படிப்பட்ட தென்றால்)
பார் உலகில் { பூலோகத்தில்

மற்றுள்ள ஆழ் { பொகையார் முதலான
வார்கள் { மற்ற ஆழ்வார்கள்
வந்து உதித்த { வந்துதோன்றிய நாள்களிற்
காள்களினும் { காட்டிலும்
எமக்கு உற்றது { நமக்கு மிகவும்உபாதேய
மானது
என்று நெஞ்சே { என்று மனமே! பிரதிபத்தி
ஓர் { பண்ணுவாயாக.

* * *—புதிதான பூஷணத்தில் நான்காம் பிரகாசனத்தில் “உண்டபோதொருவார்த்தை யும் உவ்நாறகோதொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப் பேருண்டிறே; அவர்கள் பாசுரங் கொண்டாண்டு இவ்வர்த்த மறுதியிடுவது; அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவருண்டிறே; அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்த மறுதியிடக் கடவோம்” என்று மதுரகவிகளுக்கு ஏற்றம் சொல்லப் பட்டிருப்பதால் அகை நோக்கி இப்பாசுரம் அவதரித்த தென்க. “ஆசார்யனே உபாயம்” என் கிற அர்த்தம் இவ்ருடைய திவ்யப்பிரபந்தமான கண்ணிதான் சித்திரைமயினாலேயே அதுதி யிடப்படுமாதலால் இவ்வேற்றம் தரும்.

மதுரகவிகளின் பிரபந்தம் நாலாயிரத்தினுள் சேர்த்தமை கூறுதல்

வாய்த்ததிருமந்திரத்தின் மத்திமமாம்பதம்போல்*
சேர்த்த மதுரகவி செய்கலையை—*ஆர்த்தபுகழ்
ஆரியர்கள் தாங்கள் அருளிச்செயலநடுவே*
சேர்வித்தார் தாற்புரியம்தேர்ந்து.

26

வாய்த்த	நமக்கு ஏற்றதான	ஆரியர்கள் தாங்	பூருவாசாரியர்கள்
செருமந்திரத்தில்	{ அஷ்டாஷ்டாமஹாமந்தரத்	கள்	{ நாலாயிரத் திவ்வியப் பிர
	தில்	அருளிச் செயல்	{ பந்தங்களோடே
மத்திமம் ஆம்	{ இடையிலுள்ளதான நம:	நடுவே	{ சேர்த்த நுனிநுள்கள்;
பதம் போல்	{ பதம் போன்றதாக	சேர்வித்தார்	{ (எதனாலே யென்னில்)
தாசவி செய்	மதுரகவிகள் செய்தருளின	தாற்புரியம் தேர்	{ அந்தக் கண்ணினுண் சிறுத்
சேர்த்த கலையை	திவ்வியப் பிரபந்தத்தை	ந்து	{ தாம்பு பிரபந்தத்தின் கருத்
ஆர்த்த புகழ்	{ நிறைந்த புகழையுடைய		{ தை நோக்கியாம்.
	ரான		

* * *—ஆழ்வார்களுளரிச் செய்த திவ்வியப் பிரபந்தங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய
பொருபுருப குணவிபூதி சேஷத்தங்களைப் பாக்கப்பேசுவன; அப்படிப்பட்ட திவ்வியப்பிரபந்தங்
களுளிடையே ஆழ்வார்தோத்திரமான இவாது பிரபந்தம் சேருவதற்கு நியாயமில்லையென்று
சொல்வதற்குக் கூடாதுதலால் அன்னவர்கட்குத் தெளிவு பெறுத்தமிழ்ப்பாசரம். ஆழ்வார்களின்
பிரபந்தங்களை எல்லாம் பெரும்பாலும் திருமந்திரம் த்வயம்சரமச்சலோகம் ஆகியவற்றையத்
தத்தின் பொருள்களையே விவரிப்பனவாகும்; அதில் திருமந்திரத்தில் நடுவேயுள்ளதான
பிரபந்தத்தில் நம் ஆசாரியர்கள் முக்கியமாக பாகவத சேஷத்வத்தை அதுஸந்தித்துப் போருவர்
னர். இவ்விஷயம் முழுசுரூபப்படியிலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் விசதம் அப்படிப்பட்ட
பாகவத சேஷத்வத்தையே கணக்கப் பேசுமதான கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு ஆழ்வாருளரிச்
செயல்களிடையே சேர்ந்து திகழவேண்டுவது அவசியம் என்று நம் ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம்
பற்றினுள்க ளென்றதாயிற்று.

...

....

....

26

எம்பெருமானார் திருநாள் கூறுதல்

இன்றுலகீர் சித்திரையில் ஏயந்ததிருவாதிரைநாள்*
என்றையிலுமின் நிதனுக்கேற்றமென் தான் -*என்றவர்க்குச்
சாற்றுகின்றேன்கேண்மின் எதிராசர்தம்பிறப்பால்*
நாற்றிசையும்கொண்டாடும்நாள்.

27

உலகீர்	உலகத்தவர்களே!	சாற்றுகின்றேன்	விடை கூறுகின்றேன்;
இன்று	இந்தான்	கேண்மின்	கேளுங்கள்;
சித்திரையில்ஏய்	{ சித்திரை மாதத்தில்	எதிராசர்தம்	{ யதிராசரான உடையவரு
ந்த	{ பொருத்தம் பெற்ற	பிறப்பால்	{ திருவவதாத்தினால்
செரு ஆதி ரை	{ திருவாதிரை நகரத்திரம்	நால் திசையும்	{ நானு திசைகளிலு முள்ள
நாள்	{ மற்றுமுள்ள தினங்களைக்	கொண்டாடும்	{ வர்கள்
என்றையிலும்	{ காட்டிலும்	நாள்	{ கொண்டாடுகின்ற நாள்
இன்று இதனு	{ இற்றை நானுக்கு		{ மிது.
க்கு			
பற்றம் என்	{ சிறப்பு என் கொல்? என்று		
தான் என்ற	{ கேட்பவர்களுக்கு		
வர்க்கு			

ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவதரித்த நாட்களினும்*
வாழ்வான நாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்—* ஏழ்பாரு
முய்யவெதிராசருதித்தருளும்* சித்திரையில்
செய்ய திருவாதிரை.

28

மண் உலகீர்	மண்ணுலகத்தவர்களே !	ஏழ்பாரும் உய்ய	{ உலகமெல்லாம் உஜ்ஜீவித் கும்படி
ஆழ்வார்கள்	பொய்கையார் முதலான	எதிராசர் உதித்	{ எம்பெருமானார் திருவாத
தாங்கள்	ஆழ்வார்கள்	தருளும்	{ ரிக்கப்பெற்ற
அவதரித்த நாட்	அவதரிக்கப்பெற்ற நாட்	சித்திரையில்	{ சித்திரைமாதத்தில் சிறப்பு
களினும்	களேவிட	செய்ய திரு	{ டைத்தான திருவாதி
நமக்கு வாழ்வு	நமக்கு விசேஷித்து உஜ்ஜீ	ஆதிரை	{ ரையேயாம்.
ஆன நாள்	வன ஹேதுவான நாள்		
	(எது வென்றால்)		

*** ஆழ்வார்கள் திவ்யப்பந்தங்களை யருளிச்செய்த மாத்திரமே; அவற்றைப் பல படிக்காரலும் வளர்த்தருளினவர் எம்பெருமானாரே யாதலாலும், இவ்விஷயத்தை ஆக்காத்திலே யே “தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் காய் கடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த ஸீகர்தாய் இராமாதுசன்” “எங்கள் கதிகே இராமாதுச முனியே! சுங்கை கெடுத்தாண்டகலராகா! பொங்குபுகழ் மங்கையர்கோனீர்த மறையாபிரமணத்தும் தங்குமணம் நியெனக்குத் கா” என் பவை முதலான தனியன்களால்பூருவர்கர்வெளியிட்டிருந்ததனாலும், பெற்றவர்களைக்காட்டிலும் வளர்த்தவர்களுக்கேபெருமை பொருந்தாமாதல்பற்றி இப்பாசரம்மிகப்பொருத்தமாக ஆமைந்தது.

எந்தையெதிராசர் இவ்வுலகிலெந்தமக்கா*
வந்துதித்த நாளென்னும் வாசியினால்—* இந்தத்
திருவாதிரைதன்னின் சீர்மைதனைநெஞ்சே*
ஒருவாமலெப்பொழுதுமோர்.

29

நெஞ்சே	மனமே!	இந்த திரு ஆதி	{ இந்தத் திருவாதிரைத் திரு
எந்தை எதிரா	அஸ்மதாசார்யான எம்பெ	ரை தன்னின்	{ நாளினுடைய
சர்	மாணர்	சீர்மை தனை	{ சிறப்பை
இ உலகில்	இந்நிலவுலகத்தில்	ஒருவாமல்	{ இடைவிடாமல்
எம் தமக்கு ஆ	நமக்காடவே	எப்பொழுதும்	{ ஸதா காலமும்
வந்து உதித்த	வந்து தோன்றப்பெற்ற	ஓர்	{ சிந்தித்திரு.
நாள் என்னும்	திருநாளென்கிற வைவ		
வாசியினால்	சூனியத்தைக் கொண்டு		

*** ஆதிசேஷனே எம்பெருமானாகத் திருவவதரித்தருளினார்; இவர் நலமந்தமில்ல தோர் நாட்டிலே* சென்றால்துடையாம் இருந்தால்சிக்காசனமாம்* இதயாதிப்படியே எம்பெருமா னுக்குஸகலவிநயைக்கரியங்களும் செய்துகொண்டுவாழ் வேண்டியிருக்க ஆதனிட்டிப் பண்பல் கஷ்டங்களுக்கு ஆஸ்பதமான இவ்விநாள் தருமா னாலத்திலே அவதரித்தருளினது சித்தபஸ்ஸாரி களான நம்போல்வாரைப் பிறவிக் கடலில் நின்றும் கை கொடுத்து நடுப்பதற்காடவே யென்று அதுஸந்தித்து இவரது திருநாளாகக் கொண்டாடவேணுமென்றாயிற்று. 29

முதலாழ்வார்கள் கலியன் திருப்பாணாழ்வாராகிய இவர்களின் திருவவதார ஸ்தலங்கள் கூறுதல்.

எண்ணரும்சீர்ப்பொய்கைமுன்னோர் இவ்வுலகில்தோன்றியவூர்*
வண்ணமிகுகச்சிமல்லைமாமயிலை—* மண்ணியினீர்
தேங்கும்குறையவூர் சீர்க்கலியன்தோன்றியவூர்*
ஓங்குமுறைபூர்பாணனார்.

30

என்ன அருசர்	எண்ணமுடியாத திருக்கு	மண்ணியின் நீர்	மண்ணியாற்றின் தீர்த்தம்
பொய்கை முன்	ணங்களைபுடைய	தேங்கும்குறை	வந்து தேங்குமிடமான
னோர்	பொய்கையார் பூதத்தார்	யனார்	திருக்குறையனாரானது
இலகில் கோ	பேயார் மூவரும்	சீர் கலியன் கோ	சீர்மை மிக்க திருமங்கை
ன்றிய ஊர்	இந்நிலத்தில் அவதரிக்கப்	ன்றிய ஊர்	யாழ்வார் அவதரித்த
	பெற்ற தலங்கள் எவை		தலம்;
	யென்றால்,		
என்மை மிகு	(முறையே) அழகிய காஞ்	ஒங்கும் உறையூர்	உயர்ந்த உறையூரானது
மல்லைய மா	சீ நகரமும் திருக்கடல்	பாணன் ஊர்	திருப்பாணாழ்வார் திரு
மயிலை	மல்லையும் மயிலையுமாம்;		வவதரித்த தலம்

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் குலசேகராழ்வார்களின் திருவடாதார ஸ்தலம் கூறுதல்.

தொண்டரடிப்பொடியார் தோன்றியவார்*தொல்புகழ்சேர்
மண்டங்குடியென்பர் மண்ணுலகில்—*என்டிசையும்
ஏத்தம்குலசேகரனாரெனவுரைப்பர்*
வாய்த்ததிருவஞ்சிக்களம்.

31

தொல் புகழ்	இத்தியமான புகழையுடைய	திருவஞ்சிக்களம்	{ திருவஞ்சிக்களமென்கிற
சேர்			பதியை
மண்டங்குடி	{ திருமண்டங்குடி யென்கிற	எண் திசையும்	{ எட்டுந் திசையிலுமுள்ள
	பதியை	ஏத்தம்	ரும் துதிக்கும்படியான
தொண்டரடிப்	தொண்டரடிப் பொடியாழ்	குலசேகரன் ஊர்	{ குலசேகராழ்வார் தோன்
பொடியார்	வார் அவதரித்த தல	எனஉரைப்பர்	றிய தல மென்பர்.
தோன்றிய	மென்பர் பெரியார்;		
ஊர் என்பர்			
வாய்த்த	அடியார்கள் ஈடுபடத்தக்க		

திருமழிசைப்பிரான் நம்மாழ்வார் பெரியாழ்வார்களின் திருவடாதார ஸ்தலம் கூறுதல்.

மன்னுதிருமழிசை மாடத்திருக்குருகூர்*
மின்னுபுகழ்வில்லிபுத்தூர் மேதினியில்—*நன்னெறி யோர்
ஏய்ந்தபத்திசார ரெழில்மாறன் பட்டர்பிரான்*
வாய்ந்துதித்தவர்கள்வகை.

32

மேதினியில்	இந்நிலவுலகில்	நல் நெறியோர்	{ ஸன்மார்க்க நிஷ்டர்கள்
மன்னு திரு	{ இத்திய ஸ்ரீயான திருமழி	ஏய்ந்த பத்தி	{ சேரும் திருமழிசையாழ்
மழிசை	சையும்	சாரர்	வாரொன்ன,
மாடம் திரு	மாடங்கள் குழந்த திரு	எழில் மாறன்	அழகிய நம்மாழ்வாரென்ன
குருகூர்	{ நகரீயும்	பட்டர்பிரான்	{ பெரியாழ்வாரென்ன ஆகிய
	விளங்கும் புகழையுடைய		இம்மூவரும்
மின்னு புகழ்	ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரும்	வாய்ந்து	{ இவ்வுலகத்தைக் காப்ப
வில்லிபுத்தூர்	(ஆகிய இம்மூன்று	உதித்த	தற்கு பொருத்தமாக
	திருப்பதிகள்)	ஊர்கள் வகை	அவதரிக்கபெற்ற
	(முறையே)		திவ்ய தேசங்களாம்.

ஆண்டாள் மதுரகவிகள் உடையவர்களின் அவதாரஸ்தலங்கள் கூறுதல்

சீராரும் வில்லிபுத்தூர் செல்வத்திருக்கோனார்*
ஏரார்பெருமபூதாரென்னுமியை—*பாரில்
மதியாருமாண்டாள் மதுரகவியாழ்வார்*
எதிராசர் தோன்றியவரிங்கு.

33

பாரில்	இவ்வுலகில்	மதி ஆரும்	ஞானம் நீரம்பிய ஆன்
சீர் ஆரும் வில்லி	மூலில்லிபுத்தூர்	ஆண்டாள்	டானும்
புத்தூர்		மதாசவி	மதாசவியாழ்வாரும்
செல்வம் திரு	மூலவைஷ்ணவ மூலமல்கிய	யாழ்வார்	
கோளூர்	திருக்கோளூர்	எதிராசர்	உடையவரும்
ஏர் ஆர்	மூலபெரும்புதூர் என்று	இங்கு தோன்	இவ்வுலகில் வந்து அவதரி
பெரும்புதூர்	சொல்லப்படுகிற இத்	றிய ஊர்	த்த திருப்பதிகளாம்.
என்னும் இவை	தலங்கள்		
	(முறையே)		

* * *—திவ்வியப் பிரபந்தங்களை யருளிச் செய்தவர்கள் விஷயமாகத் தெரிவிக்கவேண்டிய மாஸ—நகரத்தார்—அவதார ஸ்தலங்களை இந்தப்பாசரத்தோடு அருளிச் செய்து தலைச்சட்டி னாராயிற்று. திருவரங்கத்தமுதலான அருளிச் செய்த இராமானுச நூற்றந்தாதியைப்பற்றி இதில் ஒன்றும் அருளிச் செய்யாமையாலே அந்தப் பிரபந்தம் நாலாயிரத்தினுள் சேர்ந்ததாக அக்காலத்தில் கொள்ளப்படவில்லை யென்று தெரிகிறது. ஆனதுபற்றியே அப்பிள்ளையென்னுமாசிரியர் அந்த நூற்றந்தாதியைத் தலித்தே நாலாயிரக் கணக்கு இட்டருளினர் போலும் மணவாளமாமுனிகள் தாமே நூற்றந்தாதியை நாலாயிரதிவ்யப்பிரபந்தங்களோடொப்ப ஆதரிக்க வேணுமென்றும், திருக்கார்த்திகைமுதலாகக் கொள்ளும் அநத்யபன நியமம் இந்த நூற்றந்தாதிக்கும்சேர்த்துக் கொள்ளப்படவேணுமென்றும் நியமித்தருளினாரென்று பெரியார்பணிக்கக் கேட்டிருக்கை.

அருளிச்செயல்களுக்கு அவதரித்த விபாக்கியானங்களைப்பற்றிக் கூறுவோமெனல்.

ஆழ்வார்களேற்றம் அருளிச்செயலேற்றம்*
தாழ்வா துமின்றியவைதாம்வளர்த்தோர் — *ஏழ்பாரு
முய்ய அவர்செய்தவியாக்கியைக னுள்ளதெல்லாம்*
வையமறியப்பகர்வோம் வாய்ந்து.

ஆழ்வார்கள்	ஆழ்வார்களுடைய வைபவம்	ஏழ்பாரும் உய்ய	உலகங்களெல்லாம் உய்ய
ஏற்றம்	வழும்	அவர் செய்த	விக்குமாறு
அருளிச்செயல்	அவர்களுடைய திவ்ய ஸூத்திகளின் வைபவம்	வியாக்கியைகள்	அவ்வாசாரியர்கள் அருளிச் செய்த
ஏற்றம்		உள்ளது	வியாக்கியானங்களெல்லாம் வற்றையும்
தாழ்வு ஆதாம்	ஒருதறையுமுறுதபடி	எல்லாம்	
இன்றி		வையம் அறிய	உலகத்திலுள்ளார் அறியுமாறு
அவை	அவற்றை	வாய்ந்து	பொருத்தமாகக் பகர்வோம்.
வளர்த்தோர்	வளர்த்தவர்களான பூரு		கூறுவோமாக.
தாம்	வாசாரியர்களையும்		

* *—இதில் மூன்றாமடியில் “அவர்கள் செய்த” என்றோதுவது பொருந்தாது; வெண்டகைபிறமும். ‘அவர்செய்த’ என்பதே சுத்தபாடம்.

ஆழ்வார்களையும் அருளிச்செயல்களையும் கனக்க மதிக்க வேண்டுமெனல்.

ஆழ்வார்களையும் அருளிச்செயல்களையும்*
தாழ்வா கிளைப்பவர்கள் தாம்* நாகில் - வீழ்வார்க
ளென்றுகிளைத்து நெஞ்சே பெப்பொழுதும் நீயவர் பால்*
சென்றனுமகக் கூகித் திரி.

மனமே!	நாகில் வீழ்வார்	நாகத்தில் விழுந்து பரித
பொய்கையார் முதலான	கள் என்று	பிப்பர்களென்று
ஆழ்வார்களையும்	நினைத்து	நிச்சயித்து
அவர்களது திவ்ய ஸ்ரீஸூக	அவர் பால்	அப்படிப்பட்ட பாவினரி
திகழையும்		டத்தே
குறைவாக எண்ணுகின்ற	சென்று அணுக	சென்று கிட்ட
வர்கள்	கூசி திரி	கூச்சத்துடனிருப்பாயாக.

***—கீழ்ப்பாட்டில் பிரதிஜைஞ செய்தபடி யே திவ்யப்பிரபந்த விபாக்கியானங்களைப் பற்றி மருளிச் செய்யத் தொடங்க வேண்டியது பாரப்தமாயிருக்க, அதைவிட்டு இப்பாகாம் பதலாக நான்கு பாசரங்கள் வேறு விஷயமாக அருளிச் செய்வதென்? சின்னில்; இவை பார் பதலாக அருளிச் செய்யப்படுகின்றன. கீழ்ப்பாட்டில், ஆழ்வார்களேற்றமும் அருளிச் செயலேற்றமும் குறையாதபடி அவற்றை வளர்த்தருளின ஆசாரியர்களைப்பற்றிப் பரஸ்தாவிக்கை லை அப்படிப்பட்ட ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளம் அன்படுமாறு சில தாமிரீடாபரிஷத்பாஹ்ய துச்சுஷ்டிகள் தோன்றி ஆழ்வார்களையும் அருளிச் செயல்களையும் தூஷித்துக் கொண்டிருந்த னால் அவர்களுடைய ஸஹவாஸமும் வர்ஜயமென்று இப்பாகாத்தினுலருளிச் செய்ய பாரப்தமாயிற்று.

இதில் இரண்டாமடியில் “தாழ்வாக” என்று பாடம் வழங்குவந்தாலும் வெண்டளை நிறைந்த நின்றனல் அது கொள்ளற் பாலதன்று. “தாழ்வா” என்றே ஓதுக. 35

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் முதலான ஆசாரியர்களே நமக்குக் கதியேனல்.

தெருளுற்றவாழ்வார்கள் சீர்மையறிவாரார் *
அருளிச்செயலையறிவாரார்—* அருள்பெற்ற
நாதமுனிமுதலாம் நந்தேசிகரையல்லால்*
பேதைமனமேயுண்டோபேசு.

36

பேதை மனமே	அறிவில்லாத மனமே!	அருள் பெற்ற	ஆழ்வாருள் ல பி க் க ப்
தெருள் உற்ற	யதார்த்த ஞானிகளான	நாதமுனி முத	பெற்ற ஸ்ரீமந் நாதமுனி
ஆழ்வார்கள்	ஆழ்வார்களின் பெருமை	லாம்	கள் முதலாகவுள்ள
சீர்மை அறி	யை அறியுமவர்கள்	நம் தேசிகரை	நம் ஆசாரியர்களைத் தவிர
வார் ஆர்	யார்?	அல்லால்	
அருளிச் செயல்	திவ்யஸூக்திகளின் பெரு	உண்டோ	வேறு யாரோனா முாரோ?
சீர்மையை அறி	மையை அறியுமவர்கள்	பேசு	ஆராய்ந்து சொல்லுவாயாக.
வார் ஆர்	யார்?		

*** கீழ்ப்பாட்டில் ஸஹவாஸ போகப் பல்லாதாராகக் குறிக்கப்பட்ட பாவினர்கள் வைஷ்ணவர்கள் போலக் காணப்பட்டனும் அவர்கள் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் முதலான நம்புருவாசாரியர்களின் பரம்பரையில் படிந்தவர்களல்லர், எங்கிருந்தோ வந்து புருந்தவர்கள் என்று காட்டுதற் காக இப்பாகா மருளிச்செய்யப்பட்ட தென்க.

இதில் மூன்றாமடியில் “முதலான” என வழங்கும் பாடம் வெண்டளைக்கு ஒவ்வாதா தால் சத்த பாடமன்று. “நாதமுனி முன்னான” என்று சிலருடைய பாடமாம். ... 36

ஆசார்ய பரம்பரையில் எம்பெருமானுக்குள்ள ஏற்றம் கூறுதல்.

ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார்முன்னோர்*
ஓராரெதிராசரின்னருளால்—* பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள் கூறுமென்று*
பேசி வரம்பறுத்தார் பின்.

என்றோர்	உடையவர்க்கு முன்னேயி	ஆரியர்கள்	ஆரியர்களே! (என்றுதம்
ர் ஆண் வழி	ருந்த ஆசாரியர்கள்		அடியார்களை விளித்து
அப்	ஒரொருவர் வழியாக	பார் உலகில்	நீங்கள்)
உபதேசித்தார்	அர்த்த விசேஷங்களை உப	ஆசை உடை	இப்பூமண்டலத்தில்
	தேசித்துப் போந்தார்கள்;	யோர்க்குள்ளாம்	(அர்த்தங்கள் கேட்க) ஆசை
மீன்	அவர்களுக்குப் பிறகு சிற்ப	கூடும் என்று	யுடையா ரெல்லார்க்கும்
வர் ஆர் எதிராசர்	பு வாயந்த எம்பெருமா	பேசி	உபதேசியுங்கள், என்று நிய
	னார்		மித்து
யின் அருளால்	(நமது) பரமசிவபிரபி	வரம்பு அறுத்தார்	முன்னோர்கள் வைத்துக்
	லை,		கொண்டிருந்த பொரு
			வரம்பைப் போக்கி விட்
			டார்.

* * * கீழ்ப்பாட்டில் “நாதமுனி முதலாம் நம் தேசிகரை” என்று அருளிச் செய்தவர் எம்பெருமானை விசேஷித்து எடுத்துக் கூறிவண்டி இப்பாகமும் மேற்பாகமும் அருளிச் சமிகுநர். எம்பெருமானைப்பற்றி அர்த்தப் பிரபந்தத்தில் “மாறணரை செய்த தமிழ் நாதவளர்த்தோன வாரியே” என்று இவர் தாமே அருளிச் செய்தவராதலால் அவ்வெம பருமானார் தமிழ்மறைபை வளர்த்தருளினபிரகாரங்களில்மிகமுக்கியமானதொரு பிரகாரத்தைப் பிரபந்தில் அருளிச் செமிகுநர். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் முதலான ஸ்ரீநவாசாரியர்கள் திவ்யப் பிரபந்த வியாக்கியானங்களை இட்டருள வல்லவர்களா யிருந்தும் ஒருவரும் இட்டருள வில்லை; உபதேசித்து வந்தார்களாத்தனை, அப்படி உபதேசித்ததும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஒரு ரளாகக் கூட்டி உபதேசித்தமையிலை; ஒரு ஆசிரியர் ஒரு சிஷ்யர்க்கு உபதேசிப்பது என்கிற மறையில் ஓராண்வழியடைவாகவே உபதேசம் நிகழ்ந்து வந்தது. எம்பெருமானார் காலம் வரை இங்ஙனே நடந்து வந்ததாயிற்று. இதில் குறைகண்ட எம்பெருமானார் ‘இங்ஙனே வரம்பு நுக்கத் தகாது; இதனால் நம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவதர்சனம் வைகுந்தமாகிறதே மல்லது விரிவு பெறு வந்ததிலை; இந்த வரம்பை அறுத்தே யாகவேணும்’ என்று திருவுள்ளம் பற்றி, பாருலகில் அசட்புடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள்! கூறமென்று பேசி வரம்பறுத்தாராம்; அதனாலேயே ஸ்ரீநவாசாரியர்க்கு வியாக்கியானங்கள் விசேஷமாக அவதரிக்க இடமுண்டாயிற் றென்று இப்பாகரத்தினால் தெரிவித்தவாறு.

பிள்ளைலோகாசாரியர் முதலானார் அநேக ரஹஸ்ய கார்த்தங்களை அருளிச் செய்து அரு ள் செயல் பொருளை வளர்த்தருளினதற்கும் இத்தகைய எம்பெருமானார் நியமனமே மூலம் என்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாகக் கொள்க. ஆசாரியர்களை அதுவருக்திப் பரஸநாசாரியர்களென் னும் க்ருபாமாத்ர பரஸநாசாரிய ரென்றும் இரண்டு வகையாகப் பிரித்து, முன்புள்ள ஆசார் யரை அதுவருக்திப் பரஸநாசாரியர்களென்றும் எம்பெருமானாரைக் க்ருபாமாத்ர பரஸநாசார் யரென்றும் நம்முதலிகள் வழங்கி வருவதற்கும் காரணம் இப்பாகரத்தினால் திருபிக்கப்பட்ட தாயிற்று.

37

எம்பெருமானார் தரிசனமென்ற வழக்குக்கு அடி கூறுதல்.

எம்பெருமானார் தரிசனமென்றேயிதற்கு*
 எம்பெருமாள்பேரிட்டு நாட்டிவைத்தார்—* அம்புலியோர்
 இந்தத்தரிசனத்தை பெம்பெருமானார்வளர்த்த*
 அந்தச் செயலுறிகைக்கா.

38

இந்த தரிசனத்	இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவவழித்	நம் பெருமாள்	ஸ்ரீநாதநாதர்
தை	தாந்தத்தை		
எம்பெருமானார்	எம்பெருமானார் வளர்த்தரு	இதற்கு	இந்த வழித்தாந்தத்திற்கு
வளர்த்த அந்த	ளினார் வன்னுமந்த விஷய	எம்பெருமானார்	
செயல்	த்தை	தரிசனம் என்	“ஸ்ரீநாமா நுஜதர்சனம்”
		றே பேர் இட்டு	என்றே திருநாமம் சாற்றி
அம்புலியோர்	இப்பூமண்டலத்தி ளுள்ளா		
அறிகைக்கு ஆ	பெல்லாரும் தெரிந்து	நாட்டி வைத்தார்	ஸ்தாபித்தருளினார்.
	கொள்ளும் பொருட்டு		

அன்றுதம்
விளிந்து
ல்
(3) ஆசை
லார்க்கும்
ன்று நிய
த்துக்
வொரு
க்கி விட்

* — தீர்ப்பாட்டில் ஏம்பெருமானுநடைய திருவுள்ளத்தின் வைசால்பத்தை அருளி
பாணங்கத்திலே அவ்வெம் பெருமானுநடைய திருநாமத்தைநிபிட்டு நமது பூனை வண்ண
பாணங்கத்திலே வயப்படுத்திக்க நேர்த்த பெருமையையும் வெளியிடவேண்டி இப்பாராமருளிச் செ
ய்யுமாதியில் திருவலகரித்த நம்மாழ்வாரை காலத்திற்கு முன்னமே அநாதியா
தெய்துமதான இந்தத் தர்சனத்தை 'ஸ்ரீராமாதேவதர்சகம்' என வழங்கி வருவானேன்
தன்மம் ஸ்ரீராமா துரால் தூதனமாக நிருமிக்கப்பட்டதா என்ன? என்று சிலர் கங்கப்
பு; அந்தச் சங்கைக்குப் பரிஹாரமும் இப்பாகரத்தினால் செய்ததாகிறது. ஸ்ரீராமா
தெய்துமதான வழங்குவரும்படி நியமித்தருளினவர் ஸ்ரீரங்கநாதர்; அப்படி அவர் உயர்
பு; காரணம் இந்தத் தர்சனத்தை ஸ்ரீராமா நஜர் பலபடிகளாலும் வளர்த்தருளினுன்பு
பு. துவயப் பிரபந்தங்களை வளர்த்தருளினது இக்கு மும்கியமாளது.
“அந்தச்செயலை” என்று சிலர் ஒதும் பாடத்தில் வேண்டனேபிறழாமாதால் அ
பாடப்பாடதன்று. அந்தச் செயலினைக்கா” என்பதே சக்தபாடமென்க. ....

செய்தவர்
அருளி
தமிழ்
அவ்வெம்
ரத்தை
கள் திவ்
ருள
னை ஒரு
என்கிற
பெரிய வாச்
சான் பிள்ளை
வரம்பு
தென் ஆர் வடக்
குக் திரு
திப் பிள்ளை
ணவாளயோகி
து அரு
முலம்
னன்
ஆசார்
நாசார்
ப்பட்ட
37

திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானஞ் செய்தருளின ஆசிரியர்கள் ஐவர் எனல்.

பிள்ளான் நஞ்சியர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை *

தெள்ளார்வடக்குத்திருவிதிப்—பிள்ளை *

மணவாளயோகி திருவாய் மொழியைக்காத்த *

குணவாளரென்று நெஞ்சேகூறு.

பிள்ளான்	{ திருக்குருகைப் பிரான்	திருவாய்மொழி	{ (நம்மாழ்வாரருளிப்) திருவாய் மொழியை
நஞ்சியர்	{ பிள்ளான்	யை	{ (வியாக்கியான முகத்தாலே)
பெரிய வாச்	{ பெரியவாச்சான் பிள்ளை	காத்த	{ காத்தருளின
சான் பிள்ளை	{ தெளிந்த ஞானம் மிக்க	குணவாளர்	{ மஹான்களென்று
தென் ஆர் வடக்	{ வடக்குத் திருவிதிப்	என்று	{
குக் திரு	{ பிள்ளை	நெஞ்சே	{ மனமே!
திப் பிள்ளை	{ வாதிகேஸரி அழகிய மண	கூறு	{ இவர்களது பெருமையைப் பேச.
ணவாளயோகி	{ வாளச் சீயர் (அகிய		
	{ இந்த ஐந்து ஆசிரியர்கள்)		

***—திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் முதலான ஐந்து ஆசிரியர்கள் திருவாய்மொழி
க்குச் செய்தருளின வியாக்கியானங்கள் இன்னிண்ணவைமென்று மேல் ஐந்து பாசாங்கார
சுதமாக அருளிச் செய்யப்படுதலால், அவ்வைவரை இங்குத் திருவாய்மொழியைக் கா
குணவாளராகக் கூறினது பொருந்தும். வியாக்கியானமிபற்றுவதும் ஒருவகையான ஸை
சுதனமாதலால் 'காத்த' என்னக் குறையில்லை. 'நெஞ்சே கூறு' என்றது! நெஞ்சே சினை
செய் என்றபடி. 39

வியாக்கியான கர்த்தாக்களின்மீது நன்பிராராட்டுதல்.

முந்துறவேபிள்ளான் முதலானோர் செய்தருளும்*

அந்தவியாக்கியைகளன்றாகில்* —அந்தோ

திருவாய் மொழிப்பொருளைத் தேர்ந்துரைக்கவல்ல

குருவார்* இக்காலம்நெஞ்சேகூறு.

38

நெஞ்சே	மனமே!	இக் காலம்	இக்காலத்தில்
முந்துறவே	முன்னம்	திருவாய்மொழி	{ திருவாய்மொழியின் அர்த்
பிள்ளான் முத	{ திருக்குருகைப்பிரான் பிள்	பொருளை	{ தங்களை
லானோர்	{ ளான் முதலான அவ்வா	தேர்ந்து	{ ஆராய்ந்து
செய்தருளும்	{ சாரியர்கள் அருளிச்	உரைக்க வல்ல	{ எடுத்துச் சொல்லவல்ல
அந்த வியாக்கி	{ செய்ய	குரு ஆர்	{ குரவர்பாருளர்?
யைகள்	{ அப்படிப்பட்ட வியாக்கி	கூறு	{ சொல்லு;
அன்று ஆகில்	{ யானங்கள்	அந்தோ	{ (ஆனந்தக்குறிப்பு.)
	{ அவதரித்திராவிடில்		

கு
சாற்றி

ஆரூயிரப்படி அவதரித்தமை கூறுதல்,
தெள்ளாரும்ஞானத் திருக்குருகைப்பிரான்
பிள்ளான்* எதிராசர்பேரருளால்—* உள்ளாரும்
அன்புடனே மாறன்மறைப்பொருளையாற்றைத்தது
இன்பயிசுமாறுயிரம்.

41

தென் ஆரும்	{ தெளிவுமிக்க ஞானத்தை	அன்று	அக்காலத்தில்
ஞானம்	{ யுடையரான	மாறன் மறை	{ திருவாய் மொழிப்
திருக்குருகைப்	{ பிள்ளானென்கிற ஆசிரியர்	பொருளை	{ பொருளை (விவரிக்க)
பிரான் பிள்	{ எம்பெருமானுடைய	உரைத்தது	{ அருளிச்செய்த விபாக்கி
ளான்	{ 'பரமகிருபையினுலே	இன்பம் மிதும்	{ யானம்
எதிராசர் பேர்	{ ஹார்த்தமான பீதி	ஆரூயிரம்	{ ரஸம் மிகுந்த ஆறுமிரப்படி
அருளால்	{ யோடே		{ யென்பதாம்.
உள ஆரும் அன்			
புடனே			

* * * ஆரூயிரம் க்ரந்தம் கொண்ட நூலுக்கு ஆரூயிரப்படி யென்று பெயர். முப்பத்திரண்டெழுத்துக்கு க்ரந்தமென்று ஸங்கேதம். சிறிது ஏறக்குறைய ஆரூயிரம் க்ரந்தமிருக்குமென்றுகொண்டு இங்ஙனே திருநாமமிடப்பட்டது. இப்படியே மேலும் கொள்க. ... 41

ஒன்பதினாயிரப்படி அவதரித்தமை கூறுதல்.
தஞ்சீரைஞானியர்கள் தாம்புகமும் வேதாந்தி*
நஞ்சீயர்தாம்பட்டர்நல்லருளால் —* எஞ்சாத
ஆர்வமுடன்மாறன்மறைப்பொருளையாய்ந்துரைத்தது
ஏரொன்பதினாயிரம்.

42

தம் சீரை	தமது திருக்குணங்களை	எஞ்சாத ஆர்வம்	{ குறைபாத[பரிபூர்ணமான]
ஞானியர்கள்	{ அறிவுடையார்கொண்டாட	உடன்	{ அன்புடனே
தாம்புகமும்	{ கின்ற	மாறன் மறை	{ திருவாய்மொழிப்பொருளை
வேதாந்தி	{ வேதாந்தியென்று 'பரவலித்	பொருளை	{ ஆய்ந்து
	{ தான	ஆய்ந்து	{ ஆராய்ந்து
நஞ்சீயர் தாம்	நஞ்சீயரென்னுமாகிரியர்	உரைத்தது	{ அருளிச்செய்த விபாக்கி
பட்டர் நல் அரு	{ பட்டருகடைய பரமகிருபை	ஏர் ஒன்பதினாயி	{ அழகிய ஒன்பதினாயிரப்படி
ளால்	{ யினுல்	ரம்	{ யென்பதாம்.

இருபத்திலூயிரப்படி அவதரித்தமை கூறுதல்.
நம்பின்னை தம்முடைய நல்லருளாலேனியிட*
பின்பெரியவாச்சான்பிள்ளையதனால் —* இன்பா
வருபத்தி மாறன் மறைப்பொருளைச் சொன்னது*
இருபத்திலூயிரம்.

43

நம்பின்னை	நம்பின்னையென்னுமாகிரியர்	மறை	{ தமிழ் வேதமான திருவாய்
தம்முடைய நல்	{ தமது பரமகிருபையினுல்		{ மொழியினுடைய
அருளால்	{ நியமித்தருள,	பொருளை	{ அர்த்தங்களை (விவரித்து)
ஏனியிட	{ பிறகு அந்த நியமனத்தை	சொன்னது	{ அருளிச்செய்த விபாக்கி
பின் அதனால்	{ யடியொற்றி		{ யானம்
பெரியவாச்	{ பெரியவாச்சான்பிள்ளை		
சான் பிள்ளை	{ யென்னுமாகிரியர்		
இன்பு ஆ வரு	{ ஆனந்தருபமாகப் பெருகி	இருபத்திலூயி	{ இருபத்திலூயிரப்படி
பத்தி மாறன்	{ வந்த பக்கியையுடைய	ரம்	{ யென்பதாம்.
	{ ரான நம்மாழ்வாரருளிச்		
	{ செய்த		

41

43

44

42

சடு முப்பத்தாறு { சடு முப்பத்தாறுபிரப்படி
பிரம் { வென்பதாம்.

14

43

45

தம் பெரிய	{	தமது பெரிய ஞானத்தி
போதம்		னால்
உடன்		
மாறன்	{	திருவாய்மொழிக்குப் பத
யின் பொருள்		வுரை கூறிய னால்
உரைத்தது		
ஏதம் இல்	{	குற்றமற்றதான
பன்னீராயிரம்		பன்னீராயிரப்படி யென்ப
		தாம்.

* * * வாதிகேஸரிஜீயர் திருவாய்மொழிக்கு இட்ட வியாக்கியானம் பிரதிபதார்த்த ரூப மாதலால் பதங்களின் மேல் பொருளறிந்து கொள்வதற்கு இது எளிய உரையென்பது பற்றி “பின்போரும் அன்போடு கற்றறிந்து பேசுகைக்கா” எனப்பட்டது. “தம்பெரியபோதமுடன்” என்ற விடத்து ஆழ்ந்த கருத்து ஒன்றுண்டு; அதாவது—வாதிகேஸரி ஜீயர் நம்பிள்ளையினுடைய சிஷ்யபரம்பரையிலே படிந்து கேட்டவராயிருந்தும் சில சில விடங்களில் பூர்வாசார்ய வியாக்கியானநெறிக்கு மாறாக எழுதியிருப்பது முண்டு; திருவாய்மொழிக்குப் போலவே திருவிருத்தத்திற்கும் இவர் ஒரு சிறிய வியாக்கியானம் இயற்றியுள்ளார்; இரண்டிலும் இங்ஙனே ஸ்வதந்திரமாகச் சில அர்த்தங்களை இவர் எழுதியிருப்பது கொண்டு ‘தம் பெரிய போதமுடன்’ என்ன வேண்டியதாயிற்று. ஆசார்யக்ருபாதீநமான போதமன்றிக்கே, தம் போதம்—ஸ்வதந்திரமான போதம் என்றபடி. மேலே * முன்னோர் மொழிந்தமுறை தப்பாமல் கேட்டு * என்கிற பாசரமருளிச் செய்துள்ள மணவாளமாமுனிகளின் திருவுள்ளம் சிறிது கன்றும்படியாக இவ்வாசிரியர் உரையிட்டிருந்ததனால் இங்ஙனம் அருளிச் செய்ய நேர்ந்தது போலும். இந்த வாதிகேஸரியும் ஒரு மஹானுசையாலே இவர்க்கு ஒரு குறை கூறினதாகவும் இருக்கவொண்ணாதென்கிற திருவுள்ளமும் மாமுனிகளுக்கு இருந்ததனால், மேலே “ஏதமில்” என்கிறவிசேஷணம் கொடுத்து ஒருவாறு தழுவிக்கொள்குறொன்க.

.... 45

பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்குண்டானதோரு அஸாதாரணமான பெருமையைப் பகர்தல்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்
தெரிய* வியாக்கியைகள் செய்வால்—* அரிய
அருளிச்செயற்பொருளை ஆரியர்கட்கிப்போது*
அருளிச்செயலாய்த் துறிந்து.

46

பெரியவாச்சான் பிள்ளை	பெரியவாச்சான் பிள்ளை யென்னுமாயிரியர்	அரிய அருளிச் செயல்	அருமையான திவ்யப்ரபந்தப்பொருள்களை
பின்பு உள்ளவைக்கும்			
தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்	திருவாய்மொழி தவிர்த்த மற்றுமுள்ள திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்கும் விளக்கமாக விளக்கியானங்கள் அருளிச் செய்ததனாலே	இப்போது ஆரியர்கட்கு அறிந்து அருளிச் செயல் ஆய்த்து	இக்காலத்தில் ஆசாரியர்களுக்கு தெரிந்து ப்ரவசனம் பண்ணுதற்குப்பாங்காயிற்று.

* * * கீழ் ஐந்து பாசரங்களினால், திருவாய்மொழிக்கு மாத்திரம் அவதரித்த வியாக்கியானங்களை வெளியிட்டருளினாயிற்று. நாலாயிரத்திற்கும் வியாக்கியான மிட்டருளினவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யாதலால் அவருடைய மஹோபகாரத்தை இப்பாட்டில் விவந்து கூறுகின்றார். பெரியவாச்சான் பிள்ளை நாலாயிரத்திற்கும் வியாக்கியானம் அருளிச்செய்திலராகில் திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்தங்களைப் பின்புள்ளார் அறிந்து ப்ரவசனம் செய்யவே முடியாது; அந் தப்பேராசிரியர் பாமக்ருபை செய்தருளினதால்தான் பின்புள்ளார்கள் ஆசார்ய பீடத்திலமர்ந்து திவ்யப்ரபந்தப் பொருள்களை ப்ரவசனம் செய்ய ஸௌகரியம் விளைந்ததென்று உண்மையுரைத்தவாறு.

பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிய வியாக்கியானம் பெரியாழ்வார் திருமொழிக்குப் பெரும்பாலும் லுப்தமாய்ப்போனாலும் எஞ்சிய திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு அவருடைய வியாக்கியானமே சரணமாயிருப்பது கொண்டு இங்ஙனே அருளிச் செய்யலாயிற்று, ... 46

சில சில பிரபந்தங்களுக்கு உரையிட்டவர்களைப் பற்றிக்கூறுதல்
நஞ்சியர்செய்த வியாக்கியைகள் நாவிரண்டுக்கு*
எஞ்சாமை யாவைக்கு மில்லையே—* தம்சீரால்
வைவகுருவின் தம்பி மன்னுமணவாளமுனி*
செய்யும்வைதாழும் சில.

47

செய்த நஞ்சியர் அருளிச் செய்த மன்னு மண } அழகிய மணவாளச்சீயரும்
 விபாக்கியானங்கள் வான முனி }
 சில பிரபந்தங்களுக்கேயாம்; தம் சீரால் தமது திருவருளால்
 ஒன்று தப்பாமல் எல்லாப் செய்யுமவை } செய்தருளின விபாக்கியா
 பிரபந்தங்களுக்கும் இல்லை தாமும் சில } னங்களும் கிவையாம்;
 கிடர்; (எஞ்சாமை யாவைக்கு பில்லையே.)
 பின் லோகாசார்யருடைய
 திருத்தம்பியாரான அழ
 கிய மணவாளப் பெரு
 மான் நாயனரும்

* * * திருவாய்மொழிதவிர்ந்த மற்ற பிரபந்தங்களுக்கெல்லாம் பூர்த்தியாக விபாக்கியான
 மருளினவர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யென்று கீழ்ப்பாட்டிலருளிச் செய்த ப்ராஸத்தியினாலே
 தவியப் பிரபந்தங்களுக்கு விபாக்கியானமருளிச் செய்கின்ற ஆசிரியர்களையும் தெரி
 க்வண்டி இப்பாட்டு அருளிச்செய்கிற டி. 'நாலாண்டுக்கு' என்றது ஒரு ஸங்கையபிலே
 டிவனது; "ஸ்வல்பப்ரபந்தங்களுக்கு மாத்திரமே" என்ற கருத்தில் அருளிச் செய்ததக்
 நஞ்சியரிட்டருளின விபாக்கியானங்கள் திருப்பாவைக்கும் கண்ணினுண் சிறுத்தாம்புக்
 கண்பதாகப் பிள்ளை லோகஞ்சியர் பணித்துள்ளார். பூரீ லோகாசார்ய ஸவேஹாதாரும்
 மருதயகாரருமான அழகிய மணவாளப் பெருமான் நாயனார் திருப்பாவைக்கும் அமல
 டிவனதும் கண்ணினுண் சிறுத்தாம்புக்கும் விபாக்கியானமிட்டருளினதாகக் காண்கிறது,
 மணவாளமுனி யென்றது—வாதிசேனரி அழகிய மணவாளச் சீயரை; இவர் (மூவாபி
 தில்) திருவிருத்தமொன்றுக்கே உரையிட்டதாகக் காண்கிறது.

ஆக, இப்பாட்டில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள மூன்று ஆசிரியர்களே மூவாயிரத்தில் சிற்சில
 பிரபந்தங்களுக்குவிபாக்கியானமிட்டவர்களென்றுவிளங்கிற்று. பெரியாழ்வார் திருமொழிக்குத்
 துவாய்மொழிப்பிள்ளை ஒருஸ்வாபதேசவிபாக்கியானமருளிச் செய்திருப்பதாக இக்காலத்தில்
 தெரிவந்துவருமது உண்மையில் அவ்வாசிரியர் இட்டருளினதாயிருக்க ஒளசியமிக்கலை.
 மூடியிருந்தால் இங்கு மணவாளமாமுனிகள் அவ்வாசிரியரது திருநாமத்தை பெடுத்தருளிச்
 செய்திருக்க ப்ராஸத்தியிலே யென்று பெரியார் பணிக்குக்கேட்டிருக்கை. திருவாய்மொழிப்
 ப்ராஸத்தியில் பின்புள்ளவொரு மஹான் பணித்ததாயிருக்கவருக்கும் அந்த விபாக்கி
 யானம்.

... 47

ஈடு முப்பத்தாறுபிரப்படியின் பிரசார முறை கூறுவன இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும்.

சீரார் வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை *எழு
 தேரார் தமிழ்வேதத்திடுதனை—*தாருமென
 வாக்கி முன் நம்பிள்ளை யீயுண்ணிமாதவர்க்குத்
 தாம்கொடுத்தார் *பின்னதனைத்தான். 48
 சீமை பொருந்திய
 வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை ! தாரும் என வா { 'இதை என்னிடம்
 விதிப்பிள்ளை } யென்னுமாசிரியர் { கொடு' என்று கேட்டு
 எழுதியருளின பின் { வாக்கி
 சீர் ஆர் தமிழ் { சிறந்த திருவாய்மொழி { பூரீரங்கரதனுடைய கிய
 வேதத்து ஈடு { விபாக்கியானமான ஈடு அதனை { மனமான பின்பு
 முன் { முப்பத்தாறுபிரப்படியை யுண்ணி மாத { அந்த ஈட்டு பூரீ கோசத்தை
 ம்பிள்ளை { அக்காலத்தில் வர்க்கு தாம் { ஈயுண்ணிமாதவப் பெருமா
 { நம்பிள்ளையானவர் கொடுத்தார் { னென்னுமாசிரியர்
 * * * திருவாய்மொழிக்கு ஐந்து விபாக்கியானங்கள் அவதரித்தனவாகக் கீழே யருளிச்
 செய்தார்; அந்த ஐந்துவிபாக்கியானங்களும் ஈடுமுப்பத்தாறுபிரப்படியென்கிறவிபாக்கியா

... 49

னமே காலஷேஷப்ராசாரத்தில் முக்கியமாக இருந்துவருவதனால் இதைப்பற்றின வாலாந்தர யுணர்த்தவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றின மாமுனிகள் இரண்போட்டாலே அதையுணர்த்தியருளுகிறார்.

* நம்பிள்ளை நம்முடைய நல்லுளாலேவியிடப் பின் பெரியவாச்சான் பின்னையதனால்* என்ற கிழே யருளிச் செய்தபடி நம்பிள்ளையின் நியமனத்தினால் பெரியவாச்சான் பின்னையிட்ட ருளின இருப்பத்தினாலாயிரப்படி வியாக்கியானம் இருக்கவும், நம்பிள்ளை மற்றொருவிசை திரு வாய்மொழிப்பொருளை உபயவலித்தருளுப்போது அதைக்கேட்டிருந்து வடக்குத் திருவிதிப் பின்னையிட்டோலை கொண்டு எழுப்பத்தாறுபிரப்படியாக்கி முடித்து நம்பிள்ளை ஸன்னிதியிலே கொண்டு போய் வைத்தருளினார்; அதை அவர் கடாஷித்து “ஆனை கோலம் செய்தாப் போலே அழகியதாகவே காண்கிறது; ஆகிலும் நமது கட்டையின் நிக்கே எழுதினார்: இருக்கட் டும்” என்று சொல்லி அந்த ஸ்ரீகோசத்தை உள்ளே வைத்தருளினார் (நம்பிள்ளை); பெரிய பெருமானுடைய நியமனமானாலன்றி நம்பிள்ளை இந்த ஸ்ரீ கோசத்தைத் தந்தருளாரென்று தெரிந்து கொண்ட சயுண்ணி மாதவப்பெருமானென்பவர், இந்த ஈடு வியாக்கியானமே உலகில் பிரசாரம் பெறவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டு அதற்குப் பரங்காக பகவந்தியமனத்தைப் பெறு விக்கவேண்டுமென்று கருகிப் பலகாலம் பெரிய பெருமானை வலஞ் செய்து வந்தார்; பெரிய பெருமானும் திருவுள்ள மூவந்து இரங்கி நம்பிள்ளைக்கு நியமித்தருளவே, பின்பு அந்த ஸ்ரீ கோசத்தை அவர் சயுண்ணிமாதவப் பெருமானுக்கு எந்தருளினார். இதற்கு மேலுள்ள வரலாறு மேற்பாட்டில் காணத்தக்கது.

ஆங்கவார்பால் பெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை*

தாம்கொடுத்தார் தம்மகனார் தம்மகையில்--*பாங்குடனே

நாலூர்பிள்ளைக்கவர்தாம் நல்லமகனார்க்கவர்தாம் *

மேலோர்க்கின்தாரவரே மிக்கு.

48

ஆங்கு	அவ்வண்ணமாக	பாங்குடனே	திருவுள்ளத்தி லோக்கத் துடனே
அவர் பால் பெற்ற	{ அந்த நம்பிள்ளையிடத்தில் பெற்றுக் கொண்டவரான	நாலூர்பிள்ளைக் குகொடுத்தார்	{ நாலூர்பிள்ளை யென்னு மாகிரியரிடம் அதைக் கொடுத்தருளினார்;
சிறியாழ்வான் அப்பிள்ளை தாம்	{ சிறியாழ்வான் அப்பிள்ளை யென்கிற அவ்வாசிரியர் [சயுண்ணிமாதவர்]	அவர் தாம்	{ அந்த நாலூர்பிள்ளை தாம் தமது திருக்குமாரரான நாலூராச்சான் பிள்ளைக்கு அதைக் கொடுத்தருளி னார்;
தம் மகனார் தம் கையில்	{ தம்முடைய திருக்குமா ரான பத்மநாபப்பெருமா ளுடைய கையில்	நல்ல மகனார்க்கு கொடுத்தார்	{ அந்த நாலூராச்சான் பிள் ளையே
கொடுத்தார்	{ (அந்த எட்டைக்) கொடுத்தருளினார்;	அவரே	{ அதிசயமாக
அவர் தாம்	{ அந்த பத்மநாபப் பெரு மான்	மிக்கு மேலோர்க்கு எந்தார்	{ மேலுள்ளவர்களுக்கு கொடுத்தருளினார்.

* * * கீழ்ப்பாட்டில் “சயுண்ணிமாதவர்க்குத் தாம் கொடுத்தார்” என்றருளிச் செய்தான பின் “ஆங்கவார்பால் பெற்ற” என்றருளிச் செய்திருப்பதற்குப் பொருத்தமான பொருள் ‘அந்த சயுண்ணிமாதவப் பெருமானிடம் பெற்றுக்கொண்டவரான’ என்று தோன்றக்கூடியது; நம்பிள்ளை சயுண்ணிமாதவரிடம் கொடுத்தருளினு ரென்றும், அந்த சயுண்ணிமாதவர் சிறி யாழ்வானப்பிள்ளையிடம் கொடுத்தாரென்றும் கூறுவதாக இங்குப் பொருள் தோன்றக்கூடியது. ஆனால் பிள்ளைலோகஞ்சீயர் பணித்த வியாக்கியானத்தில்—“இப்படி நம்பிள்ளையுடைய ப்ராஸாதத்தாலே, சிறியாழ்வானப்பிள்ளை யென்று திருநாமத்தையுடையாரான சயுண்ணிமாதவப் பெரு மானுக்குப் ப்ராப்தமான ஈடானது” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. சயுண்ணிமாதவப்பெருமானுக்கே சிறியாழ்வானப்பிள்ளை யென்று ஒரு சிறுபேர் உள்ளதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகவே அதைத் தழுவிப் பார்த்தல் நமக்குப்பணியாயிற்று. * திருவருள்மால்சேனைமுதலி * இந்நித்யான சட்டுத் தனியனில் “இருகண்ணர்க்கன்புடைய நம்பிள்ளை இவரீடனித்தந்தக்கேய்த மா தவர் பற்பநாபர்”

முன்னதும் நோக்கத்தாறு. 'வந்தே வாதவபத்மாபஸமந: கோவேச தேவாதிபாந்'
சுலோகமும் இங்கு அதுணந்திக்கவுரியது. ... 46

இனி பூரீவசந பூஷணப்பெருமை கூறுதற்கு அடிசேலுதல்.
நம்பெருமான் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை
யென்பார்* அவரவர்தமேற்றத்தால்—* அன்புடையோர்
சாத்துதிருநாமங்கள் தானென்று நன்னெஞ்சே*
ஏத்ததனைச் சொல்லி நீ சின்று.

50

பெருமான்	{ நம்பெருமானென்றும் நம்	அன்பு உடை	{ அவரவர்களிடத்தில் அன்பு
மாழ்வார்	{ மாழ்வாரென்றும் நஞ்சீய	யோர் சாத்து	{ கொண்ட மஹான்கள்
நஞ்சீயர்	{ ரென்றும் நம் பிள்ளை		{ சிறப்பாக இட்டருளின
பிள்ளை	{ யென்றும் சிறப்பித்துக்	திரு நாமங்கள்	{ திருநாமங்களா மென்று
என்	{ கூறுவர்; (எதனிலே	தாம் என்று	{ கொண்டு
	{ யென்னில்);	நல் கொஞ்ச	{ ல்கமையே!
அவர் தம்	{ அவரவர்களுடனுடான	இன்று	{ இப்போது
சுற்றத்தால்	{ ஏற்றல் காரணமாகவாம்;}	அதனை	{ அந்தச் சிறப்பைச் சொ
மேற்கூறிய திருநாமங்களானவை)	{ சொல்லி எத்து		{ ள் செய்துப்பாடியாக.

* * * இப்பாகம்முதல் மூன்று பாசரங்களுள்ளவை எதற்காக கூறியச் செய்யப்படுகின்
வெள்ளை; சிவம ஆழ்வாரைப்பற்றியும், ஆழ்வாரருள் செயல்சேவ விபாக்கியான முதல்
காத்த நுளின் அசாரியாரைப் பற்றியும், அந்த விபாக்கியானவரின் சலையான சி
பத்தாருமியப்படியின் வரலாற்றைப்பற்றியும் அருளிச் செய்யப்பெற்ற. இனி அருளிச்
செய்த திருவுள்ளம்பற்றின விஷயமென்ன வென்றால், அருளிச்செயல்களுக்குக் காப்பாகப்
பல லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த பூரீவசநபூஷண தீவ்ய சாஸ்தாத்தின் சீர்மையைப்பற்றி
அருளிச் செய்யவேண்டி நுளினார், [அது மூலப்பத்து மூன்றுபாசரம் முதல் அருளிச்செய்
ப்படுகிறது.] அந்த ஆசிரியர்க்கு லோகாசார்யரென்கிற திருநாமம் வந்த வழியை திருபிக்க
நடியதாயிற்று, ஏற்கனவே அந்தத் திருநாமம் நம்பிள்ளைக்கு திரைந்தது; அந்தத் திருநா
ம இவர்க்கு இடப்பட்டது என்று சொல்லவேண்டுகது. [அது 61, 62 ஆம் பாசரங்களா
ருளிச் செய்யப்படுகிறது.] அந்த பாஸத்தியின்கண் நம்பிள்ளை டென்கிற திருநாமத்திற்கும்
தன்மை சொல்லவேண்டியது பரப்பதாய், அதற்காக இப்பாட்டு அடங்கிக்கின்றதென்க.

நம்பிள்ளையைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுகும் போதே 'நம்' என்கிற உபபதம் பெற்றவர்க
நம்பெருமான், நம்மாழ்வார், நஞ்சீயர்களும் நினைவுக்கு வரவே எல்லையையுஞ் சேர்ந்து
தேவையாக எடுக்கிறார். நம் என்று சரப்பிடுகுகூறுவது பிரமணிகேஷ கார்யமாக
அந்தப் போமணிகேஷ கார்யமாகவே ஒவ்வொரு கால விசேஷத்தில் ஒவ்வொரு மஹான்
தால் நம்பெருமானென்பது முதலான திருநாமங்கள் வழங்குவரலாயின. பூரீவசநபூஷணக்கு
பெருமானென்கிற திருநாமம் ஒத்தால் ஒரு அவரவரால் நிகழ்த்தது. உடனோபர்க்கு நம்
மாழ்வாரென்கிற திருநாமம் பூரீ வசநபூஷண நேர்த்தது. வேதாந்தி முனிவர்க்கு நஞ்சீய
சேன்கிற திருநாமம் பட்டர் இட்டது. திருக்கலிகன்றி தாஸர்க்கு நம்பிள்ளையென்கிற திருநாமம்
நஞ்சீயர் சாத்தியது. இதன் விவரணைகளை வைப்பிரதாப வாரிசாக உணர்ந்த. இப்படி முன்
புத்தர்கள் இவர்கூறு. பெருமையாகவென அந்தத் தருநாக இட்டருளின திருநாமங்களை
சேர்ச்சேர்ப்புமுகம் அதுவரைத்தித்து உய்யியென்றுகூறுகிறதருளிச் செய்தாராயிற்று.

நம்பிள்ளைக்கு லோகாசாரப்பொனும் திருநாமம் விளக்கமை விளம்புதல்
துன்னுபுகழ்க்கந்தாடைத் தோழப்பர் தம்முகப்பால்*
என்னவுலகா ரியானு யென்றுலகாக்க பிள்ளை
உலகாரியனெனும்பேர் நம்பிள்ளைக்கோங்கு*
வினகாமல் நின்றதென்றும்மேல்.

51

துன்னு புகழ்	பாத்த புகழ்புடைய	தோழப்பர்	தோழப்பானவர்
தாடை	{ கந்தாடை வ ம ச த தில்	தம் உகப்பால்	தமது மகிழ்ச்சியினாலே
	{ தோன்றிய		

என்ன உலகாரி	} 'நீர் என்ன லோகாசார்யரோ?' என்று விடந்து	} நம்பிள்ளைக்கு	} நம்பிள்ளைக்குப் பிரசித்த
யினோ என்று உரைக்க			
பின்னை	} அந்நாள் தொடங்கி	} மேல் என்றும்	} மேலுள்ள காலமெல்லாம்
உலகா ரிபன்			
எனும் பேர்	} லோகாசார்ய ரென்கிற திரு	} நின்றது	} விளங்கிற்று.

* * * முதலியாண்டானுடைய திருவம்சத்திலே தோன்றி ஆசார்யபுருஷராகப் புகழ் பெற்றிருந்த கந்தாடைத் தோழப்பரென்னும் ஸ்வாமி நம்பிள்ளை காலத்தில் கோயிலில் ஒரு திருவிதியில் வாழ்ந்து வந்தார். அவரும் வித்வானாகவே யிருந்தும், அனைவரும் நம்பிள்ளை திருவடிக்கீழேயே ஆசிரயித்து அர்த்தங்கள் கேட்டு வந்தார்களே யன்றி அவரிடம் ஒருவரும் வந்து பணிந்திலர்; அதனால் அவர்க்கு நம்பிள்ளையின்மீது அஸுமையை அதிகரித்து அவரைத் தூஷித்துக்கொண்டே யிருந்தார் அந்தத் தோழப்பர். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் அவர்க்கு அனாதாபம் தோன்றி நம்பிள்ளையிடம் சென்று அபராதகதாமணம் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்று ஆசைபுண்டாகி அவர் புறப்படுவதாக இருக்கையில், 'ஐயோ! மஹாகுலப்ரஸத்தசான இந்தத் தோழப்பருடைய திருவுள்ளம் கன்மும்படி நாம் பிறந்தோமே! அவரிடம் சென்று பொறுப்பிடுதலுக்குக் கொள்வோம்' என்று நம்பிள்ளை அதே மையத்தில் அந்தத் தோழப்பருடைய திருமாவிகை வாசலில் வந்து பதுங்கி கிற்கினார். தோழப்பர் வெளிபே பெழுந்தருளினதும் அவரை நம்பிள்ளை தெண்டனிட்டுக் கஷமை வேண்டி, இதென்ன ஆச்சரியமான குணம்! என வியந்த கந்தாடைத் தோழப்பர் நம்பிள்ளையை நோக்கி 'நீ ரென்ன லோகாசார்யரோ!' என்று சுடுபட்டுக் கூறினாராம்; அது முதலாக நம்பிள்ளைக்கு லோகாசார்யரென்கிற ப்ரஸித்தி விளைந்ததாம். 51

வடக்குத்திருவிதீப்பிள்ளை தமது திருக்குமாரர்க்கு ஆசார்ய திருநாமத்தையே யிட்டாரென்பது.

பின்னைவடக்குத் திருவிதீப்பிள்ளை* அன்பால்
அன்ன திருநாமத்தையாதரித்து—*மன்னுபுகழ்
மைந்தருக்குச் சாத்துகையால் வந்து பார்த்தது*எங்கும்
இந்தத்திருநாமமிங்கு.

52

பின்னை	பிறகொரு காலத்தில்	மன்னுபுகழ்	பசஸ்வியான தமது திருக்
வடக்குத் திருவிதீப்பிள்ளை	{ (நம்பிள்ளை திருவடியான) வடக்குத் திருவிதீப் பிள்ளையானவர்	{ மைந்தருக்கு ஆதரித்து சாத் துகையால்	{ குமார்க்கு விரும்பி இட்டபடியினால்
அன்பால்	{ ஆசார்யபக்தி விசேஷத்தி னால்	இங்கு எங்கும்	இவ்வுலகமெங்கும்,
அன்ன திருநாமத்தை	{ அந்த லோகாசார்ய திரு நாமத்தை	{ இந்த திருநாமம் வந்து பார்த்தது	{ இந்த லோகாசார்ய திரு நாமமானது (அவரது பெயராகப் பாவிய தாயிற்று.

* * * வடக்குத் திருவிதீப்பிள்ளையானவர் நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே காலசேஷம் செய்து போராசிற்கையில் அவர்க்கு ஒரு திருக்குமாரர் ஆசார்யரான அதுகாஹாதிசயத்தினால் தோன்ற, அக்குமாரருக்கு ஸ்வாசார்யபருடைய திருநாமத்தையே சாத்த வேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றிய வடக்குத் திருவிதீப்பிள்ளை லோகாசார்யரென்று நாமகாணம் செய்தருளப் பிள்ளை லோகாசார்யரென்று அத்திருக்குமாரர் உலகமெங்கும் ப்ரஸித்தி பெற்றாரென்கை. 52

இது முதல் ஏழுபாகங்கள் பூர்வசர பூஷணத்தின் பெருமை கூறுவன.

அன்னபுகழ் முடும்பை யண்ணலுலகாகிரியன்*
இன்னருளால் செய்தகலை யாவையிலும்—*உன்னில்
திகழ்வசன பூடணத்தின் சீர்மையொன்றுக்கில்லை*
புகழலவிவ்வார்த்தை மெயிப்போது.

53

பிரசித்த	புகழ்	அப்படிப்பட்ட புகழை	திசும்	மிக விளங்குகின்ற
புகழ்	புகழ்	புகழையாப்	வசன பூடணத்	ஸ்ரீவசன பூ ஷ ண த் திற்
மெல்லாம்	புகழை	முழுமையைக் குலதிலகரான	தின் சீர்மை	குண்டான சிறப்பு
நின்று	புகழை உல	ஸ்வாமி பிள்ளை லோகா	ஒன்றுக்கு	மற்றொரு தூலுக்கும்
சிரியன்	சார்யர்	சார்யர்	இல்லை	வாய்க்கவில்லை;
புகழ்	அருளால்	பாமகிருபையடியாக அரு	இப்போது இவ்	இப்போது சொல்லுகிற
புகழ்	செய்த	ளிச் செய்த	வார்த்தை	இந்த வார்த்தையானது
புகழ்	வாய்வி	ரஹஸ்ய கார்த்தவக்ளெல்லா	புகழ் அல	அதிசயோத்தியன்று;
புகழ்	வற்றினுள்	வற்றினுள்ளும்	மெய்	ஸத்யமானது.
புகழ்	அராயுமிடத்து	அராயுமிடத்து		

*** ஸ்ரீவசனபூஷண திவ்யசாஸ்த்ரமானது * ஸாங்காகில த்ரவிட ஸம்ஸ்கிருதரூப வேத
பார்த்த ஸங்க்ரஹம்ஹாரஸ வாக்யஜாதம்*என்கிறபடியே அறிய வேண்டுமர்த்தமெல்லாம் அழ
கிரம்பப் பெற்றதாதலால் இது நிகரற்றதென்பது அர்த்த வாதமன்று மெய்யுரையே. 53

ஸ்ரீவசனபூஷணமென்கிற திருநாமத்தின் காரணம் கூறுதல்.
முன்னம் குரவோர் மொழிந்த வசனங்கள்
தன்னை*மிகக்கொண்டுகற்றோர் கம்முதிர்த்து—*மின்னணியாச்
சேரச் சமைத்தவரே சீர்வசனபூடணமென்
பேர்*இக்கலைக்கிடடார்பின். 54

புகழ்	சுர	பூருவாசாரியர்கள் அருளிச்	சேர சமைத்து	சேர்த்து அணி வகுத்து.
புகழ்	செய்த	செய்த	அவரே	அவ்வாசாரியர்தாமே
புகழ்	புகழ்	ஸ்ரீஸூக்திகளை	பின்	பிறகு
புகழ்	புகழ்	பெரும்பாலும் சேர்த்து	இக்கலைக்கு	இந்த கார்த்தத்திற்கு
புகழ்	புகழ்	கல்வியிற் கிறந்தாருடைய	சீர் வசனபூட	ஸ்ரீவசனபூஷணமென்கிற
புகழ்	புகழ்	ஆதமாய்க்கு	ணம்என்பேர்	திருநாமத்தை
புகழ்	புகழ்	அழகிய அலங்காரமாக	இட்டார்	இட்டருளினார்.

*** ஸ்ரீவசனபூஷணமென்கிற கார்த்தத்திருநாமத்திற்கு விவரணம் காட்டியருளினாரா
மணவாளமாமுனிகள் தாமே ஸ்ரீவசனபூஷணவாக்ய்யாக அவதாரியையில்—“ரத்த ப்ர
பூஷணத்துக்கு ரகஸ்யபூஷணமென்று பேராமாப்போலே ஸ்ரீவாசார்யர்களுடைய வசன
பாமாப் அது ஸங்கரதாக்களுக்கு ஒளர்வல்லயகாமாபிநுக்கையாலே இதுக்கு வசனபூஷண
பெயர் திருநாமமாயிற்று” என்று அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி இவ்வே அருஸந்தேயம்.
சாரியர்களின் வசனங்களையே [ஸ்ரீ ஸூக்திகளையே] கொண்டு அமைக்கப்பட்டதாய்
புகழ்களின் கண்டத்திற்கு பூஷணமாயிருக்கத் தக்கதான இந்த கார்த்தத்திற்கு ஸ்ரீவசன
பெயர் மென்னும் திருநாமம் சரலப் பொருந்து மென்க.

பொருளத்தில் “சீர்வசனபூடணமென்னும் பேர்” என வழங்கி வரும்பாடம் பொருள்
பெயர் அது மறக்கத் தக்கது. என்பேர் என்பதற்கே என்னும் பேர் என்று பொருள். 54

ஸ்ரீவசனபூஷணதீகாரிகள் துர்லபர் எனல்.
ஆர்வசனபூடணத்தி னைப்பொருளெல்லாமறிவார் *
ஆரதுசொன்னேரிலனுட்டிப்பார் —*ஓரொருவ
ருண்டாகி லத்தனைகாணுள்ளமே* எல்லார்க்கும்
அண்டாத தன்றேறுவது. 55

புகழ்	புகழ்	ஸ்ரீவசன பூஷணத்தினுடை	அது சொல்	அந்த ஸ்ரீவசனபூஷண சாஸ்
புகழ்	புகழ்	ய	நேரில்	தாம் இட்டகட்டளையி
புகழ்	புகழ்	கம்பிரமான அர்த்தங்களை	அனுட்டிப்பார்	லே.
புகழ்	புகழ்	யெல்லாம்	ஆர்	அதுஷ்டிக்க வல்லவர்களு
புகழ்	புகழ்	அறியவல்லாரில்லை;		மியர்;

பொருளை திவ்யார்த்தங்களை கல்லாதது என் } அதிகரியாமலிருப்பது
அபிவிவேசத்துடனே } ஏனோ?

*** உலகில் ஆசார்ய சிஷ்யக்காரம் ஒன்று நடந்து வருகின்றதே; சிலர் ஆசாரியரிடம்
சில அர்த்த விசேஷங்களைக் கேட்பது அவற்றைச் சிந்தனை செய்வதும் பதா
பதாபிப்பதுமாயிருக்கின்றார்களே; அப்படிப்பட்டவர்கள் மற்ற கார்த்தங்களில் பரிசு
பூரிக்காது. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பரிசுரம்பப்படலாம்; அந்தே! இதில் அபிவிவேசம் கொள்
வதென்னோ! என்கிறார். உலகத்திலுள்ளாரெல்லாரும் இந்த திவ்யசாஸ்தரத்தை அதிக
நுமென்று மாமுனிக்குண்டான அபிவிவேசம் இருனால் விரங்கிற்றென்க. 57

ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானங்களை யதிகரிப்பது பாங்கேனல்.

சச்சம்பிரதாயம் தாமுடையோர்கேட்டக்கால் *

மெச்சுக்வியாகுகியாகளுண்டாகில் —* நச்சி

அதிகரியும்நீர் வசன பூடணத்துக்கற்ற

மதியுடையீர் * மத்தியத்தராய்.

58

பூரிக்காது	ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் நிலை	வியாக்கியானங்கள்	வியாக்கியானங்கள்
அற்ற	நின்ற ஊக்க முடையீர்	உண்டு ஆகில்	எத்தனை அவதரித்தாலும்
உடையீர்	தான்!	நச்சி	அவற்றை விளும்பி
பாபம்	ஸத்ஸம்பந்தாய ஸரணியில்	நீர் மத்தியத்தர்	நீங்கள் மத்யஸ்தர்களாய்க்
உடையீர்	படிந்த மஹான்கள்	ஆம்	கொண்டு
தாம்		அதிகரியும்	அப்பவியுங்கள்.
கேட்டவளவிலே			
கொண்டாடும்படியான			

*** சிற்ற கார்த்தமொன்று அவதரித்தால் அதற்குப் பலரும் வியாக்கியானங்கள்
நிறுத்திவது இயல்பு; ஆகவே இந்த ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்ய சாஸ்தரத்திற்கும் பலபல
வியானங்கள் அமைபக்கூடும்; அவற்றைப்பெல்லாம் அதிகரிக்கவேண்டியது; ஆனால் அவை
பரிசுராய ஸாவித்திகளால் மெச்சப்படுமவையாக இருக்கவேண்டும்; அப்படிப்பட்ட
வியானங்கள் எத்தனை அவதரித்தாலும் அவற்றைப்பெல்லாம் அஸ்திரையின்றி அதிகரிக்க
வென்று அஸ்திரையாகவே நோக்கி அருளிச்செய்தபடி. மத்யஸ்த: என்னும் ஸட்சொல்
பதத்தர் எனத் திரிந்தது. அஸ்திரையற்றவர்களாய் என்று தாற்பரியம். 58

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் பரமபோக்யதையை வியந்து கூறுதல்

சீர்வசனபூடணத்தின் செம்பொருளை* சிந்தை தன்னால்

தேறிலுமாம் வாய்கொண்டுசெப்பிலுமாம்--*ஆரியர்காள்

என்றனக்குகாரும் இனிதாக சின்றதையோ*

உந்தமக் கெவ்விற்பமுளதாம்.

59

சீர்வசனபூடணத்தின்	ஓமவநீயர்களே!		
வசனபூட	ஸ்ரீவசநபூஷணத்தி		
த்தின்	னுடைய		
செம்பொருளை	செவ்விய பொருள்களை		
சுக்ஷ்மம்	கெஞ்சினால் ஆராய்ந்து பார்		
தேறிலும்	கீழ்லுமாம்,		
கொண்டு	வாயினால் எடுத்துரைக்கிறது		
செப்பிலும்	மாம்;		
தனக்கு	எனக்கு		

*** மாமுனிகள் தமது நைசயாது ஸந்தான ஸ்வபாவத்தினால் இது அருளிச் செய்தி
அப்படிப்பட்டது எனக்கே ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் இனிமை பரிசீலித்தே தீக்கப் போகிற

தில்லையே! மஹாப்ராஜ்ஞர்களாயுள்ளவர்கள் இதன் போக்யதையில் எங்கனேதான் ஈடுபட்டிருப்பர்களோ! என்றாயிற்று. முதலடியில் 'செழும் பொருளை' என்றே நுஸந்தான ஆசத்தபாடம்; வெண்டனையிறமும்: 'செம்பொருளை' என்றே ஒதுக. 59

இது முதல் பதினொரு பாசுரங்கள் ஸ்ரீவசநபூஷணர்த்தங்களில் முக்கியமானவற்றை விளக்குவன.

தன்குருவின் தாளினை கள்தன்னில் அன்பொன்றில்லாதார்*
அன்புதன்பால்செய்தாலு மம்புயைகோன்—*இன்பமிகு
விண்ணுடு தானளிக்க வேண்டியிரான்*ஆதலால்
நண்ணுரவர்கள் திருநாடு.

60

அம்புயைகோன் திருமகள் கொழுநன்,
தன்குருவின் } ஸ்வாசார்ய பாதாரவிந்தம்
தான் இனை } களில்
கள் தன்னில் }
அன்பு ஒன்று } சிறிது பக்தியுமில்லாதவர்
இல்லாதார் } கள்
தன்பால் அன்பு } தன்விஷயத்தில் எவ்வளவு
செய்தாலும் } பக்தி செலுத்தினாலும்

தான் } ஆசார்யரிஷ்டர்களைப்போல ஆத
ரிக்கு மியல்வினான
தான் }
விண்நாடு அளி } (அன்னவர்களுக்குப்) பரம
க்ஷேண்டி } பதம் கொடுக்க விரும்பும்
இரான் } பான்;
ஆதலால் } ஆகவே
அவர்கள் திரு } ஆசார்யபக்தியற்றவர்கள்
நாடு நண்ணுர் } வைகுந்தம் புகமாட்டார்
கள்.

* * * ஸ்ரீவசநபூஷணர்த்தங்களின் பரமபோக்யதைபக கீழ்ப்பாட்டில் ப்ராஸ்தாவித்த ப்ராஸங்கத்திலே, ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் உயிராய் சில அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிட்டருளத் திருவுள்ளம் பற்றி இப்பாசுரம் முதலாக உபக்ரமிக்கிறார், ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் "ஸ்வதந்தரனை உபாயமாகத் தான் பற்றினபோதிறே இப்ராஸங்கக்காரனுள்ளது" என்கிற சூர்ணை முதலாக "சர்வாணம் பற்றுமை கையாண்டித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுமை கலைப்பிடித்துக் கார்பங்கொள்ளுமோபாதி" என்கிற சூர்ணை நடுவாக, "இது ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தைப் பல்லவிதமாகும், பின்பு புஷ்பிதமாகும், அந்தரம் பல்பர்யந்தமாகும்" என்பதிறாக ஆசார்யரிஷ்டையே சரமோபாயமென்று மிக அற்புதமாக அருளிச் செய்யப்பட்டிருந்தலால் அவ்வர்த்தவிசேஷம் இங்கு சீருபிக்கப்படுகிறது. "தாமரையை அலர்த்தக்கடல் ஆதித்யன் தானே நீரைப் பிரித்தால் அதனை உலர்த்து மாபோலே ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணு மீச் வரன் தானே ஆசார்யஸம்பந்தம்சூழைந்தால் அதனை வாடப்பண்ணும். இத்தை பொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் துர்லபம்," என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷணதீப்யஸலக்தி இங்கே அநுஸந்தேயம்.

அம்புயை—அம்புடித்திலே [தாமரைதிலே] பிறந்த பிராட்டி என்றபடி பத்மா, கமலா என்கிற திருநாமங்கள் போலுமிது. ... 60

ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவேயுடைய
ணை*குருவையடைந்தக்கால்—*மாரிலத்தீர்
தேனாகமலத் திருமாமகள் கொழுநன்
தானேவைகுந்தம் தரும்.

61

மாநிலத்தீர் } இந்நிலவுலகத்தவர்களே!
ஞானம் அனுட் } ஞானமும் அனுஷ்டான
டானம் இவை } முமாகிறவிரண்டும்
நன்று ஆக ஏ } குறையற கிரம்பப்பெற்ற
உடையன் }
ஆன }
குருவை } ஆசார்யரை
அடைந்தக்கால் } ஆசார்யத்தால்
(அப்படிப்பட்ட ஸ்தாசார்யஸமாச்சரண
முள்ளவர்களுக்கு)

தேன் ஆர் கம } தேன்கிரம்பிய, தாமரைமல
லம் திருமா } ரில்தோன்றிய ஸ்ரீ மஹா
மகள் கொழு } லக்ஷ்மிக்கு வல்லபனான
நன் } ஸர்வேசுவரன்
தானே } தானாகவே உகந்து
வைகுந்தம் } ஸ்ரீவைகுண்டத்தை உப
தரும் } கரித்தருள்வன்.

பட்டி
டம்;
59

வன.

60

ஆக

ன

பரம

ருத்

ார்

த்த

னத்

னை

லாக

கை

வரு

ருக

ரல்

பன்

மீச்

வத்

லா

60

61

ல

ரா

ன

ப

* * * ஆசார்யபத்தி அவசிமமென்றது கீழ்ப்பாட்டில்; ஜ்ஞாநாதவந்தடாநஸம்பக்தனான
பண்பு பணிந்தாலன்றிப் பேறு பெற முடியாதென்கிறது இப்பாட்டில். ஆழ்வார்கள்
வெவியப்பிரபந்தங்களில் * வண்டுக்கோ? வம்பின் * என்றும், * அஞ்சிறையமடசாராய *
தம் பலகாலும் பக்திகளை விளிப்பார்கள்; ஆசார்யர்களுையே பக்திகளாகக் கூறுவர்கள்;
பாடமேவ பக்தாப்யாம் ஆகாசே பக்தினாம் கதி, ததைவ ஜ்ஞாநகர்மப்யாம் ப்ராப்யதே
பக்திமம்; * என்று, பக்திகளுக்கு இரண்டு சிறகுகளும் குறையற இருந்தாலன்றி உயர்
மம்பவிக்கமாட்டாதாப்போல, ஆசார்யர்களுக்கும் ஞானமும் அனுட்டானமுமாகிற இரண்டு
பக்திநுதிருந்தாலன்றி உயர்கதி நேராதென்று சாஸ்திரங்கள் கூறும். “சேர்ப்பாரைப் பக்தி
பக்தி ஜ்ஞானமர்மங்களைச் சிறகென்று” என்ற ஆசார்யஹ்ருதயஸூக்தியும் காண்க.

இருகு “தேனார் கமலத்திருமாமகன் கொழுநன்” என்றது ஸாபிப்பாயம்; பிராட்டியின்
உபகாரத்தாலே மோகநமனிக்கவல்லவனென்பெருமான்; ஆயினும் ஸதாசார்யர்களை ஆசார்
யர்க்குப் பிராட்டியின் புருஷகாரமும் பரிக்கமாட்டானு என்று காட்டினபடி. ஆசார்யஆசார்
யருந்தால் பிராட்டியின் புருஷகாரமுமின்றி ஸ்வயமாகவே வீடு தந்தருள்வனென்று காட்
டது “தானே வைகுந்தம் தரும்” என்றார்.

உய்யநினைவுண்டாகில் உங்கருக்கள் தம்பதத்தே
வைபும் * அன்புதன்னையிர்த்தமாலிலத்தீர்—*மெய்யுரைக்கேன்
பையரவிலமாயன் பரமபதமுங்கருக்காம்*
கைபிலங்கு நெல்லிக் கணி.

62

இத்த மா நிலத்	{ இந்நிலவுலகத்தவர்களே!	மெய் உரைக்	{ உள்ளபடி கூறுகின்றேன் (கேண்மின்)
உய்யநினைவு		கேன்	
உண்டாகில்	{ உஜ்ஜீவிக்கவேணு மென்கிற விருப்பம் உங்களுக்கு உள்ளதாகில்	பை அரவில்	{ சேஷசயனான ஸர்வேச் வரனுடையதானபரம பதம்
உன்பு தன்னை		மாயன் பரம	
புருக்கள் கம்	{ உமது ஆசாரியர்களின் திரு வடிகளிலேபே செலுத்துங்கள்; (அதனால் நேரும் பலனை)	பதம்	{ வரனுடையதானபரம பதமானது
புத்தே		உங்களுக்கு	
புத்தே	{ வடிகளிலேபே செலுத்துங்கள்; (அதனால் நேரும் பலனை)	கை இலங்கு	{ உங்களுக்கு கரதலாமலக மென்னலாம் படி எளிதாகும்.
புத்தே		நெல்லிக் கணி	
புத்தே	{ வடிகளிலேபே செலுத்துங்கள்; (அதனால் நேரும் பலனை)	ஆம்	{ உங்களுக்கு
புத்தே		ஆம்	

* * * ஆசார்ய பக்தர்களுக்குப் பரமபதமானது கைபிலங்கு நெல்லிக்கணியா மென்றது
பரமபதபோகங்களைமெல்லாம் இந்நிலத்திலேபே ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெறலாமென்றபடி. *
பொன்னுல காளிரோ புலனி முழுதாளிரோ * என்னும்படி பிறர்க்கும் வறங்குதற்கு உரித்தாம்
விதேயமாகும் என்ற கருத்தும் உய்த்துணரத்தக்கது. ... 62

ஆசாரியன் செய்த உபகாரமானவது*
தாய்தாக நெஞ்சுதன்னில் தோன்றுமேல்—*தேசாந்
தரத்திலிருக்க மனந்தான்பொருந்தமாட்டாது*
இருத்தலினியேதறியோம்யாம்

63

ஆசாரியன்செய்த ஆசார்யன் பண்ணின	{ மனம் தான் பொருந்த மா ட்டாது	{ நெஞ்சு இசையகில்லாது;
பாரம் ஆன		
சுத்தமாக	{ இனி	{ இங்கனே தத்துவமிருந்தும் ஆசாரியனைப் பிரிந்திருத் தற்கு
சுத்ததன்னில்		
சென்றும் ஏல்	{ இருத்தல்	{ தற்கு
சென்றதரத்தில்		
சென்றதரத்தில்	{ எது	{ காரணத்தை
சென்றதரத்தில்		
சென்றதரத்தில்	{ யாம் அறியோம்	{ நாம் அறியமாட்டோம்.
சென்றதரத்தில்		

* * * இரும்பைப் பொன்னுக்குமாபோல ஆசாரியன் செய்த மஹோபகாரம் சிஷ்யனு
கை நெஞ்சில் உணராத தோன்றுமாகில் ‘வஸ்தவயம் ஆசார்யஸந்திதிபே’ என்று அந்நவஸா
கை கொண்டு ஒரு நொடிப் பொழுதும் விட்டுப் பிரியாமலிருக்க வேண்டியதாகுமத்தனை; ஆயி
தம் பிரிந்திருப்பார் சிலருண்டாகில் அவ்விருப்புக்கு ஹேது இன்னதென்று நாம் அறியோம்

என்கிறார். 'பாபாபாபமே ஹேது' என்று வெட்டிதாகச் சொல்லக்கூசி 'ஏது யாம் அறியோம்' என்கிறார். ஹேது என்னும் வடசொல் ஏதுவெனத் திரிந்தது. ... 63

தன்னாரியனுக்குத் தானாடிமைசெய்வது* அவன்
இந்நாடுதென்னிலிருக்கும்நாள்—* அந்நே
ரறிந்துமதிலாசையின்றி ஆசாரியனைப்
பிரிந்திருப்பாரார், மனமேபேசு.

64

தன் ஆரியனுக்கு	ஸ்வாசார்பனுக்கு		
தான் அடிமை	செய்யனுடைய தான் கைங்கரி	அதில் ஆசை	அந்த ஆசாரிய கைங்கரியத்
செய்வது	யம் பண்ணுவதானது	இன்றி	தில் ருசி யில்லாமல்
அவன் இந்நாடு	அவ்வாசாரியன் இவ்விடத்தில்	ஆசாரியனை பிரி	ஆசாரியனைப் பிரித்தா பிறி
தன்னில் இருக்	பில் எழுந்தருளியிருக்கு	ந்து இருப்	தேவிடத்தில் வலிப்
கும் நாள்	மளவுமரம்;	பார் ஆர	பாரு முளரோ?
அநேர் அறிந்	அந்த நேர்த்தியை அறிந்து	மனமே பேசு	நெஞ்சே! சொல்லு.
தும்	வைத்தும்		

*** ஆசாரியன் பக்கலில் அர்த்தங்கள், கேட்குமளவே, அவர்க்குக் கைங்கரியம் பண்ணவேணும்; அர்த்தம் கேட்டுத் தலைக்கட்டினவாறே வேறிடம் சென்று எஞ்சேனும் வாழலாம் என்று நினைப்பது தகுதியன்று; ஆசாரியன் இத்தனிபூகியில் எழுந்தருளியிருக்குமளவும் அதுகிளமும் கைங்கரியம் செய்தே ஸந்தை பெறவேணுமென்கிற சாஸ்தார்த்தம் இதனால் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று. 64

ஆசாரியன்சிச்ச னுருயிரைப்பேணுமவன்
தேசாரும் சிச்சனாவன் சீர்வடிவை—* ஆசையுடன்
நோக்குமவனென்னும் நுண்ணறிவைக் கேட்டுவைத்தும்*
ஆர்க்குமநேர் நிற்கையரிதாம்.

65

ஆசாரியன்	ஆசாரியரானவர்	ஆசை உடன்	பக்தியோடு பேணக்கூடவன்
சிச்சன் ஆர்	சிஷ்யனுடைய ஆத்மஸ்வ	நோக்குமவன்	
உயிரை பேணு	ரூபத்தை நோக்கியிருக்	என்னும் நுண்	என்கிற இந்த துட்பமான
மவன்	கக்கடவன்;	அறிவை	விசேஷார்த்தத்தை
தேச ஆருந்	ஸ்வரூபஞ்ஞானமாகிறதே	கேட்டுவைத்து	(ஸ்ரீவசநபூஷணிகளிலே)
சிச்சன்	ஸ்வரூபொருத்திய		கேட்டிருந்தாலுங்கூட
	சிஷ்யனுனவன்		அவ்வழியில் சிஷ்யன்
அவன் சீர்	அவ்வாசார்பருடைய துவ	அநேர் நிற்கை	பேடிருத்தல்
வடிவை	யமங்கள் விக்காறுத்த	ஆர்க்கும் அரிது	எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும்
		ஆம்	அருமைப்பட்டே
			யிருக்கும் [எளிதன்று]

*** ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் மூன்றாம் பிரகாசத்தில்—“ஆசாரியன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கூடவன்; சிஷ்யன் ஆசாரியனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கூடவன். இரண்டுமே இருவர்க்கும் ஸ்வரூபமாய் பகவத் கைங்கர்யமுடையிருக்கும். ஆசாரியனுக்கு தேஹமாகக் கைங்கர்யம்; சிஷ்யனுக்கு ஆத்மமாகக் கைங்கர்யம்” இதுபாதிபாக அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள ஸ்ரீ ஸலக்திகள் இங்கே அதுஸந்தேயம். இவ்வர்த்த விசேஷங்களைக் கேட்கவும் கேட்பிக்கவும் அதிகாரிகள் உளராயன்றி அனுட்டிக்கவல்லரொருவருமிலரோ பென்று அருமை கூறினாயிற்று. 65

பின்பழகரம்பெருமாள்சீயர்* பெருந்திவத்தில்
அன்பதுவுமற்று மிக்கவாசையினால்—* நம்பிள்ளைக்
கானவடிமைகள்செய் யந்நிலையை நன்னெஞ்சே*
ஊனமறவெப்பொழுதுமோர்.

66

பாப்
63

புதுகாரம் } பின்பழகிய பெருமாள் சீய
பெருமாள் } ரென்பவர்

64

திவத்தி } பரமபத வாழ்க்கையிலும்

அது } விருப்ப நின்றிக்கே

பிரயத்

அக்க ஆசையி } பரமபத்தியோடு

பிரி

பிப்

பெருள்ளைக்கு } (ஸ்வாசாரியரான) நம்பின்

அடிமை } னைக்கு அனுசுலமான
செய் } கைங்கரியங்களைச் செய்
யப்பெற்ற

அ நிலையை அந்த நிஷ்டையை

நல் நெஞ்சே நல்லமனமே!

ஊனம் அற } குறையொன்று மின்றி [பரி
பூர்த்தியாக]

எப்பொழுதும் } அநவாதமும் சிந்தை செப்
ஓர் } வாயாக.

பியம்

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

புது

* * * நம்பின்னை திருவடிகளில் ஆராயித்து வாழ்த்தவர்கள் பலர் இருந்தாலும் பின்புத
பெருமாள் தீபர் என்னும் சிஷ்யர்க்கு இருந்த ஆசாரியப்ரேமம் ஒப்புயர்வற்றது; நம்பின்னை
தனிலே சிஷ்யகைங்கரியம் செய்யப் பெறவேண்டுமென்றே இவர் சில ஸாதகங்களை ஸ்வீ
கரித்துத் திருமேனியைப் போஷிக்க விருப்பங்கொண்டிருந்தவர் என்பது வைபவநூலில் விச
ிவரைப்போல் நம்மால் இருக்கமுடியாமற்போனாலும் இவருடைய நிஷ்டையைச் சிந்தனை
யாவது பெற்றால் அதுவே நாம் உஜ்ஜிவிக்கப் போதுமானதென்று காட்டினராயிற்று. 63

ஆசாரியர்க ளனைவருமுன்னாசரித்த*
ஆசாரந்தன்னை யறிபாதார்—* பேசுகின்ற
வார்த்தைகளைக்கேட்டு மருளாதே* பூருவர்கள்
சீர்த்தநிலைதன்னை நெஞ்சே சேர்.

67

65

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

வன்

ஆசாரியர் } பூருவாசாரியர்களெல்லாரும்
அன்னவரும் } அனுட்டித்துப் போந்த
அனுட்டித்தான் } அனுட்டானத்தை
அறியப்பெறுதவர்கள் } அறியப்பெறுதவர்கள்
கண்டபடி சொல்லுகின்ற

வார்த்தைகளை } பேச்சுக்களைக் கேட்டு
கேட்டு } மனம் திரியாமல்
மருளாதே } முன்னேருடைய
பூருவர்கள் } சிரிய நிஷ்டையையே
சீர்த்த நிலை } மனமே! அனுவர்த்திக்கப்
தன்னை } பார்.

தும்

தும்

தும்

தும்

தும்

தும்

தும்

தும்

தும்

தும்

தும்

தும்

தும்

தும்

தும்

தும்

தும்

தும்

* * * புதுவைஷ்ணவங் கொண்டாடுஞ்சிலர் புதிது புதிதாகச் சில நடத்தைகளைக் கைப்
பிடுகச் செய்யவேணும், இதை அனுட்டிக்க வேணும்' என்றிப்படி பேசவும் திருத்தவும்
பாசன்; நம்முடைய பூருவாசாரியர்களின் அனுஷ்டான முறைமைகளைத் தெரிந்து
நாட்டைய அந்தப் பேச்சுக்களினால் மனம் திரியாமல்* செய்பாதன செய்யோம்* என்
பாசன் செய்வனகள் *என்றும் ஆண்டாளருளிச் செய்தபடியே பூர்வாதுஷ்டாந ஸாணி
பாசன் தத்தல் வேண்டுமென்று நியமித்தாராயிற்று. 67

நாத்திகரும்நற்கலையின் நன்னெறிசேராத்திகரும்*
ஆத்திகநாத்திகருமாமியரை—* ஓர்த்துநெஞ்சே
பன்னவரும்பின்னவரும் மூர்க்கரெனவிட்டு* நடுச்
சொன்னவரை நாளும்தொடர்.

68

65

65

65

65

65

65

65

65

65

65

நாஸ்திகர்களும் } உயர்ந்த சாஸ்தாங்களின்
உயர்ந்த சாஸ்தாக்களின் } ஸன் மார்க்கத்திலே படி
ந்த ஆஸ்திகர்களும் } நந்த ஆஸ்திகர்களும்
ஆஸ்திகநாஸ்திகர்களும் } நெஞ்சே

ஆம் இவரை } ஆகிய இம்முன்று வகுப்
பின்னையும் } ஓர்த்து
ஆராய்ந்துபார்த்து } மனமே!

66

முன்னவரும் பின்னவரும்	{ முதுவில் சொல்லப்பட்ட நாஸ்திகர்களும், பித்திச் சொல்லப்பட்ட ஆஸ்திக நாஸ்திகர்களும்	{ 0 சொன்ன வரை	{ இடையே சொல்லப்பட்ட ஆஸ்திகர்களை
மூர்க்கர் என விட்டு	{ திருத்த முடியாத மூர்க்கர் கள் என்று அவர்களிடத் திலே நசையற்று	{ நானும் தொடர்	{ எப்போதும் அதுவர்த்திப் பாயாக.

* * * ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் இரண்டாம் பிரசுரணத்தில் “அந்நுண விஷயப் பாவணன்
கேவலநாஸ்திகனைப்போலே; ஐஞாநவாண விஷயப் பாவணன் ஆஸ்திகநாஸ்திகனைப் போலே”
தெயாதிராச அருளிச்செய்தது இங்கே அனுஸந்தியம். சாஸ்தரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தியில்
லாமல் தான்தோன்றியாகச் செய்து திரிவிவன் வெயம் நாஸ்திகனைப்படுவன். சாஸ்தரக்
களை ப்ரமாண்யமாக இறசந்து ஆஸ்திகனைத்து சொல்லத்தக்கவனாயும், அந்த சாஸ்தரவரம்பில்
அடங்காமல் தோன்றிப்படிபெய்து திரிவதுபற்றி நாஸ்திகமனையுயிர்ப்பவன் ஆஸ்திக நாஸ்திக
களை நனைப்படுவன். ஆஸ்திகர்களை நமக்கு அதுவர்த்தியர்களென்றதாயிற்று. 68

ஸத்ஸங்க மஹிமை கூறுதல்

நல்லமணமுள்ளதொன்றை நண்ணியிருப்பதற்கு *
நல்லமணமுண்டாம்நலமதுபோல் —*நல்ல
குணமுடையோர்தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்கு *
குணமதுவேயாம் சேர்த்திகொண்டு.

69

நல்லமணம் உள்	{ நல்ல வாஸ்தியுடைய	நல்ல குணம்	{	ஸத் குணசாலிகளோடு
ளது ஒன்றை	{ தொரு வஸ்துவை	உடையோ	{	
நண்ணி இருப்	{ அணைந்திருக்கிற பொருளுக்	தங்களுடன்	{	
பதற்கு	{ கும்	கூடி இருப்பார்	{	ஸஹவாஸம் பண்ணி யிரு
நல்ல மணம்	{ (ஸம்ஸர்க்கபலத்தாலே)	க்கு	{	க்குமவர்களுக்கு
உண்டாம் நலம்	{ நல்லபரிமளமுண்டாகு	சேர்த்தி	{	அந்த ஸம்பந்த லைபலத்தி
அது போல்	{ மென்கிற சீயாய்ப்படி	கொண்டு	{	னால்
		அதுவே குணம்	{	அந்த நற்குணமே விளைந்தி
		ஆம்	{	டும்

* * * ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தில் இரண்டாம் பிரசுரணத்தின் முடிவில் ப்ரபந்த திருசாயை
யை வெகு அழகாக அருளிச்செய்துவரும்பதது “அதுகூலஸஹவாஸமும் ப்ரதிகுலஸஹவாஸ
நிலிருத்தியும் ஸதாசாய்ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்குப்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்”
என்றருளிச் செய்திருப்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றி இப்பாட்டும் மேலிற்பாட்டும் அருளிச் செய்
யப்படுகின்றன. ஐஞாநாதுஷ்டானங்களை வளர்க்கவல்ல அதுகூலரான ஸத்துக்களை ஒரு நொடிப்
பொழுதும் விட்டுப்பிரியாமலும், ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்கவல்ல பிரதிகூலரான அஸத்துக்
களைக் கண்ணெடுத்துப் பாராமலும் வர்த்திக்கவேணுமென்கிற ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்யசாஸ்த்ர
நியமனத்தை வெளியிட்டிருக்கிறபடி.

“நயமது போல்” “நலமது போல்” என்பன பாட பேதங்கள்.

69

அஸத்ஸஹவாஸத்தின் வர்ஜீயதையைக்காட்டுதல்.

தீயகந்தமுள்ளதொன்றைச் சேர்ந்திருப்ப தொன்றுக்கு
தீயகந்தமேறும்நிறமதுபோல் —* தீய
குணமுடையோர்தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்கு *
குணமதுவேயாம் செறிவுகொண்டு.

70

தீய கந்தம் உள்	{ கெட்டநன்றமுடைய நான்	{ சேர்ந்து இருப்	{ அணைந்திருக்குமதான
ளது ஒன்றை	{ , தொரு வஸ்துவை	{ பது ஒன்றுக்கு	{ வெொரு பொருளுக்கு

சத்தம்	} கெட்ட நூற்றம் பற்றுக்கிற	கூடி இருப்பார்க்கு
சத்தம் திறம்		
சத்தம் போல	} தென்கிற நிபாயப்படி	} செறிவுகொண்டு அந்தச் சேர்க்கையினால்
சத்தம்		
சத்தம் போல	} க்கு	} அதுவே குணம்
சத்தம்		
சத்தம் போல	} துஷ்டகுணமுடை	} அந்தத் தீய குணமே
சத்தம் போல		
சத்தம் போல	} யவர்களுடன்	} ஆம்
சத்தம் போல		

*** ஆதலால் துஷ்டஸஹவாஸம் வர்ஜயேம் என்று சேஷபூரணமாகக் கடவது. இப் பகுதியில் சாஸ்திரம் கர்த்தவ்ய மென்பதாகப்பூரித்துக் கொள்வது. 70

ஸ்ரீ வசந்பூஷண ஆஷக்களின் புன்மை கூறுதல்

முன்னோர்மொழிந்த முறைதப்பாமல்கேட்தி *
பின்னோர்ந்துதாமதனைப் பேசாதே—*தம்மெஞ்சில்
தோற்றினதேசொல்லி வினாசுத்தவுபதேசவர
வாற்றதென்பார்* மூர்க்கராவார். 71

தோற்றினதே	} தோற்றின தாந்தோன்றி
சொல்லி	
இது	} இந்த அர்த்தமே
சுத்த உபதேச	
வரவு ஆற்றது	} சுத்த ஸம்பாதாய உபதேச
என்பா	
மூர்க்கர் ஆவர்	} மூர்க்கரெனத்தகுந்தவர்கள்.
மூர்க்கர் ஆவர்	

*** வாசாமகோசாமான மஹிமை வாய்ந்த ஸ்ரீ வசந்பூஷண திவ்ய சாஸ்திரத்திலே திருத்தி வகுக்கப் பார்த்தமாயிருக்க, அது செப்பாததோடு இந்த சாஸ்திரத்தங்களை உபதேசமாகச் சொல்லி உண்டாக்கித்தான். அவர்கள் முன்னோர்மொழிந்த முறை தப்பாமல் நடப்பாருமென்றால்; முன்னோர்மொழிந்த முறைப்படியே பேசவேண்டுமென்ற விரதம் கொண் டவர்களல்லர். எதையேனும் தாந்தோன்றியாகச் சொல்லுவார்கள். அங்ஙனம் சொல்லுவ தால் தவறுதல் நாம் ஸதாசார்ய பரம்பரையாகக் கேட்டுப் பேசுவதாகவே பொய்சொல்லி யாக வகுக்கவும் வல்லவர்கள்; அவர்கள் ஸதாசார்யர்களை மூர்க்கரென்று கூசாமல் தூஷிக்க வல்லர்; அப்படிப்பட்டவர்களையே மூர்க்கர்களென்று விட்டுத் தொலைக்க வேண்டிய தொழி யாகவது பேச்சுக்களுக்கு மறுப்புரைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டிய அவசியம் நமக்கில்லை. இப்பாட்டினால் தெனியவருளிச் செய்தாராயிற்று.

முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமல் கேட்டுச் சொல்லுகிறவர்களை “தீருட பூர்வச் சாஸ்திரம்” என்று தூஷித்தால் அது ஏற்குமோ? பூர்வோப்ய: ச்ருதம்;—பூர்வச்சுதம்; தீருடம்—சுதம் மஸ்ய ஸ:—தீருடபூர்வச்சுத:—முன்னோரிடம் கேட்டதையே திடமாக வைத்துக் கொண்டு வரவன் மூர்க்கன் என்று அஸதாரக அபுத்தமாகச் சொல்லி தூஷித்தார்களில்; அந்தோ! தீருடம் கேளாமல் தாந்தோன்றியாகச் சொல்லிவிட்டு உலகை வகுப்பவனோ மூர்க்கர். 71

உபதேச நிகமனம்

பூருவாசாரியர்கள் போதமனுட்டானங்கள் *
 கூறுவார் வார்த்தைகளைக்கொண்டு நீர் - தேறி*
 இருள்தருமா ஞாலத்தே யின்பமுற்றுவாமும் *
 தெருள்தருமா தேசிகனைச் சேர்ந்து.

(அஸ்மதியர்களே!)

72

பூருவாசாரியர்	பூருவாசாரியர்களினுடைய	தெருள்தரும்	நல்லறிவை உபகரித்தருள
கள்			வல்ல
போதம் ஆகுட்	ஞான நுஷ்டானங்களை	மா தேசிகனை	சிறந்த ஆசாரியரை
டானங்கள்		சேர்ந்து	அடிபணிந்து
கூறுவார்	எடுத்துச் சொல்லுகின்ற	இருள்தருமா	இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தி
வார்த்தைகளை	மஹான்களினுடைய	ஞாலத்தே	வே
கொண்டு	முனைவீடுக்களினால்	இன்பம் உற்று	ஆனந்தநிர் பரர்களாய்
நீர் தேறி	வீடுகள் தெளிவு பெற்று	வாமும்	வாமுங்கள்.

* * * கீழ்ப்பாட்டிலே சொன்ன மூர்க்கர்களையும் அப்படிப்பட்டவர்களெழுதும் சுவடி களையும் ஒரு பொருளாக மதியாமல், நம்முடைய பூருவாசாரியர்களானிச்செய்த அர்த்த விசே வங்களையும் அவர்களது அனுட்டானங்களையும் எடுத்துரைக்கும் மஹான்களின் திருவாக்குக் களையே மதியாகக்கொண்டு ஒருகலக்கமுயின் றிக்கே ஸதாசாராயரை ஆசாரியத்து வாழப்பெறில் அவர்களுக்கு இந்நிலம் இருள் தருமா ஞாலமாகத் தோற்றது; *நலமந்தமில்லதோர் நாடாகவே தோற்றும்; * இத்திரலோகமா ஞாமச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்* என்று பரமபதத்தையும் பெறுந்து இவ்வுலகத்திலேயே ஆனந்தமயமாக நெடுநாள் வாழப்பெறவா மென்றவாறு. 72

பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுதல்.

இந்தவுபதேசரத்தினமாலேதன்னை *
 சிந்தைதனில்நாளுந் சிந்திப்பார்--எந்தை*
 எதிராசரின் னருளுக் கென்றுமிலக்காடு*
 சதிராக வாழ்ந்திடுவார்தாம்.

73

இந்த உபதேச	உபதேசரத்தினமாலே	எந்தை எதிராசர்	ஸ்வாமி யெம்பெருமானு
ரத்தின மாலே	பென்னுமிந்கப் பிரபர்	இன் அருளுக்கு	ருடைய
தன்னை	தந்தை	என்றும் இலக்கு	பரமகிருபைக்கு
நாளுந்	அறுதினை மும்	ஆகி	எந்நாளும் பாத்திரபாகி
சிந்தை தனில்	உள்ளத்தினுள்ளே	சதிர் ஆக	ஒருகுறையுமின்றிக்கே
சிந்திப்பார் தாம்	சிந்தனை செய்புமவர்கள்	வாழ்ந்திடுவர்	செல்வம் பொலிய
			வாழப்பெறுவார்கள்.

* * * எம்பெருமானாகிருவுள்ளத்திற் உகப்பான விஷயங்களைப்பே தொடுத்து இயற்றி யுள்ள இந்தச் சொல்மாலையைச் சிந்தையிலே அணிந்து கொள்ளுமவர்க்கு எம்பெருமானு ருடைய பரமகிருபையே பேராருமென்று பலனருளிச்செய்து தலைக்கட்டினாராயிற்று. எம்பெருமானார் எழுபத்தினுக்கு வலிமஹாஸகா திபதிகளை நியமித்தருளினவார்தலால் அரக்கநாணக்கிலே எழுபத்தினுக்கு பாகாமாக இத்திவ்விப்பிரபர்த்தத்தையுற்றியருள வேணு மென்று மணவாளமாழனிசன் திருவுள்ளம்பற்றியிருந்தாராம்; அப்போதுமாழனிசனையே தெப் வமாகக்கொண்டவொருமஹாசாரியர் "மன்னுபிரகாஸிங்கே மணவாளமாழனிசன்" என்கிற பாகரத்தைப்பணித்து இந்தபாகரம் உபதேசரத்தினமாலையோடுசேர்த்தே அது ஸந்திக்கப்படுமாறு அருள்புரியவேணுமென்று பெரிபெருமாள் திருவடிகளிலே வணங்கிவழிப்பட்டுப் பிரார்த்

அப்படியே பகவந்தியமனமாயிற்றென்று பெரியார் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை. ஆனது பற்
எழுபத்துமூன்று பாட்டளவில் தலைக்கட்டியுள்ளார் மாமுனிகள். அந்தப் பரசரம்
துவருவது. 73

மன்னுயிர்காளிங்கே மணவாளமாமுனிவன் *
பொன்னடியாஞ்செங்கமலப்போதுகளை—*உன்னிச்
சிரத்தாலே தீண்டிச் அமானவனும் நம்மை *
கரத்தாலே தீண்டல் கடன்.

74

உயர்காள்	முழுசுஷு-சேதநர்களை !	சிரத்தாலே	தலையினாலே
இவன்	இந்நிலத்திலே	தீண்டல்	ஸ்பர்சிக்கப்பெற்றால்
அடி ஆம்	மணவாளமா முனிகள்	நம்மை	அப்படிப்பட்ட பாக்கியம்
மலம்	துடை	அமானவன்	பெற்ற அஸ்மதாதிகளை
துகளை	திருவடிகளாகிற		அமானவனென்கிற திவ்ய
	செந்தாமரை மலர்களை		புருஷன்
	(இவையே நமக்குத் தஞ்ச	கரத்தாலே	தனது கைகளால்
	மென்று) பிரதிபத்தி	தீண்டலும்	ஸ்பர்சிப்பதும்
	பண்ணி	கடன்	விபர்த்தமாகும்.

ஆழ்வாரசாரியர்களின் பொருமைப் பேசுவதற்கென்றே பாங்காக அவதரித்த
பரத்தாதனத்திலே ஆசார்ய ஸார்வபொமரான நம்மணவாள மாமுனிகளின் பெருமை
புகழும் பாசாரமும் சேர்ந்திருக்க வேண்டியது அவசியமாதலாலும், அடுத்து இதில் இல்
பெறுவது பெருங்குறையாகுமாதலாலும் சுவடறிந்த மஹரீயர் இப்பாசாரத்தைச் சேர்த்து
பரத்தத்தைப் பூர்த்தி செய்தது மிகப் பொருத்தம்.

இந்நிலத்தில் பந்தம் நீக்கி முத்திபெறப் போகும் ஜீவாத்மாவுக்கு அங்கே அமாபவகாஸ்
பெருவதாகவும் அதுவே சித்திய விபூதிச் செல்வங்களுக்கு மூலகந்த மென்றும் சாஸ்த்
தும். இந்நிலத்தில் மணவாள மாமுனிகளின் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றார்க்கு இதுவே
பாஸ்பர்சத்தினும் மேம்பட்டதாதலால் அங்கே தனித்து அது வேண்டா என்கிறதா
தனால் மணவாள மாமுனிகளின் வைபவம் ஒப்புபவற்றென்று விளங்கிறது. ஆசார்
தியுள்ளது இவ்வாசாரியர்க்கேயாமத்தனை. ... 74

உவரவு:—எந்தை கற்றோர் ஆழ்வார் பொய்கை அந்தமிழ் ஐப்பசி மற்றுள்ள பேதை
புத்திகை மன்னிய தைமாசி ஏரார் உண்டோ இன்றை மாநில மங்கள கோதில
ஆழ்வார் இன்றோ பெரியாழ்வார் அஞ்சுகுடி ஏரார் வாய்க்க இன்று ஆழ்வார்கள்
என்னரும் தொண்டர் மன்னுதிரு சீராரும் ஆழ்வார்களோற்றம் ஆழ்வார்களையும்
பாரான் எம்பெருமானார் பின்னான் முக்துறவே தென்னாரும் தன்சீரை நம்பின்னை
அன்போடு பெரியவாச்சான் கஞ்சீயர் சீரார் ஆங்கவர்பால் நம்பெருமாள் தன்னு
அன்னபுகழ் முன்னம் ஆர்வசநம் உயங்கினைவு தேசிகர் சச்சம் சீர்வசகம் தன்குரு
உய்ய சினைவு ஆசாரியன் தன்னுயியன் ஆசாரியன்சீச்சன் பின்பழகாரம் ஆசாரியர்கள்
சுலகமணம் தீபகந்தம் முன்னோர்பூர்வாசாரியர்கள் இந்த உபதேச மன்னுயிர்காள்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

பெருங்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இப்நறிய
நித்தியாதுஸந்தானவுறையில்
உபதேச ரத்தினமலையுரை முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ.
ஸ்ரீயர் திருவடிகளே சரணம்.
மணவாளமாமுனிசர் அருளிச்செய்த

19-8-78

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்காம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய பதவுரை பொழிப்புரைபுடன் கூடியது.

நம்மாழ்வாருளிச் செய்த திருவாய்மொழியானது நூறுபதிகங்கள் கொண்டது. ஒவ்வொரு பதிகத்தின் தாற்பரியத்தையும் ஸாரமாக வெடுத்துத் தொகுத்து மணவாளமாமுனிகளால் இத்திவ்யப்பிரபந்தம் நூறுபாகமாகவும் அந்தாதித் தொடையாகவும் அருளிச் செய்யப்பட்டதாதலால் இதற்குத் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி யென்று திருநாமமாபிற்று. உலகில் எத்தனையோ பிரபந்தங்கள் அவசரித்திருந்தாலும் இப்பிரபந்தத்திற்கு நிகரான தொன்றில்லை யென்பது மாச்சரியமற்ற அதுபகாவலிகர்களின் வித்தாரந்தமாகும். * அல்லும் பகலும் மனுபவிப்பார் தங்களுக்குச் சொல்லும் பொருளும் தொகுத்துரைத்தான் நல்ல மணவாள மாமுனிவன் * என்று இப்பிரபந்தத்திற்குச் சனியன் அமைந்தது சாலவும் பொருந்தும். சொல் நோக்கும் பொருள் நோக்கும் தொடை நோக்கும் மற்று எந்நோக்குங்காண இலக்கப்பமாகவும் இலக்கணமாகவும் அமைந்தது இத்திவ்யியப் பிரபந்தம். திருவாய்மொழியிலுள்ள ஒவ்வொரு பதிகத்தினுடையவும் முதற் சொல்லே இப்பிரபந்தத்தில் ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும் முதற் சொல்லாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது; அதுவும்ல்லாமல் அந்தாதித் தொடையாகவும் இது பாடப்பட்டிருக்கின்றது. பாசாரத்தோறும் நம்மாழ்வாருடைய திருநாமமும் துதியுடன் அமையவேணுமென்பதும் இதில் ஒருநியமமாகக் கொள்ளப்பட்டது. நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியும் அந்தாதித் தொடையாலமைந்ததேயாவியும் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் முடிப்பது அவருடைய இஷ்டப்படியே இருந்தது. இன்னசொல்லைத் தான் பாசாரத்தின் முடிவிலே அமைக்கவேணுமென்ற நிற்பந்தம் எந்த அந்தாதிப் பிரபந்தத்திற்கும் இல்லையென்றே முடித்த சொல்லையே மேற்பாட்டில் முதலாக அமைக்கவேண்டுமென்ற நிற்பந்தம் மாத்திரமேயன்றே அந்தாதிப் பிரபந்தங்களுக்கு உள்ளது. இந்த நூற்றந்தாதி அவ்வளவே யன்றிக்கே ஒவ்வொருபாட்டின் முடிக்குச் சொல்லிலும் நிற்பந்தமுடையதாயிற்று. ஆகவே இப்படி அதிகயம் மிகுந்த பிரபந்தமொன்று இதுவரை தோன்றியதில்லை. இனித் தோன்றவுங்காண முடியாது. திருவாய்மொழியின் பதிகங்களொவ்வொன்றுக்கும் உரிய ரான கருந்தையெடுத்து அமைத்திருக்குமுதகு பார்த்தாலோ அது நெஞ்சால் நினைப்பரிசால். இததிவ்யியப் பிரபந்தமானது எவ்வளவு விரிவான வியாக்கியானத்தையும் கொள்ளும். என்னெனின், திருவாய்மொழியின் ஸாரமாக அமைக்க பிரபந்தமாதலால் அதில் அடங்கியுள்ள பொருள்கள் பெரும்பாலும் இதில் விவரிக்கத் தகுமாகலால். ஆனாலும் நெஞ்சில் எளிதாகத் தேக்கிக்கொள்ளவரியதாம்படி பதவுரையும் பொழிப்புரையும் எழுதப்படுகின்றன.

(தனிப்புகள்.)

அல்லும்பகலும் மனுபவிப்பார்தங்களுக்குச் சொல்லும் பொருளும் தொகுத்துரைத்தான் நல்ல மணவாளமாமுனிவன் பாற்றன்மறைக்குத் தணவா நூற்றந்தாதி தான்.

அல்லும் பகலும்	}	இரவும் பகலுமாகப் பொழுதும் நெஞ்சு குளிரும்படி அனுபவிக்க விரும்புமவர் கட்காக, (இனிமையான) சொற்களையும் பொருள்களையும்	}	மாறன்மறைக்குத் தணவா நூற்றந்தாதி தொகுத்து உரைத்தான்	}	நம்மாழ்வாருளிச்செய்த தமிழ் வேதமான திருவாய் மொழிக்கு மிகவும்பொருத்தின நூற்றந்தாதியை ஸங்கிரகமாக அருளிச் செய்தார்.
அனுபவிப்பார் தங்களுக்கு		நன்மை பொருத்திய மணவாள மாமுனிவன் தான்		[இதுவே நமக்குத் தஞ்ச மென்க.]		

மன்னு புகழ்சேர் மணவாள மாமுனிவன்
தன்னருளா ஓட்பொருள்கள்தன்னுடனே சொன்ன
திருவாய் மொழி நூற்றந் தாகியார் தேனை
ஒருவா தருந்துமெஞ்சே யுற்று.

புகழ்சேர்	மணபே!	சொன்ன	அருளிச்செய்த
நன்னு புகழ்சேர்	{ நிலைபெற்ற கீர்த்தியையுடை யவரான	திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ஆம் தேனை	திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி யாகிற தேனை
மணவாள மாமுனிவன் - ;			
அருளால் தமது கிருபையினுலே		ஒருவாது	இடைவிடாமல்
பொருள்		உற்று	ஊன்றி
கள் தன்னுட	{ ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் அமையும்படி	அருந்து	பருகக்கடவை.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

உயர்வே பரன்படியை உள்ளதெல்லாந்தான் கண்டு*
உயர்வேத நெர்கொண் டுரைத்து *—உயர்வேதும்
வாராமல் மானிடரைவாழ்விக்கும்மாறன்சொல்*
வேராகவே விளையும் வீடு

1

மயர்வு ஏய்	உயர்த்தி பொருந்திய	உரைத்து	அருளிச்செய்து,
மன்	பாமபுருஷனுடைய	மயர்வு ஏதும்	{ சிறிது அஞ்ஞானமும்
உள்ளதை	{ ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கரா	வாராமல்	தலைகாட்டாதபடியாக
எல்லாம்	{ யிருப்பவற்றை உடங்க லும்	மானிடரை	மனிதர்களை
கண்டு	தாம் ஸாக்ஷாத்கரித்து	வாழ்விக்கும்	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
மயர்வேதம்	{ உயர்ந்த ப்ரமாணமாகிய	மாறன்	நம்மாழ்வாருடைய
நெர்கொண்டு	சுருதியின் சாயையாலே	சொல் வேர் ஆக	ஸ்ரீஸ சித்திபடியாக
		வீடு விளையும்	மோகமுண்டாகும்.

* * *—முதல் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பாத்நுவம் பிரதிபாதிக்கப் பட்டது. *ஆமவை யாயவையாய் நின்றவவர் *என்றும் *முழுதுண்ட பாபான் *என்றும் *அளி டாறையாய் நின்ற பரன் *என்றும் பாத்வமேயாபிற்று இதிற சொன்னது.

மயர்வு ஏதும் வாராமல்—ஆழ்வாருடைய மயர்வை எம்பெருமான் போக்கினான்; ஸம் பரிசுருடைய மயர்வை ஆழ்வார் போக்கினான் என்க. அடியோடு ஞானமே யில்லாமையும், உயர்வையெனென்றாக அறிக்கையும், அதுவோ இதுவோவென்று ஸந்தேஹம் கொள்ளுதலும், தீவிரத்தை மறந்தொழித்துமாகிற இவையெல்லாம் மயர்வு எனப்படும், அது மானிடர்க்கு வாராமல் ஸ்ரீஸ சித்திகளைத் தந்தருளி ஆழ்வார் வாழ்வித்தாராயிற்று.

மாறன் சொல்வேராகவே விளையும்வீடு—வேர் இன்றி விருகூழ் கிளம்பாதவாறுபோல, மாறாருளிச்செயலின்றி மோகூழ் விளையாதென்று காட்டினபடி.

1

வீடுசெய்து மற்றெவையும் மிக்கபுகழ் நாரணன் தான் *
நாடு நலத்தாலடைய நன்குரைக்கும்*—நீடுபுகழ்
வன்குருகூர் மாறன் இந்த மாநிலத்தோர் தாம்வாழ*
பண்புடனே பாடியருள் பத்து.

2

புகழ்	பெரும் புகழையுடையதும்	இந்த மாநிலத்	{ இப்பெரிய பூமியிலுள்ளவர்
குருகூர்	{ வளப்பத்தைபுடைய திரு நகரியில் திருவவதரித்த	தோர்	கள்
	வருமான	தாம்	
	நம்மாழ்வார்	வாழ	உஜ்ஜீவிப்பதற்காக
		பண்புடனே	கிருபையுடனே

பாடி அருள்	பாடியருளின்	நாரணன்	நாராயணனு
பத்து	{ வீடுமின் முற்றவுமென்று தொடங்கியுள்ள பத்துப் பாசரங்கானவை	தான்	திருவடிகளை
மற்ற எவையும்	{ (பகவத்க்ஷயந்தவிர) மற்ற தெல்லாவற்றையும்	நாடு	உலகத்தாரெல்லாரும்
வீடு செய்து	விட்டு	நலத்தால்	{ பக்திபுடன் ஆசிரயிககு
மிக்க புகழ்	மிகுந்த புகழுடைய	அடைய	மாறு
		நன்கு	{ நன்றாக உபதேசிக்கும்.
		உரைக்கும்	

* * * எம்பெருமானைப் பஜிப்பதற்கு இடையூறாயும் அஹங்கார ஹேதுவாயுமுள்ள எல்லாவற்றையும்விட்டு, கல்யாணகுணங்கள் நிறைந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளை உலகம் முழுவதும் ஆசிரயித்து உஜ்ஜிவிக்குமாறு நம்மாழ்வார் பாம கிருபையுடன் உபதேசித்த பதிகம் * வீடுமின் முற்றவுமென்பதாம் என்றவாறு. 2

பத்துடையோர்க் கென்றும் பரனொளிய னும்பிறப்பால்
முத்திதரும் மாநிலத்தீர் மூண்டவன்பால் *—பத்திசெயு
மென்றுரைத்த மாறன்தனின் சொல்லாற்போம் *நெடுகச்
சென்ற பிறப்பாமஞ்சிறை. 3

பான்	ஸர்வேசுவரன்	பத்தி செய்யும்	{ (அவன் பக்கலிலே) பக்தி யைப் பண்ணுங்கோள் ;
பத்து உடை	{ பக்திமாண்களுக்கு	என்று உரைத்த	என்று உபதேசித்த தருநின்
யோர்க்கு	எந்நாளும்	மாறன் தன்	ஆழ்வானுடைய
என்றும்	அவதாரத்தினால்		இனிமையான அருளிச்செய
பிறப்பால்	ஸுலபனுவன் ;	இன் தொல்லால்	{ லான இத்திருவாய் மொழியினால்
எளியன் ஆம்	{ மோகத்தையும் தந்தரு ளுவன் ;	நெடுக சென்ற	{ நீளமாகத் தொடர்ந்து வந்த
முத்தி தரும்	{ (ஆதலால், அவன் அவதரிப்பதற்கு உரிய)	பிறப்பு ஆம்	{ பிறவியாகிய கடுஞ் சிறை
மாநிலத்தீர்	{ (இந்தப்) பெரிய நிலவுல கத்தினுள்ளவர்களே !	ஆம் சிறை	போம்
மூண்ட அன்	{ கிளர்க்கெழுந்த ப்ரோமத் பால்		
	துடனே		

* * * —எம்பெருமான் பக்திமாண்களுக்கு அவதரித்து எளியனாய் முத்தியு மளிப்பானு
கையாலே அவன் திறத்துப் பத்தி புரியுங்கோளென்று உபதேசித்த *பத்துடையடிவர் திருவாய்
மொழியை அதுஸந்திக்கப்பெற்றால் அநாதியான ஸம்ஸாரபந்தத்தில் சினையும் வீடுபெறவாகு
மென்றாராயிற்று. முத்தி—முக்தி. “மூண்டு அவன் பால்” என்றும் பிரிப்பாருளார். அவன்
பால் அவகாவித்து என்றபடி. 3

அஞ்சிறையபுட்கள்தமை ஆழியானுக்கு *நீர்
என்செயலைச் சொல்லு மென்விரந்து *—விஞ்ச
நலங்கியதும்மாறனின்கே நாயகனைத்தேடி*
மலங்கியதும் பத்திவளம். 4

மாறன்	நம்மாழ்வார்,	என் செயலை	என் படியை
அம் சிறைய புட்	{ அழகியசிறகுகளையுடைய	சொல்லும்	தெரிவியுங்கள்
கள் தமை	{ (நாரை முதலிய) பற வைகளை நோக்கி,	என	என்று
நீர்	{ நீங்கள்	இரந்து	வேண்டிக்கொண்டு
ஆழியானுக்கு	{ சுடிராப்திநாதன் பக்கலிலே சென்று	விஞ்ச	மிகவும்
		நலங்கியதும்	நலங்குலைந்ததும்,
		இங்கே	இந்நிலத்திலே.

நாயகனை நாயகனுள் எம்பெருமானை மலங்கியதும் நிலைதரும்பொதும்
தேடி தேடி பத்தி வளம் பத்தியின் பெருமையாகும்
***—இப் பாகரத்தினால், * அஞ்சிறையமடநாராய் என்னுமிந்திருவாய்மொழியின்
பாமேயத்தையும், இத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் பெண்ணிலைமை யெய்தித் தூறுவிட்ட
மக்கு உரிய உபபத்தியையும் சேர்த்து அருளிச் செய்தாராயிற்று. 4

வளமிக்க மால்பெருமை மன்னுயிரின் தண்மை*
உளமுற்றம் கூடுருவ வோர்ந்து *—தளர்வுற்று
நீங்கநினைமாறனைமால் நீடினகுசிலத்தால்*
பாங்குடனே சேர்த்தான் பரிந்து.

மாம் மிக்க	செல்வத்தால் மிகுந்த	{	(எம்பெருமானை விட்டு)
மால்	எம்பெருமானுடைய		
பெருமை	{ (நித்தியஸூரிநாதத்வம்	{	நீ ஸ் க வே ணு மெ ன
	{ முதலிய) பெருமையும்		
மன் உயிரின்	ஆத்மாவனுடைய	மாறனை	ஆழ்வாரை
தண்மை	நைச்சியமும்	மால்	ஸர்வேச்வரன்
மாம் உற்று	திருவுள்ளத்தின்பட,	{	நெடுகி விளங்குவதான
மங்கு	அப்போது		
பெருவ ஓர்ந்து	{ உட்புகுந்து ஆராய்ச்சி	நீடு இலகு சிலத்	{ (நள அ) சில குணத்தி
	{ செய்து	தால்	{ னால்
தளர்வுற்று	தளர்ந்து	பரிந்து	ஸ்நேஹித்தா
		பாங்குடனே	நன்னாக
		சேர்த்தான்	அனைத்துக்கொண்டான்

*** 'பெருமையில் தலைகின்ற அப்பெருமானைச் சிறுமையில் தலைகின்ற நாமோ அணுகு
து' என்று தளர்ச்சியுண்டாகி எம்பெருமானைவிட்டு நீங்கப்பார்த்தார் ஆழ்வார்; அப்போது
பார்க்கு எம்பெருமான் தனது சிறந்த சிலகுணத்தைக் காட்டி, அக்க குணத்தினைப்பட்டு அழ்
வார் எம்பெருமானோடு பொருந்தினபடியைப் பேசின * ஸர்வேஸ்வரகு திருவாய்மொழியின்
மேயத்தை இப்பாட்டினால் வெளிவிட்டாராயிற்று.
உளமுற்றம்—எச்சத்திரிபு; உளமுற என்பது. "சொல் சிரிநிலம் பொருந்திரிய
நக்குறை."

பரிவதி லீசன்படியைப் பண்புடனே பேசு*
அரியனல னாராதனைக் கென்று*—உரிமையுடன்
ஒதியருள் மாறன் ஒழிவித்தா னிவ்வுலகில்*
பேதையர்கள் தங்கள் பிறப்பு.*

இல்	வேறுபுணம்ற்றவனுள்	உரிமையுடன்	ஒளகியத்தோடு
	எம்பெருமானுடைய	ஒதி அருள்	அருளிச்செய்த
{	{ (ஆரதிப்பதற்கு எளியன்	{	{
மே	அழகாக அருளிச்செய்து	இ உலகில்	இவ்வுலகத்தினுள்ள
மே	{ (அவன்) ஆரதிப்பதற்கு	பேதையர்கள்	{
மே	{ அருமையானவ னல்லன்	தங்கள்	
மே	என்று (இவ்விஷயத்தை)	பிறப்பு	பிறவியை
		ஒழிவித்தான்	தொலைத்திட்டார்.

*** ஸர்வேச்வரன் அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனுபாயாலே நாம் இட்டதுகொண்டு சிறை
புணவ்வுலகதால் அன்போடு நாம் இடுவது அணுவளவேயாயினும் அதுதன்னைபோ
பாபம் தருப்தியடைவோனென்பதைத் தெரிவிக்கின்ற முகத்தால் எம்பெருமானுடைய
பேதையத்தை ஆழ்வார் * பரிவதிலீசனையென்னும் திருவாய்மொழியிலருளிச்செய்த
திருவாய்மொழியை உபகரித்தவனால் நம் போன்ற அறிவிலேகனின் பிறவித்துன்ப
தப்பெருநிரையிற்று என்பதாம்.

பிறவியற்று நீள்விசம்பில் பேரின்ப முய்க்கும் *

திறமளிக்குஞ் சீலைத் திருமால்*—அறவினியன்

பற்றுமவர்க் கென்று பகர்மாறன் பாதமே*

* உற்றதுணை யென்றுளமே யோடு.

7

உளமே	கெஞ்சே!	பற்றுமவர்க்கு	{ தன்னைவந்துபணிபுயவர்
பிறவி அற்று	ஜன்மஸம்பந்தமற்று		{ கட்டு
நீள் விசம்பில்	{ பாமாகாசமென்ற பரம	அற இனியன்	{ மிகவும் போக்யனுயிருப்ப
	{ பதத்தில்	என்று	{ வென்று
பேர் இன்பம்	{ பாமாநந்த மதுபவிக்குந்	பகர்	{ அருளிச்செய்த
உய்க்கும்	{ திறத்தை	மாறன்	{ நம்மாழ்வாருடைய
திறம்		பாதமே	{ திருவடிகளே
அளிக்கும் சீலம்	{ அதுகூர்ஹிக்கவல்ல ஸ்வபா	உற்ற துணை	{ (நமக்கு)ப்ராப்தமான துணை
	{ வழுண்டய	என்று	{ யென்றுகொண்டு
திருமால்	எம்பெருமான்	ஒடு	விரைந்துசென்று பணி.

* * *—ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையறுத்துத் திருநாட்டில் நித்யநந்தமதுபவிக்கப் பெறுவ தான பேற்றையளிக்கவல்ல எம்பெருமானுடைய ஆசிரயணமானது வருத்தமாக இராமல் மிகவும் இனிதாகவே இருக்குமென்று ஆசிரயணத்தின் போக்யத்தை* பிறவித்துபாரதிருவாய் மொழியிலே யருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சமென்றதாயிற்று. 7

ஒடுமனஞ் செய்கையுரை ஒன்றிலில்லாதாருடனே*

கூடிநெடுமா வடிமைகொள்ளுநிலை *—நாடறிய

ஓர்ந்தவன்றன் செம்மை உரைசெய்த மாறனென*

ஏய்ந்துநிற்கும் வாழ்வா மிலை.

8

ஒடும்	{ இதரவிஷயங்களில்விரைந்து	அடிமைகொள்	{ அடிமைகொள்ளுங்
	{ ஒடுகின்ற	நும் நிலை	{ குணத்தை
மனம்	கெஞ்சும்	நாடு அறிய	{ நாட்டார் அறியுமாறு
செய்கை	காயமும்	ஓர்ந்து	{ ஆராய்ந்து
உரை	வாக்கும் (ஆகிய இவை)	அவன் தன்	{ அப்பெருமானுடைய
		செம்மை	{ குணத்தைய குணத்தை
ஒன்றி நில்லாதா	{ ஒருவழிப்பட்டு நிற்கப்	உரைசெய்த	{ அருளிச்செய்த
ருடனே	{ பெறுத கோணல் பொ	மாறன் என	{ ஆழ்வார் என்று
	{ ருந்திய ஸம்ஸாரிகளோடு		{ அதுஸந்தித்தவளவிலே
கூடி	சேர்ந்து	வாழ்வு ஆம்	{ ஸ்வரூபா தருபமான
நெடுமால்	ஸர்வேச்வரன்	இவை	{ வாழ்ச்சிகள்
		ஏய்ந்து நிற்கும் பொருந்தி நிலைநிற்கும்.	

* * *—எம்பெருமானே ஆசிரியிக்குமவர்கள் மனமொழிமெய்களில் வேறுபாடுடையவர்க ளாகிச் செவ்வைக் கேடரான ஸம்ஸாரிகளாகையாலே அவர்களோடு பரிமாணுவது எம்பெருமா னுக்கு இயலுமோ என்ற சந்தை நீங்குமாறு, நீர் ஏறுத மேடுகளிலே ஏறையெனுஞ் செய்து ? ரேற்றமாபேலே இவர்களுடைய செவ்வைக்கேடு தானே தனக்குச் செவ்வையாய்படி அவர் களோடேகூடிப்பரிமாறும் குணத்தையுணர்ந்த* ஒடுப்புள் திருவாய்மொழி முகத்தாலே வெளியிட் றுளின் நம்மாழ்வாரை அந்நிலைக்கே நமது வாழ்ச்சி நிலைநிந்து மென்னை. 8

இவைபற்றிந்தோர் தம்மளவில் ஈசனுவந்தாற்ற*

அவயவங்கள்தோறுமணையுஞ்—சுவையதனைப்

பெற்று* ஆர்வத்தால் மாறன் பேசினசொல்பேச* மால்

பொற்றாள் நஞ்சென்னி பொரும.

9

இவை	{ கீழ்த்திருவாய்மொழிகளில்	அறிந்தோர் தம்	{ அறிந்தவர்களின்பக்கத்தில்
	{ அதுபலிக்கப்பட்டதிருக்	அளவில்	
	{ குணங்களை	நசன்	{ எம்பெருமான்

வந்து	திருவுள்ளமுவந்து	மாறன்	ஆழ்வார்
ஆற்ற	பொறுக்கப்பொறுக்க	பேசின	அருளிச்செய்த
அவயங்கள்	{ (ஒவ்வொரு அவயவமாக)	சொல்	{ (இந்தத் திருவாய்மொழி
தோறும்	{ எல்லா அவயவங்களிலும்		{ யாகற) புநீஸைத்தியை
அணையும்	{ வந்து சேர்ந்ததனுண்	பேச	{ (நாம்) உச்சரிக்க
	{ டான	மால்	ஸர்வேச்வரனுடைய
சுவை அதனை	ரஸத்தை	பொன் தாள்	அழகிய திருவடிகள்
பெற்று	அடைந்து	நம் சென்னி	நமது தலைமீது
நீர்வத்தால்	{ (அங்கனம் அடைந்த)	பொரும்	வந்துசேரும்.
	{ இனிமையினால்		

* * *—இவை என்றது கீழ் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் அதுபவித்த குணங்களைப் பாம் பாத்வம், பஜயீதவம், ஸௌலப்யம், அபராதஹத்வம், ஸௌசீல்யம், ஆராதனக் கௌரிமை, பாம்போக்யதை, ருஜுர்த்வம் என்கிற திருக்குணங்கள் கீழ்த்திருவாய்மொழிகளில் மறையே ஆழ்வாரால் அதுபவிக்கப்பட்டவாதலால் அக்குணங்களை இவை என்று கீர்த்தி செய்தபடி. அக்குணங்களை அறியுமவர்கள் திறத்திலே எம்பெருமான் ஸ்ரீஸுஷ்டனாய்ப் பொறுக்கப் பொறுக்க ஸைல அவயவங்களிலும் ஸம்ச்சிலேழிப்பன் என்று ஒன்றுண்டே, அப்பேற்றை ஆழ்வார்பெற்று அதனுண்டான ஆனந்தம் புறவெள்ளமிட்ட சொல்லாகிய இவையுமடைபுப் திருவாய்மொழியை ஒதுவாரது சென்னித்திடில் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகள் வந்து சேருமென்றாராயிற்று.

“இவையறிந்து ஓர்தம்மளவில்” எனப்பிரித்த இவற்றைப்பறிந்து ஓர்கின்ற [ஆராய்ச்சி செய்கின்ற] தம்மளவிலே என்று முரைப்பாருள். 9

பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தே வந்து*
தருமாறே ரோதுவறத் தன்னை —* திரமாகப்
பார்த்துரைசெய் மாறன் பதம்பணிக வென்சென்னி*
வாழ்த்திடுக வென்னுடைய வாய்.

10

பொரும்	{ (பகைவர்மீது) போர்புரியா	திரம் ஆக	ஸ்திரமாக
புழி	திருவாழியையும்	பார்த்து	ஸாக்ஷாத்கரித்து
சங்கு	சங்கையும்	உரைசெய்	அருளிச்செய்த
டையோன்	{ (திருக்கையில்) உடைய	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
	{ எம்பெருமான்	பதம்	திருவடிகளை
பூதலத்தே வந்து	இப்பூமியில் வந்தவதரித்து	என் சென்னி	என் தலை
ஒது அற	{ ஒரு ஹேதுவுமில்லாமல்	பணிக	வணங்குக;
	{ [கீர்ஹேதுகமாக]	என்னுடையவாய்	எனது வாக்கானது
தன்னை தரும்	{ (அடியார்க்குத்) தன்னை	வாழ்த்திடுக	{ (அத்திருவடிகளுக்கே)
ஆறு	{ (அதுபவிக்க) தருகிற		{ மங்களாசாஸனஞ் செய்க.
	படியை		

* * * கீழ்த்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் வந்து ஸர்வாங்க ஸம்ச்சிலேஷம் செய்தருளியபடியை அதுஸந்தித்த ஆழ்வார் ‘இப்பேற்றுக்குத்தகுதியாக நம்மால் செய்யக்கூடிய உபாபந்தம் உண்டோ?’ என்று ஆராய்ந்து பார்த்த அளவில் ஒரு ஸாதகமுமின்றியே கீர்ஹேதுகாதவிசேஷ கடைக்கூஞ் செய்தருளாதே எம்பெருமானுடைய இயல்வு என்பதைக் கண்டறிந்து உயிரியல்பத்தைப் *பொருமா நீள்படை பென்னுந் திருவாய்மொழியிலுள்ளிச்செய்தா ரென்று அறிந்து. 10

வாயுந்திருமால் மறையறிந்த * ஆற்றுமை
போய் விஞ்சி மிக்க புலம்புதலாய் *—ஆய
அறியாதவற்றே டணைந்தழுத மாறன் *
செறிவாரை மோக்குந் திணிந்து.

11

வாயு	{ அடியார் அதுபவிக்க லாம்படி) கட்டுகை யையே ஸ்வபாவமாக வுடைய	ஆய ஆறியாத வற்றோடு	{ (அசேதனங்களாகையாலே தம்முடைய துக்கத்தை) ஆராய ஆறியாதவற்றை
திருமால்	{ சரிப்பதியான எம்பெரு மான்	அணைந்து	கட்டிக்கொண்டு
மறைய நிற்க	{ (சண்ணுக்குப் புலப்படாமல் பிரிந்து) மறைந்திருக்க (அதனாலே)	அழுத மாறன்	{ (அறற்றை ஸம துக்கங்களா கக்கொண்டு) அழுத ஆழ்வார்
புள்ளிமை போய் விஞ்சி	{ சோகம் அதிகரித்து	செறிவாரை	{ தம்மை வந்து பணியுமவர் களை
மிக்க புலம்புதல்	{ மிவவும் அழும்படியான ஆய்	திணிந்து நோக் கும்	{ திடமாகக் கடாசித்தருள் வர்.

* * *—மேன்மை நீர்மை வடிவழகு ஆகிய மூன்றும் குறைவின்றியே உண்டாய், அவ
தாரத்தில் பிற்பட்டவர்களுந் திழங்குவிண்ணுதற்படி முக்கொடுத்துக்கொண்டு கிற்கிற ஸ்தல
மான அச்சாவகாச நிலங்களுட் கிறத்தான திருக்குறளுக்குமில் அதுபவிக்க ஆசைப்பட்டுக்
கொண்ட பாரையாலே கண்ணுஞ்சுதலையிட்டு, நாரை அன்றில் கடல் லாடை வானம் மதி இருள்
கழி விளக்கு மகலான உலகப் பொருள்களும் தம்மைப்போலே பகவத் விரஹத்தாலே நோவு
படுகிறனவையென நினைத்து அவற்றுக்குமாகத் காம் நோவுபட்டுச் செல்லுகிறபடியைப் பேசினது
‘வாயு’த்தின்படி னு மென்கிற திருவாய்மொழி. இங்ஙனம் விலகாணமான நிலைமையையடைந்த
நம் மாழ்வார் அடியார்களை பகவத் விசேஷமும் நேராதபடி பரிபூரண கடாசுஞ் செய்தருள்வ
ரென்றதாயிற்று. ... 11

திண்ணிதா மாறன் திருமால் பரத்துவத்தை *
நண்ணி யவதாரத்தே நன்குரைத்த—* வண்ணமறிந்து
அற்றார்கள் யாவார் அவரடிகளே யாங்கவர்பால் *
உற்றாரை மேவிடா தான்.

மாறன்	நம்மாழ்வார்	அறிந்து	தெரிந்துகொண்டு
திருமால் பரத்து	எம்பெருமானுடைய பரத்	அவர் அடிக்கே	{ அவ்வாழ்வார் திருவடியி லேயே
வத்தை	வத்தை	அற்றார்கள்	{ ஈடுபட்டிருப்பார் யாவரோ
அவதாரத்தே	{ அவதாரத்தில் அதுப	யாவார்	{ அவர்களிடத்தில் பணிந்
நண்ணி	வித்து	அவர்பால் உற்	{ திருப்பவர்களை
திண்ணிது ஆ	திடமாகவும்	றாரை	{ தேவஸம்பந்தம்
நன்கு	நன்றாகவும்	மேன்	{ சேராது.
உரைத்த	அருளிச்செய்த	மேவிடாது	
வண்ணம்	நீதியை		

* * *—திண்ணன் விட்டுப்பதிகத்தில் ஆழ்வாரருளிச்செய்த பகவத் பரத்துவத்தை
அறிந்து ஈடுபட்டிருப்பவர்களுடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளும் வாழப்பெறுவர் என்கிறது.
“திண்ணிநாம் மாறன்” என்று பிரித்து மாறனுக்கு விசேஷமணமாக்கியுரைப்பாரமுள்ள.
பரத்வ பரத்துவவிஷயமான * உயர்வற பெருந்திற காட்டில் இத்திருவாய்மொழிக்குண்டான
காசி விளங்குகற்கு ‘அவதாரத்தேநண்ணி’ என்றார். விபவாவதாரங்கூறிய பொலிந்த பரத்
வத்தைப் பேசினது * திண்ணன்விட்டுப்பதிகமென்க. ஆங்கு—அசை. “அவரடிகளே அற்
றார்கள் யாவார்” என்று, கொண்டுவிட்டுப்பொருள்கோள். 12

ஊனமறவேவந்து உள்கலந்த மாலினிமை
யானது * அனுபவித்தற்காந்துணையா*—வானில்
அடியார் குழாங்கூட ஆசையுற்ற மாறன் *
அடியாருடன் நெஞ்சே யாடு.

ஞ்சே மனமே !;

எம் அற } குறையற வந்து
பந்து }
கலந்த } அந்தரங்கமாதத் கலந்த
ஸ்ரீலேசுவரனுடைய
பரிமை ஆனது கலவியின்பத்தை
அனுபவித்தற்கு அனுபவிப்பதற்கு

துணை ஆ } அதுகூலமான ஸஹவா
ஸம் அபேக்ஷிதமாக,

வானில்

அடியார்

குழாம்

கூட

ஆசை உற்ற

மாறன்

அடியாருடன்

ஆடு

பரமபதத்தினுள்ள

{ அடியவர்களான நித்யமுக

தர்க்கினுடைய

கோஷ்டியிலே

அந்நயிக்க

குதா ஹலங்கொண்ட

நம்மாழ்வாருடைய

பக்தர்களோடேகூடி

அதுபவிக்கப்பார்.

* * — இத்திருவாய்மொழியில், ஆழ்வார்தம்மோடே ஏகதத்துவமென்னும்படி எம்பெரு
மான் ஸம்ச்லேஷிக்க, அதனால் பரமானந்தம் பொலியுநின்ற ஆழ்வார் அந்த எம்பெருமானது
மேலே போக்பதையைத் தனியே அதுபவித்து திருப்பெறமாட்டாமல் உசாத்நனைவேண்டிப்
பரமபதத்தில் நித்ய முக்தர்களினுடைய திரளோடே அந்நயிக்கப்பெறவேண்டுமென்று ஆசை
பாண்டார்; அன்னவாது பக்தர்களுடனே நெஞ்சே! கூடிக்களிப்பாயாக—என்றாயிற்று. 13

ஆடிமகிழ் வானில் * அடியார்குழாங்களுடன் *
கூடியின்பமெய்தாக் குறையதனால்*—வாடியிக
அன்புற்றார் தம்நிலைமை ஆய்ந்துரைக்க மோகித்து*
துன்புற்றான் மாறனந்தோ.

14

ஆழ்வார்
மகிழ் { (நிரந்தர பகவததுபவத்தா
வானில்) கூத்தாடிக்களிக்கு
மிடமான பரமபதத்தில்
பார் குழாம் { (நித்ய முக்தர்களாகிற) அடி
களுடன் } யார்களின் திரளோடே
கலந்து
என்பம் எய்தா } ஆனந்திக்கப்பெறுத குறை
குறைஅதனால் } யினாலே
வாடி மிகவும் வாட்டமடைந்து
நிலைமை { (அப்படிப்பட்ட) தமது
நிலைமையை

அன்பு உற்றார்

ஆய்ந்து உரைக்க

மோகித்து

துன்புற்றான்

அந்தோ

{ அன்பர்களான பழிமதுரகவி

போல்வார்

ஆராய்ந்து சொல்லும்படி

யாக[அதாவது; தம்வாயா

ற்சொல்லுகிற பாசாமன்

நியே வேற்று வாயாற்

சொல்லுகிற பாசாமாம்

படியாக]

மோஹமடைந்து

துக்கித்தார்;

ஐயோ !

* * * கீழ்த்திருவாய்மொழியில் “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று
“திரளோ” என்று பாரித்த ஆழ்வார் அவ்வண்ணமாகவே பரமபதத்தில் நித்யமுக்தர் திரளிலே
சேர்ந்து அதுபவிக்கப்பெறுத குறையினாலே மோஹமடைந்தார்; அந்த மோஹம் எப்
படிப்பட்டதென்னில் தம வாயாலே பாசாம் பேசுவாண்ணாமே தாய்ப் பாசாமாக வேற்றுவா
ராலே பேசலாம்படியாயிற்று. அப்படிப்பட்ட வயஸநம் * ஆடியாடியென்கிற திருவாய்மொழி
யில் நிகழ்ந்தது—என்றதாயிற்று ...

14

அந்தாமத் தன்பால் அடியார்களோ டிறைவன்*
வந்தாரத் தான்கலந்த வண்மையினால்*—சம்தாபந்
தீர்ந்த சடகோபன் திருவடிக்கே நெஞ்சமே*
வாய்ந்தவன்பை நாடோறும் வை.

15

ஞ்சே மனமே !
தாமத்து } பழி வைகுண்டத்திற் பண்
அன்பால் } னும் விருப்பத்தோடே

அடியார்களோடு

வந்து

{ (அஸ்தா பூஷணதிகளா

யுள்ள) நித்திய ஸூரிக

ளோடு கூடி (பரமபதத்

தினின்றும்) வந்து

இறைவன் தான்	எம்பெருமான்	திரு அடிக்கே	திருவடிகளிலேயே
ஆகலந்த வண்	பரிபூர்ண ஸம்சுலேஷம்	வாய்ந்த	பொருத்தமான பக்தியை
மையினால்	தந்த ஓளதார்யத்தினால்	அன்பை	எப்போதும் செலுத்துவா
சந்தர்பம் தீர்ந்த	தர்பம் நீங்கப்பெற்ற	நான் தோளும்	யாக.
சட்கோபன்	ஆழ்வாருடைய	வை	

* * * திருநாட்டிலுள்ள நித்யஸூரிகளோடே கூடி அனுபவிக்கவேண்டுமென்று பாரித்த ஆழ்வாருடைய மனோதத்தை ஒருவாறு தீர்க்கரினத்த எம்பெருமான் பாம்பதத்தில் தனக்குள்ள விருப்பத்தை ஆழ்வார் பக்கவிலே பண்ணி, திவ்யபாண திவ்யாயுதங்களாகிற நித்திய ஸூரிகளோடே நானே இந்நிலத்தில் திருக்கரியேற எழுந்தருளி ஸம்சுலேஷாஸம் தந்தருளின படியை * அந்தாமத்தன்புபுதித்தாலே பேசி வருத்தம் தீர்ப்பெற்ற ஆழ்வாருடைய திருவடிகளிலேயே பக்தி பண்ணுமாறு திருவுள்ளத்திற்கு உரைத்தாராயிற்று. ... 15

வைகுந்தன் வந்து கலந்ததற்பின் வாழ்மாறன் *
செய்கின்ற மைச்சியத்தைச் சிந்தித்து *—மைகின்ற
தன்மைதனைக் கண்டுண்ணைத் தான்விடே னென்றுரைக்க*
வன்மை யடைந்தான் கேசவன். 16

வைகுந்தன்	{ பாம்பத நாதனை எம்பெருமான்	சிந்தித்து	{ (எம்பெருமான்) விசாரம்
வந்து கலந்ததற்பின்	{ வந்து (தம்முடன்) கலந்த	மைகின்றதன்மை	{ டைந்து
வாழ்	{ பிறகு	தனை கண்டு	{ சிதிலனாகிறபடியைப்
மாறன்	{ ஸத்தை பெற்ற	உன்னை விடேன்	{ பார்த்து
செய்கின்ற	{ ஆழ்வார்	என்று உரை	{ உன்னை நான் விடமாட்
நைச்சியத்தை	{ செய்கிற	க்க	{ டேன் (ஆதலால்) கவ
	{ கைச்சயாது ஸந்தானத்தைக்	கேசவன் தான்	{ லைப்படவேண்டா) என்று
	{ குறித்து	வன்மை அடை	{ தெரிவிக்க
		ந்தான்	{ (கவலை நீங்கி) நிலைபெற்று
			{ நின்றான்.

* * * ஆடியாடி பென்கிற திருவாய் மொழியிலே பட்ட வ்யஸநம் தீர * அந்தாமத்தன்பில் எம்பெருமான் வந்து ஸம்சுலேஷிக்க அதனால் துயர் தீர்ந்து வாழ்ந்த ஆழ்வார் “அல்லாஹ்” என்றும் “என் முடிவு என்னுதே” என்றும் கைச்சயாது ஸந்தார்பஸக்தி பண்ண, அது கண்ட எம்பெருமான் “இவர் நம்மைவிட்டு அகன்று போவாரோ விருக்கிறதே!” என்று அதிசய கைகொள்ள, அஃதறிந்த ஆழ்வார் “பிரானே!” உன்னை யொருநாளும் விடமாட்டேன்” என்று உறுதியாகக் கூற அதுகேட்டு எம்பெருமான் கவலை தீர்ந்தானான் * வைகுந்தாமணி வண்ணனில். ... 16

கேசவனா லென் தமர்கள் கீழ்மே லெழுபிறப்பும்*
தேசடைந்தா ரென்று சிறந்துரைத்த*—வீசபுகழ்*
மாறன் மலரடியே மன்னுயிர்க்கெல்லா முய்கைக்கு*
ஆறென்று நெஞ்சே யணை. 17

நெஞ்சே	மனமே!	வீச புகழ்	{ எங்கும் பரவிய
என் தமர்கள்	என்னைச் சேர்த்தவர்களான	மாறன்	{ புகழையுடையருமான்
கீழ்மேல் எழு	{ கீழும் மேலுமுண்டான	மலர் அடியே	{ ஆழ்வாருடைய
பிறப்பும்	{ ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள்	மன் உயிர்க்கு	{ திருவடித்தாமரைகளே
கேசவனால்	{ வரையிலும்	எல்லாம்	{ நிலை நின்ற ஆத்மாக்களுக்
தேச அடைந்	{ எம்பெருமானாலே	உய்கைக்கு ஆறு	{ கெல்லாம்
தார் என்று	{ விது பெற்றார்கள் என்று	என்று	{ உஜ்ஜ்வலரோபாய மென்று
சிறந்து உரைத்த	{ நன்றாக அருளிச் செய்த	அணை	{ கொண்டு
	{ வரும்		{ (அத்திருவடிகளை) ஆசிரிய
			{ பாயாக

* * * இருபத்தொரு தலைமுறை யளவாகவுள்ள என்னைச் சேர்த்தவர்கள் யாவரும் எம்
குமாரனுலே விஷயிகரிக்கப் பெற்று வீறு பெற்றார்களாயினர் என்று * கேசவன்தமரில் நன்கு
புரிச்செய்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளே யாவர்க்கும் உய்யுபாயம் என்றதாயிற்று. 17

அணைந்தவர்கள் தம்முடனே ஆயனருட்காளாம்*
குணர்த்தனையே கொண்டுலகைக்கூட்ட*—இணங்கிமிக
மாசிலுபதேசம்செய் மாறன் மலரடியே*
வீசபுகழெம்மர் வீடு. 18

தம்முடனே	தம்மோடு ஸம்பந்தஸம்பத்	மிக இணங்கி	மிகவும் பொருந்தி
அணைந்தவர்கள்	தம் பெற்றவர்களுக்கூட	மாசு இல் உப	குற்றமற்ற உபதேசத்தைச்
அவன் அருட்கு	எம்பெருமானுடைய திரு	தேசம் செய்	செய்தருளின
	வருளுக்கு	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
அம் ஆம்	இலக்காகும்படியான	மலர் அடியே	பாதாரவிந்தமே
எம் தனையே	குணத்தையே பற்றாசாகக்	வீச புகழ்	எங்கும் பரவிய புகழையு
கொண்டு	கொண்டு		டையதாய்
உகை	ஸம்ஸாரி லோகத்தை		எல்லாப் படியானும்
கூட்ட	எம்பெருமானோடுசேர்க்க	எம் மா வீடு	மேன்மையுடையதான
			மோகதம்.

* * * ஆழ்வார், தம்முடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளும் எம்பெருமானுடைய விஷயிகாரத்
தற்கு இலக்காகி உஜ்ஜீவிக்கப் பெறுகிறபடியைக் கண்டு, எல்லா ஸம்ஸாரிகளையும் கம்மோடே
சேர்த்துக்கொள்வோமென்று ஆசைப்பட்டவராய் அந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு நல்லஉபதேசங்களைச்
செய்தருளினார் * அணைவதாவணைத் திருவாய்மொழியில், அவருடைய திருவடிகளின் கீழ்
நின்றுநீ நமக்கு மோகஷ புருஷார்த்தம்; அன்றி, வேறுகிடையாது என்றாராயிற்று. 18

எம்மாவீடும் வேண்டா என்றனக்குண் தாளினையே*
அம்மா அமையுமென வாய்ந்துரைத்த*—நம்முடைய
வாழ்முதலாம் மாறன் மலர்த்தா வினைஞடி*
கீழ்மையற்று நெஞ்சே கிளர். 19

அம்மா	‘எம்பெருமானே!’	நம்முடைய வாழ்	நம்முடைய வாழ்ச்சிக்குக்
நம்மாவீடும்	எப்படிப்பட்ட சிறத்த	முதல்	காரணபூதருமான ஆழ்
வேண்டா	மோகஷமும் வேண்டா;	ஆம் மாறன்	வாருடைய
என் தனக்கு	அடியேனுக்கு	மலர் தான் இணை	உபயபாதாரவிந்தங்களை
என தான் இணை	உன்னுடைய உபயபாதக்	சூடி	சிரஸா வலித்து
யே	களே		
அமையும	போதும்’	கீழ்மை அற்று	அதமபுருஷார்த்தங்களில்
என்று	என்று	நெஞ்சே	விருப்பமற்று
படுத்து உரைத்த	ஆராய்ந்து அருளிச் செய்த	கிளர்	மனமே!
	வரும்		மேன்மேலும்மகிழ்வாயாக.

* * * எம்பெருமானே! உன்னுடைய திருவடிக் தாமரைகள் எப்போதும் என்னுடைய
சொன்னியை விட்டுப் பேராசுபடி யிருக்கப்பெறுமாகில் அதுவே பெணக்குப் பாமபுருஷார்த்தம்.
வேறு எப்படிப்பட்ட மோகஷமும் எனக்கு வேண்டா என்று விஷ்ணுவித்த* எம்மாவீட்டுப் பதி
யும் அருளிச்செய்தவரும், நம்முடைய உஜ்ஜீவனத்திற்காகவே திருவவதரித்தவ நுமான ஆழ்வா
ருடைய திருவடிகளை நமக்குத் தஞ்சம்; அந்தத் திருவடிகளின் கீழ் நாம் வாழப்பெறுவோமாகில்
நமக்கு யாதொரு குறையுமிராது என்றாராயிற்று. ... 19

கிளரொளியேசர் கீழுரைத்த பேறு கிடைக்க*
வளரொளியால் சோலை மலைக்கே*—தளர்வறவே
நெஞ்சைவைத்துச் செருமெனும் நீடுபுகழ் மாறன்தான்*
முன் செலுத்துவோமெம் முடி. 20

கிளர் ஒளி சேர்	{ அதிசயமான மேன்மை பொருந்தியதும்	தளர்வு அறவே	{ தளர்ச்சியில்லாமல் திட மாக
நீழ் உரைத்த	{ கீழ்த்திருவாய் மொழியில் சொல்லப்பட்டதுமான	நெஞ்சை வை த்து	{ மகன்னை வைத்து சேரும் எனும்
பேறு கிடைக்க	{ புருஷார்த்தம் கிடைப்புதற்காக,	சேரும் எனும்	{ போய்ச் சேருங்கள் என்று உபதேசித்த
வளர் ஒளி	{ மேன்மேலும் வளர்ந்து வருகின்ற ஒளியையுடை யதான	நீடு புகழ்மாறன்	{ மஹா யசன்னியான ஆழ் வாருடைய
மால் சோலை மலைக்கே	{ திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கே	தான் முன் எம் முடி செலுத்துவோம்	{ திருவடிகளின் முன்பே எமது தலையை ஸமர்ப்பிப்போமாக.

* * * எம்மாவீடென்கிற கீழ்த்திருவாய்மொழியில் நீஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட கைங்கரியமாகிய பாம புருஷார்த்தம் கிடைக்கவேண்டுமென்கிற நகையுடைரீர்! அதற்காக வேறொரு தேச விசேஷம் தேடிப்போகவேண்டாம்; இந்நிலத்திலேயே பாம விலக்ஷணமான திருமாலிருஞ் சோலை மலையிலே எல்லா அடிமைகளுங் கொள்வானாக அப்பெருமானேழுந்தருளி நித்ய ஸர்வ தி பண்ணிபுருக்கிறானாகையாலே அத்திருமலையில்தானே சென்று சேர்ந்து அது பவிக்கப் பாருங்கோள் - என்று *கிளரொளி யிளமையில் உபதேசித்தருளின ஆழ்வாருடைய திருவடிகளுக்கே நமது தலையை அந்த வுபதேசத்திற்குக் கைம்மாறாக அர்ப்பணம் செய்வோமென்றாராயிற்று.

20.

முடியார் திருமலையில் முண்டுநின்ற மாறன்*

அடிவாரத் தன்னி லழகர்—வடிவழகைப்

பற்றி* முடியு மடியும் பிடிவலனும்*

முற்று மனுபவித்தான் முன்.

21

முடி ஆர்	கொடுமுடிகள் நிறைந்த	முடியும்	கிரீடமும்
திருமலையில்	{ திருமாலிருஞ்சோலை மலையில்	அடியும்	கிலம்பும்
முண்டு நின்ற மாறன்	{ மண்டியனுபவித்த ஆழ்வார்	படி கலனும்	{ திருமேனியினுள்ள மற்ற ஆபரணங்களுமாகிய
அடிவாரம் தன் னில்	{ திருத்தாழ்வரையிலே	முற்றும்	முழுமையும்
அழகர்	{ அழகருடைய	முன்	முற்காலத்தில்
வடிவு அழகை பற்றி	{ திவ்ய மங்கள விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தைப்பற்றி	அனுபவித்தான்	அனுபவித்துப்பேசினார்.

* * * கிளரொளியிளமை பென்கிற கீழ்த்திருவாய்மொழியினால் திருமாலிருஞ்சோலை மலையில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த ஆழ்வார், அத்திருமலையின் அடிவாரத்திலே எழுந்தருளியுள்ள அழகருடைய வடிவழகிலே ஊன்றி திவ்யாவயவ திவ்ய பூஷணங்களை நன்கு அனுபவித்து அருளிச் செய்த திருவாய்மொழி *முடிச்சோதிபா பென்பது* என்றதாயிற்று.

21

முன்ன மழுகரெழில் முழுகுங் குருகையர்கோன்*

இன்னவள வென்ன வெனக்கரிதாய்த்து—என்ன*

கரணக் குறையின் கலக்கத்தை *கண்ணன்

ஒருமைப் படுத்தா னெழித்து.

22

முன்னம்	{ முந்திய திருவாய்மொழி யில்	முழுகும்	ஆழங்காற்பட்ட
அழகர்	{ திருமாலிருஞ்சோலை யழக ருடைய	குருகையர் கோன்	{ ஆழ்வார்
எழில்	{ வடிவழகிலே		

என்ன அளவு } 'இது இவ்வளவு வென்று } கரணம் குறை } (ஆழ்வார்க்குக்) கரண ஸங்
என்ன அளவுக்கு } பரிச்சித்திக்க என்னால் } மின் கலங் } கோச நிபங்கன பென்ற
அரிது ஆய } முடிய வில்லையே } கத்தை } உண்டான சுலகத்தை
த்து என்ன } என்று தளர்ச்சியடைய } ஒழிந்து } போக்கி
என்ன } எம்பெருமான் } ஒருமைப் படுத் } ஆச்வலிப்பித்தான்.

* * * * * முடிச்சோதியாய் என்கிற தீர்த்திருவாய்மொழியில் திருமாலுருத்தோலையுடைய வடிவத்தில் ஆழங்காற்பட்ட ஆழ்வார் 'அந்தோ! இவ்வழகு முதலியவற்றை நாம் பரிசுத்தமாக அதுபவிக்க முடியவில்லையே, இதற்கு என்ன காரணம்ருந்தும்; நம்முடைய கரண காரணங்கள் ஸங்குதிதங்களைப் பிடுக்கையாலே அது காரணமாகவன்றோ பூர்ணாவயம் செய்த முடியவில்லை; அந்த கரண ஸங்கோசம் இல்லாதிருக்கின்ற தீர்த்த முத்தாக்கிலே ஒருவனாக வானிருந்தால் பரிபூர்ணதபவம் பண்ணலாமே' என்று அலமந்திருக்க, அதுகண்ட எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! நம்மைப் பரிபூர்ணதபவஞ் செய்ய முடியாமலுக்குக் காரணம் கரணஸங்கோசம் என்று கண்ணும்; அஸங்குதிதமான கரணங்களைபுடையவர்கள் தாமும் நம்மைப் பரிபூர்ணதபவம் செய்வது அருமையே; விஷயம் மஹத்தரையாலே பூர்ணதபவம் செய்யப்போகின்ற வில்லையெழுதிய வேறு காரணமன்று' என்று தெரிவித்த ஆழ்வாசாதி தேற்றிவித்தபடியை * முத்தோலாத் திருவாய்மொழி சொல்லிற்றுகிறது என்று அருளிச்செய்தாராயிற்று. 22

ஒழிவினிலாக் கால முடனாகி மன்னி*
வழிவினிலா வாட்செய்ய மா லுக்கு*—எழுசிகர
வேங்கடத்துப் பாரித்த மிக்கநலஞ் சேர்மாறன்*
பூங்கழலை நெஞ்சே புகழ்.

23

ஒழிவு இலா } ஸதாகாலமும் } எழு சிகரம் } ஒங்கின சிகரங்களை யுடைய
காலம் } } வேங்கடத்து } திருமலையிலே படுரை
உன் ஆகி } கடவேபிரியாது பொருந் } பாரித்த } தித்த
மன்னி } தியிருந்து } மிக்க நலம் சேர் } மறையுணர் சாலியான ஆத்
மாலுக்கு } ஸர்வேச்வரனுக்கு } மாறன் } வாயுடைய
ஒழி இலா } வழுவின்றிக்கே } பூ கழலை } பொலிவுற்ற திருவடினை
அளி செய்ய } அடிமை செய்யுமாறு } நெஞ்சே } மனமே!
புகழ் } போற்றுவாயாக.

* * * * * ஒழிவினிலாகலமெல்லா மென்கிற திருவாய்மொழியில் திருமலையிலப்பயுக்கு உரைதம் அந்தானிச் சேவகம் செய்பவெனுமென்று மிக்க மஹாதம் கொண்ட சிறந்த நம் ஸங்கன் நியம்பிய ஆழ்வாரது திருவடித்தாமரைகளைத் துதிக்குமாறு நெஞ்சுக்கு உரைத்தா யிற்று. மூன்றாமடியில் 'பாரித்து' என்ற பாடமும் பொருந்தும். அப்போது, 'மிக்க நலம் சேர்' என்பதற்கு 'மிருந்த ஆனந்தமடைந்த' என்று பொருள். ... 23

புகழொன்றுமால் எப்பொருள்களுந் தானாய்*
மிகழ்கின்ற நேர்காட்டி நிற்க*—மகிழ்மாறன்
எங்கு மடிமைசெய இச்சித்து வாசிகமாய்*
அங்கடிமைசெய்தான் மொய்ம்பால்.

24

ஒன்று } சீர்த்தி பொருந்திய ஸர் } எங்கும் } எவ்விடத்தும்
பால் } வேச்வரன் } அடிமை செய } தொண்டு செய்ய விரும்பி
பொருள் } ஸக்ல பதார்த்தங்களும் } இச்சித்து }
தான் } தானையாய் இருக்கின்ற } மொய்ம்பால் } { மாற்றை மதிநலமுடைய
தூப நி கழ் } படியைக்காட்டி நின்றவ } பெற்ற சீர்மைபினாலே
சென்ற நேர் } ளளில் } வாசிகம் ஆய் } வாய் மொழியினாலாகிய
சாட்சி நிற்க } } அடிமை செய } கைங்கரியத்தைச் செய்
தான் } தான் } தார்.

***கீழ் ஒழிவில்காலமென் லாமென்கிற திருவாய்மொழியில்கைங்கரியமநேர தங்கொண்ட ஆழ்வாருடைய பாரிப்புக்குத் தகுதியாக எம்பெருமான் தானே என்கும் எல்லாப் பொருள்களு மாய் கிற்கின்றபடியை ஆழ்வார்க்கு ஸேவை ஸாதிப்பிக்க, ஆழ்வாரும் எம்பெருமானுடைய விபூதிபுள்ள விடங்களிலெல்லாம் காரிக கைங்கரியம் செய்ய விரும்பி, அது செய்ய இயலாமல் எம்பெருமானுடைய ஸர்வாதம்பாவத்தைப் பேசும் முகத்தால் வாசிக கைங்கரியத்தை * புகழ நல்லொருவன் திருவாய்மொழியில் செய்தருளினார் என்றதாயிற்று. 24

மொய்ம்பாரும் மாலுக்கு முன்னடிமைசெய்துவப்பால்*
அன்பாலாட் செய்பவரை யாதரித்தும்*—அன்பிலா
மூடரை கிந்தித்தும் மொழிந்தருளும் மாறன் பால்*
தேடரியபத்தி நெஞ்சே செய். 25

மொய்ம்பு ஆரும் மாலுக்கு	}	மி கு ந்த ஆற்றலையுடைய ஸ்ரீவேசுவானுக்கு	}	அன்பு இலா மூடரை கிந் தித்தும்	}	பக்தியற்ற மூர்க்கர்களைத் துஷித்தும்
முன் அடிமை செய்த உலப் பால்		முன் திருவாய்மொழியில் வாசிகமான கைங்கரியம் பண்ணப்பெற்ற சந்தோ ஷத்தினால்,		மொழிந்து அரு ளும் மாறன் பால் நெஞ்சே		}
அன்பால் ஆள் செய்பவரை ஆதரித்தும்	}	அன்புடனே அடிமை செய் பவர்களைக் கொண்டாடி யும்,	}	தேட அரிய பத்தி செய்	}	வேறு என்கும் காணமுடி யாததான [மிகச் சிறந்த தான] பக்தியை செய்யக்கடவை.

***புரநு நல்லொருவனென்கோ என்கிற திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுக்குத் தாம் வாசிகமான கைங்கரியம் செய்யப் பெற்றதனுலுண்டான களிப்பே இத் திருவாய் மொழியாக வடிவெடுத்தது என்னலாம். அந்தக்களிப்பினால் ஆழ்வார் செய்ததாவது —தம்மைப்போலவே எல்லாரும் பகவத்குணங்களில் ஈடுபடவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க, அப்படி ஈடுபடாதவர்களை நிந்தித்தார்; ஈடுபடுமவர்களைக் கொண்டாடினார். இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்பங்களில் பக்திபண்ணவேண்டுமென்று தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச் செய்தாராயிற்று.

செய்த+உலப்பால் செய்தவுலப்பால் என்று சந்தியாக வேண்டுவது செய்துலப்பால் என்றானது தொகுத்தல்; “தொகுத்தல் வருஞ்செய்யுள் வேண்டுழி” என்பதுநன்னூல். 25

செய்யபரத்துவமாய்ச் சீரார் விபூகமாய்*
துய்யவிபவமாய்த் தோன்றிவற்றான்*—எய்துமவர்க்கு
இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதார மெளிதென்றான்*
பன்னுதமிழ் மாறன் பரின்று 26

செய்ய பரத்துவம் ஆய் சீர் ஆர் விபூகம் ஆய் துய்ய விபவம் ஆய்	}	விலக்ஷணமான பாம்பதத் தில் இருப்பாய் மேன்மைபொருத்திய கூராதியிலிருப்பாய் - பரிசுத்தமான ராம கிருஷ்ணாதி அவதார மாய்	}	எய்துமவர்க்கு இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதாரம் எளிது என்றான் பயின்று பன்னு தமிழ் மாறன்	}	ஆர்யரிப்பவர்களுக்கு இவ்விபூதியிலே அர்ச்சாவதாரமே ஸூலபம் என்று அருளிச் செய்தார்; (அவர் யார் என்னில்) ஆராய்ந்து அருளிச் செய் யப்பட்ட தமிழ் வேதத் தையே நிருபகமாக வுடைய ஆழ்வார்.
தோன்று இவற்றான்		(இங்ஙனே சாஸ்த்ரங்களி னால்) காணப்படுகின்ற இந்நிலைமைகளுள்,				

பாம்பதத்திலே எழுந்தருளியிருந்து நித்யமூக்தர்களுக்குக் காட்சிதரும் நிலைமை பென்ன, திருப்பாறட்டிலே வட்டார பவிததிருக்கும் நிலைமை பென்ன, புநீ ராமகிருஷ்ணாதிரு பேண அவதாரத்த விபவாவதார நிலையென்ன—ஆகிய இவற்றையெல்லாம்விட, அர்ச்சாவ

காரமாகக் காட்சி தந்திருநதும் நிலைமையே இவ்வுலகில் பக்தர்களுக்கு மிகவும் எளிதென்னு
 டத்தை ஆழ்வார் இத்திருவாய் மொழியினால் அருளிச் செய்தாரென்றாயிற்று.
 எம்பெருமானுடைய நிலைமைகளுள் அந்தரமாத்வமும் சேர்த்திருக்க அதனை இங்கு
 சித்திக்க முடிகிறது அதில் ஆசிரயணப் பரஸக்தியில்லாமையற்றி யென்று கொள்ளலாம். உப
 சக்ஷண வித்ததினால் அதுவும் இங்குக் கொள்ளத்தக்கதே யென்பாரு முளர். ... 26

பயிலும் திருமால் பதந்தன்னில்* நெஞ்சம்
 தயவுண்டு நிற்கும் ததியர்க்கு * - இயலுடனே
 ஆளானாக் காளாரும் மாற னடியதனில்*
 ஆளாகார் சன்மம்முடியா.

27

பயிலும்	{ அடியவர்களோடு கலந்து பழகந் தன்மையனான	ஆள் ஆதும்	அடிமை செய்யப்பெற்ற
திருமால்	எம்பெருமானுடைய	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
தம் தன்னில்	திருவடிகளில்	அடி அதனில்	திருவடிகளில்
செஞ்சம் தய	{ மனம் பதிர்த்து நிற்கிற	ஆள் ஆகார்	{ அடிமை செய்யப் பெறாத
லுண்டு நிற்		சன்மம்	வர்களுடைய
கும்			பிறவி
ததியர்க்கு	பாகவதர்களுக்கு	முடியா	{ (ஒருகாலும்) முடிவடைய.
பெயுடனே	{ முறையே அடிமையாயிருக்		மாட்டாது.
ஆள் ஆனார்க்கு	குமவர்களுக்கு		

* * * எம் பெருமானது திருவடிகளில் ஹருதயம் அவகா ஹித்தி நச்சப்பெற்ற பாகவதர்
 களுக்கு தாஸாது காளாராகத் தம்மை அநுஸந்தித்து * பயிலுஞ் சுடரொளிப்பதிக மருளிய நம்
 ாழ்வாருடைய திருவடிகளில் அடிமை பூண்டிருக்கும் பாக்கிய மற்றவர்களுடைய பிறவித்துயர்
 றுதாரும் முடிவு பெறமாட்டாது; அவர்கள் தித்யஸைஸாரிகளாகவே சிகழ்வர்கள் என்றபடி

முடியாத வாசைமிக முற்று கரணங்கள்*
 அடியார்தம்மை விட்டவன்பால் - படியா*
 ஒன்றொன்றின் செயல்விரும்ப உள்ளதெல்லாம் தான்விரும்ப
 துன்னியதே மாறன்றன் சொல்.

28

முடியாத ஆசை	{ ஆராதகாதல் அதிசயிக்க		
மிக		உள்ளது எல்	கரணங்களின் விடர்ப் முழு
ற்று கரணங்	{ எல்லா இந்திரியங்களும்	லாம் தான்	வதையும் ஆழ்வார் தாமு
கள்		விரும்ப	டையாராதலை விரும்ப
படியார் தம்மை	{ பாகவதர்களை விட்டு		
விட்டு		மாறன் தன்	{ ஆழ்வாருடைய
உவன் பால்	{ அவ்வெம்பெருமான் பக்க	சொல்	பூரீஸூக்தி
	விலே		{ (வருத்தத்தினால்) நெருக்க
பா	படிந்து	துன்னியது	முற்றது.
ஒன்று ஒன்றின்	{ ஒரு கரணம் மற்றொரு கர		
செயல்	ணத்தின் வருத்தியை		
விரும்ப	{ ஆசைப்பட		

* * * * * செய்பதாமரைக்கண்ணென்கிற திருவாய்மொழியில் “என்று கொல் கண்கள்
 : ன்பதுவே” என்று கிளர்ந்த ஆசை * பயிலுஞ் சுடரொளியில் தலையாக்கே அதிகரிக்க, பாஹ்
 உப் ஆப்பந்தரம் என்னும் வாசியின்றிக்கே ஸகல கரணங்களும் * எய்மையானும் பாபர் * எம்
 உயராளுடைய நாதர் * எம்மையானுடையார்க்கள் * எம்பெருமக்கள் * எம்மையனிற்கும் பிராக்
 - * * * எம்மைச் சன்மசன்மந்தரங் காடபர் * எம்மை நானுய்யக் கொள்கின்ற நம்பர் * எம்

தொழுகுலந்தார்கள் * அடியா செம்மடிகள் * அடியார் தம்மடியாரடியோங்கள் * என்றிப்படி
ஸைவப் பகராத் தாலும் சேஷிங்களாக அநுஸந்திக்கப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை விட்டு எம்பெரு
மான் பக்கவிலே யவகாழித்து, [காணங்களும் தாமும் தத்விஷயத்திலே பாவணராய்] ஓர் இந்
திரிபத்திணுடைய வந்தத்தியை மற்றைய திரிபத்தியங்களுமாய்செய்யும் அவை யெல்லாவற்றினு
டைய வந்தத்தியையும் தாமாய்செய்யும் ஆழ்வார் அவஸாதத்தோடே அருளிச்செய்யும்படி
பாடிற்று * முடியானே யென்கிற திருவாய்மொழி என்றபடி.

“முடியாதானை மிகு” என்றுப் பாடமுண்டு; அப்போது கரணங்களுக்கு அடை
மொழியாக அரவங்கிக்கும். டடியா—செய்யா வென்னும் வாய்பாட்டி றந், ககால வினை யெச்சம்;
படித்து என்றபடி. ‘துன்னிபத’ ‘துன்றியது’ என இருவகையான பாடமும் காண்கிறது.
பொருள் ஒன்றே; கிர்வேதம் மிக்கது என்றபடி.

28

சொன்னாவில் வாழ்புலவீர் சோறு கூறைக்காக*
மன்னாத மானிடரை வாழ்த்துதலால்—என்னாகும்*
என்னுடனே மாதவனை ஏத்துமெனுங்குருகூர்*
மன்னாருளால் மாறுஞ்சன்மம்.

29

நாவில்	“வாக்கிலே	என் ஆகும்	{ என்ன பரிபூரணமாகும்?
சொல்	இன்ப கவி மொழிகள்	என்னுடனே	{ (ஒன்றுமில்லையாம்);
வாழ்	விளங்கப் பெற்ற	மாதவனை	என்னுடன் கூடி
புலவீர்	பண்டிதர்களே!	ஏத்தும்	திருமலை
சோறுகூறைக்கு	சோற்றுக்கும் துணிக்கு	எனும்	ஏத்துங்கள்”
மன்னாத மானிடரை	மாதவனை	குருகூர் மன்	{ என்று உபதேசித்த
வாழ்த்துதலால்	கிலே சின்று ஜீவித்திருக்க	அருளால்	{ திருக்கரிக்குத் தலைவரான
	மாட்டாத மனிசர்களை	சன்மம் மாறும்	{ ஆழ்வாருடைய
	கவிபாடிப் புகழ்வதனால்		{ கிருபையினாலே
			{ பிறவித்துயர் தொலையும்.

* * * வாக்கிலே கவனசாதுரிய முடையவர்களாய், அந்தக் கவித்திறமையை பகலத்
விஷயத்திலே செலுத்தாமல் அல்பாயுஸ்ஸுக்களான நீச மனிசர்களிடத்திலே செலுத்தி*
காந்தவார புடைக்கறைக்குமங்கைச் சுற்றைக்கு மாறாவினால் அவர்களைத் துதித்துக் கொண்டு
திரியும் புலவர்களை விளித்து, அந்தோ! நீங்கள் இவ்வளம் பயனற்றசெயலைச் செய்து திரிவது
சுமார்த் து என்னப்போல் எப்பெருமானைத் துதித்து வாழுவர்கள் என்று* சொன்னால் விரோதப்
பதித்தால் ஆழ்வார் உபதேசித்தபடியைக் கூறி அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய திருவருளுக்கு
நாம் இலக்காகப் பெற்றோமாகில் நம்முடைய பிறவித்துயர் நீங்குமென்று அருளிச்செய்தா
ராயிற்று.

29

சன்மம் பலசெய்து தானில் புலகளிக்கும் *
நன்மையுடை மால்குணத்தை நாடோடும்*—இம்மையிலே
ஏத்துமின்பம் பெற்றே நெனுமாதனை யுலகீர்!*

நாத்தமும்ப வேத்துமொரு நாள்.

30

நான் பல சன்	{ தானுடையே பல திருவவதா	நாள் தோறும்	{ அதுகூடினமும்
மம் செய்து	{ வங்களைப் பண்ணி	ஏத்தும் இன்பம்	{ புத்திப் பேசும்படியான
இ உலகு	இந் நிலவுலகத்தை	பெற்றேன்	{ இன்பத்தை
அளிக்கும்	காத்தருளுகையாகிற	எனும்	{ பெற்றேனென்று அருளிச்
நன்மை உடை	நன்மைபய உடையவனான	மாதனை	{ செய்த
மால்	எம்பெருமானுடைய	உலகீர்	{ ஆழ்வாரை
குணத்தை	திருக்கல்பாண குணங்களை	ஒரு நாள்	{ உலகர்களே!
இம்மையிலே	இப்பிறப்பிலே	நா தமும்ப	{ ஒருநாளாகிலும்
		ஏத்தும்	{ நாக்குத் தடிக்கும்படி
			{ நீங்கள் துதிப்பீர்களாக.

*** எம்பெருமான் பல திருவவதாரங்களைச் செய்து இவ்வுலகத்தைக் காத்தருள்கின்றான் என்பது முதலான அவனுடைய திருக்கல்யாணகுண ஸ்மருத்திபை இம்மைமயிலேயே வாயாட்புகழ்ந்து பேசும் பாக்கத்தை யான் பெற்றேனென்று பேரானந்தம் பொலிய * சன்மம் பல வென்னுந் திருவாய்மொழியிலருளிச்செய்த நம் ஆழ்வாரை, ஸம்ஸாரிகளே! நீங்கள் ஒரு வாகிலும் நன்கு துதிப்பது நன்று என்றருளிச் செய்தாராயிற்று. 30

ஒருநாயகமாய் உலகுக்கு, வானோர்*
இருநாட்டி லேறியுய்க்கு மின்பம்—திரமாகா *
மன்னுயிர்ப்போகம் தீது மாஸடிமையேயினிதாம்*
பன்னியிவை மாறனுரைப் பால்.

31

தகுக்கு	இவ்வுலகுக்கெல்லாம்	உயிர் போகம்	{ ஆத்மா நுபவமாகிற கைவல்
நாயகம்ஆய்	ஏகாதிபதிகளாய்க் கொண்டு	தீது	{ யமானது
தும்	அதுபவிக்கின்ற	இவை	{ ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரா
மம்	ஆனந்தமும்	மாறன்	{ தது;
தோர் இரு	தேவர்களுடையவிசாலமான	பன்னி	{ என்கிற இவ்வர்த்தங்களை
நாட்டில் ஏறி	சுவர்க்கபோகத்திற்	உரைப்பால்	{ ஆழ்வார்
உய்க்கும்இன்	சென்று அதுபவிக்கும்	மால் அடி	{ விரிவாக
ம்	ஆனந்தமும்	மைபே	{ அருளிச் செய்ததனால்
ம் ஆகா	நிலை நிற்கமாட்டா;	இனிது ஆம்	{ எம்பெருமானுக்கு அடிமை
ன்	நித்யமான		{ செய்வதே
			{ போக்யமாயிருக்கும்.

*** இவ்வுலகம் முழுவதையும் ஏகச்சுராதீபதிகளாய் ஆண்டு அதுபவிக்கும் இன்ப ஸ்வர்க்கலோகம் புக்கு அதுபவிக்கும் இன்பமும் ஸ்திரமாக நிற்கமாட்டாதவை; கைவல்ய ஸ்தமமாகிற ஆத்மா நுபவமானது ஸ்திரமாயிருக்கக்கூடியதாயினும் பரப்ரஹ்மநுபவத்தைப் புகழ்ந்து நின்றபொயிருக்கும்; ஆகலால், பகவத் விஷயத்தில் செப்பும் அடிமையொன்றே இனிய தும் - என்று ஆழ்வார் * ஒருநாயகத்தில் விரிவாக அருளிச் செய்தாரென்றதாயிற்று. திரம் - ஸ்திரம் என்று வடசொல் விகாரம். 31

பாலரைப்போல் சீழ்கிப் பரன்னவில வேட்கையால்*
காலத்தால் தேசத்தால் கைகழிந்து*—சால
அரிதான போகத்தில் ஆசையுற்றுநைந்தான் *
குருகூரில் வந்துதித்த கோ.

32

நில	திருநகரீயில்	பரன் அளவில்	{ எம்பெருமான் பக்கவி
து உதித்த	{ வந்து அவதரித்த ஸ்வாமி	வேட்கையால்	{ லுள்ள ஆசையாலே,
கோ	{ யான ஆழ்வார்	காலத்தால் தேச	{ கால தேசங்களினால் கை
	{ (விரும்பின பொருள்	த்தால் கை	{ கழிந்து போனதால்
ரை போல்	{ உடனே கைப்படவேண்டி	கழிந்து	
	{ மென்று அழுகிற) சிறு	சால அரிது	{ மிகவும் துர்லபமான
	{ பிள்ளைகளைப்போல	ஆன	
		போகத்தில்	{ அதுபவத்தில்
		ஆசை உற்று	{ ஆசை அதிகரிக்கப் பெற்று
		நைந்தான்	{ வருந்தினார்.

*** ஆழ்வார் 'பாலரூபம்' என்கிற திருவாய்மொழியில், சிறுபிள்ளைகள் வதேனுமொரு துவை ஆசைப்பட்டு அதுவே வேணுமென்று பிடிவாதம் பிடித்துக் கதறுமாபோலே, எம் மானுடைய புராணங்களான அபதாணங்களில் ஆசையைத்து, காலத்தாலும் தேசத்தாலும் புகளையும் துர்லபங்களாயிருக்கிற போகங்களை விரும்பி அவற்றைப் பெறுவதற்காக வந்தார்களென்றதாயிற்று. 32

கோவானவீசன் குறையெல்லாந்திரவே*
ஓவாதகாலத் துவாதிதனை*—மேவிக்
கழித்தடையக்காட்டிக் கலந்த குணமாறன் *
வழுத்துதலால் வாழ்ந்ததிந்த மண்.

33

கோ ஆன ஈசன்	{ ஸர்வசேஷியான எம்பெருமான்	அடைய	{ (சித்ரபேகவித்த அபதானம் கலை) பெல்லாம்
குறை எல்லாம் தீர	{ எல்லாக் குறைகளும் தீரும் படி	காட்டி	{ ஸைவை ஸாதிப்பித்து
ஓவாத காலத்து உவாதிதனை	{ விச்சேதமின்றி நடந்தி செல்லுகிற காலத்தின் உபாதிபை	கலந்த குணம்	{ தம்மோடு கலந்த குணத்தை
		மாறன்	{ கம்மாழ்வார்
		வழுத்துதலால்	{ துதித்ததனால்
		இந்த மண்	{ இவ்வுலகம்
		வாழ்ந்தது	{ ஸத்தை பெற்றது.

மேவிக் கழித்து தம்மோடு சேர்ந்து கழித்து வாழ்ந்தது ஸத்தை பெற்றது.
* * * சித்தந்திரவாய்மொழியில் தேசகால விபரங்களுடன்களான தன்படிக்களை அதுபவிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்ட ஆழ்வார்க்கு, காலச்சந்திரானுகையாலே காலோபாதிபைக் கழித்து நிசங்காலம்போலே ஆக்கிக்கொடுத்து, இவர் தம்முடைய ஸத்தைபே தனக்கு எல்லாமாம்படி. பிருக்கிற தன் பரணடித்வ குணத்தையும் அதுபவிக்கவே எல்லாம்பெற்றாராய் இந்தப்ரணயித்வ குணத்தை *கோவைவாயாள் பதிகத்தில் பாராட்டிக் கூறின விதனால் இம்மண்ணுலகம் உய்யு பெற்றதென்றபடி.

காலோபாதிபைக் கழிப்பதாவது—இறந்த காலத்தில் கழிந்துபோனவற்றையும் தத் காலத்திற்போலே ஸாக்ஷாக்கரிக்கும்படியாகச் செய்துவைக்கை.

“கலந்த குணமாறன்” என்றவிடத்து, குணம் என்பதை மாறனுக்கு விசேஷணமாக்கி, சிறந்த குணசாயியான கம்மாழ்வார் என்று பொருள் கொண்டு, கலந்தமாறனை வழுத்துதலால் இந்த மண் வாழ்ந்தது என்று உரைப்பாருமுள். வாழ்ந்தது—வாழும் என்று எதிர்காலப் பொருள் கொள்ளவும் தகுதியுண்டு, விரைவுபற்றிய வழுவுமைதி. 33

மண்ணுலகில் முன்கலந்து மால்பிரிகையால்* மாறன்
பெண்ணிலைமையாய்க் காதல்பித்தேறி*—எண்ணிடில்முன்
போலிமுதலான பொருளையவ னாய்கினைந்து*
மேல்விழுந்தான் மையல்தனின் வீறு.

34

மால்	எம்பெருமான்	முன் போலி	{ கண்ணெதிரே தென்படுகிற
மண் உலகில்	இவ்விழிதியிலே	முதலான	{ பகவத் ஸத்ருச வஸ்
முன் கலந்து பிரிகையால்	{ முன்னே கலந்து பிரிந்த தனால்	பொருளை	{ உதுக்கள் முதலான வற்றைக் (கண்டு)
மாறன்	ஆழ்வார்	அவன் ஆய்நினைந்து	{ அந்த பகவானாகவே இவற்றை நினைத்து
பெண் நிலைமை	{ காயகி ஸமாதிபை யுடை	மையல்தனின்	{ வியமோஹ மிகுதியினால்
ஆய்	யாராய்	வீறு	{ அவற்றிலே அதிக ஆதரம்
காதல் பித்து ஏறி	{ பக்தியாலே பித்து அதிகரித்து	மேல் விழுந்தான்	{ காட்டினார்.
எண்ணிடில்	எண்ணிடத்தில்		

* * * புணர்நொறுமென்னக் கலந்து பிரிந்து இளரபக்திகளை வளர்த்து கனங்குழை விடக்காது பெருக்குதலும் மாணோபவாலி போஜனப் புறப்பூச்சும் போலே ஆற்றசல்ல மாபோ கக் கிரமமாக” என்று ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலருளிச் செய்தபடியே, ஸம்சுலேஷத்தாலுண்டான ஆனந்தரஸம்ஸாத்மிப்பகற்காக எம்பெருமான் ஆழ்வானைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க, அந்த பிரிவாற் குழையினால் ஆழ்வார் கண்ணுலகண்ட பொருள்களை யெல்லாம் அந்த எம்பெருமானாகவே நினைத்து வருந்தினார் *மண்ணையிருந்து தழுவியில் என்று சொல்லிற்றாயிற்று.

மூன்றாமடியில், முதலான என்றதனால் எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற பொருள் கள் கொள்ளத்தக்கன. ... 34

வீற்றிருக்கு மால்விண்ணில் மிக்க மயல்தன்னை*
ஆற்றுதற்காத் தன்பெருமை யானதெல்லாம்* - தோற்றவந்து
கன்று கலக்கப் போற்றி கங்குகந்து வீறுரைத்தான்*
சென்றதுயர் மாறன் தீர்ந்து.

35

விண்ணில்	பாமபதத்தில்	கன்று கலந்த	{ தம்மோடு நனருக்க கலக்க
நீற்றிருக்கும்	எழுந்தருளி யிருக்கின்ற	மாறன்	{ (அவனை)
மால்	எம்பெருமான்	ஆழ்வார்	{
	(கீழ்த்திருவாய் மொழியில்	போற்றி	{ வாயார வாழ்த்தி
மிக மயல்	ஆழ்வார்க்குண்டான)	நன்கு உகந்து	{ மிகவும் களிப்படைந்து
கண்ணை	மிகுந்த வியா மோஹத்	சென்றதுயர்	{ நிகழ்ந்த துக்கங்கள் ஒழிபடப்
	தை	தீர்ந்து	{ பெற்று
ஆற்றுதற்கு ஆ	தணிவிக்கக்கூக	வீறு உரைத்	{ உபய விபூதிபிலும் தாம்
தன் பெருமை	தன் குண விக்ரஹாதி	தான்	{ வாகி பெற்றவரான பெரு
என்னு எல்லாம்	வைபவங்க னெல்லாம்பா		{ மையை அருளிச் செய்
தோற்றவந்து	காசிக்ருமாறு இங்கே		{ தார்.
	வந்து		

* * * கீழே * மண்ணையிருந்து துழாவியில் அளவுகடந்த வியாமோஹத்தை யடைந்த
ஆழ்வாருடைய அந்த வியாமோஹத்தைத் தணிபச் செய்யும்பொருட்டுப் பாம்பதலைபனான
எம்பெருமான் திருப்புகழ்பாழ்வாரடியிலே பெழுந்தருளித் தன்னுடைய அஸ்தாநாநாகரத்
தன் காட்டிக்கொடுத்து ஸம்ஸ்கிருதங்க, அருவல் ஆழ்வார் உள்ளங்குளிர்ந்து வாயாரவாழ்த்தித்
தாய் தீர்ப்பெற்று, உபயவிபூதிபிலும் தமக்கு நிகழ்ந்த அமைபாகிற தமது பெருமேன்மையை
வீற்றிருந்தேழல்கு திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தா னென்றதாயிற்று. 35

தீர்ப்பா லிராத மயல் தீரக் கலந்தமால்*
ஓர்ப்பாது மின்றி யுடன்பிரிய*—நேர்க்க
அறிவுழிந் துற்றரு மறக்கலங்க*பேர்கேட்டு
அறிவு பெற்றான் மாறன் சீலம்.

36

தீர்ப்பார் இலாத	{ தீர்ப்பவர்கள் இல்லாத[ஒரு	உற்றநம்	{ தாய்மார் முதலிய உற
தீர	வாலும் தீர்க்க முடியாத]		{ வினாடும்
	பெரியகாதல் தீரும்படி		{ மிகவும் கலங்கி விபரீத ப்ரஸ்
	{ (கீழ்த்திருவாய்மொழியில்)	அற கலங்க	{ குத்திகள் பண்ண (அவ்
	வந்துகூடின		{ வளவிலே)
	எம்பெருமான்	மாறன்	{ ஆழ்வார்
தீர்ப்பு ஆதம்	{ (ஆழ்வாருடைய பாக்ருதி		{ தோழிமார் சொன்ன திரு
உன்றி	யைச்) சிறிதும் ஆராயா	பேர்கேட்டு	{ நாமங்களை (யாத்ருக்கி
	மல்		{ மாகக்) கேட்டு
உடன் பிரிய	உடனே பிரிந்தவளவில்	அறிவு பெற்	{ மோஹம் தெளிந்து உணர்
	{ முன்னிலுந் காட்டில் விசே	ருன்	{ த்தி பெற்றார்,
	ஷமாக	சீலம்!	{ இது ஆழ்வாருடைய குண
அறிவு அழிந்து	சைதன்யம் அழிந்ததனால்		{ மாயிருத்தது]

* * * * மண்ணையிருந்து துழாவியில் ஆழ்வார்க்கு உண்டான மயலானது எவ்வளவு தீரா
தீரது! பாராவே தீர்ப்பாகிறது; என்னும்படியாயிருந்தது; அப்படிப்பட்ட மயல் தீரும்படி
வீற்றிருந்தேழல்கில் வந்து கலந்த ஸர்வேசுவரன் மீண்டும் பிரிந்தவளவிலே முன்னிலுந்
அதிகமாக வியாமோஹம் தலையெடுத்தது; அப்போது தாய்மார் முதலான உறவினரும்
தாய்ப்பந்த நுபணம் பண்ணமாட்டாதே கலங்கி ஏதோ தவறான வழிகளில் கில பரிஹாப்
பாசனைச் செய்துகொண் டிருந்தார்கள். அவ்வளவில், ஆழ்வாருடைய பாக்ருதியையறிந்த
தோழி வந்து அந்தோ! குடி கெட்டதே!மறந்தும் புறத் தொழாதாரில் தலைவரான ஆழ்வார்க்கு

இப்படியும் சில அதிபர்வருத்திகள் செய்வது தகுதியோ? பகவத் பாகவதபஜநமன்றோ செய்ய அடுப்பது என்று சொல்லிவரும்போது மாயப்போர்த் தேர்ப்பாகனார் என்றும் மதுவார் துழாய்முடி மாயப்பிரான் என்றும் உலகேழும் விழங்கியுமிழ்ந்திட்ட பெருந்தேவன் என்றும் கவளக்கடாக்களிறுட்டிரான் என்றும் மணியிலணிநிறமாயன் என்றும் மாயப்பிரான் என்றும் விண்ணோர் பெருமான் என்றும் கண்ணிரான் என்றும் வண்துவராபதிமன்னன் என்றும் சில திருநாமங்களைச் சொன்னபடியாலே அந்தத் திருநாமங்களைக் கேட்கப் பெற்றதனால் ஆழ்வார் மயக்கத்தெளிந்து அறிவுபெற்றார் என்றதாயிற்று. “நமனும் முற்கலனும் பேச நாகில் நின்றார்கள் கேட்க, நாகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய கம்பி” என்ற திருமாலையாசாரம் இங்கு ஒரு புடை ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

இப்பாசாத்தின் முடிவில் சீலம் என்றே பாடம் வழங்கிவருகின்றது. சீலன் என்றிருந்த பாடம் எப்போதோ இங்ஙனம் மாறிவிட்டதென்று அழகிய மணவாளச் சீமர் அருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கை. சீலன்—ஸதாச்சரபரான, மாறன்—ஆழ்வார் என்றபடி. “சீலன் மாறன் பேர்கேட்டு அறிவு பெற்றான்” என்று அந்வயம் காண்க. 36

சீலமிகு கண்ணன் திருநாமத் தாலுணர்ந்து*
மேலவன்றன் மேனிகண்டு மேவுதற்கு*—சால
வருந்தி யிரவும் பகலும் மாறாமல் கூப்பிட்
டிருந்தனனே * தென்குருகூரேறு.

37

சீலம் மிகு கண்ணன் திருநாமத் தால் உணர்ந்து	{ ஸுசீலனான கண்ணிரானுடைய திருநாமத்தால் மோஹத் தெளிந்து	{ சால வருந்தி இரவும் பகலும் மாறாமல்	{ மிகவும் ஆயாஸப்பட்டு அஹோராதாமும் இடை விடாமல்
மேல்	{ அங்ஙனம் தெளிவு பெற்ற பிறகு	{ கூப்பிட்டு இருந்தனன்	{ கூப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார் (யாரெனில்)
அவன் தன் மேனிகண்டு மேவுதற்கு	{ அப்பெருமானுடைய தீவ்மங்கள விக்ரஹத்தை நேரேகண்டு கிட்டியதுப விப்பதற்கு	{ தென் குருகூர் ஏறு	{ கம்மாழ்வார்!

* * * சீழ்த்திருவாய்மொழியில் மோஹித்து அறிவிழிந்து கிடந்த ஆழ்வார், தோழிபாகர் தாய்மாரை நோக்கிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த வார்த்தையடைவில் எம்பெருமானுடைய திருநாமங்கள் பலவற்றையும் ப்ரஸ்தாவித்ததனால் ப்ராஸங்கியாக அந்தத் திருநாமங்கள் செவியிற்படவே மோஹம் நீங்கித் தெளிவுபெற்றார்; பிரிவாற்றாமை அதிசமாக வருத்தத் தொடங்கியது. அதனால் அப்பெருமானுடைய திருமேனியை ப்ராஸஸாரக்ஷாத்காரமாக வன்றிக்கே ப்ரத்யக்ஷமாகவே ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணுமென்கிற தமது விருப்பத்தை வெளிப்பிட்டு இடைவிடாது கூவிக்கொண்டிருந்தார் * சீலமில்லாச்சிறியனில் என்கிறது. 37

ஏறுதிருவுடைய ஈசனாகப்புக்கு*
வேறுபடிவென்னுடைமை மிக்கவுயிர் *—தேறுங்கால்*
என்றனக்கும்வேண்டா வெனுமாறன்தானே நெஞ்சே*
நந்தமக்குப்பேருக நண்ணு.

38

ஏறு திரு உடைய	{ தனது திருமார்பில் ஏறி வீற்றிருக்கின்ற பெரிய பிராட்டியாரையுடையனான	{ மிக்க உயிர் தேறுங்கால்	{ இவற்றினும் உயர்ந்த ஆத்மாவும் ஆராயுமிடத்து
ஈசன் உகப்புக்கு வேறுபடி	{ எம்பெருமானுடைய வேண்டுதலுக்கு விபரீதமானால்	{ என் தனக்கும் வேண்டா எனும் மாறன் தரனை	{ எனக்கும் வேண்டிய தில்லை யென்று வெறுத்து வைத்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை
என் உடைமை	{ மணிமாமை முதலிய ஆதீயங்களும்		

நெஞ்சே
நம் தமக்கு

மனமே!
நமக்கு

பேறு ஆக
நண்ணு

பாரப்பமாக
விரும்புவாயாக.

* * * நெத்திருவாய்மொழியில் கூவிக்கூவி நெஞ்சருகிக் கண்பனி சேரரசின்று எப்பொழுதும் கண்ணீர் கொண்டு ஆவிதுவாந்து துவர்ந்து நன்னிராவும் கன்பகலும் ஒலமிட்டதைத் துக்கதறினவிடத்திலும் எம்பெருமான் வந்து முடிபாட்டாமையாலே "பாரப்பனாய் சீவனாப் பிறோதிகளைக் கிழங்கெடுக்கவல்லனா யிருக்கின்ற அவன் இந்த நிலைமையிலும் வந்து முகங்காட்டாதது இத்தலையை வேண்டாமையாலன்றோ; அவனுக்கு வேண்டாத ஆர்மாதீயங்கள் எனக்குத் தான் ஏதுக்கு? என்று வெறுத்து அவற்றில் நசைபற்றபடி பை" ஏறுநுமிறையோளில் பேசின பரங்குசலுடைய பதவினைபே நமக்குப் பரம புருஷார்த்தமென்றதாயிற்று. 33

நண்ணுது மாலடியை நானிலத்தே வல்வினைபால் *
எண்ணுராத் துன்பமுறு மிவ்வுயிர்கள் * — நண்ணிலமையக்
கண்டிருக்க மாட்டாமற் கண்கலங்கு மாறாநுள் *
உண்டுநமக் குற்றதுணை யொன்று.

39

மால் அடியை { எம்பெருமானது திருவ
வடியை
கண்ணது கிட்டாமல்
நால்கிலத்தே இப்பூமியிலே
வல்வினைபால் கொடிய பாவங்குகூரில்
எண் ஆராதன் { அளவற்ற துக்கங்களை அது
பம் உறும் இ { பவிக்கிற இவ்வாத்மாக்க
உயிர்கள் { கருடைய
நண்ணிமையை நிவர்த்ததன்மையை

கண்டு
இருக்க மாட்டா
மல்
கண் கலங்கும்
மாறன்
அருள்
நமக்கு
உற்ற துணை { அடுத்ததொரு துணையாக
ஒன்று உண்டு { இராதின்து.

* * * ஆழ்வார் இந்த லோகங் வயாவங்குகளிலே கண் செலுத்தி ஆரப்பிந்த பார்த்த வாதிற நர்வொருவரும் எம்பெருமான் பக்கவிலே விழுகாசாய் பாவமெமெய்கு பரவிகாசாய் அளவு கடந்த துக்கங்களை அதுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற படிபைக்கண்டு இவர்கள் நடுவே காம் இருக்க மாட்டாமலும் அவர்கள் பதம்பாட்டடைக்கண்டு ஸ்வித்திருக்கமாட்டாமலும் * நண்ணுதார் கெத்தில் கதறினார்; அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய அருளை நமக்குக் தஞ்சம் என்ற தாயிற்று. [எண்ணா] எண்ண + ஆர என்றும் பிரிக்கலாம்; எண்ண முடியாத வென்னை. 39

ஒன்றுமில்லத் தேவு இவ்வுலகம் படைத்தமால் *
அன்றியென ஆரு மறியவே * — நன்றாக
முகவித்துப் பேசியருள் மொய்மகிழோன் தாள் தொழவே *
காதலிக்கு மென்னுடைய கை.

40

உலகம் { இந்த லோகங்களை யுண்
படைத்த { டாக்கின
மால் அன்றி ஸர்வேச்வரனைத் தவிர
தேவு { தெய்வம்
என்றும் இலை என வேறொன்றுமில்லை யென்று
கூறும் அறிய யாவருமறியும் வண்ணம்
நன்றாக மூத { நன்கு கிருபித்து
வித்து

பேசி அருள் அருளிச்செய்த
மொய் மகி { பெருமைதங்கிய வகுளாய்
மோன் { ணருடைய
தாள் தொழ ஏ { திருவடிகளை நோக்கி அஞ்
சலி செய்வதன்
பொருட்டே
என்னுடைய கை என்னுடைய கைகள்
காதலிக்கும் ஆசைப்படுகின்றன.

* * * வேதாந்தங்களில் ஜகத்காரணவஸ்துவே உபாவிக்ஷயியதென்று ஓதி, பூநீமர் பாரபண்ணை காரணவஸ்து வென்றும் நிஷ்கர்ஷித்திருக்கையாலே அதனை யுபொஹிதி * ஒன் துத்தேவு திருவாய்மொழியிலே, ஸகல ஜகத்காரணபூதனை ஸர்வேச்வரனைத் தவிர்த்துப் பா ரபணம் பிறிதொன்றில்லை யென்று கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டியருளின ஆழ்வாரது திருவடிகளைத் தொழுவதே ஸ்வரூபானுபமென்றதாயிற்று. 40

கையாருஞ் சக்கரத்தோன் காதலின்றிக்கே யிருக்க*
பொய்யாகப் பேசும் புறனுரைக்கு*—மெய்யான
பேற்றை யுபகரித்த பேரருளின் தன்மைதனை*
போற்றினனே மாறன் பொலிந்து.

41

காதல் இன் றிக்கே இருக்க	{ (பகவத் விஷயத்தில்) அன்பு இல்லாமலிருக்க	மெய் ஆன பேற்றை உபகரித்த	{ உண்மையான புருஷர்த் தத்தை, உதவிசெய்த
பொய் ஆக பேசும்	{ கட்டமாகப் பேசுகின்ற	பேர் அருளின் தன்மைதனை	{ மஹா கருணையின் நிலை மையை
புறன் உரைக்கு	{ வஞ்சக வார்த்தைகளை பேயற்றாசாகக் கொண்டு,	மாறன் பொலிந்து	{ ஆழ்வார் திருவுள்ளவுகப்புடன்
கை ஆரும் சக்க ரத்தோன்	{ திருக்கையிலமர்ந்த திரு வாழியை புடைபுண எம்பெருமான்	போற்றினன்	{ சிறப்பித்துக் கூறினர்.

* * * எம்பெருமான் தன் பக்கவில் உள்ளாருகி பக்திசெய்பவர் திறத்தில் கருணைபுரிவது
போலவே, உள்ளாற்றின் பக்தியின்றிக்கே கட்டமான பக்திபைச்செய்பவர் திறத்திலும் கருணை
புரிவதுண்டு; இதை ஆழ்வார் தம் பக்கவிலே அதுபவவிததமாகக் கண்டாராதலால், தாம்
கண்டவதனை * கையார் சக்கரத்திருவாய்மொழியில் எடுத்துரைத்தாராயிற்று.

“கையாருஞ் சக்கரத்தோன்” என்பது ‘உபகரித்த’ என்பதிலே அந்நவிரிக்கும்.

புறனுரை = வெற்றுரை என்றபடி. உள்ளேயில்லாமல் வெளியிலே மாத்திராஞ் சொல்லு
பெறுவார்க்கு. முதல் திருவந்தாதி (41.) “புறனுரையேயாயினும்” என்றதுங் காண்க.
“புறனுரை” என்பதற்குப் பழிச்சொல் என்கிற பொருளும் உண்டு; பெரிய திருமொழியில்
(6-4-7.) “இவன் பொல்லான் திரைந்தானென்னும் புறனுரை கேட்பதன்முன்” என்
றது காண்க.

41

பொலிக பொலிகவென்று பூமகன்கோன் தொண்டர்
மலிவுதனைக் கண்டுகந்து வாழ்த்தி*—உலகில்
திருந்தாதார் தம்மைத் திருத்திய மாறன்சொல்*
மருந்தாகப் போருமன மாசு.

42

உலகில்	{ இவ்வுலகத்தில்	திருந்தாதார்	{ திருந்தாமலிருப்பவர்களை
பூமகன் கோன்	{ திருமானுக்குத் தொண்டர்	தம்மை	{ (உபதேச முகத்தாலே)
தொண்டர்	{ களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்	திருத்திய	{ திருத்தியுமருளின
மலிவுதனைகண்டு	{ களுடைய	மாறன்	{ ஆழ்வாருடைய
உகந்து	{ ஸமிருத்தியைக்கண்டு	சொல்	{ ஸ்ரீஸூக்திகளை
பொலிகபொலிக	{ உள்ளம் பூரித்த	மருந்து ஆக	{ மருந்தாகப்பெற்று
என்று வாழ்	{ வாழ்க வாழ்க வென்று மக	மனம் மாசு	{ மனக்களங்கம் தொலைத்
த்தி	{ களா சாஸனம் பண்ணி	போகும்	{ திடம்

(அவ்வளவோடும் கில்லாமல்)

* * * கீழே * கண்ணதார் முதுவலிப்பவிலே * கொடுவுலகம் காட்டேலே என்ற ஆழ்
வார்க்கு இங்கிலத்தில் இந். ஒருவாறு போக்குமாக்காக எம்பெருமான் ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்
திரள் மலித்திருக்குமபடியை இங்கே காட்டிக்கொடுக்க, அதுகண்டு * பொலிகபொலிக வென்று
போற்றியும், இன்னமும் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகளை உபதேசவகையாலே திருத்தியும் அவர்பணித்த
திவ்ய ஸூக்திகளே நம்முடைய மனநாமலங்கள் கழிய அருமருந்து என்றதாயிற்று.

42

மாசறு சோதிக் கண்ணன் வந்து கலவாமையால்
ஆசைமிகுந்து பழிக்கஞ்சாமல்—ஏசறவே*
மண்ணில் மடலூர மாற னெருமித்தான்*
உண்ணடுங்கத் தான் பிறந்தவூர்.

43

மாசறு அறு } நிர்மலமான சோதியை
சோதி } யுடைய
கண்ணன் } எம்பெருமான்
பந்து } நெருங்கி வந்து
கலவாமையால் } ஸம்சலேஷம் தாசாமையி
பிறன் } னாலே
ஆசை மிகுந்து } ஆழ்வார்
பழிக்கு அஞ்சா } ஆசை மீதாப்பெற்று
பல் } (ஊரார் தாயாட் முதலான
ருடைய) பழிக்குப் பின்
வாங்காமல்

ஏச அறு } ஏசுமெல்லை கடந்து,
தான் பிறந்த } தாம்பிறந்த திருநகரியிலுள்
ஊர் உள் } ளாரெல்லாரும் நடுங்கும்
நடுங்க } படியாக
மண்ணில் } இவ்வுலகத்திலே
மடல் ஊர ஒரு } மடலூருகையிலே இறங்
மித்தான் } கினார்.

* * * கீழ் * பொலிக பொலிகையிலே * மலிபுஞ் சுடரொளி மூர்த்தி மரபப்பிரான்
கண்ணன் தன்னை * என்று வடிவமுகையும் குணங்களையும் ஸ்ரீஸரப்பத்தைபும் ஆதுஸர்த்தித்
பெய்யப்பட்ட எம்பெருமானோடே ஸம்சலேஷிக்கப் பெறவேணுமென்று கோலிக் கையை நீட்ட
எம்பெருமான் அகப்படாதே கைகழிந்து நிற்க அத்தானே கலங்கி மடலெடுக்கையிலே கை
வையத்தாழ்வார் என்கிறது.

ஏசறவே என்றவிடத்து 'ஏசவே' என்றும் பாடமுண்டென்று வியாக்கியானத்திற்
காண்கிறது. 43

ஊர நினைந்தமடல் ஊரவு மொண்ணாதபடி*
கூரிருஞ்சேர் கங்குலுடன் கூடிநின்று*—பேராமல்
திதுசெய்ய, மாறன் திருவுள்ளத்துச் சென்றதுயர்*
ஒதுவதிங் கெங்குனேயோ

44

ஊர நினைந்த } தாம் ஊர்வதாக நினைத்துத்
மடல் } தொடங்கின
மடலு } மடலே
ஊரவும் ஒண் } ஊரமுடியாதபடியாக
ஊதபடி } மிகுந்த இருள் செறிந்த
புர இருள் சேர் } இரவானது
கங்குல் } தன் பரிவாரத்தோடே சேர்
மடல் கூடி } ந்து நின்று
கின்று } தொலையாமல்
பேராமல் } எங்குனே ஒ

திது செய்ய } உபத்திரவம் செய்ய, (அத
னால்)
மாறன் } ஆழ்வாருடைய
திருவுள்ளத்து } திருவுள்ளத்தில்
சென்ற } சேர்ந்த
துயர் } துயரத்தை
இங்கு ஒதுவது } இங்கு எடுத்துரைப்ப
தானது
எங்குனே ஒ } எப்படி முடியும்?

* * * கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே மடலூருவதாக ஒருப்பட்ட ஆழ்வார் அது செய்
படியாதபடிக்கு இருள் செறிந்த இராப்பொழுது வந்து இடைபுறாக நின்றது; அதுவுமல்ல
மடல் மிக்க துன்பத்தையுமுண்டு பண்ணிற்று; அதனால் துன்பமுற்ற ஆழ்வாருடைய * ஊரெ
வந்துஞ்சியில் நிலைமை வாய்க்கொண்டு பேசுவொண்ணாததாயிருந்த தென்கை. 44

எங்குனே நீர்முனிவ தென்னையினி நம்பியழகு *
இங்குனே தோன் றுகின்ற தென்முன்னே *—அங்ஙன்
உருவெளிப்பாடா வுரைத்த தமிழ்மாறன் *
கருதுமவர்க் கின்பக் கடல்.

45

இனி என்னை எவ்வளவு முனி வது	தோழியரும் தாய்மாரு மான நீங்கள்	உரு வெளிப் பாடு ஆ	உரு வெளிப்பாடென்னும் பரிசிலே
நம்பி அழகு	இனி என்னைச் சிறலா குமோ?	உரைத்த	அருளிச் செய்க
என் முன்னே	திருக்குறுங்குடி நம்பியின் வடிவழகானது	தமிழ் மாறன்	தராவிட வேதப்ரஸர்த்தக ரான நம்மாழ்வார்
இங்ஙனே	என் கண்ணொளியில்	கருதுமவர்க்கு	தம்மைச் சிந்திப்பவர் கருக்கு
தோன்றுகின்	இதோ பரத்யக்ஷமாய்த் தோன்றுகின்றதே!	இன்பம் கடல்	ஆனந்த ஸாகரமாயி ருப்பர்.
முது அங்கன்	என்று		

*** திருக்குறுங்குடி நம்பியின் திவ்யாவயவஸௌந்தர்யம், திவ்யபாபண ஸௌந்தர்யம், திவ்யபுநஸௌந்தர்யம் ஆகிய அழகுகளிலே நெஞ்சுறுபுண்ட ஆழ்வார் அகவாதமும் அவற்றைப்பே வர்ப்பெருவாகிந்த, அதுகண்ட தாய்மார்சீறி சிவவிக்கப்புக, 'நான் நீங்கள் சிவவிக்கு மளவில நீற்கின்றேனில்லையே, உருவெளிப்பாட்டாலே நம்பியின் அழகு என் முன்னே வந்து தோன்றுகின்றதே!', இனி என்னை நீங்கள் பகவத் விஷயத்தில் நீண்டும் மீட்கப்பார்ப்பது பயனற்றதேயாகும், என்று தெரிவித்தமை * எவ்வளவுமோ திருவாய் மொழியின் பரமேயம்.

இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்கு இன்பமும் துன்பமும் கலந்து உண்டாயிற்று. அப்படிப்பட்ட ஆழ்வானைச் சிந்திப்பவர்களுக்கோ வென்னில், ஒருநாளும் துன்பமுண்டாகப் பரவிக்கிடையிலே, இன்பமேயாகும் என்றும் ஸஞ்சிபித்தருளினாராயிற்று. 45

கடன்ஞாலத் தீசனை முன்காணாமல் நொந்தே *
உடன வனுக்கரிக்க லுற்று *—திடமாக
வாய்ந்தவனாய்த் தான் பேசும் மாற னுரையதனை *
ஆய்ந்துரைப்பா ராட்செயநோற்றார்.

கடல் ஞாலத்து தீசனை	கடல் ஞாழ்ந்த நிலவுகத்தில் எம்பெருமானே	அவன் ஆய்தான்	அவனுவே தாம் அனு கரித்துப் பேசின
முன் காணாமல்	கண்முன்னே காணப்பெறு மல்	மாறன்	ஆழ்வாருடைய புரீஸூக்திகளை
நொந்து	கிலேசப்பட்டு	உரை அதனை	வைபவமறிந்து அதுஸந் திப்பவர்கள்
உடன் ஆ அனு கரிக்கல்	அவனைத் தாம் அனுகரித் துந் தரிக்கப் பார்த்து	ஆய்ந்து உரைப் பார்	ஆழ்வார்க்கு அடிமை செய்ய
உற்று		ஆள் செய	
திடம் ஆக வாய்ந்து	திண்ணிய அத்யவஸாயம் கொண்டவராய்	நோற்றார்	நோன்பு நோற்றவராவ் கள்.

***திட * எவ்வளவுமோ வென்னுந்திருவாய்மொழியில் உருவெளிப்பாடாய் சென்றதித் தனை பேசுகின்ற ஸாக்ஷாதாகக் காணப்பெ ிதல் உயர் ஆதனல் ஆழ்வார்க்கு க்லேசம் மிக்கதா யிற்று அந்த க்லேசத்தை வல்வழியாலே பாராக்கக் கொள்ளலாமென்று பார்த்த ஆழ்வார் அனு கரித்துத்தரிக்கல் என்று ஒன்றுண்டு என்று திருவுள்ளப்பற்றி அப்படியே தத்பாவ பாவனை கொண்டு பேசுஞாயிற்று * கடல் ஞாலத்தில், அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயல் களைத் தரமறிந்து ஒதுவல்லவர்கள் யாவரோ அவர்கள் ஆழ்வார்க்கு நித்யகைங்கரியம் பண்ண நோன்பு நோற்றவர்களாகக் கொள்ளத்தகுவர் என்றதாயிற்று. 46

நோற்ற நோன்பாதிசிலைன் உன்றனைவிட்டாற்றுகில்லேன் *
பேற்றுக்குபாய முன்றன் பேரருளே—சாற்றுகின்றேன் *
இவ்வுண் ணையென னும் எழில்மாறன் சொல்வல்லார் *
அங்கமரர்க் காரா வழுது.

சேற்ற	ஸ்ரத்தாதுஷ்டானம் பண்	சுற்றுக்கின்றன்	துணிர் திருக்கின்றேன் ;
நோன்பு ஆதி	ணிப் பெறப்பட்ட	இங்கு	இவ்விஷயத்தில்
இலேன்	கருமயோசம் முதலான	என் நிலை என்	என்னுடைய உறுதி இது
உன் தனை விட்டு	வற்றை	னும்	வாயிருக்கும் என்றரு
அற்றகில்லேன்	உடையேனல்லேன் ;	எழில் மாறன்	ளிச் செய்தவரான
பேற்றுக்கு	தாசகனாய் போக்பனாடுக்கு	சொல்	அழகிய ஆழ்வாருடைய
உபாயம்	கிற வுண்ணை விட்டு	வல்லார்	திருவாய் மொழியை
உன் தன்	தரித்திருக்க சக்தனல் ;	அங்கு	ஓதவல்லவர்கள்
பேர் அருளே	லேன்	அமர்க்கு	திருநாட்டுக்குச் சென்ற
	புருஷார்த்த பார்ப்திக்கு	ஆர அமுது	பின்பு
	சாதனம்		நீத்பலவிரிகளுக்கு
	உன்னுடைய		ஆராத அமுதமாயிருக்கப்
	பாமகிருபையே (என்று)		பெறுவர்.

* * * எம்பெருமானே ! உன்னுடைய கிர்ஹேதுக விஷயிகாத்திற்கு இடைபூறுக உபாபாந்தரங்களில் தலையீடு உடையேனல்லேன் ; உன்னுடைய கிர்ஹேதுக சுருபையே ஸாதனம் ! என்கிற மஹாவிஷ்வாஸமுடையேன் ; இதுவாயிற்று என்னுடைய கிஷ்டை—என்று தம் உறுதியை * நோற்ற நோன்பிலேன் என்கிற திருவாய்மொழியில் விண்ணப்பஞ் செய்தவரான ஆழ்வாருடைய திவ்யஸூக்திகளை ஓதவல்லவர்கள் இவ்விஷயத்தில் ஸாம்ராஜ்யக்களையதுபவித்த பின்பு பாம்பதத்திலும் சித்யமுத்தர்க்காலே மிகவும் கொண்டாடப் பெறுவர் என்கை. 47

ஆராவமுதாவா ராதரித்த பேறுகளை *
தாராமையாலே தளர்ந்து மிக *—தீராத
ஆசையுடனற்றமை பேசியலமந்தான் *
மாசறுசீர் மாறனெம்மான்.

48

மம்மான்	அஸ்மத்ஸ்வாமியும்	மிக தளர்ந்து	மிகவும் நெஞ்சுகிதிலப் பட்டு
சுக அறுசீர்	குற்றமற்றதிருக்குணங்களை	தீராத ஆசையுடன்	அதுபவத் தாலல்லது தீர
மாறன்	புடையவருமான		மாட்டாத அபிகிசேசத்
தரித்த பேறு	ஆழ்வார்		தாலே
களை	(திருக்குடந்தையிலே) தாம்		தம்முடைய ஆற்றாமையை
பாவமுதாழ்	ஆசைப்பட்ட பேறுகளை	ஆற்றமை பேசி	வெளியிட்டு
வார் தாராமை	ஆராவமுதப் பெருமான்	அலமந்தான்	வருந்தினார்.
யாலே	அருள் செய்யாமையாலே		

* * * திருக்குடந்தை யெம்பெருமான் பக்கலிலே ஆழ்வார் விரும்பின பேறுகளாவன—
துளிரோக்குதல், குசலபாச்சனம் பண்ணுதல், தருவுதல் முதலியன. அவற்றை ஆராவமுதன்
சந்தருளாமையாலே ஆழ்வார் மிகவும் தளர்ந்து தம்முடைய ஆற்றாமையைப் பேசினாராயிற்று.
* ஆராவமுதே பென்னும் திருவாய்மொழியில். திருக்குடந்தை யெம்பெருமானுக்கு 'ஆராவ
—தாழ்வார்' என்றே ஸம்பிரதாயத்திருநாமம். "ஆராவமுது, ஆழ்வாராதரித்த பேறுகளைத்தாரா
மையாலே" என்று கிவர்பிரித்துப் பொருள் கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாது. 48

மாநலத்தால் மாறன் திருவல்லவாழ் புகப்போய்*
தானினைத்து விழ்க்தவ்வூர் தன்னருகில் *—மெல்லலங்கித்
துன்பமுற்றுச் சொன்ன சொலவு கற்பார் தங்களுக்கு*
பின் பிறக்க வேண்டா பிற.

49

மாறன் தான்	ஆழ்வார்	அவ் ணர் தன்	அத்தலத்தின் ஸபீபத்தில்
நலத்தால்	மிகுந்த ப்ரேமத்தோடே	அருகில்	
திருவல்லவாழ்	திருவல்லவாழிலே சென்று	இளைத்து விழ்ந்து	தளர்ந்து விழுந்து
புக போய்	சோப் புறப் பட்டு	மேல்	அதற்குமேலே

நலங்கி	} (தேரழி மாருடைய நிலைத் தவசனங்களாலும்) நலியு பட்டு	கற்பார் தங் களுக்கு	} கற்குமவர்களுக்கு இனி மேலும் வேறு பிறப்புக்கள் பிறக்கவேண்டி பிராது (முக்திஸாம்சாஜ்யமா கும்).
துன்பம் உற்று சொன்ன		வருந்தி யருளிச் செய்த	
சொல்லு	ஸ்ரீஸலக்திகளை		

*** திருக்குடந்தையிலே தம்முடைய மனோரத வலித்தபெருத ஆழ்வார் திருவல்ல வாழ்க்கரிவது சென்று கனிப்போமென்று அங்கேறச் செல்லப் புறப்பட்டு முட்ட முடியா போகப் பெருமே புறச் சோலையன விலேயே தளர்த்து விழுந்து ஆற்றாமை கரைபுரண்டு அருளிச் செய்த* மாணேய் கோக்குத்திருவாய்மொழியைக் கற்பார்களுக்கு இனி யொருநாளும் பிறனித் துன்பம் நோமே பேரின்பமெய்தலாகும் என்றதாயிற்று. 49

பிறந்துலகக் காத்தளிக்கும் பேரருட் கண்ணை * உன் சிறந்தகுணத்தா லுருகுந் சீலத்—திறந்தவிர்ந்து* சேர்ந்தனுபவிக்கும் நிலை செய்பென்ற சீர்மாறன்* வாய்ந்தபதத்தே மனமே வைகு.

54

பிறந்து உலகம் காத்து அளிக்கும் பேர் அருள் கண்ணை உன் சிறந்த குணத்தால் உருகும் சீலப் திறம் தவிர்ந்து	பல பிறப்பும் பிறந்து உலகங்களை அகித் தருளா கின்ற பரமதயானாவரண கண்ணை பிரானே! உனது உயர்ந்த திருக் குணங்களை நெஞ்சு உருகும்படியான தன்மை நீக்கி	சேர்ந்து அனுப விக்கும் நிலை செய் என்ற சீர் மாறன் வாய்ந்த பதத்தே மனமே வைகு	பொருந்தி அனுபவிக்கும் படியான நிலைமையை செய்குந் வேணு மென்று பிராத்தித்த ஆழ்வாருடைய ப்ராப்தமான திருவடிகள் லேயே கொஞ்சே நீ பொருத்தியிரு.
--	--	---	--

*** விபவாவதாரகுண சேஷடிதங்களைச் சிந்தை செய்யப்புகுந்த ஆழ்வார் அவற்றைச் சிந்தை செய்ய முடியாமல் நெஞ்சு உருகிப் போகவே, அந்த எம்பெருமானையே 'கோக்கி' பிரா னே! இப்படி உருகிப்போகாமல் தரித்து கின்று அனுபவிக்கும்படியாக நீயே கருபையை பண்ணி யருளவேணுமென்று* பிறந்தவாறுமென்கிற திருவாய் மொழியில் பிராத்தித்ததார்; அவருடைய திருவடிகளை சிந்தி க்கத்தக்கன—என்றதாயிற்று. 50

வைகல்திருவண்வண்ணீர் வைகுமிராமனுக்கு * என் செய்கைதனைப் புள்ளினங்காள்; செப்புமென*—கைகழிந்த காதலுடன் தூதுவிடும் காரிமாறன் கழலே* மேதினியீர் நீர் வணங்குமின்.

51

புள் இனங்காள் திருவண் வண் டீர் வைகல் வையும் இராமனுக்கு என் செய்கை தனை செப்பும் என	பறவைக் கூட்டங்களே! திருவண்வண்ணிலே எப்போதும் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானிடத்திலே எனது செய்தியைச் சொல் லுங்கோ ளென்று	கை கழிந்த காத லனுடன் தூது விடும் காரி மாறன் கழலே மேதினியீர் நீர் வணங்குமின்	மிகப்பெரிய ப்ரேமத் துடனே அந்தப் பறவைகளைத் தூது விட்ட ஆழ்வாருடைய திருவடி களையே பூமியிலுள்ளவர்களே! நீங்கள் வணங்குகோள்.
---	--	---	--

*** பசுவிகளை விளித்து 'நீங்கள் திருவண்வண்ணிலே சென்று அங்கு எழுந்தருளி யிருக்கின்ற விபவத்திருக்கோலமான ஸ்ரீராமபிரானுக்கு என்னுடைய வீரஹவேதனையை தெரிவித்து அங்கிருந்து நல்ல சமாசாரம் கொணர்வோவேணும்' என்று * வைகல்பூங்குழி வாயிலே

அத்தப்பறவகளைத் தூதுபோகவிட்ட ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை வணங்குவதே
தத்தவர்களுக்கு நலமென்றதாயிற்று.

51

மின்னிடையார் சேர்கண்ணன் மெத்தெனவந்தா னென்று*
தன்னிலை போய்ப்பெண்ணிலையாய்த் தான்தள்ளி *—உன்னுடனே
கூடேனென்றாடும் குருகையர் கோன் தான் தொழுவே*
நாடோறும் நெஞ்சமே! நல்கு.

52

மின் இடையார்	மின் போன்ற மண்ணிடை	பெண் நிலை ஆய்	ஸ்திரீ பாவனை யடைந்து
சேர் கண்	பையுடையவரான ஆய்ச்	தான் தள்ளி	(அப்பெருமானைத் தாம்
ணன்	கியபோடு சேர்ந்து	உன்னுடனே	திரஸ்கரித்து
	போது போக்கள கண்	கூடேன் என்	உன்னோடு சேரமாட்டே
	ணபிரான்	அ ஊடும்	னென்று ஊடின
தென வந்	(அதனால்) தாமதித்து வந்	குருகையர்	சடகோபுருடைய
தான் என்று	தானென் மெண்ணி(ஆழ்	கோன்	தான் தொழுவே திருவடிகளையேதொழுமாறு
	வார்)	நெஞ்சமே!	மனமே!
நிலை போய்	தாமான தன்மை தவிர்ப்	நான்தோறும் நல்கு	எப்போது அருள் செய்
	பெற்று		வாய்ச்.

* * * கீழ்த் திருவாய்மொழியில் தூதுவிட்டவாறே எம்பெருமான் ஓடிவர, இப்படி நாம்
தூதுவிட்டதைக் கேண்டும்படி தாமதித்ததற்கு என்னகாரண மிருக்குமென்று ஆராய்ந்த ஆழ்
வார். இவன் வேறு பெண்டிரோடே கலந்திருந்தது போதுபோக்கி யிருந்தானத்தனை என்று
தெரியுமா? போஷத்தாலே நீ எங்கள் கோஷ்டியில் வரலாகாது, உன்னோடு நான் கூடமாட்
டேன் என்று கதவடைத்துத் தள்ளிப்படியைக் கூறும் * மின்னிடையிடவார் திருவாய்மொழி.
உன்னே வீரராஸ்கொண்டாடின ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை சரண மென்றதாயிற்று. 52

நல்லவலத்தால் நம்மைச் சேர்த்தோன் முன் நண்ணுரை*
வெல்லும் விருத்தவிபூதியெனென்று *—எல்லையறத்
தானிருந்துவாழ்த்தும் தமிழ்மாரன் சொல்வல்லார்*
வானவர்க்கு வாய்த்தகுரவர்.

53

வல வலத்தால்	(பந்து பறித்தல் முகலிய)	எல்லை அற	முடிவின்மை
நம்மை சேர்த்	(ஊடலை நீக்கி) நம்மைச்	தான் இருந்து	தமிழ்நாடு ஸ்தோதரம்
தோன்	சேரவிட்டுக் கொண்ட	வாழ்த்தும்	பண்ணின
ன்	வன்	தமிழ் மாரன்	ஆழ்வாருடைய பூநீஸுக்கு
ண்ணுரை	முன்னம்	சொல் வல்	யை அதிகரிக்க வல்லவர்
வெல்லும்	பாகவர்களை வென்றவனாய்	வார்	கள்
	ஒன்றோடொன்று	வானவர்க்கு	தித்யஸூரிகளுக்கு
விருத்த விபூதி	சேராத விருத்த விபூதி	வாய்த்த குரவர்	பொருத்தமான குருக்களா
யன் என்று	களை புடையவனென்று		வர்.
	பாக்கப் பேசி		

* * * வைகல்பூங்கழிவாயில் தூதுவிடவேண்டுமடி எம்பெருமான் தாமதித்திருந்தத
னால் ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து 'உன்னோடே கூடமாட்டேன்' என்று உறுதிக்கொண்
ருந்த ஆழ்வாரை எம்பெருமான் நல்லவலத்தால் சேர்த்துக்கொண்டான்; நல்லவலமாவது—
பந்து கழல்முதலிய வீலோபாரணங்களைப் பறித்துக்கொள்ளாதல், பலவகையாக வாய்க்குவாதவர்கள்
மேல் முகலியவைபாய். அவை கீழ்த் திருவாய்மொழியில் விசதம். இவ்வகை நல்லவலத்
தால் கூடுவித்துக்கொண்ட பெருமான், முன்னே மஹாபலசாலிகளையும் வென்றவனானால்
வானவர்களை நம்மை வெல்லுதல் அல்லதுக்கு பணியோ என்றிருந்த ஆழ்வார்க்கு எம்பெரு

மான் தன்னுடைய விருத்த விபூதிபோகத்தை காட்டிக்கொடுத்து இடையும் பாரீர் என்ன, அங்
வனமே, பார்த்து வாழ்த்தின * நல்குரவு மென்ற திருவாய்மொழியை ஒதவல்லவர்கள் வானவ
ரானும் கொண்டாடப்பெறுவார்கள் என்றதாயிற்று. 53

குரவை முதலாம் கண்ணன் கோலச்செயல்கள்*
இரவுபக லென்னுமல் என்றும் *—பரவுமனம்
பெற்றேனென்றேகளித்துப் பேசும் பராங்குசந்தன்
சொல்தேனில் நெஞ்சே! துவள்.

54

கண்ணன்	கண்ணபிரானுடைய	பரவு மனம்	அதுபவிக்கும்படியான
குரவை முதல்	ராகக்ரீடை முதலான அழ	பெற்றேன்	நெஞ்சு படைத்தே
ஆம் கோலம்	கிய சேஷ்டிதங்களை	என்றே	னென்று களித்தருளிச
செயல்கள்		களித்து	செய்த
இரவு பகல் என்	இரவு பகல் என்கிற வாசி	பேசும்	
னுமல்	பின்னிக்கே எக் காலத்தி	பராங்குசன் தன்	நம்மாழ்வாருடைய
என்றும்	னும்	சொல் தேனில்	பூசிஸ உக்திபாகிற மதுவிலே
		நெஞ்சே	ஓமனமே!
		துவள்	நீ ஈடுபட்டிரு.

* * * கண்ணபிரான் செய்தருளின ராகக்ரீடை முதலான திவ்யசேஷ்டிதங்களிலே
அஹோராத்ர விபாகமற எப்போதும் ஈடுபட்டு அவற்றையே அதுபவிக்கும்படியான நெஞ்சு
பெற்றேனே! என்று மிக்க களிப்புடனே * குரவையாய்ச்சியர் பதிகம் பேசின ஆழ்வாருடைய
பூசிஸ உக்தி யமுதமே நமக்குப் பரமபோக்யம் என்றதாயிற்று. 54

துவளறுசீர் மால்திறத்துத் தொன்னலத்தால்* நாளும்
துவளறுதன் சிலமெல்லாம் சொன்னான்* துவளறவே
முன்னமனுபவத்தில் மூழ்கினின்ற மாறன், அதில்
மன்னுமுவப்பால் வந்தமால்.

55

முன்னம்	கீழ்த்திருவாய் மொழியில் துவள் அறு	குற்றமற்ற கல்யாண குணங்
அனுபவத்தில்	எம்பெருமானையனுபவிக்க	சீர் மால்
	குந்திறத்தில்	திறத்து
துவள் அறு	ஒரு குறைவு மின்றிக்கே	தொல் நலத்தால்
மூழ்கி நின்ற	பரிபூர்ணமாக அவகாஷிக்	இயற்கையான பக்தியினால்
மாறன்	கப் பெற்றிருந்த ஆழ்வார்	நாளும் துவள்
	அவ்வனுபவத்தில் பொருந்	அறு
அதில் மன்னும்	தி நிற்கப்பெற்ற	தன் சிலம்
உவப்பால் சீர்	ஆனந்தத்தானுண்டான	எல்லாம்
வந்த மால்	வியாமோஹத்தினால்	சொன்னான்
		அருளிச் செய்தார்.

* * * துவளில் மாமணி மாடத் திருவாய் மொழியானது ஆழ்வார் தம்முடைய படிக்க
ளைத் தாமே தெரிவிப்பது என்று ஈட்டிலருளிச்செய்தபடியே இங்குமருளிச்செய்கிறார்.
“மாறன் தன் சிலமெல்லாம் சொன்னான்” என்கிறார். ஹேயகுணம் சிறிது மின்றிக்கே
ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தகணை எம்பெருமான் விஷயத்தில் பக்தியடியாகத் தமக்குண்டான
படிக்கையெல்லாம் இததிருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்; அதற்குக் காரண
மென்னவெனில், கீழ்த்திருவாய் மொழியில் விளைந்த அதுபவமே என்றதாயிற்று. ... 55

மா லுடனோ தான் கலந்து வாழப்பெறுமையால்*
சாலனைந்து தன்னுடைமை தானடையக் கோவியே*
தானிகழுவேண்டாமல் தன்னைவிடல் சொல்மாறன்*
ஊனமறுசீர் நெஞ்சே யுண்.

56

மாலுடனே தான் கலந்து வாழ் பெறு மையால்	பரம புருஷனோடு தாம் கூடி வாழப் பெறுமை யாலே	தன்னை விடல் சொல் மாறன்	அவை தன்னடையே முற்கோலித் தம்மைக் கட்டடங்க விட்டு அகன் றபடிபை அருளிச் செய்த ஆழ்வாருடைய
சால் கைந்து தன் உடைமை தான் அடைய கோலி தான்	மிகவும் தளர்ந்து தம்முடைய ஆத்மாத்மீயங் யங்களை யெல்லாம்	ஊனம் அறு சீர் வெஞ்சே உண்	குற்றமற்ற திருக்கல் யாண குணங்களை மனமே நீ அனுபவிப்பா யாக.
இசுழ வேண் டாமல்	ஸ்வப்ரபந்த பூர்வமாக விட வேண்டாமல்		

* * * ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமானோடு கூடி வாழப்பெறுமையால் மிகவும் தளர்ச்சி
படைந்து ஆத்மீயங்களெல்லாம் தம்மை விட்டு அகன்ற படிபை*மாலுக்குவையமளந்த திருவாய்
மொழியில் அருளிச்செய்தார் என்றதாயிற்று. கீழே காலாம்பத்தில்*ஏறுநுமிதையோனும் என்
ற திருவாய்மொழியிற் காட்டிலும் இத்திருவாய்மொழிக்கு வாசியருளிச் செய்வதற்காக
கோலியே தானிசுழ வேண்டாமல்* என்றருளிச் செய்தது. அத்திருவாய்மொழியில் ஆத்
மாத்மீயங்களை ஸ்வப்ரபந்தபூர்வமாக ஆழ்வார் கைவிட்டார்; இத்திருவாய் மொழியில் அங்கன
ம் என்றிக்கே அவை தன்னடையே விட்டொழிந்தமை கூறல் வாசி பென்க.

56

உண்ணுஞ்சோறுதி யொருமூன்று மெம்பெருமான்*
கண்ணனென்றே நீர்மல்கிக் கண்ணினைகள்*மண்ணுலகில்
மண்ணுதிருக்கோளுநில் மாயன்பால் போம்மாறன்*
பொன்னடியே நந்தமக்குப் பொன்:

57

உண்ணும் சோறு ஆதி ஒரு மூன்றும் மெம்பெருமான் கண்ணன் என்றே கண இணைகள் நீர் மல்கி	உண்ணும் சோறு முத லான தாக போஷக போக்யங்கள் மூன்றும் எம்பெருமானாகியபூரீக்குருங் ணனே என்று அத்தய வலித்திருந்து இரண்டு கண்களிலும் நீர் தரும்பப் பெற்று	மண் உலகில் மன்னு திருக்கோளுநில் மாயன்பால் போம் மாறன் பொன் அடியே நந்தமக்கு பொன்	இந்நிலவுலகில் கிளைபெற்றி ருக்கிற திருக்கோளுநின் வைத்தமா கிதிப்பெருமா ளிடம் செல்லப் புறப் பட்ட ஆழ்வாருடைய அழகிய திருவடிகளை நமக்குத் தனமாகும்.
---	--	--	--

* * * “வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்” என்ற படியே சோறு நீர் வெற்றிலைகளாகிற தாக
போஷக போக்யங்கெல்லாம் கண்ணனெம்பெருமானே யென்கிற அத்தயவஸாயம் நிரம்பப்
பெற்றிருந்து கண்ணிகைக் கொண்டே திருபணியரான ஆழ்வார் *உண்ணுஞ்சோறு திருவாய்
மொழியில்திருக்கோளுந்குச் செல்லப்பூறப்பட்டார். அவருடைய திருவடிகளை நமக்குத்தஞ்சம்.

பொன்னுலகு பூமியெல்லாம் புள்ளினங்கட்கே வழங்கி*
என்னிடரை மாலுக்கியம்புமென—*மன்னுதிரு
நாடுமுதல் தாது நல்கினிடும்மாறனையே*
நீடுலகீர் போய்வணங்கும் நீர்.

58

பொன் உலகு பூமி எல்லாம் இனங்கட் கே வழங்கி	நித்ய விபூதி லீலாவிபூதியா கிய எல்லாவற்றையும் பறவைக் கணங்களுக்கே கொடுப்பதாகச் சொல்லி (நீங்கள்) எனது துயரை எம்பெருமானிடம் சென்று சொல்லுவ கோள்” என்று	மன்னு திருநாடு முதல் தாது நல்கி விடும் மாறனையே நீடு உலகீர் நீர் போய்வணங் கும்	நித்யவைகுண்டம் முத லான இடங்களில் (பகலிகளைத்) தா தாக விரும் பிப் போகவிட்டருளின ஆழ்வாரையே பெரிய உலகத்தீர்களே! நீங்கள் சென்று வணங்குங் கள்.
---	---	--	---

* * * உபய விஞ்ஞதையும வழுங்குவதாக வாங்கித்துப் புள்ளினங்களை வினித்து "திரு நாட்டிலே அந்தர்பாமித்வத்திலே எங்கையாவது எம்பெருமானைக் கண்டுபிடித்து நீங்கள் எனது பிரவாற்றமைபை அவனுக்கு அறிவிக்க வேணும்" என்று சொல்லிப் * பொன்னுல ராஜீரோ*பதிகத்தில் தூதுவிட்ட ஆழ்வாரையே அனைவரும் வணங்க வேணுமென்ற ராபிற்று

நீராகிக் கேட்டவர்கள் நெஞ்சுழிய*மாலுக்கும்
ஏரார்விசும்பி லிருப்பரிதா—ஆராத
காதலுடன் கூப்பிட்ட காரிமாறன் சொல்லை*
ஓதிடவேயுய்யுமுலகு.

59

கேட்டவர்கள்	{ (தம்முடைய ஆர்த்த நாதத் தைக்) கேட்டவர்கள்	இருப்பு அரிதா	{ எழுந்தருளியிருத்தல் அஸாத்யமாம்படி யாக வும்
நீர் ஆகி நெஞ்சு அழிய	{ நீராய்க் கரைந்து நெஞ்சு சிதில மாகும்படியும்	ஆராத காத லுடன் கூப்பிட்ட காரி மாறன்	{ பரிபூர்ண ஆசையோடு அவனைக் கூவியழைத்த நம்மாழ்வாருடைய அருளிச் செயலை
மாலுக்கும் ஏர் ஆர் விசும் பில்	{ ஸர்வேச்வரனுக்கும் செல்வம் மிகுந்த பரமபதத் திலே	சொல்லை ஓதிடவே உலகு உய்யும்	{ ஓதின வளவிலே உலகம் உஜ்ஜீவிக்கும்.

* * * கேட்டவர்கள் நெஞ்சருகிக் கரையும்படியாகவும் எம்பெருமானுங்கூடத் திருநாட் டல் தரித்திருக்க முடியாதபடியாகவும் பெருமிடறுசெய்து *நீராய் நிலனுய்ப்பதிகத்தில் கூப்பிட் டழைத்த ஆழ்வாருடைய திவ்யஸூக்தியை அதிகரிக்கவே உலகம் உஜ்ஜீவித்ததாகும்.

59

உலகுய்ய மால்கின்ற உயர்வேங்கடத்தே*
அலர்மகளை முன்னிட்டு அவன்தன்—மலரடியே*
வன்சரணாய்ச் சேர்ந்த மகிழ்மாறன் தாளிணையே*
உன்சரணாய் நெஞ்சமே உள்.

60

மால் உலகு உய்ய நின்ற உயர் வேங்கடத் தே	{ ஸர்வேச்வரன் ஸகல லோகங்களும் உஜ்ஜீ விக்கும்படியாக நின்ற உயர்ந்த திருமலையிலே	வன் சரண் ஆய் சேர்ந்த மகிழ் மாறன்	{ திண்ணிய உபாயமாகப் பற்றின வகுளாபரணரான நம்மாழ் வாருடைய உபயபாதங்களையே, ஒ மனமே! உனக்குப் புகலாக பாதி பத்தி பண்ணு.
அலர் மகளை முன்னிட்டு அவன்தன் மலர் அடியே	{ பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக முன் னிட்டுக் கொண்டு அப்பெருமானுடைய திரு வடித் தாமரைகளையே	தான் இணையே நெஞ்சமே உன் சரண் ஆய் உள்	

* * * "தானமும் வானமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" என்கிறபடியே இன்னாரிணையா ான்கிற வாசியின் திக்கே ஸகலப் பிராணிகளும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகத் திருமலையிலே யெழுந் தருளியிருக்கின்ற திருவேங்கட முடையானுடைய திருவடிகளைப் பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பற்றின படியை* உலகமுண்ட திருவாய் மொழியிலருளிச் செய்த நம்மாழ்வாருடைய திருவடி களை நமக்குத் தஞ்சமென்றாசியிற்று.

60

உண்ணிலா வைவருடனிருத்தி இவ்வுலகில்*
எண்ணிலாமர்யன் எனைநலிய—எண்ணுகின்றான்*
என்று நினைந்தோலமிட்ட இன்புகழ்சேர்மாறனென*
குன்றிவிடுமே பவக்கங்குல்.

61

எண்ணிறந்த ஆச்சரிய
குணசேஷத் தங்களை
யுடையனான எம்பெரு
மான்
இவ்வகில் இந்நிலவுலகத்திலே
உள்ளே வர்த்திக்கிற பஞ்
செந்திரியங்களாகிற
பகைவருடன் இருக்கச்
செய்து
எனை நலிய என்னை ஹிம்வலிக்க

எண்ணுகின்
ருன் என்று
நீனைந்து
ஒலம் இட்ட முறையிட்ட
இன் புகழ் சேர் மஹாயசஸ்ஸியான
மாறன் என ஆழ்வார் என்று அதுஸந்
பவம் சங்குந் தித்தவாரே
குன்றி விடும் ஸம்ஸாரமாகிற காராராத்
திரி ஒழிந்துபோம்.

* * * ஆழ்வாரை இந்நிலத்திலே வைத்தது அம்மதாதிசுநந்தாச. இந்நிலத்திலிருந்து
மளவும் இந்நிரியங்களோடேயிருக்கவேண்டியது ஸஹஜம். ஆசவே எம்பெருமான் ஆழ்வாரை
பும் இந்நிரியங்களோடே வைக்கவேண்டியதாயிற்று. அதுகண்ட வாழ்வார் “இந்நிரியங்
கானவை எப்படிப்பட்டவர்களையும் படாதபாடு படுத்துமவையல்லவோ. இப்படிப்பட்ட
இந்நிரியங்களோடே நம்மை வைத்திருப்பது நனைக்காசவே போலும்” என்றெண்ணி அப
பெருமானே நோக்கி ஒவென்று முறையிட்டார் * உண்ணிலாவிட வென்னுர் திருவாய்மொழி
கில். அப்படிப்பட்ட ஆழ்வார் திருநாமத்தை உச்சரித்தவளவிலேயே நம்முடைய ஸம்ஸா
பந்தம் தொலையும். 61

கங்குல்பகலாதி கைவிஞ்சி மோகமுற*
அங்கதனைக் கண்டோ ரரங்கரைப் பார்த்து * இங்கியள்பால்
என்செய நீ ரெண்ணுகின்ற தென்னு நிலை சேர்மாறன்*
அஞ்சொலுற நெஞ்ச வெள்ளையாம். 62

கங்குல் பகல் இவ்வினாபகலிலும்
அரதி கைவிஞ்சி ஆற்றமை அதிகப்பட்டு
மோகம் உற (ஆழ்வார்) மோஹ மடைந்
திட,
கங்கு அதனை அந்த நிலைமையைப் பார்
கண்டோர் த்த திருத்தாயார்
கரங்கரை ஸ்ரீரங்க நாதனை நோக்கி
பார்த்து நெஞ்ச வெள்ளை ஆம்

* * * மேத்திருவாய் மொழியாகிய * உண்ணிலாவிட பதிகத்திலுண்டான தளர்ச்சியானது ம்
உம் அதிகரித்து உணர்த்தியழிந்து ஸ்ரீச்சிக்கும்படியான நிலைமை நோந்தவளவிலே, “கோயி
திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கி” என்ற ஆசார்ய ஹருதய ஸ்ரீஸ உக்திட்டடி
பாங்குச நாயகியைத் திருத்தாயார் கோயில் திருவாசலிலே விட்டுவைத்து, பெரிய பெரு
மாளே! இப்பெண்பிள்ளை திறத்து நீர் செய்ய நினைத்திருப்பது யாது? இப்படி இவனைக் கை
விடிகை தருமமோ? என்று கேட்கிறபடியாய்ச் சென்றது * கங்குலும்பகலும்பதிகம். 62

அரதி—வட சொல். ஆற்றமை.

வெள்ளிய நாமங்கேட்டு விட்டகன்றபின்மோகம்*
தெள்ளியமால் தென்திருப்பேர்சென்றுபுக—* உள்ளமங்கே
பற்றினின்றதன்மை பகரும்சடகோபற்கு*
அற்றவர்கள் தாமாழியார். 63

வெள்ளிய நாமம் போக்யமான பகலர் நாமங்
கேட்டு களைத் தாய் சொல்லக்
கேட்டதனால் அகன்ற பின் மூர்ச்சை தெளிந்த பின்பு

தெள்ளிய மால்	ஸ்ரீவஜ்ஞான ஸர்வேச்வர	சட கோபற்கு	ஆழ்வார் பக்கவிலே
தென் திருப்பேர்	னுடைய திருப்பதிகளுள்		
சென்று புக	ஒன்றான	அற்றவர்கள்	அற்றுத் தீர்தவர்கள்
உள்ளம் அங்கே	தென் திருப்பேரெயில்	தாம்	[அந்நாயர்ஹசேஷ ஸ்துதிகள்]
பற்றி நின்ற	போய்ப் பிரவேசிக்க		
தன் மைபகரும்	தமது திருவுள்ளம் அவ்	ஆழியார்	கம்பிரஹ்ருதயர்களுவர்.
	விடத்திலேயே பிரவண		
	மாண்புடைய அருளிச்		
	செய்த		

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய * கங்குலும் பகலில் திருத்தாயார் வாக்கிலே தோன்றிய சில திருநாமங்களைக் கேட்கப்பெற்ற வளவிலே மூர்ச்சை தீர்த்தொழிய, உணர்ச்சி பெற்ற ஆழ்வார் தென் திருப்பேரெயில் என்னும் திருப்பதியிலே சென்று சோவேணுமென்கிற ஆசையை வெளிப்பிட்டருளினார் * வெள்ளைச் சரிசங்கு திருநாய்மொழியிலென்க.

இப்பாட்டின் இரண்டாமடியில் “தென் திருப்பேர்” என்றே உலகமெங்கும் பாடம் வழங்கி வருகின்றது. சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றான அப்பக்குடத்தான் ஸன்னிதிக் கே தென் திருப்பேரென்று வியவழியாம். அந்தத் திருப்பதி இங்கு விஷயமன்று. பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றான தென் திருப்பேரையே இங்கு விவசயிதம். ஆகவே ‘தென் பேரை’ என்று பாடமிருந்திருக்கலா மென்பர் பெரியோர். பேரை என்பது திருநாமமன்றென்றும், ‘பேரெயில்’ என்பதே திருநாமமென்றும் வியாக்கியானங்களினால் தேறுகின்றபடியால் ஏகதேசக்ரஹணமாகத் தென் திருப்பேர் என்றிருக்கத் தகுதியுண்டு. ... 63

ஆழிவண்ணன் தன் விசயமானவை முற்றுங்காட்டி*

வாழிதனாலென்று மகிழ்ந்து நிற்க—*ஊழிலவை

தன்னையின்று போல் கண்டு தானுரைத்த மாறன் சொல் *

பன்னுவரே நல்லது கற்பார்.

64

ஆழி வண்ணன்	கடல் வண்ணனான எம்	இன்று போல்	இன்று நடந்தவை போல்
தன் விசயம்	பெருமான்	கண்டு	ஸாக்ஷாத்கரித்து
ஆனவை முற	தன்னுடைய விஜய பாம்		
னும் காட்டி	பரைகள் முழுவதும்	தான் உரைத்த	தாம் அநுபவித்தற்குப்
	காட்டி	மாறன்	போக்குவிடாகப் பாகர
இதனால் வாழ்	இவற்றையதுபவிப்பதனால்		மருளிச் செய்த ஆழ்வா
என்று	வாழ்ந்துபோமென்று	சொல்	ருடைய
	(ஆழ்வாரை கோக்கிக்)	பன்னுவரே	ஸ்ரீஸூக்திகளை
	கூறி		அநுரைத்திப்பவர்களே
மகிழ்ந்து நிற்க	உகந்திருக்க,	நல்லது கற்பார்	நல்ல நூல்களைக் கற்பவராவர்.
ஊழிலவை	பழையனவாய்க் கழிந்த		
தன்னை	அந்த விஜயபதானங்க		
	களை		

* * * எம்பெருமான் ஆழ்வாரை ஒருவாறு தரிப்பிக்க வேண்டித் தன்னுடைய அபதாநங்களாகிய மூவுலகனத்தல், கடல்கடைதல், சிலவிடத்தல், பிரளயம் காத்தல், பாரதம் கைசெய்தல் முதலிய சரித்திரங்களைக் காட்டிக்கொடுத்து ‘ஆழ்வீ! இவற்றைப் பேசியதுபவித்து வாழ்க்கடவீர்’ என்றருளிச் செய்து, ஆழ்வாரும் அவற்றையெல்லாம் தற்காலத்திற்போலக் கண்டுகளித்துப் பேசியதுபவித்தார் * ஆழியெழுவென்னும் பதிகத்தில்.

‘நல்லது கற்பார் மாறன் சொல் பன்னுவர்’ என்று அவ்வயித்து, நல்ல ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கட்டி விருப்பமுடையவர்கள் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கற்பார்கள் என்று முரைக்கலாம். 64

கற்றோர் கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம்*

பற்றும் விபவகுணப் பண்புகளை—*உற்றுணர்ந்து

மண்ணிலுள்ளோர் தம்மிழுவை வாய்ந்துரைத்த மாறன்சொல் *
பண்ணிலினிதான தமிழ்ப் பா.

65

மண்ணில் உள்	இம்மண்ணுலகத்தவர்கள்
ளோர் தம்	பகவதபவத்தை யிழை
இழுவை	கும்படியை
வாய்ந்து உரை	பொருத்தமாக எடுத்து
த்த	ரைத்த
மாறன் சொல்	ஆகுவாரது அருளிச்செய
	லானது
பண்ணில்	பண்ணிசையில் பாபபோக்
இனிது ஆன	மமனை தராவிட வேதம்.
தமிழ் பா	

* * * கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய * ஆழியெழுவெனும் பதிகத்தில் அதுஸந்தித்த
விஜய பரம்பரைக்கு அடிபடான விபவாவதார குண ஸ்வபாவங்களை அதுஸந்தித்து 'புச்சைக்
கேத கனம் கிடக்கக் கால்விக்கிச் சாவாரைப்போலே இப்படிப்பட்ட மஹாநிதிபுண்டரிகருக்க
தில்வுலகத்தவர்கள் இத்தையிழந்து அனர்த்தப்படுவதே!' என்று ஸம்ஸாரிகளிழவுக்கு வெறுத்து
உரைத்த பதிகம் * கற்பாரிராமபிரானே யென்பது.

கீழ்த்திருவாய்மொழியின் நிகமனப்பாசரத்தில் * வென்றிதருப்பத்தம் பேசிக் கற்
பார்க்கே * என்றதில் ஷோக்காக "விசயங்களுக்கெல்லாம்" என்றருளிச் செய்தபடி. விசயங்க
என்றது விஜயபதாரங்களைன்றபடி. ... 65

பாமருவுவேதம் பகர்மால்குணங்களுடன் *
ஆமருகுவேண்டப்பாடாமவற்றை—* தாமரைத்தால்
நண்ணியவனைக் காண நன்குருகிக் கூப்பிட்ட *
அண்ணலைநண்ணுரேழையர்.

66

பாமருவு வே	சந்தங்கள் பொருந்திய வே	து மனத்தால்	மாதஸ ஸாஷாத்நாரமாக
தம் பகர்	தங்களால் பேசப்படுகிற	நண்ணி	அதுபணித்து
பால்	ஸர்வேச்சரானுடைப	அவனை காண	அப்பெருமானைக் கண்ணு
குணங்களுடன்	திருக்குணங்களுடன்	நன்கு உருகி	ரக் காணவேண்டி
கூப்பி அழகு	நல்ல அழகென்ன	கூப்பிட்ட	நன்றாக உள்ள முருகி
கூண்டப் பாடு	பெருமேன்மை பென்ன	அண்ணலை	ஒவென்று ஓடிமிட்ட
கூழ் அவற்றை	ஆகியவைகளை	நண்ணார்	ஆழ்வாரை
		ஏழையர்.	அடிபணியாதவர்கள்
			அவிவேகிகளாவர்.

* * * கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய * கற்பாரில் அதுஸந்திக்கப்பட்ட குணங்களோடு கூட
அப்பெருமானது வடிவமேனும் பெருமேன்மையும் ஆழ்வாருடையதிருவுள்ளத்திற்கு விஷயமாக,
கூற்றோடுகூடின அப்பெருமானைக் கண்ணாலே காணவேணு மென்னுமாசை கிளர்ந்து கூப்
பிட்ட திருவாய்மொழியாம் * பாமருமுவுலகுமென்பது. அங்ஙனம் கூப்பிட்ட ஆழ்வாரை
சூரபரியாதவர்கள் அறிவிலிகளான நீசரேயாவர் என்றதாயிற்று.

வேண்டப்பாடாமது ஸர்வாதிகதவம். * பாமருமுவுலகும் படைத்த * பாமருமுவுலகு
பார்க்க * இத்யாதிகளால் ஸர்வாதிகதவமும், * தாமரைக்கண்ணுவோ * தாமரைக் கையாவோ *
இத்யாதிகளால் அழகும் அறிக. 66

ஏழையர்கள்நெஞ்சை யிளகுவிக்கும்மாழைகு *
குழுவந்துதோன்றித் துயர்வினைகக *—ஆழுமனந்
தன்னுடனே பவ்வழகைத் தானுரைத்த மாறன்பால் *
மன்னுமவர் திவினேபோம்மாய்க்து.

67

ஏழையர்கள்	அபலைகளினுடைய மனத்	ஆழம் மனம்	சுடுபட்ட மனத்துடனே
நெஞ்சை	தை	தன்னுடனே	
இளகுவிக்கும்	உருக்க வல்லதான	அவ் அழகை	அந்த வடிவழகை
மால் அழகு	எம்பெருமானது அழகா	தான் உரைத்த	அருளிச்செய்த ஆழ்வார்
	னது	மாறன் பால்	விஷயத்திலே
சூழ வந்து	சாற்புறமும் வந்து காட்சி	மன்னுமவர்	பொருந்தியிருப்பவர்களீ
தோன்றி	தந்து		னுடைய
துயர் விளைக்க	வருத்தத்தையுண்டாக்க;	தி வினை	பாவங்களெல்லாம்
		மாய்ந்து போம்	உருவழிந்து போம்.

* * * கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய * பாமரு முவுலகில் * வந்தெய்துமாறறியேன் மல்கு
நிலச் சுடர்தழைப்ப * என்னும் பாசரத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட விலகணமான வடிவழகா
னது திருவுள்ளத்திலே ஊற்றிருந்து அத்தையே இடையறாமல் பாவித்த பாவநாபரகர்த்த
நாலே அவ்வழகு ப்ரத்யக்ஷமமாய்த் தோற்றித் தனித்தனியும் திரளவும் ஒரு முகஞ் செய்து
நலிய, தாம் நலிவு பட்டுச் சொல்லுகிறபடியை உருவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிறவொரு
பிராட்டி பாசரமாக அருளிச் செய்ததாம் * ஏழையராவிப் பதிகம். 67

மாயாமல்தன்னைவைத்த வைசித்திரியாலே *
தீயாவிகித்திரமாச் சேர்பொருளோ--டோயாமல் *
வாய்ந்துநிற்கும்மாயன் வளமுரைத்த மாறனைநாம் *
ஏய்ந்துரைத்து வாழுநாளென்று. 68

தன்னைமாயாமல்	ஆழ்வாராகிய தம்மை அழி	ஒயாமல்	அநவரதமும்
வைத்த	யாதபடி இந்நிலத்திலே	வாய்ந்து நிற்கும்	பொருந்தி நிற்கிற எம்
வைசித்திரி	வைத்த	மாயன்	பெருமானுடைய
யாலே	விசித்திரத் தன்மையினால்,	வளம்	விபூதி விஸ்தாரத்தை
	தி முதலான பஞ்சபூதங்	உரைத்த	அருளிச்செய்த
தீ ஆம்விசித்திர	களும் (ஒன்றின் காரியம்	மாறனை	ஆழ்வாரை
மர சேர் பொ	ஒன்றுக்கில்லாதபடி வெ	நாம் ஏய்ந்து	நாம் அணுகித் துதித்து
ருளோடு	வ்வேறுருவாய்) சேர்ந்	உரைத்து வா	வாழ்வது என்றைக்கோ?
	திருக்கும் பதார்த்தங்க	மும் நாள்	
	ளோடே	என்று	

* * * கீழ்த்திருவாய்மொழியாகிய * ஏழையராவியில் பட்ட நலிவுக்கு ஆழ்வார் முடிந்
தேபோயிருக்கவேண்டும் ; ஆயினும் முடிந்து போகாதபடி தம்மை வைத்து நோக்கிக்கொண்டு
போருகிற ஆச்சரியத்தைக் கண்டு தாம் விசித்திரப்பட, 'ஆழ்வார்! இஃதொன்று கொண்டோ
நீர் இப்படி விஸ்மயப்படுகிறதா? மற்றும் நம்முடைய விசித்திரமானபடிக்கையெல்லாம் காணீர்'
என்று எம்பெருமான் தன்னுடைய ஆச்சரிய ஜகதாக்காரத்வத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை
யருபவித்து விஸ்மிதராகிறாழ்வார் * மாயாவாமனனே யென்னுந் திருவாய்மொழியில்.
இரண்டாமடியில் 'ஆயாமல்' என்றும் பாடமுண்டென்பர் ; அது வழங்குமதன்று. 68

என்றனைநீயிங்குவைத்ததே துக்கென * மாலும்
என்றனக்குமென்றமர்க்கு மின்பமதா--*நன்றுகனி
பாடவெனக் கைம்மாறிலாமை பகர்மாறன் *
பாடனைவார்க்குண்டாயின்பம். 69

என் தனை நீ { எம்பெருமானே }
இங்கு வைத் { என்னை நீ இந்நிலத்தில்
தது ஏதுக்கு வைத்திருப்பது எதற்
என { கா? } என்று (ஆழ்வார்) கேட்க,
மாலும் { எம்பெருமானும்
என் தனக்கும் { “எனக்கும் என்னடியார்க்
என் தமர்க் { கும் போக்யமாக தில்
கும் இன்பம் { யப் பிரபந்த மருளிச்
அது ஆ { செய்வதற்காக (வைத்
நன்று கவி { திருக்கிறேன்)” என்று
பாட என { விடையருள்,

கைம்மாறு { இவ்வுபகாரத்திற்கு ஏற்ற
இலாமைபகர் { நிரதி யுபகாரம் தம்மி
டத்தில் இல்லாமையை
நிர்வீரத்தாடன் அரு
ளிச் செய்த

மாறன் பாடு { ஆழ்வார் பக்கவிலே
அணைவார்க்கு { சேருமவர்களுக்கு
இன்பம் உண் { ஆனந்த முண்டாகும்,
டாம் }

* * * பிரானே! எனக்கு ருசி யில்லாமலிருக்க என்னை இந்த ஸம்ஸாரத்திலே நீ வைத்
திருப்பது எதற்காக வென்று ஆழ்வார் கேட்க, “உன்மைக்கொண்டு நமக்கும் நம்முடையார்க்கு
பண்புரிக்கலாம்படி விலகாந்நமான திருவாய்மொழியைப் பாடுவித்துக் கொள்ளவே உம்மை
இங்கு வைத்தோங்காணும்” என்று எம்பெருமானருளிச்செய்ய, விபாஸபாரசாரதி மஹர்ஷிகளும்
பதலாழ்வார்களு முண்டாயி ருக்க, நீசனேன் நிறைபொன் றுமிலேனைக்கொண்டு இக்காரியம்
கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றின இம்மஹோபகாரத்திற்கு உபயவிபூதியிலும் கைம்மாறு ஒன்று
விலைபே பென்று தருமாறப் பேசினது * என்றைக்கு மென்னை பென்கிற திருவாய்மொழி. 69

இன்பக்கவி பாடுவித்தோனை* இந்தியையோடு
அன்புற்று வாழ்திருவாறன்வினையில—* துன்பமறக்
கண்டடிமை செய்யக் கருதியமாதன் கழலே *
நிண்டிறலோர் யாவர்க்கும் தேவு.

70

இன்பம் கவி { போக்யமான திருவாய்
பாடுவித் { மொழியைத் தம்மைக்
தோனை { கொண்டு பாடுவித்த எம்
பெருமானே
இந்தியையோடு { பிராட்டியோடு கூட
அன்புற்றுவாழ் { மகிழ்ந்து வாழும்படமான
திருவாறன் { திருவாறன்வினையென்னும்
வினையில { மலைநாட்டுத் திருப்பதி
யில்
அன்பம் அற { தமது வருத்தம் தீர்க்
கண்டு { கண்டு

அடிமை செய்ய { கைங்கரியம் பண்ண ஆசை
கருதிய { ப்பட்ட
மாறன் { ஆழ்வாருடைய
கழலே { திருவடிகளே
திண் திறலோர் { திடமான அத்தவஸைய
யாவர்க்கும் { முடையாரெல்லார்க்கும்
தேவு { தெய்வமாகும்.

* * * ஆழ்வார் தாம் பாடின திருவாய் மொழியைக் கேட்கைக்காகப் பெரிய பிராட்டி
யாருடனே பேரோலக்கமாகத் திருவாறன்வினையிலே எம்பெருமான் வந்தெழுந்தருளியிருக்கிற
படியை அதுஸந்தித்து நாம் அங்கே சென்று அச்சேர்த்தியிலே திருவாய்மொழியைக் கேட்
பித்து அடிமை செய்யப்பெறுவது எப்போதோவென்று மகோரதிக்கிறபடியைக் கூறும் * இன்
பம் பயக்கவென்கிற திருவாய்மொழி பென்றதாயிற்று. 70

தேவனுறைபதியில் சேரப்பெருமையால் *
மேவுமடியார்வசனும் மெய்நிலையும்—* யாவையும்தா
னும்நிலையும் சங்கித் தவைதெளிந்த மாறன் ால் *
மாரிலத்தீர் கங்கனமனம்.

71

பாடுவத்தீர் { இப்பெரிய வுலகத்திலுள்ள
வர்களே! { தேவன் உறை
பதியில் { (சித்ச்சொன்ன) திவ்யதேச
மாயிய திருவாறன்வினையில

சேர பெருமை	சேர்ந்துபாடி அடிமைசெய்		இரண்டு வகையான அந்த
யால்	யப் பெருமையாலே		அதிசங்கைகள் தீர்ந்து
மேவும் அடியார்	(அவனது) ஆச்சரித பாரதந்	அவைதெளிந்த	கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு
வசன் ஆம்	திரியமாகிற நிலைமையி		குணங்களிலும் தெளிவு
மெய்சிலையும்	லும்		பெற்ற
யாவையும் தான்	ஸகலசேதநாசேதந் ப்ர	மாறன் பால்	ஆழ்வார் பக்கவிலேயே
ஆம் நிலையும்	காரத்வருபமான நிலை	நங்கள் மனம்	எமது நெஞ்சு பொருத்தி
	மையிலும்		யிருக்கின்றது.
சங்கித்து	அதிசங்கை பண்ணி		

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியான * இன்பம் பயக்கவெனும் பதிகத்தில் மனோதித்த படியே திருநாறன் னியிலே சென்று புத்துத் திருவாய் மொழி கேட்பித்து அடிமை செய்யப் பெருமையாலே மிகவும் தளர்ந்து “எம்பெருமான் ஆச்சரித பரதந்திரன் ஸர்வ தீர்வா ஹுன” என்றிருந்தோம்; இவையும் நம்மைத் தோற்றிப் பொய்யாகிறதோ? என்று ஆழ்வார் அவன் குணத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கைபண்ண, அந்த அதிசங்கையை எம்பெருமான் போக் கியருள் ஸமாஹ தரானபடிபைக் கூறுவதாம் * தேவிமாராவார் என்றுத் திருவாய்மொழி. இத் திருவாய் மொழியில் * உமநகத்துக்கந்தவுருவம் * இறந்ததும் நீயே * என்கிற இரண்டு பாட்டுக் களில் * அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினைபென் * என்றருளிச் செய்திருப்பது கொண்டு ஆழ்வா ருக்கு சங்கையுண்டாயிற்றென்னுமிடம் அறிக.

* மலாடிப்போதுகளென்னெஞ்சத் தெப்பொழுதுமிருத்தி வணங்கப் பளரடியார் முன் பருவிய * என்று கீழ்த்திருவாய் மொழியில் அதுஸந்தித்த உபகாரத்தை ஸ்மிருதி விடையாம் படி பிரகாசிப்பிக்க, அதனை * தாள்களை பெனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத்தந்த பேருதவி * என்றதுஸந்தித்து ப்ரீதரானமையால் ஒருவாறு சங்கை தெளிந்தமையும் விளங்கிற்று. 71

நங்கருத்தை நன்றாக நாடிவிற்கும் மாலறிய *

இங்கிவற்றிலாசை பெமக்குளதென்—சங்கையினால் *

தன்னுயிரில் மற்றில்நசை தானொழிந்த மாறன் தான் *

அந்நிலையை யாயந்துரைத்தா னங்கு.

72

நம் கருத்தை	நமது ஹ்ருதயத்தை		
நன்றாக நாடி	உள்ளபடி ஆராய்ந்து	தன் உயிரில்மற்	ஆத்மாவிலும் ஆத்மீயங்க
விற்கும்	போருகிற	றில்	ளிலும்
மால் அறிய	எம்பெருமான்	நசை தான்	நிரூப்பம் தொலைந்த
இவ் து இவற்	திருவுள்ளத்தாலே	ஒழிந்த	ஆழ்வார்
றில் ஆசை	பாக்குத வஸ்துக்களில்	மாறன் தான்	அந்தத் தன்மையை
எமக்கு உளது	விருப்பம்	அந்நிலையை	அவ்வண்ணம் ஆராய்ந்து
என் சங்கையி	எமக்கு இருக்குமோ	அங்கு ஆய்ந்து	அருளிச்செய்தார்.
யினால்	என்னுமதிசங்கையாலே	உரைத்தான்	

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியான * தேவிமாராவாரில் அதிசங்கையுண்டாகத் தீர்ந்தவள வேயல்லது நமக்கு அபேகதிதமான பாஹ்யஸம்ச்சலேஷம் நேரனில்லையே; அதனால் ஆழ்வார்க்கு ஒரு சங்கையுண்டாயிற்று; “ஸம்ஸாரத்திலே நமக்கு நசையில்லையென்று நாம் எண்ணியிருக்கீ ரோம்; ஆனால் * உள்ளுருவாருள்வீற்றெல்லாமுடனிருந்தறியும் ஸர்வேச்வரனுடைய திரு வுள்ள மறிந்ததாக நமக்கு ஸம்ஸாரருசி இருக்கிறதுபோலும்; இல்லையாகில் எம்பெருமான் உபேகதிக்கப் ப்ரஸத்தியிராதே; உபேகதிக்கக் காரணகையாலே நமக்கு ஸம்ஸாரருசி இன்னமும் அறவில்லை பென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கக்கூடும்; அவன் அங்ஙனே திரு வுள்ளம்பற்றினால் அது பொய்பாக இருக்கமாட்டாதே; நம்மையும்றியாமல் நமக்கு ஸம்ஸார ருசி உள்ளத்தினுள்ளே உறைகின்றதோ என்னவோ” என்றொரு சங்கையுண்டாயிற்று. அத னால் ஆத்மாத்மீயங்களில் நாம் நசையற்றபடியை ஆழ்வார் அப்பாபதிசத்தாலே அருளிச்செய்த

அந்த
நீந்து
ண்டு
வரிவு

திருவாய்மொழியாம் நங்கள் வரிவளை யென்பது * காலம்பல சென்றும் காண்பதானே * நம்
னா டெட்களிடையிலேயே * பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு
* இதயாதி பாசாங்கன் காண்க.

என் சங்கையினால்—என்கிற சங்கையினாலென்றபடி. 72

அங்கமார்பேண வவர்நடுவேவாழ் திருமாற்கு*
இங்கோர்பீவரினையென்றஞ்ச—* எங்கும்
பரிவருள ரென்னப் பயந்தீர்த்தமாறன் *
வரிகழல்தாள்சேர்ந்தவார்வாழ்வார்.

73

அந்த	அந்த சித்யனிபூதியிலே	எங்கும் பரிவர்	எவ்விடத்திலும் பரிவுள்ள
உள்	{ சித்ய ஸ்ரீநீலமும் முத்தர்	உள் என்ன	{ வர்கள் இருக்கின்றார்கள்
பேண	{ சளும்		{ கொண்டு எம்பெருமான்
	{ மங்களாசாவனம் பண்		{ கூற (அதனால்)
வார் நடுவே	{ னிக் கொண்டிருக்க	பயம் தீர்ந்த	{ அச்சம் தீர்ப் பெற்ற ஆழ்
வாழ் திருமா	{ அந்த சித்ய முத்தர் க	மாறன்	{ வருடைய
நீக்கு	{ ளோடே கொழுகின்ற வர்		{ வரியையுடைய வீரகீழ்
நீக்கு	{ வேசவரனுக்கு	வரி சூழ்தான்	{ ளோடே கூடின திரு
	{ இங்கிலத்திலே		{ வடிகளை
பரிவர் இலை	{ பரிந்து காப்பிடுவார் ஒரு	சேர்ந்தவர்	{ அடைந்தவர்கள்
என்று	{ வருமில்லையென்று	வாழ்வார்	{ உஜ்ஜிவிக்கப் பெறுவர்கள்.
அஞ்ச	{ தாம் பயப்பட,		

* * * கீழ்த்திருவாய்மொழியான * நங்கள் வரிவளையில் * ஓர் கோல நில நன்னெருங்
சன்றம் வருவதொப்பான் * என்று அனுஸந்தித்த அவனுடைய திரிய மங்கள் விக்காற னைல்
புன்யத்திலே திருவுள்ளம் சென்று 'இப்படிப்பட்ட ஸௌந்தர்ய ஸௌ துமாயங்களுக்குக்
கொள்கலமான இவ்வடிவுடனே பாயோஜனாகாபரமான தேவர்களின் காரியம் செய்கைக்காக,
பாதிகுலர்வந்தித்த இந்த நிலத்திலே கனியே வந்தவநித்து ஸஞ்சரிக்கின்றானே. பரிவர்
வருமில்லையே! என்ன தீங்கு கேசரிமோ!, என்று ஆழ்வார் வயிறெறிந்து பயப்ப—, அசுற்றா
பெருமான் "ஆழ்வீர்! நமக்குப் பரிசைக்கு முழுசுடக்களும் முக்கூறு சித்பரூம் உண்டு;
பாருறையுமில்லை" என்றாணிச்செய்ய, ஆழ்வார் அசசம் தீர்த்தாராயிற்று * அங்குமிக்கும்
செகத்தில. இத்திருவாய்மொழியில் * கலக்கமில்லா நந்தவாழ்வரிவர் களாரன் டோர் அளக்க
பலாவானவரெல்லாம் தொழுவார்கள் என்ற பாசாத்தினால் ஆழ்வாருடைய அச்சம் தீர்த்த
கட அபியத்தக்கது. 73

வாராமலச்சமினி மால்தன் வலியினையும் *
சீரார் பரிவருடன் சேர்த்தியையும்—* பாருமெனத்
தரணுகந்த மாறன்தான் சார்நெஞ்சே சாராயேல்
பானிடவரைச் சார்ந்து மாய்.

74

இனி அச்சம்	{ இனி மேலும் (ஆழ்வார்க்கு	பாரும் என	காட்டிக்கொடுக்க,
வாராமல்	{ அச்சம் மறுவலிடாதபடி	தான் உகந்த	{ (அது கண்டு) உகந்தருளின
	{ யாக	மாறன் தான்	{ ஆழ்வாரது திருவடிகளை
மால்	{ ஸர்வேசுவரன்	நெஞ்சே சார்	{ நெஞ்சமே! அடைந்திடு;
தன் வலியினை	{ தன்னுடைய பாக்கிரமங்	சாராய் ஏல்	{ அங்கனம் அடைய மாட்
புள்	{ களையும்		{ டாயாகில்
அர் பரிவ	{ மேன்மை பொருந்திய	மானிடவரை	{ ஸம்ஸாரிகளோடே கூ
ருடன் சேர்த்	{ அன்போடு தான் சேர்	சார்ந்து மாய்	{ ன்னாகுபவழிந்துபோ.
தியையும்	{ ந்திருக்கிறபடிடையும்		

* * * கீழே * அங்குமிங்கும் பதிகத்தில் ஆழ்வார்க்குண்டான அச்சத்தை எம்பெருமான்
திருவாழ் தீர்த்திருக்கச் செய்தேயும், இன்னமும் இவர்க்கு நம் பக்கல் பரிவின் கண்ணாலே

அச்சம் மதுவலிடக் கூடுமென்றெண்ணி, பிரதிகுலர்க்குக் கணிசிக்கவொண்ணாதபடி. அரணுடைத் தான திருச் செங்குன்றாரிலே மஹாசக்திமான்களான மூலாயிரம் வேதிபர்கள் புரிந்து நோக்க, அவர்களுடன் தான் சேர்ந்து வாழ்கிறபடியையும் தனக்கு அனாதாரணமாகவுள்ள வீர்பராக்ரமாத்ருணஸமிருத்தியையும் காட்டிக்கொடுக்க, அதனால் அச்சம்கெட்டு அவன் உழவழகிலே நெஞ்சை வைத்து அநுபவித்து உகந்தாரென்பதைத் தெரிவிப்பதாம் * வாரீர்டாவரு வித் திருவாய்மொழி.

இங்ஙனே யநுபவித்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்தால்தான் உஜ்ஜீவனம். இங்ஙனே பெல் ஸம்ஸாரிகளோடே சேர்ந்து பாழாய்ப்போக வேண்டி பது தான் என்றாராபிற்று. ... 74

மாயன்வடிவழகைக் காணாத வல்விடாயாய் *

யாய் * அதறவிஞ்சியமுதலற்றும்—* தூயபுகழ்

உற்றசடகோபனை நாமொன்றினிற்கும் போதுபகல்*

அற்றபொழுதான தெல்லியாம்.

75

மாயன்	ஸர்வேசுவாநுடைய	தூயபுகழ் உற்ற	பரிசுத்த கீர்த்தியாய்ந்த
வடிவு அழகை	{ திவ்யமங்கல விக்கரண	சடகோபனை	ஆழ்வாரை
	{ ஸௌந்தர்யத்தை		
காணாத	{ ஸேவிக்கப் பெறுபையா	நாம் ஒன்றி நிற்	நாம் கிட்டி நின்று அதுப
	{ லுண்டான	கும் போது	{ விக்குக் காலம் எதுவோ
வல்விடாயாயது	மிக்க வருத்தமானது		{ அதுகான்
அற விஞ்சி	{ மிகவும் அதிகரிக்க (அத	பகல்	பகலாகும்;
	{ னால்)	அற்ற பொழு	{ அவ்வதுபவம் விச்சேதித்த
அழுது அலந்		தானது	{ காலமானது
றும்	அலந்றியமுதலான	எல்லி ஆம்	காளராத்திரியாகும்.

* * * கீழ்ப்பாஸ்துதான அதுபவம் மாநஸாதபவமாத்திரியாய் பாற்றபலம்ச்சேஷ போக்ய மல்லாமைபாலே மிகவும் நோவுபட்டு காட்டுத்திசுதுவினற் போலே சாலவும் பரிசு தந்து, அவனது வடிவழகைப் பண்படியாக வருணித்துக்கொண்டு பெருங்கூட்டிடாகக் கூப்பிடு கிற திருவாய்மொழி * மாயக்கூத்தாவாமனா வென்பது. 76

எல்லி பகல்வடந்த விர்தவிடாய் திருகைக்கு *

மெல்லவந்து தான்கலக்க வேணுமென—* நல்லவர்கள்

மன்னுகடித்தானத்தே மாலிருக்கமாறன் கண்டு

இந்நிலையைச் சொன்னுனிருந்து.

76

எல்லி பகல்	{ இரவும் பகலும் ஓயாதே	நல்லவர்கள்	{ நற்புகழ் வேதியங்கநிலை
வடந்த	{ வளர்ந்த	மன்னு	{ பெற்ற வாழ்கிற
இந்த விடாய்	{ கீழ்த்திருவாய்மொழியி	கடித்தானத்தே	{ திருக்கடித்தானத்திலே
திருகைக்கு	{ லுண்டான வருத்தம்	மால் இருக்க	{ அந்த ஸர்வேசுவான் எழுந்
	{ தீர்வதற்காக		{ தருளியிருக்க
மெல்ல வந்து	{ பைய வந்து (எம்பெரு	மாறன் கண்டு	{ அவ்விருப்பை ஆழ்வார்
தான் கலக்க	{ மான்) தான் ஸம்ச்சலே	இருந்து	{ ஸேவித்து
வேணும் என	{ விக்க வேணுமென்	இந்நிலையை	{ நிலைபெற்றிருந்து
	{ நெண்ணி	சொன்னான்.	{ இந்தச் செய்தியை
			{ அருவிச்செய்தார்.

* * * கீழே அநவாதமாக கிகழ்ந்த தம்முடைய பெருவிடாய் கெடும்படி தம்மோடே வந்து ஸம்ச்சலேவிக்க விரும்பி அடுத்தணித்தாகத் திருக்கடித்தான மென்னும் மலைகாட்டுத் திருப் பதிபிலே வந்திருந்து தம்பக்கவில மிகவும் ஆவல் கொண்டிருக்கிறபடியை அவன் காட்டிக் கொடுக்க, அந்த அலவந்தித்து ஆழ்வார் தாம் வருஷ்டாபகிற படியைத் தெரிவிப்பதாம் * எல்லியுங்காலையும் பதிகம். 76

இருந்தவர் தான் வந்து இங்கிலெண்ணெயெல்லாம்*
திருந்த வியர்த்திறத்தே செய்து—* பொருந்தக்
கலந்தினியனுயிருக்கக் கண்டசட்கோபர் *
கலந்தநெறி கட்டுரைத்தார் கண்டு.

77

இருந்தவன்	திருக்கடித்தானத்திலிருந்த	பொருந்த	ஒரு நீராய்க் கலந்து
தான்	ஸ்ரவேசுவரனே	கலந்து	
இருந்து	இவ்விடத்தேற வந்து	இனியன் ஆய்	இனிமையோடேயிருக்கும்
வேர் எண்ணம்	இவ்வாழ்வாருடைய மனோ	இருக்கண்ட	படிபை வேனித்த
எல்லாம்	ரதம் முழுவதும் முற்	சட்கோபர்	ஆழ்வார்
திருந்த	றுப்பெற	கலந்த நெறி	அவன் தம்மோடு ஸம்சலே
திருந்தம்			உயித்த படிபை
திறத்தே	இவ்விடத்தே அருள்	கண்டு	திருவாய்ந்தோடு கண்ட
செய்து	செய்து	கட்டுரைத்தார்	அருளிச் செய்தார்.

* * * திருக்கடித்தானத்திலிருப்பைக் கீழ்த்திருவாய் மொழியான * என்னியுட் காட்டின
காட்டிக் கொடுத்த எம்பெருமான் ஆழ்வாரிருப்பிடத்தானை மெள்ள வந்து தன்னை முறையாட்
த அதுபவிக்கும் படிபாக்கி வைத்து ஒரு கோலக் கலந்து அந்தாலே நான் இனிமை பெ
ருனாயிருக்கிறபடியைக் கண்ட ஆழ்வார் அவன் தம்முடனே வந்து கலந்தபடியைப் பேசினார்
யது * இருந்தம் வியந்து பதிகத்தில்.

கண்ணிறைய வந்து கலந்த மாலிக்கலவி *
கண்ணிலையாவேனுமெனச் சிந்தித்தாள் * கண்ணிசெனும்
ஆருவிரேனேற்றமது காட்ட ஆய்ந்துரைத்தான் *
காரிமாறன் தன்கருத்து.

78

கண்ணிறைய	கண்ணுர வந்து கலந்த எம்	ஆர்வரின்	அருமையான ஆத்மாவின்
வந்து கலந்த	பெருமான்		டைய
மால்		ஏற்றம் அது	ஏற்றத்தைக் காட்டிக்
கலவி தின்	இந்தக் கலவியினது சாசவ	காட்ட	கொடுக்க
கல ஆ	தமாயிருக்க வேனுமென்	காரி மாறன்	ஆராய்ந்து
கண்ணும் என	றெண்ணி	ஆய்ந்து	ஆழ்வார்
சிந்தித்து		தன்கருத்து	தமது திருவுள்ளத்தை
கண்ணிது எனும்	கீழே சிறிய தென்பதாக	உரைத்தான்	அருளிச் செய்தார்.
	ஆழ்வார் பேசின		

* * * * இருந்தும் வியத்தென்ற கீழ்த்திருவாய் மொழியிலே பேருவகையோடேயதுப
பிக்கிற வளவில் ஆழ்வார் * கிறியேனுடைச் சிந்தையுள் * என்று தம்முடைய கிறிமையைஅ
படுத்தார்; அதனால் இவர் கைசபாநஸந்தானம் பண்ணி அகலக்கூடுமென்றெண்ணின் எம்
ருமான் இந்த ஸம்சலேஷம் இடையறுது சொல்ல வேனுமென்று கருதி, ஆழ்வார் மிக உயர்ந்த
ஆத்மவஸ்துவை நீர் தண்ணிதாக கிண்ப்பது தருக்பயன்று; இதன் ஏற்றத்தைக் காரி
யது ஆத்மவஸ்துப வைக்கண்பத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, இனி கைசபாநஸந்தானம்
ண்ணி அகலமாட்டாமையாகிற தமது திருவுள்ளத்தை வெளியிட்டாராழ்வார் * கண்கள் சிலந்த
படுத்தில், “தெருளும் மருளும் மாய்த்தோமே” என்ற பாசரத்தில் கோக்காக “காரிமாறன்
கருத்து ஆய்ந்துரைத்தான்” என்றது.

79

கருமால் திறத்திலொரு கண்ணிகையாம் மாறன் *
ஒருமாகவனியுரைப்பால்—* திரமாக
அந்நியருக்காக தவன்றனக்கேயாகு முயிர் *
அந்நிலையையோரு செடிதா.

80

கருமால் திறத்	ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் விஷ்ணு	திரம் ஆக	ஸ்திரமாக
தில்	யத்தில்	உயிர் அன்னிய	ஆத்மா அந்ய சேஷம்
ஒரு கண்ணிகை	ஒரு கண்ணிகையின் தன்மை	ருக்கு ஆகாது	படாமல்
ஆம் மாறன்	வார்	அவன் தனக்கே	அப்பெருமானுக்கே
ஒரு மா கலவி	ஒரு விலகத்தை ஸம்ச்சேஷ	ஆகும் அந்	உரித்தாம் நிலைபையை
உரைப்பால்	லகத்தை (த்தோழி பேச்சாலே) அருளிச் செய்ததனால்	நெடிது ஆ	தீர்க்கமாக
		ஒரும	ஆராய்மின்.

* * * ஆழ்வார் தம்முடைய அந்நியர்ஹத்வத்தைத் தோழி பாசரத்தாலே வெகு சமத் காரமாக அருளிச் செய்த பதிகம் * கருமாணிக்கமலை யென்பது. பரங்குச நாயகி விவாஹ போகமான பருவம் வாய்ந்தவனாக இருந்ததனால் அவளுக்கு விவாஹம் நடத்த வேண்டுமென்று பாசர மிதாக்கள் எண்ணி ஸ்வபம்வரவந்தா ஹம் பண்ணின வளவிலே * அன்றிப்பின மற்கொரு வர்க்கு என்னைப் பேசலொட்டிடென் மாலை நஞ் சோலை பெய்மாயற்கல்லால் * மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாதகில்லென் * என்னுட்படியான தன்மை வாய்ந்தருக்கிற தலைவி அந்த விவாஹ ஸம்ஸுஹத்தைத் தன்நீர்க்க வேண்டி ஏற்கனவே தனக்கு எம்பெருமானுடே விவாஹமாய்விட்ட தென்பதைத் தன் வாக்காலே சொல்லிக்கொள்ள இயலாதாகையாலே தோழி ஊஹமாகச் சொல் லுகிற பாசரத்தாலே ஏற்கனவே கலவி நடந்துவிட்டாப் போலிருக்கிறதே! என்று தெரிவிக்கும் முகத்தாலே அந்நியர்ஹத்வம் வெளியிட்டபடி.

இப்பாட்டி ஸீதத்தில் “இந்நிலையை” என்கிற பாடம் தவறு; “அந்நிலையை” என்பதே கன்கு பொருந்தும். ஆ என்பது ஈற்றுச் சீராதலால். 79

நெடுமாலழகுதனில் நீள்குணத்தில் * ஈடு
படுமாநிலையுடைய பத்தர்க்கு—* அடிமைதனில்
எல்லிலிலம்தானாக வெண்ணினுன்மாறன் * அது
கொல்லிலிலமான நிலை கொண்டு.

80

நெடுமால் அழகு	ஸர்வேச்வரனுடைய வடி	எல்லை நிலம்	சாமாவதி தாஸ்யம் தமக்
தனில்	வழகிலும்	தான் ஆக	கேயுள்ளதென்று ஆழ்
நீள்குணத்தில்	குண விசேஷத்திலும்	மாறன்	வார் அத்யவஸாயங்
ஈடு படும்	ஈடுபடும்படியான	எண்ணினுன்	கொண்டார்; (எதனுலே
மாநிலை உடைய	சிறந்த தன்மைபுடைய		யென்னில்)
பததர்க்கு அடி	பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்	அது கொல்லை	அந்த பாகவத சேஷத்வமே
மை தனில்	படும் திறத்தில்	நிலம் ஆன	இதற்குமேலில்லையென்ன
		நிலைகொண்டு	லாம் படியான உத்தம
			புருஷார்த்த மென்று
			கொண்டு.

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிற * கருமாணிக்க மலையில் ஆத்மாவுக்குச் சொன்ன பகவந்நியர்ஹத்வமானது நிலை நிற்பது பாகவத சேஷத்தவாய்ந்தமானால் என்னுமிடத்தை யதுஸந்தித்து “அவனுடைய ஸௌந்தர்ய சீலாதிசூரிய தோற்று அடிமைபுகிருக்கும் பாகவதர்களுக்கு சேஷம் பருக துமிருப்ப எனக்குப் புருஷார்த்தம்” என்றவதையிட்டு அந்தப் பரமார்த்தத்தை * நெடுமாற்கடிமை யெனும் பதிகத்தலே ஆழ்வாரருளிச் செய்தாரென்கை.

கொல்லை நிலம்—இதற்கு மேலாக பொரு நல்லிலை யென்னலாமபடி சாமாவதியானதில் மென்க. இரண்டாமடியில் “பத்தர்” என்றே பாடம் வழங்கிவருகின்றது. ‘பத்தர்க்கு’ என்று ஸ்ரீகோசக்கூற்ற பெரும்பாலும் காண்கிற பாடம் மிக அழகியது. அதுவே கொள்ளத்தக்கது.

கொண்டபெண்டிர் தாம்முதலாக கூறுமுற்றார் கண்மத்தால்
அண்டிவாவரென்றே யவரைவிட்டு—* கொண்டருடன்
செர்க்கும் திருமால்ச் சேருமென்றான் * ஆர்க்குமிதம்
பார்க்கும் புகழ்மாறன் பண்ணி.

81

ஆர்க்கும் இதம்	அனைவர்க்கும் ஹிதமே சிந்	கன்பத்தால்	கர்மோபாதிவாலே நெருங்
பார்க்கும்	திக்கிற யசஸ்வியான கம்	ஆண்டினவர்	குமவர்களைத்தனை பென்று
புகழ் மாறன்	மாழ்வார்	என்ற	கொண்டு
பண்டு	முன்பு	அவரை விட்டு	அந்த ஆபாஷபந்துக்களை
கொண்ட பெண்	மனைவி முதலாகச் சொல்	தொண்டருடன்	விட்டு
டிர் தாம்	லப்படுகிற பந்துவர்க்க	சேர்க்கும்	நம்மை பாகவத கோஷ்டி.
முதலாக கூடும்	மெல்லாம்	திருவாலே	யிலே சேர்க்க வல்லவ
உதரூர்		சேரும் என்றான்	னை ஸர்வேச்வரினை
			சேருங்கோ சொன்று உப
			தேசித்தார்.

* * * தன்னைப் பற்றினாரை பாகவதர்கள் திருவடிகளிலே சேர்த்து ராஜித்தருள வல்ல ஸர்வேச்வரனை ஸகலவிதபந்துவுமாவான்; அல்லாதாடங்கடும் ஒளபாதிபந்துக்கள்; ஆன பின்பு ஒளபாதி பந்துக்களை விட்டு திருபாதிக ஸகலவித பந்துவுமான ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை செய்து உஜ்ஜீவிபுகோளொன்று, அனைவர்க்கும் ஹிதநிஷிபான ஆதவார் உபதேசித் தருளின பதிகம் * கொண்ட பெண்டொன்பதாம். 81

பண்டையறவான பரணைப் புனிங்குடிக்கே கண்டு * எனக்கெல்லாவுறவின் காரியமும் — * தண்டறீ செய்தருளென்றே பிரந்த சீர்மாறன் தாளிணையே * உய்துணையென்றுள்ளமேயோர். 82

பண்டை உறவு	அராதிவிர்த்தமான ஸம்பத்	தண்டு அற	தட்டில்லாமல் நீ செய்த
ஆன பாணை	தத்தைபுடையனான பரம்	செய்தருள்	ருள வேணும்' என்று
புனிங்குடிக்கே	புருஷனை	என்று	
கண்டு	திருப்புனிங்குடியிலே	இரந்த	பிரார்த்தித்த
எனக்கு	வேலித்து	சீர் மாறன்	ஆழ்வாருடைய
எல்லா உறவின்	'அடியேனுக்கு	தான் இணையே	உபய பாதங்களை
காரியமும்	ஸகலவிதமான உறவின	உய்துணை என்று	நமக்கு உஜ்ஜீவ நோபாய
	டையவும் காரியங்களை	உள்ளமே ஓர்	மென்று நெஞ்சே! நினை.

* * * திருபாதிக பந்துவான ஸர்வேச்வரனைத் திருப் புனிங்குடியிலே வேலித்து எனக்கு ஸகலவித பந்துக்குறியமும் நீ செய்தருள வேணும்' என்று ஆழ்வார் பிரார்த்தித்த படியைக் கூறுவதாம் * பண்டை நாளாலே பதிகம். * சோதிவாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக் காய் * சின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய் * என்றிப்படி பாகுந்தோறும் ஒவ்வொரு வகையான பிரார்த்தனை விருப்பது காண்க. தண்டு அற— தடையின்றிக்கே; அல்லது. காலதாமதமின்றி. 82 ஓரா நீர் வேண்டினவை புள்ளதெல்லாம் செய்கின்றேன் * நாராயணனன்றோ நானென்று— * பேருறவைக் காட்டவவன் சீலத்தில் கால்தாழ்ந்த மாறனருள் * மாட்டிவிடும் நம்மனத்து மை. 83

நீர் ஓரா வேண்டி	‘(ஆழ்வீர்!) நீர் ஆராய்ந்து	அவன் சீலத்தில்	அப்பெருமானது சீல
னவை உள்	அபேகதித்தவை யெல்		குணத்திலே
ளது எல்லாம்	லாவற்றையும்	கால் தாழ்ந்த	ஆழங்காற்பட்ட
செய்கின்றேன்	நான் தலைக்கட்டித் தருகின்	மாறன் அருள்	ஆழ்வாருடைய திருவரு
நான் நாராய	மேன்;		ளானது
ணன் ஆன்	நான் ஸர்வ சக்தனான	நம் மனத்து	நமது நெஞ்சிலுள்ள
ரோ என்று	நாராயணனன்றோ	மை	அஜ்ஞான விருளை
பேர் உறவை	என்று (எம்பெருமான்)	மாட்டி விடும்.	மாளச் செய்துவிடும்.
காட்ட	தனது திறந்த உறவையும்		
	நினைப்பூட்டின வளவிலே		

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய பண்டை ராளில் எனக்கெல்லாவற்றின் காரியமும் செய்தருளவேனுமென்று இராத ஆழ்வாரை கோக்கி 'ஆழ்வார்! நீர் பிரார்த்திக்க வேனுமோ? நானே 'பிரார்த்தித்துச் செய்ய வேண்டும் படியன்றோ எனக்குண்டான நாராயணத்வப்பாயுத்த பரிண உதிரத் தெறிப்பு இருப்பது. ஆன பின்பு நானே உம்முடைய ஸர்வாபேகிதங்கையையும் கிறைவேற்றிக் கொடுக்கிறேன்' என்று எம்பெருமானருளிக் செய்ய, தன் பெறுமை பாராதே என் சிறுமை பாராதே இப்படியருளிக் செய்வதே! இதொரு சிலகுணமிருக்கும்படியென்!, என்று அவனுடைய சில குணத்திலே ஈடுபட்டுப் பேசினது * ஓராயிரமாய் பதிரார்.

ஓரார்—செய்பாலென்னும் வாய்பாட்டிற்றந்தகாலவினையெச்சம்.

83

மையார்கள் மாமார்பில் மன்னும் திருமலை *

கையாழிசங்குடனே காணவெண்ணி— * மெய்யான *

காதலுடன் கூப்பிட்டுக் கண்டுகந்த மாறன்போர்

ஓதவுய்யுமே பின்னுயிர்.

84

மை ஆர் கண் மா	{ மையணிந்த கண்களை யுடையளவா பெரிய பிராட்டியானவள்	மெய் ஆன காத லுடன் கூப் பிட்டு	{ உண்மையான அழி நிலை சத்தோடே கூவி யழைத்து
மார்பில் மன் னும்	{ திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்ற	கண்டு உகந்த மாறன் பேர்	{ அவ்வாறே ஸேவித்து உள்ளம் பூரித்த ஆழ்
திருமலை	எம்பெருமானே	ஓத	{ வாருடைய திருநாமம் களை அதுவந்திக்கவே
கை ஆழி சங்கு டனே காண எண்ணி	{ திருக்கை கிறைந்த திரு வாழி திருச் சங்குருகு டனே ஸேவிக்க விரும்பி	இன் உயிர் உய் யும்	{ விலகடினமான ஆதம் வஸ்து உஜ்ஜீவிக்கும்.

* * * திருமார்பிலே பிராட்டி திருநாமம் நின்று திருமலைத் திருவாழி திருச்சங்குருகுடனே ஸேவிக்க ஆசைப்பட்டு ஆழ்வார் கூப்பிட, தூணிலே தோன்றிச் சிறுக்கனாக உதவினாப்போலே எம்பெருமான் மாநலமாகத் தோன்றித் தன் குணங்களை யதுபவிப்பிக்க, அந்த யதுபவித்து உகந்தபடியைக் கூறுவதாம் * மையார் கருங்கண்ணிப் பதிகம்.

மா—பூதி மஹா கக்ஷமி; வட செல்.

84

இன்னுயிர்மால் தோன்றினதிங்கென்னொஞ்சிலென்று * கண்ணால் அன்றவனைக் காணவெண்ணியாண்பெண்ணாய்—* பின்னையவன் மன்னி நினைவிப்பவற்றால் தான்தளர்ந்த மாறனருள் உன்னுமவர்க்குள்ள முருகும்.

85

இன் உயிர் மால்	{ எனக்குத் தரகளுள் எம் பெருமான்	ஆண் பெண் ஆய்	{ ஆண் தன்மை குலைந்து பெண் தன்மை யடைந்து
இங்கு தோன்றி னது	{ இப்போது ஸேவை ஸாதித் ததானது	பின்னை அவன் தன்னை நினை	{ மேலும் அப்பெருமானே நினைப்பூட்டுகின்ற
என் நெஞ்சில் வன்று	{ எனது நெஞ்சிலே உன்றி ப்ரத்யக்ஷமாக வில் லையே' என்று (வருந்தி)	விப்பவற்றால் தான் தளர்ந்த	{ மேகம் முதலியவற்றால் தளர்ச்சியடைந்த
அன்று அவனை கண்ணால் காண எண்ணி	{ அப்போது அப்பெருமா னைக் கண்ணாக்க கண் டதுபவிக்க விரும்பி	மாறன் அருள் உன்னுமவர்க்கு உள்ளம் உருகும்.	{ ஆழ்வாருடைய கருபையை அதுவந்திப்பவர்களுக்கு

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய * மையார் கருங்கண்ணியில் உண்டான அதுபவம் மாநலாதுபவமாகையாலே அவனை பரஹ்ம காணக்களாலே அதுபவிக்க விரும்பி அப்போதே அந்த விருப்பம் கிறைவேற்பெறுமையாலே ஒரு பிராட்டி தகையை யெய்தி ஸ்மாரக பதார்த தங்களாலே [பகலிஸமூஹக்களாலும் மேகஸமூஹக்களாலும்] ஆழ்வார் தளர்ந்த படியைக் கூறு வதாம் * இன்னுயிர்ச் சேவலும் பதிகம்.

85

உருகுமாலென்னெஞ்ச முன்செயல்களெண்ணி *
பெருகுமால் வெட்கையெனப்பேசி —* மருவுகின்ற
இன்னொப்புடனவன்சீ ரேய்ந்துரைத்தமாதன் சொல் *
என்னஞ்ச்சொல்லாதிருப்ப தெங்கு.

86

உன் செயல்கள்	{ (எம்பெருமானே!)		
எண்ணி	{ உனது சரிதைகளோ	அவன் சீர்வுய்	{ அப்பெருமானது பாண
	{ நினைத்து	ந்து உரைத்த	{ மித்வ குணத்தைப்
என் நெஞ்சம்	{ எனது உள்ளம் உரு நா		{ பொருத்தமாக எடுத்
உருகும்	{ தின்றது;		{ துரைத்த
வேட்கை பெரு	{ (அதற்கு மேலே) ஆசை	மாதன் சொல்	{ ஆழ்வாருடைய மூலஸ்துக்
கும் என	{ யும் அதிகரித்து வரார		{ தியை
பேசி	{ தின்றது என்று கூறி	என் நா	{ எனது நாவானது
மருவுகின்ற	{ (கீழே ஸ்மாரக பதார்த்தங்	சொல்லாது	{ அஃஸந்தியாம விருப்பது
இன்னுய்	{ களாலே கோவு பட்டு)	இருப்பது	{ எவ்விடத்தில்?
புடன்	{ அதுவர்த்திக்கின்ற அந்த	எங்கு	
	{ அவஸாதத்துடனே		

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய * இன்னுயிர்ச் செவலில், ஸ்மாரகபதார்த்தங்களாலே
கோவுபட்டுச் செல்லா நிற்கச் செய்தே, * இருந்தும் விபந்தென்றே திருவாய் மொழியிலே
தலை தடுமாறாகக் கலந்த கலனி நினைவுக்கு வந்து தரிக்க, அதனைப்பருளிச் செய்த திருவாய்மொழி
யாம் * உருகுமால்கெஞ்சப்பதிகம்.

திருவாய் மொழியில் “உருகுமால் நெஞ்சம்” என்ற பாசரமிருக்காலும், இங்கு,
வெண்பாவாழைமலே வெண்டளைக்குச்சேர “உருகுமால் என்னெஞ்சம்” என்ற சுந்தபாட
மாகும்.

87

எங்காதலுக்கடி மாலேபந்த வடிவழகென்று *
அங்காது பற்றாசா வாங்கவன்பால்—* எங்கு முள்ள
புள்ளினத்தைத் தூதாகப்போகவிடும் மாதன்நான் *
உள்ளினர்க்குத் திங்கையறுக்கும்.

87

எம் காதலுக்கு	{ எமது அன்பிற்குக் காரணம்	எவ் தும் உள்	{ எவ்விடத்து முள்ள பற
அடி	{ எம்பெருமானிடத் துள்ள	புள் தினத்தை	{ வைக் கூட்டத்தை
மால் ஏய்ந்த	{ விக்ரஹ ஸௌந்தரியமே	தூது ஆக	{ தூதனுப்பின
வடிவு அழகு	{ என்று அறு திவிட்டு	போக விடும்	
என்று	{ அந்த வடிவழகே ஆலம்	மாதன் நான்	{ ஆழ்வாருடைய திருவடி
அங்கு ஆது பற்	{ பனமாக		{ களானவை
ருச ஆ		உள்ளினர்க்கு	{ தம்மை அறுஸந்தித்தவர்
ஆங்கு அவன்	{ அப்பெருமானே கோக்கி	திங்கை	{ கருடைய திமைகளைப்
பால்	{ அவனுறையுமொரு	அறுக்கும்	{ போக்கினிடும்.
	{ திருப்பதியிலே		

* * * கண்ணாற் கண்ட பசுதிகளை பெல்லாம் தூது விடுவிற பதிகமாம் * எங்காது வகங்
கழிவாயென்பது ஆசாரிய வ்ருகமத்தில் “தம்பிழையும் சிறந்த செல்வமு” இப்பாதி குர்ணை
யில் “.....ஸௌந்தரியங்களை யுணர்ந்தும் வடிவழகினை பாசுவந் வயர்ச்சைகள் தூது நானுக்கும.
விஷயம்” என்று, ஸௌந்தரியமே பற்றாசாக இத்திருவாய் மொழியில் தூது கிட்டதாக அருளிச்
செய்ததற்கேற்ப முன்னடிகள் அருளிச் செய்யப்பட்டன.

87

அறுக்குமிடரென்றவன்பா லாங்குவிட்டவதுதர் *
மறித்துவரப் பற்றாமனத்தால் * அறப்பதறி
செய்யதிருநாவாயில் செல்லநினைந்தான் மாதன் *
மையலின்று செய்வறியாமல்.

88

இடர் அறுக்கும்	{	நமது துயரங்களைப்	அறி பதறி	மிகவும் விரைந்து
என்று	{	போக்கியருள்வ	மையலினால்	அறிவுசலக்கத்தினால்
	{	னென்று கொண்டு	செய்வு அறியா	செய்ய வேண்டியது இன்ன
அவன் பால்	{	அப்பெருமானைக் குறித்து	மல்	தென்றறியாமல்
ஆங்கு விட்ட	{	அனுப்பப் பட்ட தூதர்	மாறன்	ஆழ்வார்
தூதர்	{		செய்ய திருநா	விலகலுண்டான திருநா
மறித்து வர	{	மீண்டு வருமளவும் ஆறி	வாயில்	வாய்ப் பதியை கோக்கி
பற்று மனத்	{	பிடுக்கமாட்டாத திரு	செல்ல சினைத்தன்	எழுந்தருள முயன்றார்.
தால்	{	வுள்ளத்தாலே		

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய * எங்கானலில் விடப்பட்ட தூதர் அத்தலைப்பட்டு எம்பெருமானுக்கு ஸ்வதையை யறிவித்து மீண்டு வருவதற்கு முன்னே ஆழ்வார் மிகவும் பதறித் திருநாவாலிலே செல்ல சினைத்த படிமைக் கூறுவதாம் * அறுக்கும் வினையாறிய பதிகம் சுற்றடியில் 'செய்வதறியாமல்' என்ற மட்டம் மறுக்கத் தக்கது; தன்ன தட்டுதலால், செய்வு என்றாலும் செய்வதென்றே பொருள்படும்; 'விமர்சனையகா செய்வால்' என்ற உபதேசாத்நமனைப் பிசயோகமும் காண்க. 88

மல்லடிமை செய்யும் நாள் மால்தன்னனைக் கேட்க * அவன் சொல்லுமளவும் பற்றுத்தொன்னலத்தால்—* செல்கின்ற ஆற்றுமைபேசி அலமந்த மாறனருள் * மாற்றுகப் போருமென்றன்மால். 89

மல் அடிமை	{	பரி பூரணமான கைங்கரியம்	தொல் நலத்தால்	இயற்கையான பக்தியினால்
செய்யும் நாள்	{	செய்யப் பெறுங் காலம்	செல்கின்ற ஆற்	தமக்கு நிகழ்கின்ற ஆற்ற
	{	எப்போதோ வென்று	றுமை பேசி	மையை எடுத்துக் கூறி
மால் தன்னை	{	எம்பெருமானைக் கேட்கிக்	அலமந்த	அலமாப்பை யடைந்த
கேட்க	{	கேட்க	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
அவன் சொல்	{	அப்பெருமான் அறுதியிட்	அருள் மாற்று	கருணையே மருந்தாக
லும் அளவும்	{	ஞ் சொல்லுமளவும் ஆறி	ஆக	என்றன் மால்
பற்று	{	பிடுக்கமாட்டாத	என்றன் மால்	எனது அஞ்ஞானம்
	{		போகும்	தொலையும்.

* * * கீழ்த்திருவாய் மொழியாகிய * அறுக்கும் வினையில் * அடியேனனுந் பெறு நாள் எனவ கோலோ * ஓர் நாளறியேனே * நாளே லற்பேன் * கூன்னுரக்களிக்கின்ற திங் கொன்று கொல்கண்டே * என்றிப்படி பலகால் பேசின ஆழ்வார் மிக் கைங்கரியம் செய்யப் பெறும் நாள் என்றைக் கொன்று எம்பெருமானைக் கேட்க, அவன் அறுதியிட்ஞ் சொல்லுமளவும் பொறுத்திருக்கமாட்டாமை யினாலே தமக்கு நிகழ்கின்ற ஆற்றுமையைப் பேசின பதிகம் * மல்லிகை கமழ் என்பதாம். 89

மாலுமது வாஞ்சை முற்றும் மன்னமுடம்பின் முடிவில் * சாலநண்ணிச் செய்வனெனத் தாதுகந்து—* மேலவனைச் சீரார் சுண்புரத்தே சேருமெனும் சீர்மாறன் * தாரானே நந்தமக்குத் தாள். 90

மால்	எம்பெருமான்	தான் உகந்து	தாம் மனமகிழ்ந்து
உமது வாஞ்சை	{	மேல் அவனை	'அப் பரம புருஷனை
முற்றும்	{	சீர் அர் சுண்பு	திருக்கண்ணபுரத்திற்
	{	ரத்தே சேரும்	சென்று ஆசிரியும்
மன்னும் உடம்	{	எனும்	கோள்' என்றருணிச்
பின் முடிவில்	{		செய்த
	{	சீர்மாறன்	நம்மாழ்வார்
சால நண்ணி	{	நந்தமக்கு	நமக்கு
செய்வன் என	{	தான் தாரானே	தமது திருவடிகளைப் பாஸா
	{		தித்தருளமாட்டாரோ?

*** 'நாளே லறியேன்' என்ற ஆழ்வாசை நோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வார்! உமக்கு இந்த தேவராலானத்திலே உம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டு போய் அடிமை கொள்ளக் கடவோம்' என்று நாளிட்டிக்கொடுக்க, அத்தாலே திருவள்ள முவந்து அப்பெருமானைத் திருக்கண்ணபுரத்திலே சென்று சேருங்கொள்ளென்று பரோபகேசம் பண்ணின பதிகம் * மாலை நண்ணி யென்பதார். * மாணமாலால் வைகுந்தம் கொடுத்தும்பிரான் * என்றதில் நோக்கு. 90

நாளடைந்தோர் தங்கட்குத் தானே வழித்துணையாம் *
காளமேகத்தைக் கதியாக்கி—* மீளுதலாம்
ஏதாமிலாவிண்ணுலகிலேகவேண்ணும் மாற்றென *
கேதமுள்ளதெல்லாம் கெடும்.

91

தான் அடைந்தோர் தம்	{	தன் திருவடிகளைப் பற்றி	{	விண் உலகில்	{	பரமபதத்தில்
சட்கு		எவர்களுக்கு		ஏக என்னும்		எழுந்தருள் எண்ணின்
தானே வழித்துணை ஆம்	{	தானே மார்க்கப்பந்துவா	{	மாறன் என	{	ஆழ்வார் என்று சொன்ன
காளமேகத்தை		கின்ற காளமேகப் பெரு		நேதம் உள்ளது		பாத்திரத்திலே
கதி ஆக்கி	{	மாலை	{	எல்லாம்	{	துக்கமென்று பேர்பெற்ற
		வழிக்கு ரகசங்குகக்		கெடும்		றவை யெல்லாம் ஒழிந்து
மீளுதல் ஆம்	{	கொண்டு	{		{	போம்.
ஏதம் இலா		மீட்சியாகிற குற்றமில்லாத				

*** "மார்க்கப்பந்து சைத்யம் மோஹந்தே மடுவிநம்" என்பது ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸூத்ரம். கீழே * மாணமாலால் வைகுந்தம் கொடுத்தும் பிரான் * என்றபடியே தேவராலானத்திலே பேது' என்று எம்பெருமான் நாளிட்டிக் கொடுக்கையாலே போக வொருப்பட்டார் ஆழ்வார்; அவர்க்குத் திருமோகூர் காளமேகப்பெருமான் வழித்துணையாக அமைந்தார்; இவ்விஷயம் * தாளதாமரைத் திருவாய் மொழியிலே அருளிச் செய்யப்பட்டது. 91

கெடுமிடர் வைகுந்தத்தைக் கிட்டினுப்போல *
தடமுடையவார்தபுரத்தன்னில்—* படவரவில்
கண்டுகில் மாற்காட்செய்யக் காதலித்தான் மாறன் * உயர்
விண்டனிதுள்ளோர் விடப்படுவே.

92

மாறன் உயர்	{	நம்மாழ்வார்	{	தடம் உடை	{	தடாகக்களையுடைய திருவ
விண்		உயர்த்த பரமபதத்திலுள்ள		அனர்ப்புரம்		னந்தபுரத்திலே
தனில் உள்	{	சித்தியஸிரிகள் ஆச்சரி	{	தன்னில்	{	
நோர் விடப்ப		யப்படும்படி		படம் அரவில்		படமுடைய சேஷன் மீது
கெடும் இடர்	{	துக்கமற்றதான ஸூலை	{	கண் துவில்	{	பள்ளி கொண்டருளுட
வைகுந்		குண்டத்தை யடைந்து		மாற்து		திருமாலுக்கு
தந்தை கிட்டி	{	அடிமை செய்யப்பெற்	{	ஆள் செய்ய	{	அடிமை செய்ய
ஞற் போல		றப்போல		காதலித்தான்		விரும்பினார்.

*** பரமபதத்தில் போனால் அங்குச் செய்யக்கூடிய கைக்கரிடங்களைத் திருவனந்தபுரத்திலே சேஷசாரியான ஸூபதம்ராபப் பெருமான் திருவடிகளிலே காழம் தயருமாசுசென்று செய்ய விரும்பினபடியைச் * கெடுமிடராய வெல்லா மென்குற திருவாய் மொழியிலருளிச் செய்தாரென்க. 92

வேய்மருதோளின்திரைகோன் மேவுகிளிறறதேசத்தை *
தான்மருவாததன்மைமினுல் * தன்னையின்னம்—பூமிபிலே
வைக்குமெனச் சங்கித்து மால்தெளிவிக்கத்தெளிந்த *
தக்கபுகழ்மாற நெங்கள் சார்வு.

93

வேப் மருத	{ முங்கில் போன்ற நோள்	தன்னை இன்னம்	{ தம்மை இன்னமும் இந்த
சொல் இந்	{ கலைபுண்டியளான மோட்	புயியிலே	{ ஸர்ஸாதத்திலேயே இட்
சொல் கொன்	{ மருகு வல்லபனான எம்	வைக்கும் என	{ நிலைக்குமோலென்று
	{ பெருமான்	சங்கித்து	{ அதிசங்கித்து
மேவுகின்ற	{ எழுந்தருளியிருக்கு	மால் தெளிகின்ற	{ எம்பெருமான் சேற்றத்
தேசத்தை	{ மிடத்தை	தெளிந்த	{ தேறின
தான் மருவா	{ தாம்புரப்பெருமையினுள்	தங்க புத்த	{ தகுதியான புனைபுடை
தன்மையினுள்		மாரன்	{ ஆழ்வார்
		எங்கள் சார்வு	{ எமக்குப் புகல்.

*** தாம் மனோநித்தபடியே அப்போதே அங்கேசத்திலே போய் அடிமை செய்யப் பெருமையானே கலங்கி 'படைமயபடியே நமக்கு ஸம்ஸாரத்திலிருப்பே சேவித்து விடுகிறதோ, என்று, பாக்ருதி ஸம்பந்தத்தின் கொடுமையாலும் சக்லாஸ்வாசர் சீர்ப்பதனைப் பற்றவும் தமக்கு வர்டான அதிசங்கையை * வேப்பமருதோளினைப் பதித்திலருளிச் செய்தாசென்க. மேலே சொன்ன அதிசங்கை முகப்பெய்தக்காலே அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்நாள் ஒரு பறிக் கையிலேகூட விருக்கச் செய்து பசு மேய்க்கப் போகிற விடுபற்பாலம் வந்தி, அக்காலத்துக் கெற்ற குயில் மயில் நடலானவற்றினுடைய பாடலால் முதலான அடைபாள் க்கோப்பு காண் ண்டாலே அவற்றையே கொண்டு 'கண்ணிரான் பசுமேய்க்கப் போனான்' என்று அதிசங்கை பண்ணி நோவு படுகிற தைப் பெண்கள் பேச்சிலே அருளிச்செய்ததான * வேப்பமருதோளி னைப் பதித்திருக்கு ஆழ்வார் தங்குண்டான அதிசங்கையே உன்னுறை பொருளாம்.

இதில் பத்தாவது பாட்டில் * செங்கனிவாயெங்காளாய் கேயே* என்றதின் கவடறிந்து புருஷர்கள் கீர்வதரித்தபடியைத் தழுவி "மால் தெளிகின்றத் தெளிந்த" என்ற நுளிச் செய்யப் பட்டது.

....

....

....

...

93

சார்வாகவேயடியில் தானுரைத்த பத்திதான் *
சீரார் பலத்துடனே சேர்ந்ததனை—* சோராமல்
கண்ணொத்தபாறல் கழலினையே நாடோறும் *
கண்டுக்கருமென்னுடையகண்.

91

அடியில்	{ ஆரம்பத்தில் * விடுமின்	சோராமல்	{ ஒன்றும் குறையாமல் அரு
	{ முற்றத்திலே	உரைத்த	{ லிச் செய்த
சார்வு அகவே	{ எல்லாக்கும் உபாதேய	மாரன்	{ ஆழ்வாருடைய
	{ மாதலே	கழல் இணையே	{ உபய பாதங்களையே
தான் உரைத்த	{ தாமருளிச் செய்த பத்தி	நான் தோறும்	{ எப்போதும்
பத்தி தான்	{ யானது	என்னுடைய	{ எனது கண்கள்
சீர் ஆர் பலத்	{ சிறந்த பலனோடு சேர்ந்த	கண்	{ ஸேவித்துக்களிக்குப்.
கூட்டு	{ படியை மறிந்து	கண்டு உகக்கும்	

* * * திருவாய்மொழி பெண்பது ஒருசிறந்த சாஸ்திரம். உபக்ரமித்த அந்தத்ததை உப ஸம்ஹாரம் உண்ணுவதென்பது சாஸ்திரத்ததமாகையாலே முதலில் உபக்ரமித்த பத்தியாகத் தை * சார்வே தவறெறிக் கென்கிற திருவாய் மொழியிலே உபஸம்ஹாரித்தருளினானென்கிறது. "மிணக்கறவைச் சார்வாகை கிமித்து" என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியும் காண்க.

94

கண்ணனடியினையிற் காதலுறுவார்செயலே *
திண்ணமுறவே சுருங்கச்செப்பியே—* மண்ணவர்க்குத்
தானுபதேசிக்கை தலைக்கட்டினுன்மாரன் *
ஆனபுகழ்சேர் தன்னருள்.

95

கண்ணன் அடி } எம்பெருமானது பதவினை
இனையில் } யில்
காதல் உறுவார் } பக்தியுடையவர்களின் செய்
செயலை } கையை
திண்ணம் உற } திடமாக
மாறன் } ஆழ்வார்
ஆன புகழ் சேர் } சிறந்த சீர்த்தியோடே
தன் அருள் } சேர்ந்த தமது கிருபையி
னாலே

சுருங்க செப்பி } சுருக்கமாக அருளிச்
செய்து }
மண்ணவர்க்கு } இவ்வுலகத்தவர்களுக்கு
தான் உபதேசிக் } தாம் உபதேசிக்குந்
கை தலைக் } தொழிலை முடித்துக்
கட்டினான் } கொண்டார்.

* * * எம்பெருமான் தம்மைப் பரம பதத்தில் கொண்டு போகப் பதனுகிறபடியைக் கண்டு, சரம தசையிலே புதைத்துக் கிடக்கும் மஹாபிதகளைப் புத்திரன்முதலானார்க்குக் காட்டு மாபோலே ஆழ்வாரும் ஒருவருமியுவாதபடி எல்லார்க்கும் ஹிதங்களைச் சுருக்கமாக உபதேசிக்க வேண்டி * கண்ணன் கழிவினைப் பகைத்திலே * என்வாய்மலரிட்டு என்வாய் நாடோ * பாடலவன் நாபம் * சனைநன்மலரிட்டு கினைமின் செய்யானே * என் நிப்படி மனோவாக்காயங்க எய்கிற கரணநாயந்தா லும் ஆகும் வருத்தியை பு டிக் கித்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

“செயலைச் சுருங்கச் செப்பி” என்றது ‘செய்யவேண்டிய காரியத்தை ஸப்தேஷமாக அருளிச்செய்து’ என்றபடி. 95

அருளாலடியிலெடுத்த மாலன்பால் *
இருளார்த்த தம்முடம்பையிச்சித்து * இருனிசுரிலில்
இத்துடன் கொண்டேக இசைவுபார்த்தேயிருந்த *
சுத்திசொல்லும் மாறன்செஞ்சொல்.

96

அருளால் } கிருபையினாலே
அடியில் எடுத்த } (ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்)
மால் } அடியிலே யெடுத்தந
அன்பால் } ப்ரேம விசேஷத்தாலே
இருள் ஆர்ந்த } ஹேயமான தமது திரு
தம் உடம்பை } மேனியை ஆசைப்பட்டு
இச்சித்து }
இருனிசுரில் } பரம்பதத்தில்

இத்துடன் } (தம்மை) இந்த சீர்த்
கொண்டு எய் } தோடே கொண்டு போக
இசைவு பார்த் } (சுபதம்) அனுபவியை
கே இருந்த } எதிர்பார்த்திருந்த
சுத்தி } அவனது சுத்தியை
மாறன் செஞ் } ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸ்திக்
சொல் } தியானது
சொல்லும் } தெரிவிக்கும்.

* * * திருவாய்மொழி தொடங்கும் போதே * மயர்வற மதிகலமருளினன் * என்றும் படியாக அடியிலே தம்மை விஷயிகரிதருளின ஸர்வேசுவரன் தம்மைப் பரம்பதத்தேறக் கொண்டு போகத் திருவுள்ளம்பற்றி, இந்த சரமதிருமேனியோடே கொண்டிபோகப் பாரித்து அதற்குத் தம்முடைய இசையை யெதிர்பார்த்திருந்தமையை ஆழ்வார் * அருள்பெறுவாரடி யார் பதிகத்திலே அருளிச் செய்தாரென்க. இப்பதிகத்திலே * இகழ்வின்றி யென்னெஞ்சுத தெப்பொழுதும் பிரியானே * என்ற பாகரத்தில் கோக்காநவும், மேல் பதிகத்தில் * மக்க வொட்டுன் மாமாயை * என்றதை நோக்கியும் அருளிச் செய்தாடி.

இதில் மூன்றாமடியில் “இவரிசைவு பார்த்திருந்த” என்று சிலர் ஓதும் பாடம் மறுக் கவும் மறக்கவும் தக்கது. அதில் ‘இவர்’ என்பது அவ்விக்க வ்யயதன் இரண்டாமடியில் ‘தம்முடம்பையிச்சித்து’ என்றது போலஇங்கும் ‘தம்மிசைவு’ என்பப் பொருத்துமேயல் லது இவரிசைவு என்னப் பொருந்தாது. இவ்விஷயம் ஆழ்ந்த வ்யுத்தபக்தியுடையார்க்கே அவ காணிக்ும்.

96

செஞ்சொற்பரன்றனது சீராரும்மேனிதனில் *
வஞ்சித்துச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனின் *—விஞ்சுநிலக்
கண்டவனைக்காற்கட்டிக் கைவினித்துக்கொண்ட *
திண்டி.றல்மாறன் னந்திரு.

97

செஞ்சொல் பரன்	{ செஞ்சொற்களாலே பிரதி- பாதிக்கப்படுகின்ற பசும புருஷன்	அவனை கால் கட்டி	{ அவன் திருவடிகளைக் கட- டிக்கொண்டு
சீர் தனது ஆரும் மேனி தனில்	{ தம்முடைய சிறந்த திரு மேனியிலே	கை விடுவித்துக் கொண்ட	{ (அவனது மாயவலையினுள் தாம் அகப்படாதபடி) தம்மை விடுவித்துக் கொண்ட
வஞ்சித்து செய் கின்ற வாஞ் சை தனின் விஞ்சுதலை கண்டு	{ வஞ்சனையாகச் செய்கிற விருப்ப மிகுதியைக் கண்டு	திண் திறல் மாறன் நம் திரு	{ திடமான சக்தியை யுடை- யரான் ஆழ்வார் நமக்குச் செல்வம்.

* * * தம்மோடே வந்து கலந்து தமக்கு விதேயனாய்த் தம் திருமேனியிலே மிகுந்த அபிரிவேசமுடையனாய்த் திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலேகொண்டு போகவேண்டுமென்று எப்பெருமான் காட்டுகிற குதுஹலத்தைக் கண்ட ஆழ்வார் 'ஐயோ! இவ்வுழுக்குடம் பின் தோஷ மிகுதியை யறிபாமல் ராகந்தனாகி நுக்கிற விஷனுக்கு இதின் தோஷத்தை யுணர்ந்தி னோமாகில் இத்ததைத் தவிர்வன்' என்று நினைத்து இதின் தோஷங்களை அவனுக்கறிவிக்க, அபி மத விஷயத்திற் அழுக்கு உசுப்பாரைப்போல அது தானே அவனுக்கு மேல்விழுகைக்கு உட லாக 'பிரானே! இந்த விண்ணையை நீ கழித்துக் கொள்ளவே வேண்டும்' என்று அவனைக் கால் கட்டி அந்த வாஞ்சையை விடுவித்துக் கொண்டாராழ்வார் * செஞ்சொற்களாலென்கிற திரு வாய்மொழியிலே.

ஸர்வசக்தனுை அவனுடைய பிடிவாதத்தையும் ஆழ்வார் ஸ்வசக்தியாலேமாற்றினாராக லால் 'திண் திறல் மாறன்' என்று மாமுனிவனிடம் விருது பெற்றாரென்க.

* மங்கவொட்டுன் மாமாயை * என்கிற பாசாரம் இத்திருவாய் மொழிக்கு உயிரானது. 'வேர் குடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றாதுப்போலே ஞ்ஞாதியை கிர்வாறுக்கோடே ஆதரிக்கும்' என்கிற ஸ்ரீவசநூஷண ஸ்ரீஸூக்தியும் 'வேர் குடுவார் மண்பற்றுப்போலே' என்கிற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கே அதுஸந்தேயம். 97

திருமால் தன்பால் விருப்பம் செய்கின்ற நோர்கண்டு *

அருமாயத்தன் றகல்விப்பானென் —* பெருமால்நீ

இன்றென்பால்செய்வா னென்னென்ன இடருற்று நின்றான் *

துன்னுபுகழ்மாறனை த்தான் சூழ்ந்து. 98

திருமால் தன் பால்	{ ஸர்வேசுவரன் தம்மிடத்து	நீ பெருமால் செய்வான் என்	{ நீ மிக்க வியாமோஹத் தைச் செய்வானேன்?
விருப்பம் செய் கின்ற நேர் கண்டு	{ அதிகமான ஆதாம் செய் யும்படியைக் கண்டு	என்ன தான்	{ என்று (ஆழ்வார்) கேட்க, (அப்போது) எம்பெரு மான் தான்
அன்று அரு மாயத்து அகல்விப் பரன் என்	{ ('எம்பெருமாளே!') இதற்கு முன்பெல்லாம் (என்னை) பாக்குதியிலே யிட்டு வைத்து அசற்றி விடுவானேன்?	துன்னு புசுழ் மாறனை சூழ்ந்து இடர் உற்று நின்றான்.	{ மிக்க புகழையுடையாரான அவ்வாழ்வாரை வணந்து கொண்டு (அவர் கேட்ட கேள்விக்கு விடை சொல்லமாட்டா மல்) தடுமாறி நின்றான்.
இன்று என் பால்	{ இப்பொழுது என்னிடத்தில்		

* * * எம்பெருமான் ஆழ்வார் பக்கலிலே அளவுகடந்த அபிரிவேசத்தைக் காட்டத் தொடக்கினான்; அதுகண்ட ஆழ்வார் 'பிரானே! இன்றளவும் என்னைப் படுகுழியிலே தள்ளி வைத்து இன்று இங்கனே ஆதரிப்பதற்கு என்ன ஹேது? என்று மடிபிடித்துக்கேட்க,

பேஷித சாடியே எம்பெருமான் வந்து தோற்றி, காற்கட்டான பாக்ருதியுபயந்தத்தை; அனாத
 னர் நெருங்கட்டினை கொண்டுபோய் கீத்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாக்கி தித்யா கைங்கரியம்
 உண்டாக்குத, இங்ஙனம் தாம் * அவாவந் து விடுபெற்ற படிபை * முனியே நான் மூகனென்பன்
 சி. திருவாய் மொழியில் அருளிச் செய்து கலைக்கட்டி அச்சாழ்வார் -- என்றதாயிற்று. 100

ஜீயர் திருவடி களே சரணம்.

பேருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திருவாய்மொழி னாற்றந்தாதி உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஆர்த்திப்பிரபந்தத் தனியின்கள்.

தேன்பயிலுந் தாரா னேதிராசன் சேவடிமேல்
தான்பரம பத்தி தலையேடுத்து—மாந்தர்க்
குணவாக வார்த்தியுட னோண்டமிழ்கள் செய்தான்
மணவாள மாமுனிவன் வந்து.

மணவாள மாமுனிவன் வந்து	{ மணவாள மாமுனிகள் அவ தாரித்து,	தான் பரமபத்தி தலை எடுத்து	{ தாம் பரமபத்தி அதிகரிக்கப் பெற்றதனால்
தேன் பயிலும் தாரான்	{ (மதுவைப் பருகுவதற்காக) வண்டிகள் நித்யவாஸம் பண் ணப்பெற்ற புஷ்பமாலையோ யணிந்த	ஆர்த்தியுடன்	{ இவ்விருள் தருமானாலத்தில் அடிக்கொதிப்பின லுண்டான நிர்வேதத்தோடு
எதிராசன்	எம்பெருமானுடைய	ஒண் தமிழ்கள்	{ (ஆர்த்திப்பிரபந்த மென்னும்) அழகிய தமிழ்பாசரங்களை
சே அடி மேல்	திருவடிகள் விஷயமாக	மாந்தர்க்கு உணவு ஆக செய்தான்	{ இந்நிலத்தார்க்கு உணவாகும் படி அருளிச்செய்தார்.

வம்பலிழ்தார் வண்மை மணவாள மாமுனிலன்
அம்புலியிற் கால்பொருந்தா வார்த்தியினால்—உம்பர்தொழும்
விண்ணுலகிற் செல்ல விரைந்தேதிரா சன்பதங்கள்
நண்ணி யுரைத்தான் நமக்கு.

வம்பு அலிழ்தார்	{ அப்போதலர்ந்த பூமாலையோ யணிந்துள்ளவரும்	உம்பர் தொழும்	{ நித்யஸூரி ஸேவிதமான திரு வீண உலகில்
வண்மை	ஒளதார்யம் மிக்கவருமான	செல்லவிரைந்து	{ எழுந்தருள த்வரித்து
மணவாளமா முனிவன்	{ மணவாளமாமுனிகள்	எதிராசன் பதம்	{ உடையவருடைய திரு வடி கள் நண்ணி
அம்புலியில்	இப்பலோகத்தில்	நமக்கு உரைத் தான்	{ ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தை நமக்கு அருளிச்செய்தார்.
கால் பொருந்தா ஆர்த்தியினால்	{ இருந்துவாழ முடியாத ஆர்த்தி யாலே		

தனியனுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
ஆ ர் த் தி ப் பி ர ப ந் த ம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ - பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய உரையுடன் கூடியது.

வாழி யேதிராசன் வாழி யேதிராசன்
வாழியேதி ராசனென வாழ்த்துவார்—வாழியேன
வாழ்த்துவார் வாழியேன வாழ்த்துவார் தாளிணையில்
தாழ்த்துவார் விண்ணோர் தலை.

வாழி எதிராசன் வாழி எதிராசன் வாழி எதிராசன் என வாழ்த்து வார் வாழி	எப்போதும்எம்பெருமானுர்க்கே மங்களாசாஸனம் செய்பவர் கள் யாவரோ அவர்கள் வாழ வேண்டும்	என வாழ்த்து வார் தான் இணையில். உபயபாதங்களிலே விண்ணோர் நித்யஸூரிகள் தலை தாழ்த்து வார்	1 என்றிப்படி ராமாநுஜ பக்த பக் தர்களுக்கு மங்களா சாஸனம் செய்பவர்களது தலையை வணங்கி கமஸ்கரிப்பர் கள்.
என வாழ்த்து வார் வாழி	என்றிப்படி ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர் களுக்கு மங்களா சாஸனம் செய்பவர்கள் வாழவேண்டும்		

*** எம்பெருமானுர்க்கு மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ, அவர்க
ளுக்கும் மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கள் யாவரோ, அவர்களுக்கும் மங்களாசாஸனம்
செய்பவர்கள் யாவரோ அவர்கள் நித்யஸூரிகளால் கொண்டாடப் படுவார்களென்கை. 1

இராமா நுசாய நமவென்று சிந்தித்
திராமா னுசரோ டிறைப்போழ்—திராமாநு
சிந்திப்பார் தாளிணையிற் சேர்ந்திருப்பார் தாளிணையை
வந்திப்பார் விண்ணோர்கள் வாழ்வு.

இராமாநுசாய நம என்று சிந்தித்து இரா மானுசரோடு இறை போத்து இராமாநு சிந் திப்பார் தான் இணையில்	ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: என்று இதையே அநுஸந்தானம் செய்து கொண்டு இருக்கமாட்டாத மனிதர்களோடுகூடி கொடிப் பொழுதும் ஸஹவாஸம் செய்யமுடியாத படி சிந்தை கொண்டிருப்ப வர்களது உபயபாதங்களில்	சேர்ந்து இருப் பார் தான் இணையை வந்திப்பார் விண்ணோர்கள் வாழ்வு	2 அர்வயித்திருப்பவர்களது உபய பாதங்களை தொழுதேத்துமவர்கள் நித்யஸூரிகளையும் வாழ்விக்க வல்லவராவர்.
---	---	--	---

*** ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: என்று அநுவரதம் சிந்தித்திருக்க ப்ராபதம்
அங்ஙனே சிந்தித்திருக்க இயலாவிடினும் அங்ஙனே சிந்தித்திருப்பாருடைய ஸஹவாஸ
மாவது செய்ய ப்ராபதம். அப்படிப்பட்ட அத்யவஸாயமுடையவர்கள் விண்ணோர்க
ளினும் மேம்பட்டவராவர் என்றதாயிற்று. இரா—இராமல்; மாறுசிந்திப்பார் என்ன
வுமாம்.

தந்தைநற்றாய் தாரம் தனயர் பெருஞ்செல்வம்
என்றனக்கு நீயே யேதிராசா—இந்தநிலைக்
கேராத வில்லுடலை யின்றே மறுத்தருளப்
பாராத தேன்னோ பகர்.

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	ஏராத இ உடலை	{ எற்றிருக்க மாட்டாத இந்த
நல் தந்தை தாய்	நல்ல தகப்பனாரும் தாயாரும்	இன்றே	{ ப்ராக்குத தேஹத்தை
தாரம் தனயர்	மனைவியரும் மக்களும் மஹத்	அதுத்து அருள்	{ இன்றைக்கே தொலைக்கத் திரு
பெருசெல்வம்	தான் ஸம்பத்துமாயிய எல்லாம்	பாராதது	{ வள்ளம் பற்றாமலிருப்பது
என் தனக்குகியே	எனக்கு தேவரீரே யாவீர்;	என்றோ	{ என்ன காரணத்தினாலோ?
இந்த நிலைக்கு	{ என்று இம்மனை கொண்டிருக்	பகர்	{ அருளிச்செய்யவேணும்.
	கும் அத்யவஸாயத்திற்கு		

* * * “சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத தாய் தந்தையுமவரே யிரியாவாரே” என்று நம்மாழ்வார் எம்பெருமானையே எல்லாமுமாகக் கொண்டார்; “மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ் ஸர்வம் யதேவ” என்று நம்மாழ்வாரையே எல்லாமுமாகக் கொண்டார் ஆளவந்தார். அப்படி யன்றிக்கே எம்பெருமானாரையே எல்லாமுமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது மணவாள மாமுனிகளின் அத்யவஸாயம். ஆனாலும் இந்த அத்யவஸாயத்திற்கு இந்த ப்ராக்குத தேஹத்தோடிருப்பு பிரதிபந்தகமாயிருத்தலால் இதனைபுடனே தவிர்த்தருளவேண்டுமென்று இரக்கிறார். 3

இந்த வுடற்சிறைவிட டெப்போழுது யானேகி
அந்தமில்பே ரின்பத்து ளாகுவேன்—அந்தோ!
இரங்கா யெதிராசா என்னையினி யுய்க்கை
பரங்கா ணுனக்குணர்ந்து பார்.

4

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	அந்தோ இரங்	{ ஐயோ! இரங்கியருள்கின்றீ
இந்த உடல்	{ ப்ராக்குத சரீரத்தோடு வாழ்வ	காய்	{ ரில்லையே;
சிறைவிட்டு	{ தாகிற இந்தச் சிறையில் நின்று	இனி	{ அடியேன்வேறு புகலற்றேனான்
	நீங்கி		{ பின்பு
யான் ஏகி	{ அடியேன் அச்சிராதி மார்ச்	என்னை உய்க்கை	{ என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தருள்வ
	கத்தாலே சென்று		{ தானது
அந்தமில் பேர்	{ ஒருநாளும் முடிவில்லாத ப்ராஹ்	உனக்கு பரம்	{ தேவரீருக்கேயன்றே பாரம்;
இன்பத்துள் எப்	{ மாணந்தசாலியாகஎப்பொழுது	காண்	
பொழுது ஆகு	{ ஆகப்பெறுவேன்?	உணர்ந்து பார்	{ இதை ஆலோசித்துப் பாரீர்.
வேன்			

* * * பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமான இந்நிலைமை சிறைக்கூடத்திலே கிடந்து துவள்வதொக்கும். இப்படிப்பட்ட சிறையில் நின்று விடுபட்டு * அந்தமில் பேரிபன்த்தடியரோடிருந்தமை * என்னும்படியான பேற்றை அடியேன் எப்போது பெற்றவனாவேன்? எதிராசரே! தேவரீர் திருவுள்ள மிரங்காவிடில் இப்போது பாவினானுக்குக்கிட்டுமோ? அடியேனுடைய உஜ்ஜீவனம் உம் அதினமன்றோ என்றாராயிற்று. இரங்காய்—இரங்கியருள வேணும் என்றுமாம். 4

தன்புதல்வன் கூடாமல் தன்புசிக்கும் போகத்தால்
இன்புறுமோ தந்தை யெதிராசா—உன்புதல்வன்
அன்றே வுரையாய்பான் ஆதலா லுன்போகம்
நன்றே வேளையோழிந்த நாள்.

5

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	யான் உன்புதல்	{ அடியேன் தேவரீரது புத்திர
தந்தை	(உலகத்தில்) பிதாவானவன்	உன் அன்றே	{ னல்லேனோ
தன் புதல்வன்	{ தன் புத்திரனோடு கூடியிரா	உரையாய்	{ அருளிச்செய்யவேணும்;
கூடாமல்	மல்	ஆதலால்	{ அடியேன் உமது
		உன்போகம்	{ புதல்வனே யாதலால் உமது
தான் புசிக்கும்	{ தானொருவனே தனியாயிருந்து	எனே ஒழிந்த	{ போகமானது
போகத்தால்	{ அநுபவிக்கின்ற போகத்தி	கான்	{ என்னோடுகூடி யநுபவிக்கப்
	னல்	நன்றே	{ பெறுதபோது
இன்பு உறுமோ	ஆனந்திக்கலாகுமோ!		{ நல்லதாகுமோ?

*** “தேசாந்தரகதனுன புத்ரன் பக்கவிலே பித்ரு ஹ்ருதயம் கிடக்குமா போலே” என்ற ஸ்ரீவசந பூஷண ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருவுள்ளம்பற்றி முன்னடிகள் அருளிச்செய்தபடி, ஸம்பந்நனுன பிதாவானவன் புத்திரனோடுகூடியன்றோ போகங்களைப் புசித்து மகிழ்வான்; புத்திரனைவிட்டுப் பிரிந்து தான் தனியே ஒருபோகம் புசித்து மகிழ மாட்டானன்றோ; அதுபோல, ஸ்வாமிந்! உமக்கு புத்திரனாகிய அடியேனைவிட்டுத் தேவரீர் தனியே * கட்டெழில் வானவர்போக முண்பாரே * என்னும்படியான போகத்தையனுபவித்துக் களித்திருக்கப்ராப்தியுண்டோ? என்னையுங் கூட்டிக்கொண்டு குணதுபவஞ்செய்வதன்றோ பாங்கு என்றாராயிற்று. 5

வேம்புமுற்றக் கைப்பு மிசுவதுபோல் வெவ்வினையேன்
தீம்புமுற்றந் தேகமுற்றிச் செல்வங்கால்—ஆம்பரிசால்
ஏற்கவே சிந்தித் தேதிராசா விவ்வுடலைத்
தீர்க்கவே யானவழி செய். 6

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	தீம்பும் முற்றம் {	தீ வினைகளும் முற்றி வாரா
வேம்பு முற்ற	வேப்பம் பிஞ்சானது முற்ற	நின்றன;	
கைப்பு மிசுவது	முற்ற, கைப்பு அதிகப்படுவது	ஆம் பரிசால்	ஸ்வரூபாநுபமாசு
போல்	போல	ஏற்கவேசிந்தித்து	முற்கோலிச் சிந்தித்து
வெவ் வினை	மஹாபாயியான அடியேனு	இ உடலை	இந்த தேஹத்தை
யேன்	டைய	தீர்க்கவே ஆன	தீர்ப்பதற்கான வுபாயம் செய்
தேகம் முற்றி	தேஹமானது முற்றி வருவதற்	வழி செய்	தருள்க.
செல்வங்கால்	கேற்ப		

*** ஸ்வாமிந்! வேம்பு முற்ற முற்றக் கசப்பு முற்றுவதுபோல அடியேனது தேஹமும் முற்றமுற்றப் பாவங்களே முற்றிவரானின்றன. இது அஸஹ்யமாயிருத்த லால் இவ்வுடல்தொடர்ணைத் தீர்க்குமுபாயம் தேவரீரே செய்தருளத் தக்கது. 6

அன்னை குடிநீ ரருந்திமுலை யுண்குழவி
தன்னுடைய நோயைத் தவிராளோ—என்னே!
எனக்கா வெதிராசா வெல்லாக் செய்தால்
உனக்கது தாழ்வோ வுரை. 7

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	என்னே	இது நான்சொல்ல வேண்டுமோ?
முலைஉண்குழவி	ஸ்தனந்தய ப்ராஜையினுடைய	எனக்கா	அடியேனுக்காக
தன்னுடைய	வியாதியை (தவிர்க்க விரும்பிய)	எல்லாம் நீ செய்	எல்லா வுபாயங்களையும் தேவ
நோயை		தால்	ரீரே அனுட்டித்தால்
அன்னை	தாயானவள்.	அது உனக்கு	அது தேவரீர்க்குக் குறை
குடி நீர்அருந்தி	தான் கஷாயம் குடித்து	தாழ்வோ	யாமோ?
தவிராளோ	தவிர்க்கமாட்டாளோ?	உரை	அருளிச்செய்யவேணும்.

*** பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ - உத்தரசதகத்திலே “ருக்ணே தோகே ஸ்வ இவ னுநீ தக்கஷாயம் பிபந்தி” என்றருளிச் செய்ததையடியொற்றி முன்னடிகள் அருளிச் செய்தபடி. தன் குழந்தையின் நோய்தீர்வதற்காகத் தாய்தானே கஷாயம் முதலியன குடித்தலாகிற ஒளவுதலேவைபண்ணுவதென்கிற ஒரு முறையுண்டாம். அதுபோல * இப்பிறவியென்னும் நோயிலேயகப்பட்டுத் துடிக்கின்றவெனைக்கு இந்நோய் தீர்த்தக்க வுபாயங்களைத் தேவரீரே யனுட்டித்து அடியேனை நோய்தீர்ந்தவனாகச் செய்தால் இது முறையாகாதோ? என்னைக் குழந்தையாகக் கொண்டிருக்கின்ற வுமக்கு இதுவன்றோ உற்றது என்றாராயிற்று. குடிநீர்—கஷாயம். 7

தன்குழவி வான்கிணற்றைச் சார்ந்திருக்கக் கண்டிருந்தாள்
என்பதன்றோ வண்ணப்பழி யேற்கின்றாள்—நன்குணரில்
என்னாலே யென்னாச மேலு மெதிராசா
உன்னாலே யாமுறவை யோர். 8

ஆர்த்திப் பிரபந்தம் உரை

எதிராசர் எம்பெருமானாரே!
நன்கு உணரில் { நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்குமள
வில்
என் நாசம் என் { நான் நசித்துபோவது என்ன
னாலேயேனும் { லேயானாலும்
உன்னாலே ஆம் { தேவரீரோடே யுண்டாயிருக்
உறவை { கின்ற உறவை
ஆர் { கெரிது ஆலோசித்துப் பார்க்க
மேனும்.

தன் குழவி தன்னுடைய குழந்தை
வான்கிணற்றை { பெரிய கிணற்றினருகே யிருக்க
சார்ந்து இருக்க
கண்டிருந்தாள் { அதை விவக்காமல் பார்த்துக்
என்பது { கொண்டிருந்தாளென்கிற கார
அன்றோ { ணத்தினாலன்றோ
அன்னை பழி ஏற் { தாயானவள் பழிக்குப் பாத்நிர
கின்றாள் { மாகின்றாள்.

* * * “பிரஜையைக் கிணற்றின் கரையில் நின்று வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினாலென்னக்கடவதிறே” என்கிற ஸ்ரீவசனபூஷண ஸ்ரீஸ உத்தியைத் திருவுள்ளம் பற்றி முன்னடிகள் அருளிச் செய்கிறபடி. கிணற்றின்கரையிலே குழந்தை யிருக்கின் றதைக் கண்ட தாயானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரையில் நின்று அக்குழந்தையை அப்பாற்படுத்திற்றிலளாகில், குழந்தை கிணற்றிலேவிழுந்தவளவில் “தாய் அப்போதே சென்றெடுத்திருந்தால் குழந்தை விழுந்திருக்குமோ? கிணற்றின் கரையிலிருப்பை இவள் அதுமதிபண்ணியிருக்கையாலேயன்றோ விழுந்தது; ஆனபின்பு இவளன்றோ தள்ளினாள்” என்று லோகம் பழிசொல்லும். அன்றியும், அந்தத் தாய் தானும் ‘நானே யன்றோ தள்ளினேன்!’ என்று சொல்லிக் கதறுவள். ஆகவே, ஸ்வா மிர்! என்னுடைய நாசத்தை நானே விளைத்துக்கொண்டேனெனினும் உமக்கும் மிக்! என்னுடைய நாசத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கு மிடத்து எனது நாசத்திற்கு தேவரீரே நமக்குமுண்டானவுறவை ஆராய்ந்து பார்க்கு மிடத்து எனது நாசத்திற்கு தேவரீரே காரணமென்னும்படி பழி உமது தலையிலேயாகுமன்றோ? அங்ஙனாகாதபடி பார்த்துக் கொள்ளிர் என்றாராயிற்று.

கூபத்தில் வீழ்ங் குழவி யுடன்குதித்தல்
வாபத்தை நீக்குமந்த வண்ணெடோல்—பாபத்தால்
யான்பிறப்பே நேலுமினி யெந்தை யேதிராசன்
தான் பிறக்கு மென்னையும்ப்ப தா.

9

கூபத்தில் வீழும் { கிணற்றில் விழுங் குழந்தை
குழவியுடன் { யுடனே தானும் குதித்து
குதித்து
பாபத்தாலயான் { என் திவினையினால் நான் ஸம்
பிறப்பேன் { ஸராக் கடலில் விழுந்து
ஏனும் { துவள்வேனானும்
இனி என்னை { இனியடியேனை உஜ்ஜீவனப்
உய்ப்பதா { படுத்தும் பொருட்டு
எந்தைதிராசன் { ஸ்வாமி எம்பெருமானார்
தான் பிறக்கும் { இந்த ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே
தாரும் வந்து தோன்றினார்.

அவ்வாபத்தை { அந்த மாண்பத்தைத் தவிரக்
நீக்கும் அன்னை { கின்றஅப்படிப்பட்டவதன்னை
போல் { யான தாய்போல

* * * இந்த ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே கிடந்து துவள்கின்ற வும்மைக் கரையேற்ற வேணுமானால் இந்த ஸம்ஸாரத்திற் பிறவாத வெருவர் அதற்கு சக்தராக வேணுமே யல்லது உம்மைப் போலவே ஸம்ஸாரக்கடலில் ஒருகால் விழுந்து துவண்டவரான ஸ்ரீராமாநுஜர் உம்மைக் கரையேற்ற எங்ஙனம் சக்தராவர்? என்று சிலர் கேட்பதாகக் கொண்டு அதற்கு விடை யிருக்கிறார் இப்பாகரத்தினால். கிணற்றில் விழுந்த குழந் தையையெடுத்துப் பிழைப்பிப்பதற்காகத் தாயும் உடன் குதித்தால் அந்தக் குதிப்பு எதற்காகவென்று கேர்க்கவேண்டாவோ? ‘குழந்தையும் கிணற்றில் விழுந்தது, தாயும் கிணற்றில் விழுந்தாள், என்னவாசி?’ என்று சொல்லுவாருண்டோ? அதுபோல பாபத் தினால் இப்பிறவிக்கடலில் விழுந்த, விழுகின்ற, விழப்போகின்ற என்போல்வாரை உத்தரிப்பிக்கைக்காகவன்றோ எதிராசர்தாமும் இப்பிறவிக் கடலிலே ஓக்கக் குதித்தது என்கிறார். நமது பிறவி கரும்த்தினால்; அவருடைய அவதாரம் கருணையினால் என்ற தாயிற்று. கூபம்—வடசொல்.

“பூமகன்கோன் தென்னரங்கர் பூங்கழற்குப் பாதுகமாய்த்
தாமசிழுஞ் செல்வச் சடகோபர்—தேமலர்த்தாட்
கேய்ந்தினிய பாதுகமா மெந்தையிரா மாஞ்சனை
வாய்ந்தேனது நெஞ்சமே வாழ்.”

10

எனது நெஞ்சமே!	எனது மனமே!	தேன் மலர்	தேன்மிக்க மலர்போன்ற திரு
பூமகன் கோன்	திருமகன் கொழுநனைபூரீரங்க	தாட்டு	வடிவஞக்கு
தேன் அரங்கர்	சாதனுடைய திருவடி	எய்ந்து	பொருத்தி
பூ கழற்கு	களுக்கு	இனிய பாதுகம்	பிரபமான பாதுகையாயிருச்
தாம்பாதுகம்	தாம் பாதுகையா யிருந்து	ஆம்	கின்ற
ஆய் மகிழும்	கொண்டு மகிழ்கின்ற	எந்தை இராமா	ஸ்வாமி பெம்பெருமானாரை
செல்வம் சட	பூ சடகோபருடைய	நுச்சனை	
கோபர்		வாய்ந்து வாழ்	அடிபணிந்து வாழ்வாயாக.

* * * எம்பெருமானுடைய திருவடி நிலையான நம்மாழ்வார்க்குத் திருவடி நிலை
யான எம்பெருமானாரை ஆசிரயித்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு நெஞ்சுபோல்வாரான தொண்
டரை விளித்து அருளிச் செய்தாராயிற்று. 10

உன்னை போழிய வொருதேய்வம் மற்றறியா
மன்னு புகழ்சேர் வடுகநம்பி—தன்னிலையை
என்றனக்கு நீதந் தேதிராசா வெங்காளும்
உன்றனக்கே யாட்கொள் ளுக்கு.

11

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	வடுகநம்பி தன்	வடுகநம்பியினுடைய
உன்னை ஒழிய	தேவரைத்தவிர	நிலையை	நிலைடையை
மற்று ஒருதேய்	வேறொருதேய்வ முண்டென்	நீஎன் தனக்கு	தேவரீர் அடியேனுக்கு மகிழ்
வம் அறியா	தறியாத	உகந்து தந்து	வுடன் அளித்து
மன்னு புகழ்	சாச்சுதமான கீர்த்தியையுடைய	எக்காளும்	எக்காலத்திலும்
சேர்		உன் தனக்கே	உமக்கே ஆட்பட்டிருப்பேனும்
		ஆட்கொள்	படி செய்துகொள்ளவேனும்

* * * “வடுகநம்பி ஆழ்வானையுமாண்டானையும் இருகரைய ரென்பர்” என்பது
ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தி. ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிகள் இருந்தாப்
போலே வடுகநம்பிகள் ‘ப்ராப்யப்ராபங்களிரண்டும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே’
என்றிருப்பர் என்று ப்ரஸித்தம். கூரத்தாழ்வானும் முதலியாண்டானும் எம்பெரு
மானார் திறத்திலே மிகவும் ப்ரவணர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் பெருமாள் பக்கலிலுரு
சென்று பல் காட்டுவது, ப்ரவணராய்ப் போருவதாயிவ்வளவைக் கொண்டு அவர்களையும்
வடுகநம்பி குறைகூறுவாராம். ஆகவே வடுகநம்பிகள் சரமப்ரவரிஷ்டை அத்விதிய
மென்பது நாடறிந்தது. அவருடைய நிஷ்டாவிசேஷம் தமக்குமுண்டாம்படி கடாவித்
தருள வேணுமென்று இப்பாட்டில் பிரார்த்திக்கிறபடி. ... 11

தேசந் திகழந் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை
மாசில் திருமலையாழ் வாரென்னை—நேசத்தால்
எப்படியே யெண்ணினின்பால் சேர்த்தா ரெதிராசா
அப்படியே நீசெய் தருள்.

12

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	நேசத்தால்	பரமபீதியுடனே
தேசம் திகழும்	(புகழால் தேசந்தோறும் விளங்	என்னை எப்படி	அடியேன் திறத்தில் என்ன
	குகின்ற	எண்ணி கின்	திருவுள்ளம்பற்றி தேவரீ
திருவாய்	திருவாய்மொழிப் பிள்ளை	பால் சேர்த்	ரைக் காட்டிக் கொடுத்தருளி
மொழிப்பிள்ளை	யென்கிற	தரர்	னாரே
மாசு இல் திரு	களக்கமற்ற திருமலையாழ்வா	அப்படியே நீ	அந்தத்திருவுள்ளம் நிறைவேறு
மலை ஆழ்வார்	ரென்னுமாளிரியர்	செய்தருள்	மாறு தேவரீர் செய்தருள்க.

*** யதிராஜ விம்சதியில் 'பூமும் யதீந்த்ர தவ திவ்ய பதாஜஸேவாம் பூநீசைலநாத கருணாபரிணாமத்தாம்' என்றருளிச் செய்தது இப்பாசரத்திற்குச் சேர அநுஸந்தேயம். ஸ்வாமிந்! தேவரீருடைய திருவடிகளை நானாகக் கண்டிலேன்; அடியேனது ஆசாரியர் காட்டிக்கொடுத்தருளினதால் கண்டேனத்தனை. காட்டிக்கொடுத்த வருடைய திருவுள்ளம் தேவரீரறியாததன்று; அது நிறைவேறுமாறு கடாசுரித்தருள வேணுமென்கிறார். தேசம்—தேஜஸ் என்றுமாம். தேஜஸ்வியான திருவாய் மொழிப் பிள்ளையென்க. ... 12

எதிராசன் வாழி யேதிராசன் வாழி
எதிராசன் வாழிபென்றென் நேத்திச்—சதிராக
வாழ்வார்கள் தாளிணைக்கீழ் வாழ்வார்கள்—பெற்றிவேர்
ஆழ்வார்கள் தங்க ளருள்.

13

எதிராசன் வாழி	{	அவரதமும் எம் பெருமா	{	தாள் இணை கீழ் திருவடிவரத்தின் கீழே
எதிராசன் வாழி		ஹர்க்கே மங்களாசாஸனம்		வாழ்வார்கள் வாழ்வர்கள் தாம்
எதிராசன் வாழி		செய்து		ஆழ்வார்கள் தங் { ஆழ்வார்களுடைய பரம
என்று எத்தி		ஒரு குறையுமின்றி		சன் அருள் { கருபையை
சதிர் ஆக	{	வாழ்பவர்களான ஆழ்வான்	{	பெற்றிவேர் பெறுவர்கள்.
வாழ்வார்கள்		போல்வாருடைய		

*** எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம்பெற்றார்க்கல்லது ஆழ்வார்களின் திருவருள் பலியாதென்கை. ... 13

அதிகார முண்டே லரங்க நிரங்காரோ
அதிகார மில்லாதார்க் கன்றோ—எதிராசா
நீயிரங்க வேண்வேது நீயுமதிகாரிகளுக்
கேயிரங்கி லென்செய்வோம் யாம்.

14

எதிராசா	{	எம்பெருமானாரே!	{	க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்ய
அதிகாரம் உண்டு		(சர்ம ஜ்ஞான பக்தியோகாதிக நீயும்		ரென்று புகழ் பெற்ற
எவ்		ளில்) யோக்யதையிருத்தால்		தேவரீரும்
அரங்கர் இரங்		எம்பெருமான் க்ருபை செய்த		
காரோ	{	குள மாட்டாரே?	{	அதிகாரிகளுக்கே யோக்யர்களுக்கே க்ருபைசெய்
அதிகாரம் இல்		அப்படிப்பட்ட யோக்யதையற்		தருள்வதானால்
லரதார்க்கு		றவர்கள் விஷயத்திலன்றோ		
அன்றோ நீ		தேவரீர் அருள் செய்யத்தகு		யாம் என் செய் { அடியேன் செய்வதென்
இரங்க வேண்	{	வது;	{	கொல்?
டுவது				

*** இராமானுச நூற்றந்தாதியில் * ஞானங்கனிந்தலங்கொண்டு நாடொறும் நைபவர்க்கு வானங்கொடுப்பது மாதவன் * என்று எம்பெருமான் யோக்யர்களுக்கே அருள்செய்பவனென்று சொல்லி, உடனே "இராமானுசன் தன்னையெய்தினர்க்கு அத் தானம் கொடுப்பது தன் தகவென்னுஞ் சரண் கொடுத்து" என்று எம்பெருமானு ருடைய க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யத்வம் அழகாகப் பேசப்பட்டது. அதைத் திரு வுள்ளம்பற்றி இப்பாசரமருளிச் செய்கிறபடி. அடியேன் போன்ற அநதிகாரிகளுக்கும் தேவரீர் அருள்செய்தாலன்றோ எம்பெருமானிற்காட்டில் தேவரீர்க்கு ப்ரஸித்தமா யுள்ள வலைகண்ணியம் தேறுவது என்றாராயிற்று. என் செய்வோம் யாம்—இனிமேல் அதிகாரம் ஸாப்பாதித்துக்கொள்ள எம்மாலாகுமோ? என்றபடி. தேவரீரைவிட்டு வேறொருவரை ஆசிரயிக்கத் தானாகுமோ! என்றபடியுமாம். ... 14

எம்பெரு மாணர்-திருவடிகளே சரணம்
என்பதுவே நாவரைக்கு மித்தாலேன்—அன்பவர்பால்
இப்போ தளவுமயா னோன் நங்காண் கின்றிலேன்
எப்போதுண் டாவ தினி.

15

எம்பெருமாணர்	எனதுநாவானது 'எம்பெருமா	அன்பு	ப்ரேமம்
திரு அடிகளே	ணர் திருவடிகளே சரணம்'	இப்போது அள	இதுகாறும்
சரணம் என்ப	என்று சப்தமாத் திரத்தையே	வும்	
துவே நார	(ப்ரேமமின்றிச்) சொல்லா	ஒன்றும் யான்	சிறிதுமுண்டானதாக அடியே
உரைக்கும்	நின்றது;	காண்கின்றி	னுக்குத் தெரியவில்லை;
இத்தால் என்	இந்த வெற்றிநரையால் என்னு	வேன்	
அவர் பால்	கும்?	இனி எப்போது	அது இனிமேல் எந்நாளுண்டா
	அவ்வெதிராசரிடத்தில்	உண்டாவது	கும்?

* * * கீழ்ப்பாட்டில் அதிகாரமில்லாதவராகத் தம்மைச் சொல்லிக்கொண்டாரே அதை நிலைநாட்டுகிறாரிப்பாட்டில். 'எம்பெருமாணர் திருவடிகளே சரணம்' என்றே ஓய்வின்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றீரே, இதைவிட வேறு அதிகார ஸம்பத்து வேண்டுமோ? நீர் அதிகாரியேயாவீர்; அநதிகாரியல்லீர்—என்று சிலர் சொல்ல அதற்கு விடைகூறுகின்றார்; பொரிபுறந்தடவின உக்திமாத் திரமே யென்பக்கலுள்ளது; ப்ரேமங் களிந்து சொல்லுகின்றிலேன். அப்படிச்சொன்னாலன்றோ அதிகாரஸம்பத்து உள்ள தாவது. இதுகாறும் ப்ரேமமுண்டானதாகத் தெரியவில்லை; இனிமேலா அது உண்டா கப்போகிறது! இல்லை. ஆகவே அதிகாரிகளிடத்துச் செல்லக்கூடிய தேவரீரது கருணையைச் செலுத்தியருள்வதே நன்று என்றாராயிற்று. ... 15

ஆகாத தீதென் றறிந்தும் பிறர்க்குரைத்தும்
ஆகாத தேசேய்வ னுதலால்—மோகாந்தன்
என்றினைத் தென்னை யிகழே லேதிராசா
என்றுன் னடிசேர்வன் யான்.

16

எதிராசா	எம்பெருமாளுரே!	ஆதலால்	ஆகையினாலே
இது ஆகாதது	இது சாஸ்த்ரநிஷித்தமென்று	என்னை மோகாந்	என்னை மோஹாந்தனாகத் திரு
என்று அறிந்	தான் தெரிந்துகொண்டிருந்	தன் என்று	வள்ளம் பற்றிக் கைவிடலா
தும்	தும்	கினைத்து இக	காத;
பிறர்க்கு உரைத்	பரோபதேசங்கள் பண்ணியும்	ழேல்	
தும்	போந்தேனாகிலும்		
ஆகாததே செய்	சாஸ்த்ர நிஷித்தங்கனையே	யான் என்று உன்	அடியேன் எப்போது உம த
வன்	செய்து போருகின்றேன்;	அடி சேர்வன்	திருவடியைச் சார்வேன்?

* * * இன்னது செய்யத் தகுந்தது; இன்னது செய்யத் தகாதது என்று அடி யேன் விவேகித்தறிந்து அதைப் பிறர்க்கும் உபதேசித்துப் போருகின்றேனாகிலும் ஸ்வாஹுஷ்டானத்தில் வந்தவாறே பிசகிப் போகின்றேன்; சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களான கிருத்யங்களையே செய்து போருகின்றேன். ஆதலால் இவன் மோஹாந்தன் என்று தேவரீர் கைவிடப் போதுமான நிலைமை என் பக்கலுளதாயினும் அங்ஙனம் கைவிட லாகாது, என்றவாறே 'கைவிடுவேனல்லேன்' என்று எம்பெருமாணர் பணிக்க, ஸ்வாமிந்! எப்போது அடியேனைத் திருவடி சேர்த்துக் கொள்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி யிருப்பதென்கிறாராயிற்று. மோகாந்தன்—தற்சம வடசொல். விஷயாந்தர வ்யாமோஹத்தினால் கண் தெரியாதவன் என்றபடி. ... 16

போல்லாங் களைத்தும் பொதிந்துகொண்டு என்மையிலோன்
றில்லா வேனக்கு மெதிராசா—நல்லார்கள்
நண்ணுந் திருநாட்டை நான் தருவே னென்றீர்
தண்ணென் றிருக்கிறதென் றுன்.

17

எதிராசா

பொல்வாங்கு } என்னை மிகுந்தவர்கள் அடை

அனைத்தும்

பொதித்த } யக்கடிய திருநாட்டை யனிப்

கொண்ட

என்மை } தருவேன்

ஒன்று இன்ன } என்மீ

எனக்கும் } தண்ணென்று

கல்லார்கள் நண்

னு ம் திரு

நாட்டை நான்

தருவேன்

என்மீ

தண்ணென்று

இருக்கிறது

என் தான்

மெத்தென்றிருப்பது [தாமதிப்
பது] என்ன காரணத்தினால்?

*** என்மீ திருநாட்டை நான் தருவேனென்ற நீ" என்று இப்பாட்டில் கூறியிருப்பதனால் எம்பெருமானார் மணவாளமா முனிகளை நேரக்கி உமக்கு நான் திருநாடு தருவேன் என்று பிரதிஜ்ஞை செய்தருளினதாகத் தெரியவருகின்றது. "எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம்பெற்றார்க்கெல்லாம் முத்திச்செல்வம் குறையற்றது" என்று சரணாகதகத்யாநுஸந்தானத்தினன்று தொடங்கி ஒருப்ரஸித்தியிருத்தலால் அது கொண்டு இங்ஙனே பணிக்கின்றாரென்றுங் கொள்ளலாம். ... 17

என்று விடிவதெனக் கேந்தா யெதிராசா

ஒன்று மறிகின்றி லேனுரையாய்—தன்முமல்

இப்படியே யிந்தவுயிர்க் கேன்று மிகுளேவினைக்கும்

இப்பவமாம் நீண்ட விரவு.

18

எந்தாய் எதிராசா ஸ்வாமிக்! எம்பெருமானாரே!

குன்றாமல் ஒருநாளும் சுருங்காமல்

இப்படியே என் { இவ்வண்ணமாகவே எக்காலத்

தும் தும்

இந்த உயிர்க்கு இந்த ஆத்மாவுக்கு

இருளே வினைக் { அஜ்ஞாநாதகாரத்தையே மிகு

கும் விகின்ற

இப்பவம் ஆம் { இந்த ஸம்ஸாரமாகிற காளராத்

நீண்ட இரவு

எனக்கு என்று { ரியானது

விடிவது { என்வரையில் ஓய்வது எப்

ஒன்றும் அறி { போதோ?

கின்றிலேன் { இந்நாளில் ஓய்வதென்று கிதிது

உறையாய் { மறிகிலேன்;

அந்நாளைத் தேவரீரே அருளிச்

செய்யவேணும்.

*** இந்த ஸம்ஸாரமென்னும் காளராத்திரியானது அகவிருளை வளர்த்திக் கொண்டு ஓய்வின்றிச் செல்கின்றதே; பொழுதுவிடியும்நாள் இல்லையா? அது எந்நாளென்றறிகின்றிலேன்; இன்ன நாளென்று தேவரீரே குறிப்பிட்டால் ஆறியிருப்பேனென்கை. பவம்—ஸம்ஸாரம்; வடசொல். ... 18

அல்லும் பகலும்பா னுக்கை வழியுழன்று

செல்லுமதுன் தேசக்குத் தீங்கன்றே—கல்லார்கள்

தந்தையர் நீசர்க்காட் செய்பச் சகிப்போ

எந்தை யெதிராசா விகை.

19

எந்தை எதிராசா ஸ்வாமிக்! எம் பெருமானாரே!

யான் அல்லும் { அடியேன் இரவும் பகலும்

பகலும் ஆக்கை { தேஹமிழுத்துக் கொண்டு

வழி உழன்று { போகும் வழியிலேயே

செல்லுமது { சென்று திரிவதானது

உன் தேசக்கு { தேவரீருடைய தேஹஸ்ஸுக்கு

தீங்கு அன்றே { நிறக்கேடல்லவோ?

கல்லார்கள்

பெரியார்கள்

தம் தனயர்

தமது மக்கள்

நீசர்க்கு ஆள்

நீசர்க்கு இழிதொழில் செய்தி

செய்ய சகிப்

ருக்கு திருப்பைக் கண்டிசகிப்

பரோ

பர்களோ?

*** பெரியாழ்வார் * உனக்குப் பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேன் இனிப்போ யொருவன் தனக்குப்பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின்சாரையழிவுகண்டாய் * என் மருளிச் செய்தபுடையிலே இப்பாசரமருளிச் செய்கிறபடி. ஸ்வாமிக்! தேவரீருக்குந்

தொண்டெய்து திரியக்கடமைப்பட்டிருக்கு மடியேன் இப் பொல்லாவாக்கைக்குத் தொண்டெய்து திரிவேனாயின் இது எனக்குத் தருமெனினும் தேவரீருடைய தேஜஸ்ஸுக்கு அவத்யமாய் முடியுமன்றோ? ராஜபுத்ரன் நீசர்கட்கு ஆட்செய்திருக்கு மிருப்பை மஹாராஜன் பொறுத்திருக்க வல்லவனோ? இதையாராய்ந்து அடியேனைக் கைக்கொண்டருள வேணுமென்கிருராயிற்று. ... 19

போம்வழியைத் தருமென்னு மின்பமெல்லாம்
புசித்துவழி போயமுத விரசையாற்றில்
நான்முழுகி மலமற்றுத் தெளிவிசம்பை
நண்ணிநலந் திகழ்மேனி தன்னைப் பேற்றுத்
தாமமார் வந்தேதீர்கோண் டலங்கரித்துச்
சற்கரிப்ப மாமணி மண்டபத்துச் சென்று
மாமலராளர் கோன்மடியில் வைத்துகக்கும்
வாழ்வுநமக் கேதிராச னருளும் வாழ்வே.

20

போம்வழியைத் தரும் என்னும் இன்பம் எல்லாம்	{ 'போம்வழியைத் தரும்' என்கிற அருளிச் செயலால் சொல்லப்படுகிற அர்ச்சிராதி மார்த் கப்பேரின்ப மெல்லாவற்றையும்	அமரர் தாம் வந்து எதிர்கொண்டு	{ நித்யஸூரிகள் வந்து எதிர்கொண்டழைத்துப்போய்
புசித்து வழி போய் அமுதம் விரசை ஆற்றில் நாம் முழுகி மலம் அற்று தெளி விசம்பை நண்ணி நலந்திகழ் மேனி தன்னைப் பேற்று	{ அதுபவித்து அர்ச்சிராதி வழியே சென்று அம்ருதமயமான வி ராஜா நதியிலே நாம் தீர்த்தமாடிப் பரக்குதி மலங்களுள்ளாம் கழியப்பெற்று கலங்கரப் பெருநகராகிய திருநாட்டைக் கிட்டி சுத்த ஸத்வமயமான அப்பார்குத தேஜத்தைப்பெற்று	அலங்கரித்துச் சற்கரிப்ப மணி மண்டபத்து சென்று மாமலராளர் கோன் மடியில் வைத்து உகக்கும் வாழ்வு	{ பரஹ்மாலங்காரங்கள் செய்து மரியாதைகள் பண்ணி (அவற்றைப்பெற்று) திருமாமணி மண்டபத்திலே சென்று சேர்த்தவளவிலே திருமகள் கொழுநாளை எம்பெருமான் தன் மடியின்மீது வைத்துக் கொண்டு உகக்கும்படியான வாழ்வே நமக்கு எதிராசர் அருளும் வாழ்வு

* * * திருவாய்மொழியில் (3-9-3) * ஒழிவொன்றில்லாத * என்கிற பாசுரத்திலே "போம்வழியைத் தரும் நங்கள் வானவரிசனை" என்றருளிச்செய்தார் நம் மாழ்வார்; 'பரமபதத்தைத் தரும்' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க அந்நவனம் சொல்லாது *போம் வழியைத் தருமென்கையாலே பரமபதப் பராப்தியிற்காட்டிலும் அர்ச்சிராதிமார்த் கத்திற் செல்வதுதானே பரம ப்ரயோஜனமென்றும் அந்த ஆனந்தம் மிகப் பெரிதென்றும் காட்டிற்றுகிறது. அப்படிப்பட்ட இன்பமெல்லாம் புசித்துக்கொண்டே அர்ச்சிராதி மார்த்தத்திற் சென்று விராஜாநதியிற் குடைந்தாடிப் பரக்குத தோஷங்களெல்லாம் கழிந்து திருநாட்டைக்கிட்டி திவ்யதேஹத்தைப் பெற்று அவ்விடத்து ஸத்காரங்களையும் லபித்து எம்பெருமானது மடிமீதேறி வாழ்வுபெறுவதே வைகுந்தச் செல்வமாகும்; இச்செல்வம் எம்பெருமானார் திருவருளடியாகவே கிடைப்ப தொன்று என்றாராயிற்று. ஸ்வாமிந்! இச்செல்வத்தைத் தேவரீர் அருள் செய்ய வேணுமென்கை. ... 20

திருமலை யாழ்வார் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை சீருளால்
தருமதி கொண்டவர் தம்மையுத் தூரகராகவேண்ணி
திருமனமே யவர்க்கா மெதிராச ரோமைக்கருகப்
பரம பதந்தனிலேற்றுவ ரென்னபயம்நமக்கே.

12

மனமே ஓ நெஞ்சே!
திருமலை ஆழ் { திருமலையாழ்வாரென்கிற அஸ்
வார் திருவாய் { மதாசார்யரானவர்
மொழிப்பிள்ளை
சீர் அருளால் தம்முடைய திருவருளாலே
தரும் தந்தருவின்
மதியை கொண்டு { ஞானத்தை ஸாதனமாகச்
கொண்டு
அவர் தம்மை அவ்வாசிரியரையே
உத்தராகர் ஆக { ஸம்ஸாரத்தில் நின்று நம்மை
எண்ணி இரு { உத்தரிப்பவராக அத்யவஸா
யங்கொண்டு விசாரமற்றிரு;

எதிராசர் உடையவரானவர்
அவர்க்கு ஆய் { அத்திருவாய் மொழிப்பிள்ளைக்
காக
எமை நம்மை
கடுக சீக்கிரமாக
பரமபதம் தன் { திருநாட்டில் சேர்விப்பர்;
னில் ஏற்றுவர்
நமக்கு என்ன { இதைப்பற்றி நாம் அஞ்ச
பயம் { வேண்டுவதுண்டோ?

*** நெஞ்சே! நமக்கென்று வகுத்த ஆசாரியர் திருவாய்மொழிப் பிள்ளை யாவர்; அவரது திருவருளால் பெற்ற ஞானத்தைக் கொண்டு அவருடைய அபிமானமே உத்தராகமென்று நீ அத்யவஸாயங் கொண்டிரு; அவர்க்காக எம்பெருமானார் பேறு தந்தருள்வரென்று நாம் கவலையற்றிருக்கப் பராபதம் என்றாரயிற்று. ... 21

தீதற்ற ஞானத் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை சீருளால்
ஏதத்தை மாற்று மேதிராசா தம்மபி மானமென்னும்
போதத்தை யேறிப் பவமாம் புணரி தனைக்கடந்து
கோதற்ற மாதவன் பாதக் கரையைக் குறுகுவனே. 22

தீது அற்ற { கனக்கயில்லாத ஞானத்தை
ஞானம் { புடையவரான
திருவாய் மொ { திருமலையாழ்வாருடைய
ழிப் பிள்ளை
சீர் அருளால் சிறந்த கிருபையினாலே
ஏதத்தை மாற் { காமாதி தோஷஹாரான எம்
றும் எதிராசர் { பெருமானருடைய அபிமான
தம் அபிமா { மாகிற படகில் ஏறி
னம்-என்னும்
பேரதத்தை
ஏறி

பவம் ஆம் புணரி { ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலைக்
தனை கடந்து { கடந்து

கோது அற்ற { அகில ஹேயப்ரத்யநீகளுன
மாதவன் பாதம் { பகவானுடைய திருவடிகளா
கரையை { கிற கரையை

குறுகுவன் அனுகப் பெறுவேன்.

*** அஸ்மதாசார்யருடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே எம்பெருமானருடைய அபிமானத்திற்கிலக்காகி எம்பெருமானடிசேரப் பெறுவது திண்ணமென்ற தாயிற்று. போதம், பவம்—வடசொற்கள். ... 22

அடியார்கள் குழங்க ளழகோலக்க மிருக்க
ஆனந்த மயமான மாமணி மண்டபத்துப்
படியாது மில்படுக்கை மாயிருக்கு மனந்தன்
பணுமணிக டம்மிலோளி மண்டலத்தி னிடையில்
வடிவாரு மாமலரான் வலவருகு மற்றை
மண்மகளு மாம்பகளு மிடவருகு மிருக்க
நவோக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக் கடுக
நானனுப விக்கும்வகை நல்குகனேதிராசா. 23

என் எதிராசா { அடியேனுக்கு ஸ்வாமியான
யதிராஜே!
அடியார்கள் { நித்ய முக்தர்களாகிற அடியார்
குழங்கன் { கருடைய திரான்

அழகு இலக்கம் { அழகான கோஷ்டியாக
இருக்க { விருந்து ஸேவித்திருக்க
ஆனந்தமயம் { ஆனந்தமே வடிவமெடுத்ததான
ஆன மாமணி { திரு மாமணிமண்டபத்திலே
மண்டபத்து

படி ஆதம் இல்	{ எதுவும் உபமானமாகப்போரா தபடி	வடிவு ஆரும் மா	{ அழகு பொருந்திய ஸ்ரீமஹா மலரான்	{ வக்யமியும்
படிக்கை ஆம்	{ சயனமாகவிருக்கிற	இட அருகு	{ இடதுபக்கத்தில்	
இருக்கும்		மற்றை மண் மக	{ மற்றை தேவிமார்களான பூயிப்	
அனந்தன்	{ ஆதிசேஷனுடைய	ஞம் ஆய் மக	{ பிராட்டியும் ரீளாதேவியும்	
பஞ் மணிகள்	{ ப-ம்களிலுள்ள ரத்னங்களி	ஞம் இருக்க	{ வீற்றிருக்க	
தம்மில்	{ னின்று வீசிய	நடுஆக வீற்றிருக்	{ நடுவேயெழுந்தருளி யிருக்	
ஒளிமண்டபதின்	{ கார்தி ஸமூஹத்தின் நடுவே	கும் நாரணனை	{ கின்ற எம்பெருமானே	
இடையில்	{ கார்தி ஸமூஹத்தின் நடுவே	கடுக நான் அனு	{ விரைவாக நான் அனுபவிக்கு	
வலம் அருகு	{ வலதுபக்கத்தில்	பவிக்கும் வகை	{ மாறு அருள்செய்யவேணும்.	
		நல்கு		

* * * ஆழ்வார் * அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதன்று கொலோ * என்று பாரித்து * அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை * என்று அடியார்கள் குழாங்களிடையே இருக்கப் பெற்றதையே பரமபுருஷார்த்தமாக அருளிச் செய்ததனால் இங்கு 'அடியார்கள் குழாங்களழகாலக்கமிருக்க' என்று முத்துறவருளிச் செய்தார். திருநாட்டில் திவ்யாஸ்தானமண்டபத்தில் திவ்ய எம்ஹாஸனத்திலே திவ்யமஹிஷி பரிவருதனாய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கடுக அடியேன் அனுபவிக்கும் படி செய்தருளவேணுமென்று பரார்த்தித்தாராயிற்று. ... 23

இந்தவுடல் விட்டிரவி மண்டலத் தூடேகி
இவ்வண்டங் கழித்திடையி லாவாண மேற்போய்
அந்தமில்பாழ் கடந்தழகார் வீரசைதனிற் குளித்தங்
கமானவனு லோளிக்கோண்ட சோதியும் பெற்றமார்
வந்தேதிர்கோண்ட லங்கரித்து வாழ்த்தி வழிநடத்த
வைகுந்தம் புக்குமணி மண்டபத்துச் சேன்று
நந்திருமா லடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடும்
நாளேனக்குக் குறுகும்வகை நல்கென் னேதிராசா.

24

என் எதிராசா	{ எம்பெருமானாரே !	ஒளிகொண்ட	{ தேஜோமயமான திவ்யதேஹத்
இந்த உடல்	{ இவ்வழுக்குடம்பை விட்	சோதியும்	{ தையும் பெற்று
விட்டு	{ டொழிந்து	பெற்று	
இரவி மண்டலத்	{ ஸலர்ய மண்டலத்தைக் கீண்டு	அமார் வந்து	{ நித்யஸூரிகள் எதிர்கொண்டு
தூடு எகி	{ சென்று	எதிர்கொண்டு	{ வந்து பரஹ்மாலங்காரங்கள்
இவ் அண்டம்	{ இந்த பரஹ்மாண்டத் தைத்	அலங்கரித்து	{ செய்து துதித்து அழைத்
கழித்து	{ கடந்து	வாழ்த்தி வழி	{ துக்கொண்டு செல்ல
இடையில்	{ நடுவிலுள்ள ஸப்தாவரணங்களை	நடத்த	
ஆவாணம் ஏழ்	{ யும் கடந்து	வைகுந்தம்புக்கு	{ ஸ்ரீ வைகுண்டம் சேர்ந்து
பேராய்		மணி மண்ட	{ திருமாமணி மண்டபத் தை
அந்தம்இல்பாழ்	{ முடிவில்லாததான மூலபாக்	பத்து சென்று	{ யடைந்து
கடந்து	{ ருதியையும் கடந்து	நம் திருமால்	
அழகு ஆர்	{ ரமணீயமரண விரஜா நதியில்	அடியார்கள்	{ பகவத் பக்தர்களான நித்ய
விரசைதனில்	{ ரீராடி	குழாங்க	{ ஸூரிகளின் கோஷ்டியோடே
குளித்து		ருடன் கூடும்	{ கூடிவாழும் நாள்
அங்கு	{ அதன் பிறகு	நான்	
அமானவனால்	{ அமானவ கரஸ்பர்சத்தினால்	எனக்கு குறுகும்	{ அடியேனுக்கு ஸமீபித்ததாம்
		வகை நல்கு	{ படி. கருபை செய்தருள்
			{ வேணும்.

* * * சரீரத்தைவிட்டு ஆத்மா உத்க்ரமித்தகாலம் தொடங்கிப் பரமபுருஷார்த்தப்ராப்திபர்யந்தமான பேற்றின்வரிசைகள் இப்பாட்டில் அருளிச்செய்யப்பட்டன. இத்

தகைய பேறுகளை விரைவில் அடியேன் பெறுமாறு அருள்புரியவேணுமென்று பிரார்த்தித்தாராயினு.

24

என்றுநீரே துகமாக வேன்னையி மானித்து
யானுமதறிந் துணக்கே யாயிருக்கும் வகைசெய்தாய்
அன்றுமுத லின்றளவு மனவரதம் பிழையே
யடுத்தேத்ததுச் செய்வ தறுதலிப்ப தினிச் செய்யேன்
என்றுன்ன வந்திரப்ப தாமென் கொடுமைகண்டு
மிகழாதே யிரவுபக லடிமைகொண்டு போந்தாய்
இன்றுதிரு நாடுமெனக் கருளவேண்ணு கின்றாய்
இனிக்கருகச் செய்தருள வேண்டுமெதிராசா.

25

எதிராசா எம்பெருமானாரே!
என்னேநிரேதுக தேவரீர் அடியேனை நிர்ஹேதுக
மாக அபிமா மாக அபிமானித்தருளி
னரித்து
யானும் அது அவ்விமான விசேஷத்தை
அறிந்து அடியேனுமறிந்து தேவரீ
உனக்கேஆய் ருக்கே அநாயார்ஹசேஷமா
இருக்கும்வகை யிருக்கும்படி
என்று செய்தாய் எந்நாளில் செய்தருளினீரோ,
அன்றுமுதல் அந்நான் முதலாக
இன்று அளவும் இந்நான்வரையிலும்
அனவரதம் ஓய்வின்றி
அடுத்து அடுத்து இடைபறந்து
பிழையேசெய்வது அபராதகனையே செய்வது
அறுதலிப்பது பச்சரத்தாபப் படுவது
இனி செய்பேன் இனிப் பிழை செய்யமாட்டே
என்று னென்று சொல்லி

உன்னை வந்து தேவரீரிடம்வந்து க்ஷமைவேண்
இரப்பது ஆம் } இவது ஆக விப்படிப்பட்ட
என்கொடுமை } எனது கொடிய செய்கைகளைக்
கண்டும் } கடாக்கித்தும்,
இகழாதே உபேகதியாமல்
இரவு பகல் வரவகாலத்திலும்
அடிமை என்பால் கைங்கரியம் கொண்
கொண்டு போக } டருளினீர்;
தாய்
இன்று திருநா இப்போது பாம்பதத்தையும்
டும் எனக்கு } எனக்கருளத் திருவுள்ளம்
அருள எண் பற்றி யிருக்கிறீர்;
ணுகின்றாய்; } இப்படியானபின்பு
இனி இப்படியானபின்பு
கருக செய்தருள } அந்த முக்தி தானத்தை விரை
வேண்டும் } வரகச் செய்தருளவேணும்,

* * * ஸ்வாமிந்! அடியேனைத் தேவரீர் அங்கீகரித்தருளினவன்று தொடங்கி
இன்றளவும் நான் பிழைசெய்வதும் அநுதபித்து க்ஷமைவேண்டுவதும் மீண்டும் பிழை
செய்வதும் அநுதபித்து க்ஷமைவேண்டுவதுமாயிருந்து வருகின்றேன். இப்படியிருந்
தும் என்னைக்கொண்டு பல கைங்கர்யங்கள் செய்வித்துக்கொண்டீர்; இவ்விபூதியில்
கைங்கர்யமேயன்றி அவ்விபூதியில் நியத கைங்கர்யமும் கொண்டருளத் திருவுள்ளம்
பற்றியிருக்கின்றீரென்பதையும்றிவேன். அதில் காலவிளம்பம் வேண்டாவென்று
பிரார்த்திக்கின்றேனத்தனை யென்கிறார். 'நிர்ஹேதுகம்' என்னும் வடசொல் நிரேதுக
மெனத் திரிந்தது.

25

தேன்னரங்கர் தமக்காமோ? தேவியர்கட் காமோ?
சேனையர்கோன் முதலான குரியர்கட் காமோ?
மன்னியசீர் மாறனருள் மாரிதமக் காமோ?
மற்றுமுள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்கு மாமோ?
என்னுடைய பிழைபோறுக்க யாவருக்கு முடியும்?
எதிராசா வுனக்கன்றி யானோருவர்க் காகேன்
உன்னருளா லெனக்குருசி தன்னையு முண்டாக்கி
ஒளிவிசம்பி லடியேனை யொருப்படுத்து விரைந்தே.

26

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	மற்றும் உள்ள	மற்றுமுள்ள காத யாமுகாதிக
என்னுடைய	} எனது அபசாரங்களைப்பொறுப் பதற்கு	தேசிகர்கள் தங்	ளான் ஆசாரியர்களால் தானு
பிழைபொறுக்க		களுக்கும் ஆமோ	குமோ?
தென் அரங்கர்	} ஸ்ரீரங்க காதலனாகுமோ?	உனக்கு அன்றி	தேவரீராலன்றி வேறொருவ
தமக்கு ஆமோ		யாவருக்கு முடி	ரால் பொறுக்கலாகுமோ?
தேவியர்கட்கு	} பெரிய பிராட்டியார் முதலான	யான் (உனக்கு	} அடியேன் தேவரீர்க்கே அந்
ஆமோ		அன்றி) ஒரு	
சேனையர்கோன்	} வேளை முதலியார் முதலான	வர்க்கு ஆகேன்	யார் ஹசேஷபூதன் ;
முதலான சூரி		உன் அருளால்	தேவரீரது கிருபையினாலே
யர்கட்கு ஆமோ	} ரித்ய ஸூரிகளால் தானு	எனக்கு உருசி	} அடியேனுக்குப் பார்ப்ப ருசியை
மன்னிய சீர்		தன்னையும்	
மாறன் அருள்	} சிறந்த குணசாலிகளான நம்	உண்டாக்கி	புண்டாக்கி வைத்து
மாரி தமக்கு		அடியேனை ஒளி	அடியேனைத் திருநாட்டில்
ஆமோ	} மாழ்வார் கலியன் முதலான	விசம்பில் விரை	விரைவாகச் சேர்த்தருள
		ந்துஒருப்படுத்து	வேணும்.

* * * மஹாக்குபாளுக்களாகப் புகழ்பெற்றவர்களான எம்பெருமான் பிராட்டி
மார்கள் நித்யஸூரிகள் ஆழ்வார்கள் ஆசாரியர்கள் ஆக இவர்களில் ஒருவர்க்கும்
பொறுக்க வொண்ணாதபடி அபசாரங்களை அளவறச் செய்திருக்குமடியேனை ஸ்வாமிந் !
தேவரீரே ஸ்ஷமைக்கு இலக்காக்கிப் பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகளையும் விளைத்துக்
காலதாமதமின்றித் திருநாடு சேர்த்தருள வேணுமென்றாராயிற்று. ... 26

இவ்வுலகி லினியோன்று மெண்ணுதே நெஞ்சே

இரவுபக லெதிராச ரோமக்கினிமே லருளும்

அவ்வுலகை யலர்மகள்கோ னங்கிருக்கு மிருப்பை

படியார்கள் குழாங்கடமை யவர்களனு பவத்தை

இவ்வுயிரு மதுக்கிட்பே பிறந்திழந்து கிடந்த

தேன்னுமத்தை யென்றமதுக் கிடைச்சவராய்க் கிடக்கும்

வேவ்வினையால் வந்தவுடல் விடும்பொழுதை விட்டால்

வினையுமின்பந் தன்னே முற்றும் விடாமலிருந் தேண்ணே.

27

கொஞ்சே	மனமே!	இவ் உயிரும்	இவ்வாதம் வஸ்துவும் அப்படிப்
இவ் உலகில்	} இனி இவ்வுலகில் ஒன்றையும்	அதுக்கு இட்டுப்	பட்ட அதுபவங்களுக்கு இட்டுப்
ஒன்றும் எண்		பிறந்து இழந்து	பிறந்து இழந்து கிடக்கிறபடி
னுதே	} பற்றிச் சிந்தியாதே ;	கிடந்தது என்	யையும்
		னுமத்தை	
	(பின்னை எதைப்பற்றிச் சிந்திக்க	என்றும் அதுக்கு	
	வேண்டு மென்னில்!)	இடைச்சுவர்	அவ்வறுபவங்கட்கு எப்போதும்
எதிராசர்தமக்கு	} எம்பெருமானார் நமக்கு இனி	ஆப் கிடக்கும்	விரோதியாயிருக்கின்ற கொடிய
இனிமேல் அரு		வெவ் வினை	பாவங்களா ணுண்டான தேஹம்
ளும் அவ் உல	} அருளப்போகிற அவ்விபுதி	யால் வந்த உடல்	விமோசனமாகும் காலத்தையும்
கை		விடும்பொழுதை	
அலர்மகள்	} திருமகள் கொழுநாண பரம	விட்டால் வினை	தேஹ வியோகமான பின்பு
கோன் இருக்		யும் இன்பம்	வினையப்போகிற பேசீன்பத்
கும் இருப்பை	} புருஷன் எழுந்தருளியிருக்கிற	தன்னே	தையும்
அடியார்கள்		முற்றும்	ஆகிடவை யெல்லாவற்றையும்
குழாங்கள் தமை	} அங்குள்ள பாகவத கோஷ்டி	இரவு பகலும்	} இரவுபகலும் இடைவிடாது
அவர்கள் அனு		விடாமல்	
பவத்தை	} அவர்கள் அதுபவிக்கும் பரிசு	இருந்து எண்	சிந்தித்துப்போகு.

* * * “நோபஜனம் ஸ்மரந் இதம் சரீரம்” என்று உபநிஷத்தில் ஓதினபடியே இவ்வுலகில் சரீராநுபந்தியான வொன்றையும் சிந்தைசெய்யாமல் பரமபதாநுபவங் களையே சிந்திக்குமாறு தம் திருவுள்ளத்திற்கு உரைத்தாராயிற்று. 27

பண்பெல வாரியரும் பாருலகோ ருய்யப்
பரிவுடனே செய்தருளும் பல்கலைக டம்மைக்
கண்டதேல்லா மெழுதி மவை சுற்றிருந்தும் பிறர்க்குக்
காதலுடன் கற்பித்துங் காலத்தைக் கழித்தேன்
புண்டரீகை கேள்வனுறை பொன்னுலகு தன்னில்
போகநீனை வொன்றுமின்றிப் பொருந்தியிங்கே யிருந்தேன்
என்டிசையு மேத்துமேதி ராசனரு ளாலே
எழில்விசம்பே யன்றியிப்போ தேன்மன்மெண் ணுதே. 28

பண்டு பலஆரிய	}	பூருவாசாரியர்கள் பலரும்	புண்டரீகை	}	திருமால் நிய்வாஸம் செய்தரு
கும்			கேள்வன் உறை		ளுகிற நிய்ய விசுதியிலே
பார் உலகோர்	}	இந்நிலவுலகத்தோர் உஜ்ஜீவிக்கு	பொன் உலகு	}	சென்று சேர
உய்ய		மாறு	தன்னில்போக		
பரிவு உடனே	}	அன்போடு அருளிச்செய்த	நீனைவு ஒன்றும்	}	சிறிதும் எண்ணியின்றிக்கே
செய்தருளும்			இன்றி		
பல் கலைகள்	}	பல திவ்யச் சரத்தங்களில்	இங்கே பொரு	}	இவ்விபுதியிலேயே ஆசையுள்
தம்மை			ந்தியிருந்தேன்		எவனுயிருந்தேன்!
கண்டது எல்	}	எதைப் பார்த்தாலும் அதை	(இது உரைவில் இப்படியிருந்தே		
லாம் எழுதி		மெல்லாம் எழுதியும்	னயினும்)		
அவை சுற்றிருந்	}	அவற்றை ஆசாரியர் பக்கவிலே	இப்போது	}	இப்போதோ வென்றால்,
ந்தும்		அப்யவித்தும்	எண் திசையும்		எவ்விடத்தி லுள்ளவர்களும்
பிறர்க்கு காதலு	}	அந்தேவாவிகளுக்கு ப்ரேமமு	எத்தும் எதிரா	}	துதிக்கும்படியான எம்பெரு
டன்கற்பித்தும்		டன் போதித்தும்	சன் அருளாலே		மாறாது க்ருபையினாலே
காலத்தை கழித்	}	பொழுதைப் போக்கினேன்;	எழில் விசம்பே	}	பரமபதத்தவிர வேறென்றை
தேன்			அன்றி		என்மனம் என்
			ணுது		யிரா சின்றது. 28

* * * ‘தெரித்தெழுதிவாசித்துங்கேட்டும் வணங்கிவழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கி
னென்போது’; (2441) என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச் செய்தபடியே பூருவாசார்ய
க்ரந்தங்களைக்கொண்டே பலபடியா லும் போது போக்கி யிருந்தேனாதலால் * இச்சுவை
தவிர யான்போ யிந்திரலோகமானுமச்சுவை பெற்றினும் வேண்டேன் என்றே இதுகாறு
யிருந்தேன்; இப்போது திருநாட்டிலனுபவங்களுக்கு ஆசைப்படுமாறு எம்பெருமானாரது
திருவருளைப்பெற்றேன் எனாராயிற்று. 28

சாறு வாகமத நீறு செய்து சமணச்செடிக்கனல் கொளுத்தியே
சாக்கியக் கடலை வற்றவித்து மிகு சாங்கியக்கிரி முறித்திட
மாறு செய்திகே கணுத வாதியர்கள் வாழ்தகர்த்தற மிகுத்துமேல்
வந்த பாசுபதர் சிந்தியோடும்வகை வாதுசெய்த வேதிராசனார்
கூறு மாகுரு மதத்தோ டோங்கிய குமாரிலன்மத மவற்றின்மேல்
கோடிய தர்க்கசரம் விட்டபின் குறுகி மாய வாதியரை வென்றிட
மீறி வாதில்வரு பார்க்கரன்மத விலக்கடிக்கோடி யெறிந்துபோய்
மிக்க யாதவ மதத்தை மாய்த்த பெரு வீரர் நானுமிக வாழியே. 29

சாறுவாகமதம் நீறுசெய்து	சார்வாக மதத்தை பஸ்மமாக்கி யும்	அவற்றின்மேல்	ஆகிய அப்படிப்பட்ட மதங்க ளின்மீது
சுமணம்செடிக்கு அனல்கொளுத் தியே	சுமணமதமாகிற செடி கொருப்புப் பற்றி யெறியும்படி செய்தும்	கொடிய தர்க்க சாம்விட்டபின்	கரோமான தர்க்கங்களாகிற அம் புகளைப் பொழிந்து, பின்பு
சாக்ஷியம் கடலை வற்றவித்து	சாக்ஷ மதமாகிற ஸமுத்ரத்தை சோஷிப்பித்தும்	மாய வாதியரை குறுகி வெண் றிட	மாயாவாதிகளை அவர்களிருக்கு மிடமனுசிச் சென்று வாதித்து ஜயித்திட்டு
மிகு சாக்ஷியம் கிரி முறித்திட	மிகுந்த ஸாக்ஷமதமாகிய மலை யைச் சேதித்தவனவிலே	மீறி வாதில்வரு பாற்கரன்மதம்	மிசைத்து வாதத்தில் வருகின்ற பாஸ்கரனுடைய மதமாகிற
மாறு செய்திடு கணைவாதியர் கன் வாய் தகர்த்து	துர்வாதம் பண்ணுகிற கணை மதஸ்தர்களின் வாயைத் தகர்த்து,	விலக்கடிக்குடி யெறிந்து	துர்மார்க்கத்தைச் சேதித்து அப்பால் சென்று
அற மிகுத்து மேல் வந்த	அதிக ப்ரஸங்கத்துடனே மேல் விழுந்து வந்த	போய்	
பாகபதர் சிந்தி ஒடும் வகை வாது செய்த	சைவர்கள் சிதறியோடும்படி வாதப் போர் நடத்தியவரும்,	மிக்க யாதவ மதத்தை மாடித்த	மிசைத்த யாதவமதத்தை த்வம் ஸம் பண்ணினவருமான
கூறு மாகுரு மதத்தொடு ஒங்கிய குமாரி லன் மதம்	உலகில் பேசப்படுகிற குருமத மென்ன ஒங்கியிருக்கின்ற குமாரிலமத மத மென்ன	பெரு வீரர் எதிராசனார் நாளும் மிக வாழி	மஹாவீரரான எம்பெருமானார் எங்காளும் ஒரு குறையுமின்றி வாழ்வே ணும்.

* * * அனேக துர்மதங்களை யொழித்து துர்வாதிகளை வென்றவரான எம்பெரு
மானார் நித்யபூநீர்நித்யமங்களமாக விளங்கலெனும்மென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணினா
ராயிற்று. குருமத மென்பது ப்ராபாகரமதம். குமாரிலன் மத மென்பது பாட்டமதம்.

கீராகு மெதிராசர் திருவடிகள் வாழி
திருவரையிற் சாத்திய செந்துவராடை வாழி
ஏராகுஞ் செய்யவடி வேட்பொழுகும் வாழி
இலங்கிய முந்நூல்வாழி யிணைத்தோள்கள் வாழி
சோராத துய்ய செய்ய முகச்சோதி வாழி
தாமுறுவல் வாழி துணைமலர்க் கண்கள் வாழி
ஈராறு திருநாம மணிந்த வெழில் வாழி
இனிதிருப்போ டெழில் ஞான முத்திரை வாழியே.

310

சீர் ஆரும் எதி ராகர்	சீர்மை மிக்க எம்பெருமானாரு டைய	சோராத துய்ய செய்ய முகம் சோதிவாழி	ஒருகாளும் வாட்டமடையாத பரம பரிசுத்தமான செவ்விய திருமுகமண்டலச் சுடர்வாழ வேணும்.
திருஅடிகள்வாழி திரு அரையில் சாத்திய	பூநீபாதங்கள் வாழ்க; திருவரையிலே தரித்துள்ள	தாமுறுவல்வாழி	அழகிய புன்முறுவல் வாழ்க;
செந்துவர்ஆடை வாழி	காதாய வஸ்திரம் வாழ்க;	துணை மலர் கண்கள் வாழி	மலர்போன்ற இரண்டுதிருக்கண் களும் வாழ்க;
ஏர்ஆரும்செய்ய வடிவு	அழகுபெரருந்திய திவ்யமங்கள விக்ரஹம்	ஈர் ஆறுதிரு நாமம்அணிந்த எழில் வாழி	த்வாதசோர்த்வ புண்டரங்கள் சாத்திக்கொண்டிருக்கு மழகு வாழ்க;
எப்பொழுதும் வாழி	எங்காளும் வாழ்க;	இனிது இருப் போடு எழில் ஞானமுத்திரை வாழி	பரம போக்யமாக எழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பும் ஞானமுத் திரையும் வாழ்க.
இலங்கிய முந் நூல் வாழி	திருமார்பிலே விளங்குகின்ற முப்புரியான ப்ரஹமஸூத்ரம் வாழ்க;		
இணைதோள்கள் வாழி	இரண்டு திருத்தோள்களும் வாழ்க;		

* * * “ஆசாரியன் சிச்சனாருயிரைப் பேணுமவன், தேசாரும் சிச்சன் அவன் சீர்வடிவை ஆசையுடன் நோக்குமவன்” என்று உபதேசரத்தினமாலையில் அருளிச் செய்தபடியே ஆசார்யனுடைய திவ்ய மங்களவிக்ரஹமே அஸ்மதாதிகளுக்குப் பரமோத் தேச்யமாதலால் நமக்கு நித்யாநுஸந்தேயமாக எம்பெருமானுருடைய திவ்யாவயவங் களுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தருளினாராயிற்று. ... 30

அறுசமயச் செடியதனை யடியறுத்தான் வாழியே
அடர்ந்துவருங் குதிட்டிகளை மறந்துறந்தான் வாழியே
செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்துவிட்டான் வாழியே
தேன்னரங்கர் செல்வமுற்றுத் திருத்திவைத்தான் வாழியே
மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தான் வாழியே
மாறனுரை செய்த தமிழ் மறைவளர்த்தோன் வாழியே
அறமிருந் பெரும்பூதர் ரவதரித்தான் வாழியே
அழகாரு மெதிராச ரடியினைகள் வரழியே.

31

அறுசமயச்செடி அதனை அடி அறுத்தான் வாழி	ஆறு பாஹ்யமதங்களாகிறசெடி களை வேரோடு அறுத்தொ ழித்த எதிராசர் வாழ்க;	மறை அதனில் பொருள் அனைத் தும் வாய்மொ ழிந்தான் வாழி	வேதார்த்தங்களை யெல்லாம்விச திகரித்தருளினவர் வாழ்க
அடர்ந்து வரும் குதிட்டிகளை அறந்துறந்தான் வாழி	நெருங்கி வந்த குத்ருஷ்டிகளை அறவே யொழித்தவர்வாழ்க.	மறான் உரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த் தோன் வாழி	நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திரு வாய்மொழியை உளர்த்த தாயானவர் வாழ்க;
செறுகலியை சிறிதும் அற தீர்த்துவிட் டான் வாழி	செறுகின்ற கலிபுருஷன் சிறிது மில்லாதபடி தீர்த்தொழித்த வர் வாழ்க;	அறம்பிசு கல் பெரும்பூதர் அவதரித்தான் வாழி;	தர்மமார்க்கம் தழைத்தோங்கும் படியான ஸ்ரீபெரும்பூதரி வே உதித்தவர் வாழ்க;
தேன் அரங்கர் செவ்வம் முற் றம் திருத்தி வைத்தான் வாழி	ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய ஸாம்ராஜ் யங்களை பரிஷ்கரித்தவர் வாழ்க;	அழகுஆரும்எதி ராசர்அடிஇனை கள் வாழி	அழகுபொலிந்த எம்பெருமானு ருடைய உபயபாதங்களும் வாழ்க.

* * * எம்பெருமானுருடைய திவ்ய சேஷ்டிதங்களுக்கு மங்களாசாஸனம் செய் தருளுகிறபடி. சாக்ய உலூக்ய அக்ஷபாத க்ஷபண கபில பதஞ்சலி மதங்களாகும் அறு சமயங்களெனப்படும். வேறுவகையாகவுஞ் சொல்வதுண்டு. வேதங்களைப்பிரமாண மாக வொப்புக்கொண்டே அவற்றில் அபார்த்தம் செய்பவர்கள் குத்ருஷ்டிகளாவார். மறையதனில் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தது வேதார்த்தஸங்க்ரஹம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலிய திவ்யக்ரந்தங்களாலும் உபதேசமுகத்தாலும். * வான்திகழுஞ்சோலை மதிள ரங்கர் வண்புகழ் மேலான்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன் மொயம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன் * என்றதையடியொற்றி மாறனுரை செய்த தமிழ்மறைவளர்த்தோனென்றது. ... 31

சங்கரபற்கரமாதவ பாட்டிரபாகர் தங்கள்மதம்
சாய்வுறவாதிபர் மாப்குவரென்று சகுமறை வாழ்ந்தினோள்
வேங்கலியிங்கினி வீறுநமக்கிலை யென்றுகிகத்தளர்நாள்
மேதினிகஞ்சுமை யாறுமெனத்துயர்விட்டு விளங்கியநாள்
மங்கையராளி பரங்குசமுன்னவர் வாழ்வு முளைத்தினோள்
மன்னியதேன்னரங்காபரி மாமலை மற்றமுவந்தினோள்
செங்கால்வாலிகள் சூழ்வயல்நாளும் சிறந்தபெரும்பூதர்ச்
சீமானினையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிநைகானோ.

32

செங்கயல் வாவி கள் வயல் குழி	அழகிய கயல்மீன்கள் நிறைந்த வாவிக்களிலும் கழனிகளா லும் குழிப்பட்டி	வெம்:கலி	கெவ்விய சலிபுருஷன்
நாளும் கிறத்த	இடைவிடாத் திறப்புப் பொருந் திய	இங்கு நமக்கு இனிவீறு இலை என்று	இந்நிலவுலகத்தில் நமக்கு இனி மேல் சாம்ராஜ்ய மில்லை யென்றுகொண்டு மிகவும் சோர்வடையும் நாளாகும்.
பெரும்புதூர் மோன் இளை	புதிபெரும்புதூரிலே	மேதினி	புமிப்பிராட்டியானவன்
யாழ்வார் வந்த ருளிய நான்	பூராமாதாஜர் அவதரித்தருளிய திருநகரத்திரமாகிய	நம் சமை ஆறும் என துயர்விட்டு விளங்கிய நான்	(இனி) நம் தலைச்சமை ஒழியு மென்று கொண்டு துயர் தீர்த்து விளங்கும் நாளாகும்
திருஆதிரைநான்	திருவாதிரைத் திருநான் (எப்படிப்பட்டதெனில்)	மங்கையர் ஆளி பரங்குசன் முன்னவர் வாழ்வுமுனைத் திரு நான்	சலியன் நம்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்களினுடைய ஸந்தோ கம்தலையெடுக்கும் நாளாகும்.
சங்கரர் பாக்கரர் யாதவர் பாட்டர் பிரபாகரர் தம் சின் மதம் சரஸ்வ உற	சங்கரர் முதலானோருடைய மதங் கள் சைதீவ்யமடைய	மன்னிய தென் அரங்காபுரி மரமலை மற் றும் உவந்தி டும் நான்	அழகிய திருவாங்கம் திருமலை முதலான தீவ்ய தேசங்க ளெல்லாம் உகக்கும் நாளாகும்.
வாதியர் மாய்கு வர் என்று	அப்படிப்பட்ட மதார்தாஸ்தர் கள் யாவரும் தொலைந்திடுவர் கொண்டு கொண்டு		
சது மறைவாழ்ந் திரும் நான்	நான்கு வேதங்களும் கனிப்புப் பெறும் நாளாகும்.		

* * * சங்கராதி மதார்தாஸ்தர்களின் அபார்த்தங்களைக் கண்டித்து வேதாந்த ஸதர்த்த ஸ்தாபனம் பண்ணுகக்காகவும், கலிபுருஷஸாம்ராஜ்யத்தைச் சிதைப்பதற் காகவும், பூபாரமாயிருக்கின்ற துஷ்டர்களை யெல்லாம் ஸஜ்ஜனமாக்கிப் பூதேவியை மகிழ்விப்பதற்காகவும், பரங்குசபரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களை மிகவுளர்த்து அவர்களையுபபிக்கைக்காகவும் தீவ்யதேசஸமுத்தாரத்திற்காகவும் எம் பெருமானார் திருவவதரித்தாரென்றதாயிற்று. 32

இன்னமேத்தனை காலமிந்த வுடம்புடன் யானிருப்பன்

இன்னபொழுதுடம்பு விழின்னபடியதுதான்

இன்னவிடத்தே யதுவுமென்னு மிவையெல்லாம்

எதிராசா நீயறிதி யானிவையொன்றறியேன்

என்னை யினியிவ்வுடம்பை விவேித்துன்னருளால்

ஏராரும் வைகுந்தத்தேற்ற நினைவுண்டேல்

பின்னைவிரையாடல் மறந்திருக்கிறதென்பேசாய்

பேதைமைதீர்த்தேனை யடிமைகொண்ட பெருமானே.

33

எதிராசா எம்பெருமானாரே!

இன்னம் எத்

தனைகாலமிந்த

உடம்புடன்

டான் இருப்

பன்

உடம்பு இன்ன

பொழுதுவிடம்

அதுதான் இன்

னபடி.

அதுவும் இன்ன

இடத்தே

இன்னமும் எவ்வளவுகாலம்இவ்

வுழுக்குடம்போடு அடியே

னிருப்பேன்?(என்பதென்ன?)

இவ்வுடம்பு இன்னகாலத்திலே

விட்டுக்கொடும் (என்பதென்ன)

இத்தேவஹவியோகம்இன்னபடி

யாக நேரும் (என்பதென்ன)

அந்த தேவஹவியோகம் இன்ன

ஸ்தலத்திலே யாகும் (என்ப

தென்ன)

என்னும் இவை

எல்லாம் அறிதி

யான் இவை

ஒன்று அறி

யேன்

பேதைமை

தீர்த்து என்னை

அடிமை கொ

ண்ட பெரு

மானே

ஆகிய இவையெல்லாவற்றையும்

தேவரீர் அறியக்கடவீர்;

அடிபேன் இவற்றிலொன்றை

யும் அறிகின்றிலேன்;

<p>இனி உன் அரு ளால் என்னை இ உடம்பைப் விடுவித்து எர் ஆரும்வைகுந் தத்து ஏற்ற கினைவுஉண்டு எல்</p>	<p>இனி தேவரீர் கருணையினாலே எனக்கு இந்த தேஹத்தொலை யும்படி செய்வித்து அதனிய திருநாட்டிலேஎன்னைச் சேர்ப்பிக்கத் திருவுள்ளமுண் டாகில்</p>	<p>பின்னைவிரையா மல் மறந்து இருக்கிறதா என பேசாய் அருளிச்செய்யவேணும்;</p>	<p>இன்னமும் மறந்துகால தாமதம் செய்வது என்னோ?</p>
--	--	---	---

இவ்விபூதியில் அடியேன் இன்னமும் இருக்கக்கூடிய நாள் இவ்வளவென்றும்
இன்ன போதிலே இன்னவிடத்திலே இன்னபடியாக அடியேனுக்கு தேஹாவஸானமாகு
மென்றும் எல்லாம தேவரீர் அறியவல்லீர்; அடியேனுக்கு இவையொன்றும் தெரியாது.
இவ்வழுக்குடம்பைப்போக்கித் திருவடிசேர்த்துக்கொள்ளத் திருவுள்ள முண்டாகில்
உபேகசித்துக் காலதாமதம் செய்வதுஎன்னோ? என்றாராயிற்று. 33

முன்னேவினை பின்னைவினை மாறத்தமென்னும்
முன்றுவகையான வினைத்தோகையனைத்தும் யானே
என்னையடைந்தோர் தனக்குக் கழிப்பனென்னுமரங்கர்
எதிராசா நீ யிட்டவழக்கன்றோ சொல்லாய்
உன்னையல்லதறியாத யானிந்தவுடம்போடு
உழன்றுவினைப்பயன் புசிக்கவேண்வேதென்றுண்டோ
என்னுடையவிருவினையை யிறைப்பொழுதில்மாற்றி
ஏராரும்வைகுந்தத்தேற்றி விடாய் நீயே.

34

<p>எதிராசா! என்னை அடைந் தோர் தமக்கு முன்னேவினை பின்னை வினை ஆரத்தம் என் னும் முன்று வகை ஆன வினை தொகை அனைத்தும் யானேயுழிப்பன் என்னும் அரங் கர் நீ இட்ட வழக்கு அன்றோ சொல்லாய்</p>	<p>எம்பெருமானாரே! “என்னுடைய பக்தர்களுக்கு பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராப்த கருமம்என்று சொல்லப்பட்ட மூவகையான பாவத்திரள்களையெல்லாம் நானே போக்கி யருள்சென்” என்றருளிச்செய்த திருவரங்க நாதர் தேவரீருக்கு விதேயானறோ? அருளிச்செய்யவேணும்;</p>	<p>உன்னை அல்லது அறியாத யான் இந்த உடம் பொழுது வினைப்பயன் புசிக்க வேண்டுவது ஒன்று உண் டோ என்னுடைய இரு வினையை இறை பொழுதில் மாற்றி எர் ஆரும்வைகுந் தத்து லீபே எற்றிவிடாய்</p>	<p>தேவரீரையன்றி வேறொரு வரையும் தஞ்சமென்றறியாத அடியேன் இவ் -வழுக்குடம்போடே அலைந்து கருமபலன்களை யனுபவிக்க வேணுமென்பதொரு தீர்ப் பந்தமுண்டோ? எனது விசாலமான பாவங்களை கூண்காலத்திலே தீர்த்து அழகிய திருநாட்டிலே தேவ வரீரே அடியேனைச் சேர்த் தருளவேணும்-</p>
--	--	---	--

* ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்கிற சரமச்சலோகத்திலே *ஸர்வபாபேப்போ மோக்ஷயிஷ்
யாமி * என்றதில் விவகசிதமானதை ஒன்றரையடிகளில் அருளிச் செய்கிறார், முன்னே
வினையாவது பூர்வாகம்; ஆசிரயிப்பதற்கு முன்னே அறிந்தமறியாமலுஞ் செய்த
பாவங்கள். பின்னைவினையாவது உத்தராகம்; ஆசிரயித்தபிறகு ப்ரக்குதிவாஸகையினால்
ப்ராமாதிசுமமாக நேரும் பாவங்கள். ஆரத்தமாவது ப்ராரப்த கருமம்—பலன் கொடுக்க
ஆரம்மித்த கருமங்களென்றபடி. என்றிப்படி மூவகைப்பட்ட தீவினைகளையும் என்னடி
யார்க்கு நானே தவிர்ப்பெனென்று சரமச்சலோக முகத்தாலேயருளிச்செய்தவர் திருவரங்க
நாதர்; அவர் தேவரீர்க்கு ஸர்வாத்மநா விதேயரென்பது ப்ரஸேத்தம்; அப்படியிருக்க,
தேவரீரையே புகலென்று பற்றின வடியேன் இன்னமும் கருமபலன்களை யனுபவித்துக்

கொண்டிருக்க தேவரீர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது தகுதியோ? ப்ராப்யபூமியிலே யென்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தருளவேணு மென்றாயிற்று. யதிராஜவிமசதியில் *சருத் யக்ரவேத்ய* இத்தியாதிச்லோகம் இப்பாகரத்திற்குச் சார்பாக அநுஸந்தேயம். 34

அருளாலேயடிபேனை யபிமானித்தருளி
அநவரதமடிமைகொள்ள நினைத்து நீயிருக்க
மருளாலேபுலன் போக வாஞ்சைசெய்யுமென்றன்
வல்வினையை மாற்றியுன்பால் மனம்வைக்கப்பண்ணாய்
தேருளாருங் கூரத்தாழ்வானு மவர்சேல்வத்
தீருமகனூர்தாழு மருளிச்செப்த தீமைத்
தீராளனவத்தனையுஞ் சேரவுள்ளவென்னைத்
திருத்தியுய்யக்கொள்ளும் வகை தேருமெதிராசா.

35

எதிராசா!	எம்பெருமானாரே!	தேருள் ஆரும்	} சிறந்த ஞானம் மிக்க கூரத்தாழ்வானும்
அருளாலே அடிபேனை நீ அபிமானித்தருளி	பாமக்குபையினாலே அடியேனை ஓடியானாகத் தேவரீர் திருவுள்ளம்பற்றி	கூரத்து ஆழ்வானும்	
அனைவரதம் அடிமைகொள்ள நினைத்து இருக்க	நிரந்தர கைக்கரியங்கள் கொண்டுள்ள நினைப்பிட்டிருக்க, (அத்தருமானாக)	அவர் செல்வம் திருமகனூர்தாமும்	} அவ்வாழ்வானுடைய செல்வக் குமாரரான பட்டரும்
மருளாலே புலன் போகம் வாஞ்சை செய்யும் என் தன் வல்வினையை மாற்றி உன்பால் மனம் வைக்க பண்ணாய்	அஜ்ஞானத்தினாலே இத்திரியங்களுக்குற்ற விஷய போகங்களை அபேக்ஷித்திருக்கின்ற அடியேனுடைய பிரபலகருமங்களைத் தொலைத்து தேவரீர் திறத்திலேயே அடியேன் அநுரக்தனாயிருக்கச் செய்தருளவேணும்;	அருளிச்செய்த தீமைதிரள் ஆன அத்தனையும் சேர உள்ள என்னை திருத்தி உய்யக் கொள்ளும் வகை தேரும்	

கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானார் தங்களுடைய ஸ்தவங்களிலே அபரிமிதமாக நைச்யரது ஸந்தானம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள், ஆனால் அந்த நைச்யம் அவர்களிடத்தில் உண்மையாகச் சிறிதுங் கிடையாது. அவர்கள் தாம் ஏறிட்டு அநுஸந்தித்துக் கொண்ட அந்த நைச்யமெல்லாம் வடிவெடுத்தவன் அடியேனே; இப்படிப்பட்ட வென்னை தேவரீர் ஏற்கெனவே அபிமானித்தருளி அத்தாணிச் சேவகங் கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றியிருந்தும் அடியேன் ப்ராக்குத போகங்களிலேயே யிருபட்டிருக்கும்படியான பாவியாயிராநின்றேன்; இந்நிலையை மாற்றியருள வேணுமென்றாயிற்று. *வாசாமகோசரமஹாகுண தேசிகாகர்ய* என்ற யதிராஜ விமசதிச்லோகம் பின்னடி கட்டுச் சேர அநுஸந்திப்பது. 35

வாசனையிஹற்றமோ மாளாதவல்வினையோ -

ஏதென்றறியே னெதிராசா—தீதாதும்

ஐம்புலனிலாசை யடியேன் மனந்தன்னை

வன்புடனே தானடரும் வந்து.

36

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	வன்புடனே	பலாக்காரமாக
தீது ஆகும் ஐம்புலனில் ஆசை	மிக்ககொடியதாகிய விஷய விரூப்பமானது	தான் வந்து அடரும்	} தானே மேல்விழுந்து வந்து நலியாநின்றது; (இதற்குக் காரணம்)
அடியேன் மனம் தன்னை	அடியேனது கொஞ்ச		

வாசனையில் ஊற்றமோ	{	அதி பாபவாஸனையின் கனமோ?	வது என்று { இவற்றில் ஏதுகாரணமோ? அறியேன் { அறிகின்றிலேன்.
மாளாத வல்	{	பாய்ச்சித்தக்கனாலும் அது	
வினையோ	{	பலத்தாலும் தொலையாத பிரபல கருமமோ?	

இத்தப்பாணி ப்ரமாதிரி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந; என்கிற கிதைக்குச் சார்பாகப் பின்னடிகள் அமைந்துள்ளன. முதலடியில் 'வாதனை' என்றும் பாடமுண்டு. 36

இன்றளவு மில்லாத வதிகார மேலுமெனக்
கேன்றுளதாம் சொல்லா யெதிராசா—குன்று
வினைத்தோடரை வெட்டிவிட்டு மேலைவகுந்தத்
தேனைக்கடுக வேற்றாத தேன்?

37

எதிராசா எனக்கு	எம்பெருமானாரே! அடியேனுக்கு	கொல்வாய் குன்று வினை தொடரை	அருளிச்செய்யவேணும்; மாளாத பாபராசியை சேதித்துப்பொகட்டு
இன்று அளவும் இல்லாத அதி காரம்	{	இன்றுவரையில்லாததோர் பரி பக்குவநிலைமை	மேலை வைகுத் தத்து
மேலும் என்று எனது ஆம்	{	இனிமேல் என்னைக்கு உண் டாகும்? [இதுவரையிலுண் டாகாததா இனிமேலுண்டா கப்போகிறது?]	மேலான பரமபத்திவே சிக்கிரமாக என்னைச் சேர்த்தரு வதது என் { ளாதது என்னோ?

* * * அடியேனைத் திருநாட்டிலேற்றுகைக்கிடான அதிகார ஸம்பத்து இதுகாறு மில்லாதது இனியொருகால் விளையப்போகிறதென்று நினைக்கப் ப்ரஸக்திதானுமில்லை. ஆகவே விரோதி பாபவர்க்கங்களைத் தேவரீர் தாமே நிர்ஹேதுக க்ருபையினால் வெட்டிக் களைந்து வீடு பெறுவிப்பது நலம் என்றாராயிற்று. 37

அஞ்சி லறியாதா னைம்பதிலும் தாமதியார்
என்சொ லெனக்கோ வேதிராசா—நெஞ்சம்
உனதா னொழிந்தவற்றை யெயுக்க வின்றும்
அனுதாபமற்றிருக்கையால்.

38

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	உனதான் ஒழித் தவற்றையே	{	தேவரீருடைய திருவடிகள் தவிர மற்றவற்றையே விரும்ப இவ்வளவிலுங்கூட பச்சாதாபமு முண்டாகாதிருப் பதனால். [இப்படி நினைக்கி றெனென்கை.]
அஞ்சில் அறிபா தார் ஐம்பதிலும் தாம் அறியார் என் சொல் எனக்கோ	{	ஐந்து வயதில் விவேகம் பெறு தவர்கள் ஐம்பது வயதிலும் விவேகம் பெறமாட்டார்கள் என்கிற பழமொழி எனக் காக விளைந்ததோ? (எனென் றால்) எனது மனமானது	{	இன்னும் அனுதாபம் அற்ற இருக் கையால்

“அஞ்சிலறியாதார் ஐம்பதிலுமறியாரே” என்றொரு பழமொழி யுண்டு, அதற் குத் தாமே யிலக்கென்று கைச்சியாறுஸந்தானமாக அருளிச் செய்கிறபடி. எனக்கு இத்தனை வயதாகியும் செய்த குற்றங்களுக்காக அனுதாபமும் தோன்றவில்லையே யென்கிறார். 38

வேம்புகறி யாக விரும்பினார் கைத்ததென்று
தாம்பொகடாதே புதிக்குந் தன்மைபோல்—தீம்பனிவ
னென்றுநினைத் தேன்னை யிகழா ரெதிராசர்
அன்றறிந் தங்கீகரிக்கையால்.

39

வேம்பு கறி ஆக வீரும் பிஞர் தாம்	} வேம்பைக் கறியமுதாக விரும்பிக் கைப்பற்றினவர்கள் இது கசப்பாயிருக்கிறதென்று உபேகையாமல் உண்பதுபோல, எம்பெருமானார்	என்னை இவன் தீம்பன் என்று நினைத்து இகழார்	} அடியேனை 'இவன் துஷ்டன்' என்று கொண்டு கைவிட்ட மாட்டார்; அடியேனுடைய துஷ்டத்தன்மையை எந்நகனவே யறிந்து வைத்தும் அடியேனைக் கைக் கொண்டாராதலால்.
கைத்தது என்று பொகடாதே		} அன்று அறிந்து அங்கீகரிக்கையால்	
புசிக்கும் தன்மை போல்			
எதிராகர்			

வேம்பையே கறியாகச் சமைத்துண்ணுமவர்கள் அதன் கைப்பைப் பரம போக்யமாகக் கொள்பவர்களேயன்றி ஐயோ! கைக்கின்றதே பென்று வெறுக்குமவர்களல்லரே; அதுபோல் பாவியேனுடைய தோஷங்கனையே பரம போக்யமாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தருளின தேவரீர் இன்று தீம்புகண்டு இகழ்வது தகுதியன்றே யென்றாயிற்று. 39

அவத்தே பொழுதை யடியேன் கழித்திப்
பவத்தே யிருக்கும்து பண்போ—திவத்தேயான்
சேரும்வகையருளாய் சீரா ராதிநாசா
போருமினி யில்வுடம்பைப் போக்கு.

40

சீர்ஆர் எதி. ராசா	} சீர்மை பொருந்திய எம்பெருமானாரே! தேவரீருடைய குணநுபவங்களுக்கு இட்டுப்பிறந்த அடியேன்	யான் திவத்தே சேரும் வகை அருளாய்	} அடியேன் திருநாடு சேரும் படி யருள்புரியவேணும்;
அடியேன்			
பொழுதை அவ த்தே கழித்த	} பொழுதைப் பரமாகப் போக்கி இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே இடுக்குமது பண்போ	போரும்	} இதுவரை ஸம்ஸாரத்தில் சிறையிருந்தது போதும்;
இப்பவத்தே			
இருக்குமது பண்போ	} இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே இடுப்பது தகுதியோ?	இனி இவ் உடம் பைபோக்கு	} இனி இவ்வழுக்குடம்பைத் தவிர்த்தருளவேணும்.

எனைப்போல் பிழைசெய்வா ரில்வுலகிலுண்டோ
உனைப்போல் பொறுக்கவல்லாருண்டோ—அனைத்துலகும்
வாழப் பிறந்த வெதிராச மாமுனிவா
ஏழைக்கிரங்காயினி.

41

அனைத்து உல கும் வாழ பிறந்த	} உலகமெல்லாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கென்றே அவதரித்த	எனை போல் பிழை செய்வார் உண்டோ	} எனைப்போல் அபசாரப்படுபவர்கள் வேறு யாரோனுமுளரோ?
எதிராசமா முனி வா		உனை போல் பொறுக்கவல் லார்உண்டோ	
இ உலகில்	} எம்பெருமானாரே! இந்நிலவுலகத்தில்	இனி ஏழைக்கு இரங்காய்	} இனி ஏழையான அடியேன்மீது இரங்கியருளவேணும்.

ஐம்புலன்கள் மேலிட்டரும் பொழுதடியேன்
உன்பதங்க டம்மை நினைந்தோலமிட்டால்—பின்பவைதாம்
எனையட ராம் விரங்கா யெதிராசா
உன்னையல் லாலெனக்குண்டோ?

42

எதிராசா ஐம்புலன்கள் மேலிட்ட அட கும்பொழுது	} எம்பெருமானாரே! பஞ்சேந்திரியங்களானவை என்னை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளும்போது	அடியேன் உன்பதங்கள் தம்மை நினைந்து ஓலமிட்டால்	} அவற்றுக்கு ஆற்றாத அடியேன் தேவரீருடைய திருவுட்களைச் சித்தித்து கூப்பிட்டால்

பின்பு அதன்பிறகும் } எனக்கு உன்னை } எனக்கு தேவரீரைத் தவிர
அவை தாம் அவ் வித்திரியங்களானவை } அல்லால் } வேறு ரக்ஷகருளரோ?
என்னை அடர } அமையேனை மேலிடரதபடி கிரு } உண்டோ?
மல் இரங்காய் } பை செய்தருள்கின்றீரில்லையே;

இந்த வலகிற் பொருந்தாமை யேதுமில்லை
அந்தவுல கிற்போக வாகையிலலை—இந்தநமக்
கெப்படியே தான்தருவ ரேந்தை யேதிராசர்
ஒப்பில் திருநா கேந்து.

43

இந்த உலகில் } இந்த ஹேயமான நிலத்தில் } இந்த நமக்கு இப்படிப்பட்ட நமக்கு
பொருந்தாமை } ஜிஹாஸை கெறிது முண்டாக } எந்தையதிராசர் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்
எதும் இல்லை } வில்லை; } ஒப்புஇல்திருநாடு ஒப்பற்றதான பரமபதத்தை
அந்த உலகில் } அந்த நித்யவிபூதிக்குச் செல்ல } எப்படியேதான் } எவ்வாறு திருவுள்ளமுவந்து
போக ஆசை } விருப்பமுமுண்டாகவில்லை; } உகந்துதருவர் } அளித்திலவர்?
இல்லை } [அவரைவெறுத்துப் படனென்? (குற்றம் நம்மதே.)

* * * த்யாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாஸையும் ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யமுமில்லாத
வெனக்கு எம்பெருமானார்தாம் என் செய்வார்! என்று ஒருவாறு ஸமாஹிதராகிறார். 43

மாகாந்த நாரணனார் வைகும் வகையறிந்தோர்க்கு
ஏகாந்த மில்லை யிருளில்லை—மோகாந்தர்
ஜிவ்விடமே காந்தமிரு ளென்றுபய மற்றிருந்து
செய்வர்கடாம் பாவத் திறம்.

44

மா காந்தர் நார } லக்ஷ்மீகாந்தனுை பூமீம் நாராய } மோக அந்தர் } மோஹத்தினால் குருடானவர்
ணனார் } னை } தாம் } கள்
வையும் வகை } ஸர்வவ்யாபியா யிருக்கும்படி } இவ்விடம் ஏகாந் } 'இது ரஹஸ்யமானவிடம், இது
அறிந்தோர்க்கு } யைத்தெரிந்து கொண்டவர் } தம் இவ்விடம் } இருட்டானவிடம், என்று
கருங்கு } கருங்கு } இருள் என்று } கொண்டு
பயம் அற்று } அச்சமற்றவர்களாகி
ஏகாந்தம்இல்லை } ரஹஸ்யமான விடமென்றும் } இருந்து }
இருள் இல்லை } இருட்டான விடமென்றும் } பாவம் திறம் } பாபராசிகளைக் கூடு பூரிப்பர்
ஒன்றுமில்லை; } செய்வார்கள் } கள்.

இப்பாகரத்தில் எம்பெருமானாருடைய திருநாமம் ஸபஷ்டமாக இல்லையாயினும்,
முன்னடிக்கு எம்பெருமானாரும் அவருடைய திருவடிபணிந்தவர்களுமே விஷய பூத
ராவர்கள். எம்பெருமான் எங்கு முளனுக்கொண்டு எதையும் எளிதினுணர்கின்ற
னென்கிற தெளிவுடையவர்கள் 'இது ஏகாந்தமானவிடம், இது இருள்செறிந்தவிடம்'
என்று ஒரிடத்திலும் ஒருபாவச்செயலும் செய்யத் துணியார்கள். அப்படிப்பட்ட
தெளிவில்லாத அவிவேகிகள்தாம் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸர்வ வியாபகத்தையறிய
மாட்டாதே அவனையும் வஞ்சித்துவிடலாமென்றெண்ணி ஏகாந்த ஸ்தலங்களிலும்
இருள்மிக்க விடங்களிலும் பாவங்களைச் செய்துபோருவார்கள்—என்றவிது, எம்பெரு
மானாருடைய திருவருளால் எம்பெருமானாருடைய ஸர்வவ்யாப்தியை யறிந்தவர்களே!
நீங்கள் ஏகாந்தத்திலும் பாவச்செயல் செய்யாதிருக்கவேணுமென்று ஹிதோபதேச
மருளியபடி.

44

நாராயணன் திருமால் நாரம்நாமென்னுமுறை
ஆராயில் நெஞ்சே யநாதியன்றே—சீராகும்
ஆசாரியனாலேயன்றே நாமுய்ந்ததென்று
கூசாம லெப்பொழுதுங்கூறு.

45

கெஞ்சமே	மனமே!	உயர்ந்தது	{ ஸம்பந்தஜ்ஞானம்பெற்று உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றது
ஆராயில்	ஆராய்ந்துபார்க்குமளவில்	ஆசாரியனாலே	{ ஆசாரியனருளடியாக வன்றோ
திருமால் நாராயணன் நாம்காரம்	எம்பெருமான் நாராயணன், நாம் நாராயணத்தாய்ம்' என்	அன்றோ என்று	{ வென்று
என்னும்முறை	கிறவித்த முறையானது		
அனாதி அன்றோ	நெடுகாளாகவுள்ளதன்றோ?	எப்பொழுதும்	{ இடைவிடாது தைரியமாகச்
நாம்	{ (இப்படி அநாதிலித்தமாயிருந்த வுறவை அறியாமலிருந்த) நாம்	கூசாமல்கூறு	{ சொல்லிக்கொண்டிரு.

* திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழவடியேன்* என்றும் *நன்றாக நானுன்னையன்றியிலேன்கண்டாய், நாரணனே! நீ யென்னையன்றியிலே* என்றும் சொல்லுகிற படியே எம்பெருமானுக்கும் சேதநர்களுக்குமுண்டானவுறவு அநாதியேயானாலும் இந்த வுறவையறிவித்து மஹோபகாரஞ் செய்தவர் ஆசார்யரேயாதலால் அந்த ஆசாரியர் பக்கவிலேயே நாம் செய்நன்றி குன்றாதிருக்கவேண்டுமென்றாராயிற்று. 45

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தீவ்னையோந்தம்மைக் குருவாகி வந்துய்யக்கொண்டு—பொருவில் மதிதானளித்தருளும் வாழ்வன்றோ நெஞ்சே எதிராசர்க் காளானோமாயாம்.

கெஞ்சே	மனமே!	பொருவு இல்	{ ஒப்பற்றதாக [கிறந்த] அறிவை
திருவாய்மொழிப்பிள்ளை	{ திருமலையாழ்வாரென்னு மாகிரியர்	மதி	{ தான் அளித்தருளும் வாழ்வு
குரு ஆகிவந்து	ஆசாரியராகவந்தவதரித்து	அன்றோ	{ தாமாகத் தந்தருளினதின் பயனாகவன்றோ
திவ்னையோம்	{ பாபிகளான நாமை	யாம் எதிராசர்	{ நாம் எம்பெருமானார்க்கு அடி
தம்மை		க்குஆள்ஆனோம்	{ மைபட்டோம்.
உய்யக்கொண்டு	உஜ்ஜீவிப்பித்து		

பகவானோடுண்டான உறவை யறிவதிற்காட்டிலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யறிவதே கிறந்தது. ஆசார்யரென்கிற சொல்லுக்கு எம்பெருமானார்தாம் இலக்கு; அப்பரமாதாரியரோடு நமக்குண்டான வுறவையறிவித்த மஹோபகாரகர் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை—என்று ஸ்வாசார்யர் பக்கவிலே பெருநன்றி பாராட்டினாராயிற்று. 46

இராமாநுசாயநமவேன் றிரவும் பகலும் சிந்தித் தீராமாநுசர்க்களிடுப்பிடந் தன்னி லிறைப்பொழுதும் இராமாநுசரவர்க்கேல்லா வடிமையுஞ் செய்யவேண்ணி இராமாநுசர்தம்மை மாநுசரா வேன்கோலெண்ணுவதே.

இரவும் பகலும்	அநவரதமும்	மாநுசர் அவர்க்கு	மனிதர்களுக்கு
இராமாநுசாயநம எனறுகித்	எம்பெருமானார்க்கே உரியோ	எல்லா அடிமை	{ ஸகல கைந்தரியங்களையும் செய்
தித்து இரா	மென்று எண்ணியிருக்கமாட்	யும் செய்ய	{ எக் கருதியிராத
மானுசர்கள்	டாத மனிதர்கள்	எண்ண இரா	
இருப்பு இடம்	{ இருக்குமிடங்களிலே	மாநுசர்தம்மை	ஜனங்களை
தன்னில்		மாநுசர் ஆன	மனிதர்களாக வெண்ணுவது
இறைபொழுதும்	கூண்காலமும்	ணவது என்	{ எப்படி? [அவர்கள் பகப்ரா
இரா	இருக்கமாட்டாத	கொல்	{ யர்களே.]

எம்பெருமானார் திருவடிகளை தஞ்சமென்றிருக்கவேண்டியது கடமை; அப்படியிருக்கவில்லாதவர்கள் அங்கு வர்த்திக்கின்றார்களோ அங்கு நொடிப்பொழுதும் தங்கலாகாது. அப்படித் தங்காமலிருப்பவர்களுக்கே நாம் ஸகலவித கைங்கரியங்களும் செய்யத்தகும். அங்ஙனம் செய்யாதவர்கள் மானிடவரல்லரென்றே கொள்ளத்தகுவர் என்றாராயிற்று. 47

எண்ணுதேன்னேஞ்ச யிசையாதேன்கா லிறைஞ்சாகுசேன்னி
கண்ணனைவை யோன்றுங்காணலுறு கலியாநலிய
வொண்ணுதவண்ண முலகளித்தோ னேதிராசனடி
நண்ணுதவரை யரங்கேசர் செய்தலம் நமக்கே.

47

கலியார் நலிய	} கலியுருஷன் லிம்னை செய்ய முடியாதபடி	இசையாது	பேசமாட்டாது ;
ஒண்ணுத வண்ணம்		சென்னி	தலைவனங்காது
உலகு அளித் தோன்	} உலகங்களைக் காத்தருளினவ ரான	இறைஞ்சாது	கண்களானவை
எதிராசன்		கண் ஆனவை	ஒன்றும் காணல்
அடி	எம்பெருமானுருடைய திருவடிகளை	உரு	(இப்படிப்பட்ட அபயவஸாய முண்டான விது)
நண்ணுதவரை	பணியாதவர்களை	நமக்கே அரங்	நமக்கே அஸர தாரணமாக
என் னெஞ்சம்	எனது மனமானது ஸ்மிக்க	கேசர் செய்த	நம்பெருமாள் செய்த நன்மை
எண்ணுது	மாட்டாது ;	நலம்	யரயிற்று.
என் கா	எனது நரவானது		

ஸ்ரீ ரங்கநாதர் நமக்கொரு பெருநன்மை செய்தருளியிருக்கின்றார்; அஃது என்ன வெனில் எம்பெருமானார் பக்கலில் விமுகராயுள்ளவர்களை நெஞ்சால் நினையாமலும் வாயால் சொல்லாமலும் தலையால் வணங்காமலும் கண்ணால் காணாமலும் இருக்கின் றேமே, இதுதான். கலியார் என்றது கோபத்தினாலாகிய சொல்வடிவம். 48

நந்தாநகத்தழந்தாமை வேண்டிடி ல் நானிலத்தீர்
எந்தாதையான வெதிராசனை நண்ணுமென் றுமவன்
அந்தாதிதன்னை யநுசந்தியுமவன் தோண் டுடன்
சிந்தாகுலங்கேடச் சேர்ந்திரு முத்தியின் சித்திக்குமே.

49

நானிலத்தீர்	இப்புவியிலுள்ளவர்களே !	என்றும் அனு	நித்தியமும் அனுஸந்திக்கக்
நந்தா நகத்து	} உய்வில்லாத ஸம்ஸாரமாகிற நாகத்திலே அழுந்தாம லிருக்கவேண்டு மென்கிற விருப்பமுண்டாகில்	சந்தியும்	கடவீர்கள் ;
அழுந்தாமை		சிந்தாகுலம்	மனக்கேடுகளெல்லாம்
வேண்டிடி ல்		கேட	தீரும்படி
எம் தாதை ஆன	எமக்குத் தந்தையான	அவன் தோண்	அவருடைய பக்தர்களுடனே
எதிராசனை	எம்பெருமானுரை	டர் உடன்	எப்போதும் கூடியிருங்கள் ;
நண்ணும்	ஆசிரயிக்கக்கடவீர்கள் ;	சேர்ந்து இரும்	இப்படியெல்லா யிருக்கு
அவன் அந்தாதி	} அவர் விஷயமான துற்றத் தாதையை	பின்	மனவில்
தன்னை		முத்தி	வைகுந்தமாகக் கையதாகும்.
		சித்திக்கும்	

ஸம்ஸாரபந்தம் அடியோடு வேரறுவதற்கு மூன்று உபாயங்களருளிச்செய்கிறா ரிதில். எம்பெருமானாரைப் பணிதல், அவர் விஷயமான ப்ரபங்காயத்திரியென்று ப்ரஸித்தமான நூற்றந்தாதியைச் சிந்தனை செய்தல், ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்களோடு ஸஹ வரஸஞ் செய்தல். 49

அவத்தே யருமந்த காலத்தைட்போக்கி யறிவின்மையாலிப்
பவத்தே யுழல்கின்ற பாவியர்காள் பலகாலம் நின்ற
தவத்தே முயல்பவர் தங்கட்கு மேப்தவொண்ணுதவந்தத்
திவத்தே யுமைவைக்கும் சிந்தியும் ஈ ரேதிராசனோறே.

50

அருமந்த காலத்	} அருமருந்தான காலத்தை	அறிவு இன்மை	அவிவேகத்தினால்
தை		யால்	
அவத்தே	} பழுதாகக் கழித்து	இப் பவத்தே	இந்த ஸம்ஸாரத்திலே
போக்கி		உழல்கின்ற	மாறிமாறித்திரிகின்ற

பாவியர்கள்

பாபிகளாயுள்ளவர்களே!

நீர் எதிராசர் } நீங்கள் எம்பெருமானாரைன்கிற
என்றே சிந்தி } திருநாமத்தையே சிந்தித்
யும் } திருங்கள்;

(அப்படியிருக்குமளவில்) (அவ்வெம்பெருமானார்)

பல காலம்

நின்று தவத்தே } வெகுநாளும் கிலைநின்று தபஸ்
முயல்பவர்தம் } விலை முயற்சி செய்பவர்களுக்
கட்கும் எய்த } கும் இடைக்கமாட்டாததான
ஒண்ணாத
அந்த திவத்தே } அந்தப் பரமபதத்திலே
உமை வைக்கும் } உங்களைச் சேர்த்திடுவர்.

* தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கி
னேன்போது* என்று திருமழிசைப் பிரானும், *முன்னவராம் நம்குரவர் மொழிக
ளுள்ளப்பெற்றோம் முழுதும் நமக்கவை பொழுதுபோக்காகப் பெற்றோம்* என்று
(மேலே) தாமும் பணித்தபடியே காலத்தைப் போக்கவேண்டியிருக்க, அநர்க்கமான
காலத்தைப் பழுதேபோக்கி அறிவுகெட்டு இந்த ஸம்ஸாரக்கடலிலேயே மாறிமாறிப்
பலபிறப்பும் பிறந்து திரிகின்ற பாபிகளே! *ஊன்வாட வுண்ணாதுயிர்காலவிட்டு உட
லிற் பிரியாப்புலனைந்தும் நொந்து தாம்வாடவாடத் தவம் செய்வார்க்கும் பெறுதற்
கரிதான பரமபதத்தை எம்பெருமானாரொருவரே அளித்தருளவல்லவர் என்பதை
யறிந்து அவரது திருநாமத்தையே சிந்தித்து வாழ்ந்துபோங்கள் என்றாராயிற்று. 50

என்றுளனீச னுயிருமன்றேயுண் டிக்காலமெல்லாம்
இன்றளவாகப்பழுதே கழிந்த திருவினையால்
என்றிழலின்றி யிருக்கு மென்னெஞ்ச யிரவுபகல்
நின்றுதவிக்கு மெதிராசா நியருள்செய்த பின்னே.

51

எதிராசர்

எம்பெருமானாரே!

நீசன் என்று } எம்பெருமான் என்று முதலாக
உளன் } வுள்ளானே
அன்றே உயிரும் } அன்று முதலாகவே ஜீவாத்மாவு
உண்டு } முண்ட;
இக் காலம் எல் } இவ்வகாதி காலமெல்லாம்
லாம் }
இன்று அளவு } இப்போதளவும்
ஆக }

இரு வினையால் } பிரபலகருமத்தினால் வீணாகவே
பழுதே கழிந் } கழிந்து போயிற்று;
தது }
என்ற இழவு } என்கிற அனுதாபங்கூட
இன்றி இருக்கும் } இல்லாமலிருக்கின்ற என்
என் நெஞ்சம் } மனமானது
நீ அநன் செய்த } தேவரீர் கிருபை செய்தருளி
பின் } னது முதலாக
இரவு பகல் } இரவும் பகலும் இடைவிடாது
நின்று தவிக்கும் } அருதாபங்கொள்ளுகின்றது.

கனககிரிமேல் கரியமுகில்போல்
வினதைசிறுவன் மேற்கொண்டு—தனுவிமம்போது
ஏராரங்க ரெதிராசர்க்காக வென்பால்
வாராமுன்னிற்பர் மகிழ்ந்து

52

தனுவிமம் } அடியேனுக்கு சரீர வியோக
போது } மாகும்போது
ஏர் ஆர் அரங்கர் } ஸ்ரீரங்கராதர்
எதிராசற்கு ஆக } எம்பெருமானாருடைய அபிமா
னம் பெற்றவன் கான் என்கிற
கர்ரணமாக
கனக கிரிமேல் } மேருமலையின்மீது ஒரு கான
கரிய முகில் } மேகம் படிந்தாற்போல
போல் }

வினதை சிறு } வைகதேயனுன் கருடனை
வன் மேல் } வாகனமாகக்கொண்டு
கொண்டு }
மகிழ்ந்து வாரா } உகந்து வந்து என் முன்னே
என்பால் முன் } நிற்பர்.

சரமஸமயத்தில் வாய்க்கக் கூடிய பரமலாபத்தை மகோரதிக்கிருாரிப்பாட்டில்.
காய்சினப்பறவையூர்ந்து பொன்மலையின்மீயிசைக் கார்முகில் போல் என்ற திருவாய்
மொழியை யடியொற்றியவை முன்னடிகள். தனு—வடசொல். வாரா—செய்யாவென்
னும் வாய்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம்

52

இத்தாலேதென்னரங்கர் செய்கிறதென்றிந்தே
யிருந்தாலுந் தற்கால வேதனையின் கனத்தால்
பதைத்தாலோ வேன்னுமிந்தப் பாவவுடம்புடனே
பலளோவுமறுபலித்திப் பவத்திருக்கப்போமோ
மத்தாலே வல்வினையின் வழியுமுன்று திரிந்த
வல்வினையேன் றன்னே யுனக்காளாக்கிக்கோண்ட
இத்தாயும் தந்தையுமா மெ திராசா வேன்னை
இனிக்ககே விட்பவத்தினின்று மெடுத்தருளே.

53

மத்தாலே } அவிவேகத்தாலே
வல் வினையின் } பிரபல கருமத்தின் வழியே
வழி உழுன்று } யொழுதித் திரிந்த
திரிந்த }
வல் வினையேன் } மஹா பாயிரான வென்னை
தன்னே }
உனக்கு ஆன் } தேவரீர் தமக்கு அடிமையாக்
ஆக்கிக் கொண்ட } இக் கொண்ட
இதம் தாயும் } நன்மையை நோக்கும் தாயும்
தந்தையும் ஆம் } தந்தையுமான எம் பெரு
எதிராசா } மாணரே!
இனி } இனிமேல்
என்னை } அடியேனை
கடுக } சீக்கிரமாக
இப்பவத்தில் } இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்
நின்றும் எடுத்து } கரைசேர்த்தருளவேணும்;
அருள் }
(இப்படிப்பட்ட துக்காறுபவங்கள்)
தென் அரங்கர் எம்பெருமான்

இத்தாலே } ஹிதபுத்தியினாலே உண்டாக்கு
செய்கின்றது } என்று அறிந்
என்று அறிந் } மலை மென்று தெரிந்திருக்
தே இருந்தா } தாலும்
லும் }
தற்காலம் } தற்காலத்திலுண்டான பாதை
வேதனையின் } யின் மிகுதியினால்
கனத்தால் }
பதைத்து } துடித்து
ஆடு என்னும் } ஹா! ஹ!! என்று கத்தும்படி
யான }
இந்த பாவம் } இந்த பாயிஷ்ட சரீரத்துடனே
உடம்பு உடனே }
பல நோயும் } பல நோய்களையும் அனுபவித்
அனுபவித்து } துக் கொண்டு
இப்பவத்து } இந்த ஸம்ஸார நிலத்தில்
இருக்க போ } (இனியும்) இருக்க முடியுமோ?
மோ } (முடியாது.)

ஹரிர் துக்காரி பக்தேப்போ ஹிதபுத்தியா கரோதி வை என்றும், *வாளாலறுத்துச்
சுடினும் மருத்துவன்பால் மாளாதகாதல் நோயாளன் போல்* என்றுஞ் சொல்லுகிற
படியே மருத்துவர்கள் செய்கிற ஹிம்ஸைகள்போல் எம்பெருமான் செய்யும் ஹிம்ஸை
களும் ஹிதபுத்தியினாலேயே செய்யுமவையென்று சாஸ்த்ரார்த்தம் தெளிந்திருந்தாலும்,
இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் படும் துக்கம் பொறுக்க வொண்ணாமையாலே தாம் பதறு
கிறபடியை விண்ணப்பஞ் செய்தாராயிற்று.

53

இன்னுமெத்தனைநா ளிவ்வுடம்புடன்
இருந்துநோவுபடக் கடவேனையோ!
என்னையிதினின்றும் விடுவித்துநீர்
என்றுதான் திருநாட்டினு ளேற்றுவர்?
அன்னையும்த்தனு மல்லாதசுற்றமும்
ஆகியென்னை யளித்தருள்நாதனே!
என்றிதத்தை பிராட்பகலின்றியே
எகமெண்ணு மெ திராச வள்ளலே!

54

அன்னையும் அத் } மாதா பிதாக்களாயும்
தனும் }
அல்லாத சுற்ற } மற்றுமுண்டான வறவுகளாயும்
மும் ஆகி } இருந்து கொண்டு
என்னை அளித்து } என்னை ரக்ஷித்தருளா நின்ற
அருள் நாதனே } ஸ்வாமியே!
இரா பகல் } இரவு பகலென்கிற வாகியில்கா
இன்றியே } மல் எப்போதும்

என் இதத்தை } என்னுடைய ஹிதமொன்றையே
எகம் எண்ணும் } சிந்திக்கின்ற
எதிராச } மஹோதாரான எம் பெரு
வள்ளலே } மாணரே!
இன்னும் } தேவரீருக்கு ஆட்பட்ட பின்பும்
எத்தனை நாள் } எவ்வளவு காலம்
இவ் உடம்பு } இந்தப் பொல்லாத தே ஹத்
உடன் இருந்து } தோடே விருந்து

நோவு பட கட } துன்பப்படுவேன் ?
வேன்

ஐயோ அந்தோ

நீர் பரமகாருணிகரான தேவரீர்

இதில் நின்றும் { இந்த ஸம்ஸார பந்தத்தில்
என்னை விடு { நின்றும் என்னை முத்தனம்
வித்து { படி பண்ணி
என்று தான் திரு { என்னைக்குப் பரமபதத்திலே
காட்டினான் { சோச் செய்தருள்வீர் ?
ஏற்றுவிர்

தேன்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப்பெற்றோம்
திருவரங்கம் திருப்பதியே யிருப்பாகப்பெற்றோம்
மன்னியசீர் மாறன்கலை யுணவாகப்பெற்றோம்
மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப்பெற்றோம்
முன்னவராம் நங்குரவர் மொழிகளுள்ளப்பெற்றோம்
முழுதும் நமக்கவை பொழுது போக்காகப்பெற்றோம்
பின்னையொன்றுதனில் நெஞ்சுபேராமற் பெற்றோம்
பிறர்மினுக்கம் பொருமையிலலாப் பெருமையும் பெற்றோமே. 55

தென் அரங்கர் { ஸ்ரீரங்கநாதருடைய பரம முன்னவர் ஆம் } நமது பூருவாசாரியர்களின்
சீர் அருளுக்கு { திருபைக்கு நம் குரவர் } ஸ்ரீ ஸலித்திகளையே
இலக்கு ஆக { லக்ஷ்மாரும்படியான பாக்கியம் மொழிகள் }
பெற்றோம் { பெற்றோம் ; உள்ள பெற் } இத்திக்கப்பெற்றோம் ;
திரு அரங்கம் { ஸ்ரீரங்ககோத்ரவாஸமே நமக்கு முழுதும் } நமக்கு அகவரதமும் அந்த
திருப்பதியே { வாழ்ச்சியாகப் பெற்றோம் ; அவை பொழுது } ஸ்ரீ ஸலித்திகளே காலனோப
இருப்பு ஆக { பெற்றோம் ; போக்கு ஆக } மாகப் பெற்றோம் ;
பெற்றோம் { பெற்றோம் }
மன்னிய சீர் { நற்குணங்கள் பொருந்திய நம் பின்னை ஒன்று } இவை தவிர வேறென்றில்
மாறன்கலை { செடல்களை தனில் நெஞ்சு } நெஞ்சு பெயர்ந்து செல்
உணவு ஆக { நித்திப்போக்டமாகக் கொள்ளப் பேராமல்பெற் } வாதபடி பாக்கியம் பெற்
பெற்றோம் { பெற்றோம் ; ரோம் }
மதுரகவி சொல் { மதுரகவிகளின் ஸ்ரீ ஸலித்தி பிறர் மினுக்கம் } பிறருடைய உயர்த்திசனைக்
படியே { யின்படியே பொருமை இல் } கண்டு பொருமைப்
நிலை ஆக பெற் { சரமபர்வ சிவ்ஹையாய் திருக் } லாபெருமையும் } பதிலில்லாத பெருமையும்
ரோம் { கப் பெற்றோம் ; பெற்றோம். } பெற்றோம்.

மாமுனிகள் தம்முடைய பெருமைகளைத்தாமே வெளியிட்டருளும் பாசரமிது. ஆசாரியர்திருவருளால் பெற்ற பேறுகளை வாய்விட்டுப்பேசி வெளியிடுவது கருத்தே ஞ்றையின்பரீவாஹ மாதலால் இது தற்புகழ்ச்சியாகாது. * பெருங்கேழலார் தம்பெருங் கண்மலர்ப்புண்டரீகம் நம்மீம லொருங்கேபிறழவைத்தார் இவ்வகாலம். ஒருவர்நம்போல் வருங்கேழ்பவருளரே* (திருவிருத்தம்) என்பது முதலான பாசரங்களினால் நம்மாழ்வார் போல்வார் அநுஸந்தித்த கட்டளையிது. தென்னரங்கர் சீரருளுக்கிலக்காகப் பெறுகையாவது—தம்மை அப்பெருமான் ஆசார்யபதவியில் அமர்த்தித் தான் சிஷ்யனாக இருந்தது. “தேவனுறை திருப்பதியே” என்றும் பாடமுள்ளது. மதுரகவி சொற்படியே நிலையாக” ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் “உண்டபோதொருவார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார்” என்று தொடங்கியருளிச்செய்த ஸ்ரீஸலித்தி இங்கே அநுஸந்தேயம். *தேவுமற்றறியேன் குருநாமம் பி பாவினின்னிசைபாடித் திரிவனே* என்றும் போன்ற அத்யவஸாயமுடைமை சொல்லிற்று பிறறு.

இப்பாசரத்தில் “பிறர்மினுக்கம் பொருமையிலலாப் பெருமையும் பெற்றோமே” என்ற பேறுதான் மிகவும் ஸாரமானது. முழுக்ஷுப்படியில் “இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றமறிந் துகந்திருக்கையும்” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் “கீழ்ச்சொன்னவையெல்லா முண்டானாலும் உண்டாக அரிதாயிருப்பதொன்றிறேயிது” என்று மாமுனிகள்தாமே அருளிச்செய்ததுகொண்டு இப்பேற்றின் அருமைபெருமை களை யுணர்க. 55

உன்தனபிமானமே யுத்தாரக மென்று
சிந்தைதெளிந்திருக்கச் செய்தீ—அந்தோ
எதிராசா நோய்களாலென்னை நலக்காமல்
சதிராக நின்திருத்தான் தா.

56

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	என்னை நோய்க்	} அடியேனை நோய்களாலே வருத்தாமல்
உன்தன் அபி	தேவரீருடைய அபிமானமே	ளால் நலக்	
மானமே உத்தா	உஜ்ஜீவ நோபாயமென்று	காமல்	
ரகம் என்று	கொண்டு		
சிந்தை தெளிந்	மனம் தேவரீருக்கும்படி செய்	சதிர ஆக	நலமாக
து இருக்க	தருளின தேவரீர்	நின்திருத்தான்	தேவரீருடைய திருவடிகளைத்
செய்த நீ		தா	தந்தருள்வேணும்.

பூர்வசனபூஷணத்தில் சரமபர்வநிஷ்டா நிருபணப்ரகரணத்தில்—“ஆசார்யனை யும் தானபற்றும பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே காலன்கொண்டு மோதிரமிடு மோபாதி. ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகம்” என்றருளிச்செய்தபடியே தம்முடைய அத்யவஸாயம வாய்த்திருக்கிறபடியே முன்னடிகளாலே அருளிச்செய்தாராயிற்று. 56

தேசிக்கர்கள் போற்றும் } ஆசார்யர்களால் துதிக்கப் } நேசத்தால் அன்பினாலே
திருவாய் மொழிப்பின்னை } திருமலையாழ்வாருடைய } என் பிழைகள் } எனது சூற்றங்களைக் காண
வாசம் மலர் } நறுமணம் மிக்க தாமரை மலர் } பொறுத்து } எம்பெருமானாரே!
தான் அடைந்த } போன்ற திருவடிகளைச் சார்ந்த } அடியேன் புன் } என் பிழைகளை ஸஹித்திருந்து
வதது என்னும் } வந்து இதுவென்று இக்கார } பகர்வை } அடியேனது சிறிய விண்ணப்
ணத்தினாலுண்டான } கேளும் } பத்தைக் கேட்டருள்வீராக.

57

ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ராதந்தத்தில் முடிவில*பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத மத்வருத்தமசிந்தயித்வா* என்றருளிச்செய்தது போலவுள்ளது இப்பாசரம். வத்து—வஸ்து.

57

என்னை திருவாய் மொழிப்பின்னை யின்னருளால்
உன்தனுறவை யுணர்ந்தியபின்—இந்தவுயிர்க்
கெல்லாவுறவும் நீயென்றே யெதிராசா
நில்லாததுண்டோ வென்னெஞ்சு.

58

எதிராசா	எம்பெருமானாரே!	இந்த உயிர்க்கு	இவ்வாதம் வஸ்துவுக்கு
என்னை திருவாய்	அஸ்மதாசார்யரான திருமலை	எல்லா உறவும்	லகலவித பத்துவும் தேவரீரே
மொழிப்பின்னை	யாழ்வார் தமது பரமகிருபையி	நீயே என்று	யென்று
இன் அருளால்	னாலே		
உன்தன் உறவை	தேவரீருடைய ஸம்பந்தத்தை	என் நெஞ்சு	எனது நெஞ்சு அத்யவஸாயம்
உணர்ந்திய பின்	தெரிவித்தருளினது முதலாக	நில்லாதது	கொண்டாராமை யுண்டோ?
		உண்டோ	

எனக்குப் பரமோபகாரகரான திருமலையாழ்வார், தேவரீருக்குமுடியேனுக்கு முண்டான ஒழிக்கவொழியாத வுறவைத் தெரிவித்தருளின நான் முதலாக * மாதாபிதா யுவதய:* இத்யாதிச் சிலாகத்தின்படியே அடியேனுக்கு எல்லாவகையான வுறவுமுறை யும் தேவரீரேயென்று திடமாகக் கொண்டேனென்றாராயிற்று. ... 58

என்னை திருவரங்க ரேரார் கருடன்மேல்
வந்து முகங்காட்டி வழிநடத்தச்—சிந்தைசெய்திப்
பொல்லா வுடம்புதனைப் போக்குவதெந்நாள்கோலோ
சொல்லா யெதிராசா சூழ்ந்து.

59

எதிராசா எம்பெருமானாரே!
 என்னை திரு { மத்தையான ஸ்ரீ ரங்கநாதர்
 அரங்கர் }
 எர் ஆர் கருடன் { அழகுபொலிந்த பெரிய திரு
 மேல் } வடிவின்மீது
 வந்து எழுந்தருளி
 முகம் காட்டி { திருமுக மண்டலத்தை ஸேவை
 ஸாதிப்பித்து

வழி நடத்த { அச்சிராதிமார்க்கத்தாலே
 நடத்திக்கொண்டுபோக
 சிந்தை செய்து திருவுள்ளம்பற்றி
 இ பெரல்லா உடம்பு தனை { இந்தப் பொல்லாத சரீரத்தைக்
 போக்குவது கழித்தருள்வது
 எந்நாள் கொல் என்னைக்கோ?
 குழந்து (அதைத்தேவரீர்) ஆலோசித்து
 சொல்லாய் அருளிச்செய்வீராக.

எம்பெருமான் பெரியதிருவடியின் மீதெழுந்தருளி ஸேவைஸாதிக்கவும் இவ்
 வழுக்குடம்பைவிட்டு நீங்கப்பெறுவதும் என்றைக்கோ? என்கிறார். ... 59

இந்தவரங்கத் தினிதிரு நீ யென்றாங்கர்
 என்னை யேதிராசர்க் கீந்தவரம்—சிந்தைசெய்யில்
 நம்மதன்றே நெஞ்சமே நற்றுதைசோம் புதல்வர்
 தம்மதன்றே தாயமுறைதான்.

60

நெஞ்சமே ஓ மனமே!
 அரங்கர் ஸ்ரீ ரங்கநாதர்
 என்னை { மது ஸ்வாமியான எம்பெரு
 எதிராசற்கு } மாறாரை நோக்கி
 நீ இந்த அரங் { நீ இந்த ஸ்ரீரங்கத்திலேயே
 கத்தி இனிது } சுகமாக வாழக் கடவீரென்று
 இரு என்று { அருளிய அருள் மொழி
 ஈந்த வரம் } யானது
 சிந்தைசெய்யில் ஆராயப்படுமளவில்

மம்மது அன்றே { அது மமக்கும் சொந்தமான
 தன்றே;
 (அஃதெப்படியென்னில்)
 தாயம் முறை } பங்குமுறையின்படி
 தான் { வாய்த்த தந்தையினுடைய
 நல் தானை } சொந்தானது
 சொம் { புத்திரர்களுடையதல்லவோ?
 புதல்வர் தம்மது } அன்றே (அப்படியே யிதவும்).

இந்த ஆர்த்திப்பிரபந்தம் மாமுனிகள் தமது சரமதசையிலே யருளிச்செய்த
 தென்றும், திருமேனியில் நோவு சாத்தியிருந்து ததஸஹிஷ்ணுதையாலே அருளிச்
 செய்ததென்றும் சிலர் சொல்லிப்போருவது தத்துவமன்று. நம்மாழ்வார் *பொய்ந்
 நின்றனரானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமிந்நின்ற நீர்மையினியாமுருமை*
 என்றும், *எண்ணராத்துடர்வினைக்குயிவைவென்னவுலகியற்கை! — பணிகண்டாய்சா
 மாறே* என்றும் *இருள்தருமாருலத்துளினிப்பிறவியான் வேண்டேன்* என்றும்
 இங்ஙனே பல பாசரங்கள் அருளிச்செய்தது எப்படி இந்த ப்ரக்குதிமண்டலத்தில்
 ஜிஹாஸையினாலோ அப்படியேதான் மணவாள மாமுனிகளும் இப்பிரபந்தமருளிச்
 செய்தது. திருநாட்டுக்கெழுந்தருள்வதற்குப் பலவாண்டுக்கு முன்னமே இது அருளிச்
 செய்தார். இப்படி இவர்தாம் திருநாடு செல்லப்பதறினாலும் எம்பெருமான் இவர்
 தம்மை இன்னமும் சிலகாலம் இவ்விபூதியிலேயிருத்தி இவரைக்கொண்டு விலகாண
 லோகோபகாரங்கள் செய்விக்கவேண்டுமென்று கருதி, முன்பு எம்பெருமானார்க்கு
 அத்ரைவ ப்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ என்று திவ்யநியமநம் தந்தருளினதுபோல இவர்க்கும்
 அங்ஙனே திருவாணையிட, அதனை ஒருமுகமாக அநுஸந்தித்து உள்ளத்தேறி இப்பிர
 பந்தத்தைத் தலைக்கட்டியருளினாராயிற்று. ... 60

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்
 அண்ணங்கராசாரியர்
 இயற்றிய
 ஆர்த்திப்பிரபந்தவுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிபணிந்துய்ந்த

விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை பணித்த ஸப்தகாதை—உரையுடன்

(உரையாசிரியர்—ஸ்ரீகாஞ்சீ. ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்)

— அவதாரிகை —

எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே எம்பெருமான் பலபல யோனிகளிலும் திருவவதாரங்கள் செய்யுமாபோலே அவனடியார்களும் அப்படியே திருவவதாரங்கள் செய்து வருவது உலகப்பிரசித்தம். * किमप्यत्राभिजायन्ते योगिनः सर्वयोगिषु। प्रत्यक्षितात्मनाथानां नैषां चित्त्यं कुलादिकम्—கிம்பயத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வயோகிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்* என்பது முதலிய பல பிரமாணங்களினால் தொண்டக்குலத்தின் சிறப்பு அறியக்கிடக்கின்றது. யோகிகளான மஹான்கள் ஸகல யோனிகளிலும் பிறப்பர்களென்றும், எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களான அவர்களுடைய ஜாதி முதலியவற்றிலே கண்வைக்கலாகாதென்றும் மேலே யெடுத்துக் காட்டிய பிரமாணம் கூறுகின்றது. அப்படி அவதரித்த மஹான்களில், பிள்ளையுறங்காவில்விதாஸர் ஏறு திருவுடையதாஸர் பிள்ளைவானமாமலைதாஸர் முதலான மஹாபாகவதோத்தமர்கள் மிகச்சிறந்து விளங்குபவர்கள். பிள்ளையுறங்காவில்விதாஸர் எம்பெருமானார்க்கு அந்த ரங்கராயிருந்தவர்; ஏறுதிருவுடையதாஸர் நம்பிள்ளைக்கு அணுக்கராயிருந்தவர்; பிள்ளைவானமாமலைதாஸர் நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளைபட்டர்க்கு அன்பராயிருந்தவர். இவர்களைப் போன்றவரும், இவர்களில் விஞ்சிய பெருமைவாய்ந்தவருமான விளாஞ்சோலைப் பிள்ளை யென்பவா பிள்ளை லோகாசாரியருடைய திருவடிகளிலே ஆசரயித்து ஸகல ரஹஸ்யார்த்தங்களுங் கேட்டு உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றவர்.

இவர், பிள்ளையுலகாசிரியர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களினுள்ளும் *உன்னில் திகழ்வசன பூடணத்தின் சீர்மை யொன்றுக்கில்லை* என்று நிஸ்ஸமாப்யதிகமாகப் போற்றப்படுகின்ற ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்யசாஸ்தரத்திலே மிகவும் ஊன்றினவராய் அதிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்களை நிரந்தரம் அநுபவிப்பது தவிர வேறென்று அறியாதவராயிருந்தாரென்று ப்ரஸித்தம். பகவத்கீதைக்குள் சரமச்லோகம் சிறப்பெய்தியதுபோல, ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்குள் சரமபர்வநிஷ்டாப்ரகரணம் சிறப்புற்றதாகையாலே அந்த ப்ரகரணத்திலுள்ள முக்கியமான அர்த்தவிசேஷங்களை யும் மறறும் இதர ப்ரகரணங்களிலுள்ள சில அர்த்தவிசேஷங்களையும் திரட்டி லகு வானதொரு பிரபந்தம் பணிக்கவேண்டுமென்று கருதித் திருவாசிரியம்போலே ஏழு பாரட்டாயமைந்த ஸப்தகாதை யென்னுமிந்த ப்ரபந்தத்தைப் பணித்தருளினார். நம்மாழ்வாருடைய ஸப்தகாதையான திருவாசிரியம் ப்ரதமபர்வத்திற்கு அமைந்தது; இவருடைய ஸப்தகாதை சரமபர்வத்திற்கு அமைந்தது. இதுவாயிற்று இதனுக்கு ஏற்றம். ஆசிரியப்பாவான அதிலுங்காட்டில் வெண்பாவான இதுதனக்கு இன்னமும் ஏற்ற முண்டு. ஸ்ரீமதுரவிகளும் வடுகம்பியும் தங்கள் சரமபர்வநிஷ்டையை உக்தியனுஷ்டானங்களாலே காட்டின துபோல இப்பிள்ளையும் காட்டியருளினாராயிற்று. ... *

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ ப் த க ர தை

அம்பொன் னரங்கர்க்கு மாலிக்கு மந்தரங்க
சம்பந்தங் காட்டித் தடைகாட்டி—உம்பர்
திவமன்னும் வாழ்வுக்குச் சேர்ந்தநெறி காட்டு
மவனன்றோ ஆசாரியன்.

1

அம் பொன்	{ அழகிய பொன்னாக்கத்தில்	உம்பர் திவம்	{ நித்ய முக்தர்களின் ஸ்தான
அரங்கர்க்கும்	{ வாழும் பெரிய பெருமானாக்	மன்னும் வாழ்	{ மான பரமபதத்திலே மன்னி
	கும்	வுக்கு	{ யிருந்து நித்ய கைங்கரியம்
ஆவிக்கும்	{ ஜீவாத்ம வர்க்கத்திற்கும் (உண்		{ பண்ணுகையாகிற வாழ்ச்
	டான)		சிக்கு
அந்தரங்க சம்	{ மிகவுள்ளிடான ஸம்பந்தத்தை	சேர்ந்த நெறி	{ அநுபுமான மார்க்கமாகிய
பந்தம் காட்டி	{ யெடுத்துரைத்து		{ ப்ரபத்தியை
	{ ஸ்வரூப விரோதி முதலான	காட்டுமவன்	{ உபதேச முகத்தாலே காட்டு
தடை காட்டி	{ விரோதி ஸ்வரூபங்களையும்	அன்றோ	{ கிறவனே ஆசாரியன்.
	காட்டிக் கொடுத்து	ஆசாரியன்	

***—இப்பாட்டால் ஆசாரியன் படியைப் பேசுகிறார். ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவோடே ஒருவிதமான ஸம்பந்தமன்று, நவவிதமான ஸம்பந்தங்களுள்ளன; 1. பிதாபுத்ர பாவம். 2. ரக்ஷயரக்ஷக பாவம். 3. சேஷசேஷி பாவம். 4. பர்த்ரு பார்யா பாவம். 5. ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய பாவம். 6. ஸ்வஸ்வாமி பாவம். 7. ஆதாராதேய பாவம். 8. சரீராத்ம பாவம். 9. போக்த்ருபோக்ய பாவம்—என்றிப்படி ஒன்பது வகைப்பட்ட ஸம்பந்தங்கள் திருமந்திரத்தில் தேறுகின்றன. இந்த ஸம்பந்தத்தை யுணர்த்துவான் ஆசாரியன். இவ்வளவோடும் நிலலாமல் [நடைகாட்டி] ஸ்வரூப விரோதி, உபாயவிரோதி, ப்ராப்யவிரோதி என்று மூவகைப்பட்ட விரோதிகளையும் நம: பதத்திலே நிரூபித்துக் காட்டுவன் ஆசாரியன். இவ்வளவேயுமன்றிக்கே [உம்பர் திவமன்னும் வாழ்வுக்குச் சேர்ந்த நெறிகாட்டும்] இதை இரண்டு வாக்கியார்த்தமாகப் பிரித்து அநுஸந்தித்துக் கொள்ளலாம்; உம்பர் திவமன்னும் வாழ்வைக் காட்டும், அந்த வாழ்வுக்குச் சேர்ந்த நெறிகாட்டும்—என்று. ப்ராப்யமான புருஷார்த்தத்தையும் அதற்குப் ப்ராபகமான உபாயத்தையும் காட்டுவனென்றபடி. ஆக இவற்றையெல்லாம் காட்டுமவனன்றோ ஆசாரியன் என்றது—இவற்றை நிஷ்கல்மஷமாகக் காட்டிக் கொடுப்பதுதான் ஆசாரியருத்தியம் என்றபடி.

“அம்பொன்னரங்கர்க்கும்” என்று ஸ்ரீரங்கராதனைக் குறித்தது அந்த விசேஷ வ்யக்தியில் நோக்காகவன்று; பொதுப்பட நாராயணனைச் சொன்னபடி. அந்த நாராயணன் அம்பொன்னரங்கனாக ஸேவை ஸாதிக்கையாலே விசேஷ சப்தத்தையிட்டுச் சொல்லிற்றென்று கொள்க. “அந்தரங்க சம்பந்தம்” என்கையாலே நம்முடைய தர்சனத்திற்கு அந்தரங்கமாகக் கொள்ளப்படுகிற சரீராத்மபாவ ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். “உம்பர் திவமன்னும்” என்பது சிலருடைய பாடம். ... 1

அஞ்சு பொருளு மளித்தவன்பா லன்பிலார்
நஞ்சில் மிகக்கொடியர் நாம்சொன்னோம்—நஞ்சுதான்
உண்ண முடிக்கு மதுபீர் முடிக்குமென்
நீனமிலார் சொன்னா ரிவை.

2

அஞ்சு பொருளும் அளித்தவன் பால்	{ அந்தப் பஞ்சகத்தை உபதேசித் தருளின ஆசாரியன் பக்கவீல்	நஞ்சு உண்ண முடிக்கும்	{ விஷமானது சரீரத்தை மாதிரிமே முடித்திடவல்லது;
அன்பு இவரர்	பத்தி யில்லாதவர்கள்	அது உயிர் முடிக்கும்	{ ஆசார்ய ப்ரேமயில்லாதிருத்த லானது ஆத்ம நாசத்தையே பண்ணி விடும்;
நஞ்சின் மிக கொடியர்	{ விஷத்திற் காட்டிலும் மிகவும் கொடியராயிருப்பர்;	என்று இவை	{ என்னுயிர்விர்த்தத்தை
நாம் சொன்னோம்	{ இதனை உறுதியாகச் சொல்லுகின்றோம்.	நான் இவரர் சொன்னார்	{ ஒன்றிலும் குறைவற்றவர் களான பூருவர்கள் அருளிச் செய்து வைத்தார்கள்.

(நஞ்சின் மிகக் கொடுமை எவ்வளவு யென்னில்;)

* * *—இப்பாட்டாலே, ஆசார்ய ப்ரேமயில்லாதவர்கள் ஆத்மநாசத்தைத் தாங்களே விளைத்துக் கொள்ளுமவர்களென்கிறார். “அஞ்சு பொருளுமளித்தவன்” என்கிற சொல்லால் ஆசார்யனைக் கூறுகின்றார். கீழ்ப்பாட்டில், ஜீவபரஸம்பந்தங் காட்டுதல் விரோதிகளைக் காட்டுதல் உபாயோபேயங்களைக் காட்டுதல் இவை ஆசார்ய க்ருத்யமாகச் சொல்லிற்று. அர்த்த பஞ்சகமுபதேசித்தல் ஆசார்ய க்ருத்யமாக இதிற் சொல்லுகிறது. *மிகக்விற்றைநிலையும் மெய்யாமுயிர்நிலையும் தக்கநெறியும் தடையாகித் தொக்கியலு மூழ்வினையும் வாழ்வினையுமோதும்* என்கிற திருவாய்மொழித் தனியனில் அஞ்சு பொருள்கள் [அர்த்த பஞ்சகம்] இன்னவையென்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றமையுணர்க. இந்தப் பிரபந்தத்தன்னிலும் மேலே (4) *தன்னை யிறையைத் தடையைச் சரணெறியை மன்னு பெருவாழ்வை* என்னும் பாசுரத்தில் வ்யக்தமாகச் சொல்லியிருப்பதுங் காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட அஞ்சு பொருள்களையு மளித்தவனான ஆசாரியன் பக்கவிலே அன்பில்லாதவர்கள் நஞ்சில் மிகக் கொடியர்—நஞ்சு கொடிது; இவர்கள் மிகக்கொடியராயிருப்பரென்கை. மிகக்கொடியரென்னுமிடத்தைப் பின்னடிகளாலே மூதலிக்கிறார். *ஆன்விடையேழன்மடர்த்தாற்கு ஆனானூரல்லாதார், மாமிடவரல்லரென்று என் மனந்தே வைத்தேனே* என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்ததுபோல இவரும் ‘நாம் சொன்னோம்’ என்கிறார்.

நஞ்சுதான் ஊகாமுடிக்கும்—விஷமுண்டவர்களுக்கு தேஹநாசம் விளையுமேயல்லது ஆத்மநாசம் விளையாது; அது உயிர் முடிக்கும்—அஞ்சு பொருளுமளித்தவன்பால் அன்பில்லாமையானது ஆத்மநாசத்தையே விளைக்குமாயிற்று ஸ்ரீவசநடவுஷணத்தில் (349) “இவனுக்கு சரீராவஸானத்தளவும் ஆசார்ய விஷயத்தில் *என்னைத் தீமனன் கெடுத்தாய்* மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்* என்று உபகாரஸம்ருதி நடக்கவேணும்” என்ற குர்ணையை இங்கே அநுஸந்திப்பது ... 2

பார்த்த குருவி னளவிற் பரிவின்றிச்
சீர்த்தமித் ஞானமெலாஞ் சேர்ந்தாலும்—கார்த்தகடல்
மண்ணின்மேல் துன்புற்று மங்குமே தேங்காமல்
நண்ணுமே கீழா நரகு.

3

பார்த்த குரு	} ப்ரத்யக்ஷதைவமான ஆசார்யன் திறத்தில் பத்தி யில்லாமல்	கார்த்த கடல்	} கருங்கடல் குழந்த இப்புமண்ட லத்தில் பலவகைத் துன்பம் கலையுமனுபவித்து (அந்த நீசன்) நசித்தொழிவன்; அதோகதியான நாகத்தை நிரந்தரமாக அடைந்திடுவன்.
வின் அளவில்		மண்ணின்	
பரிவு இன்றி		மேல் துன்	
சீர்த்த மிகு	} கனத்த மஹாஜ்ஞானங்களெல் லாம் சேர்ப்பெற்றாலும்	பற்று மங்கும்	
ஞானம்		தே ஆம் நாகு	
எல்லாம் சேர்ந்		தேங்காமல்	
தாலும்		நண்ணும்	

* * *—சிஷ்யன் ஈடேற வேண்டுவது சாஸ்த்ரதாற்பர்யஜ்ஞான விசேஷத்தாலன்றோ; அது குறையற்றிருக்குமாகில் உஜ்ஜீவிக்கத்தட்டில்லையே. ஆசார்யப்ரேமம் இருந்தாலென்ன? இல்லையாகிலென்ன? என்று சிலர் சொல்லக்கூடுமாயென்காலே அதற்கு மறுப்புரைக்கிறது இப்பாட்டு. எத்தனை ஞானவிகாஸமுடையனுயிருந்தாலும் ஆசார்யனளவில் பரிவில்லையாகில் அதோகதியே கதி என்கிறாராயிற்று இதில். பார்த்த குரு என்பதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; நம் கண்ணிலே பார்க்கப் படுகிற குரு என்னுதல்; நம்மளவிலே விசேஷகடாகும் செய்தருளின குருவென்னுதல்; எம்பெருமான தேடிப்பார்த்து வைத்த குருவென்னுதல். இப்படிப்பட்ட குருவின் பக்கவிலே பரிவின்றிக்கேயிருந்து; [சீர்த்தமிது ஞானமெல்லாம் சேர்ந்தாலும்] ஞானம், மிகுஞானம், சீர்த்தமிகுஞானம் என்று மூன்றாகக் கொள்வது. ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்த ஜ்ஞானம் த்ராவிட வேதாந்தஜ்ஞானம் ரஹஸ்யார்த்தஜ்ஞானம் என்கிற மூன்று ஞானங்களையுங் கொள்க. இதற்கும் மேற்பட எல்லாம் என்கையாலே மற்றுமுள்ள ஸகலார்த்தஜ்ஞானங்களையுங் கொள்வது. இவை சேர்ந்தாலும்; பார்த்த குருவினளவில் பரிவில்லையாகில்;

கார்த்தகடல் மண்ணின்மேல் துன்புற்று மங்குமே—இதற்கு எழுவாய் வருவித்துக் கொள்ள வேணும்; குருவினளவில் பரிவின்றியிருப்பவன் கருங்கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகில் அநுபவிக்கக்கூடிய க்லேசங்களை யெல்லாமனுபவித்துக் கொண்டிழல்வன். *இங்கே காண இப்பிறப்பே மகிழ்வரெல்லியங் காலையே* என்றதற்கு எதிராக * अत्युक्ते : पुण्यपैरिहैव फलमश्नुते—அத்யுத்தகடை: புண்யபாபைபரிஹைவ பலமச் ச்ருதே* என்கிற சாஸ்த்ரம் இவற்கே பவிக்குமென்றபடி. இஹலோகத்தில் துன்புறுவதோடும் நிலலாமல் நரகபாதைகளையும் அநுபவிக்க நேருமென்கிறார் நேங்காமல் நன்னுமே கீழா நரகு என்பதனால். நித்ய ஸம்ஸாரியாய்க் கிடந்துழல்வனென்றதாகவுடாம். ... 3

தன்னை யிறையைத் தடையைச் சரணேறியை
மன்னுபெரு வாழ்வையொரு மந்திரத்தின்—இன்னருளால்
அஞ்சிலங் கேடோட வளித்தவன்பா லன்பிலார்
நஞ்சிலங்கே டென்றிருப்பன் நான்.

தன்னை இறை	}	வ்வவ்வுருப, பரஸ்வருப,	}	அஞ்சிலங் கேடு	}	மேற்சொன்ன ஐந்து பொருளி
யை தடை		விரோதிஸ்வருப, உபாய		ஒட		தும் ஒருவகையான கேடு
யை சரண்		ஸ்வருப, புருஷார்த்த ஸ்வ		அளித்தவன்		தலுமின்றியே
கெறியை		ருபங்களாகிற இவற்றை		பால்		உபதேசித்தருளின ஆசார்யன்
மன்னு, பெரு				அன்பு இலார்		பக்கவிலே
வாழ்வை				பிரேமமில்லாதவர்கள்		
ஒரு மந்திரத்	}	பெரிய திருமந்திரத்தின் மூல	}	நஞ்சிலங் கேடு	}	விஷத்திற் காட்டிலும் கொடிய
தின்		மாக		என்று நான்		வர்களுண்டு நான் உறுதி
இன் அருளால்		பரமகிருபையினாலே		இருப்பன்		கொண்டிருப்பேன்.

***—கீழிரண்டாம் பாட்டை வியாக்கியானிக்கிறதாயிருக்கிறது இப்பாட்டு, அதில் அஞ்சுபொருளென்றதை ஒன்றறையடிகளால் விவரிக்கின்றார். * प्राणस्य शृणो रुद्र प्राणस्य श्रयणाशनः। प्राणाययं फलं प्राप्सथा प्राप्तिविरोधि च—ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச் ச பரத்யகாத்மநஃ, ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்திவிரோதி ச* என்கிற ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகம் க்ரம விவகையின் றிக்கே விவரிக்கப்பட்டதின்கு. இவ்வர்த்த பஞ்சகமும் திருவஷ்டாக்ஷரமஹாமந்தரத்திலிருந்து உபதேசிக்கப்படும் ஆசார்யனுலே. எங்ஙனேயென்னில்; ப்ரணவத்தில் மகாரத்தாலும் லுப்தசதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும் ஸ்வஸ்வரூபம்; அகாரத்தாலே பரஸ்வரூபம்; நமஸ்ஸரில் (ம்) என்பதனுலே விரோதிஸ்வரூபம்; நமஸ்ஸராலே உபாயஸ்வரூபம்; நாராயணு என்பதனுலே உபேயஸ்வரூபம். 'அஞ்சிலங் கேடோடவளித்தவன்' என்றது—அர்த்தபஞ்சகத்திலும் அஹ்நாநஸம்சய விபர்யயங்கள் அறுபடி உபதேசித்தவனென்கை. அவன் பக்கவிலே அன்பிலாதார் நஞ்சிலங் கேடு. ... 4

என்பக்க லோதின ரின்ன ரேனுமியல்வம்
என்பக்கல் நன்மை யெனுமியல்வம்—மன்பக்கல்
சேவிப்பார்க் கன்புடையோர் சன்ம நிருபணமும்
ஆவிக்கு நேரே யழகு.

இன்னார் என்	}	இவர்கள் என்னிடத்தில் ஒதி	}	மன் பக்கல்	}	பகவத்பத்த
பக்கல் ஒதி		என்னை ஆசார்யனுக்க		சேவிப்பார்க்கு		பத்தர்களான
ரார் எனும்		கொண்டவர்களென்றி ருப்ப		அன்பு உடை		ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்திலே
இயல்வம்		தம்		யோர் சன்ம		ஐாதி நிருபணம் பண்ணு
என் பக்கல்		'என் பக்கவிலே ஆசார்யந்வ		நிருபணமும்		கையுமாகிறவிவை
நன்மை எனும்	}	பூர்த்தியுள்ளது' என்றிருப்	}	ஆவிக்கு நேரே	}	ஆத்மாவுக்கு நிச்சயமாக நாச
இயல்பும்		பதம்		அழுக்கு		கம்.

***—கீழ்ப்பாட்டுக்களிலே சிஷ்யனுக்காகும் குறைகளைப் பேசினார்; இப்பாட்டில் ஆசார்யனுக்கு நேரக்கூடிய அவத்யத்தைப் பேசுகிறார். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (308.) "தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தை

யும் மாறாடி நினைக்கை க்ருரநிஷித்தம். தன்னை மாறாடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; சிஷ்யனை மாறாடி நினைக்கையாவது தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியையும்; (194) “பாகவதாபசாரந்தான் அநேகவிதம்; அதிலேயென்று அவர்கள் பக்கல் ஜன்மநிருபணம்; இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாஸம்ருதியிலுங் காட்டில் க்ருரம்” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியையுங் கொண்டு இப்பாட்டு அவதரிக்கிறது. உபதேசிக்குமவன் உபதேசஸமயத்திலே தன்னுடைய ஆசார்யனையே இவனுக்கு உபதேசகர்த்தாவாகவும் தான் அவ்வாசாரியர்க்குக் கரணபூதனாகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணிக்கொண்டு உபதேசிக்க வேண்டியிருக்க, அப்படி செய்யாதே ஸ்வாசார்ய பரதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னை இவனுக்கு ஆசார்யனென்று நினைக்கை தவருகையாலே அது இப்பாட்டின் முதலடியில் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அதற்கு மேல், உபதேசபாத்ர பூதனாவனவனையும் தன்னைப்போலே தன்னுடைய ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யனாக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதேசிக்கவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே இவனைத் தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைத்துத் தன்னிடத்தில் ஆசார்யத்வமுள்ளதாக நினைக்கையும் தவருகையாலே அஃது இரண்டாமடியில் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

இனி சதுர்த்தவர்ணம் முதலானவற்றிலே அவதரித்த பாகவதர்களிடத்தில் பகவதஸ்ஸம்பந்தப்ரயுக்தமான சிறப்பைப்பாராதே நிகர்ஷபுத்தியினால் அவரவர்களுடைய ஜன்மங்களை நிரூபிக்கையும் மஹாபசாரமாகையாலே அது மூன்றாமடியில் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆக இவையெல்லாம் ஆவிக்கு நேரையழுக்கு என்று சொல்லித் தலைக்கட்டப்பட்டது. 5

அழுக்கென் றிவையறிந்தே னம்பொ னங்கா /
ஒழித்தருளா யுள்ளில் வினையைப்—பழிப்பிலா
என்னு ரியர்க்காக எம்பெருமா னார்க்காக
உன்னு ருட்க்காக வற்று.

6

அம் பொன் } அரங்கா	ஸ்ரீரங்காதேவ !	எம்பெருமா னார்க்கு ஆக	{ (ஜகதாசார்யரான) மாறாருக்காகவும்	எம்பெரு
இவை அழுக்கு என்று அறிந்தேன்	{ கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் (ஆத்மாவுக்கு) அவத்யாவஹமென்று தெரிந்து கொண்டு உன்;	உன் அருட்கு ஆக	{ உன்னுடைய பரமக்குபைக் காகவும்	
பழிப்பு இவா என் ஆரியர்க்கு ஆக	{ வசல கல்யாணருண பரிபூர்ணராய் அஸ்மதாசார்யரான பிள்ளை லோகாசார்யருக்காகவும்	உள்ளில் வினையை ஒழித் தருளாய்.	{ என்னுள்ளுறையும் பாபஸமூஹத்தைப் போக்கியருள வேணும்.	

கீழ்ப்பாட்டுக்களில் ஆவிக்கு அழுக்காகத் தெரிவிக்கப்பட்ட விஷயங்களைப் பலர் அழுக்கென்று அறிந்திருக்கச் செய்தேயும் ப்ரக்ருதி வாஸதை தப்பவொண்ணாதாகையாலே அவரவர்கள் இவ்வழுக்குகளிலே அகப்பட்டு நசிக்கிறார்களென்னுமிடத்தை யநுஸந்தித்து, இப்படிப்பட்ட அவத்யம் தமக்கு நேராதிருக்கவேணுமென்று எம்பெருமான் திருவடிகளிலே பிரார்த்திக்கிறார் இப்பாட்டால். “அழுக்கென் றிவையறிந்தேன்” என்றதற்குப்பின் (ஆகிலும்) என்று கூட்டிக்கொள்வது நன்று. ‘இவை அவத்யம்’ என்கிற ப்ரதிபத்தி அடியேனுக்கிருந்தாலும் என்றேனும் கெடுதல் நேராதபடி உள்ளில் வினையை ஒழித்தருளாய் என்று அம்பொன்னரங்களைப் ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. இவ்வேண்டுமோகளை எம்பெருமான் அவசியம் நிறைவேற்றியருளவேணுமென்கைக்கு அவர் ஐநீயமேறுதுக்களைப் பின்னடிகளிற்பேசுகிறார்; அஸ்மதாசார்யரானபிள்ளை லோகாசாரியர்க்காகவும், உலகுக்கோருயிரான எம்பெருமானார்க்காகவும் தேவர்களுடைய திருவருள்பழுது படாமைக்காகவும் இவ்வருள் செய்தேயாக வேணுமென்றாராயிற்று. 6

தீங்கேது மில்லாத தேசிகள் தன் சிந்தைக்குப்
பாங்காக நேரே பரிவுடையோர்—ஓங்காரத்
தேரின்மே லேழிச் செழுங்கதிரினாடுபோய்ச்
சாருவரே யந்தாமந் தான்.

7

தீங்கு எதும் { ஒருவகைப் பொல்லாங்குமின் இல்லாத { நிக்வேயிருக்கிற	ஓங்காரம் { தேரின் மேல் { ஏறி {	பிரணவமாகிற தேரின் மீதே றிக் கொண்டு
தேசிகள் தன் { சிந்தைக்கு { பாங்காக {	ஆசாரியனுடைய திருவுள்ளத் திற்கு அனுகூலமாக	செழும் கதிரின் { ஸூர்யமண்டல மார்க்கமாகச் ஊடு போய் { சென்று
நேரே பரிவு { உண்மையான அன்பையுடைய உடையோர் { வர்கள்	அம் தாமம் { சாருவர் {	சாச்வதஸ்தானமாகிய திரு நாட்டைக் கிட்டப் பெறுவர் கள்.

ஆசாரியன்பக்கலில் அன்பில்லாதார்க்கு அதோகதிகையே யென்னுமிடத்தைப் பல்
வகையாலும் சொல்லிநின்றார் கீழ்; அதற்குப் ப்ரதிகோடியாக ஆசார்யப்ரேமம் கனத்
திருக்குமவனுக்கு உஜ்ஜீவனமுண்டென்னுமிடம் சொல்லவேண்டுகையாலே அதனை
இப்பாகரத்திலே சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறாராயிற்று. “தீங்கேதுமில்லாத தேசிகள்
தன்சிந்தைக்குப்பாங்காக நேரே பரிவுடையோர்” என்றது ஆசார்யப்ரேமம் கனத்தி
ருப்பவர்கள் என்றபடி. தேசிகள்—ஆசார்யன்; அவனுக்குத் தீங்கேது மில்லாமையாவது
ஸ்வாசார்யன்பக்கல் ப்ரேமமற்றிருக்கை முதலான அவத்தியங்களில்லாமை. இவை
உண்டாகிக்கழிகையன்றிக்கே முதலிலேயே இவற்றின் ஸ்பர்சமின்றியே யிருக்கையைச்
சொன்னபடி. இப்படிப்பட்டவர்களாய் மஹோபகாரகர்களான ஸ்வாசார்யர்கள் திருவுள்
ளத்துக்கு அனுகூலமாம்படி, தமக்கு அநுபாவ்யமான அவரது திருமேனியைப் பேணிக்
கொண்டு அவர்பக்கலிலே நிரவதிகமான ப்ரேமத்தைபுடையவர்கள்; இப்படிப்பட்ட
ஸச்சிஷ்யர்கள் பெறும்பேற்றைப் பின்னடிகளிற் பேசுகின்றார். வைகுந்தமாநகர் இவர்
களுடைய கையது என்கிறார். *வையம்மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாவர் மண்
னாடே* என்கிறபடியே இங்கிருக்கும்நாள் தங்கள் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றவும் ஸ்வரூபா
நுரூபமாகவும் பரமபதங்கூடத் தங்கள் சிறுமுறிக்குச்செல்லும்படியாகவும் உபய
வேதாந்த காலக்ஷேபஸ்ரீயோடும் ததியாராத ந்ரீயோடும் உகந்தருளின நிலங்களில்
மங்களாசாஸந்ரீயோடும் தக்கைங்கய ஸ்ரீயோடும் எம்பெருமானாரைப் போலே நெடுங்
காலமவாழ்ந்திருந்து சரீராவஸாதத்தில் பரமபத்திலையெடுத்து அந்தமில் பேரின்பத்
தடியரோடு ஒரு கோவையாயிருக்கவேணுமென்கிற ப்ராப்யத்வரை விஞ்சி *ஹ்ரிஸுஹ்
வ்யஸ்யமநிஹ்ரி ஹ்ரிநிர்வர்களாய் *ஓங்கர ரதமாருஹ்ய* என்கிறபடியே மகஸ்ஸு ஸாரத்த்யம்
பண்ண ப்ரணவமாகிற தேரின்மேலேறி; தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக்கீண்டு
புக்கு ஆராவமுதமங்கெய்தி வாழ்ந்திருக்கப்பெறுவர் என்று கூறி இப்பிரபந்தத்தையும்
தலைக்கட்டினாராயிற்று. 7

விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய
ஸப்தகாதையுரை முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

ஞானஸாரம்

(பூதகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய தெளிவுரையுடன்.)

(அவதாரிகை)

நாட்டிய நீசச்சமயங்கள் மாண்டன, நாரணனைக்காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது, தென்குருகை வள்ளல் வாட்டபிலா வண்டமிழ் மறைவாழ்ந்தது என்னும்படியாக எம் பெருமானார் தர்சன நிர்வாஹம் செய்து கொண்டு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளி யிருக்குமளவிலே யஜ்ஞ மூர்த்தி என்றொரு மாயாவாதி ஸந்யாஸி ஸ்வாமியின் லைபவாதிசயங்களைக் கேட்டு ஸ்வாமியோடே தர்க்கித்து வெற்றிபெற வேண்டுமென்று விரும்பி ஸ்வாமிமடத்திலே வந்து ஸேவித்து 'நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு கெல்லாம் தேவரீர் விடை கூறவேணும்; திருப்திகரமாக விடை பெற்றேனாகில் தேவரீருக்கு சிஷ்யனாகக் கடவேன்' என்று சொல்ல, ஸ்வாமியும் இசைந்தருள, பதினேழு நாள் வரையில் வெற்றி தோல்வியின்றியே வினாவிடை செல்லா நிற்க, முடிவில் உத்தர மருளிச் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு ஸ்வாமி பக்கவிலே நின்று விஷயம் தோன்றாமே யிருக்கையில் 'நானையாகிறது' என்று சொல்லி ஸபாவிஸர்ஜனமாக; பிறகு ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் வியாகுலப் பட்டு, தம் திருவாராதனமான பேரருளாளரைத் திருவடி விளக்கி அமுது செய்யப்பண்ணி 'ஆழ்வார் தொடங்கி ஆளவந்தாரளவாக இத்தனை காலம் ஒரு குறையுமின்றியே விளங்கி வந்த இத்தரிசனம் இன்று அடியேனால் பங்கமடைவதோ? இப்படியும் ஒரு லீலை கொண்டாடத் திருவுள்ளமாயிற்றோ?' என்று விண்ணப்பஞ் செய்து அமுது செய்யாமலே திருக்கண் வளர்ந்தருள, அன்றிரவு பேரருளாளர் கனவிலே யெழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்து மாயாவாதியின் வாயடங்கும்படியான சில அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்பூரிக்கச் செய்து மறைய, ஸ்வாமியும் சிற்றஞ் சிறுகாலை யெழுந்து பரமஸந் துஷ்டராய் நித்யாநுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு ப்ரஸந்ர கமபீரராய் விசார கோஷ்டிக்கு எழுந்தருள, அவ்வளவிலேயே யஜ்ஞமூர்த்தி இன்று நமக்குத் தோல்வியே திண்ணமென்று அறுதியிட்டு அப்போதே யெழுந்து ஸ்வாமி திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங் கப்பரணமம் பண்ணி நின்று 'அடியேனை யங்கீகரித்தருளவேணும்' என்று கைகூப்பி ப்ரார்த்திக்க, 'மேலே விஷய விசாரம் நடைபெற வேண்டியிருக்க, இது வென்?' என்று ஸ்வாமி கேட்க, அதற்கு யஜ்ஞமூர்த்தி 'ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்குப் பெரிய பெருமாள் ப்ரத் யக்ஷமான பின்பு தேவரீரென்றும் பெருமானென்றும் வாசியுண்டோ? இனி அடியேன் தேவரீர் ஸன்னிதியில் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லப் ப்ராப்தியில்லை; இந்த ஆத்மா இதுவரையில் அநர்த்தப்பட்டது போதும், இனியும் அநர்த்தப்படாதபடி நோக்கி யருள வேணும்' என்று கனக்க ப்ரார்த்தித்து ஸ்வாமியின் திருவருளைப் பெற்று அப்போதே

ஏக தண்டத்தை முறித்தெறிந்து ப்ராயச்சித்த பூர்வகமாய் சிகா யஜ்ஞோபவீதங்களை யும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் பெற்று முக்கோல்பிடித்த முனியாகி, சாஸ்த்ரப்படி ஆசார்யனுடைய நாமத்தையே வஹிக்க விரும்பி ப்ரார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் பேரருளாள னுடைய ப்ரஸாதமடியாகவே இவர் ஆபட்டாரென்கிற உபகாரஸம்ருதி உலகப்ரஸித்த மாம்படி அருளாளப் பெருமானெம் பெருமானார் என்று திருநாமம் சாத்தியருளினார். உடனே அவரையழைத்துக் கொண்டுபோய்ப் பெரிய பெருமானே ஸேவிக்கப்பண்ணிச் சிறப்பு களும்பெறுவித்து அன்று முதலாகவே திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி நாலாயிரமு மோது வித்து மற்றும் தத்வ சிஷைகளும் செய்தருளினார்.

அவரும் ஸ்வாமி திருவடிகளிலே நிழலும்படி தாறுமாக விருந்து ஸகல தத்வார்த்தங் களையும் கேட்டு தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களில் விசததம ஜ்ஞாநமுடையராய் அவ்வர்த்த விசேஷங்களைப் பின்புள்ளரு மதுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கும் படியாக ஆசார்ய நியமநத் தாலே இரண்டு ப்ரபந்தங்களை யருளிச் செய்தார். அவற்றுக்கு ஞானஸார மென்றும் ப்ரமேய ஸார மென்றும் திருநாமம் வழங்கும். இத்திருநாமம் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் தாமே இட்டருளின தென்று பெரியார் பகரக் கேட்டிருக்கை. பகவச் சாஸ்த்ராதிகளிலே பல பல வசனங்கள் முமுக்ஷுக்களுக்கு அவச்யஜ்ஞாதவ்யங்களான ப்ரமார்த்தங்களைத் தெளிவாகத் தெரிவிப்பனவாயிருக்கும்; அந்த வசனங்களையே ஒவ்வொரு பாட்டாக அமைத்து ப்ரபந்திகரித்ததாயிருக்கும் ப்ரதம ப்ரபந்தமான ஞானஸாரம். ஜ்ஞாதவ யார்த்த ப்ரகாசகங்களான ப்ரமாணங்களின் ஸாரமாயிருக்கையாலே ஞானஸாரமென்று பேராயிற்று. அந்த ப்ரமாண வசனங்களை யெல்லாம் அவ்வோ பாகரங்களுக்குச் சேர ஸங்க்ரஹித்தருளி ஸம்சுசிப்தமானதோர் உரையும் இட்டளினார் மணவாளமாமுனி கள். இராமாநுச நூற்றந்தாதிக்கு அருளிச் செய்திருந்த உரையைத் தழுவி வியாக் கியான்மிட்ட பிள்ளை லோகஞ்சியர் இந்த ஞானஸார ப்ரமேயஸாரங்களுக்கும் வியாக்கி யானமிட்டிருக்கிறார். இதுதான் அச்சாகி வெளிவந்துளதென்றும் இது மணவாள மாமுனிகளின் உரையன்று என்றும் அஸ்மகாசார்யரான அழகிய மணவாளச் சியர் அரு ளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கை. இவ்விரண்டு திவ்விய நூல்களிலும் அர்த்தபுஷ்டி ஒரு புற மிருக்க, மன்னிய சீர்வெண்பாவில் வைத்துப் பாடுகையாலே சொல்லழகும் மிகச் சிறந் திருக்கும். ஸ்வாசார்யரான எம்பெருமானார் தாமே இவ்விரண்டு நூல்களையும் அருளிச் செய்வதாக இந்தூலாசிரியருடைய கருத்தாகையாலே எம்பெருமானார்க்குக் காப்புச் செய் யுள்கூட இயற்றாது விட்டனர்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஞானஸாரத் தனியன்

கருளார் கருங்குழல் தோகையர் வேல்விழியில் துவளும்
மருளாம் வினகேடும் மார்க்கம் பெற்றேன், மறை நான்துஞ் சொன்ன
போருள் ஞானசாரத்தைப் புந்தியில் தந்தவன் போங்கு புகழ்
அருளாளமாமுனி யம்போற்குழல்க ளடைந்த பின்னே.

கருத்துரை :- நான்கு வேதங்களிலு மமைந்த பொருள்களைக் கொண்ட ஞானசார மென்னும பிரபந்தத்தை யருளிச் செய்த மஹாகீர்த்திவாய்ந்த அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை யடையப் பெற்றதனால் விஷயாத்ரப்ராவண்யம் தொலையும் படியான நல்வழியைத் தெரிந்து கொண்டே னென்பதாம். ... *

ஸ்ரீ :
அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

ஞானஸாரம்

ஊன் வுடற்சிறைநீத்து ஒண்கமலை கேள்வனடித்
தேனுகரு மாசைமிகு சிந்தையராய்த்—தானே
பழத்தால் விழுங்கணிபோல் பற்றற்ற விழும்
விழுக்காடே தானருளும் வீடு.

1

ஊன் உடல் சிறை நீத்து ஒண் கமலைகேள் வன் அடி தேன் துகரும் ஆசை மிகு சிந்தையர் ஆல்	மாம்மையமான வுடலாகிற சிறையில் நின்று விடுபட்டு பூரீபஹால்க்குமீபதியின் திரு வடித்தேனையதுபவிக்க வேணுமென்னமாசை மிகு ந்த மனமுடையவர்களாய்க் தொண்டு	பழுத்தால் தானே விழும் சனி போல் பற்று அற்று வீழும் விழுக் காடே தான் வீடு அருளும்	பழுத்து (க்கிளையில் தங்கி யிருக்க முடியாமல்) தானே விழுகிற பழம் போன்று (உபயாந்தரங்களிலும் உபே யாந்தரங்களிலும்) ஸங்கமற்று விழும் விழுகைதான் மோகப்பாக்கமாகும்.
--	--	---	---

***—ஆர்த்தப்ரபத்தி யென்றும் த்ருப்தப்ரபத்தி யென்றும் ப்ரபத்தி இருவகை யாகச் சொல்லப்படுகிறது. தேஹாவஸநத்தில் மோகத்தை இசைந்திருக்குமதிகாரி செய்யும் ப்ரபத்தி த்ருப்தப்ரபத்தியாம். அவ்வளவு விலம்பத்தைப் பொறுக்க கில்லாதே சடக்கென வீடுபெற விரும்பி நிற்கும் அதிகாரி செய்யும் ப்ரபத்தி ஆர்த்தப்ரபத்தியாம். இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் ஒரு நொடிப்பொழுதும் இருப்பு ஸ்ஹிக்க முடியாமையே ஆர்த்தப்ரபத்திக்கு அடியாகிறது. மரத்தில் காய் காய்த்து அது புழமாகப் பரிணமிக்கிறது; அந்தப் பழமானது மரத்தில் தங்கி நிற்குமளவு ஒன்றுண்டு; அந்த அளவு கடந்தால் தானாகவே மரத்தில் விட்டு நழுவிக்கீழேவிழும்படியைக் காணுகின்றோம். இவ்வண்ணமாகவே இந்நிலத்தில் தங்கியிருக்குமளவு கழிந்த வேரார் அதிகாரியானவன் ஒரு சஷணமும் தரித்திருக்க முடியாமல் தானாகவே விழுகிற விழுகைதான் ஆர்த்தப்ரபத்தி யென்பது; அது வீட்டையருளும் என்றதாயிற்று.

ஸநத்ருமாஸம்ஹிதையில்—* यदा परान्वयिभिः दुःशकः स्मृतिमिविना। तेन तत्पुत्रः पातः

सा प्रपत्तिस्तदा भवेत्—யதா பரந்வயிபி: துச்சக: ஸ்ம்ருதிபிர், விநா, தேந தத்புரத: பா தஸ் ஸா ப்ரபத்திஸ் தாதா பவேத் *என்றுள்ள ச்லோகம் இப்பாசுரத்திற்கு மூல மாயிருக்கும். இதன் பொருளாவது—[பர ந்வயிபி:] இப்பதம் (ஸ்ம்ருதிபி:) என்று மேலுள்ள விசேஷ்யத்தில் அந்வயிக்கும் விசேஷணமாகையாலே ஸத்ரீலிங்கமான வதற் குச் சேர (பரந்வயிபி:) என்று இதுவும் ஸத்ரீலிங்கமாக இருக்கவேணும்: அப்படியில்லாமையே “ஆர்ஷத்வாத் ந தோஷ:” என்கிற கட்டளையிலே அதுஷ்டமாகவே கொள்ளத்தக்கது. பரந்வயிபி: ஸ்ம்ருதிபிர் விநா துச்சக:—இதர விஷயங்களிலே அந்வயமற்ற சிந்தனைகளில்லாமல் இந்நிலத்தில் தரித்திருக்க முடியாதவனாய் என்றபடி. விஷயாந்தர ஸமரண லேசமுமின்றிக்கே எம்பெருமானொருவனையே சிந்தித்து நிற்க வேண்டுமபடியான தசை பிறந்தவனாக என்று கருத்து. இப்படிப்பட்டவனாக, யதா— எப்போது ஆகிறானோ; ததா—அப்போது, தேந—राज्ञदशविंशेण என்றபடி. அப்படிப் பட்டநிலையையோடு. தத்புரத: பாத:—எம்பெருமான் திருமுன்பே விழுகை யென்பது யாதொன்றுண்டோ, ஸா ப்ரபத்தி: பவேத்—அதுதான் ப்ரபத்திபாகும் என்றபடி. இந்த ச்லோகத்தின் பொருள் இப்பாசுரத்திலே காணத்தக்கது. “ஊனவுடற் சிறை நீத்து ஒண்கமலை கேள்வனடித் தேனுகரு மாசைமிகு சிந்தையினால்” என்கிற (இப்பாட்டின்) முன்னடியும் மேலெடுத்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தமும் பர்யாயமாயிருக்கும்.

தானே பழுத்தால் விழுங்கிப் போல்:—பழுத்தால் தானே விழுங்கிப்போல் என்று யோஜிப்பது. சில பழங்கள் கிழே விழாமல் மரக்கிளையிலேயே யிருக்கக் கண்டோமாகில் இன்னமும் முற்றப் பழுக்கவில்லை யென்றே நினைக்கலாம். முற்றப் பழுத்தபின் ஒரு க்ஷணமும் கிளையில் தங்காதென்பது சொல்லவேண்டா. அதுபோலவே, ஆர்த்தியின் பரிபாகம் சரமாவஸ்தையளவாக முதிர்ந்த பின்பு ஒரு க்ஷணமும் இந்நிலத்தில் இருப்பு அரிதாகி ஆர்த்தப்ரபத்தி செய்யுமளவில் * अतिवृद्धता-ஆர்த்தேஷு ஆசுபலா* என்கிற ந்யாஸ நிலகஸூக்திப்படியே கடுகப்பலன் கைபுகும் என்றதாயிற்று. ... 1

நாகும் சுவர்க்கமும் நாண்மலரான் கோணைப்
பிரிவும் பிரியாமையுமாய்த்—துரிசற்றுச்
சாதகம்போல் நாதன் தனதருளே பார்த்திருத்தல்
கோதி லடியார் குணம்.

2

நான் மலரான் கோணை பிரிவு நாகு ஆம்	திருமலைப் பிரிந்திருத்தல் நாக மாகவும்	சாதகம் போல்	{ சாதக பகதியானது மேகத்தை யே எதிர்பார்த்திருப்பதுபோல
பிரியாமை சுவர்க்கம் ஆம்	{ பிரியமில் கூடியிருத்தல் ஸ்வர்க் கமாகவும் பெற்று	நாதன் தனது அருளே பார்த் திருத்தல்	{ எம்பெருமானுடைய திருவரு ளொன்றையே நிரீகழித்திருப் பதானது
துரிசு அற்று	{ இப்படிப்பட்ட ப்ரேமத்தை உபாயமாகக் கொள்ளுகையா கிற தோஷமின்றிக்கே	கோது இல் அடி யார் குணம்	{ குற்றமற்ற சேஷ! பூதர்களின் இயல்வு.

* * * —*यस्त्वया सह स खर्गो निरयो यस्त्वया विना—யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ
நிரயோ யஸ் த்வயா விநா* என்கிற ஸ்ரீராமாயண (அயோ-30-23.) ச்லோகத்தை யுட்
கொண்டு முன்னடிகளும், * पयव्यातको यद्व्यपत्तयः कपोतवत् । रक्ष्यरक्षकयोरित्येक्यं लक्षणमेतयोः—
ப்ரபந்தச் சாதகோ யத்வத் ப்ரபத்தவ்ய: கபோதவத, ரக்ஷ்ய ரக்ஷகயோரேதத் லக்ஷ்யம்
லக்ஷணமேதயோ: * என்கிற பகவத் சாஸ்த்ரவசனத்தை யுட்கொண்டு பின்னடிகளும்
பேசப்பட்டன. பெருமான் காட்டுக்குப் புறப்படுகிறபோது பிராட்டியை நிறுத்திப்
போவதாகினைத்து வார்த்தையருளிச் செய்தவ்ளவிலே பெருமானே நோக்கிப் பிராட்டி
சொன்னது [யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்க: நிரயோ யஸ் த்வயா விநா] உம்மோடு கூடியிருப்
பது தான் ஸ்வர்க்கம்; உம்மைப் பிரிந்திருப்பது தான் நரகம் என்று. இப்படி உறுதி
கொண்டிருப்பதுதான் பரம பக்தனுடைய படியாகும். நாண் மலரான் கோணைப்
பிரிவு நரகு; (அவனைப்) பிரியாமை சுவர்க்கம் என்றது முன்னடிகளில். * पयवे
चातकन्यायः—ப்ரபந்தே சாதகந்யாய: * என்கிறவர்த்தம் பின்னடிகளிலுறையும். * एकः
कृती शकुन्तेषु योऽन्यं शक्नोति याचते—ஏக: க்ருதீ சகுந்தேஷு யோந்யம் சக்ராத் ந யாசதே*
என்கிறபடியே சாதகபகதியானது மேகத்தையே எதிர்பார்த்திருப்பதுபோல, ப்ரபந்தனும்
களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன் என்றும் *உனக்குப்
பணி செய்திருக்குந்தவமுடையேன் இனிப்போயொருவன்நனக்குப் பணிந்து கடைத்
தலை நிற்கை நின் சாயையழிவு கண்டாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமா
னருளையே யெதிர்பார்த்திருக்கவேண்டும். ஆக, எம்பெருமானைப் பிரிந்துகிடப்பதை
நரக ப்ராயமாக நினைப்பதும் அவனதருளையே பார்த்திருப்பதும் பரமபக்தர்களின்
லக்ஷணமென்றதாயிற்று. ... 2

ஆனை யிடர்கடிந்த ஆழியங்கை யம்புயத்தாள்
கோனைவிடில் நீரிற் குதித்தேழுந்த—மீனேனவே
ஆக்கை முடியும் படிபிறத்த லன்னவன் தாள்
நீக்கமிலா வன்பர் நிலை.

3

ஆனை இடர் கடிந்த ஆழி அம் கை	{ கஜேந்திராழ்வானுடைய துன் பத்தைப்போக்கின திருவா ழியை அழகிய திருக்கை யிலேயுடைய	நீரின் குதித்து எழுந்த மீன் எனவே ஆக்கை முடியும் படி பிறத்தல் அன்னவன் தாள் நீக்கம் இலா அன்பர் நிலை	{ நீரைவிட்டுக்கிளம்பியெழுந்த [நீரைப்பிரிந்த] மீன்போல உடல் முடியும்படியானநிலைமை விளைதல் அப்பெருமானுடைய திருவடி கரைவிட்டு நீங்க கில்லாத பரமபக்தர்களின் இயல்வாம்.
----------------------------------	--	--	--

அம்புயத்தாள் } திருமால் விட்டுப்பிரிந்தால்
கோனை விடில் }

***—ஸ்ரீராமாயணத்தில் இளையபெருமானுடைய வார்த்தை [அயோ—53.

31.] * न च सीता ख्या हीना न चाहमपि रावव । मुहूर्तमपि जीवावो जलान्मस्याविशेदुतौ—ந ச
ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மத்ஸ்யா
விவோத்த்ருதௌ* என்பது. இதனால், எம்பெருமானைப் பிரிந்தவாறே நீரைவிட்டுப்
பிரிந்த மீன்போல் துடிப்பது பரமபக்தனுடைய லக்ஷணமென்று சிஷிதமாகிறது.
இதனையுட்கொண்டது இப்பாசரம். *மீனமர் பொய்கை நாண்மலர் கொய்வான் வேட்
கையினோடு சென்றழிந்த கானமர்வேழம் கையெடுக்கலறக் கராவதன்காலினைக் கதுவ
ஆனையின் துயரம் தீர்ப்புள்ளார்ந்து சென்று நின்றாழி தொட்ட திருமால் பக்தர்களிடத்து
அன்பே நிரூபகமானவன்—என்றறிந்து அத்திருக் குணத்திலே யீடுபட்டு அப்பெரு
மானைவிட்டுப் பிரிந்தால் நீரைவிட்டுப் பிரிந்த மீன்படும்பாடுபடுமதே மெய்யன்பர்களின்
நிலை என்றதாயிற்று.

3

மற்றொன்றை பேண்ணுதே மாதவனுக் காட்சேயலே
உற்றதிதுவேன் றுளந்தேளிந்து—பெற்ற
பெரும்பெற்றின் மேலுளவோ பேறென் றிருப்பநர்
அரும்பெறு வானத் தவர்க்கு.

4

மற்று ஒன்றை எண்ணுதே	{ (பகவத்தைக் கர்யம் ல்லது) வேறொன்றை கெஞ்சிலும் நினையாமல்	பெற்ற பெரு பெற்றின் மேல் பெறு உளதோ என்று இருப் பார்	{ (பகவத் கைக்கரியம் பெற்றால்) அப்படி பெற்ற மஹாபுரு ஷார்த்தத்திற்கு மேலே ஒரு புருஷார்த்தமுண்டோ என்று அத்யவஸாயங்கொண்டி ருக்குமவர்கள்
மாதவனுக்கு ஆட்சேயல் இதுவே உற்றது என்று உளம் தெளிந்து	{ திருமாலுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்வதொன்றே ஸ்வரூபாத்ருபமென்று மனந் தேறி	வானத்தவர்க்கு அருபேறு	{ நித்யஸூரிகளுக்கு அலப்பலாப மாயிருப்பர்கள்.

***—ஸ்ரீ சாஸ்தரத்தில் * ये ब्रह्म भावदास्यमौगैकनिरासदा । ते प्रियाप्रियः प्रोक्ताः

श्रीवैकुण्ठनिवासिनाम्—யே ப்ரஹ்மம் ! பகவத் தாஸ்யபோகைகநிரதாஸ் ஸதா, தே ப்ரி
யாதிதயஃ ப்ரோக்தாஃ ஸ்ரீவைகுண்ட நிவாஸிநாம் * என்றுள்ள வசனத்தையுட்
கொண்டு அருளிச் செய்ததாயிப்பாசரம். இந்த ச்லோகத்திரிரண்டாம் பாதத்திலுள்ள
ஏக சப்தத்தை விவரிக்கிறது பாசரத்தினடியில் * மற்றொன்றையெண்ணுதே * என்பது.
மாதவனுக்கு ஆட்சேய்வதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமென்றுகொண்டு ப்ரயோஜநாத்ரத்தை
விரும்பாதே பகவத் கைக்கர்யத்தைப்பண்ணி 'இதனில் மிக்கோர் புருஷார்த்த
முண்டோ?' என்று உகந்திருக்குமவர்கள் வைகுண்டவாஸிகளான நித்யமுக்தர்களுக்கு
அலப்பலாபமாவார்கள். அவர்களுக்குத் திருநாடு நிண்ணமென்றபடி.

...

4

தீர்த்தமுயன் றுவேதும் செய்தவங்கள் செய்வனவும்
பார்த்தனைமுன் காத்தபிரான் பார்ப்பதன்முன்—சீர்த்துவரை
மன்னனடி போமென்னும் வாழ்வுமகக் கீந்ததற்பின்
என்னகுறை வேண்டு மினி.

5

முயன்று தீர்த்தம் ஆடுவதும்	{ பலகேதத்திரங்களுக்குச்செல்லு கையாகிற முயற்சிகளைச் செய்து புண்ய தீர்த்தங்களில் நீராடுவதும்	சீர்த்துவரை மன்னன்	{ ஸ்ரீமத் த்வாரகாதான அக் கண்ணபிரான்
செய்தவங்கள் செய்வனவும்	{ ஊன்வாட வுண்ணுதுயிர் காவ லிட்டுச் செய்யும் தவங்கள் செய்வதும்	அடியோம் என்னும் வாழ்வு	{ அடிமைச் செல்வத்தை நமக்கு நமக்கு ஈந்ததற் அருளின பின்பு
முன் பார்த்தனை காத்தபிரான் பார்ப்பதன் முன்	{ முன்பு அர்ஜுனனைக் காத்தரு ளினவனு கண்ண பிரா னுடைய கடாங்குலாபத்திற்கு முன்னம் ஏற்குமத்தனை;	இனி வேண்டும் குறை என்ன	{ இனி என்ன குறையுள்ளது. (தீர்த்தங்களாடவும் தவம் புரிய வும் வேண்டா வெண்கை.)

*** तवदृच्छेत्तु तीर्थानि सरितश्च सरांसि च । यावन्नामूच भूपाल ! विष्णुमक्षिपरं मनः—தாவத்
கச்சேத் து தீர்த்தாரி ஸரிதச் ச ஸராம்ஸி ச, யாவந் நாபூச்ச பூபால! விஷ்ணு
பக்திபரம் மன: * என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு தர்மத்திலும், * किं तस्य दानैः किं तीर्थैः किं तपोभिः
किमध्वरैः । यो नित्यं ध्यायते देवं नारायणमन्यधीः—கிம் தஸ்ய தாநை: கிம் தீர்த்தை: கிம்
தபோபி: கிமத்வரை: யோ நித்யம் த்யாயதே தேவம் நாராயணமநந்யதி: * என்று
இதிஹாஸஸமுச்சயத்திலுமுள்ள வசனங்களைபுட்டுகொண்டு அருளிச்செய்ததா மிப்பா
சுரம். பார்த்தனை முன் காத்தபிரான் என்றது—கிதையையும் அதன் ஸாரமான சரமச்சலோகத்
தையும் உபதேசித்து அர்ஜுனனை *ஸ்திதோஸ்யி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம்
தவ * என்னப் பண்ணினவன் என்றபடி. அவன் பார்ப்பதன் முன்வரைக்குமே தீர்த்த
முயன்றாடுவதும் செய்தவங்கள் செய்வனவும்—என்றது, சரமச்சலோகார்த்த நிஷ்டை
உண்டாகுமளவுமே அந்த ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு அவகாச முள்ளது: அதன் பிறகு * यमो
वैवस्वतो राजा यस्तवैव हृदि स्थितः । तेन चेद्विवादस्ते मा गन्तं मा कुरुन् गमः—யமோ வைவஸ்வதோ
ராஜா யஸ் தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித: , தேந சேத் அவிவாதஸ் தே மா கங்காம் மா
குருந கம: * என்கிறபடியே சேஷதர தீர்த்த பர்யடந்திணாவ தொன்றூரில்லை என்ற
படி. [சீர்த்துவரை மன்னன் அடியோமென்னும் வாழ்வு நமக்கு ஈந்ததற்பின்]
என்றது— *அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஈச: * என்றருளிச்
செய்து நம்மை வாழ்வித்தபின்பு என்றபடி. இது அர்ஜுனனை நோக்கி அருளிச் செய்த
தாயினும் அவனை வியாஜமாகக் கொண்டு எல்லார்க்குமாக அருளிச் செய்ததாகவன்றோ
பரமார்த்தமுள்ளது. * செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம்பணித்த மெய்ம்மைப் பெரு
வார்த்தை விட்டு சித்தர் கேட்டிருப்பர் * என்கிறபடியே இவ்வாசிரியர்தாமும் அதற்கு
அதிகாரியாகையாலே *வாழ்வு நமக்கீந்ததற்பின் என்ன குறைவேண்டு மினி * என்றரு
ளிச்செய்யுக் குறையில்லை. இப்பாகுந்தை அநுஸந்திப்பவர்களும் அதிகாரிகளாய்க்
குறையற்றவர்களாவர்.

5

புண்டரிகை கேள்வ னடியாரப் பூமிசையோன்
அண்ட மோருடொருளா வாதரியார்—மண்டி
மலங்கவேரு மீன்புரண்ட மாத்திரத்தா லார்த்துக்
கலங்கீடுமோ முந்நீர்க் கடல்.

6

புண்டரிகை	திருமாமகன்	கணவனுடைய	ஒருமீன் மண்டி	ஒரு மீனானது ஆழ விழிந்து
கேள்வன் அடி	அடியார்களான பாகவதோத்		மலக்க புரண்ட	கீழும் மேலும் கலக்க வேணு
யார்	தமர்கள்		மாத்திரத்தால்	மென்று புரண்டவளவால்
அ. பூ. மி. சை	அ. ப. பி. ர. ம. னு. டைய	அண்	முந்தீர் கடல்	மூவகை நீரையுடைய
யோன அண்டம்	டத்தை			கடலானது
ஒரு பெருளா	ஒரு சாக்காகவே மதிக்க மாட்		ஆர்த்து கலங்	நிலைமாறி யொலித்துக் கலங்
ஆதரியார்	டார்கள் ;		கெடோ	குமோ ?

* * * — * श्रद्धासमोऽस्मिन् किं लोभाय मनसि । शकरीसुरितेनाथैः क्षुब्धता नैव जायते—
 ப்ரஹ்மாண்ட மண்லீமாத்ரம் கீம் லோபாய மநஸ்விதே? சபரீஸ்புரிதேநாப்தே? க்ஷுப்
 ததா நைவ ஜாயதே* என்கிற வசனத்தையுட்கொண்டு இப்பாகரம்ருளிச் செய்தது.
 உண்மையான பகவத் பக்தர்கள் மஹத்தான ஐஸ்வரியத்தையும் ஒரு பெருளாக மதிக்க
 மாட்டார்கள். ப்ரஹ்மாண்டைச்வர்யமென்பது ப்ராக்ருதர்களுக்குப் பெரிதாகத்
 தோற்றினாலும் பகவத்பக்தர்கள் அதை ஒரு க்ஷுத்ரவஸ்துவாக நினைப்பார்களே யல்லது
 பெரிய வஸ்துவாக நினைப்பார்கள். அந்த ப்ரஹ்மாண்டைச்வர்யத்தை இவர்கள்தாம்
 விரும்பாதொழிந்தாலும் அது இவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கலக்கமாட்டாதோ வென்
 னில் ; மஹத்தான தத்வமாகிய ஸமுத்திரத்தை ஒரு க்ஷுத்ரமத்ஸ்யம் கலக்கவல்லதோ ?
 அந்த க்ஷுத்ர ஐந்து எத்தனை கோலாஹலங்கள் செய்தாலும் கடல் கிறிதும கலக்க
 முறுவதில்லையன்றோ. அதுபோலவேயாம் இதுவும் என்றதாயிற்று. பக்தர்கள் கடலின்
 ஸ்தானத்திலும், ப்ரஹ்மாண்டைச்வர்யம் ஒரு சிறுமீன் ஸ்தானத்திலும் கொள்ளப்பட்ட
 தென்க. புண்டரிகை கேள்வன்—லக்ஷ்மீபதி. தாமரைக்கு வாசகமான கமலமென்னும்
 சொல் கமலா என்றும், பத்மமென்னுஞ் சொல் பத்மா என்றும் பிராட்டியைக் குறிப்
 பது போல, தாமரைக்கு வாசகமான புண்டரீகமென்னுஞ் சொல்லும் 'புண்டரீகா'
 என்று பிராட்டியைக் குறிப்பதாகத் தமிழ் மரபு. இது ஸம்ஸ்க்ருத மர்யாதைக்குச்
 சேர்ந்ததன்று. கோகனகை, சரோருகை, அரவிந்தை என்னுஞ் சொற்களால் பிராட்டி
 யைக் குறிப்பது தமிழ்நூற்களில் மாத்திரமே கண்டதாகும்.

முந்தீர்—ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மழைநீர் என்று மூவகை நீரையுமுடையது கடல் ;
 தந்தகரமாகக் கொள்ளாமல தன்னகரமாக (அதாவது முன்னீர் என்று) கொள்வது
 முண்டு; அப்போது *अप एव समर्पिणी—अप एव ललितोद्गातेन* என்கிற ப்ரமாணத்தின்
 படி ஸ்ருஷ்டியில் முற்பட்ட நீர் என்றதாகும் ; முன் நீர் - முன்னீர். இச்சொல்லே கட
 லைக் குறிப்பதாயிருக்க 'முந்தீர்க் கடல்' என்றது 'கரிகலபம்' என்னுமாபோலே. 6

தோளார் சுடர்த்திகிரி சங்குடைய சுந்தரனுக்கு*

ஆளாநூர் மற்றென்றி லன்புசெயார்—மீளாப்

டொருவரிய விண்ணுட்டிற் போகம் நுகர்வார்க்கு*

நாகன்றோ இந்திரன் தன் நாடு.

7

தோள் ஆர்சுடர்	திருத்தோள்களோடு சேர்ந்து	மீளா பொருவு	மீட்சியற்றதாய் ஒப்பற்றதாய்
திகிரி சங்கு	விளங்குகின்ற திருவாழி திருச்	அரிய விண்காட்	அரிதான திருநாட்டிலே
உடைய சுந்	சங்குகளையுடைய அழகியா	ஈல் போகம்	பேரின்பமதபவிக்கக் குதா
தர்னுக்கு	னுக்கு	நுகர்வார்க்கு	தலமுடையவர்களுக்கு
ஆள் ஆனார்	அடிமைப்பட்டவர்கள்		
மற்று ஒன்றில்	அவ்வடிமைக்கு மாறான எதிலும்	இந்திரன் நாடு	ஸ்வர்க்க லோகம் நரகப்ரய
அன்பு செயார்	ஆதாம் செய்பவரட்டார்கள் ;	நாகு அன்றோ	மன்றோ.

* * * — * तत्पदं प्राप्तुकामा ये विष्णोस्तेषां महात्मनाम् । भोगाः पुरन्दरादीनां ते सर्वे निर-
 योपमाः—தத் பதம் ப்ராப்துகாமா யே விஷ்ணோஸ்தே தேஷாம் மஹாத்மநாம், போகாஃ புரந்
 தராதீநாம் தே ஸர்வே நிரயோபமாஃ* என்கிற ப்ரஹ்மாண்ட புராணவசனத்தை யுட்

கொண்டு அருளிச்செய்ததாம் இந்தப்பாசரம். கீழ்ப்பாட்டின் முன்னடிகளின் கருத்தும் இப்பாட்டின் முன்னடிகளின் கருத்தும் ஒருவாறு ஒற்றுமைப்பட்டிருந்தாலும் பின்னடிகளின் பொருளில் வேற்றுமை காண்க. உட்கொண்ட ப்ரமானவசனத்தை யடியொற்றின மொழிபெயர்ப்பு எம்பெருமான் திருவாழியும் திருச்சங்குமேந்தி நிற்கு மழகிலே யீடுபட்டவர்கள் அல்தொழிந்த மறநெறியும் அன்பு பாராட்டமாட்டார்கள் ; அப்ராக்குதமாய் அடிமனோஹரமாயிருக்கும் விஷயத்தின் வாசியறிந்து அதிலே தோற்றிருக்குமவர்கள் மிகவும் ஆபாஸமாய் அவிலக்ஷணமாயிருக்கின்ற ப்ராக்குத விஷயங்களை விரும்புவார்களோ? *மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றது கைய துவே* என்னும்படி எரித்தமாயிருக்கின்ற விண்ணாட்டி லநுபலத்திலே ருசியுள்ளவர் களுக்கு இஹலோக போகம் நரகப்ராயமன்றோ.

முற்றப் புவனமெலா முண்ட முகில்வண்ணன்
கற்றைத் துழாய்சேர் கழலன்றி—மற்றென்றை
இச்சியா வன்பர்தனக் கெங்ஙனே செய்திடினும்
உச்சியா வேற்கு முகந்து.

8

புவனம் எலாம்	{ ஸகல லோகங்களையும் பூர்த்தி	மற்று ஒன்றை	{ வேறு எதையும் விரும்பாத
முற்ற உண்ட	{ யாதத் திரு வயிற்றிலே	இச்சியா அன்பர்	{ பக்தர்கள்
முகில்வண்ணன்	{ வைத்து கோக்கின	தனக்கு எம்	{ எம்பெருமானாகிய கனக்குஎதை
	{ காளமேக நிறத்தனானபெருமா	மனே செய்திடி	{ எவ்விதமாகச் செய்தாலும்
	{ னுடைய	னும்	
கற்றை துழாய்	{ திருத்துழாய்த் தார்கள் சேர்ந்த	உகந்து உச்சி	{ திருவுள்ள முகந்து சிரஸா
சேர் கழல்	{ திருவடிகள் தவிர	யால் ஏற்கும்	{ வலிப்பன் (அப்பெருமான்).
அன்றி			

* * * — மஹாபாரதத்தில் மோஷதரு மத்தில் * या: क्रियासंप्रयुक्तस्सुरेकान्तातबुद्धिभि: ।

तासर्वा: सिरसा देव: प्रतिगृह्णाति वै स्वयम् — பா: க்ரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ் ஸ்யு: ஏகாந்த கத பத திபி:, தாஸ் ஸர்வாச் சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்குஹ்ணாதி வை ஸ்வயம் * என்றுள்ள ச்லோ கத்தை யடியொற்றிப் பணித்ததாமிப்பாசரம். உண்மையான பக்தர்கள் இடுமதை யெல்லாம் எம்பெருமான் தன திருமுடியாலே ஏற்றுகொள்ளுகிறுனென்பதே மேற் குறித்த ச்லோகத்திற்கும் பாட்டுக்கும் கருத்து. ப்ரளயத்திலழியாமே ஸகலலோகங் குறியுமிடத்தில் ப்ரேமபரவசராய்க் கொண்டு அக்ரமமாகவாதல் ஸக்ரம மாகவாதல் செய்யுமிடத்தில் ப்ரேமபரவசராய்க் கொண்டு அக்ரமமாகவாதல் ஸக்ரம மாகவாதல் எப்படி செய்தாலும் திருவுள்ள முகந்து சிரஸா வலித்தருள்வன் அப்பெருமான். இவன் காலாலே பொகட்டவற்றை அவன் தலையாலே ஏற்குமென்று விவசரிதம். ... 8

ஆகி லருளா லனைத்துலகுங் காத்தளிக்கும்
வாசமலரான் மணவாளன் — தேசுபோலி
விண்ணாட்டிற் சால விரும்புமே, வேறென்றை
யெண்ணாதார் நெஞ்சத் திருப்பு,

9

ஆக இல் அரு	{ குற்றமற்ற கருணையினாலே	வேறு ஒன்றை	{ தன்னைத்தவிர்த்து வேறென்
ளால்		எண்ணாதார்	{ றை யெண்ணாதவர்களான
அனைத்து உல	{ எல்லாவுலகங்களையும் அகழித்த	நெஞ்சத்து	{ பாமைகாத்திகளி னுள்ளத்
கும் காத்து	{ குளாநின்றவனும்	இருப்பு	{ தில் வலிப்பதை
அளிக்கும்			
வாசம் மலரான்	{ கறுமணம் மிக்க தாமரைமல	விண் நாட்டில்	{ திருநாட்டில் வலிப்பதைவிட
மணவாளன்	{ ரில் தோன்றிய பிராட்டிக்குக்	சால விரும்	{ மிகவுழுத்தேச்சமாகக் கொள்
	{ கொழுநனுமான எம்பெருமான்	பும்	{ வன்.

* * *— பகவச் சாஸ்தரத்தில் * येऽनन्यमनसः शुद्धा ये दास्यैकमनोरथाः । तेषां मे हृदयं विणोः वैकुण्ठावरमं पदम् — யேஃநந்யமநஸச் சுத்தா யே தாஸ்யைகமநோரதாஃ, தேஷாம் மே ஹ்ருதயம் விஷ்ணோர் வைகுண்டாத் பரமம் பதம் * என்று எம்பெருமான் தானே சொல்லிவைத்தான்; அநந்யமநஸ்கர்களும் பரமபவீத்திரர்களும் அடிமை செய்வ தொன்றிலேயே ஊக்கமுள்ளவர்களுமான பக்தர்களின் உள்ளமானது விஷ்ணுவான வெனக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்காட்டிலும் சிறந்த ஸ்தானமாகு மென்பது ச்லோகத்தின் கருத்து; இதுவே கருத்துத் தான் பாசுரத்திற்கும். நிர்ஹேதுக கருணையாலே ஸமஸ்த லோகங்களையும் காத்தருளாநின்ற திருமால் அநந்ய பக்தர்களின் உள்ளத்தி லிருப்பைத் திருநாட்டில் வளிப்பதிலுங்காட்டில் பரமபோக்யமாகக் கொள்ளுவனென்கை. [ஆக இல் அருளால்] ஆக என்று குற்றத்திற்குப் பெயர்; அருளுக்குக் குற்றமாவது ஸ்வேஹதுக மாயிருத்தல்; அஃதில்லையெனவே நிர்ஹேதுக க்ருபை யென்றதாயிற்று. ... 9

நாளுமுலகை நலிகின்ற வாளரக்கன்
தோளுமுடியும் துணித்தவன்றன் — தாளில்
பொருந்தாதா குள்ளத்திற் பூமடந்தை கேள்வன்
இருந்தாலு முண்மே லிருப்பு.

10

பூமடந்தை கேள்வன்	{	லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமான்,	{	பொருந்தாதார் உள் ளத் தில் இருந்தாலும்	{	பொருத்தமற்ற பாபிகளின் நெஞ்சிலே இருந்தாலும்.
உலகை நாளும் நலிகின்ற வான் அரக்கன்		உலகங்களையெல்லாம் இடை விடாது நலிந்து கொண்டிருந்த இராவணனுடைய				
தோளும் முடியும் துணித்த வன் தன் தாளில்	{	தோள்களையும் தலைகளையும் துணித்தவனான தன்னுடைய திருவருடிகளில்.	{	முன் மேல் இருப்பு	{	(அவ்விருப்பானது) முன் மேலிருப்பது போலாகும்.

* * *— ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்தில் — * भगवचरणद्वंद्वे मक्तिर्यथा न विद्यते । तेषां हृदि स्थितो देवः कण्टकाग्र इव स्थितः — பகவச்சரணத்வந்த்வே பக்திர் யேஷாம் ந வித்யதே, தேஷாம் ஹ்ருதி ஸ்திதோ தேவஃ கண்டகாக்ர இவ ஸ்திதஃ * என்று சொல் விற்று. எம்பெருமான் தனது திருவடியிணையில் பக்தியில்லாதாருடைய நெஞ்சில் எழுந்தருளியிருந்தாலும் அவ்விருப்பு முன்மேலிருப்புப் போன்றதெயன்பது ச்லோகத் தின் கருத்து. இதுவேதான் இப்பாசுரத்தின் கருத்தும். சிவனையுபாஸித்து அவன் பக்க லிலே வாளைப்பெற்று அந்தச் செருக்கினால் அவ்வரதமும் உலகை நலிந்து கொண்டிருந்த லங்கேச்வரனுடைய தோள்களையும் தலைகளையும் துணித்தவனான திருமகள்கொழுநன் தனது திருவடிகளில் ஆதாமற்றவர்களின் நெஞ்சில பொருந்தவேமாட்டான்; ஸர்வ வ்யாப்திஸித்திககாக அங்கும பொருந்தினாலும் முன்மேலிருப்பாகவே காணுமிருப்பது — என்றாராயிற்று. ... 10

தன்போன் னடியன்றி மற்றோன்றில் தாழ்வுசெய்யா
அன்பருக்க தீட்ட தணுவெனிணும்—பொன்பிறமும்
மெருவாய்க் கொள்ளும் விரையார் துழாயலங்கல்
மாரிமாக்க் கொண்டனிகர் மால்.

11

விரை ஆர் துழாய் அவங்கல்	{	பரிமளம் மிக்க திருத்துழாய் மாலை யை யணிந்துள்ள வனும்	{	மாரி மா கொண் டல் நிகர் மால்	{	கார்காலத் தெழுநின்ற காள் மேகத்தை யொத்தவனு மான எம்பெருமான்

தன் பொன் அடி அன்றி மற்று ஒன்றில் தாழ் வு செய்யா அன்பர்	தனது திருவடிகளைத் தவிர்த்து வேறொன்றில் கால்தாழாத பக்தர்கள்	உகந்து இட்டது	அன்போடு ஸமர்ப்பிக்குமது அணுவானும் பொன்னாக விளங்குகின்ற மேரு மலையாகவே அதனைத் திருவுள்ளம் பற்றுவன்.
		அணு எனினும்	
		பொன் பிறழும்	
		மேரு ஆம்	

*** — பெளஷ்கரஸம்ஹிதையில் — * भैरवाव्युपानीं प्रेम्णा भूँव मे भवेत् ।

புவேத், பூர்வாய்பக்தோபஹ்ருதம் ந மே தோஷாய கல்பகே * என்று பகவான் தன் னுடைய திருவாசக உள்ளது [இந்த வசனம் பூர்வாகவதத்திலும் காண்கிறது.] பக்தர்கள் பக்தியுடனே அணுவளவு இட்டாலும் அது எனக்கு மிகப் பெரிதாகவே தோற்றும்; பக்தியற்றவர்கள் மிகப்பெரிதாக இட்டாலும் அதனால் நான் உட்ககமாட்டே னென்கிறான் எம்பெருமான். இப்பாகரத்தின் கருத்து மிதுவேயாகும். மேற்குறித்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தகத்தை மாத்திரமே பாகரமாகியுள்ளார்; உத்தரார்த்தத்தின் கருத்து தன்னடையே பெறலாகுமென்று. அடுத்த மேற்பாகரமும் குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

“விரையார் துழாயலங்கல் மாரிமாக் கொண்டல் நிகர். மால்” என்றதில் விசேஷ ணமும் விசேஷ்யமும் கருத்தோடு கூடியது. ஒரு திருத்துழாய்த் தளத்தினால் த்ருப்தி யடையக் கூடியவன் என்று காட்டுகிறது விசேஷணம். மேகம் எப்படி கொடுக்கப் பிறந்ததோ அப்படி எம்பெருமானும் கொடுக்க விரும்ப முடையவனென்றிக் கொள்ள விரும்ப முடையவனல்லன் எனினும் கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றது விசேஷ்யம். இப்ப டிப்பட்ட எம்பெருமான் தன் திருவடியல்லது மற்றொன்றில் கால்தாழாத அன்பர். உகப்புடனே இடுமது அணுவளவிற்கே யானாலும் அதனை மேருவாகக் கொள்வன் என்றதாயிற்று. குசேலமுனிவனிடத்துக் கண்ணபிரான் கூறியது காண்க. ... 11

மாறா யிணைந்த மருத மிறத்தவழந்த

சேரு ராவிந்தச் சேவடியைப்—பேருக

உள்ளாதா ரோண்ணிதியை யீந்தியனும் தானுகந்து

கொள்ளான் மலர்மடங்கை கோன்.

12

மலர் மடங்கை கோன் மாறு ஆய் இணைந்த மரு தம் இற தவழந்த சேறு ஆர் அர விந்தம் சே அடியை	தாமரையான் கேள்வனான எம் பெருமான், தன்பால் பகைமை பூண்டு சேர்த்து நின்ற இரட்டை மருத மரங்கள திறந்து விழுப்படி தவழந்த (தன்னுடைய) பாத பங்கஜத் தை	பேறு ஆக உள் ளாதார் தவர்கள் ஒன் கிதியை கூர் தினும் தாலும் (அதனைத்) தான் விரும்பி எற்றுக் கொள்ளமாட்டான்.	சிறப்பாகச் செதிக்கமாட்டா

*** — * पृथिवीं रत्नसंपूर्णी यः कृणाय प्रयच्छति । तस्याप्यन्यमनस्कस्य सुखो न

जनार्दनः— ப்ருதிவீம் ரத்னஸம்பூர்ணம் யஃ க்ருஷ்ணாய ப்ரயச்சதி, தஸ்யாப்யந்யமந ஸ்கஸ்ய ஸுலபோ ந ஜகார்த்தநஃ * என்கிற ச்லோகமும், கீழ்ப்பாகரத்திலு காண்கிற ச்லோகத்தின் உத்தரார்த்தமும் இப்பாகரமாகப் பரிணமித்தகன வெண்க. ரெஞ்சு கலிக திராமல் நவநிகளை யிட்டாலும் அவற்றை எம்பெருமான் கண்ணெடுத்துப் பாரான் என்றதாயிற்று

மாறியினைந்த மருத மிறத் தவழ்ந்தது க்ருஷ்ணவதாரத்தில் நடந்த யமளார் ஜாபங்க சரித்திரத்தில், நாரத முனிவருடைய சாபத்திலை நளகூபரன் மணிக்ரீவ னென்கிற குபேர புத்திரர்களிருவரும் திருவாய்ப்பாடியில் இரட்டை மருத மரங்களாகத் தோன்றியிருந்தன ரென்றும், வெண்ணெய் களவுகண்ட குற்றத்திற்காக உரலிலே பிணைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த கண்ணபிரான் அவ்வரலையு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து இவ்விரட்டை மரங்களினிடையே செல்லுமையில் உரலின் உறைதலால் அமமரங்கள் முறிந்து விழுந்து சாபோபஹதர்களாரிருந்த யக்ஷகுமாரர்களிருவரும் சாபம் தீர்ந்து பகவானைத் துதித்து விடைபெற்றுச் சென்றன ரென்றும் புராணவரலாறு உள்ளது. இங்கு “மாறியினைந்த மருதம்” என்று இவருளிச் செய்வது *பொய்யம்மாய மருதான வசுரரைப் பொன்றுவித் தின்று நீ வந்தாய்* (பெரியாழ்வார் திருமொழி-3. 1. 3.) என்கிற அருளிச் செயலை யடிபொற்றி யென்க. திருவாய்ப்பாடியில் எழும்புண்டெல் லாம் அசுரப்பூண்டாகையாலே அஸுராவேசமில்லாத வஸ்து எதுவுமே யில்லையென்பது மங்களாசாஸனபர்களான ஆழ்வார்களின் கொள்கை. இப்பாட்டின இரண்டாமடி யின் முடிவில் “பேருக, வேருக” என்பன பாடபேதங்கள். ... 12

பண்டே யுயிரினைத்தும் பங்கயத்தாள் நாயகற்கே*
தொண்டா மெனத்தெளிந்த அமனத்தார்க்கு—உண்டோ
பலகற்றும் தம்முடம்பைப் பார்த்தபிமா னிக்கும்
உலக த்தவரோ றேவு.

13

உயிர் அனைத் } ஆத்ம வர்க்ககைகளெல்லாம்	அ மனத்தார்க்கு }	பரிசுத்தமான மனமுடைய பத்தர்களுக்கு
தும்	பல கற்றும் தம் உடம்பைப் பார்த்த அபிமானிக்கும் உலகத்த வரோடு	பல சாஸ்த்ரங்களை ய்திகரித் துக்கூட நாம் ஜாதியிற் சிறத்திருக்கிறோ மென்று செருக்குற்ற ப்ராக்குத் தர்களோடு
பண்டே அநாதிகாவமாகவே	உறவு உண்டோ	பொருத்தமுண்டோ?
பங்கயத்தாள் } திருமாலுக்கே சேஷப் பட்ட நாயகற்கே } தென்று தெளிவு பெற்றி தொண்டு ஆம் } ருக்கின்ற		
என தெளிந்த		

***—திருவயிந்திரபுரத்திலே வில்லிபுத்தூர்ப் பகவரென்று ஓர் உத்தமர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் அவ்வூரில் ஸ்வாமிகளெல்லாரும் அநுஷ்டானம் செய்கிற துறையில் இறங்காமல் தமக்கென்று தனியேயொரு துறை வைத்துக் கொண்டு அதிலே அநுஷ்டானம் பண்ணிப் போவது வழக்கம். இப்படியிருக்க ஓருநாள் மற்றவர்கள் இவரை நோக்கி “வாரீர்! தேவரீர் தனியேயொரு துறையிற் செல்லுவானேன்? எங்கள் துறையிலேகூடி அநுஷ்டிக்கலாகாதோ?” என்று கேட்க; அதற்கு அவர் விடைகூறினார்:—“विष्णुदासा वयं यूयं ब्राह्मणा वर्णधर्मिणः । असाकं दासवृत्तीनां सुसामिनींस्ति संगतिः ।

नास्ति संगतिरस्माकं सुमाकं च परस्परम् । वयं तु किङ्करा विणोयूयमिन्द्रियकिङ्कराः—விஷ்ணுதாஸா வயம் யூயம் ப்ராஹ்மண வர்ணதர்மிண; அஸாகம் தாஸவ்ருத்தீகாம் யுஷ்மாபிர் நாஸ்தி ஸங்கதி. நாஸ்தி ஸங்கதிர்ஸமாகம் யுஷ்மாகஞ்ச பரஸ்பரம், வயம் து கிங்கரா விஷ்ணோர் யூயமிந்த்ரியகிங்கரா:—” என்று. இதனால் அவர்களோடு தாம் உறவறுத் துக்கொண்டு பேசினா ரென்பது விளங்கும். * आविद्यः प्राकृतः प्रोक्तो वैद्यो वैष्णव उच्यते । आविद्येन न केनापि वैद्यः किञ्चित्समाचरेत् — ஆவீத்ய ப்ராக்குத் ப்ரோக்தோ வைத்யோ வைஷ்ணவ உச்ச்யதே, ஆவீத்யேந ந கேநாபி வைத்ய; கிஞ்சித் ஸமாசரேத்.* என்று பகவச் சாஸ்த்ரங்களிலும் சொல்லிற்று. இவற்றின் பொருளை இப்பாட்டாக வடிவெடுத்திருக்கிறது. ஆசார்யஹ்நதயத்தில் “ஸாதர ஸாத்யங்களில் முதலும் முடிவும் வர்ண தர்மிகள் தாஸவ்ருத்திகளென்று துறை வேறிடுவித்தது” என்கிற குர்ணையும் அவ்

விடத்து வியாக்கியானமும் இங்கே அநுஸந்தியம். திருமந்திரப்பொருளை நன்கு தெளியப்பெற்ற பரமைகார்திகளுக்கு தேஹாத்மாபிமாநிகளோடே சேர்ந்து வாழ்வது பொருந்தாது எனறபடி. ... 13

பூதங்க ளாந்தும் பொருந்துடலி னாற்பிறந்த
சாதங்கள் நான்கினோடும் சங்கதமாம்—பேதங்கோண்
டென்ன பயன்பெறுவீ ரெவ்வயிர்க்கு மிந்திரைகோன்
தன்னடியே காணுஞ் சரண்.

14

பூதங்கள் ஐந்தும் } பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கை	என்ன பயன் } என்ன பலனடையப் போகிறீர்
பொருந்து உட } மான தேஹமடியாக வுண்	பெறுவீர் } கள்?
லினால் பிறந்த } டான	எவ் உயிர்க்கும் } எவ்வாறாத்மாக்களுக்கும்
சாதங்கள் நான் } நான்கு ஜாதிகளோடும்	
கினோடும் }	
சங்கதம் ஆம் } சேர்கின்ற பேதத்தைக்	இந்திரைகோன் }
பேதம் கொண்டு } கொண்டு [ஜாதிப்ரயுக்தமான	தன் அடியே } திருமாவின் திருவடிசனே பகல்
	சரண் காணும் } காண்மின்.

* * *—देहात्मज्ञानकर्षिण वर्णभेदेन किं फलम् । गतिसर्वात्मनां श्रीमन्नारायणपदद्वयम्—
தேஹாத்மஜ்ஞானகார்ப்யேண வர்ணபேதேந கிம் பலம், கரிஸ் ஸர்வாத்மநாம் ஸ்ரீமந்
நாராயண பதவ்யம் * என்று பரமைகார்தி தருமத்தில் சொல்லப்பட்டவாத்மம்
பேசுகிறதாயிற்று இப்பாட்டு. நிஷ்கருஷ்டாத்ம ஸ்வரூபத்தில் ஜாதிபேதம் எதுவு
மில்லை. சேஷத்தவத்தையிட்டே நிரூபிக்கப்படுபவனான ஆத்மா ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியாதி
ஜாதிகளிலே ஒன்றையமுடையனல்லன். பஞ்ச பூதாத்மகமான சரீரத்தின் அமைப்
பில்தான் ஜாதிபேதங்கள் காணப்படுவன. ஆகவே, நச்வரமான சரீரத்தைப்பற்றி
நிற்கும் ஜாதிபேதங்களிற் கண்ணைச் செலுத்தி இகழ்வதனால் என்னாகும்? ஸகலாத்ம
வர்க்கங்களுக்கும் பொதுவான பகவச்சேஷதவம் எந்த ஆத்மாவில் பொலிகின்றதோ,
அந்த ஆத்மாவில் உகந்திருப்பதே உற்றதாம் என்றதாயிற்று. ... 14

குடியுங் குலமுமெல்லாம் கோகனகை கேள்வன்
அடியார்க் கவனடியே யாகும்—படியின்மேல்
நீர்கெழுவு மாறுகளின் பேரும் நிறமுமெல்லாம்
ஆர்கலையைச் சேர்த்திடமாய்க் தற்று.

15

கோகனகை } லக்ஷ்மீகாதனான எம்பெருமா	நீர் கெழுவுங் } நீர்நீரம்பிய மஹா கதிகளி
கேள்வன் அடி } னுடைய பக்தர்களுக்கு	ஆறுகளின் } னுடைய
யார்க்கு }	
குடியும் குலமும் } க்ராம குலாதிகளெல்லாம் அப்	பேரும் நிறமும் } பேர்களும் நிறக்களுமாயி எல்
எல்லாம் அவன் } பெருமானுடைய திருவடி னை	எல்லாம் } வாரும்
அடியே ஆகும் } பந்தத்தை யிட்டேயாம்;	ஆர்கலையை } கடலைச் சென்று சேர்ந்த பிறகு
படியின் மேல் } (எதுபோலகெனில்;) பூமியின்	சேர்த்திட }
	மாட்டித்தற்று மாய்த்து போவது போல.

* * *—एकान्ती अपदेष्टव्यो नैव ब्रामकुलादिभिः । विष्णुना अपदेष्टव्यस्तस्य सर्व स एव हि ॥
நயா நश्यதி நாமாதி ப்ரிஷ்டாயா யதாஸ்மீவம் । சர்வாத்மா ப்ரிஷ்டாய விஷ்ணுமேகாந்திநஸ்ததா* என்கிற ப்ரிமாணவசனத்தை யடியொற்றியது இப்பாகரம்.
ஸ்ரீவிசநபூஷணத்தில் (77) “அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத் துடைத்தால் ஆத்மாவுக்கு
அழியாத பேர் அடியானென்றிறே. க்ராமகுலாதிகளால் வரும் பேர் அநரத்த ஹேது.
ஏகாந்தி வ்யபதேஷ்டவ்யம்* என்கிற குர்ணைகளை இங்கே யநுஸந்திப்பது. பாகவத

ரல்லாதார்க்கே குலகோத்தராதிகள் நிருபகமாகிறது; பாகவதராணார்க்கு எல்லாம் அவன் திருவடிபேயாகும். ஆறுகள் கடலில சேர்வதற்கு முன்பு கங்கை, யமுனை, கோதாவரி இத்தாதி நாமபேதங்களையும், வெண்மை கருமை முதலான நிறவேறுமைகளையும் தாங்கி நிற்கின்றன. கடலிற்புகுந்த பின்பு முன்பிருந்த நாமபேதங்களையும் வர்ண பேதங்களையும் அறிவ விட்டிட்டு, கடலின் நிறமேகொண்டு கடலின் பெயரினாலேயே வழங்கப்படுவதை இங்கு உவமையாக எடுத்துக் காட்டினது மிகப்பொருந்தும். ஆர்கலி யென்று கடலுக்குப் பெயர்.

தேவர் மனிசர் திரியக்குத் தாவரமாம்
யாவையு மல்ல நிலதமுயர்—பூவினமிசை
ஆரணங்கின் கேள்வ னமல னறிவேவடிவாம்
நாரணன் தாட் கேபடிமை நான்.

16

இலகும் உயிர்	ஒளிவடிவான ஜீவன்	கேள்வன்	கணவனும்
தேவர் மனிசர்		அமலன்	அகில ஹேயப்ரத்பதீகனம்
திரியக்கு தாவ	தேவமநுஷ்ய திரியக் ஸ்தாவரம்	அறிவே வடிவு	ஜ்ஞான வ்ஸரூபியான
ரம் ஆம்யாவை	கனொன்று மல்லன்;	ஆம்	நாரணன்
யும் அல்லன்			நாராயணனுடைய
பூ வி ன மிசை	தாரமாமலரில் பொருந்தி	நாரணன்	திருவடிகளுக்கே
ஆர்	வாழ்கின்ற	தாட்கே	அடிமை நான்
அணங்கின்	தெய்வப் பெண்ணாகிய பெரிய		
	பிராட்டியார்க்கு		

* * * — நாஃ देवो न मर्त्यो वा न विश्वे स्यादपि वा । ज्ञानानन्दमयस्वात्मा शेषो हि परमात्मनः ॥ * (நாஹம் தேவோ ந மர்த்யோ வா ந திர்யக் ஸ்தாவரோபி வா, ஜ்ஞா நானந்தமயஸ் தவாத்மா சேஷோ ஹி பரமாத்மநஃ) என்றும், * நாஃ विश्वो न च नरपतिर्नपि वैश्यो न शूद्रो नो वा वार्ग्यो न च गृहपतिर्नो वनस्यो यतिर्वा । किन्तु श्रीमद्भुवनभवनस्थित्यपार्थैकहेतोर्लक्ष्मी-भर्तुर्नारहरितनोः दासदासस्य दासः * (நாஹம் விப்ரோ ந ச நரபதிர்நாபி வைச்யோ ந குத்ரோ நோ வா வர்ணீ ந ச க்ருஹபதிர் நோ வநஸ்தோ யதிர் வா, கிந்து ஸ்ரீமத்புவநபவந ஸ்தித்யபாயைகஹேதோர் லக்ஷ்மீபர்த்தூர் நரஹிதநோர் தாஸ்தாஸஸ்ய தாஸஃ) என்று முள்ள ப்ரமாணவசனங்களையடிபொற்றி அவதரித்தது இப் பாசரம். இவ்வாத்மா வானவன் தேவமநுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவரங்களில் ஒருவனுமல்லன்; ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியாதிகளிலும் ஒருவனுமல்லன்; ப்ரஹ்மசாரி க்ருஹஸ்தாதிகளிலும் ஒருவனுமல் லன். பின்னையோ வென்னில், உலகங்களைப் படைத்தளித்ததழிக்கும் பெருமானுடைய தாஸாநுதாஸசரமாவதிதாஸத்வமே வடிவெடுத்தவன்—என்றதாயிற்று

... 16

ஒன்றிடுக விண்ணவர்கோன் செல்வ மொழிந்திடுக
என்று மிறலா திருந்திடுக—இன்றே
இறக்க களிப்புங் கவர்வு மிவற்றால்
பிறக்குமோ சற்றெளிந்த பின்.

17

விண்ணவர்	தேவேந்திரனுடைய ஜீவரீய	இன்றே இறக்க	(அல்லது) இப்போதே மரண
கோன் செல்வம்	மானது		மாயினுமாகுக;
ஒன்றிடுக	வந்து சேர்த்தாலும் சேரட்டும்;	தன் தெளிந்த	ஸ்வஸ்வரூபத் தெளிவு உண்
ஒழிந்திடுக	(அல்லது) உள்ள செல்வமும்	பின்	டான பின்பு
	ஒழிந்தாலும் ஒழியட்டும்;	இவற்றால்	மேற்சொன்ன நன்மை தீமைக
என்றும் இற	ஒருநாளும் மரணமில்லாத		ளினால்
வாது இருந்	வாழ்வு வாழ்த்தாலும் வாழ்க்	களிப்பும் கவர்	வகர்த்தளிப்பும் கிலேசமும் முண்
திடுக	கட்டும்;	வும் பிறக்குமோ	டாகுமோ?

* * * — आगच्छतु सुरेन्द्रत्वं नित्यत्वं वाऽथ वा मृतिः । तोषं वाऽत्र विषादं वा नैव गच्छन्ति
 परिहृताः — ஆகச்சது ஸுரேந்தரத்வம் நித்யத்வம் வா அத்ப வா ம்ருதி; தோஷம் வா த்ர
 விஷாதம் வா வைவ கச்சந்தி பண்டிதா* எனகிற பிரமாணவசனத்தின் மொழிபெயர்ப்
 பாகத் தோன்றியதிப்பாகரம் தேவோந்தரபதவி வரினும் வருக; உள்ள செல்வமு
 மொழிந்தாலுமொழிக. பிறப்புரிதப்புமில்லாத பேரினபம்வரினும் வருக. இன்பம்
 பெறறோமென்று இன்புறுவதும்; துன்பம் வந்ததேயென்று தளர்வதும் ஸ்வஸ்வ
 ரூபஜ்ஞானிகளுக்கு இல்லை. ... 17

நன் மிலாவன்ப ரேன்றுவ மெய்திலா
 மானிடரை மேல்லா வணத்தாலும் — தானறிய
 விட்டார்க் கேளியன் விடாதார்க் கறவரியன்
 மட்டார் துழாயலங்கல் மால்.

18

மட்டு ஆர்	{ தேன்னிறைந்த திருத்துழாய் மாலையை யணிந்த திருமால்	எல்லா வணத்	{ எல்லாப்படிகளாலும் தாலும்
துழாய் அலம் கல் மால்		தான் அறிய	
நன் மிலா	{ (தன் திருவடிகளில்) குறைத வில்லாத அன்புடையவர்* ளென்றாலும்	விட்டார்க்கு	{ அத்தர்யாயின தானறிய விட் டவர்களாயிருந்தால் தான் அவர்க்கு எளியனாவன்;
அன்பர் என் ருளும்		எளியன்	
எய்திலா மானி டரை	{ பகவத்பகத ரல்லாத மனிதர் களை	விடாதார்க்கு	{ அப்படி விடாதவர்களுக்கு மிக அற அரியன் { வும் அருமைப்படுவன்.
		அற அரியன்	

* * * — भक्तोऽपि बासुदेवस्य शर्णिणः परमात्मनः । लोकेषणादिनिर्मुक्तो मुक्तो भवति नान्यथा ॥
 — பக்தோபி வாஸுதேவஸ்ய சார்ங்கிண; பரமாத்மந; லோகேஷணாதிநிர்முக்தோ
 முக்தோ பவதி நான்யதா* எனகிற ப்ரமாணவசனத்தின் அநுவாதமாயிருக்கிறதிப்
 பாட்டு. ஸர்வேசவரனுனைவன், தன்னளவில் எத்தனை பக்திமான்களாக இருந்தாலும்
 ப்ராக்ருதர்களை ஸபஸர்க்கத்தை விலக்கிக்கொள்ளாதவர்களுக்கு எளியனாகமாட்
 டான், மிகவும் அரியனேயாவன் என்கிறது. மதுவொழுதும் திருத்துழாய் மாலையை
 யணிந்துள்ள எம்பெருமான தன் திருவடிகளில் பழுதிலாவனபுகடையரேயாயினும்
 *ஆன்விடையேழன்றடர்த்ததாற்கு ஆளானரல்லாதார் மானிடவரல்லரென்று என
 மனத்தே வைத்தேனே* என்றும் *செங்கண்மால் நாமம் மறந்தாரை மானிடமா
 வையேன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மதுஷயஜாதியிற் பிறந்து வைத்தே பசுப்ராய
 ராய் வர்த்திக்கும் பராக்ருதர்களை உறவை யொழித்துக் கொண்டால்தான் அவர்
 களுக்கு எளியனாவன் என்றதாயிற்று. மூன்றாமடியில் 'அறிவரியன்' என்கிற பாடம்
 பிழை; 'அறவரியன்' என்பதே பாடம். அற-மிகவும். ... 18

நல்ல புதல்வர் மனையாள் நவையில்கிளை
 இல்ல நிலமா டிவையனைத்தும் — அல்லலேனத்
 தோற்றியேரி தீயிற் சுருமே லவர்க்கேளிதாம்
 ஏற்றகும்வை குந்தத் திருப்பு.

19

நல்ல புதல்வர்	{ கீற்றுகனசாலிகளான புத்திரர் கள்	அல்லல் என்	{ துன்பத்திற்கு அடியானவை தோற்றி எரிதீயின்சுரும் { எளிகிற அக்கியிற் காட்டிலும் ஏல் { தாபகரமாகில் அவர்க்கு அன்னவர்களுக்கே ஏற்றகும்வைகுந்
மனையாள்		தோற்றி	
நவை இல்கிளை	{ குற்றமற்ற உறவினர் மனை	எரிதீயின்சுரும்	{ பெறுதற்கரிய பரமபத்திலே தத்து இருப்பு எளிது ஆம் { சென்று சேருகை எளிதாகும்.
இல்லம்		ஏல்	
நிலம்	பூமி	அவர்க்கு	
மாடு இவை	{ பசுக்கள் ஆகிய இவையெல் அனைத்தும் { ளாம்	ஏற்றகும்வைகுந்	
அனைத்தும்		தத்து இருப்பு எளிது ஆம்	

* * * — क्षेत्राणि मित्राणि घनानि नाथ पुत्राश्च दाराः पशवो गृहाणि । त्वत्पादपद्मपवणात्मवृत्तेः

भवन्ति सर्वे प्रतिकूलकाः — கேஷத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத ! புத்ராச் ச தாராஃ பசுவோக்ருஹாணி, த்வத் பாதபத்மப்ரவணாத்மவ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூலகா:.* என்கிற ச்லோகம் காஞ்சீஹஸ்திகிரி மாஹாத்மியத்தில் பேரருளாளப் பெருமானை நோக்கி நான்முகன் விஜ்ஞாபித்தது. எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் உண்மையாக இன்றின சித்தவ்ருத்தியையுடைய உத்தமாதிகாரிக்குப் புத்ர தார க்ருஹ கேஷத்ரங் களெல்லாம் நெருப்பாகத் தோற்றும்பென்றது இந்த ச்லோகத்தில். இவ்வர்த்தத்தையே இப்பாகரமும் பேசுகிறது. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் “விஹிதபோகம் நிஷித்தபோகம் போலே லோகவிரூத்தமுமன்று, நரகஹேதுவுமன்று; ஆபிருக்கச்செய்தே ஸ்வரூப விரூத்தமுமாய் வேதாந்த விரூத்தமுமாய் சிஷ்டகர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்யப்ரதிபந்தகமு மாயிருக்கையாலே த்ராஜ்யம். போக்யதாபுத்தி குலைந்து தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித் தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்” என்றருளிச் செய்தவுடனே “*கேஷத்ராணி மித்ராணி யென்கிற ச்லோகத்திலவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமலுக்கு” என்றரு ளிச்செய்தார் பிள்ளைலோகாசார்யர். அவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாள மாமுனிகள் “பேரருளாளரான பெருமானைக் குறித்து ப்ராஹ்ம விஜ்ஞாபித்த (*கேஷத்ராணி மித்ராணி யென்கிற) ச்லோகத்தில் சொல்லுகிற கேஷத்ரமிதரநாதி களான ஸ மஸ்தவஸ்துக்களும் அக்ரிகல்பமாய்த் தோற்றும்படியான அவஸ்தை பிறக்க வேணும் ஸ்வரூபரஸ்யுதி பிறவாடைக்கென்கை. இந்த ச்லோகார்த்தத்தை *நல்ல புதலவர்* இத்யாதியாலே அருளாளப் பெருமானைப் பெருமானுருமருளிச் செய்தாரிறே” என்றருளிச் செய்தது இங்கே யநுஸந்தேயம். இப்படி புதலகளதராதிகள் அக்ரிகல்ப மாய்த் தோற்ற வேண்டுமாகில் *நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர் கொண்ட பெண்டிர் மக்களை* என்றும், *வாயுநன் மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரே* என்றும் ஆழ்வாரு மாண் டாளுர் இவற்றோடு கூடி வாழ்வதைப் பலனாகச் சொல்லலாபோவென்னில்; அவ்வோ அகியாசிகளுக்குத் தக்காடியிறே பலச்ருதிதானிருப்பது. எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாரு மதிகாரிகளன்றே.

விரூப்புநிலும் தொண்டர்க்கு வேண்டுகிற மல்லால்
திருப்பொலிந்த மார்பனருள் செய்யான் — நெருப்பை
விடாதே குழவி விழவருந்தி னாலும்
தடாதே யொழியுமோ தாய்.

20

விரூப்பு உநிலும் { ஆசைப்பட்டாலுங் கூட
தொண்டர்க்கு { தன்னிடத்தில் பத்தி செய்யு
மவர்களுக்கு
வேண்டும் இதம் { வேண்டியதான ஹிதமொழிய
அல்லால் { மற்றொன்றை
திரு பொலிந்த { ப்ராட்டிவினக்கும் திருமார்வை
மார்வன { யுடைய எம்பெருமான்

அருள்செய்யான் கொடுக்கமாட்டான்;
குழவி குழந்தையானது
நெருப்பை { நெருப்பி னொளியைக் கண்ட
விடாதே { அதை விடமாட்டாமல்
விழ வருந்தின { அதிலே விழ முயன்றாலும்
லும்
தாய் தடாது { தாயானவள் அதைத் தகையா
குழியுமோ { மல் அனுமதி செய்வனோ?

* * * — याचितोऽपि सदा भक्तैर्नाहितं कारयेद्धरिः । बालमसौ पतन्तु माता किं न निवारयेत् ॥

—யாசிதோபி ஸதா பக்தைத் நாஹிதம் காரயேத் ஹரிஃ, பாலமக்நெள பதங்கம் து மாதா கிம் ந நிவாரயேத்* என்கிற ப்ரமாண வசநத்திறு ப்ரதிச்சந்தமாயிருக்கிறதிப் பாட்டு எம்பெருமான பக்கவிலே பக்தர்கள் தங்களுக்கு ஹிதமல்லாததைத் தரும்படி வேண்டினாலும் ஹிதபரணை அவன் ஹிதமானவற்றைத் தருவனையொழிய அஹித மானதை யொரு போதும் தாரான்; இதுதான் எதுபோல வெண்ணில்; விளைவதறியாத சிறு குழவி அக்ரி தஹிக்கவல்லதென்னுமிடமறியாதே அதிலே விழ முயன்றாலும் அது ப்ராஜைக்கு நாசகமென்று அறியும் மாதாவானவள் அதில் விழாதபடி தகையுமத்தனை யொழிய விழுகைக்கு இசையுமோ? இசையமாட்டாளே; அதுபோல வெள்க.

20

ஆரப் பேருந்துமரே செய்திடினு மன்பர்கள்பால்
வேரிச் சரோருகைகோன் மெய்நலமாம்—தேரில்
பொறுத்தற் கரிதேனினும் மைந்தனுடற் புண்ணை
அறுத்தற் கிசைதாதை பற்று.

21

வேரிச் சரோருகைகோன்	{ நறுமணம் மிக்க தாமரையிற் பிறத்த பிராட்டியின் வல்வ ஞான ஸர்வேச்வரன்	பொறுத்தற்கு அரிது எனினும்	{ ஸஹிக்கமுடியாததே யாயினும்
அன்பர்கள் பால்	பக்தர்கள் விஷயத்தில்	மைந்தன் உடல்	{ தன்மகனுடம்பிலுண்டான விர
ஆரபெருதுயரே	மிகப்பெரிய துக்கங்களையே	புண்ணை	{ ணத்தை
செய்திடினும்	விளைத்தாலும்		
தேரின்	ஆராயுமனவில்	அறுத்தற்கு	{ அறுப்பதற்கு இசைகின்ற
மெய் நலம் ஆம்	{ (அது) உண்மையான அன்பின் காரியமேயாகும் ;	இசை தாதை யற்று	{ தத்தையின் செயல் போன்ற தாயிது.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், பக்தர்கள் அஹிதத்தை வேண்டினாலும் தாரான் எம் பெருமான்—என்று சொல்லிற்று. பக்தர்களும் துன்பங்களை யதுபவிக்கக் காணுகின்றோமே; அது எம்பெருமான் தருமதுதானே; எங்ஙனே தருகின்றான்? என்று சங்கையுண்டாக, அதற்குப் பரிஹாரமாகவருளிச் செய்வது இப்பாசரம். * हरिर्दुःखानि भक्तेभ्यो हिंवदुष्य करोति वै । शृङ्गारामिकर्माणि स्वपुत्राय यथा पिता ॥—ஹரிர் துக்காநி பக்தேப்யோ ஹிதபுத்த்யா கரோதி வை, சஸ்த்ரக்ஷாராக்கிர்மாணி ஸ்வபுத்ராய யதா பிதா.* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தை யடியொற்றியது இப்பாசரம். மிகப்பெரிய துக்கங்களை எம்பெருமான் பக்தர்களுக்கு உண்டு பண்ணுவதாகக் கண்டாலும், அது ஹிதபுத்தியாலே செய்கிறவத்தனை. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கைக் காகச் செய்கிறதாயாலே ஹிதபுத்தியால் செய்கிறதெனத் தட்டில்லை. ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் (243.) “தனக்கொரு க்லைசமுண்டானால் கர்மபலமென்றதல் ச்ருபா பலமென்றதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும்” என்றவிடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக் கியானம்;—“முமுகூவாய் ப்ரபக்ருதானாலும் ப்ராரப்த சரீரமிருக்குமளவும் தாபத் தியங்களில் ஏதேனுமொரு க்லைசமுண்டானால் ‘இது அநுபவவிநாச்யமான ப்ராரப்த கர்மபலமன்றோ, ஏவம்பூதகர்மங்களுள்ளவை கழியுமளவன்றோ இச்சரீரத்தோடே எம்பெருமான் நம்மை வைக்கிறது; ப்ராப்திப்ரதிபந்தங்களிலே ஒன்றாகிலும் கழியப் பெற்றோமே’ என்கிற அநுஸந்தானத்தாலேயாதல், துர்வாஸநையாலே இவ்வுடம்பை விட இசையாமல் ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களை யுபஜீவித்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக் குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை துக்க தர்சகத்தைப்பண்ணுவித்து இதில் பற்றுத் துக்கொண்டு பேரக நினைக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையின் பலமன்றோ இது என்கிற அநுஸந்தானத்தாலேயாதல் உண்டாகக்கடவ ப்ரீதியும். பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டம் எல்லாப் கழிக்கிறவனுக்கு வர்த்தமான சரீரத்தில் அநுபவ்ய கர்மமித் தனையும் கழிக்கை அரிதன்றிறே கர்மபலமான துக்க பரம்பரைகளை அநுபவியா நின்றாலும் இத்தேஹத்தை விடவென்றால் இசையாதவிவனை நிர்துக்கனுக்கி வைப்போ மாகில இச்சரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க இச்சித்தல் இன்னுமொரு சரீரத்தனை இச்சித்தல் செய்யுமாகையாலே இச்சரீரத்துக்குள்ள கர்மம் அநுபவித்தே இறுக்கக் கடவன் என்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்பு மற்றுண்டான கர்மங்களெல்லாம் கழித் தது ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும இவனைக் கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையி லுண்டான க்ருபையாலே யானுப்போலே இதத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபை யாலேயிறே. அநாதிகாலம் பரிக்ரஹித்த சரீரத்தோடும் அநுபவித்த துக்கம் பக்ஷந் திக்ரஹபலம், இது அநுக்ரஹபலம்.” என்பதாம்.

துக்கப்ரதாநம் ஹிதபுத்தி ப்ரயுக்தமாகுமோவென்கிற சங்கையை உதாஹரண முகேந பரிஹரிக்கிறது [பொறுத்ததகு அரிதெனினும மைந்தனுடற்புண்ணை அறுத்தற் கிசைதாதையற்று] என்கிற பின்னடி. இவனுக்கிது பொறுக்கப்போகாதென்று தோற்றியிருந்தாலும் புத்ரனுடைய சரீரத்தில் க்ரந்தியை ஹிதபுத்தியாலே அறுக் கைக்கு அநுமதிபண்ணும் பிதாஸைப்போலே யெனகை. *வாளாலறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால் மாளாதகாதல் நோயாளன்போல்* என்கிற பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரமும் இங்கே அநுஸந்தேயம். 21

உடைமைநா னென்று முடையா னுபிரை
வட மதுரை வந்துதித்தா னென்றும்—திடமாக
அறிந்தவன்றன் தாளி லடைந்தவர்க்கு முண்டோ
பிறந்துபடு நீடுமர் பின்.

22

நான் உடைமை	} ஜீவாத்மவர்க்கம் ஸர்வேச்வர னுடைய ஸொத்தென்றும்	திடம் ஆக அறிந்	} திண்ணமாகத் தெரிந்து கொண்ட ஆசார்யனுடைய திருவடிகளை யாசர்யித்தவர் களுக்கும் பிறகு ஸம்ஸரித்த அநுபவிக் கக்கூடிய அனந்தக்லேசங் கள் உண்டோ? (இல்லை.)
என்றும்		தவன் தன்	
உயிரை உடை		தாளில் அடைந்	
யான் வட		தவர்க்கும்	
மதுரை வந்து		பின் பிறந்து	
உதித்தான்	பிறந்த ஸர்வேசுவரனென்றும்	படும் நீள் துபரம்	
என்றும்		உண்டோ	

* * *—ப்ராரப்த கருமங்களை அநுபவித்தே தீரவேண்டுமாகில் இந்த ஜன்மத்தள வன்றிக்கே ஜன்மாந்தரத்திலுமேராய் அநுபவிக்க வேண்டி வருமோவென்று தளர வேண்டா; ஸம்பந்தஜ்ஞான பூர்வகமாக அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தவர் களுக்குப் பின்பொரு ஜன்மமெடுத்தது அநுபவிக்க வேண்டியதில்லை யென்கிறது இப் பாட்டில். * आर्तामाशुषदा सक्षेत्र कृता ह्यसौ । ह्यनानापि जन्तूनां देहान्तरनिवारणी ॥—ஆர்த்நா நாம் ஆசுபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதா ஹ்யஸௌ, த்ருப்தாநாமபி ஜந்தாநாம் தேஹாந்தர நிவாரணீ.* என்று ப்ரபத்திஸ்வபாவஞ் சொல்லுகிற ப்ரமாணவசனத்திலிருந்து இவ்வர்த்தம் கொள்ளப்பட்டதாயிற்று. * स्वत्वाग्निं सजातं स्वामिखं ब्रह्मणि स्थितम् । उभयोरेष स्वग्धो न परोऽमिमतो मम ॥—ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம், உபயோரேஷ ஸம்பந்தோ ந பரோபிமதோ மம* என்கிறபடியே மிகச்சிறந்ததான ஸ்வஸ்வாமிபாவ ஸம்பந்தத்தை யுணருகைதான் ப்ரபத்தி—என்னுமிடத்தை இரண்டரையடிகளால் தெரிவித்தபடி. 22

ஊழி வினைக்குறும்ப ரோட்டருவ ரென்றஞ்சி
ஏழை மனமே யினித்தளரேல்—ஆழிவண்ணன்
தன்னடிக்கீழ் வீழ்ந்து சரணென் றிரந்தோருகால்
சொன்னதற்பி னுண்டோ துயர்.

23

ஏழைமனமே	} தொல்லைவினைகளாகிய குறும்பர் பர்கள்	சரண் என்று	} நீயே சரணமாகக்கடவை என்று பிரார்த்தித்து
ஊழி வினை		இரந்து	
குறும்பர்			
ஒட்டருவர்			
என்று அஞ்சி			
இனி தளரேல்	இனி நீ சோதிக்கவேண்டா;	ஒருகால் சொன்	} ஒருகால் த்வயோச்சாரணம் நதன் பின் செய்த பிறகும்
ஆழி வண்ணன்	கடல் வண்ணான ஸர்வேச்வர		
தன் அடி மே	னுடைய திருவடிகளிலே	துயர் உண்டோ	
வீழ்ந்து	வீழ்ந்து		
		கிலேசிக்க வேண்டுவதுண்டோ?	

* * *—சரணுகதியின் பிரபாவத்தைப் பேசுகிறது இப்பாட்டு. ஜன்மபரம்பரைகள் தோறும் நாம் செய்திருக்கிற தீவினைகளை நினைக்குங்கால் நமக்கு உய்ய விரகே தென்று தளரவேண்டியிருக்கும். அந்தத் தளர்ச்சி வேண்டா; தவயத்தை யநுஸந்தித்து எம்பெருமான திருவடிகளிலே விழுந்தார்க்கு இந்த விசாரத்திற்குப் ப்ரஸக்தியில்லையன்றோ. * मा भीर्मन्मनो विचिन्त्य बहुधा यामीश्वरं यातना नामो नः प्रभवति पापरिपवः स्वामी ननु श्रीधरः ! आरुह्यं व्यपनीय भक्तिसुखं ध्यायस्व नारायणं लोकस्य व्यसनापनोदनकरो दासस्य किं न क्षमः ॥ —மா பீர் மந்தமனோ! விசிந்தய பஹுதா யாமீச் சிரம் யாதநா; நாமீ ந: ப்ரபவந்தி பாபரிபவ: ஸ்வாமீ நநு ஸ்ரீதர:; ஆலஸ்யம் வ்யபநீய பக்திஸுலபம் த்யாயஸவ நாராயணம் லோகஸ்ய வ்யஸநாபகோதநகரோ தாஸஸ்ய கிம் ந க்ஷம:.* என்கிற முகுந்த மாலாச்லோகத்தை இந்தப் பாசரத்திற்கு ஸம்வாத ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது. 23

வண்பேடி துளப மார்பணிடைச் செய்தபிழை
உண்டு பலவேன் றுளந்தளரேல்—தொண்டர்செயும்
பல்லா யிரம்பிழைகள் பார்த்திருந்துங் காணுங்கண்
இல்லா தவன் காணிறை.

24

உளம்	தூமணமே !	இறை	ஸர்வேச்வரன்
வண்டுபேடி துள பம் மார்பன் இடை	வண்டுள் மொய்த்திருத் தழாய் மாலையைத் திருமார் பிலணிந்துள்ள திருமா லிடத்து	தொண்டர் செயும் பல் ஆயிரம் பிழைகள் பார்த்து இருத் தும்	பக்தர்கள் செய்த பலவாயிரம் பிழைகளை (ஸர் வஜ்ஞனாகையால்) பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும்
செய்த பிழை	நாம் இயற்றிய அபராதங்கள் பலபலவுளவே; (அவற்றின் பலன் என்னொருமோ!) என்று கவலை கொள்ளாதே; (ஏனெனில்;)	காணும் கண் இல்லாதவன் காண்	அவற்றைக் காண்கின்ற "கண்" இல்லாதவனன்றோ.

* * *—பூர்வாகமென்றும் உத்தராகமென்றும் பாபங்கள் இருவகைப்படும். ஸம்பந்தஜ்ஞானம் பிறப்பதற்கு முன்னே செய்த பாவங்கள் பூர்வாகமெனப்படும்; பிற்பட்டவை உத்தராகமெனப்படும். பூர்வாகங்களைப்பற்றிக் கவலைவேண்டாவென
றது கீழ்ப்பாட்டில்; உத்தராகங்களைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாவென்கிறது இப்பாட்
டில். ஸஹஸ்ரநாமத்தில் அவிஜ்ஞாநா என்றொரு திருநாமமுள்ளது எம்பெருமானுக்கு.
அறியாதவனென்று அதற்குப் பொருள். ஸர்வஜ்ஞனை அறியாதவனென்று சொல்லத்
தகுதியில்லை. ஸர்வஜ்ஞனானவன் அடியார்களின் குற்றங்களைக் காணாதவனாகையால்
அவிஜ்ஞாதா என்கிறது. * अविज्ञाता हि भक्तानामागमसु कमलैक्ष्णः । सदा भगवसमस्तं च पश्यति न
पश्यति ॥—அவிஜ்ஞாதா ஹி பக்தாநாம் ஆகஸஸு கமலேக்ஷண:; ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ்
ச பச்யந் நபி ந பச்யதி.* என்று சொல்லிற்று. இதனை ஆழ்வான் வரதராஜஸ்த
வத்திலே * उपारम्भोऽयं मोः श्रयति वत सार्वज्ञ्यमपि ते यतो दोषं भक्तेर्विह वरद ! नैवाकलयसि *
என்றருளிச் செய்தார். இப்பாசரமும் இவ்வர்த்தமே கொண்டது. எம்பெருமான்
பக்தர்களின் குற்றங்களைக் காண்பதில்லை யென்றால் பக்தாபராதங்களை போக்யமாகக்
கொள்ளுகிறுனென்று சொல்லுகை பொருந்தாதேயென்று சங்கிக்கவேண்டா; தோஷங்
களைக் காணாமையென்பது ஒருகுணம்; கண்டாலும் போக்யமாகக் கொள்ளுகை
யென்பது மற்றொரு குணம். அக்குணம் அடுத்த பாசரத்தில் பேசப்படுகிறது. ச்ருத
ப்ரகாசிகையில் “सर्वविशेषान्वितेषु प्रीतिः—சே:; यस्य विपाका अस्थानमयशक्तिवसु दोषानवभासः
दोषेऽपि गुणवबुद्धिरित्यादयः” என்றருளிச் செய்திருப்பதை நோக்கவேணும். ப்ரேமத்தின்

பரிபாகத்தைப் பலவகைப்பட்டிருக்கும். தோஷாதர்சித்வமென்பது ஒருதசை; தோஷங் களையும் குணமாகக் கொள்ளுகையென்பது அதனில் மேற்பட்ட மற்ருருதசை. கடிப்பதென்பதும் ஒருதசை. இவை பரஸ்பரவயாஹதங்களல்ல. தோஷாதர்சித்வத் திற்கு மேற்பட்டதசை கிடையாதென்று சிலர் பயங்கி நிற்பதுண்டு. அவர்களைத் தெளிவிக்கவே ச்ருதப்ரகாசிகாஸஸூக்தி அவதரித்ததென்க. ... 24

அற்ற முரைக்கி லடைந்தவர்பா லம்புயைகோன்
குற்ற முணர்ந்திகழங் கொள்கையனோ?—எற்றேதன்
கன்றி னுடம்பின் வழுவன்றோ காதலிப்பது
அன்றதனை யீன்றுகந்த வா.

25

அற்றம் உரைக் கில்	{ சாஸ்திரங்களில் அறுதியிடப் பட்ட பாமார்த்தத்தைச் சொல் வப்புகுமளவில்; (இவ்வளவே காணீர்.)	இகழும் கொள்கையனோ எற்றே	{ (குற்றங்களுக்காக) இகழ்ந்து விடியில்வினனோ? (அல்லன்); அஹஹ;
அம்புயை கோன்	லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமான்	அன்று (கன்று) அதனை ஈன்று உகந்த ஆ	{ அப்போதுதான் கன்றைப் ப்ரஸ வித்து உகப்போடிருக்கின்ற பசுவானது
அடைந்தவர் பால்	{ பந்தர்கள் விஷயத்தில்	தன் கன்றின் உடம்பின் வழு	{ (அந்தத்) தனது கன்றினுடலி லள்ள அழக்கையன்றோ
குற்றம் உணர்ந்து	{ குற்றங்களைக் கண்டாலும்	அன்றோ காத லிப்பது	{ விரும்பியிருப்பது.

* * *—எம்பெருமான் அடியார்களின் குற்றங்களைக் காண்கில்லானென்றது கீழ்ப்பாட்டில்; காண்கேர்த்தால் அவற்றை நற்றமாகக் கொள்ளுவனென்கிறது இப் பாட்டில். இவை பரஸ்பர விருத்தமல்ல. அன்பிலே பர்வபேதங்களுண்டாகையாலே. இதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமென்தெல்லாம் வாதஸல்யார்த்தப்ரகாசிகையிலே விரியச் சொன்னோம், அங்கே கண்டு கொள்வது. * पञ्चान् माघवृक्षान् दोषेण परिगृह्यते । अथ ज्ञानं यथा वत्सं दोषेण सह वत्सला ॥—ப்ரபகநாந் மாதவஸ்ஸர்வாந் தோஷேண பரிக்குஹ்யதே, அத்ய ஜாதம் யதா வத்ஸம் தோஷேண ஸஹ வத்ஸலா.* என்ற ப்ரமாணவசனத்தை யடி யொற்றி யருளிச் செய்த திப்பாட்டு. இந்த வசனத்தில் 'பரிக்குஹ்யதே' என்றது பரிக்குஹ்ணாதி யென்றதாகக் கொள்ளக்கடவது ஆரஷ்ப்ரயோகமிருந்தபடி.

அற்றமுரைக்கிலென்றது—அறுதியிட்டுச் சொல்லுமளவிலென்றபடி. சாஸ்த் ரார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில் என்கை. [அம்புயைகோன் குற்றமுணர்ந்து இகழ்வு கொள்கையனோ?] திருமால் அடியார்களின் குற்றங்களை யுணர்மாட்டானென்னு மளவேயன்று; உணர்ந்தால்தான் இகழங்கொள்கையனோ? பின்னையோவென்னில், நற்றமாகக் கொள்ளங்கொள்கையன்காண் என்றபடி. இது ஸம்பாவிதமோவென்ன, ஸம்பாவிதமே யெனனுமிடத்தைப் பின்னடிகளாலே மூதலிக்கிறது. தத்வத்ரயத்தில் ஈச்வரப்ரகரணத்தில் (151.) "இப்படி யீச்வரன் கல்யாணகுணங்களோடே கூடியிருக் கையாலே" இத்யாதி சூர்ணையில் "பார்யாபுத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணுக்கண்ணிட் கையாலே" இத்யாதி சூர்ணையில் "பார்யாபுத்ரர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினையாதே, டிருக்குப் புருஷனைப்போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினையாதே, குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணிய னாய் நின்று ரகித்து, காமிரியுடைய அழுக்குக்கும் காழுகளைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு.....அனற்றிற் கனறுக்குத் தாயிரங்கி முன ன்ணைக்கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்குமா போலே பெரியபிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் வீட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போரும்." என்று பின்னாலோகாசாரியர் அருளிச் செய்துள்ள திவ்யஸூக்திகளை ஈச்சலும் மனனம் செய்யப்பெறில் ஆவிலஹ்ருதயர்களுக்கு மனம் தெளியப்பெறும். 25

தப்பில் குருவருளால் தாமரையான் நாயகன்றன்
ஒப்பி லடிகள்நமக் குள்ளத்து—வைப்பென்று
தேறி யிருப்பார்கள் தேசபொலி வைகுந்தத்
தேறியிருப் பார்பணிகட் கேய்ந்து.

26

தப்பு இல் குரு அருளால்	{ ஞானமனுட்டான மிவற்றில் குறையற்ற ஆசாரியனுடைய திருவருளால்	தேறி இருப்பார் கள்	{ தெளிந்திருக்குமவர்கள்
தாமரையான் நாயகன் தன்	{ திருமாலினுடைய	தேச பொலி வைகுந்தத்தி ஏறி	{ தேஜஸ்ஸுமிக்கிருக்கிற பரம பதத்திலே சென்று
ஒப்பு இல் அடி கள்	{ ஒப்பற்ற திருவடிகள்		
நமக்கு உன் னத்து வைப்பு என்று	{ நமக்கு நெஞ்சிலுறையும் நிதி யென்று	பணிகட்டு எய்தி திருப்பார்	{ கைங்கர்யங்களுக்கு அதிகாரி களாயிருப்பார்.

***—ஆசாரியன் திருவருளாலே நமக்கு எம்பெருமான் திருவடிகள் மஹா
நிதியாகக் கிடைத்தனவென்று தேறியிருக்குவார்கள் ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்
மன்னி வழுவினா வடிமைசெய்யும் பாகயசாலிகளாகத் தட்டில் கெடென்கிற தீட்பாட்டில்.
*अर्वाय प्रसादेन मम सर्वभूमिपतिम् । प्राप्नुयामि विधासो यस्यास्ति स सुखी भवेत्॥—ஆசார்யஸ்ய
ப்ரஸாதேந மம ஸர்வமபிப்ஸிதம், ப்ராப்துயாமிதி விசுவாஸோ யஸ்யாஸ்தி ஸ ஸுகீ
பவேத்.* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தையடிபொற்றியது இப்பாட்டு. ... 26

நெறியறியா தாரு மறிந்தவர்பால் சென்று
செறிதல் செயாத் தீமனத்தர் தாமும்—இறையுரையைத்
தேறா தவரும் திருமடந்தை கோனுலகத்
தேறா ரீடரழுந்து வார்.

27

நெறி அறியா தாரும்	{ (பிறவித் கடல் கடத்தற்கு) உபாய மறியாதவர்களும்	இறை உரையை தேறாதவரும்	{ ஸர்வேச்வரன் பணித்த சரமச் லோகத்தில் தெளிவில்லாத வர்களும்
அறிந்தவர் பால் சென்று செறி தல்செயா தீமன த்தர் தாமும்	{ அவ்வுபாய மறிந்தவர்களிடத் துச் சென்று சேர்தலில்லாத தீயமனத்தவர்களும்	திருமடந்தை கோன் உலகத்து ஏறார்	{ திருமாவின் உலகமாகிய திரு நாட்டில் சென்று சேரப் பெருதவர்களாய்
		இடர் அழுந்து வார்	{ ஸம்ஸார துக்கங்களிலேயே ஆழ்ந்து கிடப்பார்கள்.

***—ஒருகாலும் உஜ்ஜீவிக்கப் பெருதவர்கள் மூவர்; அவர்களாகுநர்—
த்வயத்தின உபகீதசம பெருதவர்கள், அறையுபகீதசிக்கவல்ல ஆசாரியனை அடிபணி
யாதவர்கள், சரமச்லோகத்திலே விசுவாஸ மற்றவர்கள்—ஆக மூவர் என்கிற திப்
பாட்டில். நெறியென்று ஸமஸாரத்தைத் தப்புவிக்குமுபாயத்தைச் சொல்லுகிறது.
இச்சொல்லால் தவயமென்னும் பந்தாரத்தனத்தை இங்கு விவகரிக்கலாம். 'அறிந்
தவர்பால்சென்று செறிதல் செயாத் தீமனத்தர்' என்று ஆசார்ய விழுகர்களைச்
சொல்லுகிறது. ஆக இவர்கள் திருமடந்தை கோனுலகத்து ஏறார், இடரழுந்துவார்.
* अज्ञाप्रज्ञास्य संशया विषयि । नायं लोकोऽस्ति न परो न सुखं संशयात्मनः ॥—அஜ்ஞச்ச
அச்சரத்ததாநச்ச ஸம்சயாத்மா விச்சயதி, நாயம் லோகோஸ்தி ந பரோ ந ஸுகம்
ஸம்சயாத்மநஃ* என்கிற பகவதகீதாவசனம் இப்பாட்டுக்கு ஸமவாதமாகும். ... 27

சரணு கதிற்றோர் சாதனத்தைப் பற்றில்
அரணுகா தஞ்சனைதன் சேயை—முரணழியக்
கட்டியது வேறோர் கயிறு கோண் டார்ப்பதன்முன்
விட்ட படைபோல் விடும்.

28

சரணுகதி	{	(மஹாவிச்வாசருபமான)	முரண் அழிய	{	அவருடைய வலிமை குன்றும்
மற்று ஓர் சாத		ப்ரபத்தியானது,	கட்டியது		படி கட்டினதான ப்ரஹ்
னத்தை பற்றில்		உபாயாத் தாங்களிலொன்றைப்	படை		மாஸ்த்ரமானது
அரண் ஆகாது		பற்றுமளவில்	வேறு ஓர் கயிறு		வேறோர் சணற்கயிற்றைக்
அஞ்சனை தன்		தான் ரக்ஷமாசாது; (நமுவிப	கொண்டு		கொண்டுவந்து
சேயை		போம்;)	ஆர்ப்பதன் முன்		கட்டமுயலும்போத
		ஆஞ்சநேயரை	விட்ட போல்		நமுவினது போல் நமுவும்.
			விடும்		

* * *—சரணுகதிக்கு மற்றோருபாயத்தின் ஸங்கத்தை ஸஹியாமையாகிற ஒரு பெருமையுண்டு; அதுதன்னைச் சொல்லுகிற திப்பாட்டில். “சணலகண்ட ப்ரஹ்மா ஸ்த்ரம்போலே நமுவும்” என்று சொல்லிப் போருவதுண்டிதே. அது சொல்லுகிறது. * प्रपते: क्विदप्येवं परापेक्षा न विद्यते । साहि सर्वत्र सर्वेषां सर्वकामफलपदा । सखदुच्चारिता येन तस्य संसारनाशिनी । राक्षसानामविस्त्रम्भादाञ्जनेयस्य बन्धने । यथा विगलिता सद्यस्त्वमोघाऽप्यखबन्धना , तथा पुंसाम-विस्त्रम्भात् प्रपति: प्रच्युता भवेत् । तस्माद्विस्त्रम्युकानां मुक्तिं दास्यति साऽचिरात् ॥—ப்ரபத்தே: க்வசித்ப்பேயவம் பராபேக்ஷா ந வித்யதே. ஸா ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாம பலப்ரதா. ஸக்ருதுச்சாரிதா யேக தஸ்ய ஸம்ஸாரநாசினீ. ராக்ஷஸாநாம் அவிஸ்ரம் பாத் ஆஞ்ஜநேயஸ்ய பந்தநே. யதா விகலிதா ஸத்யஸ் த்வமோகாபி அஸ்த்ரபந்தநா. ததா புமஸாம் அவிஸ்ரம்பாத் ப்ரபத்தி: ப்ரச்யுதா பவேத். தஸ்மாத் விஸ்ரம்ப யுக்தாநாம் முக்திம தாஸ்யதி ஸா அசிராத்.* என்கிற பகவச்சாஸ்த்ரவசன ப்ரதிச் சந்தமாக அவதரித்ததாயிற்று இப்பாட்டு. ... 28

மந்திரமு மீந்த குருவுமம் மந்திரத்தால்
சிந்தனைசெய் கின்ற திருமாலும்—நந்தலிலா
தேன்று மருள் புரிவர் யாவ ரவரிடரை
வேன்று கடிதடைவர் வீடு.

29

மந்திரமும்	{	திருவஷ்டாங்குர மஹாமந்த்ர	நந்தல் இலாது	{	இடைவீழின்றி எப் போ தும்
நந்த குருவும்		மும்	என்றும் அருள்		அருள்புரியும்படி யிருப்பார்
அ மந்திரத்தால்		அம்மந்திரத்தைபுபதேசித்த	புரிவார் யாவர்		யாவரோ,
சிந்தனை செய்		ஆசாரியனும்	அவர்		அன்னவர்கள்
கின்ற திரு		அத்திருமந்திரத்தினால் கித்திக்	இடரை வென்று		ஸாம்ஸாரிக துக் கக் களைத்
மாலும்		கப்படுகின்ற திருமாலும்	கடிது வீடு		விரைவில் மோக்ஷடைவார்
			அடைவர்		கள்.

* * *—मन्त्रे तदेवतायां च तथा मन्त्रपदे गुरौ । त्रिषु भक्तिस्सदा कार्या सा हि प्रथमसाधनम् ॥ —மந்த்ரே தத்தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதா கார்யா ஸா ஹி ப்ரதமஸாதனம்.* என்கிற ப்ரமாணவசனத்தில்—மந்த்ரத்தினிடத்திலும் மந்த்ரப்ரதிபாத்யமான தேவதையினிடத்திலும் மந்த்ரத்தை உபகரிக்கருளின ஆசார் யன்பக்கலிலும் ப்ரேமமுண்டாகப் பெற்றவர்களுக்கே பரமபுருஷார்த்த எதித்தியுண் டென்று சொல்லிற்று. அவ்வர்த்தமேயாயிற்று இப்பாசுரத்திலும் பொலிகின்றது.

முமுக்ஷுப்படியில் “மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்குள்ளிடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதான ஆசார்யன்பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்கவுண்டானால் கார்யகரமாவது” என்றருளிச்செய்த சூர்ணையும் இங்கே அதுஸந்தேயம். இப்பாட்டின் மூன்றாமடியில் “அருள்புரிவர்” என்றது அருள்புரியப் பெற்றவர் என்றபடி; ‘மறை பெய்த இடம்’ என்றாற்போலுமிது. ... 29

மாடு மனையுங் கிளையு மறைமுனிவர்
தேடு முயர்வீடும் செந்நெறியும்—பீடுடைய
எட்டெழுத்தும் தந்தவனே யென்றிரா தாருறவை
விட்டிகேக கண்டார் விதி.

30

மாடும் மனையும் கிளையும் மறை முனிவர் தேடும் உயர் வீடும்	{	பசுக்களும் க்ருஹமும் பந்தக் களும் வைதிகர்களான முனிவர்கள் விரும்பித்தேடுகின்ற உயர்ந்த மோக்ஷமும்	{	பீடு உடைய எட் டெழுத்தும் தந்தவனே	{	பெருமையித்த திருமந்திரத்தை யுபதேசித்த ஆசார்யனே யாவன்
செம் நெறியும்		அந்த மோக்ஷத்தையடைவிக் கும் செவ்விய மார்க்கமும் ஆகிய இவையெல்லாம்		என்று இராதார்		என்று உறுதிக்கொள்ளாதா ருடைய
				உறவை விட்டி கைவிதிகண்டார்		உறவை விட்டொழிப்பதுதான் தூங்கொக்கையாகும்.

* * * —ऐहिकामुष्मिकं सर्वं गुरुप्राप्तमदः। इत्येवं ये न मन्यन्ते त्यक्त्यास्ते मनीषिभिः॥

—ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் குருபுஷ்டாபுரப்ரதம், இத்யேவம் யே ந மன்யந்தே தயக் தவ்யாஸ் தே மனீஷிபிஃ.* என்கிற ப்ரமானவசனத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பாகுமிப் பாகரம் தமக்கு அபேக்ஷிதங்களான ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸலவஸ்துக்களும் திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்தருளின ஆசார்யனே யென்று அத்யவஸாயங் கொள்ளாதவர்களோடு உறவை விட்டிடவேண்டியதென்கிறது. மாடும் என்றது—செல்வமும் என்றபடி; “மாடு பொன் பக்கம் செல்வம்” என்பது நிகண்டு. க்ஷீரம் முதலியவற்றைத் தருகின்ற பசுக்களுமென்னவுமாம். செந்நெறியும் என்றது—மோக்ஷஸாதகங்களா மவையும் என்றபடி. அர்ச்சிராதிமார்க்கமென்னவுமாம். எட்டெழுத்துக்குப் பீடுடை மையாவது—“இவை மூன்றிலும் வைததுக்கொண்டு பெரிய திருமந்தரம் ப்ரதானம்” (முமுக்ஷுப்படி) இத்யாதி சூர்ணைகளினால் தெரிவிக்கப்பட்ட பெருமையுடைமை. “உறவை விட்டிடுகை கண்டாவிதி” என்றது—அன்னவர்கள் ஹேயாகள் என்பதைக் காட்டி நிற்கும். ... 30

வேத மொருநான்கி னுட்பொதிந்த மேய்ப்பொருளும்
கோதில் மனுமுதல்நூல் கூறுவதும்—தீதில்
சாணு கதிதந்த தன்னிறைவன் தானே
அரணு குமென்னு மது.

31

ஒரு நான்கு வேதம் உள் பொதிந்த மேய்ப்பொருள் கோது இல் மனு முதல் நூல் கூறுவ தும்	{	நான்கு வேதங்களினுள்ளும் பொதிந்த ப்ரமார்த்தமாயும் கோதற்ற மனுஸ்மிருதி முத லான நூல்கள் தெரிவிக்கும் பொருளாயும் (இருப்பது எதுவென்றால்;)	{	தீது இல் சாணு கதி தந்த தன் இறைவன் தானே அரண் ஆகும் என் னும் அது	{	தீதற்ற சாணுகதி ப்ரதிபாதக மான தவ்யமந்த்ரத்தைத் தனக்கு உபகரித்த ஆசார் யன் திருவடிகளே தஞ்சு மென்னும் விஷயமாம்.

* * * —வேதங்களெல்லாவற்றினுள்ளும், அவற்றுக்கு உபப்நம்ஹணங்களான ஸகல சாஸ்த்ரங்களினுள்ளும் பொலியும் பொருள் ஓனறே; அதாவது ஆசாரியனே

பரதவமென்பது, என்கிற திப்பாட்டு. * குருவே பரம் பரா மதி: | குருவே பரா விதா
குருவே பரம் வனம் || குருவே பர: காமோ குருவே பராபணம் | யசாத்தபுபேஷாஸீ தமாத்ருதரோ குரு: | அர்ச்சனியஸ
வந்யஸ கீர்தனியஸ சர்வதா | ஸ்யாஜ்ஞேஜமேஹகயா மஜேதமயவ்யேமுதா | உபாயோபேயமாஸேன தமேவ ஶரணம் வஜேத் |
இதி சர்வே வேதே சர்வஸ்தே சம்மதம் | एवं துஷோபேஷார் பாவேதுவாஹிமானு வியா ||—குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம
குருரேவ பரா கதி: குருரேவ பரா வித்யா குருரேவ பரம தநம். குருரேவ பரா
காபோ குருரேவ பராயணம். யஸ்மாத் ததுபதிஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ
குரு: அர்ச்சனியச் ச வந்த்யச் ச கீர்த்தனியச் ச ஸர்வதா, த்யாயேஜ் ஹபேத் நமேத்
பக்த்யா பஜேதப்யர்ச்சயேந்முதா. உபாயோபேயபாவேந தமேவ ஶரணம் வஜேத்.
இதி ஸர்வேஷு வேதேஷு ஸர்வசாஸ்த்ரேஷு ஸம்மதம். ஏவம் த்வயோபதேஷ்
டாரம் பாவயேத் புத்திமான் தியா.* என்று பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே விரிவாகச்
சொல்லிற்று

சரணுகதித்த நன்விறைவன் என்றது த்வயத்தை உபதேசம் செய்தருளின ஆசார்
யன் என்றபடி. த்வயமென்கிற மந்த்ரரத்தம் சரணுகதியைச் சொல்லுமதாகையாலே
அதற்கு சரணுகதியென்றே பெயராயிற்று. சரணுகதிக்குத் தீதின்மையாவது—ஸ்வ
ரூபாநுரூபமாயிருக்கை. ... 31

மானிடல ரேன்றுங் குருவை மலர்மகள்கோன்
தானுகந்த கோல முலோக மென்றும்—நன்மதா
வேண்ணுகின்ற நீச ரிருவருமே பேக்காலும்
நண்ணிடுவர் கீழா நாகு.

32

குருவை மானிட வன் என்றும் மலர் மகள் கோன் தான் உகந்த கோ லம் உலோ கம் என்றும்	ஆசார்யனை மதுஷ்யனென்றும் நீருமால்தான் உகந்து பரிசு ஹித்த திவ்யமங்கள விக்ர ஹத்தை லோஹமென்றும்	நன்ம அது ஆ எண்ணுகின்ற நீசர் இருவருமே திவ்விருவகைப்பட்ட நீசர்களே எக்காலும் கீழ் ஆம் நாகு நண்ணிடுவர்	நீனைமாக நினைக்கின்ற திவ்விருவகைப்பட்ட நீசர்களே எக்காலும் அநோ கதியிற் சேர்ந்திடுவர்கள்.
---	---	---	---

* * *— ஶாஸ்த்நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்மமயி தனும | மானுஷ்ரதே லோகாந்
ஸாக்ஷாந் நாராயணே தேவ: க்ருத்வா மர்மமயி தநம், மக்நாநுத்தராதே
லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ரபாணிநா * என்றும், * பீதகவாடைப்பிராநார்
பிரமகுருவாகி வந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நம்மைப் பிறவிக்கடலில் நினறு
மெடுக்கக்காக எம்பெருமான் தானே மதுஷ்யரூபங்கொண்டு வந்திருக்கிறானென்று
ப்ரதிபத்தி பண்ணாதே மேலெழுந்த ஆகாரத்தையே பார்த்து ஆசார்யனை மதுஷ்ய
னென்றே நினைப்பவனும், *உமருகந்துகந்த வருவம் நின்னுருவமாகி* என்றும்,
தபருகந்ததெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே என்றும் சொல்லுகிறபடியே அடியார்க
ளுகந்த கோலத்தை எம்பெருமான் தானுமுகந்து பரிசுஹிக்கிற அர்ச்சாரூபத்தை
அப்ராக்குந்த விக்ரஹமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணாதே லோஹங்களிலே இதுவுமொரு லோஹ
மன்றோவென்று நினைப்பவனுமான இவ்விருவரும் நரகத்தில் நீழேழிகாலம் விழுந்து
துவளுமவர்களென்கிற திப்பாட்டு. * விணர்ச்சாஸ்த்ரே லோகாந் கரோதி ய: | யோ
பாவமஸு நரகபாதிநை ||—விஷ்ணோர்ச்சாஸ்த்ரே லோஹபாவம் கரோதி ய: | யோ
குரேள மாநுஷ்யமபாவம் உபேள நரகபாதிநை* என்கிற ப்ரமாணவசனத்திலுள்ள
பொருளாயிற்று இது. *அர்ச்சாஸ்த்ரோபாநாந வைஷ்ண வோத்பத்தி சிந்தனம், மாதரு
துவ்யமாஹுர் மரீஷிண: * என்றதுங் காண்க, ... 32

எட்ட விருந்த குருவை யிறை யன்றென்று
விட்டோர் பரணை விருப் புறுதல்—பொட்டெனத்தன்
கண் செம் பளித்திருந்து கைத்துருத்தி நீர் தாவி
அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பா னன்று

33

எட்ட . இருந்த } குருவை	ஸமீபத்திலுள்ள ஆசாரியனை	தன் கண் செம் } டளித்திருந்து	தன் கண்ணை மூடிக் கொண் டிருந்து
இறை அன்று } என்று விட்டு	ஸ்வாமியல்லென்று தவிர த்து	கை துருத்தி நீர் } தாவி	கைப்பட்ட துருத்தியிலுள்ள தண்ணீரைக் கீழே கொட்டி விட்டு
ஓர் பரணை விருப் புறுதல்	வேறு பரம்பருஷனை பார்ப்பக் விரும்புவதானது	அம்புதத்தை பார்த்திருப்பா னன்று	ஆகாயத்தில் மேகத்தை எதிர்பார்த்திருப்பவன் செயல் போன்றதாகும்.
பொட்டென	சடக்கை		

* * *—ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (447.) “ஆசார்யாபிபாநமே உத்தாரகம்” என்ற தற்குமேல்—“கைப்பட்ட பொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக் கடவனல்லன். விடாய் பிடிந்தபோது கரஸ்தமான உதகத்தையுபேகித்து ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகரஸலிலத்தையும் வாபீகூபபயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக்கடவ னல்லன்” என்றருளிச் செய்த குர்ணைகள் இங்கே அநுஸந்தேயம். அவ்விடத்து மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளிலை—“பிபாஸை விஞ்சின போது சடக்கைப் பாணம் பண்ணலாம்படி பாதரகமாய்க்கொண்டு தன்கையிலிருக் கிற ஜலத்தை ஸுலபதையே ஹேதுவாக அநாதரித்துத் தரையிலே உகுத்து, ஆகாச ஸ்தமாய்க் கொண்டு எட்டாதபடியாயும், பூமிஸ்தமாயிருக்க தூரஸ்தமாயும், ஆஸந்ந மாயிருக்கச்செய்தே பெருகுங்காலமொழிய வற்றின காலமின்றிக்கையும், எப்போது முண்டானாலும் அவ்வளவுஞ் சென்று உபஜீவிக்க வேண்டியும், இருந்தவிடத்தன்னிலே யுண்டாயும் கரிதிராதிகள் (குநிநாதி) கொண்டு கல்லிப் பெற வேண்டியுமிருக்கும் ஜீமூதாதிகளின் ஜலத்தை யாசைப்படுமவனைப்போலே 3க்ஷாபேகை பிறந்த தசை யில அப்போதே தனக்கு உதவும்படி. கைபுகுந்திருக்கிற ஆசார்யவிஷயத்தை ஸௌலப் யமேபற்றாசாக வுபேகித்து, பரமாகாசவர்த்தியாய் துஷ்ப்ராபமாயிருக்கிற பரத்வத்தை யும், பூமியிதே யாயும் க்ஷிராப்தியளவுஞ் செல்லவல்லவர்களுக்கன்றி யுதவாத வ்யூஹத் தையும், ஆஸந்நமாக வரதும் தாத்தகாலிகர்க்கொழிய பாசசாத்பர்க்கு உதவாத விபவத் தையும் நித்யஸந்நிதியுண்டாயும் ஸம்பாஷணாதிசுளால் இவனோடு கைகலந்திராத அர்ச்சாவதாரத்தையும், இருந்த விடத்தன்னிலே உண்டாயிருந்ததாகிலும் யமநியமாகி க்ரதீமண யதரித்து தர்சிக்கவேண்டும அந்தர்யாமித்வத்தையும் ஆசைப்படக்கடவனல்ல னென்கை. * चक्षुर्गन्धं गुरुं त्यक्त्वा शृणुयं तु यः स्मरेत् । हस्तस्युदकं त्यक्त्वा घनस्थं सोऽभि- वाञ्छति ॥ * சக்ஷுர்கம்யம குரும் த்யக்த்வா சாஸ்த்ரகம்யம து யஃ ஸ்மரேத், ஹஸ்தஸ்த முதகம் த்யக்த்வா கநஸ்தம் ஸோபிவாஞ்சதி.* என்றும், *எட்டவிருந்த குருவை யிறையனென்று விட்டு* என்று தொடங்கி *அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பானன்று* என்றும் சொல்லக்கடவதிதே.” என்று.

இவற்றால் இப்பாட்டும் வியாக்கியானிக்கப்பட்டதாயிற்று.

... 33

பற்று குருவைப் பரணன் றேன விகழ்ந்து
மற்றோர் பரணை வழிபடுதல்—எற்றேதன்
கைப்பொருள்விட் டாரேனும் காசினியில் தாம்புதைத்த
அப்பொருள்தே டித்திரிவா னன்று.

34

ஸத்தைப் பண்ணுமீச்வரன்தானே ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்தால் அத்தை வாடப் பண்ணும்” என்ற சூர்ணை இங்கே அநுஸந்தேயம். ... 35

வில்லார் மணிகொழிக்கும் வேங்கடப்போற் குன்றுமுதல்
சேல்லார் பொழில்சூழ் திருப்பதிகள்—எல்லாம்
மருளா மிருளோட மத்தகத்துத் தன் தாள்
அருளாலே வைத்த வவர்.

36

வில் ஆர் மணி கொழிக்கும் வேங்கடம் பொன் குன்று முதல் சேல். ஆர் பொழில் சூழ் திருப்பதிகள் எல்லாம்	ஒளி மிகுந்த ரத்னங்கள் திரளு மிடமான திருவேங்கட மலை முதலாக வுள்ள, காள மேகம் படிந்த சோலை கள் சூழ்ந்த திவ்ய தேசங்க ளெல்லாம்,	மருள் ஆம் } அஜ்ஞாநாதகாரம் கெடும்படி இருள் ஓட } யாக மத்தகத்து தலையின்மீது தன் தாள் அரு } தன் திருவடிகளை வைத்தரு ளாலே வைத்த } ளின ஆசார்யரேயாவர். அவர்
---	--	--

* * *—येनैव गुरुणा यस्य न्यासविद्या प्रदीयते । तस्य वैकुण्ठदुर्धाविध्वारकास्सर्व एव सः ॥—

யேனைவ குருணா யஸ்ய ந்யாஸவித்யா ப்ரதீயதே, தஸ்ய வைகுண்ட துக்கதாப்தித்வா ரகாஸ் ஸர்வ ஏவ ஸஃ* என்கிற ப்ரமாணவசந்ததை மொழிபெயர்த்ததாமிப்பாட்டு. ஸச்சிஷ்யனாய் ஸதாசார்யப்ரேம முடையனாயிருக்குமவனுக்கு ஸகல திவ்யதேசங்களும் தன்னாசார்யனையாவன் என்கிறது. மேலெடுத்த ச்லோகத்தில் வைகுண்டத்தையும் கூரூபித்யையும் த்வாரகையையும் சொல்லிற்று; பாட்டில் திருமலை முதலான திவ்ய தேசங்களைச் சொல்லிற்று. இவ்வளவே வாசி. செல்—மேகம். மேகங்கள் வந்து படியும்படி ஓங்கியிருக்கும் சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்பதிகளெல்லா மென்றபடி. ... 36

பொருளு முயிரு முடம்பும் புகலும்
தெருளுங் குணமுஞ் சேயலும்—அருள் புரிந்த
தன்னு ரியன்பொருட்டாச் சங்கற்பஞ் சேய்பவர்கெஞ்
செங்காளு மாலுக் கிடம்.

37

பொருளும் உயி ரும் உடம்பும் புகலும்	செல்வமும் பிராணனும் உட லும் வீதம்	அருள் புரிந்த தன் ஆரியன் பொருட்டு ஆ சங்கற்பம் செய் பவர் தெஞ்ச மாலுக்கு எந்நா ளும் இடம்	தன்பால் கிருபை பண்ணின ஆசாரியனுக்காக பென்று ஸங்கல்பிக்குமவர்களான ஸச் சிஷ்யர்களின் கெஞ்சானது திருமாலுக்கு கிட்டவாஸஸ்தான மாகும்.
--	--------------------------------------	--	--

* * *—शरीरं वसु विज्ञानं वासः कर्म गुणान्मून् । सुर्वथ धारयेद्यस्तु स शिष्यो नेतरः स्मृतः ॥
गुर्वथ स्वात्मनः पुंसः कृतज्ञस्य महात्मनः । सुपसवस्सदा विष्णुः हृदि तस्य विराजते ॥—சரீரம் வஸு
விஜ்ஞானம் வாஸஃ கர்ம குணாஸமூன், சூர்வர்த்தம் தாரயேத் யஸ்து ஸ சிஷ்யோ
நேதரஸ் ஸ்மருதஃ. சூர்வர்த்தம் ஸ்வாத்மநஃ பும்ஸஃ க்ருதஜ்ஞஸ்ய மஹாத்மநஃ, ஸுப்ர
ஸந்நஸ் ஸதா விஷ்ணுர் ஹ்ருதி தஸ்ய விராஜதே.* எனனும் ப்ரமாணவசனங்களைப்
பின்பற்றி யருளிச்செய்த தாமிப்பாட்டு. அர்த்தம் பிராணன சரீரம் முதலான எல்லா
வற்றையும் ஆசார்யசேஷமாக அநுஸந்தித்திருக்குமவர்கள் நெஞ்சானது ஸர்வேச்
வரனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாஸஸ்தானமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. ஆசார்யபக்தர்
களே எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இலக்காவரென்பது கருத்து. ... 37

தேனார் கமலத் திருமா மகள்கொழுநன்
தானே குருவாகித் தன்னருளால்—மானிடர்க்காய்
இந்நிலத்தே தோன்றுதலால் யார்க்குமவன் தாளிணையை
உன்னுவதே சால வுறும்.

38

தேன் ஆர் கம	தேன்மிக்க தாமரைப்பூவில்	இ நிலத்தே	இந்நிலவகத்தில் அவதரிப்
லம் திரு மா	தோன்றிய பிராட்டிக்கு வல்	தோன்றுத	பதனுவே
மகள் கொழு	லபனான எம்பெருமான்	லால்	
நன் தானே	தானே	யார்க்கும்	எல்லா வுயிர்க்கும்
தன் அருளால்	தனது க்ருபையினுவே	அவன் தான்	அவ்வாசாரியனுடைய உபய
குரு ஆகி	(மருஷ்யருபியான) ஆசார்யனும்	இணையை	பாதங்களை
மானிடர்க்கு	அஸ்மதாதிகளுக்காக	உன்னுவதே	அநுஸந்திப்பதே மிகவும் உற்ற
ஆம்		சால உறும்	தார்கும்.

* * * —ஜயாக்கயஸம்ஹிதையிலே சாண்டில்யன் சொன்னவசனம் *साक्षात्प्रायणो

देवः कृत्वा मर्त्यमयीं तनुम् । मग्नानुद्धरते लोकान् कारुण्याच्छास्त्रपाणिना ॥ तसाद्धर्किणुरौ कार्यं संसारभयभीरुणः ॥
—ஸாஷாந்நாராயணே தேவஃ க்ருத்வர் மர்த்யமயீம் தனும், மக்நாந் உத்தரதே
லோகாந் காருணயாத சாஸ்த்ரபாணிநா. தஸ்மாத் பக்திர் குரேள கார்யா ஸம்ஸார
பயபீருணா.* என்பது. அதுவே இப்பாசுரத்திற்கு ஸம்வாதப்ரமாணமாம். கிழே
பல பாசுரங்களினால் விரிவாக அருளிச் செய்யப்பட்ட ஆசார்யப்ரபாவம் தகுமென்கைக்
காக ஆசார்யன் ஸாக்ஷாத் நாராயணனுடைய அவதாரவிசேஷமெய்ன்று சாஸ்த்ரம்
முறையிட்டிருப்பதை எடுத்துரைத்தாராயிற்று. *பீதகவாடைப்பிராணா பிரமகுரு
வாகி வந்து* என்று பெரியாழ்வாருமருளிச் செய்தார். ... 38

அலகை முலைகவைத்தாற் கன்பரடிக் கன்பர்
திலத மெனத்திரிவார் தம்மை—உலகர்பழி
தூற்றில் துதிமாதும் தூற்று தவரிவரைப்
போற்றிலது புன்மையே யாம்.

39

அலகை முலை	பேய்ச்சி முலையுண்ட பெருமா	துதி ஆகும்	(அதுவே அவர்கட்குத்) தோத்
கவைத்தாற்கு	ஊக்கு		திரமாய்த் தலைக்கட்டும்;
அன்பர் அடிக்கு	அன்பு பூண்டிருப்பாருடைய	அவர் தூற்றது	அந்த லெளகிகர்கள் அப்படி
அன்பர்	திருவடிகளிலே அன்பு பூண்		தூஷிக்காமல்
	டிருங்கு மலர்களாகக்கொண்டு		
திலதம் என திரி	உலகுக்குத் திகைப்பதற்கென	இவரை போற்	இந்த மஹாத்மாக்களைப் பூஷித்
வார் தம்மை	ஊம்படியாக இந்நிலத்திலுலா	றில்	தால்
	வும் மஹாத்மாக்களை		
உலகர் பழி தூற்	லெளகிகர்களான பாமரர்கள்	அது புன்மை	அந்த பூஷணம் தூஷணமே
றில்	தூஷித்தால்	யே ஆம்	யாம்.

* * * —यासविद्यैकनिष्ठानां वैष्णवानां महात्मनाम् । प्राक्त्वानिष्ठितिनिन्दा निन्दा स्तुतिरिति

स्मृता ॥ —ந்யாஸவித்யைக நிஷ்டாநாம் வைஷ்ணவாநாம் மஹாத்மாநாம், ப்ராக்ருதாபிஷ்டு
திர் நிந்தா நிந்தா ஸ்துதிரிதி ஸ்ம்நதா.* என்கிற ப்ரமாணவசனமே இப்பாட்டாக
வடிவெடுத்ததாயிற்று. பகவத்பக்த பக்தர்களான பாகவதோத்தமர்களின் ஏற்றமறிந்து
அவர்களைக் கொண்டாடக் கடமைப்பட்டவர்கள் *அறிவையென்னுமமுதவாறு தலைப்
பற்றி வாய்க்கொண்டதே* என்னும்படியிருக்கும் மஹாஜ்ஞாநிதிகளான மஹரீயர்
களையன்றி மற்றையார்களல்லர். அவிலேயுள்ளான லெளகிகர்கள் பாகவதோத்தமர்
களைப் பழிப்பதோடு புகழ்வதோடு ஒரு வாசியிலலை. *மனக்குற்ற மார்தர் பழிகறல்
புகழ்* என்கிற கணக்கிலே அவர்களது பழிப்பு புகழ்ச்சியாகவே தலைக்கட்டும். பழிக்கா
மல் புகழ்வதற்கும் அவர்கள் அதிகாரிகளல்லர்; அவர்கள் செய்யும் புகழ்ச்சி உத்தமர்
களுக்குப் பழிப்பாகவே தலைக்கட்டும் என்றதாயிற்று. அலகை—போயமகள்; பூதனை
கைச் சொல்லுகிறது. *பெற்ற தாய்போல் வந்த பேய்ச்சி பெருமுலையுடு உயிரை
வற்ற வாங்கியுண்ட வரலாறு காண்க, ... 39

அல்லி மலர்ப்பாவைக் கன்ப ரடிக்கன்பர்
சொல்லு மவிடு சுருதியாம்—நல்ல
படியாம் மனுந்நர் கவர்சரிதை பார்வை
செடியார் வினைத் தொகைக்குத் தீ.

40

அல்லி மலர் } பாவைக்கு அன்பர் }	லக்ஷ்மீபதியான ஸர்வேச்வர மனு தாற்கு னுடைய	{ (தருமசாஸ்த்ரங்களிற் கெடுத்த) மதுஸ்மிருதிக்கு
அடிக்கு அன்பர் }	திருவடிகளிலே அன்பு பூண்ட பக்தர்கள்	{ நல்ல படி ஆம் கெடுத்த உபமானமாகும்;
சொல்லும்அவிடு }	வினோதமாகச் சொல்லும் சிறு வார்த்தையும்	{ (அவர்களது) கடைக்கண்ணோக் கமானது
சுருதி ஆம் }	வேதத்தோடொக்கும் ;	{ செடி ஆர் வினை
அவர் சரிதை }	அன்னவர்களது அனுட்டான மானது	{ துறு மண்டின தீவினைத்திர னக்குக் காட்டுத் தீயாம்.

* * * —பரமபாகவதோத்தமர்களின் வாய்ச்சொல்லுக்கு மேற்பட்ட வேதமில்லை யென்றும், அவர்களுடைய நடத்தைகளுக்கு மேற்பட்ட தர்மசாஸ்த்ரமில்லையென்றும், அவர்களது கடாக்கஷிணைத்திற்கு மேற்பட்ட பாவனம் வேறொன்றில்லையென்றும் அருளிச்செய்து இப்பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டியருள்கிறார்.

* வேதசாஸ்த்ரதாருடா: ஜ்ஞாநகட்கதரா த்விஜா: | கிரீடாந்தமபி யத் ப்ருயஸ் ஸ தர்ம: பரமோ மத: * என்கிற வசனத்தை யுட்கொண்டு *சொல்லும் அவிடு சுருதியாம்* என்றார். அவிடு—வினோத வார்த்தை. * வாஸுதேவ் ப்ரவானா யான்யேவ் சரிதானி வை | தான்யேவ் ப்ரவானாநிவேவ் வேதவிநி விது: ||—வாஸுதேவம் ப்ரபந்தநாமம் யான்யேவ சரிதானி வை, தான்யேவ தர்மசாஸ்த்ர ராணித்யேவம் வேதவிதோ விது: * என்கிற வசனத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி *நல்லபடி யாம் மனுந்நர் அவர் சரிதை* என்றார். * ந ஸுயசி தயா ஸ்நுஸ்திவாரிசுரேரி | சித்யேவ யதா மூ! வோவானா ஹி வீஷ்ணு: ||—ந சுத்தயதி ததா ஜந்தும் தீர்த்தவாரிசதைரபி, லீலையவ யதா பூப! வைஷ்ணவநாமம் ஹி வீக்ஷணை: * என்னும் ப்ரமாணத்தை யடியொற்றி “அவர் பார்வை செடியார் வினைத் தொகைக்குத் தீ” என்றார்.

ஆகவிப்படி பகவச்சாஸ்த்ரங்களிலும் இதிஹாஸபுராணாதிகளிலும் ஸாரமாக விளங்கும் ப்ரமாண வசனங்களையே பாகுரமாகிப் பணித்த ஞானஸாரமென்னு மிப்பிர பந்தத்தை இவ்வளவோடு தலைக்கட்டியருளினாராயிற்று. ... 40

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

ஞானஸாரவுரை

முற்றுப்பெற்றது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

இரண்டாம் பிரபந்தமான

பிரமேயஸாரம்

(ஸ்ரீகாஞ்சீ. அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய உரையுடன் கூடியது.)

அவதாரிகை :—மஹாஜ்ஞாநநிதியாய் ஸகல சாஸ்த்ர ஸாகர பாரங்கதரான அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார், தம்மைத் திருத்திப் பணிகொண்ட எம்பெருமானார் திருவடி வாரத்திலே நெடுங்காலம் பரிசரைய பண்ணிக்கேட்ட மஹார்த்த விசேஷங்களை ஸகலஸம்ஸாரி சேதநோஜ் ஜீவநார்த்தமாக ப்ரபந்தீகரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி அநேக ப்ரமாணவசந ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹ ரூபமான ஞானஸாரமென்னும் ப்ரபந்தத் தையருளிச் செய்தார் கீழ்; இன்னமும் கரைபுரண்ட கருணையினாலே, ஸகலசாஸ்த்ர ஸாரமான திருமந்திரத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரமேயங்களையெல்லாம் [—அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம்] தொகுத்து மறஞ்ஞாந ப்ரபந்தமிட்டருள வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரமேயஸாரமாகிற இப்பிரபந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். இதில் முதற்பாட்டில், திருவஷ்டாக்கிர மஹாமந்தரத்திற்கு ஸங்க்ரஹமான ப்ரணவத்தின் ஸாரமான பொருளைப் பேசுகிறார்.

அவ்வா னவருக்கு மவ்வா னவரெல்லாம்*

உவ்வா னவரடிமை யென்றுரைத்தார்—இவ்வாறு

கேட்டிருப்பார்க் காளென்று கண்டிருப்பார் மீட்சியிலா

நாட்டிருப்பா ரென்றிருப்பன் நான்.

1

அ. ஆனவருக்கு	{ அகாரத்தின் பொருளான எம் பெருமானுக்கு	இவ்வாறு	{ இவ்வண்ணமாக உபதேச முகத்தாலே கேட்டு இவ் வர்த்தத்திலே ஊன்றியிருக்கு மவர்களுக்கு
ம. ஆனவர் எல் லாம்	{ மகாரத்தின் பொருளான ஜீவாத்மவர்க்கமெல்லாம்	பார்க்கு	{ அடிமைப்பட்ட வர்க ளாகத் தம்மை அந்யவலித்திருக்கு மவர்கள்
அடிமை என்று	சேஷபூதர்களென்று	ஆள் என்று கண் டிருப்பார்	{ மீட்சி இலா நாடு இருப்பார் என்று நான் இருப்பன் நான் உறுதியுடையேன்.
உ. ஆனவர் உரைத்தார்	{ உகாரார்த்தமான பெரியபிராட் டியாரோடொத்த புருஷகார பூதர்களான ஆசாரியர்கள் பணிப்பர்கள்;		

* * *—ப்ரணவத்தில் அகாரமானது ஸகல ஜகத்காரணபூதனாய் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறதாகையாலே [அவ்வா னவருக்கு] என்றது அகாரத்தின் பொருளான எம்பெருமானுக்கு என்றபடி. இனி ப்ரணவத்தில் மகாரமானது இருபத் தஞ்சாமக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருக்கையாலே ஜ்ஞாதாவான ஆத்பாவைச் சொல்லு வதாயிற்று. ஆகவே [மவ்வா ன வரெல்லாம்] என்றது மகாரார்த்தமான ஆத்பாவிமஷ்டி யெல்லாம் என்றபடி. பத்தமுக்த நித்யபேதேந மூவகைப்பட்ட ஆத்மாக்களையும் சொல்

லுகிறது. இவ்வாத்மாக்களெல்லாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையென்பது அகாரத் தின்மேல் ஏறிக் கழிந்த சதுர்த்தியினால் [வந்த சதுர்த்தியினால்] தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஆக ஆத்மவர்க்கெல்லாம் எம்பெருமானுக்கு சேஷபூதமென்னு மர்த்தத்தை [உவ்வாள் வர் உரைத்தார்] ஆசாரியர்கள் அருளிச் செய்தார்களென்று அடி. முழுஷ்டாபடியில் உகாரத்திற்கு லக்ஷ்மீபரமான ஒரு பொருளுட சொல்லப்படுகிறது. அதுவும் ஒருவாறு பூர்வாசார்ய ஸம்மதமானதே. ஆசாரியர்கள் புருஷகாரக்குத்யத்தில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை யொத்திருக்குமவர்களாகையாலே உவ்வானவரென்பதனால் ஆசாரியர்கள் விவாசித் தர்களாகிறார்கள்.

[இவ்வாறு கேட்டிருப்பார்க்கு ஆளென்று கண்டிருப்பார்] இதனால் பாகவத சேஷத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஆக பகவத சேஷத்வத்தோடுகூட பாகவத சேஷத்வத்தையும் தெரிந்து கொள்வார் யாவரோ அவர்கள்தாம் பேறுபெறுவர் என்றதாயிற்று. ... 1

குலமொன்று யிப்பல தங் குற்றத்தா லிட்ட

கலமொன்று காரியமும் வேறும்—பலமொன்று

காணுமை காணும் கருத்தார் திருத்தாள்கள்

பேணுமை காணும் பிழை.

2

உயிர் பல	{ ஆத்மாக்கள் பலவகைப்பட்டிருந்தாலும்	காரியமும் வேறு ஆம் பலம் ஒன்று காணுமை கருத்தார்	{ அதுபவிக்கும் பலன்கள் வெவ்வேறு பட்டனவாம்; ஒருவகையான பலனையும் எதிர் பாராமல் கடாக்கிக்கத்திருவுள்ளமுடைய ஆசாரியர்களது திருதான்கள்
குலம் ஒன்று	{ அவ்வாத்மாக்களுக்குள்ளது தொண்டக்குலமொன்றேயாம்;	திருதான்கள் பேணுமை காணும் பிழை	{ திருவடிகளை விரும்பிப்பணிபுராத தொன்றே (தர்க்கதிகளுக்கு மூலகாணமான) பிழை.
தம் குற்றத்தால் இட்ட கலம் ஒன்று	{ இவர்கள் தங்களுக்குக் கருமவசமாக எம்பெருமான் தந்த தேஹமும் பராக்குதமான தொன்றேயாம்;		

* * *—ஜீவவர்க்கத்தில் பத்தாத்மாக்கள் என்று ஸம்ஸாரிகள் சொல்லப்படுகிறார்கள். இவர்கள் எம்பெருமான் திருவடியையடைப்பெறாமல் ஸம்ஸரித்தே நிற்பதற்கு அடி ஸதாசார்ய ஸமாச்சரயணமில்லாமை யென்கிறது இப்பாட்டில். [உயிப்பல, குலம் ஒன்று] ஆத்மாக்கள் பலபலவாழினும் அகிலாத்மாக்களுக்குமுள்ளது தொண்டக்குலமென்பதொன்றே. தேஹத்தோடு சேர்க்கை காரணமாக வெவ்வேறு குலங்கள் உள்ளனவாக வழங்க நேர்ந்தாலும் நிஷ்கிருஷ்டாதம் ஸ்வரூபத்தின குலபேதமில்லை; தொண்டக்குலமொன்றேயாம். [தம் குற்றத்தாலிட்ட கலமொன்று] அவரவர்கள் தாம் தாம் பண்ணின பாபங்களுக்குச்சேர ஒரு சரீரத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறார்களென்றபடி. ஒரே ஆத்மா ஜன்மபேதேந பலபல தீதஹங்களைப் பூண்டாலும் ஒரு ஜன்மத்தில் ஒரு தேஹமேயுள்ளதென்க. [காரியமும் வேறும்] புணைய பாபரூபங்களான கருமங்களின் பலன்களை யதுபவிக்கையாகிற காரியமும் வெவ்வேறாயிருக்குமென்றபடி. இங்ஙனையாவதற்குக் காரணமென்னெனினில்: திருத்தாள்கள் பேணுமை காணும் பிழை; யாருடைய திருத்தாள்களென்னினில்; பலமொன்று காணுமை காணும் கருத்தார் திருத்தாள்கள். க்யாதிஸாபபூஜைகளில் ஒன்றையும கருதாமல் கடாக்கிப்பதொன்றையே கருத்தில கொண்டவர்கள் ஆசாரியர்கள்; அவர்களுடைய திருத்தாள்களைப் பேணுமையாகிற பிழைதான் இதற்குக் காரணமென்றதாயிற்று. ... 2

பிரமேயஸாரம்

பலங்கோண்டு மீளாத பாவ முளதாகில்
குலங்கோண்டு காரியமென் கூறீர்—தலங்கோண்ட
தாளிணையா னன்றே தனையோழிந்த யாவரையும்
ஆளுடையா னன்றே யவன்.

3

பலம் கொண்டு	(பிரமேய) பலத்தோடே சந்திப்	தான் இணை	உபய பாதங்களை யுடையனான
மீளாத பாவம்	பித்தே விடும் பாவம் உண்	யான் அவன்	எம்பெருமான்
உளது ஆகில்	டாயிருக்குமானால்	அன்றே	உலகனந்த உக்காலத்திலேயே
குலம் கொண்டு	குலத்தினால் என்ன பலனாகும்?	தனை ஒழிந்த	ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த சேத
காரியம் என்	சொல்லுங்கள்;	யாவரையும்	நீர்களை யும்
கூறீர்	எல்லா வதலங்களையும் ஆகா	ஆன் உடை	அடிமை கொண்டவனன்றோ?
தலம் கொண்ட	மித்துக் கொண்ட	யான் அன்றே	

***—தொண்டக்குலம் நம்பக்கலில் ஒழிக்க வொழியாததாக இருக்கச் செய்த
யும் ப்ரயோஜநாத்ர பரத்வமொன்று கிடப்பதனாலேயே அது பயனற்றதாகிறது;
தாவியன் றுலகமெல்லாம் தலைவிளாக்கொண்ட வெந்தாய் என்கிறபடியே நிர்வேறுதிக
மாக எல்லாரையும் தன்னடிக்கீழ்க் கொண்ட பெருமான் ஸம்ஸாரிகளைத் தன் திருவடி
களுக்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளாமைக்கு அடி இவர்களுக்குண்டான ப்ரயோஜநாத்ர
ப்ராவண்யமே யென்றதாயிற்று.

கருமத்தால் ஞானத்தால் காணும் வகையுண்டே
தருமத்தா லன்றியிறை தாள்கள்—ஒருமத்தால்
முந்நீர் கடைந்தா னடைத்தான் முதல்படைத்தான்
அந்நீர் ரமர்ந்தா னடி.

4

ஒரு மத்தால்	மந்தாமலையாகிற ஒரு மத்	இறை தாள்கள்	அந்த எம்பெருமான் தானே
முந்நீர் கடைந்தான்	தாலே	தரும் அத்	தன் திருவடிகளைத் தருகை
அடைத்தான்	கடலைக் கடைந்தவனாய்	தால் அன்றி	யாகிற பாகத ஸ்வீகாரத்தா
முதல் படைத்	(அதிலே) ஸேதுபந்தம் செய்		லன்றி
தான்	தவனாய்	கருமத்தால்	(ஸ்வயத்நருபமான) கர்மயோக
அந்நீர் அமர்ந்	முதலிலே (அந்த ஜலத்தது	ஞானத்தால்	ஜ்ஞானயோகாதிகளாலே
தான் அடி	வத்தை) ஸ்ருஷ்டித்தவனாய்	காணும் வகை	காணலாகுமோ?
	அந்த நீரிலே கண்வளர்ந்தரு	உண்டே	
	ளினவனான எம்பெருமானு		
	டைய திருவடிகளை;		

***—எம்பெருமானடியைக் காண வேணுமானால் கர்மயோக ஜ்ஞானயோகாதி
களால் காணமுடியாதென்றும் அத்திருவடிகள்தாழ்ம தம்மைக் காட்டிக் கொடுத்தால்
காண இயலுமென்றும் சொல்லுகிறதாயிற்று இப்பாட்டு. முழுக்ஷுப்படியில் தவய
ப்ரகரணத்தில் “இத்தால் ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகமென்கிறது” என்ற சூர்ணையை
இங்கே அநுஸந்திப்பது. உலகில் உபாயம் வேறும், உபேயம் அதனில் வேறாயிருக்கும்.
“நதிநிஸ்தரணந்தரம் ப்ரவயரித்யாகம் போலே” என்ற கணக்கிலே உபேயம் கைப்
பட்டவாரே உபாயம் விடத்தக்கதாயிருக்கும். இங்கு அப்படியல்ல. எம்பெருமான்

திருவடிகளே உபேயம்; அதற்கு உபாயமும் அத்திருவடிகளே. பல கற்றார்க்கும் இதில் தெளிவு பிறப்பது அரிது. பகவத்ப்ராப்திக்குப் ப்ரபத்தி உபாயம் என்றாலும் ப்ரபத்தவ்யனான எம்பெருமானே ப்ரபத்தி சப்தார்த்தமாக முடிந்து நிற்கும். * न्यास इति ब्रह्म । न्यास इत्याहुर्मनीषिणो ब्रह्मणम् * என்று உபநிஷத்து மோதிவைத்தது. இறையடிகைய இறைதரங்கள் தரும் அத்தால் காணும்வகையுண்டேயன்றி, கருமத்தாலும் ஞானத்தாலும் காணும் வகையில்லை என்றதாயிற்று. ... 4

வழியாவ தோன்றென்றால் மற்றவையும் முற்றும்
ஒழியாவ தோன்றென்று லோமேன்று—இழியாதே
இத்தலையா லேது மிலையென் றிருந்ததுதான்
அத்தலையால் வந்த வருள்.

5

வழி	ஆவது	ப்ராப்திஸாதனமாகக் கூடியது	ஓம் என்று	அதற்கும் இசைந்தும்
ஒன்று என்	ரால்	வித்தோபாயமானவொன்று தான் என்று சொன்னால்	இழியாதே	ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் கைவைக்காமல்
ஓம் என்று	மற்றவையும்	அதற்கு இசைந்தும்,	இத் தலையால்	சேதநப்ரவ்ருத் தியால் வது
முற்றும்	ஒழியா	மற்றையபாயந்தரங்களையெல்லாம் அறவே யொழித்து	எனும் இலை	ஒன்றுமில்லையென்று உறுதி
அது ... ஒன்று	என்றால்	அந்த வித்தோபாயத்திலேயே பொருந்து என்று சொன்னால்	அத் தலையால்	வந்த வருள்
				வந்த வருள்

* * *—உலகில் ஒருரையடைவதற்குப் பல வழிகளுண்டாயிருக்கும்; இங்கு அப்படியன்று. பகவத்ப்ராப்திக்குப் ப்ரபத்தியாகிற வொன்றுதான் வழி—என்றால் அகற்றிசைந்து உபாயந்தரங்களை ஸ்வாஸநமாக விட்டொழிக்க வேணும். அந்தப் ப்ரபத்திதானும் தன்பால் உபாயபுத்தியை ஸஹியாதே அத்விதீயமாயிருக்கிற ஒமென்றால் அதில் குதர்க்கங்கள் செய்து போராதே ஒமென்று இசையவேணும். அப்படியிசைந்த வாறே ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் இழியாத நிலையையுண்டாக்கும். ஆக இத்தலையால் வினை வித்துக் கொள்வதிதானு நனமையிலையென்றும் எந்த நன்மையும் அத்தலையாலுண்டாகுமத்தையென்றும் துணர்ந்திருப்பதுதான் பகவத் க்ருபாபலம் என்றதாயிற்று. 5

உள்ள படியுணரில் ஒன்றுநமக் குண்டென்று
விள்ள விரகிலதாய் விட்டதே—கொள்ளக்
குறைபேது மில்லாதற்குக் கூறுவதென் சொல்லீர்
இறைபேது மில்லாத யாம்.

6

ஒன்று நமக்கு	உண்டு என்று	பேற்றுக்குடலான பாகதஸ்வீ காரமொன்று நமக்குளதென்று	கொள்ள குறை	நம்மிடத்திலொன்று கொள்ள வேண்டும்படி ஒரு குறையுமில்
உள்ளபடி உணர்	ரில்	யதார்த்தமாக உணர்ந்து பாரக்குமனவில்	எனும் இறையும்	வாதவகுண ஸர்வேச்வரனுக்கு
			இல்லாத யாம்	எவ்வுபாயமும் சிறிதுமில்லாத [அகிஞ்சகரான] நாம்
விள்ள விடகு	இலது ஆய்	அவனை விட்டு நீங்கும்வழி இல்லையென்றே;	கூறுவது என்	ப்ரார்த்தனாரூபமாகச் சொல்ல வேண்டியது என்னவிற்கு
விட்டதே			சொல்லீர்	விவேகிகளே! சொல்லுங்கள்.

* * *—ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை யதார்த்தமாக விவேகித்துப் பார்க்கில், பேற்றுக்கு உறுப்பாக நம்பக்கல் ஒன்றுண்டென்று வாய்திறக்க வழியில்லையாயிற்று; என்று முன்னிரண்டடிகளாற் சொல்லி, பின் சங்காபரிஹாரம் பண்ணுகிறது பின்னடிகளால். நம்பக்கல் ஒன்றுமில்லை யென்னலாமோ? ‘அரங்காவடியேற்கிரங்காயே’ என்கிற ஓர் உக்திமாத் திரமாவது நம்பக்கல் இல்லையோ? என்று சங்கை. அதற்குப் பரிஹாரம் கொள்ளக் குறையென்று மில்லார்க்கு இத்யாதி. தான் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் நம்பக்கலில் ஒன்று கூட்டிக்கொள்ள வேண்டாத நிரபேக்ஷணை அப்பெருமானுக்கு நாம் கூறவேண்டுவது மொன்றுண்டோ? நம் ஆற்றாமையின் கனத்தாலே சொல்லுகிறோமத்தனை போக்கி அத்தலைக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமென்னும் நினைவாலே சொல்லுகிறிலோம் என்றதாயிற்று. ... 6

இல்லை யிருவர்க்கு மென்றிறையை வேன்றிகுப்பார்
இல்லை யஃதோருவர்க் கேட்டுமேதோ—இல்லை
குறையுடைமை தானென்று கூறினா ரில்லா
மறையுடைய மார்க்கத்தே காண்.

7

இருவர்க்கும் இல்லை என்று	{ ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களான இருவர்க்கும் [மேலேயின்னடிகளில் சொல்லுகிறபடி] இவ்வாமை உண்டென்றுகொண்டு	குறை தான் இல்லை	{ (அப்பெருமானுக்கு) நம்பக்கலில் ஒன்றுகொள்ள வேண்டும் படியான குறையில்லை;
இதையை வென்று இருப்பார் இல்லை	{ ஸ்வாமியான அவனை ஜயித்திருப்பாரொருவருமில்லர்;	உடைமை தான் இல்லை	{ (சேதானுக்கு) ஸமர்ப்பிக்கத்தக்கதான பொருள் எதுவுமில்லை;
அஃது ஒருவர்க்கு எட்டுமதோ	{ அப்படியிட்ட வெற்றி (ஸாமான்யமாக) ஒருவர்க்குக் கிட்டக்கடவதோ? (இருவர்க்கும் இல்லாமையொன்று உண்டென்றது எனையென்னில்);	என்று கூறினார் இல்லாமறையுடைய மார்க்கத்தே காண்	{ என்னுமில்லிஷயத்தை அபெளருஷேயமாகையாலே வக்தாக்களை யுடையதல்லாத வேதமார்க்கத்தில் கண்டு கொள்.

* * *—[இல்லை இருவர்க்கும்] எம்பெருமானுக்குமில்லை, நமக்குமில்லை. எது இல்லையென்னில்; நம்பக்கலில் ஒன்று எதிர்பார்த்திருக்குங்குறை அவனுக்கில்லை; அவனுக்கு இடலாவதோருடைமை நம்பக்கலில்லை. இப்படியிருப்பதோர் அத்யவஸாய முண்டாகில் அவனைவென்று விடலாம்; அதாவது அவன் பக்கலில் ஸர்வஸ்வமும் பெற்று விடலாமென்கை. இவ்வத்யவஸாயம் ஒருவர்க்கு மெளிதன்று.

முதலடியில் “இல்லையிருவர்க்கும்” என்றதைத் தாமே விவரித்தருளுகிறார் *இல்லை குறையுடைமையித்யாதியால். அவன் பக்கலில் குறையில்லை, நம் பக்கலில் உடைமையுமில்லை. என்று முறையே அகவயிக்கும். மூன்றாமடியில் “கூறினாரெல்லாம்” என்பது பாடப்பிறை; ‘கூறினாரில்லா’ என்பதே திருத்தமான பாடம். இது மறைக்கு விசேஷணம். வேதத்தைக் கூறினவர்கள் ஒருவருமில்லாமையாலே கூறினாரில்லாமறையென்கிறது. அபெளருஷேயமான வேதமென்றபடி. அதனுடைய மார்க்கத்தே காண்—இவ்வர்த்தம் வேத விழுப்பொருளென்றதாயிற்று. ... 7

வித்த மிழவின்பம் துன்பம்நோய் வீகாலம்
தத்த மவையே தலையளிக்கும்—அத்தைவிடர்
இச்சியா னிச்சியா தேத்த வெழில்வானத்து
உச்சியா னுச்சியா னும்.

8

வித்தம் இழவு } தனலாபம் தனத்தினிழவு சுக
இன்பம் துன்பம் } துக்கங்கள்வியாதி சரீரவிநாசம்
நோய் வீகாலம் } ஆகிய இவையெல்லாம்
தத்தம் } தம் தம் கர்மா நுகுணமாக
அவையே } வந்து சேரும்;

அத்தை விடர் அவற்றில் கரைதலை விட்டிடுங்
கள்;

இச்சியான் } அநன்ய ப்ரயோஜனனென்று
பேர்பெற்றவன்
இச்சியாது } நிஷ்காமனாய்க்கொண்டு துதி
எத்த } செய்யுமனவில்
எழில் வானத்து } பாம்பதத்துச்சியிலுள்ளானை
உச்சியான் } ஸர்வேச்வரன்

உச்சியான் ஆம் } (இவன்றனது) தலையில்வந்து
சேர்ந்தவனாவன்.

* * *—[வித்தம் இழவு இன்பம் துன்பம்] வித்தம் என்று தனலாபத்தைச் சொல்லு
கிறது; இழவென்று அதன் நஷ்டத்தைச் சொல்லுகிறது. தனலாபமுண்டானால்
இன்பமடைவதும் இழவுண்டானால் துன்பமடைவதும் உலகவியல்பாதலால் உடனே
அவையும் சொல்லிற்று. இவைதவிர நோய்களும் வந்து மிடைதரும். இங்ஙனே
யிருக்கசெய்தே விநாசகாலமும் ப்ராப்தமாகும். இவை அவரவர்களது கர்மாதின்
மாக வந்தே நிற்கும். எவ்வகையினாலும் தடைபட்டு நில்லா. [அத்தை விடர்] அவற்
றில் மனஞ்செலுத்திக் கவலையுறுவது வேண்டாவென்றபடி. கவலையுறுதிருத்தற்கு
விரகு சொல்லுவன பின்னடிகள். இச்சியான் என்று அநன்யப்ரயோஜனாதிகாரியைச்
சொல்லுகிறது. ஒரு பலனையும் இச்சியாதவன்—விரும்பாதவன் என்றபடி. அவன்,
இச்சியாது எத்த—ஒன்றையும் விரும்பாமல் வாய்ப்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறுவோ
மென்று துதிக்க; அவ்வளவிலே, [எழில் வானத்துச்சியான் உச்சியானும்] சேனையர்வானத்
திருக்கும் தேவபிரான் *தனியேனருயிரே! என் தலையிசையாய் வந்திட்டு* என்னும்
படியே அவன் தலையிசை வந்து நின்று கூத்தாடுவான்

...

... 8

தத்த மிறையின் வடிவென்று தாளிணையை
வைத்த வவரை வணங்கியிராப்—பித்தராய்
நிந்திப்பார்க் குண்டேரு நீணிரயம் நீதியால்
வந்திருப்பார்க் குண்டிழியா வான்.

9

தான் இணையை } தம் திருவடிகளைத் தஞ்ச
வைத்த அவரை } மாகக் காட்டிக்கொடுத்த
ஆசாரியரை
தம் தம் இறை } தம் தம் ஸ்வாமியின் திவ்ய மங்
யின் வடிவு } கள் விக்கரஹமென்று
என்று } கொண்டு
வணங்கி இரா } வணங்கி வழிபாடுசெய்யாத
பித்தர் ஆய் } பித்தர்களாகி
நிந்திப்பார்க்கு } நிந்திக்கும்வர்களுக்கு

ஏனான் நிரவம் } ஒருநாளும் கரையேறமுடியாத
உண்டு } ஸம்ஸாரப்படுகுழியில்
வீழ்ச்சியே யாம்;

நீதியால் வந்திப் } முறைதவறாது வணங்கி வழி
பார்க்கு } படும் ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு

இழியா வான் } மீட்சியில்லாத திருநாடே
உண்டு } யாம்.

* * *—கீழ் எட்டுப்பாட்டுக்களிலு மருளிச்செய்த பொருள்களெல்லாம் திருவஷ்டாக்ஷரமஹாமந்தரத்தின் மஹார்த்தங்களாயிருக்கும். இவ்வர்த்த விசேஷங்களைப் பரமக்ருபையினால் உபதேசித்தருளத் தாமாகவே அபிமானிக்குமாசாரியனை நிந்திப்பார்க்கும் வந்திப்பார்க்கு முண்டாகக்கடவ பலனையருளிச் செய்கிறாதினில். “தாளிணையை வைத்தவர்” என்றே ஆசார்யரை நிந்தேசிக்கிறார். கீழே ஞானஸாரத்தில் (36.) *மருளாமிருளோட மத்தகத்துத் தன்தான் அருளாலே வைத்தவவர்* என்றருளிச்செய்ததை யடியொற்றிப் பொருள் பணித்தால் ‘தம் திருவடியைத் தலைமேல் வைத்தவர்’ என்னலாம்; இராமாதுசநூற்றந்தாதியில் *ஊழிமுதல்வனையே பன்னப் பணித்த விராமாதுசன் பரன்பாதமுமென் சென்னித்தரிக்க வைத்தான்* என்றும் அரங்கன்செய்ய தாளிணையோடார்த்தான் * என்றுமுள்ள பாசுரங்களை யடியொற்றிப் பொருள் பணித்தால், ‘எம்பெருமான் திருவடிகளைத் தலைமேல் வைத்தவர்’ என்னலாம். இரண்டும் பொருந்தியதே. இப்படிப்பட்ட ஆசாரியரை ஸர்வேச்வரன் வடிவென்று கொள்ளாதே நிந்திப்பார் நகரத்தமுந்துவர்; நீதியால் வந்திப்பார் வானேறி வாழ்வார் என்றதாயிற்று.

இறைய முயிரு மிருவர்க்கு முள்ள
முறையும் முறையே மொழியும்—மறையை
உணர்த்துவா ரில்லாநா ளொன்றல்ல ஆன
உணர்த்துவா ருண்டான போது.

10

இறையும் உயிரும் ஸர்வேச்வரனையும் சேதானையும்	உணர்த்துவார்	உபதேசிக்குமாசாரியன்	இவ்
இருவர்க்கும் இவ்விருவர்க்கு முண்டான	இவ்வாநான்	லாத காலம்	
உள்ள முறையும்	ஒன்று அல்ல	அலக்கல்பே;	
சேஷசேஷி பாவ ரூபமான	உணர்த்துவார்		
ஸம்பந்தத்தையும்	உண்டான	உபதேசிக்குமாசாரியர் உள்ள	
முறையேமொழி	போது	காலந்தான்	
யும் மறையை	ஆன	ஸத்தானகாலம்.	
உள்ளபடி தெரிவிக்கின்ற			
வேத ரூபமான திருமந்			
திரத்தை			

* * *—கீழ்ப்பாட்டிலருளிச்செய்த ஆசார்யவைபவத்திற்கு சேஷபூதமாக ஆசார்யோபகாரவைபவத்தை இப்பாட்டிலருளிச்செய்து இப்பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டியருளுகிறார். பரமாத்மஸ்வரூபத்தையும் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தையும் இவ்விருவர்க்கு முண்டான ஸம்பந்தத்தையும் இவற்றை உள்ளபடி யுணர்த்துகிற ஸகலவேதஸாரமான திருமந்தரத்தையும் உணர்த்துகையே ஆசார்யக்ருத்யம்; இதுவே ஆசார்யன் செய்தருளும் மஹோபகாரம். இம்மஹோபகாரம் நிகழாதநான் அஸத்கல்பம். இது நிகழும் நாளே ஸத்தான நாளென்று ப்ரமேயங்களில் ஸாரமான அர்த்தத்தை யருளிச்செய்து இப்பிரபந்தத்தையும் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

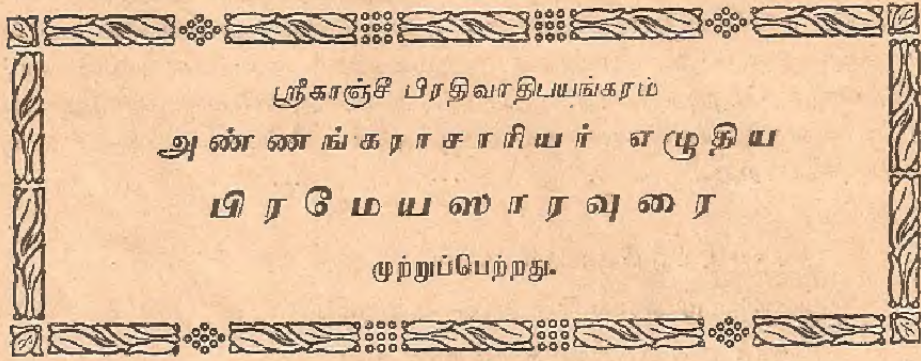
முடிவில் ஒரு விண்ணப்பம். இவ்விரண்டு பிரபந்தங்களுக்கும் பல்லாண்டு கட்டு முந்தியே வியாக்கியானமெழுத ஆவல் கொண்டிருந்தும் இடையூறுமிடைந்தது. இவ்விஜயவாண்டு கார்த்திகைத்திங்களில் அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் மஹோத்ஸவஸமய விசேஷத்தில் மிக வெளிதாக இக்கைங்கரியம் நிறைவேற்றிற்று.

இப்பாசுரங்களை யநுபவித்தபோது *தேனும்பாலுங் கன்னலுமமுதுமாய் அடியேனுக் குத் தித்தித்த விதத்தைத் தெரிவிக்கப் பாசுரமறிகின்றிலேன். நமது எம்பெருமானார் தரிசனத்திற்கு இவ்விரண்டு பிரபந்தங்களும் இரண்டு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸுக்களன்றே உறுதி கொண்டேன். உபதேசரத்தினமாலையும் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியும் போலே இவையிரண்டும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நித்யாநுஸந்தேயமாகக்கடவன. 10

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.